MAREA EVANGHELIE DUPĂ IOAN

VOLUMUL 4

Relevate de Domnul prin Jacob Lorber

MAREA EVANGHELIE A LUI IOAN

de Jakob Lorber

Volumul 4

Ev. 04. 001 capitol

01] Atunci când M-am sculat Eu în picioare şi toţi care au dormitat cu Mine destul de dulce peste trei ore, îi chem de îndată pe cei trei la Mine şi îi întreb, de ce nu s-au dedat şi ei somnului întăritor în decursul celor trei ore.
02] Spune Matael: "Doamne! Tu Minunatule, Tu Cel mai înţelept! Cine poate dormi, dacă a primit, prin cuvântul Tău, oricum deja întărirea puternică! Noi toţi trei suntem aşa de întăriţi de parcă am fi dormit foarte bine noaptea întreagă! Dar noi am folosit cele trei ore în numele Tău – atât de bine pe cât ne-a fost posibil – şi prin mijlocirea îngăduinţei Tale foarte milostive am aflat lucruri, despre care n-a visat într-adevăr încă nici un muritor vreodată ceva. Pentru care lucru îţi şi aducem, însă, acum mulţumirea cea mai caldă şi adâncă; Tu eşti Domnul şi pretutindeni eşti Tu singur totul întru toate; Ţie singur, însă, de aceea şi toată dragostea noastră şi cea mai înaltă cinstire!"
03] Spun Eu:"Bine deci, Eu ştiu tot ce aţi discutat şi aţi aflat înainte de timpul fixat pentru voi! Dar, deoarece aţi aflat asemenea lucruri, de aceea reţineţi acestea, deocamdată, pentru voi şi nu faceţi nici după aceea vreo folosire nedreaptă de acestea; pentru că un asemenea lucru nu-l înţeleg copiii acestui pământ; pentru că ei nu sunt de acolo, de unde sunteţi voi. Dar voi veţi afla lucruri încă mult mai măreţe; atunci când va veni Duhul Sfânt peste voi, pe Care îl voi vărsa o dată din ceruri peste voi, Acela vă va conduce de-abia în tot adevărul! Acela va fi Duhul dragostei, Tatăl Însuşi, Care vă va educa şi vă va învăţa, ca voi să ajungeţi toţi acolo, unde voi fi Eu.
04] Pentru că adevărat vă spun vouă: Nimeni nu va veni la Mine, dacă nu-l va trage Tatăl la Mine! Voi trebuie toţi să fiţi învăţaţi de Tatăl, deci, de către iubirea veşnică din Dumnezeu, dacă vreţi să veniţi la Mine! Voi toţi trebuie, să fiţi desăvârşiţi, precum Tatăl din ceruri desăvârşit este! Dar multa cunoaştere, precum şi experienţa foarte bogată nu vă va aduce acolo, ci doar dragostea vie către Dumnezeu şi în aceeaşi măsură, faţă de aproapele; în aceasta constă secretul mare al renaşterii duhului vostru din Dumnezeu şi în Dumnezeu.
05] Fiecare, însă, va trebui să păşească mai înainte cu Mine prin poarta strâmtă a celei mai depline abnegaţii, până ce va fi el, cum sunt Eu. Fiecare trebuie să înceteze de a fi ceva pentru sine, pentru a putea deveni toate întru Mine.
06] Să-L iubeşti pe Dumnezeu mai presus de toate, înseamnă: a se isprăvi şi a se dizolva pe deplin în Dumnezeu, - şi să-ţi iubeşti aproapele, înseamnă de asemenea: a se isprăvi pe deplin în aproapele, căci altfel nu poţi să-l iubeşti niciodată cu desăvârşire; o iubire pe jumătate, însă, nu-i foloseşte nici aceluia care iubeşte, nici aceluia care este iubit.
07] Dacă tu vrei să ai de pe un munte înalt vederea deplină înspre toate părţile, atunci trebuie să te urci în orice caz pe cel mai înalt vârf al acestuia; pentru că de pe un punct înalt de mai de jos îţi va rămâne acoperită mereu o parte bună din priveliştea deplină. Aşa trebuie, deci, să se întâmple totul şi în dragoste şi partea cea mai exterioară să reiasă din partea cea mai interioară, ca roadele ei să devină evidente în privinţa voastră.
08] Inima voastră este un ogor şi dragostea activă este sămânţa vie de răsad; iar fraţii săraci sunt îngrăşământul pentru ogor. Cine va pune dintre voi multe seminţe de răsad în ogorul bine îngrăşat, acela va şi avea o recoltă deplină. Cu cât mai muţi săraci veţi îngrăşa ogorul, cu atât mai puternic va fi el; şi cu cât mai multe seminţe bune de răsad veţi pune în acesta, cu atât mai bogată va fi recolta. Cine va semăna aici din belşug, acela va şi recolta din belşug; dar cine va semăna economic, acela va şi recolta economic.
09] În aceasta, însă, constă înţelepciunea cea mai înaltă, ca să deveniţi înţelepţi prin iubirea cea mai vie. Dar toată cunoaşterea nu foloseşte la nimic fără iubire! De aceea nu vă îngrijiţi aşa de mult de o cunoaştere multă, ci ca să iubiţi mult, căci atunci vă va da iubirea, ce nu vă poate da vreodată nici o cunoaştere! Este foarte bine, că voi trei aţi folosit foarte harnic aceste trei ore, spre îmbogăţirea multiplă a cunoaşterii voastre şi a experienţei voastre; dar toate acestea pentru sine ar fi de puţin folos sufletului vostru. Dar, dacă veţi jertfi timpul, în viitor, atât de harnic pentru dragostea către aproapele, atunci vă va fi o zi deja de un folos mai mare pentru sufletul vostru!
10] Ce v-ar folosi în faţa Mea, dacă aţi dori să vă dizolvaţi aproape de mirare în privinţa puterii, mărimii şi măreţiei Mele niciodată de pătruns, dar, în afara casei voastre, ar plânge fraţi săraci şi surori sărace de foame, sete şi frig? Cât de mizer şi la absolut nici un folos ar fi un strigăt tare de jubilare şi de slavă, spre cinstea şi slava lui Dumnezeu, cu care s-ar trece cu vederea peste starea mizeră a fratelui sărac! La ce folosesc toate jertfele bogate şi tare împodobite, în templu, dacă în faţa porţii acestuia zace un frate sărac de foame?
11] De aceea, să fie cercetarea voastră îndreptată mai ales către starea mizeră a fraţilor voştri săraci şi a surorilor voastre sărace; acestora aduceţi-le iubire şi alinare! Atunci, veţi găsi mai mult într-un frate pe care l-aţi ajutat, decât dacă aţi fi călătorit pe toate stelele şi M-aţi fi slăvit cu limbi de Serafimi!
12] Cu adevărat, Eu v-o spun, toţi îngerii, toate cerurile şi toate lumile cu toată înţelepciunea lor nu vă pot da în veşnicie, ce puteţi dobândi, dacă i-aţi ajutat cu adevărat unui frate, care a fost în

sărăcie, potrivit cu toată puterea voastră şi potrivit cu toate mijloacele voastre! Nimic nu se află mai sus la Mine şi mai aproape de Mine decât doar şi numai dragostea adevărată, activă!
13] Dacă te rogi la Dumnezeu şi nu auzi, atâta timp cât te rogi, vocea de jale a fratelui tău sărac, care a venit la tine pentru ajutor, în ora ta de rugăciune, atunci să fie blestemat plânsul tău gol! Pentru că cinstea Mea constă în dragoste – şi nu în plânsul înfumurat al gurii tale!
14] Voi să nu fiţi aşa cum Isaia a strigat: <Vedeţi, acest popor Mă cinsteşte cu buzele; dar inima lui este departe de Mine!>, ci atunci când vă rugaţi la Mine, faceţi aceasta în Duh şi în tot adevărul! Pentru că Duh este Dumnezeu şi poate fi divinizat numai în Duh şi în adevăr.
15] Rugăciunea adevărată, Mie singura bineplăcută în Duh nu constă prin urmare în mişcarea limbii, a gurii şi a buzelor, ci doar în exercitarea activă a iubirii. La ce îţi foloseşte, dacă ai împodobit cu multe livre de aur mormântul unui prooroc, dar ai trecut de aceea cu vederea vocea unui frate în suferinţă?! Eşti tu de părere că Eu voi avea o bine plăcere la aceasta? Nebunule! Cu ochi mânioşi vei fi tu privit de către Mine, pentru că ai trecut cu vederea vocea unui om viu din pricina unui mort!”

Ev 04. 002 capitol

01] (Domnul:) “Vedeţi, Eu am rânduit de aceea deja, ca localităţile pe care le vizităm acum, deja să nu mai fie aici, în o sută de ani, ca să nu se înfăptuiască cu ele în timp nici o idolatrie prea dură !
02] Nazaretul Meu nu se va mai găsi, dar, într-adevăr, un altul peste munţi, de aici către apus (seară = vest). Ghenizaret se va stinge, numai Tiberiada pe partea aceasta a mării va rămâne. Cezarea lui Filip, unde suntem noi acum, s-a stins deja, dar va rămâne una mai sus de (lacul) Merom, de unde vine Iordanul şi una către apus, nu departe de marea sărată, în apropierea Tirului şi a Sidonului. Ţara Samariei, însă, va rămâne numai în acea parte, de aici către miazăzi (sud), până la Marea mare, partea mică, care se află mai mult către răsărit, cu adevăratul Sihar şi cu adevăratul munte Horeb, va fi ştearsă şi urmaşii târzii o vor căuta şi o vor găsi nu departe de Marea mare; dar va mai fi încă numai numele şi un munte abrupt, dar nu şi adevărul. Şi aşa se va întâmpla şi cu Ierusalimul şi cu încă foarte multe localităţi ale pământului făgăduinţei, care va fi transformat multiplu într-un deşert.
03] Reţineţi bine toate acestea; pentru că se va întâmpla astfel, ca oamenii să nu treacă prea tare cu vederea vocea fraţilor lor săraci şi a surorilor lor sărace cu idolatria acestor localităţi! Ei să devină toţi zăpăciţi de acest fapt! Ei să caute casa Mea în Nazaretul greşit şi să devină proşti; pentru că Nazaretul adevărat va fi distrus de pe solul acestui pământ, imediat după ce Mă voi fi suit sus, în împărăţia Mea.
04] Cine va cerceta aici după înfumurări, acela va şi găsi înfumurări şi va muri din pricina acestora; dar cine va căuta adevăratul Nazaret în inimă, îl va găsi în orice frate sărac şi un adevărat Betleem în orice soră săracă!
05] Vor veni vremuri în care oamenii vor călători încoace din mari depărtări şi vor căuta aceste localităţi. Numelele vor rămâne într-adevăr, - dar nu şi localităţile! Da, popoarele din Europa vor purta războaie pentru posesia acestor locuri şi vor fi de părere şi vor crede, că Îmi fac cu aceasta un serviciu bun; dar acasă vor lăsa ei femeile şi copiii şi fraţii şi surorile lor să piară în sărăcie, nevoie şi mizerie!
06] Dar, atunci când vor veni ei dincolo, la Mine, pentru a căpăta răsplata presupusă pentru osteneala şi jertfirea lor de sine, atunci voi lăsa să li se releveze marea lor nebunie şi le voi arăta, ce nenorocire au pricinuit ei printre oameni, prin nebunia lor de Mine niciodată poruncită şi în primul rând printre aceia, care şi erau încredinţaţi în primul rând îngrijirii lor, precum sunt aici femeile sărace, slabe, copiii şi alţi casnici care au nevoie de ajutorul lor! Şi li se va arăta desluşit că nu vor ajunge mai degrabă la lumina milostivirii Mele, pâne ce vor fi îndreptat pe deplin tot răul pricinuit de către ei, - ce le va merge foarte greu, deoarece vor poseda ei pentru aceasta numai mijloace foarte sărăcăcioase în lumina slabă de amurg a împărăţiei duhurilor, peste şi sub pământ.
07] Eu v-o spun: Din pricina marii nebunii a oamenilor vor fi încredinţate aceste localităţi unui popor păgân. Şi Eu voi rândui, ca, prin acei păgâni, să fie pedepsiţi mărturisitorii mincinoşi ai învăţăturii Mele în răsărit şi în apus, în miazăzi şi în împrejurimile de miazănoapte.
08] Râvniţi de aceea, ca nu nebunia şi superstiţia oarbă să apuce loc în mijlocul învăţăturii Mele de viaţă şi a adevăratei recunoaşteri de Dumnezeu pe singura cale a iubirii active; aceasta îi va da fiecăruia lumina adevărată şi privirea potrivită şi nemărginită a tuturor lucrurilor din lumea naturală şi duhovnicească! Aceasta este şi rămâne pe veci singura cale adevărată şi eficientă către Mine şi în împărăţia Mea veşnică.
09] Eu, ca iubirea din veşnicie, sunt singur lumina, calea, poarta şi viaţa veşnică; cine vrea să pătrundă pe altundeva în împărăţia Mea de lumină, este asemeni unui furt şi unui tâlhar şi va fi alungat în afară, în întunericul cel mai exterior, deja în această lume şi abia încă mai mult o dată în lumea de dincolo. – Acum ştiţi voi, ce aveţi de făcut şi ce este drept în faţa Mea. Faceţi potrivit cu acestea şi voi veţi merge pe calea adevărată!
10] Dar, acum, vrem noi să mergem la cei nouă înecaţi şi tu, Marcu, rânduieşte să fie dus vin acolo; pentru că de acesta vom avea nevoie!”

Ev. 04. 003 capitol

01] Aici ne-am dus repede la cei nouă şi Eu am rânduit ca ei să fie puşi cu feţele privind în sus şi cu capetele la deal. Atunci când au fost puşi astfel, i-am spus Eu lui Marcu: "Dă-i fiecăruia câţiva stropi de vin în gură!" Un asemenea lucru a fost uşor de înfăptuit, pentru că toţi aveau gura deschisă. Atunci când a fost realizat un asemenea fapt, le-am spus tuturor celor prezenţi: "Mergeţi să cerceteze fiecare puţin credincios dintre voi, dacă cei nouă nu sunt morţi cu desăvârşire!"
02] Era, însă, printre cei treizeci de farisei convertiţi şi un medic, care se pricepea bine, dacă un trup era pe deplin mort sau nu. Acesta a păşit, alăturându-se şi a spus: "Nu de parcă aş avea numai cel mai neînsemnat dubiu în privinţa morţii a acestor înecaţi, păşesc eu aici pentru a-i examina, ci pentru a vă da dovada pe deplin valabilă, ca cunoscător şi priceput în specialitate, că aceşti nouă sunt pe deplin morţi." Atunci, i-a pipăit el pe cei nouă, s-a uitat la ochii lor, nasul ipocratic, ca un semn sigur al morţii depline şi a stării de stingere deplină a tuturor duhurilor fizice de viaţă.
03] Medicul, după cercetarea cea mai exactă, precum şi după mărturia adăugată a tuturor, care considerau recunoaşterea lui ca fiind reală şi valabilă şi adevărată, şi-a dat opinia lui cu voce tare în acea direcţie şi a mai adăugat încă: "Nu acum, ci deja ieri, după o oră, după ce au ajuns în apă, au fost ei pe deplin morţi, cum sunt ei acum! Judecând după nas şi după miros, au intrat aceştia deja şi în putrefacţie. Nici o ştiinţă omenească, putere şi stăpânire nu-i mai cheamă pe aceştia nouă la viaţă! Aceasta îi poate fi numai Aceluia posibil, Care va chema la viaţă, în ziua judecăţii de apoi, toţi morţii din morminte!"
04] Spun Eu:"Dar, ca voi, după acest atestat valabil al medicului, să recunoaşteţi cu totul bine măreţia Tatălui în Fiul Omului, de aceea strig Eu tare către Tatăl şi spun: <Tată, preamăreşte-Ţi numele Tău!>"
05] Aici au auzit mulţi ca un vuiet de multe tunete: "Eu L-am preamărit prin Tine, Fiul Meu preaiubit; pentru că Tu eşti Acela, la Care am Eu bineplăcerea Mea adevărată! Pe Tine să Te asculte oamenii!"
06] Mulţi au auzit aceste cuvinte, dar mulţi au auzit numai un tunet pur şi au început să întrebe, cum s-ar fi ivit acum tunetul. Dar aceia, care au auzit cuvinte în tunet, au dat mărturie despre ceea ce auziseră şi ceilalţi s-au mirat din această cauză şi au spus: "Asta este ciudat! Noi am auzit, ce-i drept, numai tunetul, - dar, deoarece mai mulţi dintre voi au auzit aceleaşi cuvinte, de aceea credem un asemenea fapt tot atât de bine, de parcă le-am fi auzit noi înşine. Dar reiasă totuşi din acestea, că acest Învăţător de aici este de fapt numai Fiul şi nu Tatăl Sfânt, Atotputernic, Care locuieşte în ceruri şi pe Care nu-L poate vedea nici un om vreodată, ci poate doar să vorbească cu El numai în clipe sfinţite. Moise a fost prin urmare şi el un fiu al Celui mai de sus, deoarece şi el a înfăptuit semne peste măsură de mari şi ceilalţi prooroci au fost aceasta în aceeaşi măsură; numai că ar putea fi acest Nazarinean într-adevăr cel mai mare dintre toţi proorocii, pentru că el face semnele cele mai mari şi mai numeroase."
07] Spune Murel, care ascultase acestea cu totul bine: "Nu, aici vă înşelaţi voi; aceasta este o neînţelegere încă foarte imensă din partea voastră! Cine a prevestit un Moise înaintea lui Moise, prin Duhul Domnului, cine un Ilie, cine un Samuel, cine unul dintre cei patru mari prooroci? Ei au fost treziţi ca din întâmplare de către Dumnezeu şi au proorocit! Şi despre cine au proorocit ei cel mai mult? Tocmai despre Acela, Care este acum în faţa noastră! Vocea, care a fost auzită acum ca un tunet puternic, a fost tot aşa de bine cea a Lui foarte proprie, ca aceia cu Care ne vorbeşte El din gura Lui trupească! Diferenţa constă numai în aceasta: Cu gura trupească ne vorbeşte El ca om, dar, prin intermediul vocii de tunet, S-a lăsat El auzit ca fiind Acela, Care a fost veşnic, este şi va fi, - Care a creat totul ce este aici şi Care i-a dat poporului legile pe Sinai cu însoţirea a fulgerelor şi a tunetelor necontenite. De aceea, Îi şi este totul posibil doar Lui singur şi acel fapt că El, din dragostea cea mai înaltă pentru noi, copiii Săi, a putut deveni un om, cum suntem noi, căci, altfel, nu ar fi putut fi veşnic niciodată văzut şi pe deplin recunoscut de către copiii Săi, pe care îi iubeşte mai presus de toate!"

Ev. 04. 004 capitol

01] Aici păşesc Eu la Murel şi spun: "Bine ai făcut tu aceasta, fiul Meu! Tu ai pătruns cu adevărat foarte adânc în adevăr şi i-ai învăţat pe aceia, deoarece au privit aici puţin strâmb, cu totul potrivit cu adevărul cel mai deplin. Tu Îmi vei deveni de aceea deja şi o unealtă iscusită împotriva evreilor şi a păgânilor necredincioşi; răsplata ta în ceruri nu va fi de aceea una mică!
02] Dar, acum, lăsaţi să trecem la fapta, pe care am rânduit-o pentru voi, ca fiecare să poată înţelege foarte uşor, că Eu singur sunt cu adevărat Acela, Care ar trebui să vină aici, după proorociile tuturor proorocilor, până la Simeon, Ana, Zaharia şi Ioan, pe care Irod a rânduit să fie decapitat! Vezi, aceşti nouă să devină toţi laolaltă pe deplin vii şi să meargă acasă la cei ai lor! Dar, atunci când se vor trezi ei pe deplin întăriţi, nu-i împiedicaţi, ci lăsaţi-i să meargă de îndată de aici; abia când voi fi părăsit această împrejurime, poate să le facă cunoscut careva dintre voi, ce s-a întâmplat aici cu ei!"
03] Atunci când am terminat de rostit un asemenea lucru, I-am spus lui Marcu: "Acum pune-le încă o dată vin în gură!"
04] Marcu a făcut aceasta; dar Cireniu şi Corneliu M-au întrebat, de ce trebuie să le fie turnat vin celor înecaţi înainte de însufleţire.

05] Spun Eu:"Acest lucru nu este neapărat necesar pentru învierea celor nouă; dar, deoarece vor pleca ei de aici de îndată după înviere, au ei nevoie şi de o întărire trupească şi aceasta este înfăptuită tocmai prin aceea, că li se pune acum încă vin în gură, înainte de însufleţire. El este preluat prin sugere de către nervii gurii şi ai limbii şi este în acest fel transmis şi celorlalţi nervi de viaţă. Când vor fi aceşti nouă după aceea vii, atunci are sufletul lor reîntors în trup deja o unealtă întărită, pe care o poate folosi el de îndată la tot felul de activităţi. Dar, dacă această întărire premergătoare ar lipsi, atunci ar trebui cei nou înviaţi să rămână câtva timp aici, pentru a se întări spre o activitate a mădularelor lor. Totodată, le crează această întărire premergătoare celor în cauză un gust bun în gură, ceea ce şi este necesar, pentru că mirosul de apă tulbure le-ar pricinui o scârbă după trezire, de care n-ar putea fi mult timp eliberaţi pe deplin. – Acum, ştiţi voi, deci şi aceasta; mai aveţi voi acum încă o oarecare cerere în această privinţă?"
06] Spune Corneliu: "Nu, acest lucru tocmai nu, Doamne şi Învăţătorule; dar numai gândul mi-a venit în inimă, cum Tu, ca fiind Atotputernicul, al Cărei voinţe este singura care poate înfăptui totul, doreşti să Te foloseşti, pe ici pe colo, totuşi, de mijloace cu totul naturale!"
07] Spun Eu:"Şi de ce să nu fi făcut aceasta?! Nu este, deci, mijlocul natural de asemenea o lucrare a voinţei Mele, - anume, însă, vinul din pivniţa lui Marcu, ale cărui burdufuri goale şi alte vase le-am umplut Eu singur cu vin într-un mod cu totul miraculos?! Dacă Mă folosesc prin urmare de un mijloc natural, atunci nu este acesta mai puţin o minune, ca şi când nu M-aş fi folosit de nici un mijloc natural, ci doar de voia Mea numai! – Înţelegeţi voi acum aceasta?"
08] Spun Corneliu şi Cireniu: "Da, acum ne este şi aceasta deja iarăşi limpede; noi ne bucurăm acum deja de însufleţirea celor nouă înecaţi! Se va întâmpla aceasta foarte curând?"
09] Spun Eu:"Numai încă o răbdare mică, până ce primesc ei a treia oară vin în gură, astfel încât vor avea atunci în sine o întărire de dinainte îndeajunsă pentru însufleţirea din nou!"
10] Cu aceasta sunt mulţumiţi toţi curioşii şi Marcu le dă celor nouă, la îndemnul Meu, pentru a treia oară vin în gură.
11] Apoi, le spun Eu atunci celor mulţi care stau în jur: "Acum este desăvârşită şi această lucrare! Dar, să ne îndepărtăm acum de acest loc şi să ne punem la mese, pe care ne aşteaptă deja un mic dejun bine pregătit! Pentru că, dacă am rămâne aici, i-am zăpăci numai pe cei din nou treziţi şi ei ar fi de părere că trebuie să se fi întâmplat aici cu ei ceva ieşit din comun; dar, dacă nu văd pe nimeni în apropierea lor, atunci li se va părea că au adormit pe acest deal cu totul ameţiţi şi osteniţi de către furtuna de ieri şi că s-au trezit acum iarăşi din somnul adânc în dimineaţa acestei zile următoare care urmează după ziua de ieri a sâmbetei! Apoi, se vor ridica ei cu totul liniştiţi, neinteresându-se de noi absolut deloc, de pe aşternuturile lor şi vor merge acasă, unde vor fi ei, bineînţeles, primiţi şi desfătaţi de cei ai lor cu cea mai mare bucurie din lume."

Ev. 04. 005 capitol

01] La acest cuvânt al Meu, fac, ce-i drept, toţi de îndată, ce am rânduit Eu, - dar cei mai mulţi tocmai nu chiar cu prea multă plăcere, deoarece ar fi vrut cu plăcere să observe minunea din apropiere; dar nimeni nu îndrăznea să-Mi facă vreo obiecţie. Noi ajungem la mesele noastre şi ne aşezăm şi ne luăm peşti, care sunt de această dată pregătiţi chiar foarte gustos şi îi mâncăm cu o voie destul de bună.
02] Mai ales este de această dată Jarah a Mea bine dispusă şi spune: "Eu nu ştiu cu adevărat, cum vine aceasta, că sunt astăzi de o voie chiar aşa de bună. Dar ceva observ totuşi şi aceasta este că toţi ceilalţi nu sunt tot aşa de vioi ca şi mine! Eu sunt, ce-i drept, o fată şi ar trebui să fiu necăjită cel mai mult de curiozitate, - dar aici este cazul tocmai invers! Bărbaţii pândesc mereu într-acolo, dacă cei nouă s-ar fi trezit deja. Eu n-am pândit încă deloc, i-am văzut însă totuşi plecând deja, unul după altul, - şi bărbaţii şi stăpânitorii şi regii se uită încă acolo şi se întreabă în cuget, dacă aceia ar fi devenit, într-adevăr, iarăşi vii? Oh, deja înainte cu o jumătate de oră mică! Imediat când am venit la mese, au început cei nouă să se mişte şi s-au ridicat de pe pământ, unul după altul, şi-au şters somnul din ochi şi s-au îndepărtat atunci. Eu am observat cu totul uşor un asemenea fapt printre pomii care ne acoperă puţin vederea către acel loc, pentru că sunt mică şi pot să mă uit destul de uşor pe sub ramurile pomilor; voi, însă, sunteţi înalţi şi ramurile pomilor v-au acoperit minunea puterii a voinţei Dumnezeieşti. Dar, acum, este deja prea târziu; dacă aţi şi merge acolo, n-aţi găsi nimic decât cel mult locurile, peste care au stat cei nouă întinşi. Şi aceia, pe care Domnul i-a trezit ieri, acuşi după furtună, au plecat acasă cu cei nouă."
03] Spune Corneliu: "Dar ce ochi buni ai tu totuşi şi observi totul! Dacă a trecut deja totul, atunci este doară oricum totul bine şi în ordine şi noi nu avem nevoie de nimic, decât de reuşita sigură a ceea ce Domnul rânduieşte şi vrea; pentru că o singură nereuşită ar produce unele îndoieli la cei care cred tare. Dar i-ai văzut tu într-adevăr pe cei nouă ridicându-se şi plecând?"
04] Spune Jarah, puţin emoţionată: "Na, eu sunt totuşi de părere, că în mine nu se va vedea o mincinoasă!? De atâta timp cât trăiesc şi gândesc, n-a ieşit încă niciodată o minciună peste buzele mele, - şi alături de Domnul meu, de Dumnezeul meu şi de Învăţătorul cel mai adevărat să fi adus eu o minciună la iveală, pentru a calma prin aceasta curiozitatea voastră?! Oh, atunci n-o cunoşti tu, înaltule domn, pe Jarah încă nici pe departe! Vezi, în mintea încă cât se poate de luminoasă sălăşluieşte şi minciuna; pentru că tu poţi să-i fi explicat ceva cuiva din mintea ta, potrivit cu faptul cum ţi-a fost limpede aceasta; dar a ta gândire că îţi este limpede, a fost una cu totul greşită din temelie şi tu ai minţit pe deplin cu explicaţia ta, - pentru că tu te-ai pus pe tine şi pe aproapele tău pe căi greşite. Dar dragostea adevărată şi curată nu minte niciodată şi nici nu poate minţi, pentru că îl cinsteşte pe aproapele său, ca fiind de asemenea un copil al lui Dumnezeu, mai mult decât pe

sine însăşi şi pe Dumnezeu, însă, mai presus de toate! Dar eu sunt plină de iubire către Dumnezeu şi astfel şi către aproapele – şi să fiu prin urmare în stare să-ţi dau o mărturie mincinoasă?! Înaltule Corneliu, această bănuială, ca reieşind de la tine, n-a fost tocmai foarte amabilă!"
05] Spune Corneliu: "Dar, cea mai minunată Jarah, aşa n-am vrut să se înţeleagă acest lucru doară veşnic niciodată! Eu te întreb de aceea aşa, pentru că acesta este un mod foarte obişnuit de a întreba, dar nu m-am gândit nici în cel mai depărtat mod la faptul, de parcă ai fi vrut tu să-mi spui ceva neadevărat! Întreabă-L pe Domnul Însuşi, Care ştie, cu siguranţă, cum stau lucrurile în cugetul meu, dacă am vrut să te suspectez de minciună pe tine, tu fată foarte sinceră şi minunată! Cei nouă au fost treziţi prin voia Domnului şi au şi plecat de aici după voia Domnului şi toată treaba s-a rezolvat cu aceasta. Dar eu ţi-am pus această întrebare puţin cam stângace din obişnuinţă pură şi nu m-am gândit, de fapt, la absolut nimic, spunând asta. – Vei putea să fi de aceea, într-adevăr, supărată pe mine?"
06] Spune Jarah: "O, nicidecum, dar data viitoare trebuie să cugeţi tu puţin mai bine asupra întrebărilor tale! Dar, acum, discutaţi despre altceva, pentru că noi am discutat acum îndeajuns despre lucruri neimportante!"
07] Spun Corneliu şi Cireniu: "Da, da, aici ai tu, într-adevăr, dreptate; este regretabil pentru fiecare minut, peste care trecem noi înşine flecărind, când Domnul este printre noi! Să-I lăsăm acum Domnului singur cinstea de a decide şi de a rândui ceva!"
08] Spun Eu:"Lăsaţi aceasta de o parte; noi avem acum timp pentru pescuit şi vrem să-i procurăm lui Marcu o provizie bună! Dar, după amiază, se va întâmpla deja iarăşi ceva!"
09] Bătrânul Marcu, care a auzit un asemenea lucru de la Mine, le-a poruncit de îndată fiilor săi de a pune mijloacele de transport în stare de funcţionare; pentru că peştii din vasul mare, îngrădit, de pe lac, înduraseră destul de mult în furtuna de ieri.

Ev. 04. 006 capitol

01] Dar, în timp ce discutam aşa despre una şi alta la masa noastră, s-a iscat o ceartă între cei treizeci de farisei tineri şi cei douăzeci de persani încă prezenţi. Persanii considerau trezirea celor zece înecaţi, ca fiind o faptă miraculoasă veritabilă; dar cei treizeci de farisei tineri au pus-o ca fiind o asemenea faptă de-a dreptul la îndoială. Şi anume a fost Risa, care îl întărise mai înainte pe Hebram pentru Mine, cel mai mult împotriva aceleaşi.
02] Hebram a spus: "Prietene Risa, când un om este o dată după trup mort aşa de deplin, cum au fost cei nouă, poţi tu să-l pui cum vrei şi să-i pui în dimineaţa următoare tot aşa şi acelaşi vin în gură, căci el nu va mai deveni totuşi niciodată viu! Aceasta este fapta puterii de voinţă Dumnezeieşti şi punerea şi vinul turnat n-au în plus nimic altceva de făcut, decât ca prin punere să se scurgă o dată apa şi din stomac şi din plămâni şi că prin vin li se dă nervilor încă neîntăriţi o întărire necesară, premergătoare şi cerului gurii un gust fără scârbă. Dar, în legătură cu trezirea de după aceea a trupului mort, nu este de privit nici punerea, nici vinul ca fiind necesare. Un asemenea lucru a lăsat Domnul să se întâmple mai înainte numai de aceea, pentru că El cuprinsese intenţia de a-i chema pe aceşti nouă înapoi la viaţă prin voia Sa şi ca sufletele lor să fi găsit de îndată un trup locuibil şi folosibil! – Nu recunoşti tu, deci, aceasta?"
03] Spune Risa: "Da, da, eu recunosc aceasta într-adevăr şi tu vei şi avea cu totul dreptate; dar n-ar fi la aceasta totuşi nepotrivită o încercare, pentru a ne convinge efectiv noi înşine, că punerea şi după aceea turnarea de trei ori a vinului nu poate să-i dea pentru sine nici unui înecat pe deplin iarăşi viaţa trupului! Dacă există şi această convingere, atunci abia este această trezire o minune pe deplin curată! Aceasta este aşa părerea mea."
04] Spune Hebram: "Na, dacă tu insişti deja asupra acestui lucru şi Domnul îl vrea, atunci doară se poate probabil, ca să se mai ivească posibilitatea, ca la această pescuire acum rânduită, să se mai găsească încă un oarecare cadavru şi tu poţi atunci să faci cu acelaşi exact aceeaşi încercare de punere şi de turnare a vinului spre reînsufleţirea aceluia, la care lucru nu vei ajunge tu, însă, desigur, la nici un rezultat îmbucurător!"
05] Spun persanii: "De această părere suntem şi noi! Pentru că, ceea ce îi este posibil numai puterii voinţei Dumnezeieşti, aceasta nu-i este posibil nici unui om, care el însuşi este numai o făptură, - în afară că voia lui Dumnezeu înfăptuieşte cu şi prin acea omenească. Aceasta este aşa părerea noastră şi noi nu credem că ne aflăm cu ea pe vreo potecă greşită. – Dar, acum, merg toţi către apă şi aşa vrem şi noi să ne urcăm pe mijloacele noastre de transport; pentru că la această ocazie se vor întâmpla, desigur, iarăşi unele lucruri miraculoase şi la acestea trebuie să fim şi noi martori."
06] Apoi, urmează o plecare generală pe apă, care este în această dimineaţă deosebit de liniştită şi potrivită pentru pescuit. De această dată fac ucenicii Mei, cu excepţia Iscarioteanului, o treabă cu totul împreună cu fiii bătrânului Marcu şi îi ajută să arunce în afară şi să întindă mrejele mari.
07] Dar Iuda Iscarioteanul îşi face o plăcere privată şi merge foarte singur în oraşul pe deplin distrus, pentru a vedea, cum arată acolo situaţia; el auzise doară mai devreme, că, acolo, grecii bogaţi au vrut să paveze câteva străzi cu aur şi cu argint. Şi el credea şi înţelegea un asemenea lucru de asemenea astfel, de parcă cei bogaţi ar fi făcut cu aceasta deja un început îmbelşugat; el s-a furişat de aceea către locul de incendiu, pentru a pescui acolo aur, argint şi alte lucruri scumpe care se aflau în loc deschis acolo.
08] Dar nemernicia lui nu i-a adus de această dată nici o socoteală, - afară de faptul că pe spatele lui; pentru că atunci când a fost văzut, ca străin, făcând vânătoare, pe străzi, după aur şi argint, a fost el acuşi prins de paznici şi bătut foarte straşnic. Apoi, a părăsit el fireşte ruinele oraşului vechi,

încă fumegânde pe ici pe colo în ciuda furtunii de ieri, care din bătrâni se numea <Vilipia> printre greci <Filip> şi a primit abia sub împăraţii Romei şi numele adăugat <Cezarea>.
09] Atunci când pescarul nostru după aur a ajuns însă cu un pas rapid iarăşi la casa lui Marcu, n-a găsit el acolo fireşte pe nimeni acasă decât pe soţia şi fiicele lui Marcu, cu care nu era de făcut chiar multe; pentru că ele aveau toate mâinile pe deplin ocupate pentru pregătirea mâncării de amiază şi n-aveau timp să se ocupe şi de el. În plus, credeau ele deja prea tare în Mine şi nu erau de aceea absolut deloc dispuse de a-i răspunde lui Iuda Iscarioteanul la întrebările sale puţin cam obraznice; de asemenea, n-avea acest ucenic absolut deloc o trecere ieşită din comun la ele, pentru că el se dovedise în aceste câteva zile deja adeseori, ca fiind rău şi insuportabil.
10] Deoarece n-a găsit el în casa de femei a lui Marcu o primire bună, de aceea a părăsit el casa şi s-a dus să cerceteze la mare, unde am fi noi, dar n-a putut observa nimic, fiindcă noi, pentru a face o pescuire bună, am mânat afară în largul mării din pricina unei migrări de peşti, pescuind cu năvodul tras, care îşi ţine numai de două ori pe an după cursul Iordanului, venind dinspre Lacul Merom, migrarea de depunere a icrelor şi constă cel mai adesea din cei mai buni păstrăvi aurii de lac.
11] Pentru că ucenicul rămas în urmă nu ştia acum ce să facă de plictiseală, s-a dus el în corturile lui Ouran, pentru a cerceta, dacă şi de acolo ar fi plecat toţi şi dacă n-ar fi de găsit la această ocazie aşa câteva monede în plus de aur şi de argint, pe care le-ar fi împrăştiat cineva! Dar şi aici a fost lumea încuiată cu scânduri; pentru că Ouran lăsase în urmă în fiecare cort trei oameni de pază, cu care, în absenţa stăpânului lor, nu se lasă de vorbit bine. El a părăsit corturile cu o mânie mare şi şi-a căutat un pom bogat în umbră, sub care s-a întins pe jos şi a adormit cu totul confortabil.
12] Dar nici cu dormitarea n-a mers pe o durată lungă, deoarece muştele nu-i lăsau nici o linişte, - pe scurt, Iscarioteanul a fost un om chinuit în decursul a trei ore pline şi a trecut deja aproape într-o disperare. Dar atunci de-abia a văzut el corăbiile noastre şi s-a liniştit de aceea puţin cu cugetul şi lui i-a părut acum deja foarte rău că a părăsit compania Mea.

Ev. 04. 007 capitol

01] Dar noi am făcut o adevărată prindere imensă dintre cei mai buni peşti şi cu totul în largul mării au fost găsite şi două cadavre feminine plutind prinprejur cu totul goale, care ajunseseră în mâinile piraţilor, fuseseră tâlhărite de aceiaşi prin furarea a toată avuţia lor şi apoi, aruncate vii în apă. Amândouă, fete de nouăsprezece şi douăzeci şi unu de ani, foarte bine formate, erau din Capernaum, fiice ale unei familii foarte bogate, voiau să călătorească la Gadarena şi s-au încredinţat mării. Corabia lor şi corăbierii lor erau pe deplin în ordine. Dar, în mijlocul mării, au întâlnit ei un vas grecesc de piraţi; acesta a luat corabia. Cei patru corăbieri şi cele două fete şi-au pierdut vieţile. Cei patru corăbieri au fost omorâţi şi de-abia atunci aruncaţi în mare. Faţă de cele două fete au fost piraţii puţin mai umani; ei le-au dezbrăcat pe cele două cu totul goale, le-au siluit şi le-au aruncat de-abia atunci în mare. Răufăcătorii, însă, au fost prinşi astăzi, înainte de zorii zilei, de către braţul dreptăţii şi al judecăţii şi aceşti diavoli nu vor scăpa de pedeapsa cea mai aspră cuvenită lor.
02] Dar cele două fete au fost legate de păr tare una de cealaltă şi pluteau pe apă ca pe deplin moarte. Acest fapt a fost foarte potrivit pentru încercarea de punere şi de vin, spre readucerea la viaţă, crezută posibilă, prin acest fel, al unui înecat, cum era Risa de părere. De aceea au şi fost cele două cadavre învelite în pânze şi puse într-o corabie.
03] S-a ivit acum foarte multă muncă şi Marcu abia ştia, cum va pune toţi peştii în cămară; dar Eu i-am poruncit lui Rafael, să-l ajute pe Marcu şi repede a fost aici totul în cea mai bună ordine. Dar Risa a preluat cele două cadavre spre încercarea de a le readuce la viaţă şi le-a întins o data aşa, cum Eu rânduisem, cu o zi înainte, să fie puse cadavrele celor nouă.
04] Dar Toma l-a salutat repede pe Iuda Iscarioteanul şi l-a întrebat puţin ironic, cum i-a ieşit, deci, pescuirea lui? Iuda Iscarioteanul a murmurat ceva în barba lui groasă, dar n-a îndrăznit să se amestece cu Toma în nici o controversă; pentru că el cugeta că tocmai Toma îl avertizase mai înainte, să nu meargă în oraş în căutarea de aur şi ar şti acum cum i-a mers acolo! De aceea tăcea Iuda Iscarioteanul; dar Eu i-am făcut lui Toma un semn, ca el să nu-l mai urmărească mai departe pe căutătorul de aur, pentru că un asemenea lucru ar aduce puţine roade.
05] S-a ivit însă, că un slujitor de-al lui Ouran a băgat mâna în sacul de comori al Helenăi, pe socoteala lui Iuda Iscarioteanul şi i-a luat treizeci de arginţi. Acesta a venit în grabă la masa noastră şi a spus: "Un furt, un furt! În timp ce înalta societate se ocupa pe mare cu pescuirea plăcută şi nimeni nu era aici, în afară de soldaţii romani, care cantonează în jurul muntelui şi îşi ţin exerciţiul lor, am fost nevoit să plec din cortul mare pentru necesităţile mele; în aceeaşi clipă s-a furişat un ucenic al marelui prooroc, pe care îl numiţi voi cu dreptate învăţătorul vostru, în cort şi a furat, înainte ca eu să fi venit încă în cort, din săculeţul cu comori al prinţesei, treizeci de arginţi!
06] Atunci când am intrat în cort, l-am găsit emţionat în cort şi anume cu ochii în pământ privind astfel cercetând, de parcă ar căuta ceva pierdut; eu l-am bruscat, pentru că mi s-a părut suspect, cu totul dur şi el, de aceea speriat, a părăsit de îndată cortul. Eu n-am gândit la început nimic rău despre un ucenic al marelui prooroc; dar, atunci când m-am dus încoace şi încolo, în cort, am observat săculeţul cu comori al prinţesei măreţe, pentru că el nu se mai afla în ordinea de dinainte, mie numai prea cunoscută. Deoarece eu ca iniţiat nu mă aflam în neştiinţă în privinţa conţinutului numeric al săculeţului cu comori, de aceea am luat săculeţul şi am numărat conţinutul scump şi să vezi acolo, - lipseau din acelaşi treizeci de arginţi! Aceşti treizeci de arginţi minunaţi este imposibil să-i putut fi luat altcineva decât acel ucenic de mine mai înainte menţionat! Eu fac astfel acest

lucru cunoscut la timpul potrivit, ca, la sfârşit, să nu cadă, în mod foarte nevinovat, o suspectare chiar asupra mea.”
07] Spune Helena: “Slujitorule, de ce te scuzi tu mai înainte, ca cineva să fi devenit bănuitor asupra ta?!”
08] Spune paznicul: “Foarte milostivă prinţesă! Eu doară nu mă scuz, ci am arătat cu aceasta, doar foarte dator şi foarte simplu, numai furtul comis sigur, prin ucenicul marelui prooroc!”
09] Spune Helena: “Când ai vizitat deci penultima oară săculeţul meu cu comori fără cunoaşterea şi voia mea?!”
10] Spune paznicul: “Oh, de îndată după ce prinţesa înaltă, foarte milostivă a lăsat cortul în grija mea! Atunci, mai erau încă pe deplin 600 de arginţi în acesta; acum, sunt însă dintre aceştia încă numai 570 – lipsesc, deci, evident 30 de arginţi, pe care nimeni altcineva nu i-a putut fura, decât acel ucenic menţionat! Pentru că eu, ca paznic al comorilor măreţe, sunt responsabil pentru toate, de aceea trebuie doară să şi ştiu totuşi, peste ce şi peste cât am de ţinut pază şi nu mi se poate lua în părere de rău, ca fiind un slujitor vechi, devotat, dacă mă uit din când în când peste ce şi peste cât am eu de ţinut pază! Dar eu am menţionat acum plecarea mea înştiinţată şi am înştiinţat un asemenea fapt, fiind foarte obligat.”
11] Spune Helena: “Foarte bine, foarte bine şi potrivit, noi vom examina treaba mai târziu încă mai aprofundat şi vom găsi făptaşul răului, care nu va scăpa atunci de pedeapsa dreaptă! Dar poate este de asemenea posibil, că te-ai înşelat în calcul prima sau a doua oară şi n-ar fi de aceea frumos de a-l învinovăţi de aceea pe un ucenic de-al Domnului, pentru că el a păşit probabil în cort din plictiseală pură, pentru care lucru a avut el chiar un drept, fiindcă din partea noastră n-a fost dată nici o poruncă, ca să nu intre nimeni în corturile noastre! Du-te acum iarăşi pe poziţia ta; eu însămi voi veni acuşi din urmă şi voi cerceta totul foarte strict!”
12] Cu acest răspuns, s-a îndepărtat paznicul şi prima lui treaba a fost de a pune cei treizeci de arginţi aşa de repede pe cât era posibil iarăşi în săculeţ, ca prinţesa să aibe dreptate cu afirmaţia, că el s-ar fi putut o dată înşela în numărare. Atunci când a fost el gata cu această operaţiune, a devenit el foarte emoţionat de faptul, ce va spune la cercetare. Cel mai bine i s-a părut de a merge iarăşi la prinţesă, s-o roage pentru iertare şi să arate prin aceasta, că s-ar fi înşelat, într-adevăr, în numărare şi i-a făcut ucenicului o foarte mare nedreptate. – Gândit, înfăptuit! El a venit iarăşi înapoi după un timp de câteva minute, i-a explicat aceasta aşa prinţesei şi a rugat-o totodată, deoarece acum nu mai exista nici o fărădelege, să renunţe la cercetarea făgăduită.
13] La aceasta arăta el, însă, totuşi, foarte emoţionat, pentru că el ştia că regele Ouran nu pedepseşte nimic aşa de foarte aspru, ca minciuna şi furtul. Helenei i s-a făcut milă de ticălosul bătrân, care nu se dovedise altfel încă niciodată nedevotat şi ea i-a spus: “Ridică-te şi mergi pe căile tale! N-a fost frumos din partea ta că ai vrut să te răzbuni într-un fel atât de josnic faţă de ucenicul Domnului nesimpatizat de tine, care nu ţi-a făcut totuşi niciodată vreun alt rău, decât că tu, deja de când suntem aici, nu-l poţi suporta! Vezi, acest lucru a fost rău din partea ta şi tu te-ai făcut de aceea demn de cea mai aspră pedeapsă; pentru că mie îmi este acum totul cunoscut, în privinţa faptului, cum ai procedat tu!”
14] Aici începe slujitorul să tremure foarte tare şi Iuda Iscarioteanul, care auzise această discuţie cu toată atenţia, dintr-o oarecare depărtare, a păşit aproape de slujitor şi i-a spus: “Tu ai procedat, ce-i drept, rău în privinţa mea şi aceasta fără tot motivul; dar eu te iert! Eu am fost, într-adevăr, în cort şi atunci când m-am aflat de-abia câteva clipe în acela, m-ai întâmpinat tu furios dintr-un ascunziş şi eu am mers pe calea mea; dar despre o şterpelire a comorilor cortului n-a fost totuşi deloc vreo intenţie! Şi nici dacă nu m-ai fi întâmpinat chiar atât de furios, n-ar fi suportat atunci prin mine comorile de tine păzite niciunde vreo pagubă. Pe scurt, acum să-i fie, cum o vrea el, - eu ţi-am iertat aceasta; dar cu stăpânirea ta poţi acum tu însuţi să aspiri să ieşi la o socoteală bună!”

Ev. 04. 008 capitol

01] Cu aceasta s-a retras Iuda Iscarioteanul şi Eu i-am spus Helenei, lui Ouran şi Matael: “Încetaţi cu toate acestea; pentru că noi avem lucruri mai importante de sfătuit! Reţineţi slujitorul şi nu-l pedepsiţi; pentru că el n-ar fi intreprins această farsă niciodată, dacă n-ar fi fost îndemnat spre acest lucru de un Duh! Dar de aceea a fost el îndemnat, ca şi el să facă pentru noi o prezicere, care se va împlini. – Dar, despre aceasta, acum, nimic mai departe; pentru că noi avem acum lucruri mult mai importante de sfătuit!”
02] Dar M-a întrebat foarte mirat Cireniu: “Doamne, în ce să constee aceasta? Mie mi se pare că acum nu mai există deja nimic altceva, ce ar fi aici încă mai important decât toate cele ce le-am trăit deja aici! O, vorbeşte, Doamne! Inima mea se cutremură straşnic de un dor aprig de a afla noile Tale rânduieli şi hotărâri şi să şi ţin atunci seama de acestea!”
03] Spun Eu:" Ai numai o răbdare mică; pentru că totul trebuie să fie la timpul potrivit, ca toate să ajungă în acelaşi la maturitate! De aceea este acum necesară înainte de toate o odihnă mică. Odihniţi-vă de aceea acum cu Mine o perioadă foarte scurtă de timp!”
04] Apoi, s-au odihnit toţi şi treaba dintre Iuda Iscarioteanul şi paznicul comorilor lui Ouran, care îi interesa pe Ouran şi pe Matael oricum cu totul puţin, a fost încheiată. Cei doi aveau de încheiat cu Corneliu şi cu Faustus treburi foarte importante de stat; pentru că pe Ouran începuse deja să-l împresureze timpul, deoarece începuse să cugete foarte straşnic asupra faptului, de a se reîntoarce cu aflarea mare a adevărului la poporul, al cărui rege era el şi să-l fericească cu acesta după posibilităţi. El voia să fie un rege al unui popor înţelegător şi înţelept şi nu un rege al larvelor şi maşinăriilor pur omeneşti, care trăiesc fără recunoaştere şi fără voie, ca animalele.

05] Dar Risa observa îndelung cele două cadavre ale lui şi cugeta doar asupra faptului, dacă el n-ar fi de chemat iarăşi la viaţă, prin manipulările de dinainte văzute de el şi în sfârşit, prin puterea numelui Meu. Alţii din jurul Meu cugetau iarăşi asupra faptului, în ce va consta cumva treaba foarte importantă, pe care o voi îndeplini după odihna scurtă luată. Pe scurt, deşi toţi păreau, în exterior, că s-ar odihni, erau ei totuşi în interior, în suflet, activi în cea mai mare măsură şi în acest caz nu ştia nimeni, încotro se vor îndrepta lucrurile! Filopold, Murel şi Kisjonah s-au mişcat cu capetele laolaltă şi au deliberat (s-au sfătuit) enorm de intens, ce ar putea veni aici cumva încă mai; Cireniu şi Ebahl şi Jarah cugetau şi ei mult şi nu puteau găsi nimic, despre ce ar putea fi acum încă vorba. Pentru că lor li se părea acum deja totul, ca fiind epuizat.
06] Dar Şabbi şi Jurah, cei doi delegaţi persani purtători de cuvânt, le-au spus camarazilor lor, care îi împresurau tare: "Lăsaţi aceasta! Asta ar însemna, a ispiti puterea lui Dumnezeu în inimile noastre! Ce ştim noi, deci, despre cum suntem alcătuiţi în interior! Dar, dacă nu ştim nimic despre noi înşine, ce să ştim atunci de-abia, cum este alcătuit Dumnezeu în Sine şi ce va face El?! Dar acest lucru îl ştim, că totul, ce va face El, va fi foarte înţelept şi pe deplin spre binele nostru; să vină aici, acum, ce-o vrea El, lucruri mai mult sau mai puţin măreţe, decât cum au fost ele deja aici, acest fapt să ne intereseze puţin! Noi suntem şi rămânem negustori şi putem totul, ce este intenţionat spre binele nostru, să folosim chiar foarte bine. Dar, noi considerăm, la sfârşit, deja totul, ca fiind la fel de măreţ, de preţuit şi de important, ce vine aici de la El, singurul Domn din veşnicie şi al nemărginirii a toate faptele şi lucrurile Lui nenumărate.
07] Dar, deoarece noi înşine nu ne cunoaştem chiar nici pe departe, de aceea nici nu putem ştii, toate ce ne sunt încă nevoie dincolo de toate acestea, ce le-am primit deja; dar El ştie acest lucru şi poate de aceea foarte bine să numească, ca fiind ceva mare şi foarte important, ceea ce va mai veni încă! Pentru că Domnului a toată ordinea din veşnicie îi este totuşi imposibil să poată începe a număra de la 13 sau 14, ci mereu numai de la 1. Şi aşa ştie El, desigur, de asemenea, foarte limpede şi curat, ce este necesar pentru noi, după şirul de fapte, spre desăvârşirea noastră interioară a vieţii; noi putem de aceea să aşteptăm deja în toată liniştea, toate ce le va intreprinde El încă astăzi!"
08] Această învăţătură destul de înţeleaptă a liniştit pe deplin inimile persanilor; dar şi inimile acelora, care şedeau la masa Mea, au devenit mai liniştite şi aşteptau într-o espectativă încordată şi cu bucurie, ceea ce voi face Eu după aceea, pe deplin în văzul lumii.

Ev. 04. 009 capitol

01] Dar bătrânul Marcu a venit din casa, în care a rânduit deja pregătiri pentru mâncarea de amiază, la Mine şi Mi-a spus foarte încet: "Doamne, - iartă-mă, dacă Te deranjez pentru câteva clipe cu cererea mea !"
02] Îi spun Eu lui: "Prietene, du-te şi spune-le iscoditorilor lui Irod, care pândesc în spatele casei tale: <Fiul Omului înfăptuieşte şi vorbeşte cu totul deschis, în faţa ochilor şi a urechilor a toată lumea şi nu vrea să aibe de convenit cu nimeni ceva secret; cine vrea, prin urmare, să vorbească cu Mine şi să rezolve ceva, acela trebuie să vină la Mine şi să înfăptuiască şi să vorbească, de asemenea, cu totul deschis! La Mine nu se suflă nimic în ureche cu totul încet şi în secret şi nu se sfătuieşte şi se convine nimic în taină; acesta este numai un obicei afurisibil al copiilor lumii, dacă au ei ceva rău în cuget şi nu îndrăznesc astfel cu acesta să vină destul de repede şi de deschis la lumina zilei, pentru că ei se tem de oameni, din pricina intenţiilor lor rele. Dar Eu înfăptuiesc deschis şi spun totul cu voce tare şi nu am nici o teamă faţă de oameni, pentru că intenţiile Mele cu oamenii sunt bune!> - Mergi, prin urmare, acolo şi spune-le ticăloşilor trădători aceste spuse acum de Mine către tine!"
03] Marcu s-a aplecat foarte adânc în faţa Mea şi s-a dus, să-şi îndeplinească încredinţarea, cu cea mai mare punctualitate. Atunci când el le-a răcnit iscoditorilor trimişi de către Irod din toate părţile după Mine, un asemenea lucru, cu toată seriozitatea, în chipul lor mincinos, a spus atunci unul din grămada de oameni: "Prietene, tu nu pari a ştii că noi suntem înzestraţi de Irod cu toate împuternicirile, chiar peste viaţă şi moarte şi avem dreptul să dăm de îndată pieirii oricare om îndărătnic, obraznic!"
04] A spus Marcu: "Şi pe un cetăţean al Romei, care sunt eu unul?"
05] A spus purtătorul de cuvânt obraznic: "Dacă îl dăm pieirii, nu vom fi traşi la răspundere de Irod!"
06] A spus Marcu: "Dar, în schimb, cu atât mai sigur de către Dumnezeu şi de către guvernatorul roman superior Cireniu, care se aflã, spre cel mai mare noroc, tocmai acum, aici, la mine, deja de câteva zile, cu mulţi stăpânitori puternici ai Romei! Vai de voi, dacă îndrăzniţi să atingeţi casa mea numai cu un deget duşmănos!"
07] A spus cel obraznic: "Ce spui tu despre guvernatorul şef al Romei, că el s-ar afla aici – şi i-a acordat lui Irod, de-abia înainte cu două zile, prin guvernatorul roman al Ierusalimului, legea marţială fără îngrădire?"
08] A spus Marcu: "Foarte bine, foarte bine! Să se vădească de îndată, cine i-a dat lui Irod un asemenea drept!"
09] Aici a trimis Marcu unul dintre fiii săi la Cireniu, cu însărcinarea, de a-i face un asemenea lucru de îndată cunoscut guvernatorului şef. Atunci când Cireniu a auzit un asemena fapt cu o mânie adâncă interioară, i-a poruncit el de îndată lui Iuliu să meargă cu o sută de soldaţi, să aresteze imediat spionii, în jur de treizeci la număr şi să-l omoare pe fiecare fără toată mila, care nu s-ar preda, dezarmându-se imediat.

10] Spun Eu:"A nu-i omorî, dar, într-adevăr, a-i face prizonieri!" – Acesta sfat a şi fost, deci, urmat de îndată.
11] Atunci când spionii i-au văzut pe romani pornind în goană asupra lor, într-un mod cu totul mânios, au vrut ei să scape cu fuga; dar un asemenea lucru nu le-a reuşit. Soldaţii romani le-au spus cu voce tare, că ei l-ar omorî pe fiecare fără milostivire şi îndurare, care li s-ar opune. Această făgăduială sunând cu totul mânios de serios a avut efect; spionii obraznici s-au predat, au fost de îndată legaţi cu funii şi cu lanţuri şi prezentaţi astfel, cu chipurile deznădăjduite, guvernatorului şef, sub întâietatea lui Marcu şi a lui Iuliu.
12] Atunci când stăteau ei aşa în faţa lui Cireniu şi a lui Corneliu şi a lui Faustus, i-a întrebat Cireniu cu obişnuita seriozitate romană dictatorială: "Unde sunt împuternicirile voastre şi ordinul, care vă cheamă să-L persecutaţi pe proorocul din Galilea pe toate căile şi opririle Sale?"
13] Spune conducătorul, care se numea Zinka: "Domnul meu! Legat de mâini şi de picioare nu pot să ţi-o scot din săculeţul meu ascuns! Rânduieşte să fiu dezlegat şi tu s-o primeşti, ca tu să poţi accepta, că şi noi avem un domn în spatele nostru, care porunceşte asupra noastră şi căruia trebuie să-i dăm ascultare, pentru că el şi-a cumpărat scump dreptul de la voi, romanii, să fie şi el, în locul vostru, un domn peste viaţa noastră şi poate – neresponsabil faţă de voi – să rânduiască să ucidă după bunul plac, când vrea el numai!
14] Din partea noastră, pot să mişune prinprejur zece mii de prooroci prin întreaga Galilee; dacă ne lasă ei în pace, nici noi nu le vom face cu siguranţă nici un rău. Dar, dacă ne cheamă aici vreun oarecare purtător tare al puterii, ne ia într-o soldă bună, dar în cazul refuzului de îndeplinire a ordinelor poate să şi rânduiască chiar să fim ucişi de călăii mulţi ai lui, atunci primeşte treaba o cu totul altă înfăţişare! Atunci, trebuie să devenim noi persecutorii oricăruia, pe viaţă şi pe moarte, putând fi cel de persecutat un om încă cât se poate de cinstit! Sau greşesc războinicii voştri şi slujitorii voştri de război, dacă îndeplinesc ordinele voastre, pe viaţă şi pe moarte? Dacă este la aceasta cineva responsabil în faţa lui Dumnezeu, dacă există un Dumnezeu, atunci poate fi acesta numai un domn, dar niciodată robii şi slujitorii fideli ai acestuia! Rânduieşte să fiu dezlegat şi eu îţi voi arăta de îndată împuternicirea noastră scrisă cu mâna proprie a lui Irod în trei limbi; de-abia din aceasta poţi tu să rosteşti asupra noastră o sentinţă pe deplin valabilă!"
15] Cireniu rânduieşte ca Zinka să fie dezlegat şi acesta bagă mâna de îndată în sacul ascuns, trage un sul de pergament la vedere, i-l înmânează lui Cireniu şi spune: "Aici, citeşte şi judecă atunci cu dreptate în faţa întregii lumi, dacă urmăririle noastre, în privinţa proorocului galilean, un anumit Iisus din Nazaret, sunt legale sau ilegale!"
16] Cireniu citeşte împuternicirea, care este la sfârşit semnată cu numele lui Irod. Ea sună pe scurt textual aşa: <În baza puterii acordată mie, tetrarhului Irod, de către Roma în schimbul a 1000 de livre de argint şi a 100 de livre de aur, o putere peste întreaga Iudee, rânduiesc şi poruncesc eu, bazându-mă pe ajutorul scump cumpărat al Romei, de a-l prinde pe proorocul din Galilea, părându-mi foarte periculos mie şi instituţiilor mele şi de a mi-l aduce atunci viu sau mort, - în primul caz, îl voi cerceta eu însumi şi voi vedea, copilul al cărui duh ar fi el. Dar persecutorii mei trimişi în afară au, cu acest document scris de propria mea mână, dreptul deplin de a-l căuta, a-l persecuta şi a-l prinde pe cel în cauză, pe toate căile şi potecile şi pe toate străzile şi străduţele şi în cazul de împotrivire, de a-l ucide împreună cu suita sa şi de a mi-l aduce atunci şi ca om mort, pentru care fapt oricăruia, care se va face stăpân pe el, îi va fi acordată o răsplată de 300 de arginţi. – Dată în Ierusalim în palatul propriu.>
17] Spune Zinka: "Aşadar, ce spui tu la aceasta? Suntem noi treizeci în drept sau nu?"
18] Cireniu reflectează aici puţin şi spune atunci: "Cu ştirea şi voia mea nu i-a fost acordată, din Roma, niciodată o asemenea împuternicire lui Irod, într-un asemenea fel. I-a fost, într-adevăr, acordat, după cunoaşterea mea sinceră, o împuternicire numai în acea direcţie, de a exercita, în caz de necesitate, el însuşi legea marţială în casa lui proprie, - în afara case numai atunci, când s-ar afla vreun oarecare complot împotriva noastră, a romanilor şi ar fi de izolat o putere romană şi tot aşa o judecată ordonată pentru localitatea răsculată, Irod, însă, ar fi la faţa locului cu o putere de cinste şi de protecţie; în acest singur caz ar putea el exercita legea marţială aspră!
19] Aşa sună împuternicirea dată lui Irod de către Roma, pe care o accept şi am şi iscălit-o eu însumi; pentru că, ceea ce este rânduit de către Roma în Asia, trebuie să treacă prin mâinile mele sau prin acelea ale unui delegat de-al meu, dar care are să mă înştiinţeze înapoi despre totul în timpul cel mai scurt, orice ar fi venit acolo. Această împuternicire este declarată de mine astfel ca fiind nulă şi nevalabilă şi acest lucru pentru atâta timp, până ce nu voi primi din Roma dispoziţia despre faptul, cum, când şi de ce - mie lucru necunoscut – i-a fost acordată lui Irod o asemenea împuternicire foarte cuprinzătoare, care nouă, romanilor foarte fideli, trebuie să ne inspire o teamă şi o grije dreaptă.
20] Această împuternicire n-o primiţi iarăşi înapoi, decât până ce ea va reveni din Roma; voi, însă, rămâneţi, între timp, prizonierii mei! Dacă nici nu sunteţi voi, într-adevăr, pentru voi înşivă nelegiuiţi, într-un mod lumesc legal, astfel sunteţi, însă, totuşi, unelte, cu care acel un nelegiuit comite o grozăvie după alta, - şi pentru fapte groaznice nu i-a acordat Roma încă niciodată cuiva o permisiune şi nu-i va fi acordat aceasta, desigur, nici lui Irod al vostru!
21] Dar eu ştiu, cum clanul lui Irod abuzează de concesiile lui sub un oarecare pretext patriotic aparent! Crima comisă de bătrânul Irod împotriva copiilor cei mai nevinovaţi îmi serveşte încă ca o dovadă evidentă, cum aceste vulpi greceşti viclene ştiu să abuzeze, spre favoarea lor, de drepturile lor acordate de către Roma, pentru a face poporul evreu cu grămada potrivnic romanilor.
22] Oh, eu voi ştii, într-adevăr, să-l pun la punct pe Irod; aceasta va fi treaba mea cu totul pe deplin serioasă! Bătrânul Irod a savurat simţul meu vechi roman al dreptăţii, deşi aveam atunci

abia puţin peste treizeci de ani; acum, sunt aproape un moşneag, am devenit mai experimentat şi mai serios, - acum şi dau eu, deci, dreptăţii foarte severe o importanţă încă mai mare! Acum este la mine valabil cu desăvârşire: Pereat mundus, fiat jus (Să se înfăptuiască dreptatea şi dacă lumea s-ar distruge!)
23] Eu voi trimite acum de îndată doi mesageri, pe unul la Roma şi pe celălalt la Ierusalim, la Irod, ca el să ceară toate împuternicirile Romei, care se află în mâinile lui Irod. Vai de el şi de robii, slujitorii şi slujitorii slujitorilor săi, dacă împuternicirile lui nu corespund cu sensul acestei împuterniciri dată vouă!"

Ev. 04. 010 capitol

01] Spune Zinka: "Domnule! Aceasta nu va fi, cumva, de asemenea, lucrarea noastră rea? Domnul şi stăpânul nostru a fost până acum Irod. El a făcut, într-adevăr, aşa unele lucruri nedrepte, privite pentru sine, groaznice, faţă de omenirea săracă - eu am recunoscut un asemenea lucru destul de limpede şi de bine -, dar ce altceva s-a putut face în plus, decât a pune poruncile sale în aplicarea tristă? Ce poate face, deci, unul dintre ajutorii tăi de călău, dacă tu îi porunceşti să-i taie capul de pe trup unui criminal adevărat sau chiar numai şi aparent? El poate avea în sine de o sută de ori convingerea cea mai deplină, că cel condamnat este în serios nevinovat, - el trebuie să pună, totuşi, securea ascuţită pe ceafa aceluia!
02] N-am ştiut noi, cumva, nimic despre nevinovăţia deplină a lui Ioan decapitat abia cu puţin timp în urmă? Oh, noi am cunoscut-o şi am iubit omul singuratic înţelept şi devotat lui Dumnezeu; pentru că el ne-a dat, în temniţă, încă cele mai frumoase învăţături, ne-a îndemnat spre tot felul de răbdări şi perseverenţe şi ne-a avertizat faţă de păcatele împotriva lui Dumnezeu şi împotriva aproapelui şi ne-a şi arătat, că, acum, în Galilea, s-ar fi trezit un prooroc al tuturor proorocilor şi un cel mai adevărat preot al tuturor preoţilor, căruia a-i descălţa încălţămintea picioarelor n-ar fi el demn! El ne-a prezis, că acesta ne va elibera de-abia de tot răul şi ne va arăta calea luminii, a adevărului şi a vieţii veşnice. Pe scurt, el ne-a învăţat pe noi paznicii de parcă am fi ucenicii săi şi cei mai buni prieteni ai săi.
03] Când Irod ne întreba, ce ar face întemniţatul şi cum s-ar comporta el, puteam noi toţi să mărturisim despre el numai ce este mai bun. I-a plăcut lui Irod acest lucru aşa de bine, că l-a vizitat el însuşi pe Ioan şi s-a lăsat învăţat de acesta. N-ar fi lipsit, cu adevărat, mult pentru faptul, că Irod i-ar fi dat libertatea deplină, dacă Ioan n-ar fi comis prea devreme, ca fiind altfel un bărbat foarte înţelept, nesăbuinţa mare de a-i caracteriza stăpânului desfrânat relaţia lui cu frumoasa Irodiada, ca fiind extrem de păcătoasă. Da, i-a reuşit, însă, aproape lui Ioan de a-l îndepărta pe Irod de Irodiada!
04] În mod nefericit, sărbătorise Irod în acea vreme cu mare fast ziua lui de naştere şi Irodiada, iniţiată destul de tare în toate slăbiciunile lui Irod, s-a împodobit în această zi cu totul ieşit din comun şi a ridicat prin aceasta senzualitatea ei de altfel până la o înălţime abia credibilă. Astfel împopoţonată, a venit ea cu mama ei de balaur pentru a-l felicita şi deoarece erau în casa lui harpişti şi cântăreţi şi violonişti, de aceea a dansat Irodiada în faţa lui Irod devenit cu totul lasciv. Aceasta i-a plăcut ţapului lasciv atât de mult, că nebunul a comis o aruncătură grea, de a-i făgădui totul, orice ar şi cere ea de la el! Atunci, a fost situaţia aşa de bine ca şi întâmplată în privinţa bunului nostru Ioan, pentru că el stătea direct în calea lăcomiei blestemate de avuţie a aceleia mai în vârstă; aceasta a învăţat-o pe cea mai tânără, ca ea să ceară capul lui Ioan pe o tipsie de argint, ceea ce tânăra – deşi cu o îngrozire tăinuită – a şi făcut.
05] Aşadar, la ce a folosit în acest caz dragostea noastră faţă de Ioan, la ce înţelegerea noastră convinsă a nevinovăţiei lui depline, la ce regretul nostru? La ce a folosit blestemul nostru cu voce tare asupra celei mai tinere Irodiada şi asupra celei mai în vârstă? Eu însumi am fost nevoit să merg, cu un zbir, în temniţă, pentru a-i face cunoscut bunului Ioan voia mizerabilă a stăpânului puternic şi trebuia să-l leg şi să rânduiesc atunci ca să-i fie tăiat cinstitul cap de pe trup, cu o secure ascuţită, pe capra blestemată. Eu am plâns la aceasta ca un copil din pricina răutăţii mari a celor două femei şi din pricina destinului foarte trist al prietenului meu, devenit mie atât de scump! Dar, la ce au folosit toate acestea împotriva voinţei întunecate, orbite şi rigide a unui singur tiran puternic?!
06] Aşa suntem noi acum trimişi de a prinde proorocul care pune în mişcare treaba lui în Galilea, care este probabil tocmai acelaşi, despre care Ioan ne-a prezis lucruri aşa de măreţe şi de a-l preda lui Irod. Putem fi noi de aceasta devină, ca slujitori şi robi tocmiţi cu jurământ ai acestui tiran? Sau putem noi să ieşim din slujirea lui, când vrem noi? Nu este rânduită de el cumva temniţa şi moartea la o părăsire nedevotată în privinţa slujirii faţă de el? Dacă suntem şi înfăptuim acum aşa cum trebuie să fim şi să acţionăm, atunci arată-mi tu, domnule, judecătorul drept, care ar putea să ne condamne din această pricină!
07] Lasă tu să se coboare toţi îngerii şi Dumnezeu Însuşi din cer jos, pe pământ şi să rostească asupra noastră o judecată de condamnare, atunci va fi aceasta tocmai tot aşa de dreaptă, ca decapitarea lui Ioan. Dacă există un Dumnezeu drept, atunci trebuie să fie El, totuşi, evident mai înţelept decât toţi oamenii! Dar, dacă este El mai înţelept şi atotputernic în plus, atunci cu adevărat că nu înţeleg într-adevăr, din ce motiv lasă El să apară şi încă în plus, să devină puternici pe lume asemenea monştrii de oameni.
08] Acesta şi este singurul motiv pentru care eu şi cei douăzeci şi nouă de complici ai mei nu mai credem în nici un Dumnezeu. Dar ultima scânteie de credinţă ne-a luat-o decapitarea extrem de ticăloasă a lui Ioan; pentru că, atunci aş fi rânduit eu, ca Dumnezeu, doară totuşi mai degrabă să

fie zdrobite o mie de Irodiade cu o sută de mii de fulgere – decât să fie decapitat un Ioan! Poate să fie într-adevăr adevărat, că un Dumnezeu poate să-i răsplătească lui Ioan înmiit dincolo, pentru că a suportat cu răbdare şi devotament grozăvia comisă aici împotriva lui; dar eu, pe partea mea de judecată, nu-I dau Domnului Dumnezeu drag nici o jumătate de viaţă, în a cărui convingere trăiesc eu o dată, pentru o mie de vieţi extrem de fericite, despre care încă nici un om n-a putut afla ceva sigur convingător!
09] Cine are puterea, acela poate dicta şi acţionează după bună plăcerea lui; noi, cei slabi şi fără putere, însă, trebuie să-i slujim atunci ca animale de povară, pe viaţă şi pe moarte. Dacă ucide el, atunci nu este aceasta absolut nimic, pentru că el are doară un drept pentru acest lucru prin stăpânirea lui; dar, dacă ucidem noi, atunci suntem nelegiuiţi şi vom fi de aceea iarăşi ucişi. Dar eu te întreb aici pe tine şi pe toţi domnii şi înţelepţii sfatului tău, ce Dumnezeu poate tolera aceasta ca dreptate! – Eu te rog, domnule, de a-mi da despre aceasta un răspuns limpede!"

Ev. 04. 011 capitol

01] Cireniu cască ochii mari din pricina acestei replici şi Îmi spune cu o voce în şoaptă: "Omul acesta nu-i căzut, cu adevărat, în cap şi pare a poseda destul de mult cuget. Acestuia ar trebui să-i fie ajutat! De care părere eşti Tu, o, Doamne, să fie acest bărbat şi cumva şi suita lui întorşi către noi?"
02] Spun Eu cu totul deschis: "Cu o lovitură nu cade nici un pom numai întrucâtva puternic! Dar cu o anumită răbdare poate un om înfăptui multe. De asemenea, trebuie lăsat acela, pe care vrei să-l călăuzeşti, să privească la lumină, nu în soarele plin al amiezii. Pentru că, dacă îi dai dintr-o dată prea multă lumină, devine el orb pe un timp mai îndelungat; dar, dacă îl obişnuieşti, aşa încetul cu încetul, cu lumina, atunci va fi el în stare să vadă totul în mare claritate şi în lumina cea mai strălucitoare şi nu va mai trece apoi dincolo în nici o orbire.
03] Dar acest om Mi-a făcut acum cu aceasta un serviciu bun, pentru că a mărturisit foarte fidel în faţa ucenicilor Mei, ca martor ocular şi ascultător, cum înaintemergătorul Meu Ioan, care predicase şi botezase în regiunile Iordanului, a fost prins de către Irod şi ucis. Nu din pricina Mea, ci din pricina ucenicilor Mei să mai facă el încă faptul cunoscut, de ce a rânduit, deci, Irod aşa cu totul de fapt, ca Ioan să fie prins şi aruncat în temniţă. Pune-i tu această întrebare!"
04] Spune Cireniu, întorcându-se către Zinka: "Prietene, n-am vrut ca sentinţa mea să fie aşa înţeleasă, că eu aş dori să rânduiesc şi atunci spre pedeapsă slujitorii şi robii unui tiran, dacă nu sunt ei de acord nici pe departe în inima lor cu cugetul lui, -, numai atunci, când ar fi ei neînduplecaţi şi ar îndeplini, oarecum, deja din propria voinţă intenţia rea a tiranului lor stăpânitor! Dar, oameni ca tine, care admit numai prea bine neomenia stăpânului lor neomenesc şi o resping foarte profund în inima lor, voi înţelege să tratez mereu după dreptate şi cea mai mare echitate!
05] Dar, de ce Dumnezeu lasă să triumfeze nu arareori patima pe acest pământ, în timp ce virtutea suferă adesea şi este zdrobită până la moartea trupească, în privinţa aceasta, prietene, există, într-adevăr, de asemenea, un motiv foarte minunat, dar se află pentru starea momentană a minţii tale încă mult prea adânc, ca tu să-l poţi înţelege acum împreună cu camarazii tăi, a căror minte pare a fi încă cu mult mai exterioară decât cea a ta; dar va veni încă deja un timp – probabil în scurt timp -, în care tu vei admite cu totul exact, cu întreg cugetul tău chiar, de ce trebuie să existe şi Irozi!"
06] Spune Zinka: "Domnule, care îmi dovedeşti tocmai milostivirea de a mi te adresa cu cuvântul <prietene>, nu lăsa să fie acest cuvânt, cu însemnătate mare, un ecou gol, cum se obişnuieşte aceasta, acum, din păcate prea des, printre oameni! Dar, dacă ai folosit tu cuvântul în însemnătatea adevărată, atunci arată-mi prietenia şi rânduieşte, ca şi cei douăzeci şi nouă de camarazi ai mei să fie dezlegaţi din lanţurile grele! Că nici eu, nici ei nu-ţi vom scăpa, în favoarea acestui lucru vorbeşte deja în primul rând garda puternică şi în al doilea rând, de asemenea în cea mai mare parte cuvântul tău prietenesc. Crede-mă – eu vorbesc acum foarte liber şi deschis -: Noi toţi suntem cu cea mai înaltă silă ceea ce suntem noi, din păcate! Dacă ai putea tu să ne eliberezi de acest jug, atunci vei fi tu îndeplinit fapta cea mai omenească şi dreaptă!"
07] Spune Cireniu: "Nu vă îngrijiţi de aceasta; acest fapt să fie în grija mea! Priviţi împrejur şi voi vedeţi o sumedenie de salvaţi din mâna stricăciunii! Sunt puţin printre aceştia, care n-ar fi meritat, după severitatea noastră romană, ori securea ascuţită prin gât sau chiar crucea; şi priveşte, cum ei, ca oameni adevăraţi, se află acum în faţa noastră ca aurul cel mai pur şi nici unul nu-şi doreşte, să părăsească societatea noastră! Eu sper că vouă vă va merge în cel mai scurt timp tot aşa; pentru că la Dumnezeu sunt toate lucrurile foarte uşor posibile, despre care fapt am eu însumi convingerea cea mai vie.
08] Dar, acum, permite-mi tu mie, de a-ţi pune încă o întrebare destul de însemnată şi aceasta constă în următoarele: Tu ne-ai făcut nouă tuturor un serviciu destul de însemnat prin aceea, că ne-ai mărturisit foarte deschis, prin ce şi cum şi-a pierdut viaţa, prin Irod, demnul văzător de Dumnezeu; aşadar, tu ai fost, însă, cu siguranţă, prezent şi la arestarea lui!? N-ai putea, deci, să-mi faci cunoscut încă de asemenea în plus, de ce şi cu ce pretext a rânduit Irod, cu totul de fapt, ca Ioan să fie prins, care nu-i făcuse, desigur, nici un rău? Pentru că un oarecare motiv trebuie să fi avut el, deci, totuşi, pentru acest fapt!"

Ev. 04. 012 capitol

01] Spune Zinka: "Dacă am voie să vorbesc foarte liber şi deschis fără urmări cumva rele, atunci aş putea eu, ca însuşi prigonitor împotriva celui mai nevinovat dintre toţi oamenii, să-ţi indic într-adevăr motivul exact adevărat; dar dacă ar fi aici cumva firul prea subţire legat, atunci îmi este cu mult mai pe plac, dacă am voie să tac în privinţa unei întâmplări, pe care nu mi-o pot aminti fără cea mai mare durere în inimă, dar nici de asemenea fără mânia cea mai amară şi otrăvitoare!"
02] Spune Cireniu: "Vorbeşte foart liber şi deschis, fiindcă printre noi nu găseşti tu nici un fir legat prea subţire!"
03] Spune Zinka: "Atunci, bine, ascultă-mă! Eu ţi-am spus mai devreme că nu mai cred acum în absolut nici un Dumnezeu; pentru că totul, ce se învaţă despre El în templu, este o minciună, minciuna cea mai neagră şi cea mai ticăloasă! Pentru că un asemenea Dumnezeu nu poate exista veşnic niciunde! Prietenul nostru nefericit Ioan a învăţat poporul în serios de a recunoaşte un Dumnezeu adevărat şi învăţătura lui era necesară şi îi făcea bine fiecărui om în cea mai mare măsură, care nu aparţinea de templu şi nu era un fariseu. Dar o grozăvie cu atât mai mare era templului învăţătura lui despre Dumnezeul adevărat. Acum, vei putea tu deja, ca om foarte rezonabil, să începi să pândeşti aşa cu totul încet, din ce parte a început să bată vântul furtunii.
04] Templierii i-ar fi făcut de petrecanie săracului Ioan cu drag deja de mult, dacă nu s-ar fi temut de popor, care a aflat acum, în cea mai mare parte minciunile lui cele mai ticăloase şi înşelăciunile cele mai negre. Ei au născocit de aceea un plan, prin care intenţionau să caute să-l convingă pe Irod, că Ioan al nostru ar cugeta planul cu totul în secret, de a instiga poporul, prin tot felul de faceri de iluzii mincinoase şi foarte fin învelite, împotriva asupritorului Irod, spre o răscoală foarte îngrozitoare.
05] Acest lucru l-a îndemnat pe Irod, la sfârşit, în acea direcţie, ca el însuşi a mers în grabă cu noi afară, la Ioan, într-o împrejurime foarte pustie a Iordanului şi avea intenţia de a se convinge el însuşi, dacă treaba cu Ioan ar sta într-adevăr aşa de periculoasă! Doar că, ajunşi la Ioan, n-a găsit el însă nici chiar în cea mai critică încercare, nici măcar urma cea mai mică de toate cele, ce templul îi minţise în faţă. El însăşi a fost de aceea, la sfârşit, revoltat, într-un mod foarte supărat, din pricina unei asemenea răutăţi fără nume a templului şi a locuitorilor acestuia.
06] Atunci când templierii au început să stăruie asupra lui în privinţa faptului, de a-l ucide pe Ioan, le-a spus el cu o mină ameninţătoare în prezenţa mea: În urma sfatului şi a voinţei unor câini ticăloşi, mâncăcioşi nu va judeca el niciodată vreun om împotriva convingerii sale!
07] După un asemenea răspuns energic, s-au retras cavalerii negrii şi au tăcut. Dar cu atât mai puţin au încetat ei cu sfaturile lor rele; în timp ce făceau ei, în exterior, o mină bună pentru jocul, pentru ei, rău şi simulau de parcă Ioan nu i-ar mai interesa nici în modul cel mai neînsemnat, au angajat ei în secret ucigaşi, care să-i fi stins omului lui Dumnezeu lumina vieţii.
08] Atunci când Irod a aflat un asemenea lucru, i s-a făcut milă de văzătorul cinstit, inofensiv. El ne-a chemt la el şi ne-a relatat, ce auzise el şi a spus la sfârşit: <Ascultaţi, pe acest om trebuie să-l salvez! Mergeţi, spre aparenţă, afară, cu arme şi funii, legaţi-l uşor, faceţi-i cunoscut planul meu secret şi el vă va urma! Aici vreau eu să-l feresc bine într-o temniţă bună; dar el să aibe cu toţi ucenicii săi legături libere!>
09] Deci, un asemenea lucru s-a şi întâmplat atunci şi Ioan a fost mulţumit cu acest fapt, atât de bine pe cât putea fi el întotdeauna mulţumit. Dar puii negrii de vipere ai templului au aflat, că Irod a rânduit să fie pus Ioan în temniţa domnească, numai pentru păstrarea aparenţelor, i-ar acorda, însă, toată libertatea de a ţine legătura cu ucenicii săi. Atunci, au început ei iarăşi să se sfătuiască, cum să-l fi îndemnat la sfârşit pe Irod totuşi în acea direcţie, ca el însuşi să rânduiască la sfârşit, ca Ioan să fie ucis."
10] Apoi, a tăcut Zinka; dar Cireniu l-a rugat chiar, să povestească istorisirea mai departe. Şi Zinka a început să vorbească aşa mai departe: "Robii negrii ai templului au aflat acuşi, că Irod, care este pe jumătate evreu şi pe jumătate încă păgân, ar vedea-o cu drag pe tânăra Irodiada, dar, ca evreu, nu ar îndrăzni aşa cu adevărat, din pricina păcatului de adulter, de a avea cu ea o relaţie mai aprofundată. El pentru sine nu şi-ar fi făcut de aceea tocmai prea multe probleme în privinţa conştiinţei; dar, din pricina templului cu gura foarte slobodă trebuia el să respecte cel puţin decorul exterior.
11] Toate asemenea lucruri le ştiau cavalerii negrii, i-au trimis lui Irod un linguşitor aşa foarte şiret, cu cererea că Irod, din motivul sterpiciunii cunoscute a soţiei sale, ar avea voie să-şi ţină fără dificultăţi o femeie concubină, în schimbul unei jertfe mici pusă în lada lui Dumnezeu şi ar putea fi pe deplin asigurat, că templul nu va critica bunacuviinţa lui din pricina acestui fapt.
12] Irod nu şi-a lăsat spusă treaba aceasta tocmai de două ori, i-a dat celui care a adus acest document câteva livre de aur şi treaba s-a rezolvat. El a trimis de îndată un mesager la Irodiada şi aceasta a avut bineînţeles şovăieli puţine de a-i îndeplini cererea tetrarhului Irod, mai cu seamă că ea a fost îndemnată şi convinsă spre acest lucru încă şi de mama sa; pentru că Irodiada cea mai în vârstă era o femeie, care era ca făcută pentru satana. Bine nu era nimic în ea, - dar, în schimb, cu atât mai mult rău din temelie. Bătrâna însăşi şi-a condus fiica prima oară, cu totul îngrozitor de bogat împodobită, la Irod şi a încredinţat-o milostivirii sale. Irod a savurat-o pe Irodiada, ce-i drept, foarte tandru, n-a comis însă cu ea încă nici un păcat. El i-a făcut cadouri din belşug şi i-a acordat o intrarea liberă la sine.
13] Atunci când a venit ea de la Irod iarăşi acasă, la mama ei, a întrebat-o aceasta, despre tot ce Irod a vorbit şi a făcut cu ea. Fiica a spus adevărul, a lăudat cugetarea, ce-i drept, foarte

prietenească a lui Irod, dar totuşi cu totul cumpătată şi cum el i-a dăruit cadouri scumpe şi cum i-a permis intrarea mereu liberă la sine; numai trebuie ca ea să-i rămână cu inima pe deplin fidelă.
14] Dar vrăjitoarea bătrână s-a gândit la aceasta foarte sigur, ce eu, care aveam s-o însoţesc pe Irodiada acasă, i-am citit bătrânei din ochi, ca o scriere bine scrisă: <Vezi, aici se află ceva în spatele acestei treburi! Dacă Irod nu s-a lăsat prins prima oară de către senzualităţile mari ale fiicei mele, atunci nu va face el aceasta nici a doua oară!> Dar, deoarece la aceasta bătrâna ar pierde atunci dreptul, de a solicita de la Irod o despăgubire pentru murdărirea cinstei, de aceea i-a dat ea fiicei sale o învăţătură frumoasă, cum să facă ea data viitoare, pentru a-l îndemna pe Irod spre dragostea necurată.
15] Eu am părăsit plin de mânie casa vrăjitoarei, am venit înapoi la Irod şi i-am povestit tot ce observasem; că Irod n-a fost fericit de aceasta prea mult, poate fiecare să tragă uşor concluzia. El s-a şi dus de aceea la Ioan şi i-a înfăţişat toată treaba."

Ev. 04. 013 capitol

01] (Zinka:) "Ioan, însă, i-a spus: <Să nu ai tu nimic de-a face cu Irodiada şi cu mama ei; pentru că bătrâna este un şarpe şi cea tânără o viperă! În plus, cunoşti tu voia atotputernicului Dumnezeu al lui Avraam, Isaac şi Iacov şi cunoşti ordinea Lui, în care El i-a dat din începuturile a toată făptura unui bărbat numai o singură femeie. Nesterpiciunea sau sterpiciunea unei femei, care s-a legat o dată de un bărbat prin cununie, nu-ţi dă nici un motiv pentru primirea unei concubine; pentru că, dacă aştepţi în răbdare, atunci îi este lui Dumnezeu doară totuşi foarte uşor posibil, să-ţi trezească încă un rod viu în pântecele soţiei tale la vârsta ei înaintată! Citeşte istoria patriarhilor şi tu vei găsi, că răbdarea şi supunerea aceloraşi le-au adus la vârsta înaintată încă binecuvântarea cea mai îmbelşugată.
02] Să n-ai, deci, nimic de-a face cu Irodiada şi să nu cumva să iei vreo scrisoare de despărţire de la templu; pentru că Dumnezeu n-a rânduit niciodată o scrisoare de despărţire! Un asemenea lucru a făcut Moise din sine, ca om, din pricina împietririi felurite a inimii omului; dar el n-a făcut foarte bine în privinţa acestui lucru şi Dumnezeu Domnul n-a privit o asemenea rânduială cu ochi bine dispuşi, despre care fapt poţi fi tu pe deplin asigurat! Ţine-te tu de aceea numai de soţia ta şi n-o lăsa pe Irodiada să vină la tine! Dă-i lui Zinka (anume mie) împuternicirea şi el va înţelege, într-adevăr, să înfăptuiască în aşa fel, ca să nu-ţi mai vină vipera în casă! Dacă vei urma sfatul acesta, atunci vei rămâne în prietenia lui Iehova, dar dacă nu, vei fi dat pieirii şi vei deveni un duşman al lui Iehova!>
03] Irod a preluat aceasta în inimă şi a decis, să renunţe la Irodiada. Dar şarpele bătrân, împreună cu vipera tânără, au făcut toate eforturile, pentru a-l orbi pe Irod. Ele ştiau când pleca el afară şi încotro se ducea şi Irodiada ştia să-l întâlnească, mereu împodobită şi împopoţonată atât de lasciv pe cât era posibil. El n-a făcut cu ea, ce-i drept, nimic, dar în inima lui a început să ardă tot mai mult, aşa încât a început el însuşi să caute atunci la sfârşit ocazia, de a o întâlni pe foarte frumoasa Irodiada, atât de des pe cât era posibil.
04] Atunci când începuse în sfârşit să se apropie ziua lui onomastică, a folosit Irodiada însă deja toate mijloacele, ca ea să vină la sărbătoarea mare. Dar, între timp, s-au interesat şi templierii la Irodiada, cât de departe ar fi ea cu Irod. Şi ea nu le-a putut spune nimic altceva, decât că ea s-ar afla încă total la vechiul loc, în ciuda a toate trucurile şi tertipurile ei rele; cine sau ce ar fi devină la acest fapt, ar ştii ea abia puţin, deşi ar vedea numai prea limpede, că ea este totuşi văzută cu drag de către Irod şi el ar urmări-o, aşa cu totul într-ascuns, mereu tot mai mult şi mai mult.
05] Atunci când templierul a aflat un asemenea fapt, le-a spus el celor două cu totul deschis: <De aceasta nu este de vină nimeni altcineva, decât acel prooroc al apei şi al botezului, la care Irod şi-a topit mântuirea sa! El însuşi l-a luat prizonier la Iordan, pentru a-l proteja de noi; dar acest fapt nu-i va fi totuşi de nici un folos! Proorocul apei trebuie să cadă şi va cădea! El este pentru voi şi pentru noi piatra cea mai periculoasă de poticneală! Dacă această intenţie n-ar merge mai degrabă, atunci se va ivi posibilitatea totuşi în ziua lui Irod! Căutaţi să ucideţi proorocul cu orice preţ şi voi veţi putea să-l duceţi pe Irod de nas cum veţi vrea!>
06] Cu aceasta au avut cele două femei mai mult decât o iluminare îndeajunsă în privinţa motivului încercărilor lor zadarnice. Cele două au ţinut atunci sfat, cum l-ar putea nimici pe Ioan şi cea tânără m-a iniţiat în secretul ei şi mi-a promis mult aur şi argint, dacă i-aş lua viaţa lui Ioan într-un oarecare fel bun. Dar eu nu m-am lăsat pe deplin natural mişcat în acea direcţie, am făcut însă totuşi, de parcă m-aş lăsa copleşit aşa încetul cu încetul de planurile ei; un asemenea lucru am făcut însă numai, pentru a afla cu atât mai sigur toate planurile satanice rele, care au fost cugetate de cele două femei şi de cavalerii templieri împotriva săracului Ioan.
07] Irod s-a scărpinat la aceasta după urechi şi mi-a spus: <Aşa stau lucrurile, cum le accept deja de mai multe zile; dar ce se poate face aici? Cel mai bine ar putea fi încă faptul, ca să-l îngrădim pe Ioan mai mult în privinţa păşirii libere înăuntru la el, să-i lăsăm numai pe cei mai cunoscuţi ucenici ai lui să vină la el şi să-i interzicem oricărui străin de a intra la el. Pentru că foarte uşor poate să se întâmple, ca un ucigaş plătit de femei sau de templu să-l înjunghie pe Ioan al nostru cu un pumnal în inimă şi răutatea templului şi-ar fi atins scopul ei. Pentru că, crede-mă: şi femeile sunt prelucrate de către templu! Dar eu vreau, pentru a-l salva pe Ioan, să le acord femeilor şi anume Irodiadei intrarea liberă şi du-te tu de aceea acolo şi spune-i Irodiadei, că, de acum încolo, poate şi are ea voie să mă viziteze!>
08] Eu, ca slujitor, trebuia să dau ascultare, deşi înţelegeam numai prea bine faptul, că lui Ioan îi va fi rău ajutat cu acest ajutor. Începând de atunci, a venit Irodiada aproape zilnic în casa lui Irod

şi ştia ca nici o a doua, să-şi procure în mod crescător simpatia lui. Un asemenea fapt l-au aflat templierii negrii şi ei îndemnau foarte femeile, să-l convingă pe Irod, în schimbul a mult aur, la o ocazie în acea direcţie, de a-i stinge lui Ioan viaţa trupului său, care îndepărtase de templu atât de mult popor. A pune aceasta în aplicare, a jurat cea bătrână templului: ea nu se va odihni, până ce proorocul de apă va fi căzut! Tânăra a ştiut acum de asemenea mereu să-l împiedice pe Irod, de a-l mai vizita pe Ioan şi de a-şi lua de la el un sfat nou. Eu, ca slujitor, nu m-am încumetat de asemenea, să-l amintesc pe Irod de cuvintele lui Ioan, deoarece îl cunoşteam numai prea bine, ce tiran este el, când cugetul său este cuprins de ceva pătimaş.
09] Şi aşa a mers înainte treaba rea, până la ziua lui Irod; numai cu două zile înaintea zilei lui Irod, trebuia să se fi întâmplat de bună seamă ceva între el şi Irodiada, căci, altfel, n-ar fi lipsit ea, cu siguranţă, în acele două zile. Dar aceste două zile au aprins abia cu înfocare inima lui Irod pentru frumoasa Irodiada şi triumful, pe care l-a sărbătorit ea atunci asupra lui Irod, în ziua lui, a fost unul cu atât mai sigur.”

Ev. 04. 014 capitol

01] (Zinka:) “Că şi cum l-a sărbătorit ea pentru mine şi pentru mii, este cunoscut; dar vouă tuturor nu vă va fi cunoscut, că printre ucenicii lui Ioan circulă zvonul, că Ioan s-ar fi sculat iarăşi din morţi, dar s-ar fi retras în Galilea şi şi-ar face acum iarăşi acolo lucrarea lui, unde însepuse el s-o înfăptuiască iniţial. Un asemenea zvon au aflat, deci şi Irod şi Irodiada a lui, care, de la moartea lui Ioan, începuse să zace cu totul înadins, împreună cu balaurul bătrân de mamă. Un asemenea lucru a umplut inima lui Irod şi a Irodiadei cu o teamă mare şi cu o frică imensă şi Irod m-a trimis de aceea pe mine, ca fiind un prieten dovedit al celui ucis, pentru a-l aduce iarăşi la Irod, ca Irod să-i fi putut răsplăti marea nedreptate, pe care i-o pricinuise. Şi Irodiada jeleşte acum acea oră, în care a cedat faţă de mama sa şi doreşte acum, de asemenea, să se împace iarăşi cu Ioan cel jignit!
02] Dar eu admit, într-adevăr, că Ioan nu a mai înviat; dar am auzit, într-adevăr, eu însumi din gura lui Ioan, că, în Galilea, s-ar fi trezit un prooroc foarte mare, al Cărui încălţăminte a picioarelor el n-ar fi demn s-o ducă. Ei i-am spus aceasta lui Irod şi el a zis: <Atunci, du-te, totuşi, acolo şi adumi-l pe acela, despre care Ioan a vorbit cu un respect atât de mare; pentru că şi el poate probabil să ne ajute!> Dar eu i-am spus de asemenea, ce am auzit de la marele prooroc, anume că înfăptuieşte semne imense pentru întărirea învăţăturii Sale. Eu i-am spus, că proorocul galilean înviază morţi şi mută munţii şi porunceşte furtunii şi mai multe asemenea lucruri nemaiauzite. Eu i-am spus lui Irod mai departe, că eu aş realiza puţin sau nimic împotriva puterii unui asemenea prooroc, pentru că el ar putea ucide mii cu un gând. Dar Irod şi Irodiada n-au renunţat de aceea la dorinţa lor şi Irod a spus numai: <Trei sute de arginţi grei pentru acela, care mi-l aduce!>, cu adăugarea: dacă n-ar fi posibil viu, atunci vrea să-l vadă el, totuşi, ca fiind acesta un om mort!
03] Eu i-am replicat foarte curajos, spunând: <Dacă nu vrea să vină el autoritar, atunci vom merge fără teamă afară după el! Pentru că, până când îl omorâm noi o dată, nu mai trăim deja de mult; deoarece recunoaşte el gândurile cele mai tăinuite ale oamenilor şi intenţiile lor de asemenea, de aceea ne va ucide el deja, atunci când îl vom vedea de-abia încă! Dar, dacă acest fapt se comportă astfel, atunci nu admit, într-adevăr, pentru ce să ne ducem după el!>Atunci, a zis el: <Eu vreau acest lucru şi voinţa mea este bună; dacă proorocul este bun, atunci va şi recunoaşte el voinţa mea bună, ca fiind bună şi va veni la mine! Că nu voi face cu el, ceea ce am făcut cu Ioan în orbirea mea, dovedesc lacrimile mele pentru bunul Ioan. Mergeţi şi îndepliniţi voinţa mea!>
04] Apoi de-abia am mers noi şi suntem acum de aceea aici, - până acum cu lucrurile pe deplin neîndeplinite, deşi călătorim prinprejur, în Galilea, acum deja de nouă săptămâni cu mereu aceeaşi intenţie! Eu am trimis deja, între timp, de câteva ori, mesageri la Irod şi i-am înfăţişat limpede nerodirea ostenelilor noastre; numai că, acest fapt nu ajută la nimic! El ştie cumva din alte surse că, ori Ioan cel sculat din morţi, sau marele prooroc s-ar afla în Galilea şi ar înfăptui semne mari; noi trebuie de aceea să punem totul la contribuţie, pentru a-l prinde. Orice nehotărâre din partea noastră, va ştii el s-o pedepsească foarte sever!
05] Şi aşa am venit noi, pe incursiunile noastre, acum şi încoace, pentru că am auzit, că în Cezarea lui Filip s-ar fi întâmplat semne mari! Dar noi n-am găsit de fapt nimic decât oraşul pe deplin ars, o împrejurime pustiită de către furtuna cardinală de ieri şi v-am găsit acum pe voi, romanii foarte severi, aici!
06] Îgrijiţi-ne şi eliberaţi-ne de nebun, căruia nu-i este de dat încredere în mânia lui şi noi vă vom fi mulţumitori în schimb, de care fapt puteţi fi pe deplin asiguraţi! Ceea ce v-am făcut acum cunoscut, este adevărul cel mai deplin; voi ştiţi acum foarte exact, cum stau lucrurile. Acţionaţi acum după dreptate şi echitate! Dacă sunteţi voi, romanii, o dată pe depin domnii noştri, atunci nu ne mai interesează Irod! Dar noi vom fi dispuşi, să vă slujim încă de o mie de ori mai devotat decât nebunului şi tiranului bătrân! Pentru că, la voi, se arată, încă ceva omenesc, în timp ce Irod este un neom, când este cuprins de mânia lui!”

Ev. 04. 015 capitol

01] Spune Cireniu: “Ceea ce doriţi voi, aceea să vi se întâmple vouă; pentru că eu sunt mulţumit cu desăvârşire cu caracterizarea ta făcută lui Irod şi ştiu acum, ce voi avea de făcut cu el. Dar mai spune-mi acum, dacă stă treaba cu împuternicirea tetrarhiei sale într-adevăr aşa, cum mi-ai descris-o mai devreme! N-ai văzut tu, într-adevăr, jos semnat numele meu? Sau ai avut sau ai

găsit cumva ocazia, de a putea citi acel document? Fii sincer şi fă-mi acest lucru foarte exact cunoscut!”
02] Spune Zinka: “Nimic mai uşor decât aceasta, pentru că eu, bine cunoscător al scrierii şi stăpân pe cele trei limbi, am transcris acelaşi document deja poate de cincizeci de ori, pe care Irod, ca să fie autentice cu originalul, a rânduit să fie acestea mereu certificate (adeverite) de guvernatorul roman pentru zece arginţi! N-am văzut numele tău, dar într-adevăr pe acel al împăratului acum stăpânitor. Mai mult, nu pot spune despre acest lucru.”
03] Spune Cireniu: “Aceasta este atunci evident o împuternicire nouă, care sună cu totul altfel decât aceia, în care sunt eu însumi semnat! Mi-ai mai putea tu, cumva, spune încă şi ca adăugare, în ce timp a ajuns Irod la împuternicirea de pomină din Roma?”
04] Spune Zinka: “Oh, nimic mai uşor decât aceasta! Această împuternicire a primit-o el deja anul trecut, ceea ce ştiu cu atât mai exact, pentru că eu însumi am scris cererea pentru aceasta. Era scris în cerere, ce-i drept, într-adevăr chestiunea, ca împăratul, ca singur domn şi stăpânitor cu desăvârşire, trecând peste toate funcţiile subordonate, să dorească să-i acorde lui, ad personum (pentru persoana lui), o împuternicire spre acoperirea lui necesară în acel fel şi chip, cum este ea stilizată în cerere, sub însemnare. Dar, acum, vine de fapt partea principală, în spatele căreia – aşa doar după opinia mea – se află o ticăloşie mare!
05] Că Irod a făcut o asemenea cerere la Roma, pentru acest fapt mă pun eu garant ca martor cu atât mai credibil, pentru că eu, cum am spus, am scris şi am stilizat cererea cu mâna mea. Dar cererea extraordinară nu s-a dus – cum se înţelege aceasta uşor de la sine –, fără o însoţire grea de mult aur şi argint, către Roma. Aducătorii au fost cinci dintre fariseii cei mai de frunte, care au întreprins în acel timp o călătorie la Roma în treburile lor foarte proprii. Aceştia au venit la Irod, cu câteva zile înaintea plecării lor şi l-au rugat, dacă n-ar avea el nimic de transmis la Roma.
06] Ei i-au venit la timpul extrem de potrivit; pentru că el uneltea deja de patru săptămâni, cum şi prin cine să fi putut aduce cel mai sigur şi cel mai în secret cererea extraordinară la Roma. Această ocazie i-a venit de aceea cu atât mai convenabil, pentru că el se înţelegea destul de bine cu cei cinci farisei cei mai deştepţi şi îi considera ca fiind cei mai cinstiţi ai neamului lor. Atunci când i-a întrebat el în privinţa răsplăţii de mesageri, care nu se intreprinde, altfel, din Ierusalim, uşor sub două sute de livre, n-au cerut ei nimic; pentru că, ce i-ar îndeplini lui Irod, care le-ar fi dovedit de asemenea deja multe servicii de prietenie însemnate, aceasta ar face-o ei de asemenea numai din prietenie pură!
07] Cu aceasta a fost Irod mai mult decât pe deplin mulţumit şi le-a înmânat celor cinci cererea, cu tot cu încărcătura grea, la care au avut treizeci de cămile îndeajuns de cărat. Astfel înfăţişat, a călătorit cererea extraordinară la Roma după textul literal, dar, după adevărul sigur, altundeva, ceea ce nu poate ştii unul ca noi!
08] O călătorie de aici până la Roma durează trei săptămâni pline în împrejurări favorabile de vreme, altfel şi o lună; câteva zile, adesea săptămâni, se rămâne la Roma şi îşi are timpul său, până ce vine cineva de la împărat. O asemenea cerere n-o rezolvă împăratul înainte de o jumătate de an în cazul cel mai favorabil, pentru că el are mii de treburi statele mai importante în faţa lui. Acum, vine călătoria înapoi, care are nevoie totuşi de tot aşa de mult timp, ca şi călătoria până acolo! Calculat exact din multe experienţe, n-a venit încă nimic înapoi de la Roma înainte de trei sfert de an, după cunoaşterea mea.
09] Cei cinci mesageri, însă, au adus înapoi împuternicirea cerută, tocmai după notarea din cererea scrisă de mine, scrisă cu totul pe pergament frumos şi înzestrată şi prevăzută cu toate semnele împărăteşti cunoscute, lui Irod înainte de durata de timp de şase săptămâni şi l-au felicitat, în plus, pe Irod cu tot fastul; dar eu am cugetat în sinemi partea mea la aceasta şi am pus astăzi capul meu ca zălog, că cei cinci mesageri, în privinţa chestiunii în cauză, au fost tot aşa de puţin la Roma ca mine!
10] Ticăloşii au păstrat bine darul greu, încredinţat lor, împreună cu cele treizeci de cămile sănătoase, au falsificat semnătura împăratului şi celelalte semne şi i-au adus aşa lui Irod o împuternicire secretă împărătească, despre care el însăşi ştie, cu siguranţă, tot atât de puţin, ca şi tine, înaltule domn şi stăpân! Ştii tu, înaltule domn, aceasta este numai aşa părerea mea; poate fi de asemenea posibil, că împuternicirea provine totuşi încă de la împărat! Poate au avut corăbiile un vânt favorabil, o dată încolo şi o dată înapoi, atunci ar ieşi destul de bine socoteala, cel puţin cu călătoria încolo şi înapoi şi într-un mod de coincidenţă, pot ei să-l fi găsit pe împărat într-o oră bine dispusă şi lipsită de treburi, de îndată de la sosirea lor în Roma. Acela i-a lăsat să vină imediat în faţă şi le-a înmânat împuternicirea dorită, după care au găsit ei atunci de îndată iarăşi o corabie, mânând încoace, în Asia, s-au urcat în ea şi au ajuns cu vântul cel mai bun pe coasta Iudeii! Pe scurt, eu nu vreau să fiu în acest caz absolut deloc un judecător! Toate acestea sunt numai aşa presupunerea şi calculul meu.”

Ev. 04. 016 capitol

01] Spune Cireniu: “Prietene, aceasta este mai mult decât o presupunere; acesta este pe deplin adevărul cel mai curat! Pentru că, dacă împăratul i-ar fi acordat lui Irod şi în situaţia cea mai rapidă, împuternicirea cerută, atunci ar fi imposibil să vină ea în şase săptămâni de la Roma înapoi la Ierusalim, deoarece orice rânduire, provenind de la Roma, are nevoie până la Sidon deja de un timp de patruzeci de zile, cu cel mai bun vânt. Peste marea largă, pe unde ar fi calea probabil, într-adevăr, cea mai scurtă, nu circulă doară nici o corabie; dar, până ce una vine încoace de-a lungul

coastelor, ori a marii Mări Mediterane sau a Mării Adriatice, peste Grecia, are nevoie ea de cel puţin patruzeci de zile şi de aceea nu poate nimeni să facă calea dus şi întors în acelaşi timp.
02] În plus, trebuie fiecare străin, care ajunge la Roma şi vrea să ceară ceva de la împărat, să petreacă mai înainte şaptezeci de zile la Roma, înaintea cărui timp nu ajunge, într-adevăr, nici un trimis străin sau privat în faţa regelui, în afară de un conducător de oşti sau un alt purtător de funcţie mare. Pentru că este o dată pusă astfel rânduiala în Roma, că orice străin, care vrea să dobândească o milostivire de la împărat, la Roma, trebuie să aducă mai înainte o jertfă oraşului prin aceea că mănâncă mai înainte, în oraş, cât se poate de mult şi că aduce alte daruri şi jertfe celor multe instituţii şi organizaţii, ceea ce, să spunem aşa, aproape fiecare străin, venind din ţări depărtate, poate să facă foarte bine, pentru că el, fără să fie prea bogat, nu poate veni la Roma şi nu are să se roage de asemenea pentru nici o milostivire deosebită. Fiindcă pentru plebea generală, lipsită de mijloace materiale sunt puşi şi sancţionaţi legile şi judecătorii drepţi; pe cine îl împresoară cumva ceva, acela ştie unde trebuie să meargă. Dacă merge el acolo, atunci i se va şi ajuta cu drept, după lege; pentru că la noi, romanii, nu există nici o diferenţiere şi principiul acesta este mereu valabil: <Justita fundamentum regnorum!> (Dreptatea este temelia de bază a toate împărăţiile) şi <Pereat mundus, fiat just!> (Să se şi răstoarne la faţă lumea, dar să i se întâmple totuşi fiecăruia dreptatea!) Acestea nu sunt la noi, romanii, numai aşa feluri goale de a vorbi, ci dogme, care au fost până acum încă mereu respectate foarte conştiincios.
03] Nu este, deci, prin urmare, totuşi, aşadar, neechitabil, dacă, cei venind la Roma, îi aduc mai înainte o jertfă marelui oraş al popoarelor, înainte ca ei să fie consideraţi demni de o oarecare milostivire împărătească. Şi din aceasta reiasă acum, că cei cinci trimişi de către templu n-au ajuns în faţa împăratului înainte a şaptezeci de zile consecutive şi de aceea le-a fost imposibil să fi putut face în şase săptămâni o călătorie efectivă de aici la Roma şi iarăşi înapoi. Dar, dacă n-au putut face ei acest lucru, atunci reiasă de la sine concluzia de drept sigură, că cei cinci au reţinut pentru sine comorile de cinste ale lui Irod către împărat şi i-au adus şi i-au înmânat tetrarhului lacom de domnie o împuternicire mincinoasă şi astfel, falsă din temelie! Irod îşi închipuie acum, că are în posesie legi mai mari, decât acelea pe care le-a primit iniţial cu tetrarhia din Roma. Dar, să-i fie de aceea turnat cel mai degrabă vinul cel mai limpede!
04] Da, acum şi este deci pe înţeles, de ce nu mi-a fost făcută de la Roma despre aceasta nici o înştiinţare oricum înfăţişată! Pentru că mie, ca purtătorul de putere cel mai neîngrădit al Romei peste întreaga Asie şi o parte limitrofă cu Africa, trebuie totuşi să-mi fie dată o înştiinţare despre toate, ce se rânduieşte aici, oricum înfăţişat, de către Roma peste Asia, căci, altfel, ar trebui să consider o rânduială mie necunoscută din partea Romei, dacă ar începe ea să se exprime cumva activ, ca fiind o putere autoritară provincială, deci, o revoltă împotriva Romei şi a puterii sale şi ar trebui de îndată să intervin împotriva acesteia cu toate mijloacele de putere, stându-mi mie la dispoziţie! De aceea veţi admite acum într-adevăr, că împuternicirea lui Irod trebuie să fie falsă! Dar, dacă împuternicirea este falsă, atunci veţi admite de asemenea, că eu trebuie în primul rând să-i descopăr lui Irod înşelăciunea şi în al doilea rând, să-i confisc împuternicirea falsă, să i-o trimit împăratului, ca el însuşi să pedepsească ticăloşii răi, din pricina necinstirii sfinţeniei a persoanei sale!"

Ev. 04. 017 capitol

01] Spune Zinka: "Înaltule prieten! Înaltule domn! Toate acestea le admitem cu totul pe deplin bine; dar noi admitem pe lângă încă ceva, ce tu nu pari să admiţi!"
02] Spune Cireniu: "Şi ce ar fi aceasta într-adevăr?"
03] Spune Zinka: "Politica statală dragă este aceasta, în consecinţa căreia, aproape în toate timpurile şi în toate ţările pământului, posedează preoţimile un anumit privilegiu, prin urmarea căruia ele pot face multe, ce pentru cealaltă omenire ar fi o fărădelege. Preoţii sunt destul de îndrăzneţi, să se impună cu sila celorlalţi oameni ca veritabili dumnezei şi să poarte în gură cuvântul aşa zis al lui Dumnezeu după buna plăcere a lor în faţa tuturor oamenilor. Şi nici un om nu se scoală împotriva lor şi chiar însuşi împăratul trebuie să privească la un asemenea joc obraznic cu ochi prietenoşi, din pricina superstiţiei din popor, din bătrâni obişnuită, prin care oamenii sunt menţinuţi în anumita poziţie ascultător umilă şi să nu se ridice împotriva regelui ţării, dacă acesta îi dă aceluiaşi cel mai adesea legi greu de ţinut şi îi pune în spinare aşa unele tributuri greu de îndeplinit.
04] Dar, dacă preoţilor le este permis, să facă totul după bunul plac în locul lui Dumnezeu, atunci nu va critica împăratul de asemenea faptul, într-un fel chiar ieşit din comun, dacă aceşti ameţitori de popor se bagă în caz de necesitate, uneori în secret sau şi în public, în pielea monarhului, vorbesc în numele său şi dau chiar legi, când recunosc aşa ceva ca fiind ceva tămăduitor atât pentru stăpânitor, pentru statul său şi bineînţeles, cât şi pentru sine, ceea ce trebuie să apară cu atât mai iertabil, mai cu seamă în acele provincii, care sunt foarte tare îndepărtate de rezidenţa domnitorului, aşa ca patria iudeilor de aici.
05] Dacă împăratul le cere astăzi să dea socoteală şi să poarte obligaţia din cauza împuternicirii false, atunci nu vor nega ei foarte şi absolut deloc, să fi făcut aşa ceva şi fără toată însărcinarea; dar ei vor fi în stare să dea împăratului pe lângă şi motivul bun, în virtutea căruia ei au rânduit aşa ceva, numai spre binele monarhului şi a statului său! Şi ei vor şi căuta să-i dovedească împăratului într-un mod amănunţit şi luminos ca soarele, de ce a fost necesară o asemenea dispoziţie şi ce fel de folos i-a crescut din aceasta statului şi monarhului. Şi împăratul va trebui la sfârşit să-i laude şi să-i răsplătească încă în plus.

06] Pune-i tu astăzi să dea socoteală şi tu le vei putea face, după interogare, tot atât de puţin rău, ca împăratul însuşi şi vei fi nevoit la sfârşit să-i mai confirmi încă lui Irod o anumită împuternicire, dacă îţi dovedesc, că un asemenea document a fost necesar, pentru a-i pune, prin el, anumite limite lăcomiei de domnie a lui Irod, fără care el şi-ar fi format foarte uşor, în secret, o putere mare, cu ajutorul comorilor şi a bogăţiilor lui nemăsurabile, cu care ar fi început el atunci să vorbească foarte categoric cu voi, romanii! Dar ei ar fi aflat aceasta şi ar fi cuprins de îndată un mijloc potrivit prin iluminarea de sus, prin care Irod a primit pro forma un privilegiu din puterea voinţei împăratului, pe care l-ar fi obţinut, altfel prin încăpăţânare, cu forţa în scurt timp. – Dacă cavalerii templului te întâmpină cu asemenea explicaţii, ce altceva poţi tu face aici, decât să-i feliciţi şi să-i răsplăteşti?"
07] Spune Cireniu: "Acest lucru nu-l admit încă aşa cu totul potrivit! Dacă Irod avea intenţia unui asemenea plan rău şi voia să-l şi pună în aplicare, de ce nu mi-a fost acesta indicat pe o cale secretă? Eu aş fi putut doară totuşi de asemenea să iau foarte bine măsurile potrivite împotriva acestuia! De la Ierusalim până la Sidon sau Tir nu este doară totuşi chiar aşa de departe! Şi însfârşit, cum vor justifica templierii comorile mari sustrase împăratului şi cele treizeci de cămile? Eu sunt de părere, că le va pica aceasta deci totuşi puţin cam greu!"
08] Spune Zinka: "Înaltule prieten, înaltule domn! Tu pari să posedezi altfel destul de multă înţelepciune statală foarte temeinică, dar aici pari tu să fii iarăşi cu atât mai neexperimentat – ca şi cineva, care n-a purtat încă niciodată chiar şi numai un sceptru al casei în mâna sa! Pentru a-ţi indica însăşi acest lucru, poate să-i fi reţinut pe ei un motiv dublu! În primul rând: Pericol în apropierea ameninţătoare; şi în al doilea rând: Evitarea oricărei vâlve periculoase în această privinţă! Pentru că, dacă ai fi fost tu înştiinţat prea devreme despre acest fapt, atunci ai fi rânduit de îndată, ca întreg Ierusalimul să fie pus sub asediu şi pus foarte temeinic sub supraveghere; aceasta ar fi produs o confuzie mare în popor şi el ar fi fost umplut cu o ură amară împotriva voastră. Dar Irod ar fi fost în stare să folosească atunci foarte bine o asemenea stare de spirit împotriva voastră, prin care s-ar fi putut forma rele foarte imprevizibile!
09] Toate acestea bine calculând şi prevăzând dinainte, a rânduit templul din belşugul său Dumnezeiesc de înţelepciune tocmai un ceva, prin care toată gălăgia lucrului rău a fost remediat; la timpul potrivit, însă, v-ar fi înştiinţat deja oricum pe tine şi pe împărat aşa cu totul domol despre ceea ce s-a întâmplat aici, însoţit cu sfatul, ce ar fi aici mai departe de rânduit. Dar comorile destinate împăratului le-ar putea ei oricum trimite de abia atunci la tine, când ar fi considerat ca fiind sfătuibilă transmiterea înştiinţării către tine despre toate acestea.
10] Dacă tu, înaltule prieten şi înaltule domn, ai primi cu totul sigur un asemenea răspuns la unele dintre întrebările tale, spune-mi dacă tu, în consecinţa unei adevărate înţelepciuni statale, ai putea face altceva, decât să le acorzi templierilor toată lauda şi să-i răsplăteşti după lege, cum orice conducător de afaceri cinstit şi bun este de răsplătit cu zece la o sută!"
11] Spune Cireniu: "Dar, dacă sunt eu pentru mine convins de răutatea numai prea sigură foarte măreaţă a templierilor, pot eu să-i laud în acest caz şi să-i şi răsplătesc încă în plus? Nu există, aşadar, nici un mijloc şi nici o cale, pentru a le veni de hac acestor fraţi ai lui satana?"
12] Spune Zinka: "Dacă Zinka cunoaşte cavalerii răi mai mult şi îi detestă mai adânc, este o întrebare însemnată; dacă eu i-aş putea distruge pe toţi, templul şi sinagogile lor cu o suflare, crede-mă, eu nu aş cugeta în plus nici o durată de două minute! Dar treburile să stau acum o dată astfel, că nu-ţi poate da un alt sfat nici chiar însuşi un Dumnezeu, decât să faci deocamdată la jocul rău o mină bună. Dacă vine după aceea timpul, atunci vine şi sfatul.
13] După calculul meu şi după calculul lui Ioan vor fi ei, începând de acum în patruzeci de ani, pe deplin maturi spre căderea pieirii şi voi veţi trebui atunci să cuceriţi din nou întreaga Iudee şi întregul Ierusalim şi să distrugeţi din temelie cuiburile lor; dar, înaintea acestui timp, se va lasă intreprins puţin sau nimic împotriva lor cu mâna înarmată, afară de ceea ce ţi-am dat mai devreme ca sfat. Tu poţi să rânduieşti să fie întrebaţi într-o vreme, cum stau lucrurile şi treburile anumite; dar, dacă vei primi destăinuirea evident de îndată, atunci acţionează, cum ţi-am spus aceasta ţie, căci, altfel, poţi să pregăteşti lucrului un deznodământ rău!"

Ev. 04. 018 capitol

01] Spune Cireniu: "Prietene, eu recunosc privirea şi şiretenia ta largă şi Irod şi-a găsit în tine un naş, care caută în întreaga Iudee cel asemeni lui! Acum, nu mai eşti tu, ce-i drept, de partea lui Irod, ci roman şi nu mai trebuie niciodată să aperi cauza lui Irod, ci doar curat cea a noastră şi acest lucru pentru noi; de aceea poţi tu să afli acum deja mai multe lucruri despre toţi care s-au concetrat aici, pe acest punct la mare şi de ce aşa cu totul de fapt! Dar, înainte de toate, spune-mi acum, ce ai face, dacă ar veni acum dintr-o dată marele prooroc galilean de pe undeva!"
02] Spune Zinka: "Eu?! – Absolut nimic; eu l-aş lăsa să meargă pe căile sale! Să mă sfătuiesc cu el, aş dori într-adevăr, pentru a vedea, dacă Ioan a avut într-adevăr dreptate în a spune, că el n-ar fi nici măcar demn, de a-i desculţa acestuia încălţămintea picioarelor! Ioan a fost un prooroc foarte înţelept şi a avut mai multă lumină decât toţi ceilalţi prooroci vechi luaţi laolaltă. Acum, dacă, însă, Ioan dă despre Iisus din Nazaret o asemenea mărturie, cât de mare, cât de înţelept şi cât de puternic trebuie să fie el!
03] Ştii tu, înaltule prieten, dacă aş fi vrut în serios să-l prind cumva pe Iisus – chiar dacă numai aparent -, atunci aş fi putut face acest lucru deja de mult; pentru că în temelie am ştiut eu totuşi cel mai adesea, unde se afla Iisus! Dar nu am avut cu adevărat nici o intenţie pentru acest lucru şi

sincer spus, - eu am avut o frică proprie faţă de acest bărbat! Pentru că, după toate cele ce am auzit despre el – şi acest fapt de la martori credibili, chiar de la samarinieni -, trebuie să fie el straşnic în belşugul unei oarecare Dumnezeiri foarte desăvârşite – sau trebuie să fie un magician iniţiat din şcoala veche, egipteană! În nici o privinţă n-aş dori eu de aceea să am ceva deosebit de-a face cu el; pentru că atunci aş primi eu desigur toată puterea vântului în faţă. Cu adevărat, eu pentru mine aş dori doar să-l văd şi să-i vorbesc, dar totuşi numai în situaţia cea mai paşnică; dar în această haină a mea de prigonitor nici măcar o dată de departe!”
04] Îl întreb acum Eu Însumi pe Zinka şi spun: "Dragă prietene şi Eu sunt Unul, Care îl cunoaşte pe Iisus din Nazaret atât de bine cât pe Mine Însumi, dar pot să-ţi spun numai aceasta despre El, că nu este un duşman al nici unui om, ci un binefăcător al tuturor acelora, care vin şi caută ajutor la El. El este, ce-i drept, desigur un duşman al păcatului, dar nu al păcătosului, care se căieşte de păcatul său şi se reîntoarce smerit la bine. De către El, n-a fost încă nici un om judecat şi osândit şi dacă ar fi fost păcatele sale mai multe decât nisipul mării şi iarba pământului.
05] Dar învăţătura Sa constă cu totul pe scurt în aceea, ca omul să-L recunoască pe Dumnezeu şi să-L iubească mai presus de toate şi pe aproapele lui, orice şi oricine ar şi fi el, însemnat sau neînsemnat, sărac sau bogat, de gen masculin sau feminin, tânăr sau bătrân, tot aşa ca pe sine însuşi. Cine face acest lucru tot timpul şi evită păcatul, acela va afla foarte degrabă în sine, că o asemenea învăţătură este cu adevărat din Dumnezeu şi că n-a venit din gura unui om, ci din gura lui Dumnezeu; pentru că nici un om nu poate ştii, ce să facă el, pentru a dobândi viaţa veşnică şi în ce ar consta aceasta. Un asemenea lucru ştie numai Dumnezeu şi la sfârşit şi acela, care a auzit aceasta din gura lui Dumnezeu.
06] El învaţă de asemenea, că toţi oamenii, care vor să dobândească viaţa veşnică, trebuie să fie învăţaţi de către Dumnezeu; cei care aud aici numai de la oameni, ce să facă ei, aceia mai sunt încă departe de împărăţia lui Dumnezeu. Pentru că ei aud, într-adevăr, cuvintele rostite de o limbă muritoare; dar, aşa cum limba care a dat cuvintele este muritoare, aşa este atunci şi cuvântul în omul care le-a auzit. El nu acordă atenţie acestuia şi nu-l face viu prin nici o faptă. Dar cuvântul care vine din gura lui Dumnezeu, nu este mort, ci viu, îndeamnă inima şi voia omului spre faptă şi face astfel viu omul întreg.
07] Dar, dacă a devenit o dată viu omul, prin cuvântul lui Dumnezeu, atunci rămâne el viu şi liber, pe veci şi nu va mai simţi şi gusta vreodată cumva moartea, - şi dacă ar şi putea muri după trup de o mie de ori!
08] Vezi, prietene, acesta este aşa în toată scurtimea sâmburele învăţăturii marelui prooroc din Nazaret! – Spune-ne nouă, cum îţi place acesta şi ce crezi tu atunci despre marele prooroc!”

Ev. 04. 019 capitol

01] Zinka cugetă aici puţin şi spune după un timp: "Dragă prietene! Împotriva unei asemenea învăţături, deşi este ea ceva îndrăzneţ, nu se lasă absolut nimic spus împotrivă; ea este, mai ales dacă există un Dumnezeu, care Se ocupă cumva numai puţin de cei muritori, evident de un caracter Dumnezeiesc! Au stabilit, ce-i drept, într-adevăr dogma şi alţi mari înţelepţi, că dragostea curată este germenele de temelie a toată viaţă şi că oamenii ar trebui să se îngrijească cel mai mult de dragoste, pentru că numai din dragoste poate să le înflorească oamenilor orice mântuire; dar ei n-au explicat caracterul curat al iubirii. Dar iubirea are tot aşa o parte bună, precum şi una rea şi nu ştii la sfârşit, ce parte a iubirii ar trebui, deci, de fapt, s-o îngrijeşti, ca fiind aducătoare de mântuire.
02] Dar, aici, este rostit într-un mod strălucitor ca soarele, ce fel de iubire este indicat ca omul s-o îngrijească şi s-o facă principiul său de viaţă. Astfel, nu poate o asemenea învăţătură să provină fireşte într-adevăr iniţial de la nici un om, ci numai de la Dumnezeu şi dovedeşte totodată, că există, deci, totuşi, un Dumnezeu. Aşadar, deci, eu îţi sunt ţie, înaltule prieten drag, mie cu totul necunoscut – şi dacă ai fi tu cumva un păgân – mulţumitor din toată inima; pentru tu mi-ai făcut acum, precum şi prietenilor mei de asemenea nu căzuţi în cap, un serviciu mare! Noi am fost oarecum toţi mai mult sau mai puţin fără Dumnezeu; dar, acum, mi se pare cel puţin, că am găsit iarăşi Dumnezeul pierdut, ceea ce îmi este foarte îmbucurător şi plăcut.
03] Şi Ioan şi-a dat, ce-i drept, toată silinţa de a mă convinge de existenţa unui Dumnezeu veşnic; dar treaba nu voia totuşi să-i reuşească. Eu ştiam să-l contrazic cu totul straşnic şi el nu mi-a îndepărtat toate dubiile mele şi aşa am şi rămas deci prins în dubiile mele vechi, până în această clipă. Dar acum s-a terminat dintr-o dată cu tot dubiul!
04] Ciudat! Da, da, aşa este: Dacă cineva nu găseşte poarta potrivită într-o grădină cu labirinturi, acela nu ajunge la palatul regelui, care şi-a construit lăcaşul său statornic în mijlocul larg al grădinii mari cu labirinturi; dar tu mi-ai arătat şi mi-ai deschis acum poarta adevărată şi este astfel acum un lucru uşor, să pătrunzi în toată scurtimea până la palatul marelui rege veşnic.
05] Dar, spune-mi acum de asemenea spre bunătate, unde ai avut tu, deci, înalta fericire de a te întâlni cu marele bărbat! El sigur nu este un magician, ci un om înzestrat cu puteri Dumnezeieşti mai înalte; fiindcă pentru acest lucru dă mărturie învăţătura Lui cu adevărat Dumnezeiască! Spune-mi prin urmare, unde i-ai vorbit! Eu însumi vreau să mă duc acolo şi să ascult din gura lui asemenea cuvinte vii de mântuire.”
06] Spun Eu:" Rămâi tu acum numai aici; în decursul scurt al discuţiilor următoare, îl vei găsi tu singur! Şi este acum de asemenea deja cu o oră bună peste amiază. Hangiul nostru bun Marcu este deja gata cu mâncarea de prânz şi aceasta va fi imediat pusă pe mese; dar, după mâncare, vom

avea noi încă foarte mult timp, să discutăm unul cu celălalt despre tot felul de lucruri. Tu rămâi la masa noastră, - dar cei douzeci şi nouă de însoţitori ai tăi să se aşeze la cea de lângă!"
07] Marcu aduce acum mâncărurile. Atunci când mâncărurile au fost pe masă, a observat Zinka, că atât de multe mese mari au fost încărcate deodată din plin, ca dintr-o lovitură, cu mâncăruri şi pahare de vin de către aşa de puţini oameni.
08] El (Zinka) l-a întrebat pe Ebahl care şedea lângă el, spunând: "Prietene, spune-mi foarte amabil, cum au putut fi aduse deci acum dintr-o dată o asemenea sumedenie de mâncăruri pe aşa de multe mese mari şi acest lucru numai de către foarte puţini oameni! Cu adevărat, acest fapt mă miră în cea mai mare măsură! În acest caz, aş dori eu să susţin deja aproape, că aici nu se întâmplă acest lucru pe deplin cu fapte naturale! Are, deci, cumva hangiul bătrân duhuri aşa cu totul în secret slujitoare, care îl ajută la asemenea treburi?"
09] Spune Ebahl: "Tu nu vei fi acordat întotdeauna atenţie, pentru că erai foarte adâncit în discuţia ta, în decursul cărui timp, fără să fi fost observat de tine îndeosebi, au şi putut fi, deci, atunci încărcate cele multe mese, într-un mod foarte uşor, cu vin şi mâncăruri. Eu însumi n-am dat, ce-i drept, atenţie acestui lucru; dar tocmai nenatural nu se va fi întâmplat aceasta cumva totuşi!"
10] Spune Zinka: "Prietene, crede-mă, eu pot fi adâncit cât se poate de mult într-o oarecare discuţie, căci în jurul meu nu se va putea totuşi întâmpla nimic, ce n-aş fi văzut şi eu ştiu foarte lămurit, că, înainte cu puţine clipe, nu se afla încă pe nici o masă un grăunte de grâu, - şi acum se îndoaie mesele de atâtea produse de mâncat! Permite-mi, în acest caz va fi, deci, totuşi, îngăduită, într-adevăr, o întrebare pentru un om cu inimă şi minte, mai cu seamă că sunt un străin!? Îmi este acum deja totuna, dacă îmi dă cineva o lămurire adevărată despre aceasta sau nu; dar de această părere rămân eu, că aici nu se întâmplă lucrurile absolut deloc cu fapte cu totul naturale! Uită-te la cei douăzeci şi nouă de companioni ai mei, care dezbat între ei cu totul acelaşi subiect; numai voi toţi, care aţi mâncat acum deja poate de mai multe ori aici, sunteţi foarte indiferenţi la această poveste, pentru că ştiţi deja, cum merg treburile aici! Dar toate acestea nu fac nimic, - eu voi ajunge mai târziu, într-adevăr, încă în spatele acestui mister!"

Ev. 04. 020 capitol

01] Aici se scoală Zinka, care era un om foarte înalt, în picioare şi se uită împrejur la toate mesele, care fireşte că sunt fără excepţie umplute cu blide pline de peştii cei mai bine pregătiţi şi cu pâini şi cu foarte multe pahare şi burdufuri de cel mai bun vin; şi el observă de asemenea, că toţi oaspeţii mănâncă deja cu nădejde, fără ca să fi fost observabilă o împuţinare a mâncărurilor la cele multe mese de aici. Pe scurt, Zinka al nostru devine, cu cât mai îndelungat reflectează el, cu atât mai stupefiat, aşa încât începe la sfârşit să ameţească deja straşnic. Numai o foame destul de mare şi mirosul bun al mâncărurilor îl obligă, să se aşeze şi să începe de asemenea să mănânce.
02] Ebahl îi pune în faţă peştele cel mai mare şi cel mai bun şi îl descrie, ca fiind unul dintre soiurile cele mai alese din Marea Tiberiadei; pentru că aşa se numea golful mare al Mării Galileii în împrejurimea destul de largă a Cezareii lui Filip. Zinka mănâncă peştele cu o ardoare mereu tot mai mare, deoarece îi place foarte tare gustul acestuia, nu cruţă la aceasta pâinea cu un gust dulce ca mierea şi salută de asemenea harnic şi paharul plin, dar care nu vrea să devină de aceea mai gol într-un mod însemnat, precum nu poate el să termine nici cu peştele, deşi se grăbeşte la aceasta destul de râvnitor.
03] Dar aşa cum îi merge lui, aşa le merge şi colegilor lui. Ei doresc toţi să devină destul de veseli şi voioşi şi foarte vorbăreţi, dar mirarea mereu crescătoare asupra apariţiei rare la acest ospăţ de oaspeţi nu le lasă nici o vreme pentru acest lucru; pentru că acestea sunt pentru ei apariţii, de care n-au trăit ei mai înainte încă niciodată ceva. Astfel şi sunt ei deja sătuli, aşa cum se cuvine, - dar totuşi îi îndeamnă gustul bun al peştilor, al pâinii şi al vinului spre o savurare mereu nouă; nici acest fapt nu-l înţeleg, de unde ar veni el.
04] Zinka îl întreabă în sfârşit pe Cireniu şi îl îndeamnă să spună, cum stau toate lucrurile acestea.
05] Dar Cireniu răspunde, spunând: "De îndată ce mâncarea de prânz va fi trecut, atunci va şi fi timpul potrivit de a vorbi despre aşa unele lucruri; dar, pentru acum, mănâncă şi bea tu după bunul plac al inimii!"
06] Spune Zinka: "Prietene şi domnul şi stăpânul meu înalt! Eu n-am fost în viaţa mea întreagă un om risipitor; dar, dacă voi mai fi încă mult timp în jurul tău, atunci voi deveni sigur unul! Eu numai nu înţeleg, unde merge mâncarea şi – băutura!? Eu sunt sătul şi setea mea este adăpată şi totuşi pot să mănânc şi să beau acum încă necontenit! Şi vinul este mai bun şi mai duhovnicesc decât oricare, pe care l-am primit vreodată cumva de băut; dar toate acestea nu folosesc la nimic, eu nu mă îmbăt totuşi!
07] Eu rămân o dată la faptul că aici nu se întâmplă lucrurile prin fapte naturale! În această societate mare trebuie să se afle tăinuit un magician mare şi face aici cu acestea un semn al puterii sale miraculoase de neînţeles! Sau noi ne aflăm cumva chiar în apropierea acelui prooroc mare, pe care l-am căutat cu cei douăzeci şi nouă de camarazi ai mei!? Dacă acesta ar fi cazul, atunci ar trebui să te rog pe tine, înaltule prieten şi stăpân, într-adevăr în cel mai supus mod, să ne laşi să plecăm de aici pe noi treizeci, încotro voiai să ne ai oricum, sau tu ar trebui să rânduieşti să ne legi iarăşi; pentru că, dacă proorocul ne-ar veni tocmai aşa în cale, atunci ar trebui noi, din pricina jurământului greu depus lui Irod, să punem mâinile noastre pe el. Aceasta nu ne va folosi, ce-i drept, la nimic şi totuşi ar trebui să îndrăznim acest lucru din pricina jurământului, spre pieirea noastră!"

08] Spune Cireniu: "Ce, - de unde aceasta?! Unde şi în ce lege stă deci scris, că un jurământ rău, silit şi blestemabil trebuie ţinut?! Dar jurământul tău se şi anulează acum deja de la sine prin aceea, că tu eşti prizonierul meu, împreună cu cei douăzeci şi nouă de camarazi ai tăi! De acum încolo, trebuie doară să faceţi totuşi ceea cea eu şi conducătorii mei de oşti supuşi mie îţi vom porunci şi veşnic niciodată ceea ce v-a poruncit prostul vostru Irod! De jurământul vostru rău sunteţi voi eliberaţi pentru toate timpurile şi pe veci!
09] Dacă ar şi veni acum marele prooroc de pe undeva în mijlocul nostru, atunci n-ar avea voie nimeni şi să nu cumva să îndrăznească unul dintre voi să ridice un deget asupra lui; dar cine ar face aceasta totuşi, din pricina făgăduinţei sale prosteşti, aceluia să i se împărtăşească toată greutatea sertiozităţii romane!
10] Prietenul meu Zinka, eu te-am considerat mai înainte un om destul de înţelept, conform exprimărilor tale cu adevărat bogate în duh; prin această ultimă destăinuire a minţii tale, însă, ai pierdut tu la mine foarte multe! Au fost, deci, toate cele anterioare numai o prefăcătorie de-a ta?"
11] Spune Zinka: "Nu, nu, absolut nu, tu înaltule domn şi stăpân! Eu şi noi toţi gândim şi vrem acum tocmai aşa, cum am gândit, am vrut şi am vorbit mai devreme; dar tu trebuie totuşi să admiţi că la asemenea fenomene, cum au apărut ele aici şi încă mai apar, fiind un om de totuşi o anumită deşteptăciune, începi să faci ochi mari şi trebuie să devii la sfârşit puţin jenat şi zăpăcit în toată gândirea, voia, vorbirea şi înfăptuirea ta!
12] Dacă aş fi văzut vreodată aşa ceva, atunci m-aş fi comportat şi eu aici cu siguranţă aşa de liniştit ca voi toţi; dar vecinul meu înţelept de-abia a spus mai înainte, că mâncarea de prânz va veni şi iată, în câteva clipe după aceea s-au îndoit deja toate mesele de greutatea mâncărurilor şi băuturilor puse pe el! Poate să existe deja un oarecare mecanism artificial, cu al cărui ajutor poate fi o asemenea muncă îndeplinită puţin mai repede, decât ca de obicei; dar atât de repede!? Aici n-ar ajunge într-adevăr nici un dispozitiv mecanic! Pe scurt, să-mi spună aici unul ce-o vrea el şi eu rămân la convingerea şi spun: Aceasta a fost, ori o vrăjitorie ieşită din comun, sau o minune desăvârşită!
13] Ţie, înaltule prieten şi domn, îţi este uşor să fii liniştit, pentru că, cunoşti cu siguranţă motivul acestui fapt; dar, în privinţa noastră, este aceasta o cu totul altă treabă! Uită-te aici numai la peştele, pe care îl mai mănânc încă! Eu am mâncat din acesta deja peste măsură şi încă a mai rămas în plus o jumătate cu mult mai mare! Eu sunt pe deplin sătul şi pot totuşi să mănânc necontenit! Aici, paharul meu, din care am băut totuşi deja mai mult decât o măsură plină (trei l. jumătate) şi iată aici, - de-abia cu trei degete stă vinul sub margine! Da, acest fapt nu poţi deci totuşi să-l accepţi aşa cu totul indiferent, ca om gânditor, de parcă n-ar fi în această privinţă, să spunem aşa, absolut nimic! Eu sunt aici prizonierul tău şi nu pot să pretind de la tine nici o explicaţie a acestui fenomen minunat; dar, să rog, pot şi am eu doară totuşi într-adevăr voie? Eu v-am rugat, însă, pentru acest lucru şi voi mi-aţi spus să aştept!
14] Aşteptarea ar fi deja bună, dacă în mine şi-ar îngriji, în loc de un suflet însetat de a cunoaşte, o piatră moartă lenea ei; dar sufletul meu nu este o piatră, ci un duh necontenit însetat după lumină. Setea lui n-o linişteşte nici o băutură răcoritoare rece, ci un cuvânt explicativ, care vine din gura unui duh deja adăpat. Voi aveţi această băutură eterică din belşug şi sunteţi adăpaţi până peste cap; dar mie, celui însetat de hărnicie, nu vreţi voi să-mi lăsaţi să picure din belşugul vostru nici măcar o picătură pe limba mea ardentă! Vedeţi, dar tocmai aceasta este ce mă mâhneşte acum cel mai mult şi face simţurile mele cel mai mult zăpăcite! Dacă prin asemenea împrejurări devin aşa puţin confuz, - poate aceasta, înaltule domn, să te mire într-adevăr?
15] Dar, acum, nimic altceva despre toate acestea! Eu devin de aceea acum în mine însumi deja cu totul straşnic plin de mânie şi las baltă toată această minunăţie! Omul nu trebuie să ştie totul şi nici nu are nevoie să ştie totul! Spre dobândirea necesară a pâinii zilnice nu are nevoie omul absolut deloc să înveţe, să afle şi să ştie mult. Un nebun adevărat este acela care râvneşte mai departe după acestea! De aceea, acum numai să mâncăm şi să bem, atâta timp cât este ceva aici! Dacă n-am voie să ştiu nimic, atunci vreau mai degrabă să nu ştiu nimic! Pentru că ceea ce vrei tu însuţi, suporţi uşor; numai voia străinului este greu de digerat pentru orice suflet cinstit. De acum încolo, puteţi fi voi toţi cu totul fără grijă în privinţa faptului de a mai fi vreodată iarăşi supăraţi cu o oarecare întrebare!"
16] Cu aceste cuvinte, a tăcut Zinka, a mâncat peştele său foarte liniştit mai departe şi a savurat la acesta mai des pâine şi vin; şi însoţitorii lui au făcut acelaşi lucru şi s-au îngrijit puţin de ceea ce se întâmpla în jurul lor, sau ce se vorbea acolo cumva.

Ev. 04. 021 capitol

01] Dar Cireniu M-a întrebat în secret, ce va fi aici de făcut acum cu aceşti oameni.
02] Dar Eu i-am spus: "Încă destul de multe! Ei ne vor deveni şi unelte foarte iscusite; dar, acum, le este foarte necesară o puţină linişte şi Eu am rânduit să ajungă ei de aceea în această stare de indiferenţă.
03] Crede-Mă tu pe Mine! Un suflet care este o dată însetat după o cunoaştere mai înaltă, nu se lasă aşa simplu în lenea deplină! Îi merge în acest caz unui asemenea suflet ca şi unui logodnic tânăr, care este aşa bine îndrăgostit până la moarte în fata aleasă. Fata însă, pentru că ea este o slujnică şi nu o fecioară cinstită, ia cu mult mai puţin în serios dragostea logodnicului ei şi se gândeşte: <Dacă nu este acesta, atunci există încă o grămadă!>
04] Un asemenea lucru află însă logodnicul după un timp şi devine la aceasta de o inimă foarte tristă. El îşi propune atunci foarte în serios, plin de supărare şi de mânie, să nu se mai gândească

absolut niciodată la desfrânata infidelă; dar, cu cât mai mult îşi propune el acest lucru, cu atât mai mult se gândeşte el la ea şi îşi doreşte în taină, ca toate lucrurile rele, pe care le-a auzit despre fată prin gură străină, să fi fost o veritabilă minciună.
05] Dar el vede în sfârşit fata în faţa lui cochetând cu un altul! Atunci, doreşte el în taină să plesnească de-a dreptul de mânie şi nu mai vrea cu toată puterea să se mai gândească vreodată la cea nedevotată; dar, atunci, îl chinuie gânduri aşa bine fierbinţi aprinse în aşa fel, că, pe lângă acestea, nu mai găseşte loc abolut nici un alt gând sănătos. Zi şi noapte nu are el nici un răgaz şi nici o odihnă; el suferă şi plânge adesea amarnic şi afuriseşte cea nedevotată.
06] Da, dar de ce totuşi toate acestea? Nu şi-a propus el tare, să nu se mai gândească niciodată la cea nedemnă?
07] Dar, în chinul său, vine atunci un prieten potrivit la el şi îi spune: <Prietene, tu îi faci logodnicie tale puţină nedreptate! Vezi, cu uşurinţa ei aparentă, a vrut ea să cerceteze doar dragostea ta; pentru că ea ştia şi trebuia să ştie că este o fată săracă şi tu, însă, te afli în bogăţie. Ea de-abia a înţeles doară posibilitatea, că tu ai putea-o lua vreodată ca soţie după rânduială; ea a considerat dragostea ta, ei făgăduită, mai mult decât pe jumătate ca fiind o păcăleală şi s-a gândit să te încerce puţin înainte de cununia deplină cu tine, dacă tu o iubeşti într-adevăr aşa, cum sunau cuvintele tale! Pentru că prea des a învăţat-o pe săraca slujnică experienţa tristă, că asemenea băieţi bogaţi, cum eşti tu unul, au provocat cu slujnicele sărace o joacă slobodă şi uşuratică. Dar fata ta a văzut acum, că tu ai fost totuşi serios cu ea şi te iubeşte de aceea mai mult, decât ai putea crede vreodată; de când ţi-a făgăduit ea dragostea, nici nu ţi-a mai fost ea nedevotată în inimă. – Acum ştii tu, râvnitor orb, cum stau lucrurile cu ea în privinţa ta! Fă acum ce vrei!>
08] Eşti tu, Cireniu, într-adevăr de părere, că îndrăgostitul atât de adânc rănit nu va mai vrea acum să audă şi să vadă nimic în privinţa slujnicei sărace, dar foarte frumoase, cum şi-a propus el? O, nicidecum! Cuvântarea prietenului său i-a fost lucrul cel mai drag şi el de-abia putea aştepta clipa în care i-ar întinde mâna lui iubitei sale pentru totdeauna.
09] Şi aşa îi va merge şi lui Zinka al nostru! El bea şi mănâncă, ce-i drept, acum de parcă nu l-ar mai interesa minunăţia absolut deloc; dar în interiorul său este el acum cu mult mai ocupat cu acest fapt, decât a fost el vreodată înainte. De aceea, nici o grijă din această cauză!
10] Eu îi cunosc pe toţi oamenii şi ştiu toate ce se întâmplă acolo în inimile lor. În plus, reiasă, de asemenea, numai de la Mine conducerea sentimentelor din inimă; unde este necesar, acolo ştiu Eu, ce am de făcut. Să fim de aceea acum cu nădejde bună şi să mâncăm şi să bem, ce este aici pus în faţă; pentru că noi necesităm pentru astăzi după-amiază o puţin mai multă întărire a trupului şi vom ajunge târziu la cină!”
11] Toţi sunt acum destul de vioi şi fericiţi şi mulţi îl laudă pe Dumnezeu Domnul. Unii încep chiar să cânte; dar, în afara lui Herme, nu a fost nici un cântăreţ ordonat aici. Acesta însă, a fost rugat de mai mulţi, ca să fi cântat ceva; dar el nu voia să se apuce într-adevăr de acest lucru, pentru că se temea de critica romanilor cu auz fin şi s-a lăsat de aceea rugat foarte.
12] Dar el (Herme) a spus: “Prietenii şi domnii mei! Dumnezeu Domnului îi cânt un cântec în inimă; Domnul lui Israel îl va auzi desigur cu o bună plăcere! Dacă aş cânta acelaşi cântec tare, în auzul urechilor voastre, atunci nu v-ar plăcea acesta, din pricina unor intonaţii probabil neclare. Aceasta m-ar umple atunci cu ruşine şi cu mânie, ceea ce n-ar fi bine nici pentru mine, nici pentru voi; de aceea, mai bine nu cânt cu voce tare cântecul de inimă, ci foarte tăcut în inimă. Căruia îi este adresat acesta, Acela îl înţelege, cu siguranţă!”
13] Spun Eu:" Ai dreptate, Herme, cântă tu, deci, numai în continuare în inima ta! Această cântare sună în urechile lui Dumnezeu cu mult mai plăcut decât un plâns cu voce tare, fără sens, prin care numai urechea din carne este tentată, inima, însă, rămâne la aceasta rece şi neatinsă.
14] Dar, dacă la ocazii se şi cântă deja numai în exterior, atunci să se întâmple acest lucru de-abia atunci, când inima este deja într-un asemenea fel peste măsură de plină de sentimentul iubirii, că trebuie să înceapă să-şi facă aer prin vocea gurii, pentru a nu se înăbuşi oarecum în izbucnirea prea măreaţă a dragostei către Dumnezeu. Atunci fireşte că este şi cântarea exterioară bineplăcută lui Dumnezeu; dar ea să fie cântată cu o voce curată, care înalţă cugetul încă mai mult.
15] Pentru că o voce necurată şi nu bine răsunătoare este ca o apă tulbure de mlaştină, turnată pe o flacără arzând cu vâlvătaie! Urmarea acestui lucru poate oricare dintre voi să şi-l imagineze uşor de la sine.”
16] Atunci când am făcut această explicaţie despre cântare, Mi-a spus drăgălaşa Jarah: “Dar Doamne, cum ar fi deci – pentru că şedem laolaltă acum deja chiar aşa de vioi -, dacă Rafael ne-ar cânta ceva?”
17] Îi spun Eu, de asemenea glumind: “Roagă-l pentru acest lucru! Poate îţi face el aşa ceva pe plac. Eu fireşte că nu voi avea şi nu voi spune nimic împotrivă.”
18] Jarah i se adresează acum de îndată lui Rafael şi îl roagă insistent, ca el să cânte ceva.
19] Şi Rafael spune: “Tu nu ai, într-adevăr, încă nici o noţiune, cum cântă unul ca noi; dar aceasta îţi spun dinainte, că nu vei suporta mult vocea mea, pentru că ea sună prea zguduitor şi şi trebuie să sune, fiindcă ea este formată din elemente prea curate. Carnea ta nu suportă absolut deloc sunetul vocii mele; dacă îţi cânt un sfert de oră, mori tu de atâta graţie a sunetului vocii mele, cu nimic comparabilă pe pământ! Cere acum, dacă tu, minunată, vrei să mă auzi cântând şi eu voi cânta; dar, ce efect va avea cântarea mare în privinţa cărnii tale, ştiu eu de-abia să-ţi indic dinainte!”
20] Spune Jarah: “Atunci, cântă totuşi cel puţin un singur ton; acela nu mă va ucide, totuşi, cu siguranţă, sau chiar să mă omoare!”

21] Grăieşte Rafael: "Bine, atunci vreau eu să-ţi cânt numai un ton şi toţi să-l audă, care sunt aici şi aceia de asemenea care locuiesc într-o destul de mare depărtare de aici, ca să cerceteze, ce sunet au auzit ei! Dar eu însumi trebuie să mă pregătesc pentru aceasta o durată de câteva clipe! Fii numai pregătită sufleteşte pentru acest fapt; pentru că şi acest un singur ton va fi pentru tine de un efect imens!"

Ev. 04. 022 capitol

01] Aceste cuvinte le aude bineînţeles şi Zinka al nostru şi îl întreabă pe Ebahl, care şade lângă el: "Este acel minunat băiat într-adevăr aşa un cântăreţ superb? L-ai auzit tu vreodată?"
02] Spune Ebahl: "El o spune; dar eu l-am auzit într-adevăr adeseori vorbind, dar cântând încă niciodată şi sunt de aceea eu însumi foarte curios în privinţa acelei singure intonaţii ale lui!
03] Grăieşte Zinka: "De unde vine el deci şi cine este acea fetiţă?"
04] Răspunde Ebahl: "Băiatul este acasă la mine, în Ghenizaret şi fetiţa este fiica mea drăgălaşă. Ea are de-abia cincisprezece ani, dar are întreaga Scriptură în minte şi în inimă, - şi băiatul, de asemenea şi este deocamdată învăţător în casa mea. Eu îl cunosc deci foarte bine! Dar despre faptul, că el ar fi un cântăreţ atât de extraordinar, n-am ştiut până în această oră nici o silabă; eu însumi sunt de aceea acum foarte curios în privinţa intonaţiei sale."
05] Atunci când Ebahl a terminat de rostit acestea, a spus Rafael: "Acum ascultaţi şi fiţi bine atenţi!"
06] Apoi, au auzit toţi ca dintr-o depărtare mare un ton, ce-i drept, foarte slab, dar aşa de nedescris de foarte curat, că ei toţi au intrat într-o desfătare şi Zinka a strigat într-un mare entuziasm: "Nu, aşa nu cântă nici un cântăreţ lumesc! Aşa poate cânta numai un Dumnezeu sau cel puţin un înger al lui Dumnezeu!"
07] Tonul a fost însă încetul cu încetul tot mai tare, mai plin de viaţă şi mai măreţ. În cea mai mare putere, reieşind ca din o mie de trâmbiţe, a sunat el ca un acord de cvartex în des-mol, ajungând de la cea mică în octava frecată, cu repetarea octavei, a scăzut după aceea iarăşi şi s-a pierdut la sfârşit iarăşi într-un cel mai slab as (frecat) de o puritate nemaiauzită.
08] Toţi au fost entuziasmaţi de acest un ton, într-un asemenea fel, că au trecut dincolo într-un fel de amorţială a vieţii lor sentimentale şi s-au aflat într-un anumit leşin. Îngerul trebuia să-i însufleţească de-abia iarăşi pe toţi, la un semn de-al Meu .
09] Toţi s-au trezit după aceea ca dintr-un vis foarte fericit şi Zinka, plin de entuziasm, s-a avântat asupra lui Rafael, l-a îmbrăţişat cu toată puterea şi a spus: "Băiete! Tu nu eşti un muritor! Tu eşti ori un Dumnezeu sau un înger! Da, cu această voce trebuie să poţi tu trezi chiar şi morţii şi să însufleţeşti toate pietrele! Nu, nu, nu! Aşa un sunet prea ceresc n-a auzit într-adevăr încă niciodată un oarecare muritor pe pământul întreg! O, tu băiatule prea ceresc tu! Cine te-a învăţat deci să faci să răsune asemenea intonaţii din cerul gurii tale?!
10] Oh, eu sunt pe deplin entuziasmat! Încă mai tremură toate fibrele vieţii mele de frumuseţea şi puritatea de nedescris al acestui un ton! Mie nici măcar nu mi s-a părut, de parcă ai fi dezvoltat acest ton nemaiauzit de curat din cerul gurii tale, ci aşa mi s-a părut, de parcă toate cerurile s-ar fi deschis şi o armonie din gura lui Dumnezeu ar fi fost vărsată peste pământul mort!
11] O, Dumnezeule, o, Dumnezeule lui Avraam, Isaac şi Iacov, - Tu nu eşti un sunet al gurii gol articulat! Tu singur eşti adevărul şi armonia cea mai curată, veşnică! Ah, acest ton, acest sunet! Da, acest sunet mi-a dat tot ce am pierdut, el mi-a dat iarăşi Dumnezeul meu, Făcătorul şi Tatăl meu Sfânt; el a fost pentru cugetul meu o cea mai curată Evanghelie din ceruri! Ceea ce, probabil, mii şi iarăşi mii de cuvinte n-ar fi fost în stare să înfăptuiască, acest lucru l-a înfăptuit acest singur sunet din ceruri; el a desăvârşit un om în privinţa mea! Inima mea, mai devreme împietrită, este ca ceara la soare şi aşa de gingaş simţitoare ca o picătură de rouă atârnată!
12] O, Ioan, al cărui vestitor al morţii trebuia să fiu eu cu inima cea mai sfâşiată! Dacă ai fi auzit tu un asemenea sunet în ultima clipă a existenţei tale lumeşti, cu adevărat, ţie ar fi trebuit să-ţi devină moartea trupului o poartă înconjurată de lumină în cerurile lui Dumnezeu! Dar, în temniţa întunecată, care te ascundea pe tine, sfânt al lui Dumnezeu, s-au auzit numai sunete de jale, de nevoie şi de tristeţe!
13] O, oameni, oameni, oameni! Cât de rău trebuie să arate starea în inimile voastre şi cât de întunecată în sufletele voastre sărace, voi care n-aţi auzit ceea ce am auzit eu acum şi nici nu puteţi simţi ceea ce simt eu acum şi voi simţi în decursul întregii mele vieţi! O, Tu Tată mare, Sfânt din ceruri, Tu care nu ai lăsat niciodată neauzită o implorare tocmai plină de căldură şi a unui păcătos , - când voi pleca o dată din această lume de jale şi de moarte, atunci lasă-mă două clipe mai înainte să aud încă o dată un asemenea sunet şi eu voi părăsi foarte fericit acest pământ şi sufletul meu să laude apoi veşnic numele Tău cel mai Sfânt!"

Ev. 04. 023 capitol

01] După această exclamaţia frumoasă a lui Zinka şi adânc ziditoare a inimilor tuturor celor prezenţi, spune Jarah: "O, Rafael, Rafael! Ce cu totul altă fiinţă eşti tu acum, decât ai fost tu mai devreme! Tu doară mi-ai frânt pe deplin inima mea! Ah, dacă n-ai fi cântat tonul mai degrabă absolut deloc!"
02] Spune Rafael: "De ce m-ai obligat spre acest lucru?! Eu doară oricum n-am vrut aceasta de fapt; dar, deoarece nu mai pot lua tonul înapoi, de aceea nu face nici aceasta tocmai nimic! Gândeşte-te pe lângă, că în cerurile lui Dumnezeu totul trebuie să se asemene cu acest sunet, căci

atunci vei râvni în viitor cu atât mai în serios, să-ţi rânduieşti aşa viaţa, ca ea să se asemene în toate ale sale apariţii, efecte şi rânduieli cu acest un ton; dar a cărui viaţă nu se va asemăna cu acest sunet, acela nu va intra în împărăţia dragostei veşnice şi celei mai curate .
03] Pentru că sunetul auzit este un ton al iubirii şi un ton al celei mai înalte înţelepciuni în Dumnezeu! Ţine aceasta numai aşa destul de bine minte şi acţionează în aşa fel, ca să devii pe deplin asemeni tonului auzit, căci aşa vei fi tu dreaptă în faţa lui Dumnezeu în toată dragostea şi înţelepciunea, Care te-a ales să fii o mireasă adevărată a cerului şi m-a rânduit de aceea să-ţi fiu un îndrumător!
04] Dar, ce se întâmplă acum, aici, aceasta se întâmplă în faţa lui Dumnezeu şi în faţa cerurilor Sale; dar pentru această lume nu se întâmplă aceasta, pentru că ea n-ar înţelege aşa ceva niciodată; de aceea va şi afla lumea puţin sau nimic despre aceasta şi nu va afla nimic nici despre acest ton. Dar uită-te la oamenii de la celelalte mese, cum judecă ei tot felul de lucruri şi ajung într-o ceartă straşnică; dar, să-i lăsăm să judece şi să se certe între ei! Ei nu vor aduce totuşi nimic la iveală toţi laolaltă; pentru că acest fapt nu-l înţelege niciodată o minte lumească!
05] Domnul se află aici deja de mai multe zile; dar cea de mâine va fi ultima! Ce se va întâmpla după aceea, nu ştie nimeni decât numai Domnul singur. De aceea, umpleţi inima ta cu toată dragostea şi smerenia şi reţine tăinuit în inima ta, ceea ce ai văzut şi ai auzit aici, ca fiind deosebit şi ieşit din comun; pentru că a povesti aceasta iarăşi oamenilor lumii, ar însemna a arunca mărgăritarele cele mai alese şi mai scumpe în faţa porcilor, ceea ce nu le-ar folosi la nimic oamenilor lumii. Toate acestea trebuie să le reţii bine şi să înfăptuieşti astfel, căci aşa vei deveni tu o unealtă folositoare în mâna Domnului, în cer şi pe pământ. – Ai ţinut tu toate acestea bine minte?”
06] Spune Jarah: “O, cel mai drag Rafael! De reţinut, am reţinut bine totul; dar plăcut nu este tocmai ceea ce mi-ai făcut acum cunoscut, - anume plecarea Domnului de aici prevestită mie de tine deja pentru mâine! Tu ştii cât de mult şi cât de mai presus de toate îl iubesc eu! Cum îmi va merge mie, dacă nu-L voi mai vedea, auzi şi nu voi mai putea vorbi cu El?!”
07] Spune Rafael: “Îţi va merge foarte bine, pentru că, dacă nici nu-L vei vedea, atunci îl vei putea auzi şi îi vei putea vorbi totuşi mereu; pentru că, dacă îl vei întreba în inima ta, atunci El îţi va şi răspunde prin inimă.
08] Vezi, ce trebuie să facem, aşadar, noi!? Eu sunt acum, cum vezi, aici; dar, dacă Domnul vrea, trebuie să mă duc foarte în grabă într-o lume de aici cea mai depărtată şi să rămân acolo atâta timp, cât este necesar după ordinea Domnului. Crede-mă că noi suntem acolo într-adevăr adesea foarte departe de prezenţa personală a Domnului, - dar de cea duhovnicească absolut deloc; pentru că atunci suntem noi neîncetat în Dumnezeu, tot aşa cum şi Dumnezeu este în noi şi înfăptuieşte lucrurile Lui mari niciodată măsurabile.
09] Cine îl iubeşte pe Dumnezeu Domnul cu adevărat, acela este mereu la Dumnezeu şi în Dumnezeu. Şi dacă vrea el să audă şi să ştie ceva de la Dumnezeu, atunci să-L întrebe în inimă şi el va şi primi de îndată un răspuns foarte deplin prin gândurile inimii şi poate astfel înfăţişat fiecare om să fie învăţat şi educat de către Dumnezeu, întotdeauna şi în toate privinţele. Tu deduci din aceasta, că nu este nevoie întotdeauna să şi obsevi, pentru a fi fericit în Domnul, ci numai să auzi şi să simţi, - şi atunci ai tot ce este necesar, spre adevărata mântuire în Dumnezeu.
10] Vezi! Nici eu nu voi fi mereu vizibil în jurul tău; dar tu vei avea să mă chemi numai în inima ta şi eu voi fi la tine şi îţi voi răspunde prin gândurile inimii tale, ce-i drept, foarte încete, dar, totuşi, receptibile peste măsură de limpede. Când ai auzit asemenea gânduri, atunci gândeşte-te că eu ţi le-am însuflat în inima ta! Tu vei şi recunoaşte, că ele n-au crescut pe propriul tău ogor. Dar, dacă le-ai recunoscut, atunci acţionează potrivit cu acestea!
11] Pentru că, doar a ştii, ce este adevărat şi bine şi ce îi este lui Dumnezeu bineplăcut, nu ajunge, ba chiar nici pe departe, - nici atunci, dacă ai avea bineplăcerea hotărât singură şi cea mai mare în privinţa învăţăturii din ceruri, dar nu te-ai decide totuşi niciodată cu totul în serios spre faptul de a acţiona potrivit cu aceasta, în toate şi în orice, ce impune învăţătura sfântă, venind din ceruri.
12] De aceea trebuie să asculţi bine învăţătura, să o recunoşti bine şi să înfăptuieşti atunci bine conform acesteia! Dar, fără înfăptuirea sever îndeplinită după învăţătură, nu este, nu rămâne şi nu va fi nimic!”

Ev. 04. 024 capitol

01] (Rafael:) “Ştii tu, cea mai drăgălaşă fecioară a mea Jarah, atunci când Domnul S-a aflat în Ghenizaret, atunci te-a iniţiat El Însuşi în tot felul de grădinărit! El te-a învăţat să cunoşti tot felul de plante folositoare, ţi-a arătat, cum sunt ele de prelucrat şi cum de folosit. El a conceput pentru tine o grădină mică şi a plantat în ea tot felul de plante folositoare şi ţi-a spus despre fiecare îndeosebi, ce înfăţişare va avea ea, cum va creşte, când şi cum înfloreşte, ce roade va aduce ea la iveală, pentru ce sunt bune acestea, cum poţi să le savurezi şi cum poţi să păstrezi de la ele o recoltă mai bogată, ca ea să nu se strice. Pe scurt, Domnul Însuşi ţi-a dat învăţătura necesară în toate, cum este de întreţinut grădinuţa ta.
02] Aşadar, tu ai avut din această cauză o bucurie peste măsură de mare! Dar ar fi treaba deja îndeplinită cu bucuria singură?! Ţi-ar fi adus grădinuţa binecuvântarea roadelor fără prelucrarea într-adevăr harnică?! Din pricina bine plăcerii tale mari şi din pricina bucuriei tale în privinţa unei asemenea învăţături din gura Domnului, n-ar fi crescut în grădinuţa ta totuşi nimic – afară de ceva buruieni! Dar, pentru că ai pus tu mâna cu hărnicie, după învăţătură, de aceea a înflorit acuşi

grădinuţa ta spre un mic paradis lumesc şi tu ai perspectiva sigură, să faci o recoltă destul de bogată din grădinuţă!
03] Şi vezi acum! Tocmai tot aşa este şi inima omului o grădinuţă, ce-i drept, mică; dar, dacă o prelucrezi destul de harnic după învăţătura din gura Domnului şi dacă nu eviţi osteneala de a întoarce în faptă totul ce ţi-ai propus, atunci vei şi poseda cel mai degrabă atât de mult a toată binecuvântarea şi a toată milostivirea din ceruri în inima proprie, că vei putea trăi, la sfârşit, pentru suflet şi duh, deja cu totul din mijloace proprii şi nu vei necesita mereu sfatul nostru şi ajutorul nostru!
04] Pentru că tocmai aceasta vrea doară Domnul să intenţioneze cu omul, ca el să devină un cetăţean cu totul pe cont propriu al cerului, după ordinea lui Dumnezeu, veşnic de neschimbat; cine a dobândit aceasta, acela a şi dobândit deja totul. – Ai înţeles tu, cea mai dragă Jarah, toate acestea într-adevăr aşa foarte potrivit şi bine? Te pricepi acum într-adevăr aşa puţin cu sunetul cel mai curat, pe care ţi l-am cântat?”
05] Spune Jarah: “Oh, acum, într-adevăr, pe deplin şi aşa de limpede şi curat ca soarele în amiaza luminoasă, neînorată! Cuvintele tale îi dau inimii mele o alinare imensă şi le voi şi înălţa spre înfăptuirea deplină, ca ele să devină în mine un cel mai fericit şi plin de mântuire adevăr al vieţii. A mă învăţa pe mine şi a vedea învăţătura transformată în fapta deplină, ar fi pentru tine, într-adevăr, cu greu cea mai grea sarcină a vieţii!? Dar vor face şi toţi ceilalţi oameni, ce m-ai sfătuit aşa de fidel şi adevărat?”
06] Spune Rafael: “Îngrijeşte-te mai întâi numai de tine, pentru ceilalţi se va fi deja îngrijit de către Domnul!”

Ev. 04. 025 capitol

01] Dar fireşte că şi Zinka a auzit de la această învăţătură nu numai unele lucruri, ci totul şi el l-a întrebat pe Ebahl, în care avea într-adevăr cea mai mare încredere, spunând: “Prietene, acel băiat straniu, care ne-a lăsat să auzim mai devreme un ton din ceruri şi i-a dat acum fiicei tale o învăţătură de un fel aşa de mistic ciudat, că eu – să spun deschis – n-am mai întâlnit niciodată ceva asemănător, nu pare, aşa pe deplin să aparţină de acest pământ, asemeni nouă; spune-mi dacă, în spatele lui, nu se află cumva tocmai acela, pentru a cărui ducere a sandalelor s-a socotit Ioan al meu prea nevrednic! Numai prea tânăr mi se pare el; pentru că se spune, că el ar fi deja de treizeci de ani!”
02] Spune Ebahl: “Foarte drag prieten, acesta nu este, ce-i drept, tinerelul, - dar, într-adevăr, un ucenic de bază al Lui! Pentru că eu trebuie să-ţi mărturisesc acum cu totul deschis, că Acel prooroc din Nazaret are în posesie o asemenea putere şi înţelepciune, că acolo, cum se spune, vin chiar îngeri din ceruri jos, pe pământ, pentru a asculta învăţătura Lui şi a admira faptele Sale şi pentru a slăvi în El Atotputernicia lui Dumnezeu!
03] Ca dovadă a acestei afirmaţii ale mele, serveşte tocmai acel băiat, despre care tu nu ştii, ce să crezi! Ca om pământesc, este el totuşi puţin prea ceresc şi ca înger, poate deci totuşi arătând încă puţin prea pământesc! El locuieşte deja de aproape o lună la mine şi este învăţătorul ficei mele, că el n-are pe pământ nici tată, nici mamă şi posedează o putere în toate lucrurile, care trece aici curat dincolo în starea fantastică, acest lucru poţi tu să mi-l crezi foarte temeinic! O altă genealogie (urmarea rând pe rând a neamului) nu pot să-ţi dau despre el. De altfel, poţi tu însuţi să discuţi cu el mai îndeaproape, el nu-ţi va rămâne dator cu un răspuns la nici o întrebare! Înfumurare nu este deloc în întreaga fiinţă a lui!”
04] Spune Zinka: “Eu ştiu acum îndeajuns şi ştiu ca şi ce îl am de considerat pe băiat în acest timp ieşit din comun! Dar, acum, doresc să aflu eu, dacă acel prooroc mare din Nazaret nu se află cumva de asemenea aici, printre noi!? Pentru că, fără el, nu înţeleg veşnic, ce ar avea un înger aici de lucru, să spunem aşa! Dacă este el aici, atunci spune-mi aceasta, ca şi eu să-i arăt lui cel mai adânc respect profund al meu! Pentru că, după cuvântările tale, trebuie să fie el absolut de un caracter curat Dumnezeiesc! Arată-mi de aceea numai cu un semn foarte vag, dacă este el aici şi care este el!”
05] Aici spune Ebahl: “Prietene foarte drag, ai numai puţină răbdare; tu îl vei cunoaşte într-adevăr! Dar aşa de mult pot să-ţi spun pentru liniştirea ta mai mare – pentru că nu mai eşti un prigonitor sau persecutor -, că el se află printre noi şi este cu adevărat aici, căci, altfel, toţi marii Romei n-ar fi, desigur, aici!”
06] Spune Zinka: “Este, de asemenea, îndeajuns; eu n-am nevoie de mai mult! Acum îl voi afla, într-adevăr, deja!”
07] Cu aceasta a fost acum liniştit Zinka al nostru, dar dădea acum atenţie deja tuturor înfăptuirilor şi nu şi-a întors urechile şi ochii lui de la Cireniu, Corneliu şi de la înger, deoarece era el de părere, că aceştia ar putea cel mai degrabă să Mă vădească, de care fapt, însă, el fireşte că se înşela puţin; pentru că acestora le-am pus Eu de îndată în inima lor, ce au de vorbit şi încotro au de îndreptat atenţia lui Zinka. De asemenea, se terminase acum şederea şi mesele au fost iarăşi strânse şi noi ne-am dus la ţărm şi am discutat acolo despre lucruri cu totul indiferente. Fireşte că Zinka, împreună cu camarazii săi, nu ne-au lăsat, într-adevăr, uşor din vedere.

Ev. 04. 026 capitol

01] Dar la călătorirea încoace şi încolo pe ţărmul mării, am ajuns în acel loc, unde Risa al nostru se îngrijea de cele două înecate şi aştepta reînsufleţirea lor.

02] Cireniu i-a spus: "Aşadar, prietene Risa, încep cele două deja să dea aşa cu totul încet semne de viaţă de la sine?"
03] Spune Risa: "Înaltule domn, aici este totul o osteneală curat zadarnică! Acestea două devin, oarecum, acum tot mai mult moarte, în loc să devină vii, la acestea este toată osteneala şi îngrijirea de mai departe curat zadarnică! Doar atotputernicia lui Dumnezeu numai poate să le dea acestora viaţa iarăşi! Aici nu mai foloseşte, nici o punere şi nici o turnare de vin în gură, cumva la ceva!"
04] Spun Eu:"Aceasta este, într-adevăr, aşa părerea ta!?"
05] Spune Risa: "Doamne, priveşte numai aici la petele albastre şi simte procesul de putrefacţie deja foarte înaintat şi Tu Însuţi îmi vei da dreptate, că acestea două vor fi iarăşi înviate numai în ziua de apoi, proorocită de Daniel, prin atotputernicia lui Dumnezeu!"
06] Aici se îmbulzeşte şi Zinka în faţă, deoarece cunoştea el foarte bine treaba cu cei decedaţi, dacă ar fi ei pe deplin moarţi şi a cercetat cele două înecate. Atunci când el îşi pusese în aplicare toate încercările sale, a şi spus atunci: "Prietenul a vorbit adevărat! Cele două au de aşteptat până la judecata de apoi în starea pe deplin moartă, cu condiţia, că, aici, pe acest pământ, va urma vreodată vreuna, - ceea ce cred eu foarte greu! Pentru că eu ştiu toate stările în care se transformă aşa o bucată de carne: în molii, râme, muşte, gândaci, în tot felul de iarbă şi alte plante! Cât de mulţi sunt răpiţi şi mâncaţi de către bestiile sălbatice! Cât de mulţi mor în foc! Dacă s-ar găsi aceştia în ziua de apoi iarăşi aşa cu totul simplu şi să devină una, cum este aceasta acum, atunci renunţ eu pe deplin la starea mea omenească, pe veci! Eu, Zinka din Ierusalim, cunoscător al multor lucruri, susţin aici, că, în ziua de apoi, presupusă se vină în viitor, chiar şi atotputernicia lui Dumnezeu îşi va lăsa puţin timp la învierea acestor două bucăţi de carne feminine! Ea le va da sufletelor lor un trup nou, duhovnicesc; dar în aceste trupuri nu va mai fi nici un suflet chinuit cu un rău de cap!"
07] Îi spun Eu lui Zinka: "Prietene! Tu ştii aşa multe lucruri şi nu loveşti arareori drept la ţintă; dar aici ai lovit tu, privit temeinic, deci, totuşi, puţin pe lângă! Tu ai, ce-i drept, pe deplin dreptate, că fiecare suflet nu va mai umbla niciodată în acest trup, în lumea de dincolo, dar tocmai aceste două trupuri să fie, deci, totuşi, încă un timp oarecare purtătoare destul de folositoare ale sufletelor lor! Dacă Eu vreau, trebuie acestea două să se trezească! Una dintre ele va fi încă femeia ta destul de rodnică şi tu o vei iubi peste măsură de mult; iar, cealaltă, să devină femeia lui Risa, fiind încă de asemenea necăsătorit, - dar el nu va trezi în ea nici un rod!"
08] Apoi, chem eu cele două înnecate şi ele se scoală în acea clipă şi privesc pline de mirare în jurul lor, neputându-se deloc dumeri, unde ar fi ele acum şi ce s-ar fi întâmplat cu ele.
09] Dar Risa şi Zinka cad jos, în faţa Mea şi Zinka strigă: "Tu eşti Acela, pe Care Ioan L-a propovăduit! Dar Tu nu eşti un prooroc, ci eşti Iehova Însuşi!"
10] La această întâmplare de înviere, au venit şi persanii încă prezenţi şi anume Şabbi, nouă cunoscut, i-a spus lui Zinka: "De această dată ai rostit tu, cum simt eu aceasta, o judecată dreaptă! Aşa este, prietene, - Acesta este Iehova! Şi băiatul, care ne-a lăsat să ascultăm mai devreme un sunet ceresc, este un arhanghel şi anume acelaşi, care l-a condus deja o dată pe acest pământ pe tânărul Tobie. Aşa stau lucrurile: acesta este marele Mesia propovăduit de toţi proorocii şi văzătorii şi cu El începe o împărăţie nouă, duhovnicească pe acest pământ!
11] El este Acela, din pricina Căruia mulţi se vor supăra şi se vor năpusti asupra Lui şi vor vrea să facă cu El, ceea ce Irod a făcut cu Ioan; dar toţi care vor intreprinde aceasta, se vor zdrobi de puterea Lui şi vor deveni în faţa puterii Sale proşti şi orbi, ca noaptea cea mai întunecată! Pentru că, unul asemeni Lui, n-a purtat pământul niciodată în carnea sa!
12] Ceea ce îţi spun în numele celor douăzeci de însoţitori ai mei, aceasta ţi-o spun fără frică; pentru că de acum înainte nu mai mă tem de nici o lume, deoarece L-am cunoscut pe Acesta, Care este singur de temut dintre toţi aceia, care vor să se ridice şi se vor ridica împotriva Lui! Oh, El va lovi foarte straşnic toţi nelegiuiţii şi de o mie de ori vai de nelegiuiţi! El nu va merge în luptă împotriva nimănui, cu sabia în mână, - dar puterea cuvântului Său îi va judeca şi îi va osândi!
13] Dar ce putere se află în cuvântul Său, despre acest lucru ai tu dovezile acum încă goale, ca la naştere, în faţa ta! Aceste două femei au fost, totuşi, aşa de pe deplin moarte, că în această privinţă n-a mai putut, într-adevăr, nimeni să susţină un oarecare dubiu! El a spus numai: <Ridicaţi-vă!>, - şi cele două s-au ridicat şi trăiesc acum, ca din nou născute, într-un mod vioi şi sănătos şi sunt la conştienţa pe deplin cea mai limpede; acum ar fi de dorit, ca cele două făpturi foarte dragi, să fi primit o acoperire a trupului! – Dar eu ştiu ce voi face! Sunt cu noi, persanii, câteva femei, care poartă cu ele o îmbrăcăminte întreită; în acest caz, poate fiecare să dea o îmbrăcăminte şi acestor două le este ajutat!"

Ev. 04. 027 capitol

01] Aici Mi s-a adresat Şabbi Mie şi M-a întrebat, dacă ar avea voie să facă aceasta.
02] Spun Eu: "Oh, fă aceasta necontenit; fiindcă, printr-o binefacere, n-a păcătuit încă niciodată cineva în faţa Mea! Du-te acolo şi rânduieşte, ca cele două să fie îmbrăcate!"
03] Şi Şabbi s-a dus şi în puţine clipe a fost el la îndemână cu două cămăşi de mătase foarte fină de o culoare albă orbitoare şi cu două haine superioare foarte fine de caşmir şi albastre ca cerul, precum şi cu două perechi dintre cele mai scumpe sandale de sărbătoare cu legături materiale lungi, îmbelşugate cu mătase; şi două coame în formă de diademă şi agrafe de frunte aurii, împodobite cu mărgăritare scumpe, le-au fost date celor două nou trezite. Ele au refuzat să primească podoaba apărând lor prea scumpă.

04] Dar Eu am spus: "Dacă Eu vreau, atunci primiţi numai, ce vă este dat; pentru că se cuvine mireselor, ca ele să fie frumos împodobite!"
05] Atunci primesc cele două şi podoaba; şi atunci când au fost ele aşa pe deplin îmbrăcate şi împodobite şi se aflau aici ca două fiice de rege, au mărturisit ele o bucurie mare şi mulţumitoare.
06] Dar atunci când ele stăteau aşa în faţa noastră şi străluceau de-a dreptul de frumuseţe, a spus atunci Zinka: "Nu, nu, aceasta este chiar deja iarăşi o minune! Atunci când le-am văzut pe cele două mai devreme ca fiind moarte, mi s-au părut ele ca două femei de mai mult de patruzeci de ani şi formele lor atrofiate n-au arătat nimic deosebit în privinţa unei oarecare graţii; chiar şi atunci când au fost ele după aceea trezite într-un mod foarte miraculos, nu s-a arătat de asemenea nimic deosebit; şi acum, sunt acestea, două frumuseţi, cum ochii mei n-au văzut niciodată ceva asemănător! Acum, sunt acestea două fecioare, dintre care încă nici una nu poate avea douăzeci de ani! Da, aceasta este doară totuşi de asemenea o minune a minunilor! Ce ar fi aici tânăra Irodiada?! Na, dacă Irod ar primi la vedere una dintre aceste două şi ea ar cere, atunci ar rândui el, de dragul ei, ca tuturor evreilor să li se taie deja imediat capul! Dacă sunt eu, păcătos sărac, într-adevăr, cinstit cu milostivirea de a primi unul dintre aceşti doi îngeri ca soţie, atunci Ierusalimul nu mă mai vede veşnic niciodată; pentru că aceasta ar fi aşa o momeală pentru Irod şi de asemenea şi pentru ceilalţi sfinţi mulţi ai cetăţii lui Dumnezeu!"
07] Spune Cireniu: "Dacă aceşti doi copii ai minunii nu mai au, nici un părinte după rânduială, sau chiar dacă părinţii după rânduială au pierdut orice drept asupra lor, prin moartea intervenită, atunci sunt ele fiicele mele şi primesc din partea mea o zestre îndestulătoare!"
08] Spune cea mai vârstnică dintre cele două, care se numea Gamiela: "Noi două suntem – privit strict – fără părinţi; şi pe cei pe care îi numeam tată şi mamă, se spune că n-ar fi, de fapt, înrudiţi nici pe departe cu noi. Noi am ajuns, ca nişte copilaşi de doi şi eu trei ani, în casa unui negustor, de fapt, grec, care trecuse de-abia mai târziu aşa pe jumătate la iudaism; conform asigurării unei slujitoare bătrâne, am fost noi aduse de un negustor de sclavi din Sidon la Capernaum şi acolo, am fost cumpărate de anumitul negustor, pe care îl numeam tată, pentru cinci porci şi trei văcuţe şi opt oi.
09] Vânzătorul i-ar fi dat negustorului o scriere ca adăugare, în care ar fi scrise numele noastre şi părinţii noştri propriu-zişi! Părinţii noştri adevăraţi se presupune că ar fi romani de o provenienţă foarte înaltă. Cât de mult adevăr poate să fie, deci, în acestea, nu ştim; dar călătoria, pentru care am suferit moartea, am intreprins-o într-un mod tăinuit şi spre scopul de a afla adevărul deplin de la o rudă a părinţilor noştri adoptivi, locuind în altă parte, dacă suntem noi fiice adevărate sau, numai fiice cumpărate de părinţii noştri.
10] Doar că, am căzut atunci în mâinile piraţilor răi, am fost furate de toată avuţia luată cu noi, dezbrăcate de îmbrăcămintea noastră, atunci legate tare laolaltă de păr, în ciuda a toată implorarea noastră şi atunci, aruncate aşa vii în marea adâncă. Ce s-a întâmplat după aceea cu noi, nu ştim şi de asemenea, nici cum am ajuns în acest loc, nouă cu totul necunoscut şi cine ne-a dat iarăşi viaţa; pentru că noi trebuia doară să fi fost moarte, atunci când am fost găsite, desigur, aruncate la mal de către mare, la un oarecare ţărm sau coastă! – Unde suntem, deci, acum şi cine sunteţi voi, oameni buni şi minunaţi?"

Ev. 04. 028 capitol

01] Spune Cireniu: "Numai o răbdare mică, dragii mei copii şi fiice! – Tu te numeşti Gamiela şi cum se numeşte, deci, sora mai tânără?"
02] Spune cea mai tânără: "Eu mă numesc Ida; pentru că aşa am fost mereu numită."
03] Aici Mi-a căzut Cireniu pe grumaji şi a spus: "Doamne, da, cum să-Ţi mulţumesc, deci?! O, Dumnezeule, o, Tată! Tu mi-ai dat în acest fel iarăşi chiar cele două fiice drage ale mele, care mi-au fost furate înainte cu şaptesprezece ani de către mâinile cele mai mârşave! Cum a fost acest lucru posibil la paza care era orânduită în casa mea, îmi este, aşadar, până la această oră un mister!
04] Eu am trimis de îndată iscoade către toate părţile, care trebuiau să caute şi să se intereseze de perechea de sore pierdută şi un centurion curajos a spus: <Şi dacă chiar Pluto ţi le-ar fi furat, eu ţi le aduc totuşi! Dar, dacă marea le-a înghiţit sau un oarecare animal mâncăcios de pradă, atunci va fi toată osteneala una zadarnică!> El s-a dus şi s-a ostenit trei ani în zadar.
05] Eu am trimis cercetători după Tine, o, Doamne, la Nazaret. Ei Te-au întrebat într-adevăr, au venit însă acasă cu vestea rea, că, cu Tine n-ar mai fi absolut nimic. Tu ai fi un băiat, ce-i drept, cu totul liniştit, dar, altfel, pe deplin prost, între treisprezece şi paisprezece ani şi despre o proorocire n-ar mai fi nici vorbă în privinţa Ta!
06] Părinţii Tăi lumeşti au dat despre Tine Însuţi o mărturie foarte slabă şi au spus că orice urmă de o oarecare înţelepciune s-ar fi dus pe deplin cu al doisprezecelea an al Tău şi că Tu, în ceea ce priveşte aici mintea şi înţelegerea, Te afli pe deplin în urma oricărui băiat pământesc foarte obişnuit. Ei ar fi pătruns atunci cu vorba în Tine din pricina mea, de a face numai de această dată încă o proorocire pentru mesagerii mei; dar Tu Te-ai purtat tăcut şi ai spus cumva la sfârşit, că n-ai fi venit în lume pentru proorociri, ci din pricina muncii, ca orice om!
07] Atunci când ai fost întrebat, dacă nu Ţi-ai aminti, toate cele ce le-ai înfăptuit din leagăn până în al doisprezecelea an al Tău, ai spus, ceea ce a fost atunci, aceea nu mai este acum! Şi atunci când ai fost întrebat de motiv, n-ai mai vorbit nimic, ai părăsit chilia şi ai mers afară, în aer liber, - şi iscoadele mele au venit acasă cu treaba neîndeplinită!
08] Şi aşa a fost atunci toată cercetarea mea una zadarnică. Şapte ani plini am jelit eu după cele două cele mai dragi fiice ale mele, - şi iată să vezi, aici sunt ele acum! Tu mi le-ai sustras atunci,

pentru a mi le da, acum, îndoit iarăşi, într-un mod minunat! Da, Doamne, cum să-ţi mulţumesc, deci, acum, pentru aceasta?”
09] Spun Eu:"Acest lucru l-ai făcut deja prin aceea, că tu i-ai primit pe toţi, care au fost găsiţi aici şi ai rânduit îngrijiri pentru adăpostirea lor şi pentru destinul lor mai bun din viitor, decât l-au avut ei până acum! Pe scurt, - tu, primul Meu prieten Cireniu, Mi-ai făcut deja atât de mult bine, că nu te pot lăsa nerăsplătit pe acest pământ! O dată, în împărăţia Mea din ceruri, să primeşti tu, însă, de aceea, încă o răsplată mai mare pe deasupra!
10] Dar, deoarece ai acum fiicele tale iarăşi pe deplin sănătoase, de aceea ia-i în considerare pe aceia cărora i le-am rânduit ca mirese! Cei doi bărbaţi nu sunt, ce-i drept, de o provenienţă regească; dar ei sunt, acum, oarecum, fiii Mei, - şi aceasta poate, deci, totuşi, să-ţi şi ajungă!”
11] Spune Cireniu: “Doamne, voia Ta îmi este o cea mai plăcută poruncă şi eu voi rândui deja mijloace şi căi pentru cei doi gineri ai mei, în consecinţa cărora ei vor fi aşa poziţionaţi, pentru a putea fi cât se poate de mult în folosul oamenilor săraci, într-un mod duhovnicesc şi natural!
12] Dar, acum, veniţi, voi cele mai dragi fiice ale mele, la mine şi lăsaţi-vă strânse la pieptul meu; pentru că eu doară sunt acum unul dintre cei mai fericiţi părinţi de pe pământul întreg! Cât de fericită va fi mama voastră de a vă avea iarăşi în posesie; pentru că aceea a fost de neconsolat din pricina voastră! Dacă şi ea v-ar putea vedea, atunci ar fi fericirea ei încă mai mare; dar ea este cu toată amabilitatea ei mare oarbă. Ca oarbă a fost ea soţia mea, a primit pe un timp limitat într-adevăr lumina ochilor, a devenit mai târziu iarăşi oarbă! Dar ea are un simţ atât de ascuţit, că pot să pariez pe faptul, că ea vă va recunoaşte de îndată! Oh, cât de nemărginit de fericit sunt eu acum! Veniţi încoace, voi toţi săracii, eu vreau să vă fericesc în schimb, după toate puterile mele!
13] Dacă mă gândesc acum la faptul, cum v-am găsit plutind pe mare legate de păr laolaltă! Dacă mi-aş fi putut închipui atunci numai de departe, că voi aţi fi fiicele mele, cât de îngrozitor de nefericit m-ar fi făcut priveliştea voastră de atunci! Abia acum, deoarece trăiţi iarăşi, m-a făcut Domnul mai îndeaproape cunoscut cu voi, că să devin atât de fericit pe cât este posibil! Şi acum sunt eu astfel şi pentru aceasta Ţie, o, Doamne, toată slava şi toată dragostea mea!”

Ev. 04. 029 capitol

01] Se alătură Zinka şi spune: “Înaltule domn şi stăpân! Deoarece treburile stau o dată astfel, cum n-am putut avea despre ele nici măcar cea mai neînsemnată presupunere, de aceea primeşte treaba acum de asemenea o cu totul altă înfăţişare. Acestea nu mai sunt acum fiice de negustor din Capernaum, ci acestea sunt fiice din casa împărătească a Romei; nici pe acest pom nu cresc de asemenea mere pentru unul ca noi! Fiindcă pentru asemenea copii trebuie de asemenea iarăşi să se găsească copii, care provin de la părinţi regeşti. Eu sunt doar un fiu de evreu obişnuit, spiţa neamului meu provine într-adevăr din Iuda; dar ce este aceasta acum faţă de tine, tu care ai fost un frate al marelui împărat August şi ai astfel spiţa celor mai vechi patricieni pentru tine?! În plus, eşti tu nemăsurabil de bogat şi eu nu am nimic decât solda mea sărăcăcios acordată pentru o muncă imensă.
02] Atât de nemărginit de fericit m-ar fi şi făcut Gamelia, dacă aş fi primit-o acum ca soţie, fiind acest fapt o minune a cerului, - dar, deoarece ea se află acum, ca fiică a ta, înaltule domn, peste nimicnicia mea, nu pot şi nu am voie niciodată s-o iau de soţie! Tu, înaltule domn, mi-ai da-o astăzi, în starea ta curată a fericirii; dar, mâine, ar putea să-ţi pară foarte rău! Şi aş putea să-ţi interzic eu, dacă mi-ai lua-o iarăşi? Ce furie şi ce tristeţe aş simţi eu atunci! Dacă trebuie s-o iau de soţie cu cea mai deplină asigurare că ea îmi rămâne mie, atunci o şi iau, desigur şi voi fi omul cel mai fericit; dar, s-o cer, nu voi face niciodată, pentru că, cunosc starea mea şi pe cea a ta, de asemenea.
03] Procură-mi, însă, pe domeniu roman, o oarecare proprietate mică; aceea vreau s-o lucrez cu hărnicia mâinilor mele şi să-mi procur subzistenţa mie şi împreună lucrătorilor cu mine! Numai la Ierusalim nu mă mai lăsa să merg şi să nu mai rămân în ţara evreiască! Pentru că, cu Irod şi cu templul nu mai vreau să am nimic de-a face!”
04] Spune Cireniu: “Lasă toate acestea pentru că va fi bine! Eu doară nu ţi-o mai pot lua pe Gamelia a mea; pentru că Domnul ţi-a dat-o, chiar, oarecum, mai înainte decât mie, - şi cuvântul şi decizia Acestuia îmi sunt sfinte, prea sfinte! Dar, ceea ce Domnul doreşte numai de departe, aceea trebuie s-o facem, dacă vrem să ne asemănăm cu îngeraşii Săi sfinţi! Eu sunt, într-adevăr, acum ceva pe această lume, atâta timp cât mă lasă să trăiesc; dar dincolo, în marea lume de dincolo, suntem noi atunci toţi la fel şi dogmele noastre de aici rămân atârnate de suprafaţa moartă a pământului şi vor deveni hrană a timpului a toate mistuitor.
05] De aceea, să nu te stânjenească starea mea înaltă; pentru că eu o port numai spre binele omenirii, atâta cât îmi stă numai întotdeauna în puterile mele. Şi să fii tu, pe care Domnul veşniciei, al vieţii şi al morţii mi te-a pus îndeosebi la inimă, exclus de la aceasta? Nu, nu şi nu mai niciodată! Tu eşti şi rămâi fiul meu!”
06] Atunci când Zinka aude aceste cuvinte, spune el: “Da, cu adevărat, aşa poate vorbi numai o inimă devotată mai presus de toate lui Dumnezeu Domnului! Ceea ce Domnul vrea, aceea vreau, deci, desigur şi eu; pentru că Acela, Care le-a trezit pe cele două, este Domnul Însuşi, de care fapt sunt eu acum convins, cu desăvârşire. Şi să mărturisească acum miliarde împotrivă, astfel Zinka nu se va mai clătina niciodată în credinţa sa! Lui singur, de acum încolo, toată dragostea mea şi toată adorarea mea adevărată! Lui să-I fie toată cinstea din veşnicie în veşnicie!”
07] Cu aceste cuvinte, cade Zinka jos, în faţa Mea şi spune: “O, Doamne, iartă-mi toate păcatele mele, ca eu să mă pot ruga către Tine, ca un cel mai curat om!”

08] Spun Eu:"Ridică-te, fratele Meu! Păcatele tale au fost iertate deja de mult de către Mine; pentru că inima ta o cunoşteam deja de mult şi am lăsat-o în sfârşit să vină chiar la Mine. Să Mă prinzi pe Mine, ai fost tu, ce-i drept, trimis şi Eu M-am şi lăsat prins de către tine, - dar numai în inima ta şi spre mântuirea ta! Ridică-te acum şi fii în numele Meu plin de un cuget vioi şi să-Mi devii o unealtă bună, folositoare!”
09] Cu acestea se ridică Zinka şi începe de-abia acum aşa potrivit, să-şi facă contemplările sale despre mărimea şi despre însemnătatea acestei întâmplări. Când se va fi pus el aşa foarte aproape de Mine, atunci de-abia îl vom auzi iarăşi vorbind. Fiindcă, după Matael, este acesta, într-adevăr, cel mai mare duh din societatea noastră.

Ev. 04. 030 capitol

01]Dar, după ce îl adusesem pe Zinka în acest fel puţin la linişte, a venit Risa, ca fiind al doilea ginere al lui Cireniu şi a început, să se scuze de asemenea într-un fel asemănător.
02] Dar Rafael l-a bătut pe umăr şi a spus: “Prietene! Rămâi tu numai frumos la adevărul inimii tale; pentru că tu nu eşti nici pe departe un Zinka! Tu eşti, ce-i drept, bun şi cinstit, dar să nu vorbeşti niciodată altfel, decât cum îţi este starea în inimă! – Înţelegi tu aceasta?”
03] Spune Risa: “Da, prietene din ceruri, eu înţeleg ce mi-ai spus şi eu vreau să vorbesc, dacă vorbesc vreodată, aşa cum îmi este starea în inimă şi nici un neadevăr să nu fie pe buzele mele! Eu sunt, ce-i drept, încă un om tânăr şi am mai puţină experienţă decât aşa câte un altul; dar experienţe deosebit de puţine am făcut cu genul feminin şi n-am fost încă niciodată îndrăgostit de vreo oarecare fecioară. Dar eu mă simt în inimă extraordinar de atras şi simt, cum voi fi fericit peste toate măsurile, dacă Ida ceresc de frumoasă ar deveni soţia mea; dar eu simt de asemenea, cum mă voi arăta foarte îngrozitor de prost la această fericire mare. Din acest motiv proriu zis aş dori să mă lipsesc de această fericire!
04] Acum, nu este iubirea mea către Ida încă nici pe departe o patimă şi eu aş putea să renunţ uşor la această fericire de aşteptat; dar, dacă mă voi înflăcăra mai târziu mai mult şi mie nu mi s-ar împărtăşi totuşi fericirea, atunci mi-ar pricinui acest fapt o durere prea mare a inimii, de care m-aş putea atunci scăpa foarte greu. Din tocmai acest motiv, aş dori din partea Domnului şi a lui Cireniu, ca să fiu scăpat de orice nădejde în privinţa unei asemenea fericiri!
05] Vezi, tu prietenul meu Rafael din ceruri, aşa simt eu această treabă şi aşa am şi vorbit, deci, acum! Dacă poţi să mă ajuţi aici puţin, atunci fă-o, înainte să se facă prea târziu! Pentru că un ajutor potrivit trebuie să vină la timpul potrivit. – altfel, este el de un prea puţin folos!”
06] Spune Rafael: “Prietene, în acest caz, vei avea nevoie din partea mea de puţin ajutor sau de absolut nici unul; de aceea, să rămână aceasta numai aşa, cum a rânduit-o Domnul! Tu însuţi poţi, ce-i drept, să renunţi la totul – pentru că împotriva voinţei libere a omului nu rânduieşte Dumnezeu niciodată ceva, afară de mărimea şi forma trupului -; dar nu-i aduce omului tocmai cumva o deosebit de multă binecuvântare, dacă el dă prea puţină importanţă la ceea ce Domnul, chiar şi dacă numai printr-un semn foarte neînsemnat, a sfătuit. – Înţelegi tu şi aceasta?”
07] Spune Risa: “Da şi acest lucru îl înţeleg şi nu spun de aceea nimic decât: Să se întâmple necontenit voia Domnului; pentru că, cine face voia Domnului, aceluia îi este imposibil să poată greşi vreodată. Pentru că Dumnezeu Domnul trebuie doară să ştie cel mai bine, ce ne este cel mai mult de folos. Dar, de aceea voi primi şi de acum încolo necontenit totul cu cea mai mare mulţumire în inimă şi voi face conform faptului, cum Domnul îl va rândui! Ceea ce omul poate face cu uşurinţă, pentru că el are un imbold spre acest lucru deja în inimă, aceea să facă el deja tot timpul şi să nu treacă niciodată peste aceasta. Este o luptă îndeajunsă în alte lucruri, peste care voinţa slabă a omului devine cu greu victorioasă. Dacă devine el acum în lucruri uşoare şi extrem de plăcute de asemenea slab în voinţă, atunci va face el în adevărata virtute, cu totul sigur progrese rele! – Am vorbit eu adevărat sau nu?”
08] Spune Rafael: “Într-adevăr; dar acest lucru să-ţi fie spus încă de asemenea, că este mai bine de a înfăptui mult şi bine, decât a vorbi mult şi bine! Dacă oamenii te vor vedea înfăptuind mult şi bine, atunci te vor şi imita mulţi; dacă te vor auzi în sfârşit vorbind mult şi bine, atunci vor dori ei să facă la fel ca tine. Dar, deoarece foarte multor oameni le lipseşte adevărata înţelepciune spre cuvântarea cu adevărat bună, atunci trebuie ei să vorbească laolaltă, desigur numai un nonsens şi păgubesc prin aceasta multe inimi slabe şi se păgubesc pe ei de asemenea, pentru că ei devin prin aceasta de o inimă înfumurată şi încrezută. Printr-o plăcere de vorbire care nu este necesară, se răspândesc, cu timpul, tot felul de învăţături greşite şi omenirea săracă este orbită şi adusă în toată întunecimea, aşa încât este după aceea un lucru greu de a o ilumina iarăşi; dar prin fapte multe şi bune devine omenirea de o inimă aleasă şi deschisă. Iar o inimă aleasă şi deschisă este oricum cea mai bună şcoală de plantaţie spre adevărata înţelepciune şi va înţelege să vorbească şi acolo bine şi potrivit, unde va fi necesar.
09] Aceasta, însă, ţi-am spus de aceea, pentru că tu păstrezi în tine adesea o plăcere prea mare de a vorbi, dar pentru aceasta nu posezi încă nici pe departe tot ce este necesar spre o cuvântare pe deplin bună; de aceea, vorbeşte tu puţin, dar, în schimb, ascultă şi înfăptuieşte cu atât mai mult, căci aşa vei deveni şi tu un adevărat ucenic al Domnului şi acest fapt după voia Lui şi după bineplăcerea Lui!
10] Cei care vor fi rânduiţi, în viitor, să vorbească şi să predice, pe aceia îi va alege Domnul îndeosebi pentru acest lucru; dar pe cei pe care nu-i va alege îndeosebi pentru cuvântare şi învăţare, aceia sunt rânduiţi de către El numai pentru înfăptuire, după cuvântul Său şi după învăţătura Lui şi să facă, prin urmare, tot timpul numai acel lucru, pentru care au ei determinarea

indubitabilă de la Domnul. Aşa vor avea ei tot timpul să se bucure de bineplăcerea lui Dumnezeu şi de o oarecare milostivire deosebită. Spune-le aceasta şi prietenilor tăi şi împreună slujitorilor cu tine; pentru că şi printre ei sunt unii, care se mai încred încă de asemenea atât de mult în faptul, că pot vorbi ordonat şi abil! Ei nu sunt de asemenea predestinaţi de către Domnul spre a ţine cuvântări, ci numai spre înfăptuire.
11] Domnul te lasă însă să devii acum de aceea fericit pe lume, ca tu să poţi înfăptui în viitor destul de mult bine; dar, dacă Domnul te-ar fi chemat să fii un cuvântător şi învăţător, atunci ţi-ar spune: <Vino şi urmează-Mă, acolo unde Mă duc Eu şi învaţă să recunoşti toată înţelepciunea Împărăţiei lui Dumnezeu!> Pentru că uite, spre a ţine cuvântări şi spre a învăţa, se cere mai mult decât spre a înfăptui şi totuşi este înfăptuirea partea principală – şi cuvântarea şi învăţătura numai indicatorul de cale pentru acest fapt!
12] Vezi, cât de plăcut îi este Cireniu Domnului; dar din pricina bunei cuvântări, într-adevăr nu, ci din cauza faptelor bune şi multiplu alese! Iar cine face mult bine şi lucruri alese, acela poate, dacă este cumva necesar, să vorbească deja de asemenea bine şi adevărat; pentru că o inimă deschisă şi aleasă nu rămâne niciodată fără lumină din ceruri. Dar cine are aceasta, după măsura multelor fapte bune şi alese ale sale, aceluia îi va fi mereu limpede, unde, când şi cât de mult are el de vorbit. Înţelegi tu, dragul meu Risa, acum şi aceasta aşa potrivit de bine, ce am vorbit acum către tine?"
13] Spune Risa: "Cum să nu fi înţeles acestea; pentru că tu ai vorbit doară cel mai curat adevăr şi acesta este tot timpul bine de înţeles pentru oricine! Eu mă voi orienta sever şi necontenit după aceste cuvinte ale tale. Dar, ceea ce am auzit acum de la tine, o voi reda de îndată şi tuturor însoţitorilor mei; numai acest singur lucru aş mai dori eu să aflu, dacă Zinka este chemat doar de asemenea numai pentru înfăptuire sau, pe lângă aceasta şi spre a învăţa pe alţii!"
14] Spune Rafael: "Prietenul meu Risa, între experienţele tale şi cele ale lui Zinka constă o diferenţă foarte mare! El este un suflet măreţ, venind de sus aici, jos şi are multe şi mari experienţe în spatele său, deşi este el numai cu zece ani mai în vârsta decât tine; şi de aceea va fi el rânduit de către Domnul pentru a înfăptui şi a ţine cuvântări. Dar atunci când vei avea şi tu multe experienţe în spatele tău, vei avea şi tu de vorbit şi de învăţat bine. Dar, pentru acum, adună-ţi experienţe şi să devii bogat în fapte bune şi alese!"

Ev. 04. 031 capitol

01] Risa îşi scrie aceasta adânc în inimă şi se duce la însoţitorii săi, care încep să-l felicite pentru fericirea lui; dar el îşi deschide gura şi le face cunoscut, cuvânt cu cuvânt, ceea ce a auzit de la Rafael.
02] Atunci când a ajuns el la sfârşit cu acestea, i-a spus Hebram: "Aceasta este o cuvântare foarte minunată, ca venind din gura lui Dumnezeu; dar ceva este totuşi de obiectat la aceasta, chiar dacă nu la cuvântarea în sine, aşa totuşi în privinţa aceluia care a ţinut-o. Ea a conţinut multe şi foarte memorabile cuvinte adevărate, care au intrat în existenţă, unul după celălalt, într-o înşiruire bună; dar cel care a purtat cuvântul vorbise mai înainte de a acţiona! Doar că eu consider acest fapt ca fiind unul cu totul potrivit; pentru că oricărei fapte bune trebuie să-i meargă înainte timpul ca o învăţătură bună, altfel, celui care înfăptuieşte îi este totuşi imposibil să poată primi o oarecare directivă pentru modul său de a proceda.
03] Dar în temelia temeliei are Rafael totuşi dreptate; pentru că aşa de mult ştie omul, ce este bine şi adevărat. Legi simple îi dau aceasta! El are nevoie acum numai de faptul de a vrea, într-un mod adevărat şi o înfăptuire bună nu poate rămâne în acest caz pe undeva pe drum. Dar cunoaşterea singură îmi pare a fi încă un motiv prea neînsemnat spre a înfăptui bine, mai ales la oameni foarte materiali, care sunt prea uşor traşi pe sfoară de un avantaj înfumurat material şi sunt amăgiţi spre a face fapte rele. Aici trebuie atunci să lărgeşti învăţătura de dinainte atât de mult, ca, prin ea, să-i fie dat ucenicului dovezi clare, evidente şi incontestabile, ca motive spre a face bine, a înfăptui împotriva cărora trebuie să i se pară ucenicului tot aşa de aproape imposibil, ca a dori să se treacă marea fără o corabie.
04] Dacă ai ajuns o dată atât de departe cu un ucenic, atunci este adevărata înfăptuire bună o treabă foarte uşoară; dar fără motivele adăugate evidente şi tare dovedite, va rămâne aceasta mereu numai o problemă, a cărei bunătăţi o admiţi într-adevăr aşa bine, dar, deoarece înfăptuirea potrivit cu aceasta este legată de unele greutăţi şi abnegaţii, de aceea lasă oamenii să le meargă foarte bine în trândăvia dragă şi în bietul egoism şi lasă deoparte multa şi buna înfăptuire. Se merge direct după plăcerile sale animalice şi eşti după treizeci de ani încă acelaşi om animalic, care erai aşa cu totul de fapt în leagăn. Sunt de aceea necesare, după părerea mea incompetentă şi dovezile mai sus menţionate pentru învăţătura de a face bine şi acestea cer deja cu mult mai mult decât a spune: <Aceasta şi aceea ai tu de făcut, pentru că este bine şi aceasta şi aceea trebuie să laşi de o parte, pentru că este rău şi diavolesc!>"
05] Spune Risa: "Aici ai tu cu totul dreptate şi nu spui de fapt totuşi nimic altceva, decât ceea ce Rafael a arătat cu aceasta, de asemenea evident limpede, că anume numai acela să înveţe şi să vorbească, care este chemat în duh de către Domnul spre acest lucru. Un asemenea învăţător le va da deja ucenicilor lui învăţătura împreună cu dovezile necesare şi îi va îndemna prin aceasta spre înfăptuire, aşa cum cuvântarea îngerului m-a îndemnat extrem de negreşit spre înfăptuire. Dar, dacă noi doi am apărea acum ca învăţători, atunci am vorbi, cu siguranţă, foarte multe prostii laolaltă şi dacă ar veni aşa un vorbitor destul de bine ascuţit la noi şi ar începe să ne vorbească nişte cuvinte împotrivă aşa destul de puternice, atunci ne-ar zăpăci el la sfârşit şi noi am juca

probabil la sfârşit chiar după fluierul său! Dar, dacă înfăptuim binele, atunci nu poate el găsi nici cea mai neînsemnată împotrivire şi replică împotriva acestui lucru, cu toate motivele de raţiune ale lumii. De aceea este pentru mulţi mai bună înfăptuirea decât rostirea de învăţătură. – Încă nu eşti tu despre aceasta cumva pe deplin în claritate?”
06] Spune Hebram: “O, da, acum, într-adevăr şi am fost aceasta deja şi mai devreme şi este bine aşa! Dar ciudat este totuşi omul, - acest fapt observ eu la mine! Gândeşte-te: Atunci când am citit şi am studiat destul de des Scriptura, cât de neînţeles de măreţ din temelie şi insuflându-ne veneraţia cea mai mare şi adâncă ni s-au părut acolo toate povestirile minunate, întâmplările şi învăţăturile apărând pe ici pe colo! Duhul lui Dumnezeu, apărând înfăptuind pe ici pe colo, n-am mai îndrăznit doară chiar absolut deloc să-L rostim la sfârşit din cel mai orb respect posibil! Dacă citeam ceva despre un înger apărut, - acest fapt ne curgea prin măduvă şi mădulare! Moise stătea atât de mare acolo, că aproape toţi munţii păreau că se închină în faţa numelui Său!
07] Acum ne aflăm aici în faţa aceluiaşi Dumnezeu, Care a rostit în tunet pe Sinai legile Sale! Acelaşi înger, care l-a condus pe tânărul Tobie, merge printre noi ca un om foarte obişnuit şi ne învaţă cu cuvinte foarte dulci, să recunoaştem mai îndeaproape voia Domnului! În plus, se mai întâmplă însă, necontenit minuni peste minuni de tot felul şi modul cel mai nemaiauzit, - şi nouă ni se par acum toate acestea deja aşa foarte obişnuite, de parcă am fi crescut cu acestea deja începând din copilărie! Spune-mi, în ce ar putea consta aceasta, deci?
08] Noi ar trebui acum să ieşim doară foarte straşnic din fire de atâta mirare şi respect profund, - suntem însă în loc de aceasta aşa frumos tociţi, ca o sabie veche, ruginită a unui războinic bătrân! În ce constă aceasta, ce poate fi de vină de această stare? Dacă mă gândesc la acest fapt, atunci aş putea eu însumi de furie să-mi rup capul jos de pe trup!”
09] Spune Risa: “Fii liniştit în această privinţă, prietene! Domnul vrea, cu siguranţă, să aibe acest fapt aşa; pentru că, dacă ne-am afla din motive de înţeles mereu în emoţia cea mai mare a cugetului, atunci ne-ar scăpa foarte multe din ceea ce se vorbeşte şi se întâmplă aici. Dar Domnul ştie să ne ţină tare inimile noastre în limitele lucide şi noi putem de aceea să privim şi să ascultăm totul foarte straşnic cu sânge rece, ce se întâmplă aici şi ce se vorbeşte în faţa noastră, - chiar şi dacă de un fel cât se poate de neînţeles de sublim – putem de asemenea să ni le întipărim cu atât mai adânc în sufletele noastre. Când toate acestea vor fi trecut, atunci va începe să fie starea activă în inimile noastre în privinţa acestor lucruri deja sigur de asemenea în felul cel mai colosal! Oh, acest fapt nu va lipsi! Dar, pentru acum, este această stare astfel, desigur, cu mult mai bună! – Eşti tu în această privinţă cumva de o altă părere?”
10] Spune Hebram: “Absolut deloc, - părerea ta este aici iarăşi una cu totul pe deplin corectă şi va şi fi această idee cu totul lămurită aşa! Dar nici reu nu-i treaba tocmai, dacă îţi atragi singur atenţia în privinţa faptului, că la această ocazie, încă niciodată arătată într-un asemenea fel şi foarte sfânt extraordinară, te simţi foarte uşor şi mult prea puţin clădit, în vreme ce întâmplările ieşite din comun din timpul de dinainte pe care le-ai citit, te-au entuziasmat totuşi chiar atât de adânc şi te-au înflăcărat adeseori. Dacă această tocire duhovnicească ar depinde de noi singuri, atunci ar trebui s-o consider ca un mare şi foarte grosolan păcat al vieţii; dar dacă, după părerea ta, Domnul înfăptuieşte în noi totul aşa prin voia Sa atotputernică, atunci trebuie să-I fim mulţumitori pentru aceasta şi tot ce spune şi face El, să cumpănim cu atât mai în serios şi mai adânc în noi şi să reflectăm foarte straşnic asupra faptului, cum vom transfoma cuvântul Său în fapta deplină. Dar că Zinka este un bărbat chiar atât de plin de duh – şi a fost şi este totuşi numai un şef al slujitorilor lui Irod! -, acest lucru îmi este un mister! De unde a căpătat el deci înţelepciunea lui covârşitoare şi de unde şi-a adunat cele multe experienţe?”
11] Spune Risa: “Acest lucru abia îl ştiu; dar un aşa de mare domn, cum este Irod unul, a examinat, cu siguranţă, mai înainte foarte temeinic în toate privinţele slujitorul său, până ce l-a făcut un prim slujitor şi un cel mai mare dintre slujitorii săi. În plus, a fost Zinka, după mărturisirea proprie, un prieten deosebit al proorocului Ioan şi a memorat de la el, desigur, aşa unele lucruri, ce au şi fost de o mare însemnătate pentru viaţă şi este de aceea puţin miracol în faptul că, dacă este el mai înţelept decât unul ca noi. El va mai ţine însă cumva încă o cuvântare despre ceva, asupra căreia sunt eu foarte curios. – Dar, acum, pare Domnul a dori să ţină o cuvântare, de aceea să tăcem o dată; pentru că din discuţia noastră nu reiasă oricum prea multe lucruri deştepte!”

Ev. 04. 032 capitol

01] Dar, în timpul discuţiei contradictorii a celor doi, le creez celor două înviate ocazia de a Mă cunoaşte ca fiind Acela, Care, înainte cu câteva luni, trezise şi în Capernaum doi morţi şi cele două M-au recunoscut acum ca fiind Acelaşi şi o cunoşteau şi pe Maria şi pe ceilalţi din casa lui Iosif. Gamiela a povestit de asemenea, că ea ar putea să se amintească încă foarte bine, cum bătrânul dulgher Iosif cu cei şase fii ai lui a construit la tatăl ei adoptiv, în Capernaum, un staul cu totul nou pentru oi şi că ea şi-ar aminti de asemenea, să Mă fi văzut la muncă pe Mine Însumi, ca fiind cel mai tânăr din fiii lui Iosif; dar, atunci, n-a avut ea, într-adevăr, nici o presimţire, că în spatele Meu s-ar afla tăinuit Duhul Celui mai înalt.
02] Dar Ida a spus la aceasta: “Ba da, ba da, dragă surioară! Se întâmplase în ultima seară, atunci când construirea fusese săvârşită şi tatăl nostru adoptiv îi plătise munca bătrânului Iosif, dar după obiceiul său de negustor i-a scăzut la sfârşit câţiva bănuţi, fapt pentru care a păşit atunci acest Sfânt la negustor şi i-a spus: <Nu fă aceasta; pentru că acest lucru nu-ţi va aduce nici o binecuvântare! Tu eşti, ce-i drept, un păgân, dar crezi în Dumnezeul evreilor. Şi iată, acest Dumnezeu puternic sălăşluieşte în inima Mea şi dacă îl rog Eu, îmi împlineşte El ceea ce L-am

rugat! El locuieşte şi în inimile tuturor care sunt drepţi în faţa Lui şi aude cu drag rugăminţile lor. Dacă ai deveni tu dur faţă de Iosif, care a avut de înfruntat la tine o muncă grea, atunci L-aş ruga pe Dumnezeu şi Tatăl Meu, ca El să dorească să-ţi răsplătească acest fapt şi ţi s-ar răsplăti acuşi foarte rău! Ia în consideraţie că nu este bine, să-i jigneşti pe aceia, cu care Dumnezeu este Una!> Tatăl meu adoptiv a ascultat însă puţin de acest lucru şi a rămas ferm pe poziţia lui de scădere a plăţii. Dar bătrânul tâmplar a spus: <Uite, eu sunt cinstit şi îţi spun cinstit: Cei câţiva bănuţi ar fi fost tocmai întregul meu câştig la această muncă grea şi eu aş fi putut plăti cu aceştia dobânda casei mele! Dar pentru că ţie, care eşti un om bogat, îţi sunt aceşti bănuţi chiar atât de importanţi, de aceea reţine-i; dar tu îi reţii cu nedreptate şi acest lucru nu face niciodată bine!>
03] Dar eu, Ida, am plâns de supărare din pricina împietririi încăpăţânate a tatălui meu, m-am dus în odaia mea şi am adus, în secret, toate economisirile mele şi Gamiela a făcut după mine acelaşi lucru şi noi i-am pus lui Iosif aşa în secret o sută de bănuţi în trusa uneltelor sale. Nimeni n-a observat aceasta în afară de Tine, o, Doamne! Şi Tu ai spus după aceea: <Dar vouă, voi două fetiţe, vă va fi răsplătit o dată foarte mult, pentru binele pe care ni l-aţi arătat!> Dar la aceste cuvinte ai arătat Tu asemeni unui om transfigurat. Apoi, v-aţi ridicat voi şi aţi părăsit casa noastră. Era seara târziu şi voi aţi avut pe jos totuşi câteva ore de drum până la Nazaret; atunci Ţi-am spus eu Ţie: <Nu doriţi voi deci mai degrabă să rămâneţi această noapte aici, decât să mergeţi calea lungă, nesigură, mai cu seamă că noaptea este chiar atât de întunecată, pentru că nori denşi de furtună acoperă cerul şi este şi o furtună în apropiere?> Atunci, ai spus Tu, ceea ce mi-a rămas mereu demn de consemnat: <Cine a făcut ziua, este Domnul ei şi cine noaptea, este de asemenea Domnul ei; de aceea Domnul zilei precum şi al nopţii nu trebuie să se teamă nici de zi, nici de noapte! Chiar şi furtuna se află în puterea aceluiaşi Domn, pe Care lumea nu-L cunoaşte; nici noaptea, nici furtuna nu va fi în stare să ne pricinuiască vreo lezare! Numai bine, voi doi îngeraşi!> Cu acestea, aţi părăsit casa noastră şi ştie cerul, - de-abia aţi trecut voi peste pragul uşii al casei, căci nici n-a mai fost de descoperit vreo urmă de-a voastră!
04] Oh, eu m-am gândit adeseori la Tine, o, Doamne, - nu m-am mai putut însă întâlni mai târziu niciunde cu Tine până în această oră! Dar, în privinţa tatălui nostru adoptiv, s-au împlinit cuvintele Tale într-un mod îngrozitor încă în aceeaşi noapte! O furtună îngrozitoare a venit, fulgerul a lovit de trei ori în noul staul de oi, în care se aflau deja în ziua desăvârşirii sale o mie şapte sute dintre cele mai frumoase oi. Totul s-a ars în două ore şi n-a putut fi nimic salvat, în ciuda a toată osteneala! Atunci, i-a părut rău tatălui nostru adoptiv că a păcătuit atât de tare faţă de dulgherul cinstit; pentru că el însuşi a spus: <Această pedeapsă vine de sus asupra mea, pentru că am meritat-o. Niciodată să nu fie în casa mea lipsit un muncitor devotat, chiar şi numai de un bănuţ al răsplăţii sale ostenitoare, bine meritate!> El s-a şi ţinut de cuvânt. Dar n-a rânduit ca staulul să fie iarăşi construit pe acelaşi loc; dar, într-un alt loc, a rânduit el să fie împrejmuite tare cu gard o sută de pogoane de pământ şi să fie pusă înăuntru numai o colibă pentru cei zece păstori şi îngrijitori de oi. Dar pe bătrânul dulgher din Nazaret nu l-am mai văzut niciodată. El trebuie că a murit în scurt timp după aceea; pentru că el arăta deja atunci destul de slăbit.
05] Noi am venit cam la o jumătate de an după aceea la târgul mare din Nazaret şi ne-am interesat de bătrânul dulgher şi de fiii lui; dar se spunea că ei ar fi fost luaţi departe în afara ţării, unde ar fi primit să construiască mai multe case, - şi noi ne-am dus aşa cu totul fără rezultat iarăşi la Capernaum. Dar, după aceea, n-am mai aflat nimic de familia de dulgheri. Tatăl adoptiv se spune că ar fi aflat o dată, cam trei ani după aceea, că Iosif s-ar fi mutat, din pricina unei lucrări mari, în Nazaretul de sus, care se află către Samaria, în munţi. Dar noi n-am mai primit totuşi acolo pe nimeni la vedere dintre cei ai săi! Şi totuşi, aş fi făcut cu tânărul dulgher, care se numea Iisus după cunoaşterea mea, chiar cu atât de mult drag o cunoştinţă mai apropiată!
06] Dar, - ceea ce nu ne-a mai fost atunci îngăduit, aceea ai păstrat-o Tu, o, Doamne, până acum, într-un mod minunat! De-abia acum ne-a şi răsărit o lumină despre acele cuvinte rostite aşa de tainic de către Tine în aceeaşi seară în care aţi părăsit casa noastră în noaptea foarte întunecată! Acum ştim noi, cine a fost şi este Domnul zilei, al nopţii şi al furtunii! Dar, acum, îţi aducem încă o dată mulţumirea noastră, cu inima şi cu gura, pentru toate milostivirile şi binefacerile fără nume, pe care Tu, o, cel mai dulce Domn Iisus, ni le-ai arătat fără toate meritele noastre!”
07] Spun Eu:"Oh, chiar aşa fără toate meritele nu sunteţi voi deloc; gândiţi-vă numai la ceea ce i-aţi dovedit bătrânului Iosif! Cât de foarte bine i-au venit cei o sută de bănuţi ai voştri, atunci când i-a găsit în ziua următoare în trusa lui cu unelte! El s-a gândit la început, că un asemenea lucru i-a făcut în taină tatăl vostru adoptiv; dar el a fost învăţat mai bine de către Mine în privinţa părerii sale greşite. El a lăudat foarte inimile voastre bune şi i-am promis, că Eu Însumi vă voi răsplăti o dată multiplu pentru o asemenea bunătate şi v-am dat de aceea acum foarte bucuros şi foarte prietenos iarăşi viaţa şi v-am dat iarăşi părinţii voştri adevăraţi. Mergeţi acum pe deplin acolo şi faceţi-i o bucurie adevărată; pentru că bucuria lui este şi cea a Mea!”
08] De-abia apoi s-au dus cele două la Cireniu şi l-au îmbrăţişat şi el a plâns de bucurie ca un copil.

Ev. 04. 033 capitol

01] După ce Cireniu îşi dăsuse după un timp de plâns abia aşa bine drumul la durerea lui de bucurie, la care şi cele două fiice, Zinka şi de asemenea şi Risa venit acolo l-au ajutat aşa de bine puternic încântaţi, a venit el iarăşi înspre Mine, M-a îmbrăţişat şi a spus plângând: “O, Tu dragostea veşnică, cea mai curată! Cine să nu Te iubească mai presus de toate?! O, Doamne, cât de bun şi cât de Sfânt eşti Tu?! O, Doamne, lasă-mă să mor în această dragoste a mea!

02] Doamne şi Tată! Atâta timp cât am milostivirea mare, nemăsurabilă, să Te cunosc începând de la naşterea Ta pământească, Te-am şi iubit mereu şi Tu ai fost necontenit punctul central al tuturor gândurilor mele! Dar eu n-am fost întotdeauna la fel de puternic, Doamne, peste lumea mea proprie din mine şi peste lumea din afara mea; dar acum cred eu că am dobândit puterea necesară, prin milostivirea şi iubirea Ta, să străbat pe deplin, după felul omenesc, restul zilelor mele încă de trăit, în toate şi în orice potrivit cu voia Ta cea mai sfântă.
03] Eu am condus fireşte cel mai adesea numai păgâni, a căror învăţătură despre dumnezei trebuie s-o şi protejez din păcate pe ici pe colo – acesta este, într-adevăr, un rău mare; dar, dintr-o lovitură nu se îmburdă doară niciodată un pom -; dar eu voi avea foarte mută grijă şi voi râvni, ca să răspândesc atât de mult pe cât este numai întotdeauna posibil, cel puţin în teritoriul meu de exercitare al puterii, recunoaşterea singurului Dumnezeu adevărat şi viu printre păgânii mai buni!
04] Cu preoţimile vom avea într-adevăr cea mai mare strâmtorare; pentru că această castă trăieşte deja de mai multe secole din treaba lor de întunecare a poporului. Cei bătrâni vor chema într-adevăr tunet şi fulger din cer şi cei tineri vor face la aceasta trăsături furioase ale feţei; dar la sfârşit vor fi ei într-adevăr siliţi, de a părăsi vechiul lor obicei şi de a se pune la muncă în ogorul nostru nou. Dar cel mai trist lucru este pentru omul cinstit de pe acest pământ, că el găseşte minciuna de îndată uşor fără toată osteneala, iar adevărul poate să-l dobândească numai printr-o căutare foarte plină de osteneală, care nu este arareori legată de multe pericole mari.
05] Bătrânii egipteni îşi rânduiseră foarte clasic şcolile lor. Cine voia să înveţe numai aşa una sau cealaltă pentru viaţa exterioară, acela trebuia să-şi plătească taxa şi i se arătau avantajele felurite; dar cine venea acolo pentru a căuta şi a găsi adevărul, prin care este condiţionată viaţa interioară a omului, aceluia i se îngreuna căutarea lui de rău augur într-un mod aproape deosebit de obraznic. Şi dacă găsise el marele adevăr al vieţii, trebuia să rămână un preot şi sub jurământul cel mai greu n-avea el voie şi să nu cumva să fi destăinuit unui necunoscător chiar şi numai o silabă despre ceea ce el găsise!
06] Adevărul sfânt era, prin urmare, mereu greu de dobândit, în timp ce regimentul minciunii se lărgea pe gratis peste întreaga lume. Dar, deoarece minciuna veche a purtat necontenit sceptrul peste oameni, de aceea s-au şi obişnuit oamenii cu minciuna; ea le-a devenit lor o a doua fire şi acest lucru cu atât mai uşor, pentru că foarte mulţi, chiar şi dacă nu toţi, s-au aflat în aceasta foarte bine şi încă se mai află. Aşadar, din pricina lăsării la o parte a minciunii n-ar fi tocmai prea multă şovăială, aşa cum cred eu; dar lăsarea la o parte a avantajelor savurate este tocmai cusurul, care se va lasă foarte greu îndepărtat!
07] Dar răbdare, - totul va merge încă! Să se promită şi să se dea preoţimii alte privilegii, să se arate acestei caste, care oricum n-are nici o credinţă, adevărul într-un mod prietenesc între patru ochi şi să se angajeze aceasta atunci – cel puţin partea mai bună – spre răspândirea adevărului şi eu sunt de părere că în acest fel greutatea, altfel cea mai mare, se va lăsa schimbată într-o osteneală foarte uşoară. Dar, dacă se va deveni vreodată pe deplin naşul minciunii pe pământ, aceasta este acum o altă întrebare! Oameni buni şi cu cuget cinstit, ale căror suflete sunt pline de adevăr, vor pune într-adevăr desigur totul în mişcare, pentru a-i pune, cel puţin pe vecinii lor, într-o lumină mai bună. Pe scurt, în jurul unor asemenea sfetnice va arăta situaţia mereu aşa frumos de luminoasă. Dar, mai departe de sfetnice, va deveni atunci starea iarăşi întunecată şi foarte departe de acestea, atât în spaţiu cât şi în timp, va purta noaptea deplină sceptrul ei, aşa ca acum!
08] Aceasta este părerea mea. Tu, o, Doamne, ai putea face această stare probabil într-adevăr altfel; dar Tu ştii de asemenea, de ce trebuie să fie starea astfel pe acest pământ! De aceea, să se şi întâmple de asemenea numai necontenit singura Ta voie sfântă!”

Ev. 04. 034 capitol

01] Spun Eu:" Dragul Meu prieten! Părerile tale îmi plac foarte mult şi Tatăl Sfânt din ceruri are mereu o bucurie adevărată dacă, copiii Lui se sfătuiesc înţelept cu El; dar sunt anumite lucruri, care trebuie să fie o dată aşa şi aceasta sau aceea trebuie, spre dobândirea unui anumit scop, să se întâmple aşa, cum se întâmplă, fără care este imposibil, ca scopul să poată fi dobândit.
02] De aceea există din partea lui Dumnezeu o lege dublă. Prima este una curat mecanică şi se numeşte <Necesitate!>. Din această lege reiasă toate formele şi împărţirile ei, după care se dovedeşte atunci eficacitatea formei; la această lege mecanică nu se poate modifica veşnic nici o iotă. Cealaltă lege se numeşte însă <Sarcină de plan!>. Şi acesteia singură îi este destinată învăţătura vieţii!
03] După legea vieţii poţi tu elimina, distruge sau chiar nimici toate iotele întregului, căci acest fapt nu stânjeneşte tocmai prea mult şi este tot una; ceea ce este aici presupus să devină liberă, aceea trebuie să şi fie deja liberă în prima ei dezvoltare! Dacă se şi modifică ea pe deplin în existenţa interioară liberă, atunci nu poate ea de aceea să anuleze legea necesităţii de peste ea; dar, în formă, se află mereu germenele, care începe să încolţească din nou, în ordinea potrivită, care cuprinde iarăşi ceea ce este stricat în sfera liberă a vieţii şi o trage dincolo în ordinea potrivită.
04] Aşa vezi tu popoare pe pământ aflându-se în toată stricăciunea, în ceea ce priveşte sufletul; dar înfăţişarea lor rămâne şi dacă priveşti la ele, trebuie să mărturiseşti că ei sunt oameni. Sufletele lor sunt, ce-i drept, deformate prin tot felul de minciuni, făţărnicie şi răutate; dar, la timpul potrivit, las Eu să pătrundă cumva mai multă căldură în germenele vieţii şi el începe să crească, mistuie vechea neorânduială a sufletului, ca rădăcina ierbii picătura de apă de asemenea deja devenită putredă şi reiasă atunci un fir de iarbă cu totul sănătos, puternic în viaţă şi curat în toate părţile, cu boboc şi seminţe.

05] Din acest motiv, să nu cuprindeţi niciodată o judecată prea aspră asupra unui popor stricat! Pentru că, atâta timp cât rămâne forma, rămâne şi germenele curat în om, dar dacă rămâne acesta, atunci poate încă şi un diavol să devină înger!
06] De obicei sunt învăţători rătăciţi, lăcomia de domnie şi de avuţie a unor mai mult puternici şi o luare temporară în posesie a duhurilor rele, care pătrund furişându-se în carne şi în în duhurile nervilor ale oamenilor, motivele continue ale stricării oamenilor şi ale sufletelor lor. Dar de o stricare deplină cumva şi a germenului celui mai interior de viaţă, nu poate fi nici vorbă.
07] Uită-te la Matael şi la cei patru însoţitori ai lui; cum au fost ei loviţi de duhurile rele! Eu i-am eliberat pe cei cinci de acestea şi am trezit germenele vieţii în ei şi uite, ce oameni desăvârşiţi sunt aceştia acum!
08] Există fireşte diferenţe între oameni! Unele suflete provin de sus. Acestea sunt mai puternice şi duhurile rele ale acestui pământ le pot pricinui mai puţin rău sau şi absolut nici unul. Asemenea suflete pot de asemenea să reziste la o ispită mai tare cărnii, fără ca să îndure o oarecare lezare însemnată. Dacă la aceştia este trezit duhul, acesta este germenele ascuns al vieţii din începuturi şi dacă pătrunde, atunci sufletul din temelie cu rădăcinile sale veşnice de viaţă, atunci ceea ce este numai puţin stricat la un asemenea suflet se vindecă de îndată şi întregul om stă desăvârşit aici, - cum poţi vedea tu un asemenea lucru la Matael, Philopold şi la încă alţi câţiva.
09] Sufletele unor anumiţi oameni au fost chiar îngeri de dinainte ai cerului. Aşadar, la aceia nu se poate strica uşor ceva! Ioan Botezătorul şi mai mulţi prooroci, ca Moise, Ilie, Isaia şi încă mai mulţi alţii, pot să-ţi servească ca exemple şi există asemenea oameni încă şi acum mai mulţi pe acest pământ, care au venit din ceruri, pentru a parcurge aici, cu Mine, calea cea mai strâmtă a cărnii. Asemenea oameni sunt capabili de o ispită foarte puternică a cărnii în viaţă şi o îndură mereu cu cel mai mare devotament.”

Ev. 04. 035 capitol

01] (Domnul:)“Pe lângă, mai există încă diferenţe între suflete care sunt de sus, în acel fel că, aici, unele provin din lumile desăvârşite ale sorilor. Acestea sunt mai puternice decât acelea, care vin încoace de pe plantele mici, asemănătoare cu acest pământ, pentru a dobândi pe acest pământ înfierea lui Dumnezeu.
02] Dar, cu cât mai nedesăvârşită este o oarecare planetă, cu atât mai slabi sunt şi cei care emigrează de la ea. Aceştia au, ce-i drept, de înfruntat o ispită mai mică a vieţii, dar pot primi în privinţa sufletului deja o lezare mai mare. Ei au însă un germene mai puternic al vieţii din începuturi în sine; dacă acesta este trezit într-un mod potrivit, atunci şi sunt sufletele iarăşi în deplina ordine a vieţii.
03] În sfârşit, cel mai adesea, există suflete, care provin de pe acest pământ din începutul începuturilor. Acestea sunt chemate în modul cel mai propriu zis la înfierea lui Dumnezeu, ele sunt cele mai slabe şi ar putea pentru sine să ajungă cel mai degrabă total în stricăciune; dar un asemenea lucru nu este iarăşi de aceea uşor posibil, fiindcă printre fiecare o sută de oameni se află sigur unul sau doi puternici de sus, prin care sufletele slabe sunt împiedicate şi protejate de o stricăciune deplină. Dacă există printre aceştia oi, de asemenea deja foarte pierdute, atunci vor fi ele la timpul lor totuşi iarăşi găsite.
04] Fiecare suflet însă – dacă în sine cât se poate de slab, neputincios, distrus şi stricat – are în sine germenele vieţii din începuturi, care nu poate fi stricat niciodată. Dacă sufletul este adus în durata dreaptă de timp numai până acolo, ca germenele său cel mai interior al vieţii din începuturi să poată fi trezit în el, atunci este el de îndată mântuit şi în privinţa tuturor lucrurilor, puternic în dragoste şi în înţelepciune şi este atunci tot aşa de bine un copil al Celui mai înalt, ca un duh de înger devenit om sau un suflet dintr-un soare central, dintr-un soare planetar mai neînsemnat sau de pe un oarecare corp ceresc întunecat şi pentru sine fără lumină, de altundeva din afara pământului, de care există în spaţiul larg al creaţiei mai multe decât nisipul mării şi al ierbii întregi de pe pământ.
05] Cine este dintre voi, de exemplu, un om deja mai mult desăvârşit, acela poate să-şi pună mâinile pe un păcătos de om straşnic animalic încă cât se poate de prost şi superstiţios, sau să-i facă mângâieri blânde de pe rădăcina nasului, peste tâmple în jos, până la buric, căci prin acestea omul va fi transpus într-un somn încântător. În acest somn devine sufletul aceluia, chiar dacă fiind încă cât se poate de zăpăcit, liber de duhuri chinuitoare ale trupului lui şi germenele vieţii din începuturi apare atunci de îndată înfăptuind în suflet pe un timp scurt.
06] Întrebaţi atunci un asemenea om care doarme în încântare şi voi veţi primi atunci răspunsuri despre care înţelepciunea voastră se va minuna foarte mult!
07] Dacă un asemenea om este după un timp scurt iarăşi trezit încoace, în viaţa pământească, potrivit cu rânduiala lui proprie, care este de respectat, atunci germenele vieţii din începuturi s-a întors iarăşi în vechea lui linişte şi sufletul păşeşte atunci înapoi în legătura lui veche a cărnii şi nu-şi mai aminteşte de nimic din ceea ce s-a întâmplat cu el în somnul încântător al trupului lui. El nu ştie nici o iotă despre toate acele lucruri înţelepte, pe care le-a spus, prin gura cărnii şi este atunci pentru sine iarăşi atât de prost şi superstiţios, precum era el mai înainte.
08] Acest fapt să vă servească ca o dovadă, că, de fapt, nici un suflet nu poate fi stricat în aşa fel, ca el să nu mai fie niciodată vindecabil.
09] Fireşte că va fi nevoie de un timp îndelungat la aşa câte un suflet, ori aici sau încă şi mai mult în lumea de dincolo, până ce el va dobândi acea statornicie pe cont propriu şi sănătoasă, care este nevoie pentru a trezi în sine pe deplin germenele vieţii din începuturi şi de a se lăsa de acelaşi

pătruns în toate mădularele. Dar, a-şi închipui acest act al vieţii, ca fiind imposibil şi niciodată de îndeplinit, în privinţa unui suflet, care pare a fi deja pe deplin stricat din temelie, ar fi un păcat tot aşa de mare împotriva dragostei şi înţelepciunii lui Dumnezeu, ca şi cum sufletul, crezându-se osândit, apare în sine însuşi ca o lepădătură a iadului şi stă aici, în faţa ochilor lumeşti care judecă, ca un ghem de păcate mare ca muntele şi dens."

Ev. 04. 036 capitol

01] (Domnul:) "De aceea, să nu judecaţi oamenii, ca să nu deveniţi prin aceasta la sfârşit judecători peste voi înşivă!
02] N-ar fi, deci, o nebunie foarte neomenească să vrei să judeci de aceea un om bolnav trupeşte şi să vrei să rânduieşti peste el o pedeapsă fără conştiinţă, pentru că el a devenit bolnav şi mizer?! Dar o nebunie cu cât de mult mai mare şi cu foarte mult mai neomenească este aceasta de-abia atunci, dacă judecaţi şi osândiţi de aceea un om bolnav sufleteşte, pentru că sufletul său a devenit slab şi bolnav din motivele mai înainte relatate!
03] Voi numiţi nelegiuiţi asemenea oameni, după legile şi rânduielile voastre şi le aplicaţi pedeapsa nemiloasă, cruntă; dar ce faceţi voi prin aceasta? Voi pedepsiţi un suflet, pentru că el a devenit bolnav, de fapt, fără vina lui! Întrebaţi-vă pe voi înşivă, cum trebuie să se arate judecăţile voastre în faţa lui Dumnezeu.
03] Dar întreabă-te pe tine însuţi, tu al Meu Cireniu prieten al oamenilor, ce ai fi făcut fără Mine cu cei cinci nelegiuiţi principali, ca cel mai mare judecător al Romei şi ca purtător de putere asupra vieţii şi a morţii!? Vezi, atunci ai fi rânduit să ţi se povestească faptele rele, mârşave şi i-ai fi încredinţat în sfârşit morţii pe cruce pe toţi cei cinci! Ţi-ar fi venit vreodată în minte de a gândi, că în spatele tăinuit al acestor cinci ar putea avea un sălăş asemenea duhuri? O, nu! Acest lucru nu ţi-ar fi venit niciodată în minte!
04] Tu i-ai fi condamnat la moarte cu cel mai rece sânge din lume, foarte aprins de mânie din pricina nelegiuirilor lor şi ai mai fi fost, în plus, încă de părerea liniştitoare să le fi făcut lui Dumnezeu şi omenirii un serviciu bun! Dar ce pagubă i-ai fi pricinuit tu omenirii prin a fi nimicit de pe pământ asemenea duhuri, care, acum, ca pe deplin tămăduite, – sufleteşte şi trupeşte – le luminează oamenilor acestui pământ ca sori de primăvară şi vor încălzi şi vor înviora spre bine şi adevăr multe o mie ori o mie de inimi omeneşti! De acum încolo vei proceda tu fireşte într-adevăr altfel; dar mai înainte ai fi fost tu nemilos!
06] Şi iată, aşa stau lucrurile cu toate judecăţile lumeşti de pe pământul drag! Pentru bolile şi neputinţele trupeşti se găsesc doctori şi ei pregătesc tot felul de leacuri; numai pentru bolile sufletelor sărace nu există alţi doctori şi alte leacuri decât mai întâi o carte foarte grea plină de legile adesea foarte greu de ţinut – şi în spatele legilor, sabia judecătoare!
07] N-ar fi deci mai frumos, mai deştept şi mai omenesc de a institui mai mulţi doctori şi mai multe leacuri pentru suflete devenite bolnave, decât pentru trupurile acestora, care devin în scurt timp o mâncare a viermilor?!
08] Că aici o boală a sufletului tare înaintată este mai greu de vindecat decât aşa multe ale trupului, acest fapt îl ştiu Eu într-adevăr cel mai bine; dar nici una nu este pe deplin nevindecabilă, în timp ce există totuşi pentru fiecare trup în sfârşit o ultimă boală, pentru a cărei vindecare n-a crescut nici o plantă pe pământul întreg! Şi totuşi faceţi voi oamenii atât de multe pe dos!
09] Pentru trupul putrezit, total muritor instituiţi voi spitale peste spitale, farmacii şi băi, alifii şi plasturi şi băuturi tămăduitoare; dar pentru sufletul nemuritor n-aţi construit voi încă nici măcar numai un spital!
10] Tu spui în tine, în inimă, acum fireşte, într-adevăr: <Cum ar fi fost acest lucru posibil fără Tine, o, Doamne?! De unde să fi luat noi această gândire şi de la cine s-o fi învăţat?!> Acest lucru este desigur adevărat, - această cunoaştere cere fireşte într-adevăr o cercetare mai adâncă a întregii firi omeneşti, decât a ştii doar din experienţa veche, ce fel de suc din ierburi vindecă cel mai degrabă suferinţele unui stomac bolnav; dar şi sufletul omenesc nemuritor este demn, ca să te îngrijeşti puţin mai mult de structura lui variată decât de structura unui stomac prea plin din cauza mâncării fără saţ!
11] Au fost însă într-adevăr în toate timpurile trimişi în această lume şi doctori adevăraţi ai sufletului, plini de Duhul lui Dumnezeu şi au predicat calea adevărată spre tămăduirea sufletelor. Unii s-au ţinut de aceasta şi au şi fost vindecaţi negreşit; dar aşa numiţii mari şi puternici ai pământului s-au considerat oricum pe deplin sănătoşi sufleteşte, au dispreţuit doctorii sufletelor trimişi de Mine pe pământ, i-au prigonit la sfârşit şi le-au interzis de a practica lurarea lor de mântuire pentru suflete bolnave, - şi aşa s-a întâmplat întotdeauna prin cei mari şi puternici ai pământului, că învăţătorii de milostivire spre tămăduirea sufletelor bolnave, n-au putut cuprinde la oameni niciodată acele rădăcini, prin care ar fi crescut atunci spre un pom de mântuire plin de putere.
12] Şi dacă a şi fost pusă pe undeva o sămânţă cu totul sănătoasă şi puternică, atunci ştiau copiii oamenilor egoişti şi lacomi după domnie ai acestui pământ să şteargă pomul atâta timp, să-i ia ramurile şi crengile, părânduli-se lor de prisos şi să-i frece atâta timp jos scoarţa necesară, până ce întregul pom a fost nevoit în sfârşit să se usuce. Şi aşa n-a fost instituit şi folositor întemeiat, deci nici pentru tămăduirea sufletelor bolnave, nici un alt spital până la această oră, decât cele mai aspre legi, arestări, temniţe de cercetare, temniţe îngrozitoare de pedepsire, sabia ascuţită, extrem de nemiloasă şi tot felul de instrumente de execuţie şi de ucidere pline de chin şi se schingiuire. Acestea sunt produse ale unor suflete, cei drept, de asemenea numai bolnave, dar puternice;

acelora trebuie să li se ajute înainte de toate, dacă cu tămăduirea sufletelor mici, slabe şi supuse trebuie să se mai ajungă încă la un oarecare succes fericit pe acest pământ."

Ev. 04. 037 capitol

01] (Domnul:) "Eu Însumi am fost nevoit să vin tocmai de aceea pe acest pământ, pentru a institui pentru toate sufletele bolnave un loc de tămăduire dăinuitor şi pentru toate timpurile eficient, pentru că oamenii n-ar fi realizat niciodată un asemenea lucru.
02] Dar va merge încă, neţinând cont de toate acestea, mereu greu cu construirea care dăinuie un ospiciu pentru suflete bolnave despre care este vorba, pentru că anumiţi oameni vor începe să se simtă prin aceasta lezaţi în drepturile lor aparente din lume.
03] Dragostea de sine şi de lume, care este o suflare a iadului în pieptul omului, va fi aici mereu împotriva acestui lucru şi nu va vrea să fie vindecată de boala ei rea şi nu va renunţa la mijloacele ei lumeşti, precum sunt aici legile dure greu de îndeplinit, judecăţile şi pedepsele acestora.
04] Dar, totuşi, vor fi după Mine pretutindeni mereu mulţi, la care acest loc al Meu de tămăduire al sufletului, acum instituit, va rămâne pentru mulţi, care vor vrea să-l folosească. Ce-i drept, vor avea de îndurat asemenea locuri de tămăduire adevărate unele şi adeseori multe lucruri, din pricina numelui Meu adevărat şi viu, de la sufletele, într-adevăr, lumesc puternice, dar, în sine, bolnave din temelie; dar Eu Însumi voi ştii să le protejez!
05] Dar dacă sufletele oamenilor lumeşti, devenite prea autoritar rău bolnave, intenţionează, dintr-o nebunie categorică, să distrugă pe deplin unul sau celălalt ospiciu pentru suflete, atunci voi înţelege Eu deja să-i cuprind printr-o judecată extraordinară corespunzătoare şi să rânduiesc tămăduirea sufletelor lor în ospicii din lumea de dincolo, unde la tămăduiri, care avansează numai foarte încet, se va auzi multă plângere şi scrâşnire a dinţilor!
06] Deja pe această lume are un leac al trupului foarte eficient un gust de obicei foarte amar; dar mai amare vor fi la gust leacurile pentru tămăduirea sufletului din lumea de dincolo, pentru că ele trebuie să fie puternice, pentru a tămădui, prin urmare, acolo un suflet foarte periculos de bonav, fiindcă pentru el n-a mai fost aici nici o tămăduire posibilă. Da, vindecate vor fi ele într-adevăr, dar mult timp şi foarte dezamăgitor de amar se va întâmpla aceasta! De aceea, bine aceluia, care îşi va vindeca sufletul său în aceste ospicii lumeşti!
07] Dar, din toate motivele arătate până acum, sunteţi voi, judecătorii puternici, adevăraţi doctori ai sufletelor în tot viitorul şi să judecaţi asupra oricărui suflet bolnav o judecată dreaptă spre tămăduirea lui şi nu spre prăpădirea lui mai mare!
08] Cu adevărat, cu cât aţi îmbolnăvit un suflet, oricum deja foarte bolnav, încă mai mult, printr-o judecată înadins ea însăşi bolnavă de suflet, cu tocmai tot atât de mult veţi deveni voi înşivă mai nenorociţi şi bolnavi în privinţa sufletului vostru şi tămăduirea voastră de dincolo va fi atunci una cu mult mai amară decât aceea a sufletului devenit încă mai nenorocit prin judecata voastră rea! Pentru că un asemenea suflet este şi rămâne totuşi simplu bolnav, în ciuda judecăţii voastre rele şi fără sens şi va putea fi şi în lumea de dincolo restabilit printr-o vindecare simplă; un suflet judecătoresc nebun, însă, va cădea, după fiecare judecată ratată şi rea, mereu o dată îndoit în boala acelui suflet, pe care îl condamnase rău şi prin aceasta va înmulţi îndoit într-un mod necesar şi boala foarte proprie din temelia sufletului lui. Că, atunci, în lumea de dincolo, se va întâmpla treaba de asemenea foarte amarnic şi îndelungat cu tămăduirea unui asemenea suflet de judecător, devenit foarte nenorocit şi bolnav, se poate înţelege uşor de la sine la o reflectare numai întrucâtva!
09] Dacă tu, ca un doctor nepriceput, însuţi bolnav, eşti cerut la un bolnav foarte periculos şi tu mergi acolo din pricina câştigului şi îi dai un leac în nepriceperea ta, care nu-l ajută, ci îl face, pe ici pe colo, mai nenorocit, - ce folos ai tu de la această treabă?! Pentru că, dacă nu l-ai ajutat, atunci nici nu primeşti vreo răsplată – cum este obiceiul la voi-; tu ai fost însă în plus îmbolnăvit şi de boala bolnavului periculos şi nu ai acum în primul rând nici o răsplată şi în al doilea rând, ai de înfruntat în privinţa ta însăţi, în loc de o boală simplă, una dublă!
10] Dacă vine acum un medic deştept în locul tău, nu va vindeca el bolnavul tău de mai înainte cu un leac simplu, eficient, în timp ce în privinţa ta, pentru că eşti acum atins de două boli, va şi trebui el desigur să aplice un leac îndoit, pentru a te ajuta într-un mod posibil?! Şi un asemenea leac îndoit va înfăptui în carnea ta slabă de asemenea sigur o revoltă cel puţin de două ori aşa de mare, decât cel simplu la cel numai simplu bolnav al tău mai devreme tratat."

Ev. 04. 038 capitol

01] (Domnul:) "Eu sunt de părere că aceasta ar trebui să vă fie acum limpede şi aşa duc Eu cuvântul mai departe şi spun: Nu vreau să spun cu acestea, de parcă ar trebui voi de aceea acum, pentru că v-am vorbit un asemenea lucru, să distrugeţi toate temniţele şi locurile de pază, care sunt totuşi un rău necesar faţă de răul mare al sufletelor foarte bolnave şi să rupeţi toate lanţurile şi toate săbiile; o, nu, acest fapt să nu fie spus absolut deloc cu acest lucru! Pentru că suflete foarte contagios de bolnave trebuie chiar separate cu băgare de seamă de cele sănătoase şi ţinute atâta timp în temniţă, până ce ele vor fi vindecate din temelie.
02] Dar nu mânia voastră şi simţul vostru de răzbunare să le ţină în încăperi închise în temniţă, ci marea dragoste a voastră către aproapele şi grija cea mai profundă, cu aceasta foarte strâns legată, pentru vindecarea lor posibilă şi deplină! Dacă Duhul adevărat al iubirii vă va arăta, că la unul sau la celălalt foarte grav bolnav este nevoie de un leac care este amar la gust, atunci nu i-l

reţineţi fără drept, pentru că aceasta ar fi o milostivire foarte imatură şi inoportună! Dar numai în dragostea adevărată trebuie voi să-i daţi celui rău bolnav un leac amar, căci aşa îi va şi procura acesta sigur vindecarea dorită şi voi veţi primi atunci multă binecuvântare asupra voastră!
03] Leacul pe care l-am rânduit la început, seara, pentru cei cinci, n-a fost, desigur, dulce şi bun la gust; dar dragostea Mea mare către ei l-a recunoscut, ca fiind inevitabil necesar spre tămăduirea lor deplină şi aşa a fost acel leac amar de asemenea şi o cea mai mare dovadă a dragostei Mele către ei. Dimineaţa, au fost ei tămăduiţi prin acesta, cu atât mai uşor, de toate bolile şi ei să vorbească, dacă unul poate să-Mi poarte supărare din cauza leacului amar savurat!!
04] Dar dacă cineva, mânat numai de furie şi de sete de răzbunare, chinuie şi schingiuieşte presupusul răufăcător în felul cel mai nemilos, atunci este el prin aceasta deja răufăcătorul multiplu mai mare şi va primi de gustat, o dată, de asemenea, cu atât mai mult, lucruri amarnice.
05] Cu care măsură veţi măsura, cu aceeaşi măsură vi se va măsura o dată în viitor iarăşi! Cine măsoară cu dragostea adevărată, aceluia i se va şi măsura aşa înapoi; dar cine măsoară în furie şi răzbunare, aceluia i se va da înapoi, în viitor, cu totul acelaşi leac spre vindecarea sa, în măsura foarte dublată şi el nu va scăpa nici cu o secundă mai devreme din ospiciul foarte amar din lumea de dincolo, decât până ce fiecare fibră tare din sufletul lui va fi făcută albă şi moale ca lâna!
06] Eu v-am arătat acum firea şi constituţia adevărată, general valabilă a omului şi voi nu mai puteţi spune acum: <N-am ştiut aceasta!> Deoarece cunoaşteţi şi ştiţi însă acum bine un asemenea lucru, de aceea şi acţionaţi potrivit cu acesta şi învăţaţi-i un asemenea fapt şi pe aceia, care stau printre voi şi nu ştiu până acum, ca fiind ei înşişi bolnavi, ce fac, căci aşa veţi fi activi în cea mai adevărată şi bună măsură, ca împreună lucrători adevăraţi şi sănătoşi la împărăţia Mea pe acest pământ şi bineplăcerea Mea vă va însoţi pe toate căile şi potecile voastre; dar, dacă veţi lucra pe undeva iarăşi după gândirea voastră veche, atunci gândiţi-vă că sufletul vostru este lovit de o boală şi rugăţi-vă atunci, ca Eu să-l vindec de aceasta şi ca voi să nu cădeţi într-o dublă suferinţă proprie!
07] O, voi, voi care judecaţi şi cu judecăţile voastre îmbolnăviţi încă mai tare sufletele bolnave sărace, decât erau ele mai înainte, luaţi totuşi serios în consideraţie, ce sunteţi voi şi ce trebuie să fiţi, potrivit adevărului şi ce trebuie să faceţi în consecinţa ordinii lui Dumnezeu! Voi judecătorilor şi purtătorilor de puterea supremă peste slăbiciunea popoarelor, care sunt la sfârşit de asemenea toată puterea, forţa şi prestigiul vostru, să fiţi adevăraţi părinţi ai popoarelor voastre şi ca fiind astfel, trebuie să vă îngrijiţi foarte tare de deplina sănătate a celor mulţi copii vouă încredinţaţi şi să vă îngrijiţi cu toată dragostea şi grija adevărat părintească de binele sufletului lor! Doctori ai trupului nu trebuie să fiţi voi – dar cu atât mai mult adevăraţi medici de suflete!
08] Dar dacă vedeţi copiii voştri, cum ei nu respectă adeseori poruncile voastre părinteşti şi păcătuiesc, din când în când, de asemenea, destul de tare împotriva acestora, v-ar sta bine, dacă aţi rândui de aceea, să fie chinuit unul sau celălalt copil, oarecum ca exemplu înspăimântător şi l-aţi atârna la sfârşit chiar pe cruce?! Acest lucru poate să-l fi făcut probabil o dată un tată lacom de domnie; dar multe asemenea exemple nu va avea de prezentat istoria lumii! Dar voi, părinţi mai buni, veţi dojeni copilaşii voştri, care greşesc într-adevăr, cel puţin aparent în serios şi în cazul cel mai necesar, îi veţi pedepsi şi cu nuiaua vindecătoare. Dacă copiii se vor îndrepta după aceea, atunci veţi avea, cu siguranţă, o bucurie mare în această privinţa; pentru că o plăcere adevărată va fi pentru voi de a vedea sufletele copiilor voştri proaspete şi sănătoase în faţa voastră.
09] Aşa sunteţi voi judecători puternici, de asemenea şi faţă de toţi oamenii şi bucuria voastră nu va mai lua niciodată un sfârşit! Puneţi-vă în situaţia acelora, care trebuie să vă asculte pe bună dreptate şi să accepte şi să respecte legile voastre! Nu v-ar face bine, dacă ar fi ei milostivi cu voi, ca judecători ai voştri şi s-ar purta cu voi cât se poate de indulgent?! Ceea ce puteţi voi dori, într-un mod raţional, ca ei să dorească să vă facă vouă, dacă aţi sta în faţa lor cu sufletele bolnave, aceea faceţi-le şi voi lor, când stau ei cu sufletele lor bolnave în faţa voastră!

Ev. 04. 039 capitol

01] (Domnul:) "Vezi, în aceasta constă explicaţia practică a tuturor legilor lui Moise şi a toată proorocia tuturor profeţilor: Iubiţi-L pe Dumnezeu, ca Tată veşnic al vostru, mai presus de toate şi fraţii şi surorile voastre sărace şi multiplu bolnave, însă, în toate împrejurările, ca pe voi înşivă, căci aşa veţi fi, ca adevăraţi copii sănătoşi cu sufletul ai veşnicului Tată din ceruri, tot aşa de desăvârşiţi, cum este El Însuşi desăvârşit, - la care lucru sunteţi voi, de fapt, chemaţi! Pentru că, cine nu devine aici aşa de desăvârşit, precum este desăvârşit Tatăl din ceruri, nu va ajunge la El şi nu va mânca în veci la masa Lui. (Lev. 11, 44; Lev. 19, 2; Lc. 6, 36; Ev. 01. 155, 15; Ev. 01. 039, 05; Ev. 01. 039, 08; Ev. 01. 050, 13; Ev. 01. 071, 13; Ev. 01. 039, 5-10; Ev. 02. 159, 14; Ev. 03. 180, 6; Ev. 04. 001, 04; Ev. 04. 039, 1; Ev. 04. 110, 11; Ev. 04. 245, 4; Ev. 05. 271, 6; Ev. 06. 226, 10; Ev. 07. 054, 12-13; Ev. 07. 139, 6; Ev. 08. 027, 11; Ev. 09. 022, 5; Ev. 09. 024, 05; Ev. 09. 102, 07; Jl. Gso. 2. 018, 15)
02] Vezi, deci, tu al Meu Cireniu, în aceasta ai tu tot ce ai considerat mai devreme, ca un rău al lumii greu de înfrânt! Fireşte că este, într-adevăr, greu de luptat împotriva unei minciuni care a prins rădăcini în lume, printre oameni, pentru că ea este o boală grea din temelie a sufletului; dar se poate înfrunta uşor minciuna prin adevărul care reiasă din dragoste, precum lumina din flacără. Dar dacă ai tu nevoie doar de lumină, pentru a ilumina o încăpere întunecată, te va lăuda cineva că eşti înţelept, dacă ai da mai degrabă foc încăperii şi ai distruge-o astfel? De aceea, să nu fie propovăduit cu sabia mai departe cuvântul Meu şi învăţătura Mea!

03] Dacă vrei tu să vindeci pe cineva care este chinuit de o rană, atunci nu trebuie tu să-i pricinuieşti una proaspătă şi încă de zece ori mai rea pe lângă cea de vindecat; pentru că dacă ai face aceasta, atunci ar fi mai bine, să-i fi lăsat nevindecată rana veche a celui rănit!
04] Cu adevărat, cine va răspândi cu sabia în mână cuvântul Meu şi învăţătura Mea, acela nu va primi peste el nici o binecuvântare de la Mine pentru râvna lui, ci va fi el însuşi alungat afară, în întunericul cel mai mare! Dacă iluminezi tu o încăpere pe timp de noapte cu lămpi de untelemn curat, atunci vor avea toţi care sunt în aceasta o lumină îmbucurătoare; dar dacă aprinzi tu întreaga încăpere, atunci vor începe toţi să te blesteme şi vor fugi de tine, ca de un nebun furios.
05] Cine predică aici spre vindecarea sufletelor, acela să poarte într-adevăr un cuvânt receptibil, dar, în schimb, totuşi blând şi să nu urle ca un nebun, care spumegă de mânie şi furie; pentru că un om spumegând de furie nu îndreaptă pe nimeni cu strigătul său sălbatic! El ori face ca ascultătorii să-l batjocorească şi să râdă de el şi la sfîrşit, dacă el o întinde încă mai rău cu urletul lui, îl vor alunga chiar cu bâte şi pumni din societate.
06] De aceea să nici nu vorbească cineva un cuvânt de împăcare către fratele său, dacă simte el în pieptul propriu ghimpele mâniei; pentru că la sfârşit se convinge el însuşi în râvna lui mânioasă, devine revoltat şi nu numai că nu l-a preschimbat prin aceasta pe fratele său spre împăcare, ci l-a întărâtat încă mai mult către contrariu şi a împins înapoi, departe în planul de fond, scopul bun pus înainte!
07] Da, voi să faceţi la răspândirea învăţăturii Mele mereu o faţă prietenoasă; fiindcă cu învăţătura Mea veniţi voi doară cu o veste foarte prietenoasă şi foarte plină de fericire din ceruri la oameni şi trebuie să le-o propovăduiţi şi cu cea mai prietenoasă şi fericită mână!
08] Dar ce ţi-ar spune cineva, la care ai veni şi l-ai invita la un ospăţ de bucurie, dar invitaţia ai spune-o în felul următor: <Ascultă, tu păcătos nedemn, blestemat de către Dumnezeu! Eu te urăsc, ce-i drept, din pricina păcatelor tale şi a dreptăţii lui Dumnezeu, vin însă totuşi şi te somez, cu toate mijloacele de putere care îmi stau la dispoziţie, să vii la ospăţul meu de bucurie cu atât mai sigur, deoarece, în modul contrariu, te-aş blestema şi osândi pentru totdeauna; dar dacă vii, atunci să fii tu asigurat, cel puţin pentru ziua de bucurie, de milostivirea şi de bunăvoinţa mea!>
09] Spune-Mi, ce mână ar face cel invitat la o asemenea invitaţie şi dacă ospăţul de bucurie determinat va fi pentru el, într-adevăr şi un ospăţ de bucurie! Eu sunt de părere, pentru o asemenea ivitaţie va mulţumi oricare om încă cât se poate de prost! El va veni, într-adevăr, dacă se simte slab, pentru a înlătura astfel de pe pielea lui urmările rele ameninţate; dar dacă se simte el destul de puternic, atunci îl va apuca pe cel mojic care a făcut invitaţia şi îl va arunca din casa lui. Şi că el nu va primi, cu siguranţă, o asemenea invitaţie, se lasă uşor înţeles de la sine.
10] Tocmai de aceea este la răspândirea învăţăturii Mele, care este de asemenea o invitaţie adevărată din ceruri la ospăţul de veselie, acest lucru mai înainte de toate de luat în consideraţie, ca toţi care vor răspândi învăţătura Mea printre oamenii pământului, să apară printre oameni plini prietenie şi dragoste, ca adevăraţi mesageri din ceruri şi să propovăduiască aşa Evanghelia. Pentru că ceva foarte îmbucurător şi bun doară nu poţi totuşi să propovăduieşti cu o trăsătură a feţei înfocată, ca de furia cea mai violentă. Şi dacă ar face cineva acest lucru, atunci ar fi el ori un nebun sau un caraghios şi fiind astfel, este el pe deplin nepotrivit pentru răspândirea cuvântului Meu. – Ai înţeles tu şi de asemenea, voi toţi ceilalţi, într-adevăr, credincios aceste spuse acum de către Mine?”
11] Spune Cireniu, foarte zdrobit de adevărul unei asemenea avertizări ale Mele: “Doamne, Tu singur Adevăratule, eu am înţeles toate acestea bine şi în ceea ce mă priveşte, mă voi ţine sever de acestea în toate şi în orice! Bineînţeles că nu pot da nici o garanţie pentru toţi ceilalţi; dar eu sunt de părere că ei toţi Te-au înţeles aşa de bine ca mine. Dar, totodată admit acum, cât mult şi cât de des am păcătuit extrem de grosolan împotriva omenirii la cunoaşterea, conştiinţa, voia şi vrerea mea cea mai bună posibilă! Cine va îndrepta iarăşi asemenea păcate ale mele faţă de aceia, împotriva cărora am păcătuit eu?”
12] Spun Eu: “De aceasta nu te mai îngriji, ci numai de cele viitoare! – Dar, acum, se va întâmpla imediat ceva nou!”

Ev. 04. 040 capitol

01] Păşeşte Corneliu mai aproape de Mine şi spune, întrebând: “Doamne, Tu ai făcut acum în decursul cuvântării şi învăţăturii Tale peste măsură de Dumnezeieşti o menţionare despre cum un om duhovniceşte desăvârşit ar putea să pună mâinile pe altul şi acela ar intra apoi acuşi într-un somn de încântare şi ar da cuvântări înţelepte de la sine cu sufletul sănătos, - şi dacă ar fi el altfel un om cât se poate de orb şi pe deplin prost! Dacă aş putea vedea totuşi numai procedeul unei asemenea tratări, atunci aş ştii, cum este de întreprins în privinţa cuiva o asemenea încercare tămăduitoare, dacă ar fi ea cumva necesară. Dar dacă un om este un neiniţiat în felul de a trata, atunci nu poate acela intreprinde nimic, chiar cu cea mai mare bunăvoinţă şi astfel, nici nu va realiza nimic. – Doreşti Tu să-mi destăinui despre aceasta lucruri ceva mai lămurite?”
02] Spun Eu:" O, da, cu multă plăcere, pentru că această acţiune spre restabilirea sănătăţii trupeşti şi de asemenea şi a celei sufleteşti pierdute este una obligatoriu necesară! Pentru că o dată alinată punerea pură a mâinilor chiar şi durerea cea mai vehementă a trupului şi în plus, reiasă cel mai adesea ca urmare, că omului, căruia i-ai pus cu credinţă tare mâinile peste, cu voia puternică de a-l ajuta, devine vizionar şi poate el însuşi să-şi determine atunci un leac potrivit, care, folosită fupă indicaţia lui, trebuie să-i aducă deplina însănătoşire. Fireşte, dacă cumva, împotriva indicaţiei sale,

au avut loc cazuri potrivnice, atunci nu va merge bine cu vindecarea deplină; dar dacă a rămas îndicaţia în tratarea nederanjată, atunci urmează cu totul sigur vindecarea deplină.
03] Dar dacă la această tratare de vindecare a ajuns o oarecare persoană omenească în somnul prezicător, atunci să nu fie ea deranjată şi slăbită prin tot felul de întrebări nefolositoare, ci să fie întrebată numai despre ceea ce este necesar în acel caz.
04] Dar cine înfăptuieşte cuiva punerea mâinilor, acela trebuie s-o facă în numele Meu, altfel tratarea lui n-ar aduce nici un folos şi n-ar înfăptui nimic.
05] Este nevoie la aceasta de o credinţă tare, de nezdruncinat şi de o voinţă tot aşa de tare, de nezdruncinat.
06] Din cea mai adâncă temelie a inimii trebuie să provină o asemenea râvnă şi trebuie să reiasă din adevărata dragostea către semeni, atunci umple o asemenea putere a iubirii mâinile celui care înfăptuieşte punerea mâinilor şi ea pătrunde atunci prin vârfurile degetelor acestuia şi curge ca o rouă blândă în nervii bolnavului şi vindecă durerea adeseori împungătoare şi adeseori arzătoare.
07] Dar acest lucru este bine de memorat, că este nevoie de mai mult de a transpune un bărbat în somnul încântător decât la o femeie! În anumite cazuri ar putea să fie şi un bărbat transpus în somnul de încântare de către o femeie; dar femeii evlavioase să-i reuşească o asemenea tratare numai cu ajutorul unui înger nevăzut care-i stă alături, pe care şi l-a făcut ea îndatorat să-i servească, prin rugăciune şi prin curăţia inimii ei.
08] Asemenea femei evlavioase le-ar produce, mai ales celor care nasc adeseori greu şi cu dureri mari, o alinare mare. Acest lucru ar fi mai bine, decât, ca de obicei, moaşa să călătorească la Betleem şi să înveţe acolo arta, cum îi este de ajutat uneia care naşte, la care o grămadă întreagă de tot felul de mijloace de superstiţie care dăunează mai mult decât folosesc, sunt puse în cea mai proastă aplicare.
09] Ce ceremonii foarte prosteşti şi ridicole sunt întreprinse adesea mai ales la naşterea a primului copil! Dacă este o fetiţă mai întâi născută, atunci trebuie intonate tot felul de cântece prosteşti de jale şi trebuie să se suspine jalnic şi să se plângă mult şi tare trei zile la rând. Dacă se naşte un băieţel, atunci trebuie tăiate vite mici şi miei şi trebuie să se coacă pâini mici şi toţi cântăreţii, fluierătorii şi cântăreţii din instrumente trebuie să vină laolaltă şi să facă o gălăgie asurzitoare în decursul întregii zile, ceea ce este presupus să-i creeze celei care naşte o ameliorare a durerilor facerii ei! Deci, în loc de o asemenea prostie, ar fi ajutorul la naştere mai înainte menţionat totuşi desigur foarte oportun!"
10] Spune Corneliu: "Ha şi încă cum! Dar ajunge o femeie la o asemenea evlavie?"
11] Spun Eu:" Foarte uşor! Mai întâi este nevoie la aceasta de o educaţie bună şi apoi de o învăţare temeincă a unei fecioare devenite pe deplin matură! Dar învăţarea nu are voie să se acorde unei fecioare încă cât se poate de mature, înainte de evlavia adevărată, încercată a inimii.
12] Dar şi bărbaţi pot să-i ajute unei femei care dă naştere şi să-i creeze o atenuare mare prin punerea mâinilor!"

Ev. 04. 041 capitol

01] Spune Stahar care stă lângă şi este atent la toate: "Dar nu s-ar necurăţi bărbatul cu aşa ceva pentru întreaga zi după legile lui Moise?"
02] Spun Eu:" De acum încolo, nu te poate necurăţi nimic decât gânduri, lăcomii şi dorinţe rele şi necurate, defăimări rele, minciună şi bârfă, discreditare şi calomniere. Acestea sunt lucruri care necurăţesc omul; toate celelalte nu necurăţesc omul, ori absolut deloc, sau, cel mult, numai în exterior, pe piele şi în plus, are el apă îndeajunsă, pentru a se spăla de o necurăţie exterioară.
03] Moise le şi dăduse evreilor asemenea recomandări numai în cea mai mare parte din pricina pornirii lor mari spre necurăţie în toate lucrurile lor exterioare; pentru că oameni, care devin deja în exterior adevăraţi porci, devin aceasta atunci de asemenea cu atât mai uşor în inimă. De aceea le poruncise Moise evreilor cu totul într-un mod deosebit curăţirea exterioară.
04] Dar curăţirea propriu zisă a oamenilor se întâmplă de-abia printr-o adevărată ispăşire, prin căinţa în privinţa unui păcat comis faţă de semen, prin angajarea fermă de a nu mai păcătui şi prin îndreptarea vieţii astfel deplină.
05] Dacă nu se întâmplă asemenea fapte, atunci puteţi stropi cu sânge o sută de mii de ţapi, să-i blestemaţi şi să-i aruncaţi în Iordan în locul păcatelor voastre, căci aşa rămân inimile şi sufletele voastre în faţa lui Dumnezeu încă tot atât de necurate şi necurăţite, cum au fost ele mai devreme! Cu apă se curăţeşte trupul şi cu o voinţă fermă, tare şi în toate devotată lui Dumnezeu inima şi sufletul.
06] Asemenea suflete întărite pot să pună atunci mâinile peste un bolnav în numele Meu, în mod duhovnicesc de asemenea, în cea mai mare depărtare şi va fi mai bine cu el.
07] Dar cine mai este slab în desăvârşirea inimii sale şi a sufletului său, acela să recurgă la trasările de linii mai înainte menţionate în cuvântarea Mea principală şi el îi va creea unui bolnav trupesc de asemenea o alinare mare a suferinţelor lui. El îl va aduce de asemenea în somnul încântător şi cel tratat va prezice în somn, ceea ce îi poate ajuta. Prezicerile trebuie atunci puse foarte temeinic în aplicare şi într-un timp oarecare îi va şi merge atunci bolnavului mai bine, dar fireşte într-adevăr nu aşa de repede, ca şi cum dacă un om duhovnicesc desăvârşit i-ar fi pus peste mâinile pline de binecuvântare, prin care vindecarea poate şi trebuie să se înfăptuiască într-o clipă.
08] Aşa se poate convinge oricine, că în somnul încântător poate proorocii şi sufletul, altfel foarte prost, chiar şi al unui copil, pentru că el este pus în legătură pentru moment cu germenele de viaţă cel mai duhovnicesc al lui. Dacă după trecerea somnului de încântare este adus germenele cel mai

interior de viaţă iarăşi în locaşul său de odihnă, atunci se trezeşte sufletul iarăşi în carnea lui şi despre toate cele întâmplate şi din sine însăşi rostite nu mai ştie el atunci absolut nimic. Dar aceasta adevereşte tocmai că un oarecare suflet nu poate fi niciunde aşa de tare stricat, ca el să nu mai poată fi vindecabil.”

Ev. 04. 042 capitol

01] (Domnul:) “Dar, ca voi să vedeţi acest lucru şi într-un mod practic, voi rândui acum, ca să sosească din Cezarea lui Filip un om aşa prost bine şi rău straşnic. Acesta să fie tratat aşa de către unul dintre voi şi voi veţi vedea şi veţi auzi, în ce înţelepciune demnă de mirat va trece dincolo omul prost şi rău în somnul de încântare. Dar când se va trezi, va fi el iarăşi acelaşi om rău şi prost, care a fost el mai înainte şi noi vom avea de lucru de a-i insufla pe calea naturală noţiuni numai întrucâtva mai luminoase despre Dumnezeu şi oameni.”
02] Spune Cireniu: “Doamne! Atunci mă bucur eu deja foarte mult de acest lucru; pentru că în acest caz se vor putea iarăşi învăţa şi afla foarte multe! Este acel anumit om cumva deja pe calea încoace?”
03] Spun Eu:" Într-adevăr; el te caută şi te va ruga foarte necioplit pentru o susţinere, pentru că a pierdut, la ocazia focului, o colibă, două oi, o capră şi un măgar. Dar el a aflat că tu te afli aici şi rânduieşti, ca celor păgubiţi să li se ajute şi omul, altfel destul de rău şi prost, s-a pus de aceea pe drum, pentru a fi despăgubit iarăşi pentru paguba suferită. Dar el nu este de fapt, chiar dacă este el un prostănac sărac, chiar atât de păgubit; pentru că cele două oi le-a furat el cu două zile înainte, înainte ca focul să se fi produs, de la altcineva şi măgarul şi capra le-a adus înainte cu un an în acelaşi mod în posesia lui.
04] Tu vezi deci din cele făcute acum cunoscute ţie, că noul nostru venit este un ticălos destul de rău, dar totodată şi destul de prost ca noaptea, ceea ce provine la asemenea oameni din lăcomia de avuţie animalic oarbă. El şi-ar fi putut salva foarte uşor coliba sa împreună cu avutul modest al său; dar, în timpul focului, s-a furişat mereu peste tot prin prejur, pentru a-şi însuşi, pe o cale nelegiuită, aşa unele bogăţii găsite. Aşadar, el n-a găsit însă nimic şi atunci când a venit el foarte indispus acasă, şi-a găsit coliba în cele mai frumoase flăcări şi cele patru animale ale sale au fost deja arse până la oase.
05] Până astăzi plânge el după coliba lui; dar atunci când a aflat înainte cu o oră, că tu te afli aici din motive mai sus menţionate, a hotărât el, după nu chiar prea multă cugetare, să vină încoace să verifice, dacă ai fi tu într-adevăr aici şi dacă ai şi despăgubi cu adevărat pagubele.
06] Ca tu să ştii acum dinainte, cu ce fel de om vom avea de-a face aici foarte curând şi cum vei avea tu să te comporţi, cel puţin la început, ţi l-am descris puţin dinainte; cele mai bune lucruri le vei afla după aceea deja de la el însăşi.”
07] Întreabă Cireniu: “Să rânduiesc să-i revină, într-adevăr, o oarecare despăgubire?”
08] Spun Eu:"Deocamdată nu, pentru că în acest caz trebuie să-l interoghezi într-un mod foarte autentic roman; de-abia după tratare, când va accepta el o gândire ceva mai omenească, se vor lăsa găsite celelalte lucruri! Zinka, însă, să întreprindă tratarea în privinţa lui; pentru că el posedă multă putere pentru acest lucru. Eu voi aplica dinainte punerea mâinilor Mele peste Zinka, ca el să câştige cu atât mai multă putere şi ca să-i reuşească mai bine tratamentul.”
09] Dar Zinka, care era necontenit, ca nu cumva să piardă o silabă, în jurul Meu, a ieşit în faţă şi a spus: “Doamne, cum voi putea reuşi într-adevăr un asemenea lucru, deoarece sunt mult prea puţin familiarizat cu forma tratării?”
10] Spun Eu:"Pune mâna dreaptă pe frunte şi cea stângă pe stomac şi el se va afunda de îndată în somnul discutat şi va şi începe acuşi să vorbească, dar cu o voce mai slabă ca în starea naturală! Dacă vrei să-l trezeşti atunci trebuie să pui tu mâinile tale doar în ordinea inversă, ţinându-le aşa câteva clipe. De îndată, însă, ce se va trezi el, tragi tu mâinile tale înapoi şi tratarea a luat sfârşit!”
11] Zinka este acum cu totul de acord şi este şi plin de credinţa cea mai tare, că toate îi vor reuşi astfel şi aşteaptă acum el însuşi cu dor omul lui, - Mă întreabă însă totuşi, dacă să întreprindă el tratarea de îndată la sosirea aceluia sau să aştepte un semn.
12] Spun Eu:" Eu îţi voi indica, când are aici ceva a se întâmpla. Mai înainte trebuie voi doară să cunoaşteţi totuşi prostia şi necioplirea lui, asta înseamnă, starea însemnată de boală a sufletului său. Când va fi el în această privinţă îndeajuns de cunoscut vouă, va veni abia atunci timpul de a considera sufletul său în starea sănătoasă şi de a recunoaşte din acesta, că de către voi, oamenii, nu este de judecat şi de afurisit în deplina stricăciune nici un om părând cât se poate de ticălos, pentru că fiecare suflet conţine în sine încă un germene sănătos al vieţii. – Dar, pregătiţi-vă şi fiţi cu băgare de seamă; el va fi acum de îndată aici!”

Ev. 04. 043 capitol

01] Atunci când de-abia terminasem de rostit un asemenea lucru, vine omul nostru, care se numea Zorel, cu o înfăţişare foarte distrusă, învelit în zdrenţe pe jumătate arse şi făcând o gălăgie însemnată.
02] Eu i-am indicat lui Iuliu, ca el să meargă acolo şi să-l întrebe, ce vrea acesta şi ce caută el aici după amiaza. Şi Iuliu merge cu o mimă foarte serioasă la el şi face ceea ce l-am sfătuit Eu.
03] Şi Zorel se prezintă şi spune cu o voce puternică: “Eu sunt un cetăţean pe deplin sinistrat din oraş şi am aflat de-abia astăzi, că marele Cireniu se află aici, pentru a le ajuta celor sinistraţi de către foc prin mijloace bogate. Eu am cuprins curaj, aşadar şi am venit încoace, pentru a vedea în

primul rând, dacă Cireniu ar fi într-adevăr aici şi dacă ar face el cu adevărat ceva spre alinarea celor nenorociţi. Dacă face el ceva potrivit cu obiceiul ales al romanilor, atunci nu voi fi făcut nici eu, cu siguranţă, calea mea în zadar; dar dacă nu face el nimic dintr-un motiv oarecare, na, atunci nu va face el desigur nici o excepţie cu mine în ceea ce priveşte inactivitatea sa în această treabă! Spune-mi de aceea, tu roman ales, dacă este Cireniu aici şi dacă ar exercita el fapte de caritate într-adevăr într-un asemenea fel, cum am auzit eu, ca eu să mă duc la el şi să-l implor pentru aşa ceva!"
04] Spune Iuliu: "Da, el este aici şi înfăptuieşte binefaceri însemnate, - dar numai în privinţa acelora, căruia îi sunt cunoscuţi cu un renume pe deplin ireproşabil! Dacă şi este la tine cu siguranţă cazul acesta, atunci nu te vei reîntoarce fără nimic acasă! Dincolo, la acea masă lungă, pe care o umbresc chiparoşii şi cedrii înalţi, şade el acum şi face audienţe înspre toate părţile. Du-te acolo şi înfăţişează-te lui! Dar stăpâneşte-te numai straşnic; pentru că el este cu o vederă atât de ageră ca o acvilă şi descoperă caracterul unui om adesea la prima vedere! Ceea ce recunoaşte el, este aşa de mult ca un adevăr autorizat şi vai aceluia, care îl contrazice! El nu este niciodată mai critic, decât atunci când împarte binefaceri!"
05] Zorel se gândeşte bine la această cuvântare de introducere, ce să facă în circumstanţe atât de iscusite. Dar, după un timp scurt, se decide el, să şchiopăteze totuşi până la Cireniu, ceea ce este de fapt o prefăcătorie prostească din partea lui. Ajuns la Cireniu, face el trei închinăciuni, aplecându-se cu capul până la pământ. Atunci când ajunsese el la sfârşit cu a treia închinăciune, spune el cu o voce cutremurător de ascuţită: "Înaltule domn şi cel mai sever stăpân! Eu, Zorel, fost cetăţean neînsemnat din Cezarea lui Filip arsă din temelie, rog severitatea voastră cea mai înaltă romană de a-mi ajuta mie săracului desfrânat de om sinistrat cu ceva puţin, chiar şi cu cel mai obişnuit mărunţiş şi cu ceva îmbrăcăminte, pentru că nu posedez nimic altceva decât aceste zdrenţe.
06] Eu am fost proprietarul cinstit al unei colibe mici cu o parte de pământ de două pogoane de ogor slab agricol. Eu am şi avut o soţie, pe care dumnezeii mi-au primit-o acum doi ani desigur de îndată în eliseum. Copii n-am avut, dar într-adevăr o slujitoare, cu care mai trăiesc încă, dar de asemenea fără copii. Proprietatea mea ambulantă consta în două oi, o capră şi un măgar şi în câteva unelte vechi de arat şi în ceva îmbrăcăminte. Totul a fost, în timp ce eram ocupat cu stingerea altor case, o pradă a flăcărilor.
07] Eu sunt acum, precum sute împreună cu mine, un cerşetor deplin; chiar şi slujitoarea mea, care a fost singurul sprijin al vieţii mele, m-a părăsit, pentru că nu-i mai puteam oferi nimic, - ceea ce îi va fi însă pus pe socoteală! Pentru că, dacă aş avea norocul extraordinar, să ajung iarăşi la o colibă şi la o posesie altfel înfăţişată, atunci să-mi vină ea numai şi eu voi înţelege într-adevăr să-i indic uşuraticei calea afară din casa mea!
08] În general, voi dispreţui şi voi fugi în timpul următor al vieţii mele de totul ce se numeşte femeie; pentru că nici o femeie nu este de vreo valoare! Se spune, ce-i drept, că eu aş fi un animal prost şi n-aş înţelege absolut deloc să mă port cu o femeie şi soţia mea mi-ar fi murit de supărare! Dacă acesta ar fi fost cazul, atunci n-aş fi jelit după ea aproape un an şi slujitoarea mea n-ar fi rămas la mine cu destul de mult drag până la nenorocirea mea, deşi nu-i puteam da nici o răsplată mare.
09] Este în general o ruşine straşnică, că şi bărbatul trebuie să fie născut din femeie; uneori, ar fi aproape mai onest, dacă mama mea trupească ar fi fost o ursoaică!
10] Dacă dumnezeii au rânduit totul într-un mod înţelept, atunci şi-au dat cu femeile totuşi o slăbiciune mare, care nu le aduce absolut nici o cinste! Dar lui Zeus i se întâmplă pe deplin bine, dacă Iuno îi face în toate clipele o vreme rea! În general, nu pare întreaga masă de dumnezei să fie încă bine experimentată; altfel, i-ar fi imposibil să poată să facă, uneori, asemenea farse proaste ca noaptea, aşa destul de neomeneşti!
11] Eu sunt, ce-i drept, un om credincios şi cinstesc dumnezeii din pricina unor rânduieli înţelepte ale lumii; dar unde miroase ei câteodată straşnic de urât de atâta prostie, acolo nu sunt eu un prieten de-al lor. Ar fi ars oraşul nostru cumva, dacă Apolo n-ar fi comis cumva iarăşi o farsă prostească?! El se îndrăgostise din vedere – cum susţin şi preoţii noştri înţelepţi într-un mod foarte hotărât – într-o oarecare nimfă a pământului aşa potrivit de voluptoasă, probabil i-a făcut chiar o vizită murdară, a lăsat între timp carul ceresc nesupravegheat cu caii curajoşi şi Iuno sau Diana i-au jucat între timp o festă şi noi, săracii desfrânaţi, trebuie, în schimb, să plătim baia frumoasă a dumnezeilor!
12] Că din când în când devine slab un om, de obicei din lipsă de experienţe îndeajunse, acest fapt este de înţeles. Ce vină are trestia slabă, când este ea clătinată de vânturi încoace şi încolo?! Dar dacă cedrii imenşi, ca simboluri ai dumnezeilor noştri dragi, se lasă de asemenea clătinaţi şi aplecaţi de către vânturile mizere ale pământului, asemeni unei trestii, înspre toate părţile, chiar uneori înspre cele mai murdare, atunci este acest fapt de neînţeles şi un om, numai puţin gândind lucid, trebuie doară să considere aşa ceva într-un mod necesar ca fiind foarte prostesc!
13] Dumnezeu încoace sau dumnezeu încolo! Dacă el acţionează într-un mod înţelept, cum se cuvine pentru un dumnezeu, atunci este el demn de toată adoraţia; dar dacă acţionează el uneori slab, tot aşa ca un om muritor şi noi săracii oameni ajungem într-o lezare într-un mod nemeritat, printr-o festă nechibzuită a dumnezeilor, atunci este aceasta neînţelept şi din partea unui dumnezeu şi eu nu-l pot de aceea cinsti şi slăvi.
14] Tu, înaltule domn şi de fapt, tu însuţi aşa puţin ceva ca un om pe jumătate dumnezeu, vei admite acum totuşi, că, în privinţa nenorocirii mele, au fost devină doar dumnezeii – şi anume îndrăgostitul Apolo!? Eu te implor de aceea să-mi înlocuieşti pagubă!"

Ev. 04. 044 capitol

01] Spune Cireniu: "Cât doreşti tu, deci, prin urmare, ca eu să-ţi dau?"
02] Spune Zorel: "Nu chiar prea puţin, dar, de asemenea, nici chiar prea mult; dacă pot să restabilesc numai ceea ce am pierdut, sunt eu atunci deja mulţumit!"
03] Spune Cireniu: "Cunoşti tu legile Romei, care le-au fost date popoarelor spre protejarea avuţiei lor acumulate?"
04] Spune Zorel: "O, da, - ce-i drept, nu pe toate ca un oarecare învăţat în domeniul dreptului, dar câteva cunosc eu totuşi! Împotriva celor mie cunoscute, n-am păcătuit niciodată. Dar un păcat împotriva unor legi necunoscute, este oricum o nulitate!
05] De altfel, eu sunt grec şi noi, grecii n-am considerat încă niciodată chiar prea sever şi exact legile despre al meu şi al tău foarte sever despărţit, pentru că noi suntem mai mult pentru o proprietate comună decât pentru una particulară. Pentru că proprietatea comună produce prietenie, fraternitate, loialitate adevărată şi dăinuitoare şi lipsă de domnie printre oameni, ceea ce este desigur o treabă foarte bună! Proprietatea particulară însă produce mereu lăcomie de avuţie, invidie, zgârcenie, sărăcie, furt, tâlhărie, ucidere şi cea mai mare lăcomie de domnie, din care reiasă la sfârşit toate chinurile pământeşti pentru omenire, aşa ca dintr-o cutie a pandorei!
06] Dacă n-ar exista legi exagerat de dure în favoarea proprietăţii particulare, atunci ar şi exista cu mult mai puţine furtişaguri şi tot felul de înşelăciuni. Eu spun şi susţin, că legile pentru protejarea proprietăţii particulare sunt ogorul bine îngrăşat, pe care prosperă toate patimile imaginabile şi ajung la maturitate, în timp ce în proprietatea comună nu pot apuca vreodată un loc, nici pizma, lăcomia de avuţie, invidia, mărturia mincinoasă, înşelăciunea, furtul, tâlhăria, uciderea, nici un oarecare război şi o altă nenorocire!
07] Dar, deoarece am recunoscut tot timpul şi încă mai recunosc necontenit legile pentru protejarea proprietăţii particulare mereu ca fiind o grozăvie a pustirii pentru coexistenţa prietenească şi frăţească, de aceea nu mi-am făcut – cel puţin în lucruri mărunte – niciodată o conştiinţă prea îngreunată, dacă mi le-am putut procura pe o cale ilegală; dar, dacă şi-a imprumutat cineva ceva de la mine pe aceeaşi cale, atunci n-a fost el de aceea desigur niciodată prigonit de mine.
08] Coliba şi ogorul meu sunt legal ale mele; na, - cu ceea ce se aflau în acestea, ca bunuri mobile ale posesiei mele, n-am ţinut o evidenţă niciodată chiar prea exactă din motivele adevărate înfăţişate, pentru că sunt un spartan. Cine cunoaşte Sparta şi legile vechi şi foarte înţelepte ale acesteia, aceluia îi va fi limpede, de ce n-am avut niciodată o mustrare de conştiinţă deosebită în privinţa unui aşa numit furtişag mic. Cele două oi, o capră şi măgarul meu n-au fost, ce-i drept, un bun cumpărat, dar tocmai nici de asemenea unul prea tare furat al proprietăţii mele; pentru că eu le-am găsit în pădure, păscând sălbatic, ce-i drept, nu deodată, dar, totuşi, aşa încetul cu încetul. Posesorul acelor păşuni mari de pădure este de asemenea şi posesor a multor mii dintre asemenea animale. Pe acela nu l-a durut, cu siguranţă, această pierdere mică, - şi mie mi-a venit ea extrem de bine şi utilă!
09] Cu aceasta n-am păcătuit desigur chiar prea imens împotriva legilor romane pentru protejarea proprietăţii, mai cu seamă că am găsit animalele menţionate în pădurea mare, lungă şi lată de ore de mers, ca rătăcind singure prinprejur şi fiind pentru posesorul lor legal oricum pierdute! Recoltarea ulterioară este permisă chiar şi la evrei, care susţin că au o lege pentru acest fapt de la cel mai înalt Dumnezeu Însuşi. De ce să fie ea atunci o nelegiuire la noi romanii?!
10] Numai cu sabia în mâinile puternicilor pământului, deci prin puterea sălbatică a urşilor şi a leilor, se lasă aparată o asemenea lege împotriva firii pentru protejarea posesiei particulare, cu raţiunea niciodată! Şi să fie toţi cei zece mii de dumnezei în favoarea ei, astfel sunt eu împotrivă, atâta timp cât voi trăi cu capacitatea de a gândi aşa de curat, cum gândesc acum şi cum am gândit dintotdeauna!
11] Tu, înaltule domn, ai într-adevăr puterea sabiei şi poţi să-mi aplici o corecţie prin bătaie, mie săracului desfrânat, după bineplăcerea ta, dar liniile drepte ale dogmelor mele de viaţă nu vei fi în stare niciodată să le îndoi cu toate armele Romei; dacă ai tu însă cumva alte motive de raţiune mai întemeiate pentru posesia sever legală, atunci vreau să le ascult şi să-mi rânduiesc potrivit cu acestea felul meu de viaţă din viitor!"

Ev. 04. 045 capitol

01] Spune Cireniu, făcând ochi mari, puţin în secret către Mine: "Doamne! Tu îmi făcuseşi mai devreme menţionarea premergătoare, că acest om ar fi aşa destul de prost şi rău şi acum vorbeşte omul aşa în toată ordinea, ca unul dintre primii avocaţi păgâni! El şi-a însuşit, ce-i drept, puţin din iudaism, dar în legile noastre şi în cele ale vechii împărăţii greceşti este el aşa de bine priceput ca unul dintre noi şi nu i se lasă absolut deloc multe de spus împotrivă! Eu aşteptasem acum o prostie aşa bine grosolană; dar, în zadar, - el devine numai mereu mai luminos şi îşi apără furtul său într-o formă, împotriva căreia nu se poate spune aproape absolut nimic! Ce se va putea face, deci, cu el la asemenea perspective iscusite?"
02] Spun Eu:" Lasă că aceasta se va rezolva; el însuşi va contraria totul într-un fel convingător, ce consideră el acum ca fiind pe deplin rezonabil potrivit, după idea lui proastă şi rea! Examinează-l însă acum numai încă mai departe; pentru că Mie Îmi este foarte important, ca să învăţaţi să

deosebiţi aşa bine limpede şi luminos motivele ale aşa numitului umor înnăscut, de cele ale raţiunii!"
03] Spune Cireniu: "Na, aici sunt eu totuşi curios în cea mai mare măsură, ce va reieşi la sfârşit în această privinţă!"
04] Spune Zorel, întrebând: "Înaltule stăpân din Roma! Ce am eu de aşteptat şi la ce să mă aştept? Eşti tu de părerea mea, sau să devin eu susţinător al celei ale tale, dar pe care fireşte că n-ai rostit-o încă?"
05] Spune Cireniu: "Până la acea stare de a-ţi acorda împlinirea dorinţei tale sau de a nu ţi-o acorda, vom mai avea noi încă unele lucruri de discutat unul cu celălalt! Tu îmi pari a fi un om straniu cu un umor înnăscut şi sinceritatea ta nu pare a fi ireală! Dacă ai găsit tu cele patru animale în cauză ca oricum pierdute pentru posesorul lor legal, rătăcind în pădurea mare, sau dacă le-ai găsit totuşi pe altundeva, sau dacă doar ai găsit numai şi celelalte unelte de casă ale tale, aceste stări de fapt le lăsăm deocamdată sub semnul întrebării. Dar eu îţi spun acum altceva şi aceasta constă în faptul că acum, aici, în compania mea, precum în alte locuri, există oameni atât de clar văzători, care au depus deja mii de dovezi ale capacităţii lor de proorocire şi că eu adaug o asemenea credinţă afirmaţiei lor foarte lucide, că aceeaşi nu poate fi slăbită nici prin sute de mii de dovezi contrarii!
06] Vezi, un asemenea om mi-a spus, atunci când încă de-abia ai putut fi în starea de a părăsi oraşul, că vei veni şi ce ai cere de la mine. Eu am ştiut deja, înainte ca să te fi văzut, că ţi s-a întâmplat această nenorocire. Tu ai fi putut de asemenea s-o şi preîntâmpini uşor, dacă ai fi rămas acasă; dar noţiunile tale ilegale despre posesia protejată de drept te-au adus pe străzile oraşului în flăcări, pentru a-ţi însuşi pe undeva iarăşi ceva pe căi ilegale. Între timp, a luat foc coliba ta de paie şi acesta ţi-a înghiţit repede posesiile tale ilegale. Că la această oacazie slujitoarea ta te-a lăsat afundat în noroi, este de înţeles, pentru că ea te cunoaşte şi ştie, că eşti un om, căruia nu-i este absolut deloc de dat încredere la o asemenea ocazie.
07] Pentru că atât de mult cât eşti tu în alte privinţe împotriva proprietăţii private legale, aşa vrei tu însă să ai un asemenea fapt în casa ta totuşi extrem de nederanjat şi pe deplin asigurat! Aşadar, focul a înghiţit însă într-un mod ilegal posesia ta şi tu nu poţi trage elementul la cea mai severă răspundere, pentru că acesta nu ţi-ar da cu siguranţă nici o socoteală; dar slujitoarea ta ai fi tras-o la răspundere în modul cel mai sever şi ea ar fi trebuit să-ţi înlocuiască paguba, pe viaţă şi pe moarte, cu însoţirea tot felul de bătăi, pentru că ai fi afirmat sus şi tare, că focul ţi-ar fi înghiţit totul numai prin neglijenţa ei.
08] Vezi, aceasta şi încă altele au spus dinainte asemenea oameni despre tine, cărora le dau cea mai deplină crezare, mai mult decât tuturor dumnezeilor Romei şi ai Atenei! Dar în legile noastre stă scrisă o zicală, care sună aşa: Audiatur et altera pars! (Să se asculte şi cealaltă parte!) şi în consecinţa acesteia, poţi tu să-mi aduci o dovadă contrarie. Obiectează spre dezvinovăţirea ta, ceea ce ştii şi poţi; de către mine va fi ascultat totul cu cea mai mare răbdare!"

Ev. 04. 046 capitol

01] Spune Zorel, puţin reflectând: "Înaltule stăpân! Dacă afirmi tu deja de dinainte că-i acorzi mai multă crezare unuia dintre proorocii tăi cei mai încercaţi decât la o sută de mii de alţi martori, atunci aş dori să ştiu totuşi, pentru ce ar fi aici bună o contraargumentaţie în orice caz iraţională din partea mea! Împotriva credinţei tale de neschimbat bazată pe orice motive ar fi ele, este imposibil să se mai lase adusă o oarecare dovadă contrarie. În plus, ai tu puterea mare în mâinile tale! Cine ar putea să înceapă aici să se judece cu tine?!
02] La ce-mi foloseşte, dacă îţi şi spun foarte lămurit, că acestea n-ar fi totuşi astfel? Tu îmi vei introduce proorocul, care îmi va spune încă o dată în faţă, ceea ce mi-ai spus tu deja şi eu mă aflu atunci cu contracuvântarea mea aşa bine din lac în puţ. Pe scurt, cu credinţa – de peste o sută de mii - de oameni a ta, nu mai este nimic altceva de făcut, decât să ţi-o las valabilă cu totul binevoitor; pentru că tu vei crede totuşi mai mult proorocul decât cele o sută de mii de dovezi puse de mine ţie împotrivă! Eu nu mai vorbesc la o asemenea afirmaţie premergătoare nimic altceva decât: Înaltule stăpân, iartă-mă, că m-am apropiat de tine!
03] De altfel, rămân eu totuşi ferm pe poziţia principiului meu, că o proprietate privată apărată prin legi sever în vigoare, este de o mie de ori mai rea pentru societatea omenească decât o proprietate liber comună! Motivele mele le-am înfăţişat deja împotriva acestei adevărate cutii a Pandorei şi nu mai trebuie, deci, să le mai repet. Numai acest lucru îl mai adaug acum, că, în vitor, din pricina necesităţii neplăcute a violenţei exterioare, crude, voi renunţa la practicarea principiului meu!
04] Eu nu văd, ce-i drept, nici o fericire pentru săraca omenire în legile pentru protejarea proprietăţii şi de fapt, cea mai mare ostilitate faţă de raţiune; dar ce poate un singur om, învelit în cele mai mizere zdrenţe, împotriva a o sută de mii ori o sută de mii?! Ar putea fi oprite la urmă rele mărunte, care apar cumva în posesia comună, deja prin posesia legală, pe baza faptului că orice rău aduce cu sine şi ceva bun; dar punerea relelor mici la urmă, nu se află în absolut nici un raport cu grozăviile, care se dezvoltă şi trebuie să se dezvolte din poprietatea particulară subminată!
05] Eu am terminat astfel de vorbit. Ceva bun de aşteptat, n-am absolut deloc în circumstanţele sus dominatoare şi aşa va fi mai bine, să dispar iarăşi în ceaţă cu permisiunea ta milostivă. Dar fireşte numai cu permisiunea ta! Pentru că, spus cu voce tare, fiindcă dumnezeii o ştiu, cum, cu afirmaţii arătând adevărate împotriva mea, cu care vei fi plin de la proorocii tăi, mă aflu eu ca nelegiuit în faţa ta; şi aceştia trebuie doară mai întâi să fie pedepsiţi, înainte ce vor fi ei iarăşi lăsaţi

liberi. Legea trebuie mai întâi săturată cu sângele unui desfrânat sărac, înainte ca să i se acorde iarăşi libertatea!
06] Dacă mă aflu eu în faţa ta ca un nelegiuit, după noţiunile tale, de pedepsit, atunci pedepseşte-mă imediat şi dă-mi atunci iarăşi libertatea sau moartea! Mie îmi este tot una, pentru că mă aflu acum pe deplin fără apărare în faţa ta; dar voi, romanii, sunteţi şi rămâneţi cavaleri uscaţi ai legii şi pe nimeni nu-l protejează raţiunea şi nevoia sa în faţa răzbunării legilor voastre! Spune, înaltule stăpân, am eu voie să plec iarăşi, aşa cum am venit, sau trebuie să rămân aici, din pricina unei pedepse de rânduit asupra mea?"

Ev. 04. 047 capitol

01] Spune Cireniu într-un ton, ce-i drept, serios, dar totuşi blând omenesc: "Să pleci, nu ai voie, dar nici să rămâi aici din pricina unei pedepse de aşteptat, ci doar din pricina mântuirii tale! La pedepsirea păcătoşilor, n-am avut noi romanii niciodată plăcere, ci numai la îndreptarea lor adevărată şi desăvârşită. Dacă poate fi aceasta îndeplinită fără nuiaua aspră de corecţie, atunci ne este acest fapt tot timpul cu mult mai convenabil! Nuiaua de corecţie o luăm de-abia atunci în mână, dacă toate celelalte mijloace nu folosesc la nimic. Aşa nici nu este nimeni tras la cea mai severă răspundere din cauza unui păcat unic împotriva legii tămăduitoare în vigoare; acest lucru se întâmplă de-abia atunci, când a comis el acelaşi păcat în caz repetat, ori din nesocotinţă prea mare sau chiar din zburdălnicia cea mai stricăcioasă. Cine comite aici un păcat, întotdeauna zburdalnic, într-un mod repetat, acela trebuie pedepsit într-un mod zburdalnic!
02] Aşadar, tu ai păcătuit doar din necesitate, după principiile tale vechi spartanice şi te afli acum pentru prima dată în faţa unui judecător! Din acest motiv singur, nici nu vei fi tu afurisit şi judecat; dar tu trebuie acum, aici, să recunoşti şi să renunţi la răul şi prostia ta! Sufletul tău foarte bolnav va fi vindecat şi tu trebuie să admiţi binecuvântarea legilor înţelepte şi atunci de-abia să începi să acţionezi tare potrivit cu acestea, aşa vei pleca tu atunci de-abia de aici acasă, ca un om devenit liber cu desăvârşire şi vei avea tu însuţi o bucurie mare pentru aceea, fiindcă vei fi un om cu adevărat curat şi liber.
03] Dar, pentru a putea fi înfăptuită o asemenea vindecare, de aceea îţi va pune un bărbat curat şi fizic şi duhovnicesc puternic, din societatea noastră mâinile sale aducătoare de mântuire pe creştetul şi pieptul tău; şi o asemenea tratare peste măsură de domolă va trezi şi va însufleţi în privinţa ta de-abia acele noţiuni în tine însuţi adormite, în consecinţa cărora vei recunoaşte atunci de-abia mântuirea legilor ordonate şi tare sancţionate ale Romei şi te vei bucura tu însuţi de acestea! – Eşti tu de acord cu acest lucru?"
04] Spune Zorel, mai vioi decât mai devreme: "Înaltule domn şi stăpân măreţ! Eu sunt deja cu totul de acord, ce nu înseamnă aici bătăi, decapitare sau chiar crucificare! Dar, dacă o asemenea tratare mă va îndrepta şi mă va aduce la principii mai rezonabile, pentru acest lucru nu garantez eu cu desăvârşire; pentru că un pom bătrân nu se mai lasă chiar uşor îndoit! Dar, în privinţa acestei posibilităţi, nu vreau să mă îndoiesc tocmai exact de asemenea pe deplin! Dar unde este bărbatul, care va aplica punerea mânilor sale puternice pe mine?"
05] Cireniu Mă întreabă de o parte, dacă ar fi acum timpul potrivit.
06] Spun Eu:" Încă o răbdare mică; lasă acum sufletului încă un termen mic de digerare! Omul este acum plin de gânduri emoţionate şi nu ar fi bine de a fi adus în somnul încântător; nici Zinka nu are voie să-i fie arătat, ca fiind cel ales pentru acest lucru, decât până ce va fi timpul pe deplin potrivit! Eu vă voi da deja un semn pentru acest lucru."
07] După asemenea cuvinte ale Mele şi după o asemenea rânduială a Mea, se comportă toţi un timp în linişte şi Zinka al nostru aşteaptă cu o bucurie înfricoşată semnul Meu spre tratarea lui Zorel. Dar acesta cuprinde atunci tot felul de gânduri, ce lucru bun s-ar putea întreprinde totuşi în serios cu el, dar şi ce lucru rău posibil după ideea lui. Dar el cercetează feţele noastre şi îşi spune atunci în sine însuşi: <Nu, din aceşti oameni nu străluceşte nici un vicleşug; în aceştia mă pot încrede! Aceştia pot face numai un lucru bun, dar niciodată ceva rău!>
08] Aşadar, această pregătire din sine însăşi era necesară înainte de tratarea de întreprins, fără care punerea mâinilor din partea lui Zinka al nostru ar fi rămas o osteneală nerodnică. Pentru că la aceste tratări trebuie să fie pus însuşi cel de tratat într-un anumit stadiu de credinţă şi de încredere, fără care n-ar fi uşor posobil, să fie adus în somnul tămăduitor de încântare, cu toată puterea substanţială posibilă omenească a sufletului, chiar dacă încă cât se poate de curgătoare cu putere peste măsură.
09] Ah, cu totul altceva este treaba la oamenii renăscuţi cu desăvârşire din Duh şi în Duh! Aceştia necesită aşa ca şi Mine numai de voinţa lor stimulată, - şi actul tămăduirii este îndeplinit! Dar la oamenii încă nu pe deplin renăscuţi, adică în privinţa bolnavilor care tratează aşa un om, trebuie şi trezirea şi înviorarea a acelui om de tratat să meargă înainte, altfel – cum este menţionat – întreaga tratare ar fi o osteneală şi o muncă zadarnică.
10] Acum este apt Zorel al nostru şi Eu îi fac acum de îndată lui Zinka semnul cunoscut de a aplica punerea mâinilor peste Zorel.

09] O, Dumnezeule! Eu am atâtea păcate şi prihăniri în sufletul meu, că nu-mi văd pielea de atâtea păcate; da, ca într-un cel mai gros fum şi o cea mai groasă ceaţă mă aflu eu prins acum în apăsarea nenumăratelor păcate ale mele!
10] O, Dumnezeule, o, Dumnezeule, cine va fi vreodată în stare să mă elibereze de păcatele mele?! Eu sunt un tâlhar mare, sunt un mincinos şi atunci când mint, inventez întotdeauna ceva nou ca adăugire, pentru a întări minciuna cea veche printr-una nouă şi pentru a o face valabilă ca fiind un oarecare adevăr. O, eu câine detestabil al minciunii, eu! Tot ce am eu, mi-am însuşit numai prin minciună şi înşelăciune, prin furt secret şi în văzul lumii!
11] Fireşte că în marea orbire a mea, n-am considerat toate acestea ca fiind un păcat, dar eu am avut adesea posibilitatea de a mă lăsa convins de adevăr. Dar eu n-am vrut să mă las convins! Eu am împins în faţă întotdeauna Sparta şi Licurg şi am dispreţuit mereu legile înţelepte ale dreptăţii Romei! Oh, eu ticălos prea ordinar şi rău !
12] Na, numai acest singur lucru îmi dă alinare că n-am ucis încă pe nimeni; dar n-ar fi lipsit mult! Dacă slujitoarea mea n-ar fi scăpat cu fuga, înainte ca eu să vin acasă, atunci ar fi devenit ea o victimă tristă a furiei mele rele, diavoleşti!
13] Oh, eu sunt un monstru foarte mâşav! Eu sunt mai rău decât un urs, mai rău decât un leu, mai rău decât un tigru, mai rău decât o hienă, mult mai rău decât un lup şi cu mult mai rău decât un mistreţ feminin! Pentru că eu sunt şiret ca o vulpe şi acest lucru îmi dă atestatul de adevărat diavol deghizat!
14] Oh, eu sunt foarte bolnav cu sufletul meu şi tu, frate Zinka, mă vei tămădui cu greu sau absolut deloc!
15] Starea din mine se face acum într-adevăr ceva mai luminoasă, fumul foarte gros şi ceţurile foarte dense dispar din jurul meu! Iată, acestea devin mai subţiri şi mi se pare că respir mai uşor; dar în această luminozitate mai mare, văd eu bine, înfăţişarea mea neomenească adevărată, plină de tot felul de lepră, plină de abcese şi de umflături scârboase! Ah, ah, înfăţişarea mea este o adevărată lepădătură! Unde este doctorul, care m-ar vindeca?! Trupul meu rău este bine sănătos; dar n-ar fi problemă de trupul rău, dacă aş fi numai eu, sufletul, sănătos!
16] O, Dumnezeule, dacă cineva ar putea să vadă sufletul meu, el s-ar îngrozi de urâciunea prea mare a acestuia! Cu cât mai lumină se face în jurul meu, cu atât mai detestabil se înfăţişează sufletul meu! Frate Zinka, nu există deci nici un mijloc, prin care sufletul meu ar putea să primească o înfăţişare puţin mai bună?!‟

Ev. 04. 049 capitol

01] Aici incepe Zorel să suspine în somnul său şi unii sunt de părere că el s-ar trezi acum.
02] Dar Eu le spun lor tuturor: „O, nicidecum! Aceasta a fost acum numai prima stare a somnului său; el va mai dormi încă peste o oră în continuare şi va începe să vorbească iarăşi, într-un alt stadiu mai înalt al vieţii sufletului său. Acest stadiu consta în debarasarea sufletului de patimile sale trupeşti şi lumesc senzuale, pe care trebuia să le vadă ca fiind o sumedenie de boli pe trupul de formă al sufletului lui şi împotriva cărora trebuia să fie cuprins de respingerea cea mai adâncă. Pentru asemenea boli ale sufletului nu există însă nici un alt leac, decât mai întâi recunoaşterea aceleaşi, atunci respingerea cea mai adâncă faţă de ele şi în sfârşit, voinţa puternică de a se debarasa de ele cu desăvârşire cât se poate de curând. Dacă este o dată voinţă, atunci merge treaba cu tămăduirea uşor înainte.
03] Fiţi acum atenţi, el va începe iarăşi să vorbească! Dacă te întreabă pe tine, prietene Zinka, despre ceva, atunci răspunde-i acum doar numai cu gândurile şi el te va auzi şi te va înţelege foarte bine!‟
04] Atunci când de-abia îi dădusem lui Zinka un asemenea îndemn, începu Zorel să vorbească : „Vezi, eu am plâns din pricina nenorocirii mele mari! Din lacrimi s-a format un iaz ca Siloamul din Ierusalim; şi eu mă îmbăiez acum în acest iaz şi iată, apa acestui iaz vindecă multele răni, abcese şi umflături de pe trupul sufletului meu! Ah, ah, aceasta este o adevărată îmbăiere mântuitoare! Semnele (cicatricele) le mai văd într-adevăr , dar rănile, umflăturile şi abcesele au dispărut de pe trupul sufletului meu atât de sărman. Dar cum a fost posibil aşa ceva, că s-a format vizibil din lacrimile mele un iaz întreg?
05] Iazul este înconjurat de o privelişte destul de minunată; aceasta este împrejurimea alinării şi a unei nădejdi trupeşti. De asemenea, mi se pare aceasta în simţul meu într-un asemenea fel, de parcă aş putea să sper într-o vindecare deplină. Ah, chiar atât de drăgăstoasă este această împrejurime; aici aş dori să rămân pentru totdeauna! Apa din iazul meu este acum foarte limpede, dar mai devreme a fost tulbure; şi cu cât mai limpede se face ea, cu atât mai tămăduitor este efectul asupra mea!
06] Ah, acum observ de asemenea, că în mine începe să se mişte ceva ca o voinţă puternică şi în spatele voinţei puternice, observ eu ceva ca un impuls al cuvântului şi acesta vorbeşte tare: Eu vreau, eu trebuie, - eu trebuie, pentru că vreau! Cine poate împiedica în mine ceea ce vreau eu? Eu sunt liber în voinţa mea; eu nici nu trebuie să vreau ce sunt presupus să fac, ci eu vreau, ceea ce vreau eu însumi! Ceea ce este adevărat şi bine, vreau eu, pentru că eu însumi doresc să vreau şi nimeni nu mă poate obliga spre acest lucru!
07] Eu recunosc acum adevărul; el este o lumină Dumnezeiască din ceruri! Toţi dumnezeii noştri sunt arătări; nimic sunt ei, absolut deloc nu sunt ei. Cine crede în ei, este mai rău decât un nebun

adevărat; pentru că un nebun adevărat nu crede niciodată în asemenea dumnezei de nimic. Eu nu văd dumnezeii niciunde, dar lumina Dumnezeiască o văd şi cuvântul Dumnezeiesc îl aud. Dar pe Dumnezeu Insuşi nu-L pot vedea niciunde; pentru că El este prea Sfânt pentru mine.
08] Acum a devenit apa iazului un lac în jurul meu! Lacul nu este adânc; mie îmi stă apa numai până la şolduri. Este limpede, imens de limpede; dar nu este nici un peştişor în aceasta! Da, dar aici nici nu vor intra vreodată peştişori; pentru că peştişorii provin din suflarea lui Dumnezeu şi aceasta este o suflare atotputernică! Eu sunt un suflet omenesc foarte slab, din a cărui suflare nu se fac peştişori ai lui Dumnezeu.
09] Oh, în această privinţă este nevoie de multe, trebuie să fii extrem de atotputernic, dacă vrei să provoci peştişori cu suflarea ta! Oh, un om nu poate niciodată acest lucru; pentru că este mult prea slab pentru acest fapt! Cu totul imposibil n-ar fi aceasta pentru om, dar atunci ar trebui să fie el plin de voinţa Dumnezeiască şi de Duhul Dumnezeiesc! Acest lucru nu este, ce-i drept, ceva imposibil pentru un om potrivit; dar eu nu sunt un om potrivit şi de aceea este aceasta imposibil pentru mine!
10] Dar curată este apa şi pământul dedesubt este de asemenea curat, o sumedenie de iarbă frumoasă; este într-adevăr destul de minunat: sub apă este iarbă atât de frumoas îmbelşugată! Şi iată, iarba creşte vizibil şi începe să dea la o parte apa frumoasă! Da da, nădejdea devine mai puternică decât recunoaşterea şi decât frica care o însoţeşte!
11] Ah, ah, acum văd un om pe ţărmul destul de îndepărtat; acela îmi face cu mâna! Da, eu aş dori într-adevăr să ajung la el, dar nu ştiu cât de adânc este lacul pretutindeni! Dacă s-ar găsi cumva locuri foarte adânci, atunci aş putea chiar să mă scufund şi aş fi pierdut!
12] Dar o voce din apă răsună: >Eu sunt peste tot la fel de adâncă! Tu poţi să mergi prin mine fără frică şi teamă; du-te acolo la acela, care te cheamă, care te va călăuzi şi te va judeca!< Acest lucru este totuşi ciudat; aici vorbeşte chiar apa şi iarba! Nu, acest lucru nu s-a mai întâmplat!
13] Eu mă duc acum la prietenul de pe ţărm. Un prieten trebuie să fie el totuşi, altfel nu mi-ar fi făcut semn cu mâna! Zinka, nu tu eşti acela, acela este un altul! Şi pe tine te văd acum în spatele lui; dar tu nu eşti nici pe departe aşa de prietenos ca el! Cine ar fi el totuşi? Dar eu mă ruşinez foarte tare de el, pentru că sunt pe deplin gol. Trupul meu arată acum, ce-i drept, deja foarte bine; eu nu mai descopăr acum aproape nici o urmă de boală pe el. Oh, dacă aş avea măcar o cămaşă! Dar eu sunt pe deplin gol ca un îmbăiat. Trebuie totuşi să mă duc acolo; semnul său cu mâna mă trage puternic! Eu merg acum şi iată, treaba merge destul de bine!"

Ev. 04. 050 capitol

01] Urmează o pauză de vorbire a lui Zorel şi Zinka întreabă: „Cum vede el aşadar toate acestea, cum merge printr-o apă şi totuşi stă aici întins, nemişcat, de parcă ar fi mort?!"
02] Spun Eu: „Sufletul său vede acum numai circumstanţele care conduc spre mai bine; din acestea se formează în cugetul sufletului o lume proprie şi ceea ce numeşti tu aici o mişcare a gândurilor, aceea apare în împărăţia sufletului ca fiind o mişcare dintr-un loc într-altul.
03] Iazul care s-a format din lacrimile lui şi a cărui apă a vindecat sufletul său, închipuieşte căinţa lui în privinţa păcatelor făcute şi baia în aceasta indică o ispăşire potrivită, care reiasă din căinţă. Apa curată indică recunoaşterea dreaptă a păcatelor şi a neputinţelor lui; şi când iazul devine un lac, atunci apa închipuie nădejdea în privinţa dobândirii sănătăţii depline şi a milostivirii libere mai înalte a lui Dumnezeu. Aceasta se înfăţişează vizibil la ţărmul puţin cam îndepărtat; Eu Insumi sunt aceea în Duh şi în voinţă. Mişcarea către Mine prin apa adevăratei căinţe şi ispăşiri însă închipuie în sine progresul sufletului spre adevărată îndreptare.
04] Toate acestea sunt însă pentru sufletul lui numai o apariţie corespunzătoare, din care sufletul vede cum este el alcătuit şi ce întreprinde şi face el în cugetul său spre îndreptare, fireşte în această stare numai în voinţă doar, fără o activitate exterioară, adevărată. Aceasta trebuie să urmeze de-abia, când el se va afla, în starea trează, în legătura deplină cu trupul său.
05] Îndată va fi el la Mine şi va începe să vorbească iarăşi. Fiţi numai bine atenţi; tot ce va afirma el acum, arelegătură cu starea interioară a sufletului său! Se vor mai arăta lucruri întortocheate, până ce va păşi el în stadiul al treilea, acesta este legătura pe un timp limitat cu germenele său curat al vieţii.
06] În al treilea stadiu, vă veţi convinge atunci, cât de coerent şi cât de înţelept va vorbi el! Acum vorbeşte doar sufletului lui limpede; dar în al treilea stadiu va vorbi duhul lui din el! Şi atunci nu veţi mai descoperi absolut nici o lacună la el; atunci va purta el o cuvântare, la care vouă tuturor vi se va face cald în jurul inimii!
07] Acum, vine el la ţărm şi spune: >Ah, dar ce călătorie ostenitoare a fost totuşi aceasta! Aici sunt eu acum la tine, tu prieten ales! Nu ai tu nici o cămaşă la tine? Vezi, eu mă ruşinez foarte îngrozitor de goliciunea mea!<
08] Spun Eu din Duhul şi voia Mea acum lui vizibile: >Ieşi afară din apă; după faptele tale vei fi tu îmbrăcat!<
09] Spune sufletul lui Zorel: >Prietene, o, nu vorbi despre faptele mele; pentru că acestea sunt rău înfumurate şi rele! Dacă primesc eu o haină potrivit cu acestea, atunci va arăta ea îngrozitor, neagră şi zdrenţuită!<
10] Spun Eu: >Dacă aceasta, atunci este doară aici destulă apă pentru a o spăla să fie albă!<
11] Spune Zorel: >O, prietene, aceasta ar însemna a dori să speli un negru ca să fie alb! Acest lucru nu va merge bine! Dar o haină este întotdeauna mai bună decât nici una. Eu ies prin urmare din apă!<

12] La picioarele Mele se află o togă cu multe falduri, dar foarte murdărită, deşi culoarea de fond este albă spre gri, o particularitate a culorii îmbrăcăminţii păgânilor în lumea duhurilor. El ia îmbrăcămintea şi simte o scârbă din pricina murdăriei, ceea ce este aici un semn bun. Dar el o ia totuşi, se duce cu aceasta repede în apă şi începe s-o agite, s-o clătească şi în sfârşit, s-o limpezească.
13] Acum, este el gata şi haina este curată. Dar, deoarece mai este ea încă umedă, nu îndrăzneşte s-o îmbrace. Dar Eu îi indic, ca s-o îmbrace totuşi; el nu s-a temut mai devreme de apă, cum să aibe acum un fel de teamă faţă de îmbrăcămintea încă puţin umedă?! Acum spune el - ascultaţi numai, pentru că un asemenea lucru va spune el cu voce tare! -:"
14] Zorel: „Este însă de asemenea adevărat! Mai devreme nu mi-a făcut nimic lacul întreg şi acum să-mi facă ceva cămaşa umedă? Numai cu ea pe trup! Ah, cât de bine îmi face aceasta!"

EV. 051. Capitol.

01] Acum formează Zinka în gând o întrebare şi spune aşa: „Are şi sufletul un trup?"
02] Această întrebare a pus-o Zinka, pentru că nu avea pic de habar, cum arată şi cum este alcătuit sufletul. Căci noţiunea obişnuită a sufletului evreilor era, ca ei să-şi imagineze acesta într-un nor de ceaţă şi ei să spună: el, sufletul, este doar un spirit pur, care are în sine înţelegere şi voinţă, dar în nici un caz o formă şi cu atât mai puţin un trup.
03] Zinka cască de aceea ochii mari, atunci cînd Zorel îi răspunde la întrebarea sa pusă în gând: „Da, bineînţeles că are un trup, care este într-adevăr doar eteric, dar pentru suflet este la fel trup, aşa cum cărnii îi este trupul cărnii. Nimic nu-i lipseşte trupului sufletesc, din ceea ce are trupul cărnii. Acest lucru tu nu-l poţi vedea, bineînţeles, cu ochii cărnii tale, dar eu pot vedea, auzi, simţi, mirosi şi gusta toate acestea; căci şi sufletul are tot aceleaşi simţuri, cum le are şi trupul ca mijloc de comunicare între el şi corp.
04] Simţurile trupului sunt hamurile de conducere în mâinile sufletului spre stăpânirea trupului său pentru lumea exterioară. Dacă trupul însă nu ar poseda astfel de simţuri, atunci nu ar folosi la nimic şi ar fi o povară neimaginabilă pentru suflet.
05] Gândeşte-te acum la un om, care este întru totul surd şi orb, care nu ar simţi nimic, nici dureri dar nici bucuria sănătăţii şi care nu ar avea miros şi nici gust; spune tu acum, dacă ar avea vreun folos pentru suflet un astfel de trup! Nu ar trebui să dispere acesta în starea sa de obicei prezentă?
06] Dar în aceeaşi măsură nu i-ar fi de folos sufletului simţurile ascuţite ale trupului, dacă nu ar poseda aceleaşi simţuri în trupul său eteric! Dar pentru că şi sufletul posedă tot aceleaşi simţuri ca şi corpul, recepţionează cu uşurinţă şi precis cu simţurile lui, ceea ce au primit simţurile dintâi a trupului despre lumea exterioară. Acum ştii tu cum de sufletul are o formă trupească.
07] Tu însă ştii acum ceea ce ţi-am spus eu, cum pot vedea, cum pot simţi şi cum văd eu acestea trupeşte; dar când eu mă voi trezi din nou, atunci tu vei ştii toate acestea, dar eu nu voi mai cunoaşte nimic, pentru că toate aceste lucruri le văd cu simţurile ascuţite ale sufletului, le simt, dar în nici într-un caz cu simţurile trupului.
08] Dacă aş simţi eu toate acestea cu simţurile trupului, atunci acestea s-ar transmite şi nervilor creierului meu şi prin urmare ar lăsa anumite urme în nervii vieţii a inimii trupeşti, iar sufletul meu s-ar regăsi în trupul de carne şi s-ar recunoaşte aşa cum este întru totul. Dar pentru că eu nu am acum nici o legătură cu corpul meu şi mă aflu liber de toate cătuşele trupului meu şi nu pot face nimic pentru sau împotriva simţurilor trupului, eu nu mai voi ştii prin urmare nimic după întoarcerea în trupul meu despre ceea ce văd, simt, aud şi vorbesc aici şi despre tot ce se întâmplă acum cu mine.
09] Dar şi sufletul în sine are puterea să-şi aducă aminte şi aşa el poate să-şi amintească toate lucrurile minore, ce i s-au întâmplat; dar doar în starea sa liberă poate face aceasta. Dar dacă se află în trupul întunecat, atunci el vede, aude şi simte toate lucrurile spirituale doar în linii neclare şi în înfăţişări crude; el este conştient de ceea ce este şi că există, dar nu poate fi vorba la toate acestea spre a-şi da seama de înfăţişările înalt spirituale.
10] Şi tu ai un suflet, aşa cum eu sunt acum un suflet liber; tu nu ai ştiut deloc sau poate doar puţine lucruri despre tine însuţi. Motivul se află în carnea întunecată, cu care este învăluit fiecare trup pentru un anumit timp. De abia acum, pentru că ţi-am povestit unele lucruri, prin gura vie a trupului, direct nervilor creierului tău şi pentru că tu, ca fiind un suflet, ai citit tot astfel de semne şi în interior, ştii acum, ca suflet şi nu ca trup, că ai un suflet şi în adâncul gândirii şi a dorinţelor tale eşti însuţi suflet, care, în fiinţa sa eteric-trupească, are tot aceeaşi înfăţişare ca şi trupul tău.
11] Însă tu nu va trebui să te miri deloc, dacă eu îţi spun acum, că după trezirea mea în viaţa pământească nu voi mai ştii nimic din toate acestea, pe care le-am rostit acum; căci eu ţi-am explicat acum motivul!"

EV. 052. Capitol.

01] (Zorel:) „Acum spune acel prieten către mine: 'Vino Zorel, părăseşte aceste locuri, eu te voi conduce în alte regiuni!'
02] Eu plec cu acel bun prieten departe de acel lac. Noi ne plimbăm printr-o alee minunată şi pomii se închină în faţa Aceluia, pe care eu îl urmez. Acesta trebuie să fie cineva înalt în lumea spiritelor! Oh, unii pomi aproape că se rup de la rădăcină, închinându-se atât de adânc!
03] Tu, Zinka, mergi, dar arăţi ca într-un nor de ceaţă şi nu pari să observi, cum se apleacă acei pomi în faţa prietenului meu! Aceste lucruri sunt ciudate pentru lume, dar totuşi este adevărat!

04] Ciudat, ciudat! Acum încep să vorbească pomii! Ei strigă în şoapte bine de înţeles: 'Laudă pentru Sfântul Sfinţilor, slavă pentru Regele Regilor, din veci şi până în veci!'
05] Nu ţi se pare foarte ciudat!? Dar supărător este faptul că tu te comporţi de parcă nu ai observa, sau de parcă ar fi pur şi simplu o apariţie obişnuită pe pământ precum o ploaie măruntă!
06] Da, da, prietenul, în faţa căruia se închină pomii şi rostesc laude pentru persoana sa, îmi spune, că ceea ce este în spatele nostru nu eşti tu însuţi, ci doar o apariţie de umbră a sufletului tău şi care se dezvoltă doar în această sferă. Din sufletul tău au ieşit anumite raze de lumină; în clipa în care au atins sfera noastră, câştigă în tot acelaşi fel un chip, cum razele emanate de om în plină zi, atunci când acestea cad pe suprafaţa unei oglinzi, conturează şi arată de îndată forma a acelui om, care se află mai aproape de oglindă şi emană aceste raze.
07] Eu vreau să mă uit doar la picioarele tale şi mă voi convinge, că nu mergi, ci doar pluteşti în spatele nostru. Şi este adevărat, tu nu-ţi mişti nici picioarele şi nici mâinile şi totuşi eşti în spatele nostru la o distanţă constantă de şapte paşi! Da, acum înţeleg eu, de ce tu nu poţi vedea cum se închină pomii şi de ce nu auzi tu şoaptele lor minunate!
08] Dar aleea devine acum tot mai strâmtă şi pomii încep să fie mai scunzi, dar se află de aceea mai aproape unul de altul şi totuşi închinările şi şoaptele nu se opresc. Drumul însă devine din ce în ce mai rău. Acum este acea alee deja atât de strâmtă şi drumul este spinos şi pietros, că doar cu greu putem trece pe acolo! Încă nu se poate vedea vreun capăt, cu toate că prietenul spune, că acest drum va ajunge de îndată la capăt şi noi vom ajunge la destinaţia dorită. Oh, acum încep să devină deşi acei pomi de tufă şi drumul începe să devină aproape în întregime de piatră, iar între pietre este totul plin de spini şi scaieţi; aici aproape că nu se poate merge mai departe!
09] Eu îl întreb pe acest prieten de ce am ales aşa un drum greu de parcurs. Prietenul însă mi-a răspuns aşa: 'Uită-te în stânga şi în dreapta, iar tu vei descoperi pe ambele părţi o mare, care nu are fund! Acesta este singurul drum, pe această limbă de pământ, care este într-adevăr pietros şi spinos, dar sigur, care se află între aceste două mări nemărginite. Această limbă de pământ leagă pământul lumesc cu acea lume de apoi mare şi paradisică a fericiţilor. Cine vrea sâ ajungă până acolo, trebuie să accepte acest drum dacă vrea să ajungă acolo, deoarece este singurul drum încolo!'
10] Vezi tu Zinka, un astfel de răspuns ciudat mi-a dat prietenul şi ghidul meu, eu cel care sunt un nimic! Eu îl întreb însă din nou şi îi spun: 'Pe lume există drumuri bune şi rele; dar acolo se ajută omul; el ia unelte şi lopeţi şi începe să repare acel drum. De ce nu se întâmplă şi aici acest lucru?'
11] Dar prietenul a spus: 'Pentru că aceste buruieni multe protejează această limbă de pământ de furtunile îngrozitoare ale mării! Dacă această limbă de pământ nu ar fi plină de tot felul de buruieni, atunci valurile puternice de pe ambele părţi deja de mult ar fi răpit aceasta. Dar pentru că buruienile spinoase sunt atât de dese şi mai ales spre cele două maluri, se opresc valurile mari în acestea şi îşi aşează spuma printre ramuri, care, cu timpul, începe să devină tare ca piatra şi stabilizează această limbă importantă de pământ din ce în ce mai mult. Această limbă însă poartă numele: umilinţă şi adevăr deplin. Ambele însă, umilinţa şi adevărul, au fost în toate timpurile pentru oameni pline de spini!'
12] Iată Zinka, aşa a vorbit acel prieten şi în mine începe să se facă lumină într-un fel ciudat şi eu încep să simt, de parcă ceva începe să se mişte în inima mea; iar ceea ce se mişcă, este o lumină şi acea lumină are o formă în inimă, aşa cum embrionul are o formă în pântecul mamei. Este cât se poate de pur ceea ce văd. Dar acesta începe să devină din ce în ce mai mare şi măreţ! Ah, ce lumină minunată şi întru totul pură este aceasta! Aceasta cu siguranţă este flacăra în sine a vieţii din Dumnezeu în inima pură a omului! Da, da, aceasta este! Ea începe să crească în noi şi ah, cât de bine mă simt eu acum!
13] Încă ne mai aflăm noi pe acel drum îngust; dar acum nu mă mai deranjează buruienile şi acei spini; nici nu mai simt nimic dureros, chiar dacă mă împunge sau mă taie vreun spin! Acum se mai răresc acele buruieni, pomii încep să fie mai mari şi aleea începe să aibe aceleaşi dimensiuni ca şi mai înainte. Buruienile încetează să mai existe, acea limbă de pământ devine mai largă, iar malul mării se depărtează din ce în ce mai tare şi deja acum pot vedea, bineînţeles încă în depărtări, o ţară minunată cu cei mai frumoşi munţi şi peste acei munţi străluceşte soarele! Dar din aleea ce devine din ce în ce mai largă şi mai mare, nu am ieşit încă, iar acei pomi înalţi şi mari nu au terminat încă, să-şi aplece coroanele în faţa prietenului şi ghidului meu şi acum şoaptele lor sună ca şi nişte harpe minunat acordate!
14] O Zinka! Da, da, acolo este nemărginit de frumos! Dar şi tu mai pluteşti în urma noastră şi eşti tot atât de tăcut ca şi mai înainte, dar nu este vina ta; căci nu tu eşti acela, ci doar o imagine de-a ta. Ah, dacă ai putea vedea şi tu aceste minunăţii, dar, pe lângă aceasta, să îţi aduci aminte de fiecare amănunt pentru viaţa pământească; ce om memorabil ai fii tu! Şi eu aş putea să fiu astfel, dacă mi-ar rămâne ceva în minte despre toate acestea; dar mie nu-mi va rămâne nimic! Dar acest prieten spune, că în timp îmi voi aminti de toate acestea; dar mai întâi de toate, va trebui să parcurg acest drum plin de spini şi în carne."

EV. 053. Capitol.

01] (Zorel:) „Ah, lumina vieţii din interiorul meu devine acum foarte puternică; acum pătrunde deja în toate măruntaiele mele! Oh, ce bine îi pricinuieşte această lumină întregii mele fiinţe! Dar eu acum o pot vedea sub forma unui copil de patru ani arătând foarte prietenos! Şi foarte înţelept trebuie să fie; căci el arată ca şi un Dumnezeu mic, dar nu ca şi un zeu al fanteziei egiptenilor, a grecilor sau a romanilor, ci ca şi o imagine minunată a Dumnezeului adevărat al evreilor! Este o imagine a Dumnezeirii adevărate!
02] Oh, acum recunosc eu mult prea bine, că există doar un singur Dumnezeu adevărat; dar doar aceia îi vor zări chipul sfânt şi luminat, care sunt întru totul puri în inimă! Eu voi ajunge cu greu la această privire la chipul Lui; căci inima mea a fost deja disperat de murdară! Tu, da, prietenul meu Zinka; căci în inima ta nu pot găsi aproape nimic ce este necurat, în afară de un petec şi de o aţă, prin care tu va mai trebui să râmâi încă un anumit timp legat de acea lume pământească!
03] Dar, acum, se poate vedea în depărtări capătul lat al acestei alei. Nici unde nu se mai poate vedea vreo urmă de mare, peste tot pământ bogat şi îmbelşugat, grădini lângă grădini; peste tot se află cele mai frumoase case şi palate! Ah, ce frumuseţi de nedescris!
04] Prietenul meu spune că nu este nici pe departe ca în ceruri, ci acesta este doar paradisul. În ceruri nu a putut intra până acum nici un muritor; căci până acolo încă nu s-a construit podul. Toţi cei buni, care de la începutul creaţiei au trăit pe acest pământ, se află aici lângă Adam, Noe, Avraam, Isaac şi Iacob. Acei munţi înalţi sunt barierele acestei ţări minunate. Cine va ajunge pe acei munţi, acela va putea vedea cerul cu nenumăraţii îngeri ai lui Dumnezeu, dar nimeni nu va putea intra în acesta, decât peste prăpastia cea mare, care nu are nici fund, iar acest lucru se va întâmpla doar atunci când se va construi un pod solid.
05] Ne mişcăm acum repede ca şi vântul. Omul de lumină din interiorul meu are acum o mărime a unui băiat de opt ani şi mie mi se pare, că gândurile sale îmi lovesc întreaga fiinţă ca şi cu nişte trăsnete. Eu simt foarte bine profunzimea şi măreţia lor de neînţeles, dar formele eu încă nu le pot distinge. Trebuie să fie ceva minunat! Fiecare gând fulgerător îmi provoacă un sentiment de fericire! O astfel de fericire nu este cunoscută în întreaga lume şi ea nici nu o poate simţi! Căci întregul pământ este o judecată milostivă a lui Dumnezeu, dar totuşi într-un anume fel este o judecată; iar în cea mai bună judecată este fericirea greu de împărţit.
06] Acum însă ajungem în apropierea acelor munţi înalţi şi la fiecare pas totul devine mai magnific! Câte nenumărate minuni peste minuni! Pentru a le descrie pe toate nu ar ajunge o mie de ani de viaţă omeneşti!
07] Şi iată aici, lângă acei munţi locuiesc un număr mare de oameni foarte frumoşi! Dar pe noi doi, adică aceasta înseamnă, pe mine şi pe prietenul meu minunat, nu par să ne observe; căci ei merg cu paşi rapizi şi vioi pe lângă noi, dar nu fac nici un gest de parcă ne-ar vedea, în vreme ce pe prietenul meu l-au salutat vizibil toţi pomii! Un popor spiritual ciudat!
08] Aha, aha, la această ocazie am ajuns în vârful acelui munte mare! O Doamne, o Doamne, acum ne aflăm noi şi mai ales eu, ca şi un adevărat bou la poarta cea nouă! Eu pot vedea acum limpede până în depărtări spre orizontul viu luminat. Acolo se spune că începe cerul lui Dumnezeu, care se întinde din ce în ce mai departe şi în sus până spre veci!
09] Dar între aici şi acolo se află o prăpastie mare, mai mare decât spaţiul între pământ şi soare! Peste aceasta însă se va construi un pod! La Dumnezeu toate acestea sunt posibile cu mare uşurinţă!
10] Dar acum este omul meu de lumină din interior tot atât de mare ca şi mine şi ciudat, eu încep să devin obosit, iar prietenul meu îmi spune să mă odihnesc pe acea iarbă de gazon frumoasă şi aromată! Aşa voi face eu acum!>

EV. 054. Capitol.

01] Spun Eu: <Vedeţi, de abia acum va intra în cel de-al treilea stagiu; atunci fiţi atenţi la ceea ce spune!>
02] Întreabă Citreniu: <Doamne, dacă Zorel adoarme pe acea iarbă nevăzută de noi, ce folos ar avea acest lucru? Trebuie să se întâmple aceasta, sau nu poate să intre în cel de-al treilea stagiu fără ca să mai adoarmă?>
03] Spun Eu: <Dacă sufletul său ar fi pur, atunci ar merge acest lucru şi fără acel somn; dar atâta timp cât sufletul se mai află într-o anumită legătură cu trupul, trebuie ca la schimbarea nivelului să se instaleze un fel de amorţeală , prin care sufletul poate să schimbe fără a recunoaşte stagiul. Ceea ce a văzut şi a vorbit sufletul lui Zorel în cel de-al doilea stagiu, a fost până la persoana sa doar nişte apariţii; în cel de-al treilea stagiu ajunge să vadă totul adevărat şi ceea ce va vorbi el atunci, va fi întru totul real.>
04] Întreabă Cireniu: <Dar ce este în fond şi la urma urmei somnul? Cum şi prin ce se instalează acesta?>
05] Spune Eu: <Trebuie să ştii şi acest lucru? Foarte bine atunci, dacă tu vrei să ştii neapărat, atunci Eu trebuie să-ţi spun toate acestea în această clipă şi aşa ascultă!
06] Dacă ai o rochie pe trup şi după felul grecesc ai pe picioare pantaloni, atunci trăiesc prin mişcările tale acea rochie şi acel pantalon, adică, acestea trebuie să se supună voinţei tale, aşa cum se supun membrele trupului tău voinţei sufletului. Dar dacă tu mergi pe timp de vară şi doreşti să faci o baie, atunci tu îţi dezbraci hainele, pentru că tu nu poţi avea nevoie de acestea în baie. Hainele şi pantalonii se află atunci, în vreme ce tu te afli în baie, într-o linişte necesară şi nu se

mişcă şi nici nu se clintesc din loc. Dacă tu însă ieşi din baie, atunci vor căpăta haina şi pantalonii tăi iarăşi viaţă şi într-un anume fel acestea încep din nou să trăiască cu tine? Dar de ce te-ai dezbrăcat tu de hainle tale în vreme ce ai făcut baie? Iată, pentru că ţi-au fost incomode şi au început să te strângă! În acea baie însă te-ai întări şi hainele care mai înainte ţi şi-au părut atât de grele sunt din nou uşoare ca pana.
07] Când sufletul tău a devenit slab şi obosit după greutăţiile zilei, atunci se trezeşte în acesta necesitatea spre a se odihni în voie. Atunci sufletul obosit îşi dezbracă de îndată haina sa de carne şi se duce în baia spirituală şi se spală, se curăţă şi se întăreşte în aceasta; dacă a devenit din nou puternic, se întoarce iarăşi la haina sa de carne şi încep să mişte membrele adormite ale acesteia cu cea mai mare uşurinţă.
08] Acum însă ai văzut prin povestiriile lui Zorel, sau mai mult ai priceput cu vietate, că în sufetul său a început să se dezvole un anume om de lumină, faţă de care se comportă sufletul tot aşa cum trupul material se comportă cu sufletul. Deci, acest om de lumină nu a primit vreo întărire de la sufletul său, care este o anume îmbrăcăminte; el a aflat în inima sufletului aşa cum se află un ou în femeie fără trezirea, viaţa şi deşteptarea bărbatului. Prin această tratare unică şi-a trezit pentru aceste clipe sămânţa de veci prin cuvintele Mele şi ale lui Zinka şi ceea ce el a auzit, a început să crească atâta timp până când întreg sufletul, care este o haină, a fost umplut întru totul de fiinţa pur spirituală.
09] Sufletul însă, care pentru această clipă este curat, are totuşi în sine unele părţi materiale, care sunt mult prea grele pentru partea pur spirituală, deoarce nu a fost vreodată antrenat să poarte astfel de greutăţi. Acest om spiritual trezit într-un anume fel artificial şi forţat pentru a creşte cât mai repede este în că mult prea slăbit pentru a purta sufletul greu şi încă îi mai este dor de linişte şi de în tărire. Acest somn aparent al sufletului pe acea pajişte nu este prin urmare nimic altceva decât o debarasare a spiritului faţă de părţile materiale ale unui suflet; doar ceea ce este asemănător în suflet reţine, tot restul însă trebuie să se dihnească, aşa cum se odihneşte în tăcere trupul, atunci când sufetul se întăreşte, sau aşa cum se odihneşte haina ta, atunci când îi oferi trupului tău o întărire minunată într-o baia.
10] Dar totuşi există o conecţiune la această întărire între odihna care urmează şi sfera nobilă, omenească a părţilor exterioare dure şi nefinisate. Dacă cineva ar veni, atunci când tu te-ai relaxa în acea baie şi ar lua hainele de care tu te-ai dezbrăcat şi ar începe să le distrugă, atunci dragostea ta natutrală pentru acele haine şi-ar anunţa şi prin urare tu ai fi cât se poate de supărat. O legătură cu mult mai intensivă însă se află înte suflet şi trup; cine ar vrea să ia acele haine de carne şi ar vrea să le distrugă înainte de vreme, pe acelea cu siguranţă că lumiă-ar trata într-un mod cât se poate de curios.
11] Dar legătura între suflet şi spirit este una cât se poate de intensivă, pentru că sufletul, mai ales unul pur, este în sine un element spiritual de veci şi spiritul ar face o mişcare îngrozitoare, dacă cineva ar vrea să-i răpească cu totul haina şi trupul său. El ar ajunge la cel mai înalt foc şi ar distruge tot, ce ar încerca să se apropie de el.
12] Dar ceea ce este material trebuie sufletul totuşi să lase deoparte, până când spiritul atrage ceea ce este înrudit cu el ca fiind el însuşi şi să devină cu acesta un întreg. Partea materială a sufletului este vizibilă pentru spirit, prin faptul cum este îmbrăcat sufletul. Tu ai auzit cum a vorbit Zorel despre o cămaşă murdară, pe care el însuşi a spălat-o în lac, pe care a stors-o şi a îmbrăcat-o aşa udă cum a fost. Iată această îmbrăcăminte este haina material exterioară a sufletului, care mai întâi trebuie dezbrăcată şi aşezată spre a se odihni, înainte ca omul spiritual din interior dumnezeiesc să poată deveni o singură parte cu sufletul înrudit.
13] Este nevoie tot timpul de puţin timp pentru clipa trecerii, pentru că tot ce are de-a face cu viaţa liberă, trebuie să se lege (căsătorie spirituală) cu fiinţa nouă şi mai nobilă, înainte ca acea nouă fiinţă sau acel nou om ceresc poate de la sine să simtă, gândească, vadă, audă, miroase şi să guste. În acel somn se întâmplă această mutare anume; dacă s-a întâmplat aceast transfer, atunci noul om este gata şi nu mai are nevoie pentru existenţa sa să se mute într-un anume fel pentru a putea rezista spiritua şi pur.
14] Dar într-o astfel de stare este un om desăvârşit şi în fiinţa sa nu poate să ajungă mai departe de atât; doar în recunoaştere şi în perfecţionarea dragostei pure şi a înţelepciunii cerurilor şi puterea care există spre a conduce şi a aranja pentru vecie este o creştere constantă din veci şi prin urmare şi dobândire a unei fericiri din ce în ce mai înalte ca urmare a dragostei, a înţelpciunii şi a puterii.
15] Ca un astfel de om desăvârşit se va prezenta în scurt timp Zorel al nostru şi încă va rosti toate acestea cu gura sa de carne despre desşvârşirea în sine a omenirii. Aveţi acum mare grijă; el va începe de îndată să vorbească!>

EV. 055. Capitol.

01] Când am terimnat de spus aceste cuvinte către Cireniu, a început Zorel, care între timp nu a făcut nici o mişcare şi a fost ca şi mort, să se mişte şi a început să semene atât de mult cu un înţelept, că înfăşişarea sa le-a impus chiar şi soldaţilor romani un astfel de respect, căci unul a început să spună aşa: <Acest om arată ca şi un Dumnezeu care doarme!>
03] În sfârşit a deschis Zorel gura şi a început să vorbească: < Aşa se află omul în fiinţa sa în faţa lui Dumnezeu, care de abia acum Îl recunoaşte, Îl iubeşte şi Îl adoră!> Aici urmază o pauză.
04] După aceasta vorbeşte Zorel mai departe şi spune: <Întreaga mea fiinţă este acum lumină şi eu nu pot vedea vreo umbră, nici în mine dar nici în jurul meu; căci şi în jurul meu totul este

lumină. În aceasta lumină minunată însă mai pot vedea o lumină mult prea sfântă; luminează ca şi un soare măreţ şi acesta este Domnul!
05] Mai înainte am crezut eu despre prietenul şi ghidul meu, că este doar un suflet omenesc, aşa cum suntem şi noi; doar că în starea mea de mai înainte s-a aflat încă multe înşelăciuni în mine. De abia acum îl recunosc eu pe conducătorul meu! El nu se află acum lângă mine, ci în acel soare Îl pot vedea, Cel care este sfânt, mult prea sfânt! Nenumărate oşti de spirite desăvârşite de lumină plutesc în jurul acelui soare în toate direcţile, în cercuri mai strânse şi mai largi. Ce nobleţe nemărginită este aici! O oameni! Să-l vedeţi pe Dumnezeu şi să-L iubiţi deasupra tuturor este cea mai mare fericire posibilă!
06] Dar acum nu văd numai toate cerurile, ci privirea mea pătrunde acum în toate adâncurile creaţiei ale marelui Dumnezeu. Eu văd pământul nostru slab întru totul şi văd toate insulele şi toate ţărâmurile întregului pământ. Eu pot vedea fundul mărilotr şi ce se află sub acestea, nenumăratele fiinţe vii ale mării, de la cea mai mică până la cea mai mare specie. Câte soiuri nenumărate se află în aceste mări!
07] Eu încă pot vedea cum este aşezată iarbă de tot felul de spirite, care sunt foarte harnice şi vii. Eu mai văd cum voinţa Atotputernicului îi obligă, să fie harnici şi pot vedea lucrul precis şi exact al acestor nenumărate spirite. Aşa cum albinele lucrează în stupul lor, aşa lucrează şi acele spirite la pomi şi tufişuri, la iarbă şi la plante. Dar ei înfăptuiesc toate acestea, atunci când sunt cuprinşi şi inundaţi de voinţa Celuia, care a fost ghidul şi prietenul meu pe drumul cel îngust şi spinos al probei vieţii mele până aici şi care acum locuieşte în acel soare de neajuns care este sfânta lumină de veci a Sa şi de unde îşi trimite în toate părţiile spaţiului nemărginit voinţa Sa.
08] Da, doar acesta este Domnul, la fel ca şi El nu este nimeni! De voinţa Sa trebuie să asculte mic şi mare. Nu există nimic în tot spaţiul nemărginit, care ar putea să se împotrivească Lui. Puterea Sa întrece totul şi înţelepciunea Sa este de necercetat. Totul, ce este, este din El şi nimic nu există în spaţile nemărginte ale creaţiei Sale, care nu a reieşit din El.
09] Eu văd din El cum ies puteri, cum dimineaţa soarele răspândeşte în toate direcţile razele sale cu o repeziciune mare şi acolo unde cuprinde şi ajunge o rază de soare, acolo începe să se mişte, să trăiască şi să se vadă şi după scurt timp apar forme şi înfăţişări noi. Dar forma omului este capătul tuturor formelor şi a înfăţişărilor şi forma sa este o adevărată înfăţişare a cerurilor; căci întregul cer, a cărui graniţe sunt cunoscute doar de Dumnezeu, este tot un om şi fiecare înger în sine este tot un om desăvîrşit.
10] Acesta este un mare secret a lui Dumnezeu şi cine nu se află pe acest punct, pe care mă aflu eu acum, aceluia îi este imposibil să înţeleagă sau să priceapă astfel de lucruri; căci doar spiritul pur din Dumnezeu în om poate înţelege şi pricepe, ceea ce este spiritual şi ceea ce este în el şi în afara lui şi cum este înfiinţat şi menţinut şi de ce şi pentru ce! Nimic nu există în spaţiul nemărginit, ce nu ar fi pentru om; totul este făcut pentru necesităţile omului din toate timpurile.>

EV. 056. capitol.

01] (Zorel:) <Însuşi Dumnezeu este cel mai înalt şi desăvîrşit om de veci din Sine Însuşi; aceasta înseamnă, că omul în sine este un foc, a cărui simţ este dragostea; o lumina, a cărui simţ este înţelegerea şi înţelepciunea; şi o căldură, a cărui simţ este viaţa în sine în sfera completă a cunoaşterii proprii. Atunci când focul devine mai intensiv, atunci şi lumină devine mai puternică şi mai măreaţă căldura care crează totul şi la sfârşit străluceşte, iar raza este în sine lumină, are căldura ncesară, iar aceasta lucrează în depărtări cât şi în sine. Ceea ce este creat primeşte din ce în ce ma multă lumină şi căldură, luminează şi încălzeşte tot mai departe şi înfăptuieşte iarăşi acolo unde ajunge. Şi aşa totul se reproduce în veci din focul de veci, din lumina de veci şi din căldura de vecie, iar toate acestea umple din ce în ce mai mult spaţiul nemărginit al creaţiei.
02] Totul provine prin urmare din existenţa de veci a lui Dumnezeu şi se formează până când devine asemănător cu fiinţa de veci a omului, în asemănarea căruia se află libertatea independentă în forma omului care provine de la Dumnezeu, aşa cum un Dumnezeu este prietenos din nevoie cu Dumnezeul de veci, pentru că este tot acelaşi lucru, deoarece este ca şi Dumnezeul de veci.
03] Acolo unde vedeţi voi lumină, foc şi căldură, acolo este omul deja desăvârşit sau este la început. Miliarde de atomi de lumină, de foc şi de căldură se leagă şi crează forme. Formele proprii se leagă din nou într-o formă mai mare corespunzătoare omului şi se formează în acesta spre a deveni o fiinţă. Această fiinţă produce mai mult foc, lumină şi căldură; dar cu acestea se instalează necesitatea spre a deveni o formă mai înaltă şi mai perfectă. Imediat rup acei atomi pielea lor, chiar dacă aceasta este desăvârşită, se leagă cu substanţa voinţei lor într-o formă cu mult mai înaltă şi mai perfectă. Toate acestea continuă până la desăvârşirea totală a omului, iar omul se leagă în sine până la acel stagiu, în care mă aflu eu acum şi aşa este asemănător cu focul, lumină şi căldura de veci, ce este în sine Dumnezeu, pe care eu îl văd acum cu privirea mea de neclintit în lumina Sa de veci, în Sine tot focul şi întreaga căldură, ceea ce este doar Dumnezeu din veci în veci.
04] Omul este de aceea mai întâi un om din Dumnezeu şi de abia după aceea un om de la sine. Atâta vreme cât este din Dumnezeu, se aseamănă lumină cu un embrion în pântecul mamei; de abia când devine de la sine un om în ordinea lui Dumnezeu, este el un om desăvârşit, căci de abia atunci poate el să ajungă la adevărata asemănare dumnezeiască. Dacă a ajuns la aceasta, atunci va rămâne ca Dumnezeu din veci în veci şi devine în sine un creator a lumilor şi a fiinţelor şi a oamenilor. Căci acum este ciudat, că eu pot vedea acum toate gândurile, sentimentele şi dorinţele

mele şi voinţa mea este ca şi pielea a ceea, ce eu am gândit şi a ceea ce am simţit! Vedeţi, aşa se întâmplă cu ceea ce se crează din nou!
05] Sentimentul căldurii şi prin urmare al dragostei, simte necesitatea unei fiinţe; cu cât mai măreţ devine sentimentul, cu cât mai multe flăcări şi căldură se produce, cu atât mai mare devine forţa luminii din acele flăcări.
06] În acea lumină se exprimă necesitatea dragostei în forme. Dar formele apar şi dispar ca şi imaginile din fantezia omului înfocată în spatele pleopelor închise, cum se spune; dar tot timpul apar altele noi, devin mai mari şi cu timpul primesc din ce în ce mai mult forme cu mult mai precise. Dar la omul desăvârşit, aşa cum este la mine doar pentru un scurt timp, se va reţine gândul într-o anume formă, pentru că, cuprins de voinţă, prinde un contur rapid şi precis în forma apărută şi aceasta nu mai poate fi schimbată; dar pentru că acea formă, sau înveliş exterior, este cât se poate de fin eteric şi prin urmare transparent, pătrunde de la creatorul acelui gând reţinut din ce în ce mai multă lumină şi căldură. Acesta însă înmulţeşte acele gânduri reţinute ale luminii şi ale călduii proprii, din elementele care au răsărit mai întâi şi acel gând reţinut începe în scurtă vreme, să se dezvolte din ce în ce mai mult şi după lumina înţelepciunii şi a recunoaşterii desăvârşite, a cărui construcţii plastice sunt atât de clare în toate părţiile necesare ca şi la lumina zilei, legăturiile şi toate membrele, sunt necesare şi util ansamblate organic. Dacă gândul are mai întâi toate acele lucruri organice, atunci începe în sine să devină conştient de propria sa viaţă şi se va ţine de ceasta.
07] Acum se poate cu uşurinţă gândi, că un om desăvârşit care pune în ordine organică în câteva clipe nenumărate idei şi gânduri, le va putea gândi şi le va putea ansambla. Dacă el va dori să le învelească cu voinţa sa, atunci acestea vor continua să existe şi se vor dezvolta, ca la sfârşit să se asemene cu însuşi cel care le-a creat în desăvârşirea lor cea mai înalt posibilă şi acestea se vor reproduce mai departe şi vor crea de la sine în nenumărate exemplare ceea ce sunt ele, tot în acelaşi fel cum au primit şi ele existenţa. Aceste lucruri pot fi dovedite chiar şi în luma materială.
08] Reproducerea proprie o puteţi găsi voi la plante, animale, oameni după forma trupului şi la planete, care se reproduc. Dar reproducerii lor le sunt aşezate limite stricte. Aşa unei boabe de seminţe de un anume fel are doar un anumit număr de reproducerea seminţei de specia sa, iar acest număr nu poate fi depăşit; tot aşa se întâmplă şi cu animalele: cu cât mai mare este animalul, cu atât este mai îngrădit în reproducerea sa! Tot aşa se întâmplă chiar şi cu omul şi de aceea cu atât mai mult la planete. Dar în împărăţia spirituală a omului desăvârşit continuă, aşa ca şi la Dumnezeu, simţul şi gândirea pe veci. Dar pentru că în felul normal şi obligatoriu fiecare gând şi idee este învăluită de acel spirit de care este creat prin voinţa sa şi poate deveni prin urmare în sfârşit independent, este uşor de înţeles, că reproducerea veşnică a fiinţelor nu poate avea vreun sfârşit.
09] Tu, Zinka, întrebi acum în gândul tău, unde vor avea loc şi spaţiu acele fiinţe create, dacă crearea se poate face de nenumărate ori. O prietene, gândeşte-te, că spaţiul fizic în sine este nemărginit şi dacă tu ai vrea ca în fiecare clipă, un timp nemărginit să creezi de zece ori o sută de mii de sori, atunci acestea s-ar pierde şi aşa în scurt timp în mişcările lor rapide, aşa de parcă nu ar fi fost vreodată creat un soare! Nimeni în afară de Dumnezeu nu poate pricepe spaţiul nemărginit; chiar şi cei mai mari şi mai desăvârşiţi îngeri nu pot pricepe profunzimile spaţiului veşnic, dar ei totuşi se cutremură de adâncimea nemărginită a spaţiului veşnic!
10] O prietene, eu pot vedea acum cu ochii minţii mele întreg spaţiu material creat! Acest pământ, luna, soarele cel mare şi toate acele nenumărate stele, pe care tu le poţi vedea şi din care există câteva, care, par ochilor tăi ca şi un punct slab luminat, dar care sunt regiuni nemăsurat de mari de sori şi de lumi, care în sine cuprind miliarde ori miliarde de sori şi de mai multe planete, iar acestea nu sunt nimic faţă de tot spaţiul creat, aşa cum o mică pietricică fină nu este nimic în comparaţie cu tot spaţiul de stele văzut de tine! Şi totuşi îţi pot spune, că printre acele stele multe, care pot fi zărite de ochiul tău, există multe, a căror diametru este de mai multe mii de ori mai mare, decât este linia dreaptă de la tine şi până la cea mai îndepărtată stea şi înapoi, pe care tu deabia o poţi vedea, - o distanţă, pe care tu cu greu o vei putea parcurge, chiar şi cu viteza unui fulger, în un miliard ori un miliard de ani pământeşti!
11] Astfel de corpuri sunt de o mărime enormă şi totuşi pr în faţa ochilor tăi ca nişte puncte mici din pricina distanţei mari! Şi totuşi este totul faţă de întreg spaţiul creat o nimica toată, cum am mai spus, o pietricică minusculă, care poate fi purtată de vânt! Eu îţi spun: Tu poţi să creezi miliarde de sori cu toate planetele şi lunile şi cometele necesare şi tu le vei putea împărţi în toate teritorile solar globale, iar acesta vor fi atât de evidente în spaţiul global, cum o picătură de apă măreşte marea şi cum se revarsă peste malurile acesteia; şi miliardele ori miliardele de globuri ar fi tot atât de vizibile în tot spaţiul nemărginit al creaţiei, aşa cum se observă miliardele şi miliardele de stropi de ploaie care pică în mare.
12] Uită-te la tot acest pământ! Câte mii de izvoare, râuri şi fluvii se revarsă în mare, aceasta totuşi nu se lărgeşte nici măcar cu o lăţime de păr mai mult; acum gândeşte-te la toate acele creaţii şi creaţii în fiecare clipă, iar toate acestea se vor pierde în spaţiul nemărginit aşa cum se pierd miliardele de picături de apă, care, pică în fiecare clipă în mare şi care se pierd în aceasta. De aceea ţie, să nu-ţi fie teamă de atâtea creaţii; căci în tot nemărginitul va fi în veci loc şi spaţiu infinit, iar Dumnezeu este destul de măreţ, să menţină totul pe veci şi să conducă totul spre scopul final.

EV. 057. Capitol.

01] (Zorel:) "Zinka, îţi spun acum chiar mai multe lucruri!Atât cât tu ai gândit, ai vorbit şi ai înfăptuit din tinereţea ta până în această clipă şi ceea ce ai gândit, ai vorbit şi ai înfăptuit înaintea acestei existenţe sufleteşti, toate acestea sunt scrise în cartea vieţii; un exemplar se află în mintea sufletului tău, dar exemplarul cel mare se odihneşte larg deschis în faţa lui Dumnezeu. Atunci când tu vei fi un om desăvârşit, aşa cum sunt eu acum desăvârşit în faţa lui Dumnezeu, aşa vei găsi tu toate gândurile, vorbele şi faptele. La ceea ce a fost bine, vei găsi tu multă bucurie; dar ceea ce nu s-a afat chiar în ordinea cea bună, nu vei avea bucurie despre aceasta, dar ca un om desăvârşit nu vei simţi nici tristeţea. Căci prin acestea tu vei recunoaşte milostivirile şi conducerile înţelepte şi măreţe a lui Dumnezeu şi aceasta te va întări în dragostea cea pură pentru Dumnezeu şi te va antrena în răbdarea faţă de toţi acei fraţi săraci şi nedesăvârşiţi, pe care Dumnezeu ţi va da spre a-i conduce, fie în această lume sau chiar şi în cealaltă.
02] Din astfel de gânduri măreţe vor ieşi o dată noi creaţii. De obicei din astfel de gânduri, vorbe şi fapte se formează corpuri astrale mai mici sau mai mari ale lumii noi. Acestea sunt aşezate în focul sorilor, pentru a ajunge acolo la un anumit nivel; au ajuns acestea până în acel stagiu dorit, atunci sunt trimise cu putere mare afară în spaţiul de creaţie şi acolo cu timpul sunt lăstate să se dezvolte din ce în ce mai mult de la sine. Cu timpul se formează într-o astfel de lume nou născută acele mii şi mii de gânduri şi idei separate – aşa cum sămânţa este aşezată în pământ – prin focul şi lumina de creştere a vieţii, iar acestea slujesc noii lumi cu timpul ca bază a nenumăratelor înfiinţări ulterioare a tot felul de fiinţe, mineralii, plante şi animale, din a căror suflete cu timpul se vor forma suflete omeneşti.
03] Astfel de lumi noi poţi vedea tu din când în când în mare parte ca fiind nişte stele în ceaţă, sau chiar ca şi nişte comete pe bolta cerului. Baza lor fundamentală sunt gândurile, ideile, vorbele şi faptele consemnate în cartea lui Dumnezeu.
04] Din acestea poţi vedea că, chiar şi cel mai mic gând, pe care un om la gândit vreodată, ori pe acest pământ sau pe altul, este imposibil ca să se piardă; şi spiritele din aceste gânduri, cuvinte şi idei şi fapte unei astfel de lumi noi formate prin voinţa lui Dumnezeu, recunosc de îndată în starea desăvârşită, că o astfel de lume este fapta gândurilor, ideilor, vorbelor şi a faptelor şi aşa ei preiau cu drag şi cu un sentiment de fericire conducerea, ghidarea, formarea şi popularea şi organizarea necesară interioară a acelui corp în sine şi în sfârşit a tuturor lucrurilor şi fiinţelor, care vor trebui să existe pe acea planetă.
05] Tu te uiţi acum la acest pământ şi nu vezi nimic altceva decât materia care pare moartă. Şi eu pot vedea formele moarte ale materiei; dar eu mai văd multe altele în aceasta, ceea ce tu cu ochii tăi nu poţi vedea. Eu văd lucrurile şi fiinţele spiritual închise în aceasta şi simt scopul lor şi văd cu ochii, cum se dezvoltă din ce în ce mai mult în interior şi încearcă se perfecţioneze înfăţişarea şi formele lor folositoare, iar eu mai pot vedea nenumărate spirite, care lucrează încontinuu, aşa cum se mişcă nisipul într-o clepsidră romană. Aici nu poate fi nici vorbă de linişte şi din lucrările lor permanente se formează întreaga viaţă a naturii atât de necesară.
06] Eu îţi spun: În fiecar picătură de rouă, care se află atât de strălucitoare pe un fir de iarbă, văd eu deja ca şi într-o mare, miliarde de fiinţe care se mişcă în toate direcţiile! Acea picătură de apă este doar o primă învelire a gândului dumnezeiesc. Din acesta, acele spirite prinse primesc forma lor proprie şi după aceea există într-o anumită formă, care este diferită de cea obişnuită; dar prin aceasta dispare acea picătură de rouă şi devine o perlă de apă şi acele forme nou formate în aceasta şi pline de viaţă se scurg spre plante sau spre alte lucruri, pe care s-a format acea picătură. Dar un astfel de cocon prins, se schimbă de îndată într-o altă formă şi din o sută de mi devine una. O nouă piele se formează peste noua înfăţişare; în aceasta acele multe forme mici sunt schimbate prin influenţa luminii şi a căldurii spre necesitate organismului formei noi şi mai marui şi acea fiinţă nou formată începe o nouă lucrare ca pregătire spre trecerea repetată într-o formă din ce în ce mai clară, în care se pregăteşte iarăşi pentru a deveni înfăptuitoare într-o formă mai înaltă şi mai desăvârşită. Şi aşa sunt aceste lucrări evidente a fiecărui fiinţe provenite dintr-o anumită formă nimic altceva decât o pregătire dreaptă pentru o înfăţişare mai înaltă şi mai perfectă spre întărirea cea mare sufletească şi în sfârşit în forma omenească a vieţii pur spirituale.
07] Ceea ce eu îţi spun aici nu este o fantezie, ci adevărul pur şi curat pe veci. Eu aş putea să-ţi mai spun multe despre ordinea lui Dumnezeu, aşa cum văd eu acum atât de limpede! Dar, recunosc acum, că timpul desăvârşirii mele se apropie de sfârşit; de aceea eu mai trebuie să adaug aici rugămintea, ca tu să ai răbdare cu mine, atunci, când voi fi iarăşi un om prost şi din când în când enervant şi să mă ghidezi în ordinea cea dreaptă şi cunoscută de tine acum a lui Dumnezeu şi să mă conducoi pe drumul cel bun. La trezirea mea în lume te vei mira cât se poate de tare, că eu voi fi iar prost şi întunecat la minte şi de toate acestea, ce s-au întâmplat acum, nu voi mai ştii nici o silabă; dar toate acestea îmi vor fi o dată totuşi de folos.
08] O vreme spiritul meu crescut în forţă se va obosi în această stare neexperientată şi neobişnuită, iar el se va comporta de parcă ar dormi în continuu; dar prin liniştea necesară acum se va simţi întărit şi se va trezi şi până la urmă va simţi obligaţia adevăratei desăvârşiri, a fericirii dulci, pe care a simţit-o mai înainte şi prin urmare va face multe pentru formarea sufletului, ca să devină apt în el tot adevărul şi toate acele simţuri drepte, pentru a trece întru totul în spiritul care îl cuprinde.
09] Eu voi dormi acum încă o jumătate de oră, după care tu mă vei trezi iarăşi prin aşezarea inversă a mâinilor tale. Dar când eu voi fi din nou treaz, nu mă lăsa să mă mişc în loc, până când

eu nu voi recunoşte întru totul la acea masă Omul oamenilor! Căci acela este tot una cu Acela, pe care încă Îl pot vedea în soarele veşnic a lumii spirituale.
10] Dar acum îţi mulţumesc, că ai aşezat mâiniile pe mine!>

EV. 058. Capitol.

01] După aceste cuvinte a dormit liniştit Zorel al nostru şi Zinka a vorbit aşa: <Nu se poate, ce revelaţii ne-a făcut acest om! Dacă toate sunt adevărate, atunci am primit noi mărturisiri, despre care cu greu a putut vreodată să viseze vreun profet! Nu, eu pur şi simplu sunt uimit de înţelepciunea profundă a acestui om! Într-adevăr! Nici un înger nu poate poseda o înţelepciune mai înaltă!>
02] Spune şi Cireniu: <Da, acest om trebuie ajutat; căci aşa de multe lucruri despre ordinea Ta dumnezeiască nu s-au dezvăluit până acum aici! Dezvăluirile lui Matael au fost măreţe şi m-au pus într-adevăr pe gânduri; dar ceea ce a rostit Zorel acum, este pur şi simplu măreţ! Aproape de neimaginat şi de negândit, că astfel de înţelepciuni profunde se pot îmbrăca în cuvinte omeneşti şi după aceea se pot rosti ca toată lumea să le poată înţelege! Pe scurt, eu sunt entuiziasmat de acest Zorel! Dacă ar putea spune toate acestea atunci când este treaz şi în carne, oh, eu lumină aş aşeza pe un tron înalt, de pe care să poată predica oamenilor înţelepciunea cea mare, ca toţi să poată dobândi cu siguranţă scopul şi sensul existenţei şi a vieţii lor!>
03] Spun Eu: <Foarte bine, prietenul Meu Cireniu! Nu contează în această clipă ceea ce a spus el în cel de-al treilea stagiu – cu toate că este întru totul adevărat -, ci mai mult contează acum, ca voi pe viitor să nu rupeţi toaiagul asupra unui om, pentru că în sine este un suflet bolnav. Căci voi toţi aţi auzit şi aţi simţit, cum într-un suflet atât de bolnav se poate afla totuşi o sămânţă de viaţă cât se poate de sănătoasă; şi dacă un astfel de suflet se însănătoşeşte prin efortul vostru fratern, atunci voi aţi făcut un câştig, care în veci nu va fi plătit de vreo lume! Ce folosuri poate aduce după aceea un astfel de om desăvârşit! Cine poate măsura aceasta?1 Voi, oamenii nu ştiţi, dar Eu ştiu, cât de mult se rentează un astfel de efort al eforturilor!
04] De aceea vă spun Eu vouă acum: Fiţi cu toţii milostivi chiar şi faţă de cei mai mari păcătoşi şi criminali faţă de voi şi faţă de legile dumnezeieşti! Căci doar un suflet bolnav poate să păcătuiască, dar niciodat unul sănătos, pentru că un suflet sănătos nu poate păcătui, deoarece păcatul este doar o urmare simplă a unui suflet bolnav.
05] Dar care dintre voi, oamenii, poate să pedepsească şi să judece un suflet din pricina nerespectării legilor Mele, deoarece chiar voi toţi vă aflaţi sub aceiaşi lege?! Dar o lege de-a Mea consta în faptul, ca dintre voi nimeni să nu judece pe cineva! Dacă voi vă judecaţi aproapele, care a păcătuit încălcând legea Mea, atunci voi păcătuiţi în aceiaşi măsură la legea Mea! Dar ca fiind însuşi voi păcătoşi cum puteţi atunci să judecaţi un alt păcătos?! Nu ştiţi voi, că, în vreme ce pedepsiţi un frate bolnav în suflet, prin aceasta rostiţi voi o pedeapsă dublă, pe care voi, după împrejurări, o veţi ispăşi chiar şi aici, pe acest pământ?!
06] Dacă unul dintre voi este un păcătos, acela să renunţe la poziţia sa de judecător; căci dacă judecă, atunci se judecă pe sine de două ori, din care el va scăpa mult mai greu decât acela, pe care la judecat şi la pedepsit. Poate o dată un orb să conducă un alt orb sau poate să-l ducă spre drumul cel drept?! Sau poate un surd să-i povestească unui alt surd despre efectul armonic a muzicii, aşa cum acesta a fost exersat de David? Sau poate un olog să spună către altul: “Vino aici, nenorocitule, eu te voi duce pe tine în spate!?” Nu ar pica de îndată amândoi şi nu ar pica într-o groapă?!
07] De aceea reţineţi cu toţii, ca voi să nu judecaţi pe nimeni şi spuneţi aceasta şi acelora, care vor deveni o dată ucenicii voştri! Căci prin urmarea acestei învăţături ale Mele veţi creşte voi din oameni îngeri, - dar la nerespectarea acesteia, veţi creşte voi diavoli şi judecători împotriva voastră.
08] Nimeni nu este chiar desăvârşit pe acest pământ; dar cel care este mai aproape de perfecţiun în minte şi în inimă să fie conducătorul şi doctorul fraţiilor şi a surorilor sale bolnave şi cel care este puternic, acela să-l tragă pe cel slab, căci altfel va pica împreună cu acesta şi amândoi nu se vor clinti din loc!
09] Dar ca voi să înţelegeţi şi să pricepeţi într-adevăr aceasta, v-am dat Eu o dovadă vie prin Zorel, din care voi puteţi să vedeţi clar, cât de departe de adevăr şi cât de greşit este de fapt, să judecaţi un delicvent după felul vostru! Felul vostru de a pedepsi va rămâne o pedeapsă lumească şi balaurului tiraniei cu greu i se va putea călca capul cel greu împodobit – căci de aceea pământul este o lume de probă pentru copiii Mei -; dar printre voi nu va rămâne aşa, căci printre voi cerurile aruncă fructe care sunt pline de seminţe.
10] Dacă voi savuraţi acum fructele hărniciei Mele, atunci să nu cumva să uitaţi, să aruncaţi în abundenţă seminţele din acestea în inimile fraţiilor şi a surorilor voastre, ca să creaasă în acestea şi să poarte multe fructe bune şi sănătoase! Dar cum creşte din acele seminţe aşezate în inimă un fruct nou, v-a arătat cu de-a-mănuntul cât se poate de limpede Zorel. Faceţi voi aşa, căci atunci veţi prodce ca şi din interiorul vostru viaţă şi prin aceasta viaţa veşnică va veni asupra voastră în toate desăvârşirile cunoscute! După acest act de aşezare a mâinilor este totul pentru ca voi să vă ţineţi de ceea ce aţi auzit.
11] Dar acum a sosit timpul, în care tu, Zinka, trebuie să-ţi aşezi mâinile invers, ca el să se poată trezi iarăşi; atunci, când se va trezi, dă-i tu, Marcu, puţin vin cu apă amestecat, ca trupul său să aibă tot aceiaşi putere ca şi mai devreme! Dar când se va trezi şi va începe să vorbească ca şi mai înainte, atunci nu vă supăraţi pe el şi nu-i aduceţi deloc aminte de ceea, ce a vorbit el în extazul

său; căci acest lucru ar putea să declanşeze la el un dezavantaj trupesc. Dar nici să nu râdeţi de el, dacă va veni cu o prostie la lumina zilei! Cu tandreţe puteţi voi să-l conduceţi spre Mine; dar nici un fel de grabă, pentru că prin aceasta s-ar strica multe lucruri pentru el, pentru o vreme îndelungată! Zinka acum fă-ţi treaba, deoarece Marcu a ajuns cu vinul şi cu apa!>

EV. 059. Capitol.

01] Zinka îi aşează acum lui Zorel mâinile invers, iar acesta a deschis de îndată ochii şi a fost treaz. Atunci când Zorel s-a trezit complet, I-am făcut Eu un semn bătrânului Marcu, să-i ofere lui acel vin amestecat cu apă, deoarece îl chinuia destul de rău setea. Marcu a făcut aceasta şi Zorel, care a fost foarte însetat a golit paharul cel mare dintr-o singură înghiţitură şi a mai rugat să i se mai de-a un pahar, deoarece încă îi era foarte sete. Marcu m-a întrebat, dacă poate să îi mai aducă unul. Şi Eu am confirmat această întrebare, doar cu observaţia, ca a doua oară să i se pună de două ori mai multă apă decât vin. Şi Marcu a făcut aceasta şi lui Zorel i-a picat bine acel pahar. Dar când s-a mai întărit puţin, s-a uitat prin împrejurimi, pe care le putea vedea încă bine, cu toate că soarele a început foarte mult să se apropie de orizont.
02] După un timp a spus el (Zorel), uitându-se cu ochii la Mine: >Zinka, acel om, de acolo, mi se pare foarte cunoscut! Eu probabil că l-am mai văzut undeva! Cine este oare el şi cum îl cheamă? Cu cât mai mult mă uit la el, cu atât mai mult mi se pare, că l-am văzut într-adevăr undeva! Zinka, eu te simpatizez acum enorm de mult, - de aceea dezvăluieşte-mi şi mie, cine este acel bărbat!>
03] Spune Zinka: <Acel bărbat este fiul unui dulgher din Nazaret, care se află după Kapernaum, - dar nu din acel loc cu acelaşi nume, care se află în spatele acelor munţi şi care în mare parte este locuită de grecii murdari. Caracterul său, este un vindecător şi este cât se poate de bun în arta sa; căci pe cel care îl ajută, acela este ajutat. Numele său se aseamănă cu caracterul şi de aceea se numeşte <Iisus<, ceea ce înseamnă un vindecător a sufletelor şi în acelaşi timp şi a membrelor bolnave. El are în voinţa sa o putere şi mai mare şi tot aşa şi mâinile sale şi pe lângă aceasta este bun ca şi un înger şi foarte înţelept. Acum ştii totul, despre ce ai întrebat; dacă vrei să ştii mai multe, atunci fă aceasta, - căci altfel s-ar putea ca aceşti bărbaţi înalţi să facă ceva şi noi nu am mai avea atunci timp, să mai povestim despre alte lucruri importante!>
04] Spune Zorel mai în şoaptă către Zinka: < Eu îţi mulţumesc pentru tot ceea ce mi-ai spus, cu toate că încă nu ştiu, cum şi în ce poziţie mă aflu eu; căci eu nu pot să-mi explic motivul pentru care acel bărbat mi se pare atât de cunoscut! Mie mi se pare acum, de parcăm o dată aş fi făcut cu el o călătorie mare! Eu am călătorit şi aceasta s-a întâmplat pe apă şi pe uscat şi am avut companii, dar eu nu mai îmi aduc aminte, să fi văzut sau să fi vorbit vreodată cu un astfel de bărbat; şi totuşi mi se pare, cum am mai spus, de parcă aş fi avut mult de-a face cu el într-o călătorie de-a mea! – Explică-mi, cum pot eu pricepe aceasta mai bine!>
05] Spune Zinka: <În cel mai natural fel de pe lume! Tu ai avut o dată un vis cât se poate de viu, de care tu îţi aduci aminte doar foarte puţin şi acesta este cu siguranţă motivul sentimentului tău actual!>
06] Spune Zorel: <Poţi să ai dreptate! Eu visez de multe ori câte ceva, despre care îmi aduce eu aminte doar după câteva zile, atunci când îmi amintesc într-un anume fel printr-un obiect exterior; căci altfel se pierde totul şi eu nu-mi mai aduc aminte de vreun vis şi chiar dacă ar fi părut acesta atât de real! Dar probabil că este aşa; căci în realitate eu nu l-am văzut vreodată pe acest nazaritean!
07] Dar acum mai încă ceva, drag prieten! Iată, eu am venit, să primesc de la înaltul guvernator acea pomană. Ce crezi tu, se va putea obţine ceva de la el? Dacă nu ar fi nimic de sperat, atunci ai putea tu să te adresezi în numele meu persoanei sale, ca eu să pot pleca liniştit acasă. Căci ce aş putea face eu aici? Nu dau nici o iotă pe toate aceste lucruri filozofice teoptiste şi înţelepte. Religia şi filozofia sunt scurte: Eu cred în ceea, ce pot vedea, adică în natură, care din veci se reface tot timpul. Pe lângă aceasta eu mai cred că mâncarea şi băutura sunt cele două lucruri importante pentru viaţă; dar în altceva cu uşurinţă eu nu pot avea încredere.
08] Există unele lucruri ciudate în această lume, cum sunt tot felul şi soiuri de magie şi alt fel de arte sau chiar şi ştiinţa. Dar între acestea şi mine este o relaţie ca şi între foc şi mine: atâta vreme cât nu mă arde, nu suflu! Eu nu simt nici o presiune în mine, să ştiu sau să înţeleg mai multe, decât ştiu şi înţeleg eu acum; şi de aceea ar fi prosteşte din partea mea, să mai rămân aici, pentru a prinde o învăţătură înţeleaptă greu de priceput, ca eu să pot după aceea să mă laud în faţa unor indivizi mult prea proşti.
09] Tu vezi în mine un om al naturii, căruia îi sunt groaznice toate acele instiuţii şi legi , aşa zise înţelepte, ale oamnilor, pentru că libertatea, de obicei înnăscută, o limitează de multe ori în feluri mult prea dure şi acest lucru se întâmplă doa de aceea, ca unii să devină doar foarte bogaţi, măreţi şi să fie priviţi cu respect, iar în schimb multe milioane pot să se prăpădească în suferinţă. Dacă aş înţelege mai multe decât înţeleg acum, atunci m-aş uita eu şi mai profund la baza acestor nedreptăţi, ceea ce cu siguranţă nu m-ar face mai fericit; dar aşa, în prostia mea sunt scutit de multă tristeţe, pentru că nu po înţelege răutăţiile oamenilor din fundament.
10] Acolo unde acei oameni răi, care vor să fie înţelepţi nu au putut să scormonească singuri atâtea legi chinuitoare pentru săraca omenire, au apelat la nişte minţi şirete şi inventive, care, plimbându-se cu nişte chipuri extaziate, au ieşit la iveală cu unele legi din partea zeilor, cu siguranţă neadevărate şi au început să necăjească şi şi chinuie omenirea din nou sub tot feul de ameninţări ridicole despre pedepsele groaznice şi veşnice şi despre vestiri de răsplată mari, dar aceasta bineînţeles doar după moartea trupească, pentru că cei morţi nu mai necesită nimic.

11] Nu au aşteptat moartea trupească, au apelat la zeii lor de nimic şi inventaţi şi au pedepsit pe cei care au încălcat legea zeiilor aici, ca nu cumva în cealaltă lume să nu se mai întâmple acest lucru şi să nu se mai înfăptuiască pedeapsa cea rostită. Doar răsplata se poate aştepta în întregime după moarte de cei credincioşi; în aceasta viaţă nu iese la iveală o răsplată anticipată, doar dacă te laşi pur şi simplu omorât în bătaie pentru un om! Tot ceea ce există în instituţii omeneşti, este condus spre intersele omeneşti, ca fiecare, care gândeşte destul de limpede, să poată vedea din prima clipă motivul, pe care este bazat; legile zeilor şi societatea omenească elementară!
12] Prietene! Dacă unul singur vrea să trăiască ca şi un domn a minunăţiilor pe acest pământ, atunci bineînţeles că trebuie tot restul omenirii slabe şi fără voinţă să plângă împreună cu pământul, pe care se află! Pentru cei care domină omenirea, pentru acei tirani fără inimă ar fi bineînţeles pe placul lor o răsplată în lumea de apoi; dar cine va face acest lucru!? Pe scurt, nu există nimic! Este un joc de păpuşi pur şi inexistent!
13] Cine poate să se folosească de ceilalţi, adică de omenirea cea proastă, face bine şi are dreptate; căci un om prost nu valorează mai mult decât un câine prost! Cel care este mai puternic şi mai şiret să-l doboare, să ia de la el toate bogăţiile sale şi să încerce după aceea pe viaţă şi pe moarte şi în toate felurile să le ocortească de mâini străine! Dacă reuşeşte aşa ceva, atunci devine el în scurt timp un domn mare şi bine privit; dacă însă nu poate face aceasta, atunci nu i se întâmplă o nedreptate, pentru că a înfăptuit ceva, care ca fiind un om înţelept ar fi putut anticipa cu mult înainte, că acest lucru nu va fi încoronat de succes. Pe scurt, pentru cei proşti nu este nimic mai bun decât nimicirea; dacă ei nu mai există, atunci s-a terminat pentru ei pe veci toate legiile, urmăririile şi toate acele pedepse groaznice! Doar să nu exişti atunci când eşti nenorocit; o oră de mizerie adevărată nu se poate compensa prin zece mi de ani de fericiri depline!
14] Drag prieten Zinka, iată, aceasta este credinţa mea simplă, faţă de care cu greu poate spune cineva ceva contrar. Este adevărul, care niciunde nu se vrea auzit; toţi îşi cântăresc existenţa prin tot felul de fantezi mincinoase şi pe lângă aceasta se mai laudă că sunt şi fericiţi! Să continue! Fiecare să scormonească în împărăţia minciuniilor şi să caute alinarea în fantezia fantastică, atunci când mizeria începe să-i zdrobească gâtul cu călcâiul de fier!
15] Ameţiţi-vă cu toţii, voi săracilor, cu otrava minciunii şi dormiţi atâta vreme cât trăiţi sub presiunea dulce a nebuniei şi fiecăruia i se întâmplă ceea ce este drept şi bine, dacă îl face fericit; doar mie mi se face nedreptate, pentru că eu trebuie să mă simt fericit sub crengile adevărului, chiar dacă de la înălţime eu pot vedea, simţi şi calcula încontinuu căderea mortală, care mă aşteaptă pe mine şi pe alţii în situaţia mea! Cine mă va scăpa de la acea cădere, dacă acea fâşie uşoară de prostie, cu care eu sunt prins deacel trunchi de pom, se rupe?!
16] Oameni! Lasaţi-mă ca eu să pot savura în linişte prada mea, eu nu vă fac nici un rău; daţi-mi din beşugul vostru doar atât, ca eu să pot să-mi procur ceea ce mi s-a luat printr-o coincidenţă nefavorabilă şi voi nu veţi vedea în mine un cerşetor nemulţumit! Dar dacă după obiceiul vostru normal nu vreţi să daţi nimic, atunci măcar lăsaţi-mă să merg în linişte mai departe, ca eu, ca un sărac om, să strâng atâta lemn, pentru a-mi putea construi o căsuţă, cel puţin aşa una cum îşi construieşte castorul, dar aceasta bineînţeles nu pe drumurile legii! Din aceste două rugăminţi, una îmi veţi îngădui; dar să mă faceţi şi mai nenorocit, decât sunt eu acum, acest lucru sper ca voi să nu-l faceţi! Dar dacă aveţi cu mine de gând aşa ceva, atunci omorâţi-mă mai bine pe loc! Căci mai nenorocit decât sunt eu acum, nu vreau să devin şi nu vreau să fiu! Căci dacă voi nu mă omorâţi, atunci ştiu eu ce am de făcut! Eu voi ştii să mă omor singur!>
17] Spune Zinka: <Acest gând să fie departe de tine! Şi prin cunoaşterea şi experienţa ta, tu nu va trebui să fi obligat spre o astfel de faptă; căci în vreme ce tu ai dormit, s-a îngrijit foarte bine Cireniu de tine, dar de abia atunci, când tu vei înţelege, că ceea ce tu recunoşti a fi adevărul, este de fapt minciuna cea mai mare! Fi de aceea fără griji şi acceptă o învăţăturţ mai bună şi atunci tu vei deveni într-adevăr fericit!>

EV. 060. Capitol.

01] Spune Zorel: <Cuvintele tale sunt prietenoase, bune şi blânde, iar eu sunt convins, că tu vorbeşti aşa cum te simţi în inimă şi cum este de adevărat acest lucru; dar întrebarea cea mare este, care învăţătură s-o accept eu, sub a cărui torţă luminoasă să văd eu, ceea ce pentru mine este în prezent un adevăr, ca fiind ceva din temelii greşit! Doi cu doi fac patru, acesta este un adevăr matematic, faţă de care nu se poate spune nimic nici chiar din ceruri şi de aceea este imposibil să existe o altă învăţătură, care ar putea eticheta acest adevăr ca fiind o minciună mare! Eu trebuie să fiu doar un nebun superstiţios, pentru a putea accepta, că doi şi cu doi fac împreună o sumă de şapte şi atunci la mine ar fi posibil să îmi schimb credinţa; dar la recunoaşterile mele actuale este pur şi simplu imposibil!
02] Că undeva există o putere de veci inteligentă, de la care provin cel puţin seminţele de veci sau cel puţin primele reguli, nu poate fi negat de vreo inteligenţă; căci acolo unde există o dată un doi, acolo a trebuit să existe mai înainte un unu. Dar cât de prostesc este din partea omenirii nebune şi oarbe, dacă o astfel de putere de veci – care în tot spaţiul nemărginit trebuie să fie la fel împărţit, pentru că efectul de bază trebuie să se simtă în tot spaţiul nemărginit – să se gândească la ea într-o anumită formă şi chiar într-una omenească, da, câteodată şi într-una bestială!
03] Evreii, dacă ar fi rămas la învăţătura lor de veci, ar fi avut în fond cea mai sănătoasă imaginaţie despre puterea de veci în sine, pe care ei o numesc ‚Iehova‵; căci la ei sună o propoziţie aşa: ‚tu nu trebuie să ţi-l imaginezi pe Dumnezeu într-o oarecare formă şi nu ai voie să îţi faci o imagine în lemn despre El!‵ Dar ei au renunţat la aceasta şi în templele şi sinagogile lor toţi pereţii

sunt plin de imagini şi de obiecte de decoraţie şi pe lângă aceasta ei cred cele mai trăznite lucruri, iar preoţii pedepsesc pe acei oameni, care nu cred ceea ce ei învaţă. Ei se numesc slujitorii lui Dumnezeu şi de aceea se lasă cât se poate de tare respectaţi; dar în schimb ei chinuie săraca omenire cu tot felul de lucruri pe care ei le pot inventa. Să devin eu sub astfel de împrejurări un evreu? Nu, departe să fie de mine acest gând!

04] Se spune într-adevăr, că ei au aceste legi direct de la Dumnezeu, pe care El le-a dat lor prin învăţătorul de bază Moise pe muntele Sinai. Legile sunt în sine foarte bune, dacă fiecare s-ar ţine de ele şi ar fi pentru toţi o regulă de viaţă; dar la ce foloseşte, dacă oamenilor săraci li se interzice furatul şi înşelatul în cel mai strict fel, dar toţi ceilalţi, care se află ca nişte minunaţi pe scaunul puterii, fură şi înşeală la fiecare ocazie omenirea care le este supusă, în orice fel şi chip şi ei nu-şi încarcă deloc conştiinţa din pricina legiilor date de Dumnezeu! Spune-mi tu mie, în ce fel de lumină se află pentru unul care gândeşte limpede legea şi cei care o păzesc pe aceasta!

05] Dacă pe un sărac l-a împins sărăcia să ia ceva, de unde a văzut că este din beşug, atunci acesta este tras la răspundere cu stricteţe şi este de îndată pedepsit şi iarăşi pedepsit; dar cel ce ocroteşte legea, care în fiecare zi şi la orice ocazie fură, omoară, înşală şi se serveşte cu ceea ce doreşte, se află deasupra legii, nu ţine deloc cont de aceasta şi în sine nu crede în nimic, în afară de avantajele îmbelşugate ale acestei vieţi! Poate să fie aceasta un aranjament dumnezeiesc, care cu cererile minore faţă de săraca omenire se află într-un astfel de contrast ţipător?! Ce inteligenţă cât de cât sănătoasă poate să accepte astfel de împrejurări?!

06] Ceea ce mie îmi este pe plac, ca să mi se întâmple, la acest lucru trebuie să mă gândesc şi la aproapele meu, ca nici pe el sa nu îl deranjeze, dacă eu voi face cu el ceea ce doreşte în limitele bunului simţ! Dar dacă eu mă aflu până peste urechi în sărăcie, nu am nici un ban, să-mi procur nici chiar strictul necesar şi mă duc, caut şi mă rog, iar la acele rugăminţi nu primesc de la nimeni nimic şi la sfârşit îmi iau ceea ce am nevoie, - poate atunci o lege să mă condamne?! Nu am eu chiar nici un drept, să iau în posesia mea ceea ce îmi este strict necesar, deoarece strămoşii puternici nu au comis un păcat, atunci când au ocupat ţări întregi?!

07] Da, dacă din pricina fricii de lucru ar trebuie să fur şi să fur, atunci nu s-ar putea simţi jignită vreo inteligenţă, dacă m-ar trage cineva la răspundere; dar dacă doar în cazuri extreme iau în posesia mea ceva de ce am nevoie, atunci să nu încerece şi să nici un mă tragă la răspundere vreun Dumnezeu, - dar să nu mai vorbim de un om slab şi egoist, care în unele lucruri comite mai multe nedreptăţi într-o singură zi decât eu într-un an întreg! Eu nu vreau să mă exprim urât faţă de legea proprietăţii dumnezeieşti; dar mai bună şi mai blândă nu face omenirea pin stricteţea ei, ci doar rece şi fără pic de dragoste!>

08] Tot aşa de crudă este aruncată legea bunei cuviinţe, fără pic de pardon faţă de natură, timp şi puterea omului. Să ne gândim peste câte obstacole trebuie să treacă un om -, indiferent dacă el este bărbat sau femeie! De multe ori nici un fel de educaţie, de multe ori însă una, care este cu mult mai rea decât nici una! El savurează de multe ori mâncăruri şi băuturi, care agită sângele său; de multe ori găseţte o ocazie ideală, să-şi satisfacă dorinţele naturale şi le şi satisface. Dar povestea se află şi el este pedepsit fără regrete ca fiind cel mai mare păcătos, căci el a încălcat – doar o lege dumnezeiască.

09] O voi , nebunilor, împreună cu legile voastre dumnezeieşti! De ce nu aţi emis o prelege înaintea celei dumnezeieşti, conform căruia să se sinchisească omul pentru cea mai bună şi adevărată creştere şi de abia după aceea să vă uitaţi dacă mai era nevoie de o altă lege importantă?! Nu este cât se poate de prostesc din partea unui grădinar, care vrea să schimbe direcţia de creştere a unui pom şi începe să tragă de ei cu forţă şi putere, cu toate că acei pomi sunt mari şi au devenit de-a lungul anilor puternici şi de neclintit?! De ce acel grădinar prost nu s-a ocupat mai devreme de acei pomi, deoarece atunci ar fi fost mai uşor sa-i îndoaie fără nici un fel de pericol?! Să se îngrijească un Dumnezeu sau un om, prin a cărui gură să vorbească Dumnezeitatea, mai întâi pentru o natură dreaptă şi binecrescută a omului, o educaţie înţeleaptă şi de abia după aceea să emită legi înţelepte, dacă vreun om binecrescut va mai avea nevoie de ele!

10] O prietene Zinka! Tu eşti un evreu şi cu siguranţă cunoşti mai bine învăţătura ta decât o cunosc eu; dar din atât cât îmi este cunoscut din greşeală, nu-ţi pot spune altceva, decât ţi-am spus eu până acum şi din acestea tu poţi vedea cu uşurinţă, că eu nu pot lăsa deoparte gândirea mea curată şi bazele matematicii, doar din pricina îngrijirii lui Cireniu cel înalt. La astfel de schimburi refuz eu orice fel de ajutor, apuc mai bine toiagul de cerşit şi trăiesc aşa restul amărât al zilelor mele pe acest pământ; dar ceea ce va dori după aceea să facă natura cu mine, îi va fi tot una unui mort care s-a reîntors la nimic! Vorbeşte tu acum, Zinka, dacă am dreptate sau dacă nu am după părerea ta!”

11] Spune Zinka: <Prietene şi frate Zorel! În fond şi la urma urmei eu nu pot să nu-ţi dau dreptate; dar mai trebuie să adaug şi faptul, că mai există lucruri ciudate, despre posibilitatea cărora tu nu-ţi poţi imagina. Atunci când vei ajunge să le cunoşti, de abia atunci vei recunoaşte tu însuţi, cât de multe lucruri bune şi adevărate se află în cuvintele tale rostite mai înainte!>

12] Spune Zorel: <Da, da, aşa este bine; dacă tu ştii altceva mai bun, atunci spune ceva, că eu cu siguranţă nu-ţi voi rămâne dator cu vreun răspuns!>

13] Zinka vorbeşte aşa: <Acest lucru nu ar fi de folos nici unuia dintre noi; dar adresează-te acelui bărbat, despre care tu ai spus, că ţi se pare atât de cunoscut! Acela îţi va aprinde lumina cea dreaptă şi după aceea tu vei începe să înţelegi adevărul sau opusul spuselor tale!>

14] Spune Zorel: <Foarte bine, eu voi face aşa ceva şi să ştii că mie nu-mi este teamă de el; dar cu mine va avea o nucă greu de spart!>

01] Cu aceste cuvinte îl părăseşte Zorel, care este acoperit cu nişte zdremţe, pe Zinka, se apropie de Mine şi vorbeşte aşa: <Înalt domn şi maestru al vindecării, această îmbrăcăminte, care acoperă trupul meu jalnic, sunt nişte zdremţe din cel mai josnic fel; dar acestea cel puţin acoperă ruşinea unui om, căruia îi pare într-adevăr rău, să se afle între aceşti aşa zişi oameni şi din păcate semeni de-ai săi! Forma este tot una până la îmbrăcăminte; dar între existenţă pare să fie o diferenţă strigătoare la cer.
02] Eu sunt un om, care înţelege să facă diferenţa, că doi cu doi nu fac şapte, ci doar patru! Zinka mi-a spus că tu ai fi acel bărbat, care ar putea să-mi aprindă o lumină mai puternică, decât este a mea, că cel puţin prin aceasta să primesc printre colegii mei de credinţă ştampila omenirii; dar eu nu m-am sinchisit prea mult pentru acest lucru şi nici nu vreau să-l dobândesc, dacă tu doreşti să-mi aprinzi o cu totul altă lumina, Zinka mi-a spus, că tu eşti singurul, care poate înfăptui aceassta.
03] Principiile mele cât de cât solide le-ai auzit tu. Pentru mine acestea au fost din păcate un adevăr mult prea crunt; dar dacă tu vei putea să-mi oferi altceva mai bun, atunci fă aceasta şi eu voi lăsa cu drag toate aceste adevăruri să mi se şteargă din inimă! Eu nu ştiu, cu cel fel de titlu de onoare să te salut, - dar eu mă gândesc, că şi tu eşti un om al adevărului şi unor astfel de oameni le este tot una, cu ce fel de titlu li te adresezi. Eu te voi numi 'înalt învăţător' şi te voi respecta ca fiind acesta, cu toate că eu te cunosc doar din auzite. Dar dacă mă vei convinge şi cu fapta, atunci tu vei fi adorat de mine!
04]Spune-mi tu acum, dacă ţie ţi-a fost pe plac, cât de aproape am fost eu de adevăr cu principriile mele. Suntem noi mai mult sau mai puţin oameni, decât au fost aceia, care au locuit acest pământ mai înainte ca fiind nişte fiinţe raţionale? Am eu voie, doar pentru că oamenii au inventat o lege a proprietăţii, despre care ei spun, că a fost dată de la Dumnezeu, ca fiind un sărac faun, care de multe ori nu a băgat în gură trei zile nici o înghiţitură şi prin rugări nu a primit nimic, să-mi iau atât din belşugul unui om, pentru a mă proteja de moartea prin înfometare, deoarece fiecare vierme a acestui pământ are dreptul, să se sature dintr-o proprietate străină, fără ca el să trebuiască să cumpere ceva, pentru că din păcate este şi el un locuitor a acestui pământ, deoarece este aşa dat din partea naturii? Sau are un om mai puţine drepturi, să se sature din fructele naturii, doar pentru că nu a avut bani suficienţi să-şi cumpere o bucată de pământ -, iar o pasăre de pe cer, are mai multe drepturi doar că este o adevărate artistă în furtişagui?! Eu te rog ca tu să-mi dai despre toate acestea un răspuns drept şi valabil!>
05] Spun Eu: <Prietene, atâta timp cât tu egalezi drepturile tale cu cele ale animalelor, ai întru totul dreptate cu principiile tale naturale; căci aici Eu nu-ţi pot spune nimic şi orice lege a moralităţii şi a proprietăţii este pur şi simplu o glumă proastă! Cât de necugetat ar trebuie să fie acel om, care ar dori să dea legi ale proprietăţii păsărilor din aer, animalelor de pe pământ şi peştilor din apă; căci un om cât de cât întreg la judecată, sau chiar şi un Dumnezeu, trebuie să ştie, că aceste fiinţe au ca lege doar natura în sine! Prin urmare tu ai pe deplin dreptate cu părerile tale, dacă omul nu este nimic mai mult şi nu trebuie să se aştepte la nimic mai mult decât un animal, care se află aşa din pricina naturii.
06] Dar dacă omul este poate aici din pricina unui scop mai înalt, despre posibilitatea aceasta ţie însă nu ţi-a trecut nimic prin minte, ceea ce cu uşurinţă se poate recunoaşte prin adevărul controversat a necesităţiilor tale, atunci principiile tale matematice se află pe nişte picioare foarte instabile!
07] Dar pentru că un om este aşezat pe acest pământ pentru scopuri mai înalte, ar trebui tu să recunoşti deja din faptul, că fiind un copil nou născut se află cu mult mai prejos decât orice animal şi de abia după câţiva ani de îngrijire intensivă începe să devină om. El trebuie să intre într-o anumită ordine şi trebuie cu chin şi într-o luptă dreaptă să-şi câştige singur pâinea. De aceea a primit legi, ca el să le privească ca pe nişte îndrumători spre un scop mai înalt şi le respecte din propria voinţă liberă din pricina formării proprii şi a menirii, prin care poate să ajungă la capătul cel înalt, - dar niciodată nu va putea ajunge ca un om animal înţelegător, ci doar ca un om de om desăvârşit.
08] Atâta vreme cât tu te ocupi doar de ceea ce necesită carnea, nu vei ajunge tu prea departe ca om; ah, dar când tu vei ajunge să înţelegi, că în tine mai locuieşte un om, care are cu totul altfel de necesităţi decât trupul tău şi care se află acolo pentru un cu totul alt scop, atunci nu-ţi va mai fi greu să înţelegi, cât de tare sapi tu cu principiile tale în nisip mişcător!
09] Iată, Eu cunosc voinţa ta bună şi cercetările tale pentru a afla adevărul şi după motivele răului, cu care oamenii de pe acest pământ sunt mânjiţi până la urechi! Gândurile tale, prin care ai avut tu tot timpul o plăcere mare pentru a fura, ţi-au descris legea de ocrotire a proprietăţii şi ca fiind o cutie a pandorei; şi pentru că în anii tăi de tinereţe ai fost un mare prieten şi iubitor al femeilor, te-a jenat acea lege a moralei, deoarece ţi-a descris ca fiecărui om că este un păcat adulterul.
10] Da, ca şi un om animal ai dreptate şi cu această părere, cât şi cu faptul, că în faţa celorlalte legi mai trebuie să se afle şi alte prelegi, prin care toţi copiii să primească aceiaşi educaţie, prin ordinea comunităţii, ca în anii de bărbăţie să devină o imposibilitate, să încalce vreo lege, ceea ce bineînţeles ar face un alt rând de legi inutile.
11] Da, iată, această ordine a instalat-o Creatorul lumiilor şi a tuturor fiinţelor la animale! Fiecare animal primeşte în pântec această educaţie cerută de tine în natura sa şi pentru mai târziu nu necesită nici un fel de lege; căci cu educaţia dintâi în pântecul mamei sale, ştie totul, de ce are nevoie pentru întreaga viaţă! Dar Acela, care a creat îngerii, cerul, lumile şi oamenii a ştiut cu

siguranţă, de ceea ce este necesar, pentru a face un om să fie liber şi să nu fie un animl judecat şi după aceea să fie crescut.
12] Dacă tu vei analiza mai atent baza ta de viaţă matematică, atunci vei găsi tu imediat, că limba pentru un om este rea, deoarece oamenii se pot învăţa şi antrena prin aceasta în toate lucrurile rele. Nici minciuna nu ar fi apărut printre oameni, dacă aceştia nu ar fi putut vorbi, nici prin semne dar nici prin cuvinte; da, chiar şi gândirea este periculoasă, pentru că oamnii pot ajunge prin aceasta la tot felul de fapte rele şi la înşelăciuni! La sfârşit nu ar fi trebuit ca ei să vadă atât de limpede, să audă bine, să guste şi să miroase; căci toate aceste simţuri în starea lor pură şi clară ar putea să facă pe un om pofticios şi plin de lăcomie, ceea ce poate din greşeală ar fi rău! Acum priveşte tu un om după bazele tale matematice şi întreabă-te singur, dacă între el şi un polip de mare este vreo diferenţă, abstracţie făcând forma!
13] Ce vrei tu atunci pentru scopul cel înalt, pentru care fiecare om este creat, cu un astfel de om? Ce fel de educaţie îi poţi da lui? Când va ajunge un astfel de om la recunoaşterea sa proprie la recunoaşterea adevăratului Dumnezeu, a motivului de veci a tuturor lucrurilor şi a întregii lumini şi a nenumăratelor fericiri? Uită-te la interiorul unui om sănătos, cerecetează totul cu o minte crritică. Şi tu vei găsi, că o astfel de fiinţă înţeleaptă şi echipată prin mare artă trebuie să aibă la sfârşit totuşi un alt scop decât acela, ca în fiecare zi să-şi umple burta, pentru a putea după aceea să elimine cu atât mai multă murdărie!>

EV. 062. Capitol.

01] (Domnul): Aici protejezi tu bineînţeles sărăcia ta şi a mai multor alţi oameni şi vrei să ai cât mai multă dreptate cu legea de protejare a bunurilor, ca tu să poţi lua atunci când eşti însetat şi înfometat, adică în cazuri de urgenţă atât, cât să nu reprezinte un păcat faţă de acea lege, ca tu să te poţi sătura. Eu pot însă să-ţi spun din sursă sigură, că Iehova, atunci când El a dat poporului israelit prin Moise acele porunci, s-a gândit foarte bine la această necesitate şi tot aşa le-a spus oamenilor această lege: 'Măgarul, care lucră pe câmp, să nu-l împiedici, să se servească acolo cu mâncare şi boului, care trage plugul, să nu-i legaţi gura! Dar atunci când îţi duci recolta în şură, atunci lasă câte ceva din acestea înapoi pe câmp, ca cei săraci să poată strînge şi ei câte ceva pentru necesităţiile lor! Fiecare însă să fie tot timpul pregătit să-l ajute pe cel sărac şi cine va spune : 'îmi este foame!', pe acela să nu-l lăsaţi să plece mai departe, până când nu va fi sătul!' Iată şi aceasta este o lege a lui Iehova şi Eu sunt de părere, că şi pentru cei săraci a gândit El.
02] Dar pentru că nu poate fiecare om care se naşte pe acest pământ să fie un proprietar, se află cât se poate de limpede în natura lucrurilor. Primii şi puţinii oameni s-au putut bineînţeles împărţi între ei cu uşurinţă pământul, căci pe acea vreme încă tot pământul nu a avut vreun conducător; dar acum pământul este locuit, mai ales in locurile roditoare, de foarte mulţi oameni şi printre aceştia există doar familii, care deja de multă vreme au lucrat acel pământ şi l-au udat cu sudoarea lor şi prin acele multe primejdii prin care au trecut l-au purificat şi l-au făcut prosper, iar acestora nu li se va mai putea lua pământul, ci ei trebuie ajutaţi şi susţinuţi spre binele tuturor, ca acelora, care au binecuvântat pământul prin hărnicia lor, să nu li se ia bucata bine meritată, pentru că ei nu trebuie să lucre doar pentru persoana lor, ci pentru mai multe sute de oameni anual, care nu pot poseda pământ.
03] Cine are o mare parte de pământ acela trebuie să aibă mulţi lucrători şi aceştia trăiesc cu toţii, la fel ca şi proprietarul, din tot acelaşi lucru şi pământ. Ar fi bine pentru acei slujitori, dacă li s-ar da fiecăruia o bucată tot atât de mare de pământ? Ar putea un singur om să-l lucreze?! Şi chiar dacă ar putea face acesta un anume timp, - ce s-ar întâmpla atunci, când acesta s-ar îmbolnăvi sau ar fi mult prea slăbit? Nu este pe departe mai bine şi mai inteligent, dacă puţini oameni posedă ceva stabil şi au multe cămări şi provizii, decât dacă toţi oamenii, da, chiar şi copiii nou născuţi nu ar fi nimic altceva decât nişte proprietari, iar la această rânduială la sfârşit nu ar avea cu siguranţă nimeni nici un fel de rezerve sau provizii puse deoparte?!
04] Mai departe întreb Eu, mintea ta matematică: dacă în societate omenească nu ar exista legi de protejare a proprietăţii, atunci aş vrea Eu să văd, ce poziţie vei ocupa tu, dacă ar veni la tine alţii, cărora niciodată nu le-a prea plăcut să lucre şi aceştia ţi-ar lua proviziile tale, pentru a se sătura! Nu ai striga tu către ei spunându-le: 'De ce nu aţi lucrat şi aţi adunat şi voi?!' şi când îţi vor răspunde: 'Noi nu am avut chef şi am ştiut mult prea bine, că vecinii noştri lucrează!' atunci ţi s-ar părea o astfel de lege foarte folositoare şi ai dori ca astfel de oameni să fie pedepsiţi printr-o judecată, pentru a lucra şi a sluji în sfârşit o dată şi nu ţi-ai dori tu atunci, ca acele provizii furate să-ţi fie înapoiate? Iată, toate aceste lucruri cere mintea sănătoasă a omului!
05] Dar dacă tu priveşti ca fiind cea mai bune din lume baza ta matematică, atunci călătoreşte tu o mie de drumuri de ţară spre est; acolo vei găsi tu o grămadă de pământ nelocuit în munţii înalţi şi mari! Acolo poţi tu fără probleme să intri în posesia unui teren mare şi lat de câteva ore şi niciodată un om nu va încerca să ţi-l ia. Tu ai voie chiar să iei cu tine mai multe femei şi mai mulţi slujitori şi vei putea să înfiinţezi în acea regiune muntoasă un adevărat stat şi nici în o mie de ani nu te va deranja vreun om în proprietăţiile tale; doar câţiva urşi, lupi şi hiene trebuie ca tu să le dai mai întâi deoparte, pentru că altfel aceste animale ar putea să te nelinişteascä pe timp de noapte. În acest fel ai începe tu să cunoşti şi să recunoşti toate acele greutăţi, cu care au trebuit să se lupte proprietarii pământurilor, până când terenul a fost adus în stagiul actual roditor! Dacă tu vei încerca toate acestea, atunci ai înţelege şi tu, cât de nedrept ar fi, să li se ia proprietarilor de drept terenul lor din stromoşi şi să li se ofere acelor hoţi leneşi şi înfricoşaţi de muncă.

06] Iată. Pentru că tu nu eşti un prea mare prieten al lucrului şi nici al rugatului, te-a jenat foarte tare acea lege veche a proprietăţii şi de aceea tu ţi-ai luat de la sine dreptul, să iei peste tot ce apucai, dacă nu te vedea şi nu erai pedepsit pentru acest lucru! Acei doi ari de pământ împreună cu casa i-ai cumpărat, dar nu cu banii, pe care i-ai câştigat prin lucru, ci ai furat de la un negustor cinstit în Sparta acesta sumă de bani! Deci, în Sparta a fost permis o dată furtul, dacă acesta se întâmpla într-un fel ştrengăresc; dar acum în Sparta sunt valabil tot aceleaşi legi de proprietate ca şi aici şi de aceea tu l-ai furat pe acel negustor şi l-ai uşurat de aceea cu mai multe livre de aur. Şi cu acei bani ai cumpărat aici acea căsuţă împreună cu pământul ca fiind un refugiat; şi tot restul, ce ai avut tu, ai strâns din furturi din Cezarea lui Filip şi din împrejurimi!
07] Dar vai de acela care ţi-ar fi luat ceva; aceluia i-ai fi spus de sute de ori legea de protejare a bunurilor şi cu siguranţă nu ai fi făcut cu aceasta de ruşine vreun funcţionar roman a legii! Sau ţi-ar fi fost pe plac, dacă roadele de pe câmp ar fi fost culese de vreun alt om, doar pentru că acela are chiar foarte sărac?! Iată, ceea ce nu-ţi place ţie, nu-i va fi nici altuia pe plac, dacă tu vei încerca să-l furi cu principiile tale drepte matematice şi de viaţă! Dar dacă lucrurile stau aşa, cum ţi-am explicat Eu mai înainte, crezi tu că principiile tale sunt drepte şi cât sde poate de adevărate?>
08] Aici rămâne pe gânduri Zorel, deoarece vede că este întredcut şi înfrânt.

EV. 063. Capitol.

01] Zinka însă vine din spate la el, îi bate pe umăr şi spune: <Deci, prietenul meu Zorel, vei primi tu ajutorul din partea lui Cireniu sau nu? Căci mie mi se pare, că principiile tale de viaţă, cât de bune mi s-au părut la început, au picat cu totul în cea mai adâncă fântână!>
02] Spune după o vreme Zorel: <Da,da, Vindecătorul are dreptate! Eu înţeleg acum prostia mea cât se poate de limpede şi totul este aşa, cum a spus mai înainte despre persoana mea. Dar cum a putut el oare să afle toate aceste lucruri!? Da, totul este adevărat, din păcate mult prea adevărat! Dar acum cu ce să încep, ascum ce să fac?>
03] Spune Zinka: <nimic, decât să te rogi în continuare spre o învăţătura mi bună, s-o asculţi şi să înfăptuieşti după aceasta; tot restul lasă în seama celora, care te vor putea şi te vor ajuta, dacă tu te vei ţine de ceea, ce eu te-am sfătuit mai înainte să faci!>
04] Aici pică de îndată Zorel în faţa Mea în genunchi şi Mă roagă să îi dau o învăţătură, iar Eu îl trimit la apostolul Ioan. Zorel însă Mă întreabă plin de teamă, de ce nu îi voi spune Eu în continuare învăţătura cea dreaptă.
05] Eu spun: <Dacă un Domn are într-o anumită lucrare mai mulţi slujitori şi lucrători în jurul său, comite oare o nedreptate, dacă le repartizează anumite lucrări după cunoştiinţele lor? Nu este necesar, ca totul să prindă cu mâinile, ca să fie adus la bun sfârşit; este suficient spiritul Domnului şi lucru se va finaliza şi prin mâinile pricepute a slujitoriilor săi. Du-te tu de aceea cu încredere la acela, la care te-am trimis şi în el vei găsi un bărbat drept! Acela la colţul mesei este, despre care îţi vorbesc, cel care poartă în jurul trupului o manta albastră.>
06] După aceste cuvinte se ridică Zorel şi merge repede la Ioan. Când ajunge la acesta, vorbeşte aceste cuvinte către el: <Tu, slujitor credincios a acelui domn mult prea înţelept! Dacă ai auzit tu cine sunt eu şi cum sunt în realitate, dă-mi spre vindecarea mea acea învăţătură, care să mă facă demn, să fiu primit printre numărul acelora, care cu dreptate mare se pot numi oameni! Eu nu mai cer nimic de la voi, ca să devin în schimb un om bun, ci doar din pricina adevărului vreau eu să aud de la voi adevărul deplin!>
07] Spune Ioan: <Aceasta ţi se va spune în numele acelui Domn de acolo! Dar mai întâi trebuie să-mi dai cuvântul tău, că îţi vei schimba viaţa pe viitor şi vei îndrepta acele greşeli, pe care le-ai pricinuit cuiva împotriva voinţei sale; chiar şi acelui negustor din Sparta, care încă mai trăieşte, trebuie să i se înapoieze acele două livre de aur furate! Dar pe lângă aceasta trebuie să laşi cu totul deoparte ceea ce este păgân şi prin urmare să devi un evreu convertit; căci bunicul tău a fost evreu, din neamul lui Levi. El s-a mutat acum patruzeci de ani în Sparta, pentru a le vesti grecilor despre singurul şi adevăratul Dumnezeu şi pentru a-i schimba pe aceştia ca să devină macar evrei în spirit; dar până la urmă a fost el, cel care s-a lăsat convins şi a devenit cu toţi membri ai casei sale nişte păgâni proşti şi orbi şi tu ai fost la fel, deoarece ai venit de abia în Sparta pe lume. Cei doi fraţi ai tăi, care se află acum în Atena, au devenit de pe urma comportării lor bune nişte preoţi păgâni şi în clipa de faţă se roagă cu desăvârşire spre zeii lor inexistenţi Apollo şi Mienerva şi singura ta soră, care este nevasta unui negustor şi care se ocupă cu vânzarea liberă a statuetelor şi a tablourilor de idoli, iar pe lângă aceasta face bani buni prin vânzarea dar mai ales prin cuplarea femeilor uşoare. Acesta este cumnatul tău, care o dată a fost şi el un evreu şi acum este aşa, cum ţi l-am descris eu în aceste câteva cuvinte.>
08] Zorel a rămas cât se poate de uimit, din pricina faptului că Ioan cuoştea atât de bine situaţia, cu toate că el nu a povestit aceste lucruri nimănui din motive mult prea evidente; dar el nu ştia încotro s-o apuce, deoarece a auzit aceste cuvinte din gura unui om, despre care nu putea crede nimic altceva, decât că acesta a fost o dată în Grecia şi ştia totul ce s-a petrecut şi se petrece în continuare acolo.
09] De aceea Zorel îl întreabă grăbit pe Ioan, spunând aşa: <Dar la ce bun să povestim aceste lucruri în faţa oamenilor? Nu este suficient dacă cunoaştem doar noi doi situaţia?! De ce trebuie să audă toate aceste treburi toţi cei care ne înconjoară?>
10] Spune Ioan: <Fii liniştit, prietene! Dacă aş face eu aceasta spre răul tău, atunci nu aş fi eu un om deloc bun şi în faţa lui Dumnezeu aş fi eu un om cu mult mai prejos decât cumnatul tău cel desfrânat din Atena; dar spre binele tău trebuie să dezvălui eu totul despre tine în faţa oamenilor,

ca tu să nu pari în faţa acestora altcumva, decât eşti tu în realitate! Dacă vrei să devi desăvârşit, atunci trebuie să te descoperi tu însuţi şi în sufletul tău nu are voie să-şi aibă locul prefăcătoria; de abia când tot ce este rău este eliminat din sufletul tău, poţi începe tu să lucrezi la desăvârşirea ta. Tu ai putea şi în secret şi în interiorul tău să te lepezi de toate păcatele tale spre a deveni un om mai bun, prin care toţi oameni te vor stima şi te vor respecta; căci ei ar ştii despre tine doar cele bune şi nimic rău şi prin urmare ei ar urma exemplul tău cel bun! Dar dacă cu timpul ei vor afla de la un martor credibil, ce păcătos mare şi dur ai fost tu în secret, cu ce ochi sceptici te-ar privi la sfârşit toţi, care cu puţin timp înainte te-au respectat ca fiind un om pur şi care au urmat chiar exemplul tău?! Toată puritatea ta ar deveni o balnă de oaie, în spatele căreia va începe să se bănuie nu lup sălbatic şi înfricoşător şi prin urmare toţi ar fugi de comportamentul tău, până atunci ireproşabil şi ar încerca să evite cu desăvârşire compania ta.
11] Prin aceasta tu poţi vedea, că pentru a deveni desăvârşit, nu contează numai persoana, ci trebuie ocolit chiar şi acea mică licărire a răului, fără care îi va fi greu fiecăruia să fie de folos aproapelui său, ceea ce trebuie să fie la sfârşit slujba de bază a fiecărui om, căci cu lipsa acesteia nu se poate gândi nimeni, nici măcar o clipă la o companie plăcută!
12] Căci la ce ar folosi o companie de oameni, chiar dacă fiecare dintre aceştia ar fi în sine un om desăvârşit, dar acesta s-ar ascunde în permanenţă de vecinul său? Unul ar începe să-l bănuiască pe celălalt şi acolo unde o muscă ar zbura în jurul capului nevinovat al unui vecin, s-ar vedea imediat tot felul de elefanţi şi balauri zburând! Dar dacă toţi te vor cunoaşte acum, cine şi cum ai fost tu înainte, ce ai făcut şi cum ai trăit şi dacă tu te vei îndrepta şi vei deveni un om mai bun în faţa ochilor şi a urechilor lor, un om care îşi recunoaşte greşelile făcute în trecut şi care le va dispreţui cu sinceritate pe acestea, atunci fiecare om te va înconjura cu bunătate şi încredere, te va iubi exact aşa cum un frate îl iubeşte pe celălalt frate. De aceea trebuie ca totul să se ştie despre tine, înainte ca tu să te converteşti spre o altă învăţătură
13] Multe au ieşit acum la suprafaţă, dar nu chiar totul şi pentru că ţie ţi se pare foarte greu să mărturiseşti, te ajut eu prin faptul, că voi povesti în locul tău, cât se poate de adevărat, ceea ce îmi este cunoscut mie cât se poate de bine din viaţa ta!>
14] Întreabă Zorel: <Dar cum este posibil ca tu să ştii totul despre mine? Cine ţi-a revelat acestea? Eu nu te-am mai văzut şi nu am mai vorbit cu tine până acum!>

EV. 064. Capitol.

01] Spune Ioan: < Nu-ţi face griji despre acest lucru; atunci când tu vei deveni desăvârşit îţi va fi totul limpede, dar acum să trecem la lucrurile noastre!
02] Cea mai rea trăsătura a fiinţei tale este faptul că ai fost în secret un negustor de sclavi, care în ultimul timp a negociat cu fetiţe din mica Asie cu vârste cuprinse între doisprăzece şi paisprăzece ani, pe care le-ai trimis spre Egipt sau Persia, iar unele dintre aceste fete nobile au picat în mâini rele şi doar foarte puţine în mâini bune. Astfel de fete au fost batjocorite în ultimul hal de cel care le-a cumpărat, acest lucru sper că este limpede în faţa ochilor tăi. Dacă s-ar fi rezumat treaba doar la împerecherea naturală, nu ar fi vina chiar atât de mare; dar unele din Alexandria, Cairo, Theben şi în Memphis au fost pur şi simplu maltratate! Şi încă mai sunt! Dacă ai vedea o astfel de fată săracă, cum este pur şi simplu biciuită de stăpânul ei demn spre a fi un diavol doar pentru satisfacţia sa, atunci chiar tu însuţi, cu sentimentul tău minuscul de dragoste pentru aproapele tău, te-ai blestema, că ai lăsat un om să trăiască un asemenea calvar doar din pricina faptului că tu ai vrut să câştigi!
03] Câte mi de blesteme şi înjurături au fost azvârlite spre tine, câte sute ori sute de mi de lacrimi au curs din pricina ta deoarece maltrataţile au fost prea mari! Câte astfel de fete finuţe au murit ca urmare a unor chinuri insuportabile! Şi iată, toate acestea, le ai pe conştinţă, blestemându-te! Deoarece tu ai făcut aceste lucruri timp de trei ani şi numărul celora, pe care i-ai nenorocit a devenit mare şi cuprinde cu aproximaţie aproape opt mi de capete! Întrebarea este însă aceasta: Cum vei fi tu în stare să îndrepţi aceste lucruri? Ce ţi-au făcut acele fetiţe, ca tu să le nenoroceşti atât de tare? Vorbeşte şi dă o explicaţie!>

EV.065. Capitol.

01] Zorel stă foarte tăcut şi înspăimântat şi de abia după o pauză destul de îndelungată începe el să vorbească: < Prietene, dacă aş fi cunoscut sau aş fi recunoscut atunci, cum şi ce cunosc eu acum, atunci te poţi gândi cu uşurinţă, că m-aş fi ocupat cu orice altceva decât cu vânzarea de sclavi! Eu sunt un cetăţea al Romei şi nici o lege nu a interzis vânzarea sclavilor, după cunoştinţele mele; a fost permisă de când există lumea şi ceea ce mii de oameni au voie să înfăptuiască legal, cum îmi poate fi interzis mie?! Copii şi chiar evreii au voie să cumpere, mai ales dacă aceştia nu pot să aibă copii, iar prin urmare de ce nu pot să cumpere copii şi alte popoare mai culte, din care fac parte de când lumea, fără nici un dubiu, egiptenii, cât în egală măsură persienii?! Fetele nu au fost vândute unui popor sălbatic sau crud, ci celui mai cult şi format popor de pe acest pământ întins, acolo unde omul se putea aştepta pe bună dreptate, să nu înrăutăţească şi să îmbunătăţească starea acelor fete!
02] Du-te tu în regiunea micii Asia şi tu vei găsi acolo mase de oameni şi de copii, iar la sfârşit îţi vei pune tu însuţi întrebarea ca fiind un om înţelept, de unde se pot menţine şi hrăni acei oameni, fără ca ei să trebuiască să se mânânce reciproc! Eu pot să te asigur, că de fiecare dată când am călătorit în regiunea Asiei mici am fost pur şi simplu asaltat cu copii de locuitorii din acea regiune.

Pentru mai multe pâini am primit eu din belşug fete şi băieţi; şi copiii au fugit spre mine bucuroşi şi nu mai dorerau să se despartă de mine. Dacă cumpăram o sută, mai primeam în plus patruzeci sau cincizeci de fetiţe. Mulţi au fost cumpăraţi de esseni, aproape toţi băieţii, indiferent de vârstă; şi fete cumpărau deseori de la mine. Egiptenii au cumpărat doar fetele mai mari, în mare parte pentru lucru, în parte probabil şi spre satisfacerea lor. Probabil că au existat printre ei şi unii desfrânaţi, care batjocoreau o sclavă, (acest lucru nu vreau să neg), dar mulţi nu au existat din acest soi.
03] După cunoştinţele mele nu au mers mulţi în Persia, iar cei care au mers, au fost cumpăraţi de negustori sau de artişti persieni, unde au fost folosiţi la tot felul de lucruri şi treburi folositoare. Pentru aceasta există în Persia de mult timp o lege cât se poate de înţeleaptă, conform căruia fiecare sclav şi fiecare sclavă dobândesc libertatea deplină, dacă s-au comportat bine timp de zece ani de zile şi ei pot face atunci ceea ce doresc. Ei pot rămâne acolo, pot să înceapă să-şi facă ceva sau pot pur şi simplu să plece înapoi acasă. Deci, cei care au fost vânduţi în Persia nu pot vorbi despre un dezastru! Bine, poate unora în Egipt nu le va merge chiar strălucit, acest lucru nu pot şi nu vreau să-l neg; dar să mergem noi în ţara lor natală şi acolo vom găsi mulţi, care nu o duc nici în libertate mai bine decât acei necăjiţi în Egipt! Deoarece în primul rând nu au aproape nimic de mâncare şi mulţi dintre ei se hrănesc cu rădăcin crude, care le strâng din păduri, iar alţii din pricina lipsei de îmbrăcăminte umblă vara cât şi iarna dezbrăcaţi şi cerşesc, fură şi încearcă să prezică viitorul. Unii dintre ei cerşesc sau fură câteva zdremţe; dar majoritatea nu reuşesc aceasta şi de aceea umblă goi şi de fiecare dată cu foarte mulţi copii după ei.
04] De la aceşti oameni am cumpărat eu şi cu colegul meu marea majoritate de copii şi în acest fel m-am ocupat de ei. Locuitorii stabili ai Pontusului îi numesc 'Zagani' ceea ce înseamnă atât cât 'alungaţii'. Există nenumăraţi astfel de oameni; multe triburi umblă fără a avea vreun acoperiş sau casă şi nici vreun pământ sau un mic teritoriu. Peşteri, găuri şi trunchiuri goale de copaci sunt casele lor; şi eu te întreb acum, dacă acestor oameni nu li se face un mare bine, dacă li se iau copiii fără a plăti nimic pentru ei şi sunt trimişi undeva spre a fi îngrijiţi, dar să nu mai vorbim de faptul că ei sunt cumpăraţi pentru bani, îmbrăcăminte şi o pâine mai bună?
05] Dacă acestea sunt puse laolaltă în gândirea pe care eu am avut-o mai înainte, cum unii dintre aceşti oameni au fost din păcate sclavii sărăciei şi după aceea au devenit prin mine nişte sclavi destul de bine ingrijiţi de unii oameni, atunci cu uşurinţă se va putea înţelege, că nenorocirea, pe care le-am pricinuit-o acestor oameni prin relatarea ta, nu este chiar atât de enormă, cum îţi imaginezi tu. Dar nici acesta nu aş fi făcut cu ei, dacă aş fi gândit atunci aşa cum gândesc acum.
06] Dar pe lângă aceasta îţi spun eu în particular, cu toate că eu mă mir de înţelepciunea ta credincioasă şi plină de Dumnezeu, că dacă undeva există un Dumnezeu milostiv, dacă El intervine printre oameni, este totuşi puţin ciudat, că un număr mare de oameni arătoşi îi lasă să se târâie pe pământ la fel ca nişte animale sălbatice! Atât lucru ar putea face un Dumnezeu atotputernic, ca astfel de oameni să găsească totuşi un acoperiş mai bun deasupra capului lor pe acest pământ frumos!
07] Pentru un om care gândeşte este totuşi cât de cât ciudat, când vede sute de mi de oameni care sunt plăcuţi la înfăţişare, dar totuşi sunt în mare măsură neîngrijiţi, înfometaţi şi complet dezbrăcaţi şi totuşi nu pot să fie ajutaţi nici cu cea mai bună voinţă de pe acest pământ! Ar fi oare un miracol, prietene, dacă la privirea existenţei unor astfel de oameni ar începe cineva să aibă dubii referitor la un Dumnezeu bun şi blând?! Şi remarca mea anterioară despre legea proprietăţii dure nu este chiar atât de greşită la priveliştea nenumăraţilor nenorociţi!
08] Deci, dragul meu prieten, aici ai răspunsul şi apărarea dorită la reproşurile făcute de tine; fă acum ce vrei, dar să nu uiţi niciodată, că în faţa ta se află un Zorel cunoscător cu arcul pregătit, chiar dacă este el învelit în zdremţe, iar lui nu-i este nici măcar puţin teamă de orice fel de înţelepciune! Dar dă-mi motive mai bune, că tot ce există, există după înţelepciunea lui Dumnezeu şi totul este aşa cum este, tot din pricina Lui, iar eu te voi asculta cu atenţie şi cu o suflare uşurată! Căci tu trebuie să pricepi la fel de bine ca şi mine, că pe acest pământ există prea mulţi oameni nenorociţi şi mult prea multe chinuri pe lângă bunăstarea a câtorva oameni! De ce are unul chiar totul – şi o sută de mi pe lângă el nimic? Pe scurt, explică-mi mizeria zaganilor din Asia cea mică! Cine sunt ei, de unde provin şi de ce trebuie să îndure ei astfel de chinuri?>

EV. 066 capitol.

01] Spune Ioan: <Dacă tu măsori înţelepciunea cea dreaptă a lui Dumnezeu cu măsurătoarea conştiinţei trezite, atunci ai dreptate, prin faptul că nu trebuie să-ţi fie frică de vreo înţelepciune. Dar pentru că înţelepciunea lui Dumnezeu nu poate fi măsurată de noi, ci doar din Dumnezeu cu măsura eternă şi nemărginită, atunci probabil că vei apărea tu împreună cu înţelegerea ta puţin mai în urmă! Dar să lăsăm aceasta deoparte şi să ne întoarcem înapoi, de acolo de unde am pornit.
02] Tu mi-ai spus din cunoştinţele proprii cât de rău le merge acelor zaganeni din mica Asie şi cât de mizerabil le merge şi că pentru copiii lor este chiar o mare facere de bine şi încă este, să fie cumpăraţi de negustorii de sclavi şi după aceea vânduţi undeva. Dar să lăsăm aceasta; căci tu protejezi partea ta prin voinţa cea bună şi de aceea eu vreau să-ţi las totuşi a zecea parte ţie! Dar din odaia conştiinţei tale mai am eu ceva şi acel ceva ciudat îţi mânâncă cea de-a zecea parte, aşa că la sfârşit nu ţi se va putea spune nimic altceva doar că ai pricinuit foarte, foarte mult rău! Eu mă îndoiesc, dacă conştiinţa ta îţi va da şi aici puţină dreptate.
03] Spune-mi, prin ce poţi scuza tu, persoana ta, nnumăratele maltratări ale fetiţelor! Nu găseşti şi aici un motiv întemeiat, faţă de care tu ai încălcat, nu legea dată de Dumnezeu prin Moise, ci legea

romană de stat, care este cât se poate de strictă faţă de maltratarea şi chinuirea fetelor minore?! Te-au mişcat vreodată ţipetele de groază şi de spaimă ale unei fetiţe, care se afla în faţa dorinţei tale?! Şi cinci dintre ele, chiar dacă aceasta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, au fost maltratate îngrozitor, cu toate că au fost fetiţe foarte arătoase şi au murit în cel mai jalnic fel pe acest pământ?! Cumpatul tău ţi-a arătat paguba financiară, care aţi făcut-o, căci acele fete de doisprăzece până la paisprezece ani aţi fi putut cu uşurinţă să le vindeţi în Cairo pentru cinci sute de livre de argint, deoarece au fost foarte frumoase. Pe tine te-a durut pierderea cea mare şi de multe ori ai blestemat firea ta desfrânată; dar nu ai blestemat-o niciodată, că prin ea ai devenit ucigaş a cinci fetiţe drăgălaşe!
04] Acum pune tu totul laolaltă şi spune-mi, cum te simţi ca om între oameni şi dacă măsura înţelegerii tale va mai găsi şi acum un motiv de scuză pentru faptele tale! Cu acestea, ai fi un om al naturii sălbatic şi crud, care de abia poate ceea ce este rău să deosebească de bine, iar prin aceasta tu nu te vei putea scuza; căci mai înainte mi-ai descris cât se poate de limpede, în ce sărăcie trăiesc zaganen şi cum o astfel de neglijenţă a unui întreg popor nu-i aduce chiar lauda lui Dumnezeu Domnul, a dragostei şi a înţelepciunii Sale. Da, tu chiar m-ai aţâţat, să-ţi arăt motivul dumnezeiesc, de ce Dumnezeu lasă un popor să trăiască într-o astfel de mizerie! Prin urmare tu ai un sentiment ascuţit al dreptăţii şi cunoşti pe deplin binele şi răul. Cum ai putut de aceea să te comporţi atât de neomeneşte cu acele fetiţe? După aceea tu le-ai îngrijit cât se poate de rău medical, după cunoştinţele tale sumare şi prin aceastea le-ai dăunat şi mai mult decât prin desfrânarea ta! – Vorbeşte acum şi spune-ţi motivele în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor!>

EV. 067. Capitol.

01] În această clipă Zorel al nostru este întru totul înfrânt şi nu mai poate spune nimic pentru a salva onoarea. El începe în sine să se gândească, ce ar mai putea spune din cămara inteligenţei sale pentru a se apăra; dar el nu mai poate vedea nici o cale de ieşire şi nici unde nu se iveşte măcar o mică gaură prin care el să poată totuşi scăpa.
02] Ioan îl avertizează şi îi spune să se folosească de arcul său gata de luptă; dar Zorel tot nu vrea să-şi deschidă gura.
03] Pe Mine însă mă intreabă Cireniu, cât se poate de uimit de răutatea lui Zorel: <Doamne, ce se va putea face aici? Acest om a picat în judecată sub astfel de împrejurări! Căci legile noastre privitor la vânzarea sclavilor permit, să fie vânduţi împreună cu copiii lor, dacă au, dar copiii unor oameni liberi, care sunt mai ales de sex femenin şi sub paisprezece ani nu au voie să fie niciunde vânduţi. Aceasta este o mare infracţiune!
04] În continuare trebuie fiecare, care se ocupă cu vânzarea sclavilor, să aibă o autorizaţie proprie şi trebuie să plătească statului o sumă considerabilă pentru aceasta, pe lângă un impozit cât se poate de ridicat. Iar la acesta împreună cu coleul său nu poate fi nici vorbă de astfel de lucruri; prin urmare ei au comis o infracţiune, iar pedeapsa pentru aceasta se ridică la o şedere în temniţă timp de zece ani.
05] Pe lângă acesta mai apare şi schilodirea acelor cinci fetiţe, iar rănile provocate acestora au fost urmate de moarte! Acesta este iarăşi o infracţiune, care se pedepseşte cel puţin cu o întemniţare pe timp de cinsprezece ani sau dacă nu chiar cu moartea!
06] Iar de adăugat ar mai fi tot felul de furtişaguri, înşelăciuni şi mai ales mărturisiri mincinoase!
07] Doamne, tu cunoşti obligaţiile mele faţă de stat şi jurămintele mele faţă de tot ce îmi este sfânt şi de preţ! Ce aş putea face eu aici? La Matael şi cei patru colegi ai săi a fost suficient motivul lor de posedare faţă de obligaţiile mele judecătoreşti; dar aici nu-l scuteşte pe acest om nimic în faţa obligaţilor mele judecătoreşti. El este un om întru totul rău! Nu sunt eu oare obligat, să mă folosesc în acest caz de poziţia mea?”
08] Spun Eu: <Înţeleg, - dar pentru că din greşeală sunt Eu Domnul şi pentru că în fond şi la urma urmei îmi datorezi doar Mie jurămintele şi Eu te pot scuti de ele, când şi cum vreau Eu, decid doar eu singur, ce ordine trebuie să se instaleze spre vindecarea unui suflet bolnav! Pe lângă acesta ai jurat tu în faţa zeiilor, care nu există nici unde; şi pentru că cei care protejează jurământul tău sunt inexistenţi, nu au nici jurămintele tale un efect prea mare. Zeii împreună cu jurămintele tale sunt prin urmare egale cu zero. Dar atâta vreme cât Eu privesc jurământul tău ca şi un semn al credinţei, este valabil; dar atâta vreme cât Eu nu privesc la jurămintele tale, nu au nici un fel de valoare şi cel puţin acum eşti eliberat de acestea.
09] Eu îţi spun că examenul acestui om nu s-a terminat de mult; va mai apărea ceva la lumină zilei, care te va atinge şi mai mult!
10] El este un om foarte ciudat, pe care ar fi trebuit să-l cunoşti acum din ce în ce mai bine, deoarece în somnul său de extaz şi-a dezvăluit mai mult interiorul decât acum, iar acesta s-a întâmplat mai ales în stagiul său de căinţă. Această dezvăluire deschisă este bineînţeles mai specială, deoarece aşa trebuie să fie; dar ţie nu trebuie să ţi se pară dezgustătoare, căci Eu las să se întâmple aceasta, pentru a vă arăta un suflet complet bolnav şi după aceea să vă arăt medicina, cum acesta se poate însănătoşi. Eu ţi-am povestit mai înainte, ce prostie mare ar fi, să pedepseşti un om bolnav trupeşte cu toiagul şi temniţa, doar pentru că s-a îmbolnăvit; dar cu cât mai mare ar fi prostia, să pedepseşti un om cu sufletul bolnav cu lovituri mortale, moral cât şi trupeşte! – Spune-Mi, prietene Cireniu, ai uitat cu hărnicia ta complet de această învăţătură a Mea?>
11] Spune Cireniu: <Nu am uitat, o Domnul şi Învăţătorul meu etern; dar să ştii, că din obişnuinţă, vine peste mine din când în când câte o furtună, atunci când mai apare ici şi colo câte un astfel de răufăcător! Dar Tu poţi vedea ce repede mă las eu avertizat şi pricep de îndată prostia mea cea

veche! Acum însă mă bucur la examenul următor, în care Ioan pare un adevărat maestru! Dar pe lângă aceasta este nevoie de înţelepciunea lui Ioan şi privirea sa ageră din interior, bineînţeles ghidată de Duhul Tău. Dar cel mai plăcut lucru este, că Zorel nu observă încă nimic minunat şi totuşi el ar trebui să vadă, deoarece Ioan povesteşte păcatele sale din toată lumea, aşa de parcă ar fi fost peste tot martor ocular!>
12] Spun Eu: < Ascultă tu cu atenţie; căci Ioan îi va mai spune imediat câte ceva!>
13] Cireniu este plin de atenţie; Eu însă le spun tuturor femeilor şi fecioarelor, să plece între timp în corturi, pentru că discuţia va fi preluată de bărbaţi mai copţi. Toate femeile ascultă, împreună cu Jarah şi cele două fiice înviate a lui Cireniu, Gamiela şi Ida.

EV. 068. Capitol.

01] Curiozitatea femeilor a fost foarte mare; dar cuvântul Meu a fost totuşi mai măreţ şi toate au mers în corturile lui Ouran şi au rămas atâta vreme acolo până când au fost din nou chemate.
02] Când au plecat în acest fel femeile, a început Ioan să vorbească către Zorel: <Deci cum stă arcul tău gata de luptă? Mie mi se pare că ai irosit degeaba toate săgeţile, fără a nimeri măcar ceva. Şi totuşi ai vrut mai înainte să începi o luptă împotriva înţelepciunii lui Dumnezeu! Eu îţi spun, să vorbeşti acum, dacă mai poţi spune ceva!>
03] Spune în sfârşit Zorel: <Ce aş mai putea spune? Ţie – zeii ştiu de unde – îţi este totul cunoscut, ce am făcut din leagăn până acum; pentru ce ar mai trebui să povestesc eu ceva? Şi eu aş putea să vorbesc acum; dar la ce să mă mai apăr? Aşa cum am fost şi încă mai sunt în mare parte, aşa şi acţionez; căci eu nu am putut să acţionez altfel decât cum sunt eu construit în interiorul meu! Pot face ceva un leu sau un tigru, că sunt nişte bestii periculoase? Aşa este natura lor şi cu siguranţă nu sunt răi de la bază, că sunt aşa cum sunt! Dacă sunt răi, atunci poartă doar Acela vina, care i-a creat!
04] De ce există mii de oameni, care sunt mai blânzi decât mieii şi de ce nu sunt şi eu aşa?! Oare m-am creat şi m-am făcut eu însumi aşa?! Dacă aş fi vrut să fiu rău, atunci aş putea să-ţi răspund negând totul ce mi-ai spus mai înainte prin înţelepciunea ta; căci în Forum nu sunt niciodată valabile acuzaţiile unui singur om, decât atunci când aceste sunt susţinute de mai mulţi martori. Dar eu recunosc înţelepciunea ta şi cred că recunosc în tine un om, care nu vrea să-mi facă vreun rău ci care vrea să mă ajute şi de aceea mărturisesc eu că ceea ce tu ai rostit mai înainte despre mine este întru totul adevărat. Eu nu vrea să tăinuiesc adevărul; dar cred că mă voi putea scuza într-un oarecare fel!
05] Tu ai şi aşa dreptul să spui cu voce tare totul despre mine, ce am înfăptuit ca urmare a naturii mele înclinate; căci voi nu puteţi să-mi faceţi mai mult decât să mă omorâţi, iar eu pot să privesc moartea în ochii ei întunecaţi şi goi, deoarece nu-mi este frică! Din acesta tu poţi vedea, că nu sunt un iepure fricos. Dacă îţi mai sunt cunoscute şi alte specatcole din viaţa mea mizerabilă spune-le; căci pe mine nu mă mai jenează nimic pe această lume!
06] Dar pe lângă aceasta ai exagerat puţin în privinţa celor cinci fetiţe, dacă mă acuzi, că mi-a părut rău doar din pricina pierderii financiare de moartea lor, care însă nu a fost provocată de desfrânarea mea ci de unfel de lepră cât se poate de gravă; eu aş putea să-ţi aduc o duzină de marturi credibili, care au auzit, că l-am rugat din tot sufletul pe zeus, să îmi lase cele trei fetiţe şi am jurat zeiilor, să ţin cele trei fete la mine ca nişte fiice, dacă s-ar însănătoşi şi dacă ar rămâne în viaţă. Dar când în decursul a treizeci de zile au murit totuşi toate cinci, am fost de neconsolat şi am jurat din nou, să nu mă mai ating vreodată de vreo fetiţă şi să nu mă mai ocup cu vânzarea sclavilor. Acest jurământ l-am ţinut până la această oră, chiar de aceea m-am mutat aici şi am cumpărat o proprietate, pe care am pierdut-o prin acest foc şi prin urmare tot ce am strâns eu vreodată. – Vorbeşte tu acum dacă am spus eu vreun lucru neadevărat de data aceasta!>

EV. 069. Capitol.

01] Spune Ioan: <Da, da, acest lucru l-ai făcut mai târziu; dar la început ai fost aşa, cum am spus eu! Că te-ai folosit doar puţin de acele fetiţe, este o minciună cât se poate de grosolană! Doar pe una singură ai mai menajat-o puţin şi aceasta a fost ultima, atunci când desfrânarea ta te-a lăsat baltă; pe primele patru nu le-ai menajat deloc, ci te-ai folosit în cel mai groaznic fel de ele! Poţi să negi acest fapt? – Iată, tu taci şi tremuri! Fetele s-au îmbolnăvit foarte rău după aceasta tratare din partea ta, ceea ce bineînţeles a accelerat moartea; dar şi pentru aceasta singură vină este purtată de desfrânarea ta! Dar acest C A P I T O L s-a terminat şi acum trecem la altul!
02] Ştii tu, ceea ce se mai află pe conştiinţa ta, este bineînţeles ceva, ce nu s-a întâmplat din voinţa ta; dar fapta este prezentă cât şi urmarea acesteia! De aceea omul nu are voie să acţioneze vreodată la furie; căci faptele, care se întâmplă la supărare, sunt urmate de efecte grave aşa cum umbra urmează călcâiul. Îţi mai aminteşti ce ai făcut, când mama ta Agla, care a fost o persoană cu picioarele pe pământ, te-a certat din pricina faptelor tale şi te-a avertizat referitor la compania ta?>
03] Spune Zorel: <O zeiilor! Îmi amintesc ca şi prin vis; dar ceva concret nu mai pot spune despre aceasta! Vorbeşte de aceea tu, deoarece ai şi aşa cuvântul! Dar un singur lucru eu ştiu, că nu am făcut niciodată ceva rău din propria voinţă gândit dinainte; dar pentru ceea ce am făcut eu la

supărare nu pot face nimic, aşa cum un tigru nu este de vină, că este o fiară fioroasă! – Vorbeşte tu acum!>
04] Spune Ioan: <Aceasta vom discuta mai târziu; dar atunci ai luat o oală, care se afla pe o bancă şi ai aruncat-o cu putere spre capul mamei tale, iar aceasta a picat inconştientă la pământ. Tu însă, în loc să sari mamei tale în ajutor, ai luat acele livre de aur şi ai fugit cu o corabie până aici şi câţiva ani ai practicat pirateria, iar cu această ocazie ai devenit negustor de sclavi. Mama ta însă a murit la puţin timp după aceasta, în parte din cauza loviturii la cap şi în mare parte de supărare din pricina faptului că tu nu te puteai îndrepta. Şi pe lângă multe alte păcate mai ai asupra ta păcatul că ţi-ai omorât mama şi ca încoronare pentru faptele tale rele se mai află pe capul tău un blestem rău din partea tatălui şi a fraţilor tăi! – Acum ştim totul despre tine; ce spui tu la toate acestea, ca un om cu mintea limpede?>
05] Spune Zorel: <Ce să spun eu la aceasta? Ceea ce s-a întâmplat s-a întâmplat şi nu se mai poate schimba! Acum pot vedea eu limpede unele fapte ale mele, care au fost foarte greşite; dar la ce îmi foloseşte această recunoaştere? Este exact aşa, ca şi când ai face dintr-un tigru un om cu conştiinţă care s-ar uita în urmă şi ar vedea ce prăpăd a făcut; dar la ce i-ar folosi?! Dacă ar putea să schimbe cele întâmplate, atunci cu siguranţă şi-ar da toată osteneala; dar ce vină are el, că în starea sa de animal a fost un tigru şi nu un miel?! Aici părerile de rău şi cea mai bună voinţă spre a îndrepta o faptă comisă este atât de zadarnică cum este o prostie să te chinui să schimbi ziua actuală cu cea trecută. De acum înainte eu pot deveni un om mai bun şi cu totul schimbat; dar acolo, unde am fost un om rău, îmi este imposibil să devin mai bun, decât am fost. Ar trebui oare să las să curgă lacrimi de amărăciune, deoarece am comis atâtea fapte rele? Acest lucru ar fi prostesc, aşa cum un tigru devenit om varsă lacrimi de amărăciune, pentru că a fost înainte un tigru!>

EV. 070. Capitol.

01] (Zorel:) <De la naştere am avut un temperament cât se poate de aprins. În loc ca acesta să fie remediat printr-o creştere corectă şi blândă pentru a dezvolta capacitatea mintală, am fost corectat prin tot felul de pedepse, care există pe acest pământ. Părinţii mei au fost tot timpul cei mai mari călăi ai mei! Dacă ar fi combinat înţelegerea cu voinţa bună, atunci ar fi putut creşte din mine un înger al evreilor; dar cu acele mii de pedepse am devenit eu un tigru! Şi cine poartă vina, că eu am devenit un tigru? Eu însumi nu am putut să-mi aleg alţi părinţi mai înţelepţi la facerea şi naşterea mea şi în al doilea rând, atunci când eu m-am născut nu am fost nici pe departe un Plato sau Phrygius şi nici măcar vreo parte din Socrate şi de aceea nu am putut eu să mă cresc cum ar fi trebuit! Dar ce ar fi trebuit să se întâmple ca eu să devin un om mai bun şi nu un tigru?
02] Eu te cred mult prea înţelept, ca tu să nu poţi să găseşti la această întrebare un răspuns drept. La voi, evreii, există ici şi colo oameni care sunt posedaţi de spirite rele, aşa cum am văzut eu unul acum câteva săptămâni şi acest lucru încă nu este chiar aşa de rău; unul se spune că aparţine diavolului evreiesc şi se spune că acesta mişuna doar noaptea prin ţinuturi! Dar diavolul zilei s-a lăcomit la banii acestuia; căci armate întregi de oameni nu au ajuns la capăt cu el. El a înfăptuit lucruri faţă de care întreaga omenire se sperie şi începe să tremure. Dar dacă acest posedat a putut să fie vindecat de boala sa, spune-mi atunci, ce bou de judecător ar putea fi atât de prost şi de orb, să arate celui vindecat faptele sale groaznice, pe care acesta le-a comis în vreme ce a fost posedat şi încă i-ar cere să se căiască şi să se îndrepte inundat de lacrimi?! A putut face acest om ceva împotriva faptului că a făcut atâta rău în vreme ce a fost posedat?!
03] Spune-mi, prietenul meu plin de înţelepciune: de la o înălţime mare pică o stâncă mare direct pe o grămadă de oameni, douăzeci la număr şi îi striveşte. De ce a trebuit să se întâmple această nenorocire? Cine poartă vina pentru aceasta calamitate. – Eu însă presupun, că ar veni un mare vrăjitor, care din acea stâncă ar face după felul lui Deukalion şi a Pyrrha un om din acesta, înzestrat cu înţelegere şi cu inteligenţă. Omul cel sănătos s-ar afla acolo şi în faţa lui ar veni un judecător înţelept şi milostiv şi ar spune către acest om nou: 'Uită-te acolo, nemernicule! Aceasta este fapta ta cea rea! De ce ai picat ca stâncă pe acei douăzeci de oameni şi i-ai strivit? Vorbeşte, sau tu vei avea de suferit pedepse grave pentru această faptă!' Ce ar spune un astfel de om nou către acel judecător prost? Nimic, doar: 'Ce vină am avut eu ca o stâncă fără înţelegere, că în primul rând am fost separat printr-o forţă străină de alte stânci şi în al doilea rând, că am fost atât de grea şi în al treilea rând i-am chemat eu pe acei oameni, să aştepte aici până când pic eu jos să-i strivesc?!'
04] Acuzaţiile neînţelegătoare din partea unui judecător înţelept faţă de acest om nou vei pricepe, dar pe lângă aceasta şi faptul că eu, care încă sunt la început să devin un om nou, nu am nici o vină pentru faptele mele aşa cum nici acea stâncă de om nou nu a avut nici o vină! Dacă nu vrei să fi un judecător prost, atunci judecă-mă după dreptatea înţelegerii şi nu după starea ta care vrea să se dea înţeleaptă! Fii un om, aşa cum sunt şi eu un om acum!>

EV. 071. Capitol.

01] Ioan începe să se gândească mai profund la cuvintele lui Zorel, iar părerea lui este că acestea nu au fost rostite chiar fără un motiv anume şi prin urmare el se adresează în inimă către Mine cu întrebarea, ce să facă în continuare cu acest om, deoarece acesta începe să-i crească peste puterile sale.
02] Eu însă îi spun lui Ioan: <Lasă-i puţin timp; iar Eu îţi voi aşeza, ca şi până acum, în inimă şi pe limbă cuvintele şi faptele pe care va trebui să le desăvârşeşti!> - Acest lucru îl urmează Ioan.

03] Cireniu care a ascultat cu mare atenţie motivele lui Zorel a început să rostească aceste cuvinte către Mine: < Doamne, eu trebuie să recunosc aici deschis că acest om este o fiinţă cu totul ciudată! Acum se pare, că l-a pus pe gânduri chiar şi pe ucenicul cel înţelept Ioan. Pe scurt zis, eu, de exemplu, aş fi la capătul inteligenţei mele şi prin urmare ar trebui să-i redau libertatea acestui om ca un adevărat judecător!
04] Eu doar nu pot să înţeleg de unde a căpătat acest om rău o astfel de capacitate de vorbire! Oameni, cum este de exemplu superiorul Stahar, chiar şi Zinka, care au putut să vorbească în favoarea lor, chiar înainte de a mă cunoaşte mai îndeaproape, este de înţeles, căci ei sunt cu toţii oameni înţelepţi şi în multe lucruri foarte experimentaţi; dar acest om a fost cu siguranţă de când îi lumea un răufăcător de prima mână, - şi totuşi această înţelepciune uimitoare! Ah, un astfel de lucru nu am mai întâlnit până acum niciodată în viaţa mea!>
05] Spun Eu: <Atât de gol în spirit nu a fost el nicodată; deoarece grecii sunt cei mai buni avocaţi ai Romei! Ei cunosc stricteţea legilor romane şi din această pricină ei o învaţă foarte amănunţit, ca să fie cât se poate de pregătiţi atunci, când un judecător îi trage la răspundere pentru un delict comis; şi astfel de oameni, care şi-au pus în cap să înşele cât mai mult statul, aceştia au studiat foarte amănunţit legile lui şi a omenirii şi chiar scrierile diferite a mai multor înţelepţi ai lumii. Iar dintr-o astfel de clasă face parte Zorel al nostru.
06] Înainte ca el să doarmă somnul minunat nu ar fi vorbit el cu atâta precizie înţeleaptă; dar de la acel somn ia rămas un fel de miros ciudat în sufletul său şi de aceea critică acesta atât de tare. Dar această tărie s-ar pierde imediat, dacă de acum înainte ar trece complet în sfera sa veche de viaţă; dar la un astfel de tratament va deveni din ce în ce mai ascuţit, ceea ce îngăduiesc Eu în special pentru ucenicii Mei, ca ei să simtă la această ocazie tăria priceperii omeneşti şi lumeşti, ceea ce pentru ei va fi cât se poate de folositor. Căci cu toate că ei sunt nişte oameni foarte umili şi posedă o inimă înţelegătoare, vine peste ei din când în când un gând foarte egoist şi pentru acesta este un astfel de om o piatră extraordinară de lovire.
07] Ioan mi-a mărturisit în inimă că înţelepciunea sa nu merge mai departe şi ceilalţi ucenici se gândesc, ce poate să însemne aceasta; dar Eu îi voi lăsa să se gândească încă puţin timp, ca ei să se poată regăsi mai bine. Dacă s-au regăsit ceva mai bine, atunci Eu îi voi ajuta să meargă mai departe. Dar muşte le va mai aşeza el pe la urechi şi ei vor începe să se scarpine cât se poate de tare în spatele urechilor! Atunci însă ei vor putea face un pas mai departe. – Dar acum Eu îi voi dezlega limba lui Ioan şi el va începe iarăşi să vorbească; de aceea fii atent!>

EV. 072. Capitol.

01] După scurt timp spune Ioan către Zorel: <Eu nu pot să contest faptul, că tu ai atins unele lucruri cu mintea ta, care bineînţeles nu se află în lume fără un anumit motiv; dar pentre viaţa ta se potriveşte rău sau chiar deloc, pentru că sufletul tău a fost tot timpul în aşa măsură format, pentru a putea deosebi răul de bine. Dar care suflet este în stare de o astfel de tărie, aşa cum este cazul la tine, acel suflet poate deosebi şi răul de bine, iar dacă poate face acest lucru, atunci păcătuieşte faţă de recunoaşterea proprie şi a conştinţei sale; dar cine păcătuieşte împotriva cunoaşterii şi a conştiinţei sale, acela poate fi curăţat doar printr-o căire adevărată faţă de păcatele sale vechi şi prin aceasta să devină demn în faţa lui Dumnezeu.
02] Tu vrei şi trebuie să devi un om mai bun! Dacă vrei cu adevărat aceasta, atunci trebuie să recunoşti, că tu însuţi ai fost de vină la toate acţiunile acelea rele; şi dacă ai fost de vină, atunci depinde numai de tine ca să înţelegi că nu este drept, să încerci să dai vina pe altcineva, ci tu s-o recunşti în sinea ta şi s-o accepţi ca fiind a ta, iar prin urmare trebuie să simţi o căinţă adevărată, cu toate că în multe privinţe ai recunoscut ceea ce este adevărat şi drept, dar în acţiunile tale încă desăvârşeşti contrariul.
03] Da, dacă nu ai fi recunoscut în sinea ta ideea palidă despre ceea ce este pur şi prin urmare bun, ci te-ai fi aflat aici doar în sfera vieţii întunecate a idolilor tăi, atunci acţiunile tale nu se pot socoti păcătoase – şi chiar dacă acestea în faţa scaunului judecătoresc a înţelegerii ar fi cât se poate de rele - , atunci ai fi tu tot atât de curat şi fără păcate ca şi acel tigru devenit om şi acea bucată de stâncă şi nimeni nu ar avea dreptul să-ţi spună: 'Încearcă se devi mai bun, căieşte-te pentru faptele tale neomeneşti, ca tu să-I fi pe plac adevăratului Dumnezeu!'
04] Atunci ar trebui ca mai întâi să fi introdus în toate adevărurile, care ţi-ar arăta drumul cel drept şi prin urmare cineva ar trebui să te conducă un anumit timp pe acest drum! Dacă cineva, care ar cunoaşte întru totul adevărul, s-ar arunca iarăşi în ceea ce este vechi şi greşit şi ar acţiona tot atât de rău ca şi mai înainte, atunci acesta ar păcătui, pentru că acţionează împotriva recunoaşterii sale stabile şi conştiinţa sa ar pune-o într-o stare catastrofală de nelinişte. Imaginile prezentate de tine sunt prin urmare valabile doar pentru oamenii, care nu au cunoscut la fel ca şi animalele vreun adevăr; dar ţie adevărul deplin nu îţi este necunoscut, ci îl cunoşti aproape la fel de bine, cum îl recunosc şi eu, iar acest lucru îţi este cunoscut de mult timp. Iar conştiinţa ta a azvârlit de fiecare dată faptele tale oribile; tu însă nu prea i-ai dat importanţă şi ai căutat tot felul de motive false pentru a trece peste aceasta. De multe ori ai încercat tu sentimentul de căinţă, de câte ori ai comis rele împotriva recunoaşterii şi a conştiinţei tale; doar de o mărturisire şi schimbare adevărată nu ai avut încă parte.
05] Dumnezeu Domnul însă a lăsat să vină peste tine ceasuri rele. Acum tu nu ai nimic; chiar şi colegul tău cu care ai cumpărat şi vândut sclavi te-a lăsat baltă şi se află acum în Europa, unde îşi cheltuie câştigurile de valori substanţiale. Tu te afli aici şi cauţi ajutor. Acesta ţi se va da; dar mai întâi va trebui ca tu să devi demn de acesta, prin urmare, ca tu de la sine să iei ceea ce este unic şi

adevărat în viaţa ta de zi cu zi. De abia atunci tu vei primi ajutorul pentru această lume şi pentru cea de veci.
06] Dar dacă rămâi la ceea, ce recunoşti la fel de bine ca şi mine că este greşit şi rău, atunci vei rămâne nenorocit o viaţă întreagă şi cum se va desfăşura situaţia dincolo, deoarece există o viaţă pură după căderea trupului, despre acest lucru îţi poate da înţelegerea ta pură unele indicii, dacă te gândeşti la faptul, că această viaţă este sămânţa şi cea de apoi este fructul în sine.
07] Dacă plantezi în grădina vieţii tale în pământ o sămânţă nobilă şi bună, atunci tu vei recolta fructe bune şi nobile; dar dacă aşezi sămânţă de scaieţi şi spini în grădina vieţii tale, atunci vei recolta o dată, acele fructe care provin din sămânţa pe care ai sădit-o! Căci cu siguranţă tu vei şti, că pe scaieţi nu cresc smochine şi pe spini nu cresc deloc struguri!
08] Iată, eu nu te-am judecat, ci ţi-am arătat numai, ce va trebui să faci pe viitor şi cuvântul meu nu a fost dur faţă de tine, iar tonul discursului meu a fost blând! Ţine bine minte aceste cuvinte şi eu voi garanta ca un prieten cu viaţa, că tu nu vei regreta niciodată aceasta!>

EV. 073. Capitol.

01] Spune Zorel: <Ah, aşa se poate vorbi cu mine; căci aceste cuvinte au sunat cât se poate de omenesc şi eu îmi voi da toată silinţa, să fac ceea ce îmi vei spune mie ca om şi nu ca judecător. Drag prieten! Eu încep să mă recunosc, sămânţa mea înterioară a vieţii nu este chiar atât de rea; dar exteriorul meu este întru totul rău! Dacă ar fi posibil, să dezbrac această carne împreună cu toate obiceiurile sufleteşti rele şi să înfăşor sămânţa vieţii cu o carne mai bună, atunci aş deveni eu un om foarte rar şi bun; dar cu această constituţie actuală a trupului meu nu se poate face nimic! Bineînţeles că nu mai sunt un răufăcător aşa de mare, de cum am fost mai înainte; dar nici prea mare încredere nu se poate avea în carnea mea. Dar ciudat este faptul că la toate faptele mele oribile nu am fost niciodată cu voinţa mea prezentă! Eu am fost tot timpul atras ca şi din greşeală; ceea ce am vrut eu de fapt să se întâmple, se întâmpla exact contrariul! Cum se poate înţelege aceasta?>
02] Spune Ioan: <Dar iată, voinţa omului este separată în două: prima voinţă este aceea, în care recunoaşterea adevărului este ghidată doar de o frânghie foarte subţire; (cealaltă voinţă este însă), la care şi lumea senzuală îşi are propriile frânghii prin tot felul de pretenţii şi prin acestea acea frânghie sau aţă devine foarte rezistentă şi tare. Dacă pe lume se poate prinde undeva o pradă uşoară împreună cu posibilitatea, de a deveni proprietatea omului, atunci începe de îndată acea frânghie a voinţei să tragă cu putere de inimă; dacă însă în acelaşi timp se mişcă frânghia recunoaşterii adevărului, atunci nu foloseşte la nimic sau doar foarte puţin, deoarece de când există lumea se ştie că cel puternic a triumfat tot timpul peste cel slab.
03] Voinţa, care trebuise să acţioneze, trebuie să fie serioasă şi nu trebuie să-i fie frică de nimic şi de nimeni. Cu indiferenţă măreaţă trebuie să râdă lumii în faţă şi chiar dacă preţul urmării drumului adevărat este moartea trupească trebuie să-l accepte. De abia atunci voinţa slabă a recunoaşterii devine puternică şi măreaţă şi prin aceasta se lepădă cu totul de voinţa senzuală şi lumească. Acesta intră întru totul în lumina voinţei recunoaşterii şi prin aceasta omul devine una cu interiorul său, ceea ce este de o importanţă majoră pentru desăvârşirea fiinţei nemuritoare omeneşti.
04] Căci dacă în gândire nu poţi să ajungi la comun acord cu interiorul tău, atunci cum poţi afirma: 'Eu am recunoscut în profunzime şi în abundenţă adevărul!', - dar dacă în interiorul tău nu eşti încă una şi prin urmare pentru persoana ta o minciună grosolană?! Minciuna nu este nimic faţă de adevăr, aşa cum nu este noaptea întunecată nimic faţă de ziua luminoasă. O astfel de noapte nu va putea vedea niciodată lumina şi omul în sine care este mincinos nu poate vedea adevărul luminos şi de aceea la toţi oamenii lumii este frânghia sau aţa voinţei recunoaştrii atât de slabă, că la cea mai mică confruntare cu voinţa senzuală este aruncat şi azvârlit, adică pur şi simplu învins.
05] Dacă la unii oameni a câştigat şi a învins voinţa senzuială pe cea a recunoaşterii, aşa ca la urma urmei în interiorul omului să se instaleze un oarecare întuneric, atunci acei oameni sunt morţi în spirit şi prin urmare un blestemat în interior şi nu mai poate ajunge în veci la o lumină, doar prin focul declanşat prin presiunea lăcomiei a materiei dure. Dar materia sufletului este mai tare decât cea a trupului şi este nevoie de un foc măreţ, pentru a nimici şi a desfiinţa materia sufletească.
06] Dar un suflet nu va lăsa să se întâmple această purificaţie din dragoste pentru adevăr sau pentru lumină, ci va încerca din dorinţa de dominare întunecată să se sustragă de această prindere ca şi Proteus şi aşa un om, care a devenit în sine una cu întunericul său, acela este pierdut aproape pentru totdeauna.
07] Doar omul, care printr-o voinţă energică şi plină de lumină înfrânge voinţa senzuală lumească şi prin urmare devine în lumină şi în tot adevărul una cu interiorul său, iar aşa acesta este lumină şi adevăr şi până la urmă însuşi viaţă. Dar pentru aceasta este nevoie de o voinţă şi abnegaţie de fier, - şi nu cea îngâmfată a cunoaşterii voastre, care se crede mai înaltă şi mai preţioasă decât un rege Alexandru strălucitor şi în aur, ci aici este nevoie de cunoaşterea umilă a unui Enoch, a unui Abraham, Isaac şi a lui Iacob. Dacă vei fi în stare de aceasta, atunci ţi se va acorda ajutor pentru această vieţă şi pentru cea de veci; dar dacă tu nu poţi deveni aşa, adică nu din propria recunoaştere a dreptăţii, atunci s-a terminat cu tine şi ţie nu ţi se va putea oferi ajutor nici pe de-o parte şi nici pe cealaltă. Eu însă sunt de părere, că tu vei reuşi aceasta; căci cunoaşterea şi înţelegerea nu-ţi lipsesc. La aceasta ce spune acum simţul tău interior?>

EV. 074. Capitol.

01] Spune Zorel: <Acesta spune: ‘Zorel poate face tot, ce vrea să facă Zorel cel adevărat!’; şi acesta vrea acum iar prin urmare va primi cu siguranţă ajutor! Dacă aş putea să stau în preajma ta doar câteva săptămâni, atunci acest lucru s-ar mişca cu mult mai repede şi mai uşor!>
02] Spune Ioan: <Dacă te-ai decis într-adevăr şi ai voinţa pre a deveni un om mai bun, atunci vei rămâne tu printre bărbaţi, care sunt tot atât de puternici ca şi noi în apropierea luminii mari şi strălucitoare din Dumnezeu!>
03] Spune Zorel: <Ce şi cine este în fond şi la urma urmei Dumnezeu vostru, pe care voi, evreii îl numiţi Dumnezeul lui Abraham, Isaac şi Iacob?>
04] Spune Ioan: <La aceasta întrebare vei găsi răspunsul atunci, când vei fi una cu lumina ta, aşa cum ni s-a întâmplat şi nouă; dar dacă am vrea să-ţi povestim acest lucru mai îndeaproape, atunci tu nu ne-ai înţelege chiar toate viaţa ta de-ar fi să-ţi explicăm. Dar ceea ce îţi spun acum ai voie să ştii deja dinainte, ce noţiune ar trebui să aibă un om despre Dumnezeu şi aşa ascultă acum!
05] Singurul şi adevăratul Dumnezeu în Sine este un Duh pur şi veşnic de la El, dotat cu cel mai mare grad al recunoaşterii, cu înţelepciunea profundă şi luminoasă şi cu acea voinţă de neclinti, căruia nu-i este nimic imposibil.
06] Dumnezeu în Sine este cuvântul şi cuvântul însuşi este Dumnezeu. Acest cuvânt veşnic însă s-a înfăşurat în carne, a venit în lume la ai Săi şi aceştia nu recunosc lumina, care a venit aşa în lume. De aceea li se va lua acestor copii lumina şi li se va dărui păgânilor (necredincioşilor). Căci păgânii caută acum adevărul, dar copiii luminii fug de aceasta, aşa cum cei mai mari criminali fug de judecată. De aceea li se va lua copiilor şi li se va da păgânilor, aşa cum este cazul şi se şi întâmplă.
07] Deoarece în Ierusalim locuiesc copiii neamului străvechi al luminii, iar aceştia resping adevărul din Dumnezeu şi se agaţă din ce în ce mai mult de noapte, de minciună şi de faptele lor oribile. Dar păgânii străbat lumea şi caută adevărul şi atunci când îl găsesc, se bucură şi încep să laude şi să slăvescă peste măsură pe cei, care le-au dăruit lumina, în inmă şi cât şi prin fapte.
08] Uită-te împrejur şi tu poţi vedea un număr considerabil de oameni! Cei mai mulţi sunt păgâni, care au căutat lumina din ceruri. Ei au găsit-o şi se bucură de aceasta; dar Ierusalimul, oraşul Domnului, a trimis oamenii săi, care să poată stârpi această lumină! Dar cei care au fost trimişi, au fost mai deştepţi decât aceia de care au fost trimişi; ei au venit din întunericul lor la lumină, s-au bucurat de aceasta şi au rămas. Ei au primit lumina, dar nu pentru temniţele din Ierusalim, ci pentru ei, pentru inimile lor şi acum sunt fraţii noştri în lumina din Dumnezeu şi se bucură de aceasta şi de Acela, de unde provine acea lumina.
09] Tu ai venit ca păgân aici, însă nu pentru a găsi o lumină pentru întunericul vieţii tale, ci ai venit aici pentru aur şi argint. Dar cine vine din închisorile întunericului la lumina soarelui, acela cu greu se va putea proteja, ca să fie luminat. Şi aşa se întâmplă şi cu tine. Chiar dacă nu ai căutat lumina, începi să te luminezi, deoarece te-ai apropiat de soare, adică nu de lumina soarelui natural, care acum atinge orizontul spre a apune, ci lumina soarelui spiritual, care luminează spaţiul nemărginit cu înţelepciune, ca toate fiinţele, care sunt capabile să gândească, care din această lumină vor şi pot să gândească, aşa cum este pe acest pământ şi pe toate celelalte pământuri nenumărate, cu care este umplut spaţiul nemărginit din Dumnezeu.
10] Lasă-te de aceea luminat de această lumină ca tu să începi puţin să observi, cum îţi străluceşte prin toate măruntaiele şi prin această mică scânteie a acestei lumini să devi puţin mai fericit, decât te-ai simţi tu dacă te-ai afla în proprietatea a tuturor comorilor de pe acest pământ. Caută tu însuţi împărăţia adevărată a adevărului şi totul ţi se va dărui după aceea, iar tu nu vei simţi nici un fel de lipsuri!>

EV. 075. Capitol.

01] Spune Zorel: <Prietene, tu ai dreptate: ceea ce omul savurează în întuneric, nu creşte! Dar eu observ acum din mine însumi că trăiesc într-un întuneric spiritual total; deoarece cuvintele tale mi-au dat, cu toate că au avut un sunet misterios, o recunoaştere mare şi dreaptă şi prin urmare eu sunt foarte bucuros. Dar, dacă cuvântul tău poate face ceva la Cireniu, atunci roagă lumină, ca el să-mi dea o îmbrăcăminte ceva mai bună; deoarece eu nu mai pot să mă las privit în aceste zdremţe în compani voastră. Cireniu poate va găsi îmbrăcăminte veche şi uzată a unui slujnic de-al său!>
02] Cireniu îl cheamă pe unul dintre slujitorii săi şi spune: < Du-te acolo, unde sunt lucrurile noastre şi caută o cămaşă mai bună, o togă şi o mantaua greacă!>
03] Slujitorul merge şi aduce ceea ce i s-a cerut.
04] Cireniu îl cheamă după aceea pe Zorel şi spune aceste cuvinte:<Uite, ia acestă îmbrăcăminte şi du-te în spatele casei şi schimbă-te!>
05] Zorel ia mulţumit acea îmbrăcăminte, merge în spatele casei lui Marcu, se schimbă şi aşa începe să aibă o înfăţişare cu totul schimbată.
06] În câteva clipse se întoarce Zorel la noi şi spune către Cireniu: <Înalt domn! Nu acei zei inexistenţi, ci acel unic şi adevărat şi veşnic Dumnezeu să te răsplătească pentru această faptă! Tu ai îmbrăcat acum un sărac şi dezbrăcat om; şi acesta este o faptă bună şi nobilă, de care eu nu sunt demn! Dar un Dumnezeu înalt, atotputernic şi cât se poate de înţelept există, a cărui copii suntem cu toţii, sau cel puţin făpturile Sale şi cum ne dăruieşte doar lucruri bune, de care noi nu suntem demni şi pentru care noi putem doar să-I mulţumim şi nimic altceva, aşa mă aflu şi eu acum în faţa ta, înalt domn şi guvernator; doar din adâncul inimii îţi pot mulţumi eu şi altceva nu

pot face nimic! Dar dacă tu vrei să mă accepţi ca şi pe ultimul dintre slujitorii tăi, atunci îţi dau eu în semn de cadou pământul pe care îl posed!>
07] Spune Cireniu: <Pământul acela nu este al tău, ci al aceluia, din banii căruia te-ai folosit pentru a-l cumpăra; de aceea noi îl vom vinde, îi vom da proprietarului sau copiilor acestuia banii înapoi şi de abia atunci tu vei putea să fi slujitorul meu!>
08] Spune Zorel: <Înalt domn şi guvernator! Ceea ce vrei, eu fac! Din partea ta totul este o milostivire; dar acum nu mă părăi, ci fă-mi darul de a putea să-ţi slujesc! Aşa cum am dezbrăcat eu zdremţele mele pentru totdeauna, aşa voi dezbrăca eu omul bătrân şi rău şi voi deveni un cu totul alt om! Poţi să mă crezi! Atât de rău cât am fost, aşa de bun vreau eu să devin, deoarce prin restul timpului care mi-a mai rămas pe acest pământ să îndrept, ceea ce am făcut atât de greşit.
09] Dacă aş fi întâlnit vreodată un om, care mi-ar fi aprins o luminat atât de puternică despre răul şi dreptate ca şi acel Ioan de acolo, atunci nu aş fi căzut aşa de adânc în păcate; dar aşa a trebuit ca eu să fiu cel mai deştept om! Dar cât de departe am ajuns cu deşteptăciunea mea, ştii tu şi prin urmare eu nu mai trebuie să repet în faţa voastră ruşinea mea cea mare. De aceea fi de acum înainte cu mine milostiv şi bun; căci pe viitor nu vei mai avea ocazia, să fii nemulţumit de mine. Eu ştiu câteva meserii şi sunt cunoscător al scrisului şi a socotelilor şi istoria popoarele până în aceste timpuri nu-mi este necunoscută. Cunosc toată istoria; chiar şi cea a evreilor, persienilor şi cronica babilonilor îmi este cunoscută. Şi aşa sper că îţi voi putea fi pe undeva de folos.>
10] Spune Cireniu: <Despre aceste lucruri vom vorbi mai târziu; dar acum întoarce-te la prietenul tău Ioan şi lasă-l pe el să-ţi arate drumul cel bun! Dacă îl vei găsi pe acesta, - tot restul va fi atunci în ordine!>

EV. 076. Capitol.

01] La aceste cuvinte ale lui Cireniu se închină adânc Zorel în faţa tuturor şi merge înapoi la Ioan, care îl primeşte cu tot aceiaşi prietenie şi îl întreabă, cum i-a mers în faţa lui Cireniu.
02] Spune Zorel: <La mine totul este în ordine, ceea ce tu poţi vedea cu uşurinţă după îmbrăcămintea mea; căci dacă posezi mai întâi o cămaşă bună, o togă şi o mantauă grecească de cea mai bună calitate în jurul umerilor, acelui om cu siguranţă că-i merge lumeşte bine! Bineînţeles, cu bunăstarea spirituală, îţi spun eu acum, este cu totul şi cu totul alta! Dacă Dumnezeu ar fi vrut, ca eu să fiu nou îmbrăcat şi în spirit cum sunt eu acum trupeşte, atunci cu siguranţă că mi-ar merge mai bine; dar pentru acesta va mai fi nevoie de multă vreme!
03] Dar prietene, o întrebare sper că-mi vei permite şi acesta sună aşa: voi sunteţi oameni ca şi mine, aveţi carne şi sânge şi tot aceleaşi simţuri ca şi toată lumea; tu însă mi-ai dovedit o astfel de tărie spirituală, care întrece cu mult tot, ce am întâlnit eu până în prezent! Întrebarea cea mare este, cum ai ajuns tu la acesta! Cine te-a învăţat pe tine şi pe colegii tăi? Cum aţi ajuns voi pe acest drum?>
04] Spune Ioan: <Explicaţia acestui lucru nu ţi-ar fi de folos nici măcar puţin; dar dacă tu vei face acum ceea ce îţi voi spune, atunci tu vei găsi în interiorul tău acesta învăţătură şi spiritul tău trezit te va ghida spre adevăr şi înţelepciune, întărit de Duhul lui Dumnezeu. Dacă tu vrei să înveţi vreo artă, atunci tu trebuie să mergi la un artist şi el trebuie să-ţi arate toate mişcările; după aceea vine practica cea bună, prin care poţi învăţa mişcările, care să se asemne întru totul cu cele ale învăţătorului şi după aceea tu poţi deveni un artist ca şi învăţătorul tău.
05] Dacă vrei să înveţi să gândeşti trebuie să mergi la un filozof; acela îţi va atrage atenţia asupra efectelor şi a rezultatelor, iar prin acesta vei începe tu să gândeşti şi să deduci, spunând aşa: Deoarece apa este un corp fluid, poate cu uşurinţă să fie agitată; din pricina greutăţii sale trebuie să curgă la vale, pentru că după toate experienţele tot ce este greu, este atras de gravitaţia pământului şi de aceea trebuie să fie pe veci aşa după voinţa de neclintit a Creatorului, care este o lege obligatorie în întreaga natură.
06] Dacă apa din mare a ajuns la un fund cât se poate de adânc, atunci mişcarea acesteia încetează, - dar în sine rămâne totuşi un corp fluid; iar dacă suflă un vânt de furtună peste suprafaţa apei, atunci aduce suprafaţa apei, care de obicei este liniştită, în mişcare şi valurile care rezultă din aceasta pe apă nu sunt nimic altceva decât dorinţa corpului fluid spre a avea linişte. Dar pentru că nimic altceva nu tânjeşte atât de mult după linişte ca şi apa, de aceea acesta poate cel mai repede şi uşor să fie trasă din balanţa liniştii sale.
07] De aici rezultă în sfârşit: cu cât mai fluid este un anume corp, cu atât mai mult tânjeşte după linişte; şi cu cât mai mult arată dorinţa de linişte în corpul fiinţei sale exterioare, cu atât mai uşor poate fi acesta deranjat. Dar cu cât mai uşor poate fi deranjat un astfel de corp elementar, cu atât mai fluid trebuie să fie. Din aceste exemple tu poţi vedea, cum se începe în şcoala filozofilor gândirea şi cum se fac legăturile între cauză şi efect cât şi când este vorba de cazul contrar.
08] Doar că aceste gândiri precise se află în interiorul unui cerc, din care nu se poate găsi vreo ieşire nici acum şi nici mai târziu. Toată această gândire nu foloseşte omului nimic sau poate chiar foarte puţin spre existenţa sa, dorinţele şi gândirea sa spirituală. Dar dacă o artă tu o poţi învăţa doar la un artist, o gândire raţională doar la un filozof, atunci gândirea interioară şi spirituală o poţi învăţa doar de la un Duh, adică doar prin Duhul pătrunzător a lui Dumnezeu în interiorul tău, - acesta înseamnă: doar un Duh poate trezi un spirit; căci un spirit recunoaşte celălalt Duh, aşa cum un ochi recunoaşte alt ochi şi vede că este un ochi la fel ca şi el.
09] Spiritul este vederea interioară a spiritului, a cărui lumină pătrunde totul, pentru că este o lumină interioară şi prin urmare pură. Din aceasta poţi vedea acum, cum stau lucrurile cu diferitele învăţături şi cum trebuie să ai cel mai bun învăţător pentru tot ce vrea omul să înveţe, căci altfel nu

ajunge nici cum mai departe; dar atunci depinde foarte mult ca să-ţi găseşti un învăţător bun, ca tu să repeţi şi să exersezi totul cu hărnicie ce ţi-a spus şi ţi-a ordonat învăţătorul tău.
10] Dacă spiritul se trezeşte în tine, atunci vei auzi glasul său ca nişte gânduri luminate în inima ta. Pe acestea trebuie să le asculţi cu atenţie şi trebuie să te ghidezi după ele în întreaga ta sferă de viaţă, aşa vei face rost propriului tău spirit de un loc mai mare de acţionare; aşa va creşte spiritul tău în tine până la statura unui bărbat şi va inunda întregul tău suflet şi împreună cu el întreaga ta fiinţă materială.
11] Dacă cu tine însuţi ai ajuns la acest nivel, atunci eşti capabil aşa cum suntem noi, să observi nu numai ceea ce pot vedea şi observa oamenii naturali cu simţurile lor, ci tu vei putea observa lucruri, care sunt misterioase pentru alţi oameni, aşa cum tu ai descoperit la mine, că eu, fără să te fi cunoscut sau văzut vreodată, am ştiut să-ţi spun cu exactitate ceea ce tu ai făcut rău pe această lume şi ai ţinut în secret.
12] Acum ţi-am spus câte ceva despre acest lucru ca tu să poţi vedea şi înţelege, cum stau lucrurile cu aceste lucruri spirituale. Dar cu toate acestea tu eşti deloc sau foarte puţin ajutat; tu trebuie să afli acum ce trebuie să faci spre trezirea spiritului tău. Dar mie nu-mi este îngăduit să-ţi desenez exact toate aceste etape, ci doar unuia, care se află printre noi şi a cărui fiinţă este umplută întru totul de Duhul dumnezeiesc. Acela îţi va arăta drumul cel drept şi prin carnea ta va striga spiritului tău ca fiind Duhul tuturor duhurilor: 'Trezeşte-te în dragoste pentru Dumnezeu şi prin aceasta pentru fraţii tăi în numele Celuia, care este pe veci adevărat şi va fi aşa!' – Şi acum spune-mi, ce părere ai despre aceste cuvinte rostite de mine!>

EV. 077. Capitol.

01] Spune Zorel: < Mie mi se pare învăţătura ta plină de spirit, adevărată şi bună şi prin urmare aşa trebuie să se stea toate lucrurile; căci altfel nu mi-ai fi putut spune faptele mele ascunse atât de exact de parcă le-ai fi citit dintr-o carte. Prin urmare ca om se poate ajunge la o desăvârşire incredibilă şi mie îmi ajunge aceste convingeri de acum; eu nu doresc această desăvârşire văzută la persoana ta, doar pentru ca la o oarecare ocazie să-i povestesc unui păcătos păcatele comise, ci doar pentru desăvârşirea omenească vreau eu să ajung în această stare, pentru a-mi crea mie însumi o alinare a vieţii, pentru a mă bucura în linişte de mine însumi! Eu nu vreau să fiu niciodată vreun învăţător sau un judecător blând; eu vreau doar să slujesc ca un om desăvârşit, ca pe viitor nici un om să nu se mai împiedice de prostia mea.
02] Acesta este singurul motiv real prin care eu vreau să ajung la desăvârşirea dobândită de tine. Cererea poate să conste în ceea ce doreşte în viaţa mea, căci eu o voi urma; dacă doresc ceva, nu-mi este nici un fel de sacrificiu prea mare! Se va rezolva, chiar şi cu preţul acestei vieţi trupeşti! Căci ce valoare poate avea o viaţă, dacă este ansamblată din tot feul de părţi nedesăvârşite?! Cu imperfecţiunea nu se poate dobândi nimic desăvârşit, - şi ceea ce este nedesăvârşit nu mă mai atrage chiar deloc!
03] Tu însă ai spus, că ceea ce va trebui să fac. Mă va învăţa un om, care este plin de Duhul lui Dumnezeu; tu îl cunoşti, - arată-mi-l, ca eu să mă pot apropia de el şi să-l rog pentru mijloacele prin care poate să-mi trezească spiritul!>
04] Spune Ioan: <Acel este, care mai înainte te-a trimis la mine! La Acela să mergi, El te va trezi!>
05] Spune Zorel: < O voce interioară mi-a spus deja de la trezirea mea, că acest fiu al unui dulgher din Nazaret, cunoscut dinainte, trebuie să fie ceva mai mult decât doar un om. În sfârşit apare adevărul, că până acum am bănuit doar în întuneric! Este şi aşa cât se poate de ciudat, că acel om mi se pare atât de cunoscut! Dar cum a ajuns el la o astfel de desăvârşire? Nu ştii tu nimic mai îndeaproape?>
06] Spune Ioan: <Despre aceasta nu-ţi pot spun nimic altceva, decât că o astfel de întrebare ţi se poate ierta; altfel ar însemna aceasta aşa de mult, de parcă ai întreba, cum şi în ce fel a ajuns Dumnezeu la desăvârşirea totală a puterii şi a înţelepciunii Sale. Însuşi Dumnezeu l-a ales pe Acesta spre ai fi locuinţa trupească! Aceasta este mila cea mare, care se revarsă asupra popoarelor prin acest ales. Ceea ce este omenesc, ceea ce poţi vedea la El, este tot aceiaşi ca şi fiul lui Dumnezeu; dar în El locuieşte belşugul Duhului dumnezeiesc!
07] Dar dacă aşa stau lucrurile, atunci nu se mai poate pune întrebarea, cum a ajuns El la o astfel de desăvârşire totală! Ceea ce este El acum şi va fi pe veci, a fost El daja în pântecul mamei Sale. El trece prin tot ceea ce este omenesc, în afară de păcat, pentru că El este deja din veci desăvârşit. El desăvârşeşte acum şi în trecut toate acestea doar ca toţii oamenii să aibă o imagine perfectă prin El, pentru a-l urma ca învăţător şi motiv de veci a întregii existenţe şi viaţă.
08] Acum ştii tu, cu cine ai de-a face (prin El). Du-te de aceea la El ca să-ţi arate drumul cel drept spre spiritul tău, care se află în tine prin dragostea curată spre Dumnezeu, adică prin spiritul sau prin dragostea faţă de El, care se află printre noi ca adevăratul salvator a tuturor oamenilor, care au învăţat pe aceste pământ, care trăiesc acum pe acest pământ şi care vor trăi pe viitor.
09] Dar dacă tu vei merge la El, atunci du-te cu dragoste în inimă şi nu cu puritatea minţii tale! Căci doar prin dragoste vei putea şi îl vei câştiga şi îl vei putea înţelege în dumnezeitatea Sa; dar cu mintea nu vei ajunge tu în veci la vreun capăt! Căci doar dragostea curată este capabilă să crească, în vreme ce mintea este îngrădită, peste care în veci nu se va putea sări. Dar dragostea omului pentru Dumnezeu este, cum am mai spus, capabilă să crească, iar cu cât mai mare va deveni dragostea în tine pentru El, cu atât mai luminată va fi întreaga ta fiinţă! Căci dragostea pură pentru Dumnezeu este un foc viu şi o lumină strălucitoare. Cine se va mişca în această lumină,

acela nu va vedea în veci moartea, aşa cum a vorbit El Însuşi. – şi acum ştii tu deja destul de multe; trezeşte-ţi inima şi du-te spre El!>
10] Zorel însă nu ştie de frică ce să facă sau să gândească după această ştire măreaţă. Căci această ultimă învăţătură îi înlătură toate dubiile, că Eu port în Mine din belşug dumnezeitatea, iar de aceea el devine din ce în ce mai speriat şi mai nesigur şi după un timp de gândire el începe să vorbească aşa: <Prietene! Cu cât mă gândesc mi mult la cuvintele tale, cu atât mai greu îmi este să merg spre El şi să-L rog ca un nedemn de mila Sa, că El Însuşi să-mi arate drumul cel luminat al vieţii! Îmi este pur şi simpul imposibil să merg spre El; căci eu simt cum adie sfinţenia din El spre mine, care îmi spune încontinuu: <Depărtează-te, tu, care eşti nedemn! Mai întâi căieşte-te ani întregi, de abia după aceea vino şi uită-te dacă vei fi demn să atingi tivul îmbrăcăminţii Mele!> Spune-mi tu mie, de unde a apărut această frică în toată fiinţa mea!>
11] Spune Ioan: <Aşa este bine; dragostea adevărată pentru Dumnezeu Domnul trebuie mai întâi să fie condusă de umilinţa inimii! Acolo unde nu este cazul, acolo nu va apărea niciodată dragostea adevărată la suprafaţă. Mai rămâi în această stare a umilinţei în inimă către El! Dar atunci când El te va chema, nu sta pe gânduri, ci fugi repede către El!>
12] După aceste cuvinte îşi găseşte Zorel cât de cât liniştea necesară în interiorul său, dar se gândeşte totuşi, cât de bine şi de minunat ar fi, să păşeşti în faţa Sfântului fără nici un păcat în inimă.

EV. 078. Capitol.

01] Eu însă spun către Zorel aceste cuvinte, spre marea lui mirare şi surprindere: <Cine îşi recunoaşte greşelile şi se căieşte în adevărata şi via umilinţă a inimii sale, acela îmi este mai drag decât nouăzeci şi nouă de drepţi, care nu au trebuit să se căiască. Vino de aceea la Mine, tu, prieten care te-ai căit; căci în interiorul tău se află acum simţul cel drept al umilinţei, care îmi este mai pe plac decât cel de început a celor drepţi, care strigă în inimile lor:‛Hosiana, Dumnezeu în ceruri, că noi nu am pătat vreodată numele tău prin păcate comise de ştiinţa şi voinţa noastră!> Aceste cuvinte ei le strigă şi au dreptul; dar de aceea ei se uită la un păcătos cu ochii unui judecător şi fug de apropierea acestuia ca şi de ciumă.
02] Ei se aseamănă cu doctorii, care sunt complet sănătoşi şi de aceea le este frică să meargă acolo, unde un bolnav le cere ajutorul, din teamă, ca nu cumva să se îmbolnăvească chiar ei. Nu este mai bun şi mai admirabil un doctor, căruia nu-i este frică de nici o boală şi care fuge la fiecare bolnav, care îl strigă?! Chiar dacă uneori a fost atins de vreo boală, nu se supără şi ajută cu tot ce poate bolnavii cât şi pe sine. Şi aşa este drept!
03] Vino de aceea la Mine şi Eu îţi voi arăta, ce nu a putut să-ţi arate ucenicul Meu, adică singurul drum adevărat al vieţii şi a dragostei şi a înţelepciunii din aceasta!>
04] După aceste cuvinte prinde Zorel curaj şi vine cu paşi mărunţi către Mine.
05] Când a ajuns la Mine, am început Eu să spun aşa: <Prietene, drumul, care conduce spre viaţa spiritului este unul îngust şi spinos! Aceasta vrea să însemne atât cât: tot ce ai întâlnit până acum din partea oamenilor în viaţă rău, supărător şi amar, combate tu cu răbdare şi blândeţe şi cine îţi face vreun rău, aceluia nu-i întoarce la fel, ci fă chiar contrariul, căci aşa vei strânge cărbuni încinşi peste capul său! Cine te bate, aceluia nu-i întoarce bătaia, ci arată-i şi celălalt obraz, ca să domnească între voi pacea; căci doar în pace se dezvoltă inima şi creşterea spiritului în suflet.
06] Cine te roagă să-i faci vreun serviciu sau să-i dăruireşti ceva, aceluia nu-i refuza, doar dacă, ceea ce te-a rugat este împotriva poruncilor lui Dumnezeu sau împotriva legilor statului, iar în această situaţie tu ai fi capabil să decizi singur.
07] Dacă te roagă cineva să-i dai o haină, atunci dă-i toată îmbrăcămintea, ca el să recunoască, că eşti un ucenic din şcoala lui Dumnezeu! Dacă va recunoaşte aceasta, îţi va lăsa îmbrăcămintea; dar dacă o va lua, atunci recunoaşterea sa încă este slabă, iar ţie să nu-ţi pară rău după îmbrăcăminte, ci doar de faptul, că fratele tău nu a observat încă apropierea împărăţiei lui Dumnezeu.
08] Cine te roagă se mergi o oră cu el, cu acela du-te două, că să devină acceptarea ta mărturie, din ce şcoală provine acela, căruia îi este posibil o astfel de abnegaţie la cel mai mare nivel! În acest fel chiar şi cei surzi şi orbi vor avea semne sigure, că împărăţia lui Dumnezeu s-a apropiat.
09] La faptele şi cuvintele voastre se va recunoaşte, că voi sunteţi, cu toţii, ucenicii Mei! Căci mai uşor este să predici decât să acţionezi drept. Dar la ce foloseşte cuvântul gol, dacă nu primeşte viaţă prin fapte?! La ce îţi folosesc cele mai frumoase idei şi gânduri, dacă îţi lipsepşte averea, prin care să le poţi pune în practică?! Tot aşa nu folosesc nici cele mai frumoase cuvinte la nimic, dacă nu cunoşti nici măcar voinţa, să le pui în practică înaintea tuturor?! Doar fapta în sine are valoare; gânduri, idei şi cuvinte sunt fără valoare, dacă nu pot fi puse în practică. De aceea fiecare care predică bine, trebuie să acţioneze ca atare, - căci altfel nu valorează predica sa cu nimic mai mult decât o nucă goală!>

EV. 079. Capitol.

01] (Domnul:) <În lume există multe pericole pentru suflet. Pe de o parte există sărăcia; sensurile a ceea ce este al meu şi al tău devin mai slabe, cu cât mai mult este un om apăsat de ea. De aceea fiţi atenţi ca sărăcia să nu devină prea mare printre oameni, dacă vreţi să mergeţi pe drumul cel sigur!
02] Dar cine este deja sărac, acela să roage pe semenii săi bogaţi pentru a-i oferi pomana necesaă; dacă dă de nişte inimi de piatră, atunci să se adreseze către Mine şi aşa el va fi imediat

ajutat! Sărăcia şi nevoia nu scuză furtul şi înşelăciunea şi cu atât mai puţin moartea violentă a celui care a fost furat! Cel care este sărac, acela ştie acum, cui trebuie să i se adreseze.
03] Sărăcia este într-adevăr un mare chin pentru oameni, dar ea poartă sămânţa nobilă a umilinţei şi a modestiei adevărate şi din această pricină ea va rămâne pe veci printre oameni; dar totuşi, cei bogaţi nu ar trebui să şi-o lase să devină prea puternică, căci altfel ei vor fi în pericol aici cât şi în lumea de apoi.
04] Dacă aveţi printre voi săraci, atunci vă spun vouă, tuturor: voi nu trebuie să le daţi ca să devină şi ei bogaţi; dar la ananghie să nu-i lăsaţi! Cei pe care îi cunoaşteţi şi pe care îi vedeţi, pe aceia ajutaţi-i după dreptate şi nevoie! Dar vor mai exista mulţi pe acest pământ, care vor fi foarte săraci şi vor duce lipsuri crunte. Doar că voi nu-i cunoaşteţi şi nu auziţi strigătul lor disperat; iar de aceea nu-i voi aşeza aproape de inimile voastre, ci doar pe aceia, pe care voi îi cunoaşteţi şi pe cei care vor veni la voi.
05] Care dintre voi va fi un adevărat prieten din inimă faţă de cei săraci, aceluia îi voi fi şi Eu un adevărat prieten şi frate, în prezent şi pe veci, iar el nu va fi nevoit să înveţe înţelepciunea interioară de la o altă fiinţă, ci Eu am să i-o dăruiesc în inimă din abundenţă. Cine îşi va iubi fratele apropiat şi sărac ca şi pe sine şi nu va alunga o soră săracă, indiferent din ce neam face parte sau câţi ani are, la acela voi veni Eu Însumi şi Mă va vedea de fiecare dată. Spiritului său, care este dragostea adevărată, îi voi spune şi acesta va umple întreg sufletul şi gura sa. Ceea ce el va vorbi sau va scrie, acela va vorbi şi va scrie de la Mine şi va fi valabil pentru toate timpurile.
06] Sufletul întărit însă va fi capturat de spirite rele şi acestea îl vor strica şi îl vor face asemănător cu sufletul unui animal, ceea ce va deveni limpede în lumea de apoi.
07] Daţi cu plăcere şi daţi din belşug; căci cum veţi împărţi, aşa vi se va da înapoi! Cine posedă o inimă tare, acela nu va fi pătruns de lumina Mea milostivă şi în el va trăi întunericul şi moartea cu toate relele ei!
08] Dar o inimă bună şi blândă va fi luminată cu uşurinţă de lumina Mea milostivă, deoarece este fină şi cât se poate de blândă şi Eu Însumi Mă voi muta în această inimă cu tot belşugul dragostei şi a înţelepciunii Mele.
09] Acest lucru trebuie ca voi să-l credeţi! Căci aceste cuvinte, pe care Eu le rostesc acum în faţa voastră, sunt viaţa, lumina, adevăr şi fapta desăvârşită, a cărei realitate trebuie s-o cunoască fiecare, care se va ghida după aceasta.>

EV. 080. Capitol.

01] (Domnul:) <Deci, noi am trecut acum prin sărăcie şi am văzut lucrurile duşmănoase, care reies din prea multă sărăcie; dar noi am mai văzut, cum poate să fie aceasta ajutată şi cât de cât frânată şi ce fel de avantaje poate avea fiecare om care se ţine de învăţătura Mea. Şi aşa noi am terminat cu această problemă şi supărare şi noi putem trece acum pe un alt teren, care va fi asemănător cu acesta prin lucrare, dar totuşi are legături foarte strânse. Acest teren se numeşte: dorinţa cărnii.
02] În acesta se află mai mult sau mai puţin răul principal pentru toţi oamenii. Din această dorinţă reies aproape toate bolile trupeşti şi toate cele care sunt sufleteşti cu siguranţă.
03] De oricare alt păcat se leapădă mai uşor omenirea decât de acesta; căci celălalte au doar motive exterioare, dar acest păcat are în sine motivul şi în carnea păcătoasă. De aceea ar trebui ca voi să întoarceţi ochii de la carnea ispititoare, atâta timp, până când voi aţi devenit stăpânul cărnii voastre!
04] Protejaţi copiii voştri de prima cădere şi menţineţi în mintea lor pudoarea, căci aşa vor putea să stăpânească când vor fi adulţi cu mai multă uşurinţă carnea şi cu greu ei vor pica; dar dacă o dată a trecut omul peste aceasta, - atunci duhul rău al cărnii a luat stăpânirea! Nici un alt diavol nu este mai greu de scos din om decât diavolul cărnii; acela poate fi ascos din om doar prin multe posturi şi prin foarte multe rugăciuni.
05] Păziţi-vă de aceea, să-i supăraţi pe cei mici sau să-i atenţionaţi prin prea multă curăţare şi prin haine minunate de carnea lor! Vai de acela, care păcătuieşte în acest fel faţă de natura celor mici! Într-adevăr, aceluia i-ar fi mai bine, dacă nu s-ar fi născut vreodată!
06] Pe cel neleguit faţă de tinereţea naturii, pe acela îl voi pedepsi Eu cu toată puterea furiei Mele! Căci dacă carnea a devenit o dată neechilibrată, atunci nu mai are sufletul o bază stabilă şi desăvârşirea lui cu greu se poate înfăptui.
07] Ce lucru este pentru un suflet slab să repare şi să vindece carnea sa şi s-o refacă ca să nu aibă vreun semn! Prin ce frică trece el dacă observă ruptura cărnii sale, dacă observă slăbiciunea casei sale lumeşti! Cine este de vină? Păzirea necorespunzătoare a copiilor şi acele multe supărări, care li se pricinuiesc copiilor prin tot feul de lucruri!
08] Dar în fond şi la urma urmei este comportamentul neadecvat în oraşe cu mult mai mare decât la ţară; de aceea atrageţi o dată atenţia oamenilor, ca fiind ucenicii Mei, cât de multe urmări rele se pot instala, prin ruptura cărnii înainte de vreme, iar aşa mulţi vor da ascultare şi vor ieşi la iveală suflete sănătoase, în care va fi mai uşor să se trezească spiritul, decât este cazul acum!
09] Uitaţi-vă la toţi orbii, surzii, ologii şi schilozii; uitaţi-vă în continuare la toţi copiii şi adulţii chinuiţi de tot felul de boli! Toate acestea sunt urmările a unei rupturi premature a cărnii!
10] Bărbatul nu are voie să atingă vreo fecioară înaintea vârstei de douăzeci şi patru de ani – voi ştiţi, cum şi ce trebuie înţeles prin aceasta - şi fecioara trebuie să aibă cel puţin optsprezece ani sau cel puţin şaptesprezece ani împliniţi; sub aceşti ani este doar forţat coaptă şi nu trebuie să cunoască vreun bărbat! Căci înainte de această vreme mai este una ici şi colo care este forţat

coaptă; dacă ea este atinsă prea repede de vreun bărbat desfrânat, atunci carnea ei este deja instabilă şi sufletul ei devine slab şi înfocat.
11] Este greu să vindeci carnea instabilă a unui bărbat, - dar cu atât mai greu cea a unei fecioare, dacă a picat înainte de vreme! Căci în primul rând nu va fi sigur că aduce pe lume copii sănătoşi şi în al doilea rând devine din săptămână în săptămână mai pătimaşă şi la sfârşit ajunge o prostituată, care este o pată de ruşine a neamului omenesc, nu atât cât pentru sine, decât pentru aceia, prin a căror neîngrijire a ajuns aşa.
12] Dar vai de acela, care se foloseşte de sărăcia unei fecioare şi rupe carnea ei! Într-adevăr şi pentru acela ar fi mai bine să nu se fi născut vreodată! Dar cine doarme cu o prostituată stricată, în loc s-o întoarcă prin mijloace drepte din calea ei greşită şi să o ajute să păşească pe drumul cel bun, acela va trebui să răspundă în faţa Mea prin mai multe judecăţi crunte;căci cine loveşte pe unul sănătos, acela nu a păcătuit aşa de tare ca unul, care bate vreun schilod.
13] Cine se culcă cu o fecioară coaptă şi sănătoasă, acela păcătuieşte; dar pentru că răul pricinuit nu este aşa de mare, mai ales dacă ambele părţi sunt sănătoase, atunci se socoteşte doar o judecată uşoară. Dar cine face aşa ceva doar din obişnuinţă şi din plăceri vechi cu o fecioară, aşa cum ar face cu o prostituată, fără a zămisli fructul viu în pântecul fecioarei, acela va trebui să treacă peste o judecată dublă; dar dacă el face aşa ceva cu o prostituată, atunci va trebui să treacă peste zece judecăţi!
14] O prostituată este în carnea şi în sufletul ei o fecioară cu totul zdruncinată. Cine o ajută de la acest pericol cu inimă bună şi credincioasă Mie, acela va fi o dată mare în împărăţia Mea. Dar cine se culcă pentru bani cu o astfel de prostitată şi o aduce într-o stare mai gravă decât a fost înainte, acela îşi va primi o dată răsplata, cu care este răsplătit fiecare criminal în iad, care este pregătit pentru toţi diavolii şi slujitorii acestora.
15] Vai de acea ţară, vai de acel oraş, unde este practicată prostituţia şi vai de acel pământ, dacă acest rău se va răspândi pretutindeni! Peste astfel de ţări şi oraşe voi aşeza eu tirani şi aceştia vor pune pe umerii oamenilor nişte greutăţi ca trupul lor să flămânzească şi să se întoarcă de la aceste acţiuni groaznice, pe care le poate comite un om împotriva semenilor săi!
16] O prostituată să-şi piardă toată onoarea şi respectul, chiar şi faţă de aceia, care au folosit-o pentru bani puţini şi carnea ei să fie chinuită de tot felul de boli incurabile sau foarte greu de vindecat. Dar dacă una se schimă într-adevăr, atunci aceasta va fi privită de mine cu milă!
17] Şi dacă un desfrânat se foloseşte de alte mijloace de satisfacere decât de acel vas aşezat de mine în poala femeii, acela cu greu va ajunge în faţa Mea! Moise a ordonat pentru acest delict pietruirea, pe care Eu nu o ridic întru totul, pentru că aceasta este o pedeapsă cruntă pentru acei criminali care au picat complet în plasa diavolului, ci Eu vă dau doar sfatul părintesc ca să excludeţi astfel de păcătoşi din compania celorlalţi, să-i trimiteţi mai întâi în pustietate şi de abia când ei vor ajunge dezbrăcaţi la graniţa ţării lor natale, să-i perimiţi iarăşi înapoi, să-i băgaţi într-o instituţie de vindecare sufletească şi să nu-i lăsaţi s-o părăsească pe aceasta, până când aceşti oameni nu sunt complet vindecaţi. Dacă ei se îndreaptă prin mai multe probe după un timp îndelungat, atunci ei se pot întoarce înapoi la ceilalţi; dar dacă la ei se va vedea chiar şi cel mai mic semn de senzualitate, atunci să rămână aceştia mai bine toată viaţa sub observaţie, ceea ce este cu mult mai eficient şi mai sănătos, decât dacă oamenii buni sunt infectaţi de aceştia într-o comunitate.
18] Nici tu, Zorel, nu ai fost chiar curat în această privinţă; căci deja din copilărie ai fost mânjit cu tot felul de răutăţi şi ai fost un exemplu prost pentru camarazii tăi de joc. Dar acest lucru nu ţi se poate socoti ca fiind un păcat; deoarce tu nu ai primit nici un fel de educaţie, din care tu ai fi putut ajunge la vreun adevăr, care să-ţi fi arătat, ce este întru totul drept după ordinea lui Dumnezeu. Ceea ce este bine ai început să înveţi, când ai început să cunoşti printr-un avocat drepturile cetăţenilor Romei. De atunci nu ai mai fost tu un om-animal, dar ai început să devi un trişor al drepturilor de prima mână şi ţi-ai înşelat semenii, cum şi unde a fost posibil. Dar toate acestea s-au terminat şi tu te afli acum, după această recunoaştere, ca un om nou în faţa Mea!
19] Dar lăsând toate acestea deoparte, observ Eu că în interiorul tău se mai află multă senzualitate. Asupra acestui lucru îţi atrag Eu în special atenţia şi îţi dau sfatul, ca tu să ai foarte multă grijă în acest punct; căci dacă te vei afla o dată într-o viaţă mai bună, atunci va începe carnea ta găurită să se mişte în vechiul ei obicei şi vei avea unele probleme, să o linişteşti şi să repari în sfârşit cu greu instabilitatea ei. Încearcă de aceea să te abţii de la toate exagerările; căci în exagerări şi în lucruri neregulate se află sămânţa senzualităţii trupeşti! Fii de aceea în totul regulat şi nu te lăsa ademenit de exagerări în băutură şi mâncare, căci altfel îţi va fi foarte greu să-ţi controlezi carnea!
20] Şi aşa am trecut noi puţin prin domeniul cărnii, atât, cât este necesar pentru tine. Şi acum vrem noi să trecem la alt subiect, care poate fi descris de tine ca fiind foarte important!>

EV. 081. Capitol.

01] (Domnul:) <Acesta dezbate problema a ceea ce este al meu şi ceea ce este al tău, iar Moise spune aşa: 'Tu nu ai voie să furi!' şi iarăşi: 'Să nu tânjeşti după ceea ce este a aproapelui tău, în afară de situaţie, când acel lucru este pe deplină dreptate!'
02] Tu poţi să cumperi ceva de la aproapele tău şi să numeşti al tău acel lucu cu dreptate în faţa oamenilor; dar să iei ceva în secret de la un om fără voia sa, este un păcat şi împotriva ordinii lui Dumnezeu date prin Moise, pentru că acest fel de acţiune este evident împotriva dragostei pentru aproapele. Căci ceea ce pe tine te supără, pe bună dreptate, dacă îţi face ţie ceva unul sau altul, acest lucru nu-i face nici tu aproapelui tău!

03] Furtul se trage de obicei din dragoste egoistă pentru persoana sa, pentru că din aceasta reiese comoditatea, dorinţa de a trăi bine şi de a nu face nimic. Din aceasta însă mai reiese descurajarea, care este înconjurată de o teamă îngâmfată, prin care omul nu doreşte să ceară, dar se antrenează în furt şi luare fără voie. În furt se află prin urmare tot felul de defecte, prin care cel mai mare motiv este dragostea de sine evidentă. Printr-o dragoste vie pentru aproapele său se poate remedia acest rău o dată pentru totdeauna.
04] Tu gândeşti acum în creierul tău: 'dragostea pentru aproapele s-ar putea exersa cu mult mai bine, dacă nu ar lipsi mijloacele! Dar din o sută de oameni există rareori zece, care au posibilitatea, să pricinuiască aceste faceri de bine; ceilalţi nouăzeci sunt deseori aceia, care beneficează de aceste faceri de bine de la acei zece bogaţi. Dar dacă doar prin practicarea dragostei pentru aproapele se poate combate furtul, atunci acei nouăzeci de săraci cu greu se vor putea abţine; căci acelora le lipsesc mijloacele pentru a practica acest lucru minunat.'
05] Tu ai gândit foarte bine cu mintea şi nimeni nu te poate contrazice cu înţelegerea şi priceperea lumească. Dar în mintea inimii ai citit tu cu totul altceva şi aceasta sună aşa: Nu doar prin daruri se dovedeşte dragostea pentru aproapele, ci mai mult prin tot felul de fapte bune şi servicii sincere, dar bineînţeles că nu are voie niciunde să lipsească voinţa cea bună.
06] Căci voinţa cea bună este sufletul şi viaţa unei fapte bune; fără aceasta nici chiar cea mai bună faptă nu ar avea valoare în faţa scaunului judecătoresc a lui Dumnezeu. Dar dacă chiar şi fără mijloace ai voinţa bună să-ţi ajuţi semenii tăi, dacă aceştia pică la ananghie sau îi vezi supăraţi şi inima ta devine grea, pentru că nu poţi să le dai ajutorul necesar, atunci voinţa cea bună contează mai mult în faţa lui Dumnezeu decât fapta unui om, care mai întâi a trebuit ademenit prin tot felul de mijloace.
07] Şi dacă un om bogat pune pe picoare o comunitate săracă, pentru ca atunci când aceasta este complet refăcută să-i plătească a zecea parte şi să-l onoreze într-un anume fel cu ascultarea lor, atunci chiar şi această faptă bună nu contează deloc în faţa lui Dumnezeu; căci acesta şi-a luat deja răsplata. Ceea ce el a făcut, ar fi făcut fiecare zgârcit, doar din pricina câştigului.
08] Din aceasta însă tu poţi vedea, că fiecare om, sărac sau bogat, poate face ceva în faţa lui Dumnezeu pentru viaţa sa interioară şi spirituală, adică să se antreneze în dragostea pentru semenii săi; ceea ce contează este o voinţă bună, prin care se dedică complet, în ceea ce poate oferi.
09] Bineînţeles că nu ar fi nimic doar voinţa bună, dacă ai poseda o avere şi dacă nu ţi-ar lipsi nici bunavoinţă, dar ai avea unele reţineri, în parte pentru persoana ta, în parte pentru copiii tăi, în parte pentru neamurile tale şi în parte pentru anumite lucruri şi tu nu ai face pentru cel care îţi necesită ajutorul doar foarte puţine lucruri sau chiar nimic, pentru că nu vei ştii niciodată, dacă cel ce caută ajutorul nu este cumva un leneş, care să nu fie demn de ajutorul pe care îl caută. Dacă ajuţi pe un leneş, atunci, după părerea ta, ai sustrage doar ajutorul unui om mai demn de acesta! Dar dacă vine un om demn, atunci apar totuşi aceste gânduri; căci niciodată nu se poate ştii cu exactitate, că acesta este întru totul demn pentru ajutor!
10] Da, prietene, cine se gândeşte la faceri de bine în acest fel şi se gândeşte dacă face ceva groaznic sau nu, chiar şi cu cea mai bună voinţă, acela nu are nici pe departe voinţa spre viaţa cea dreaptă; de aceea nu contează la acesta nici voinţa sau faptele bune în faţa lui Dumnezeu. Acolo unde este bogăţie, trebuie ca faptele şi voinţa să fie la fel, căci altfel ştirbesc una sau cealaltă valabilitatea vieţii în faţa lui Dumnezeu.
11] Ceea ce faci sau dai, acel lucru fă-l şi dă-l cu bucurie; căci unul care dăruieşte cu drag are o valoare dublă în faţa lui Dumnezeu şi de aceea este de două ori mai aproape de desăvârşirea spirituală!
12] Deoarece inima celui care dăruieşte se aseamănă cu un fruct, care se coace repede, pentru că în sine are căldura corespunzătoare, care este cât se poate de necesară pentru ca acel fruct să se coacă, deoarece în căldură se află elementul vital al vieţii, adică dragostea.
13] Deci aşa este bunătatea şi prietenia celui care dăruieşte acea abundenţă recomandată a căldurii interioare şi spirituale, prin care sufletul se coace mai repede pentru primirea completă a spiritului în întreaga fiinţă, deoarece această căldură este trecerea spiritului veşnic în suflet, care prin aceasta devine din ce în ce mai asemănător.
14] Dar un binefăcător cu atât mai harnic este cu atât mai îndepărtat de capătul interior şi spiritual al desăvârşirii, cu cât este mai neprietenos şi mai acru în fapte şi atunci când dăruieşte; căci acel sentiment de neprietenie şi cât se poate de acru are în sine încă multe lucruri lumeşti şi materiale şi de aceea este foarte îndepărtat de elementul pur ceresc decât cei care sunt binedispuşi şi prietenoşi.
15] Deci prin urmare, atunci când faci o faptă bună sau dăruieşti ceva nu trebuie să asociezi acestea cu avertizări amare; căci acestea produc deseori la fratele sărac o tristeţe considerabilă şi el începe să tânjească în inima sa, să nu mai fie nevoit vreodată să primească ceva de la binefăcătorul său cu trăsături serioase. Dar pe acel binefăcător deseori îl fac astfel de avertizări mândru şi cel care a primit ajutorul se simte prea adânc azvârlit sub picioarele binefăcătorului şi simte de abia atunci cu tărie disperarea sa faţă de binefacere şi binefăcător şi acest lucru este, care face cu mult mai greu luatul decât dăruitul.
16] Cine are avere şi o voinţă bună, acela dăruieşte cu uşurinţă; dar cel care primeşte se sperie şi la cel mai bun dăruitor, dacă se vede nevoit în sărăcia sa, să devină o povoară pentru binefăcătorul său prietenos. Dar cât de greu îi este în jurul inimii, dacă binefăcătorul apare în faţa lui cu trăsături acre şi înaintea dăruirii îi mai umple capul cu tot felul de învăţături înţelepte, care devin pentru cel care primeşte încălţăminte grea deoarece la ananghie îi va fi cu mult mai dificil să vină în faţa uşii

predicatorului ca să asculte o predică mai lungă şi mai dureroasă, care după cunoştinţele sale ar însemna atât cât: 'Să nu mai vii degrabă – sau chiar nicodată!' , cu toate că cel care dăruieşte nu se gândeşte nici pe departe la aceasta.
17] Chiar de aceea are un avantaj dăruitorul prietenos şi bun faţă de predicator, deoarece alină inima celuia care se află la ananghie şi îl aduce într-o stare bună. Tot aşa îl umple pe cel care primeşte cu o încredere iubitoare şi roditoare faţă de Dumnezeu şi faţă de oameni, iar povoara sa grea devine atât de uşoară ca şi pană, pe care o poartă cu mai multă răbdare şi devotat, decât a făcut-o până atunci.
18] Un binefăcător prietenos şi bun este pentru un frate în primejdie exact ceea ce este pentru un vas un port frumos şi prietenos, atunci când marea este foarte agitată. Dar un binefăcător acru la ananghie se poate compara cu nişte stânci, care nu sunt expuse în măsură prea mare furtunii, pe care îl protejează pe marinari de scufundare, dar îl ţine totuşi în suspans, dacă nu cumva se va instala în faţa acelor stânci o furtună mică, care să ridice nivelul apei, aşa cum se întâmplă deseori, care ar putea să facă totuşi mai mult rău decât mai înainte marea furioasă.
19] Acum ştii tu întru totul după voinţa lui Dumnezeu, cum şi prin ce se ajunge mai uşor la desăvârşirea spirituală şi cum arată cea mai minunată dragostea pentru aproapele tău; fă aşa, deoarece vei ajunge cu mult mai repede şi mai sigur la adevăratul capăt al vieţii!>

EV. 082. Capitol.

01] (Domnul:) < Dar acum mai vine o parte cât se poate de importantă a vieţii, prin care se poate ajunge la renaşterea completă a spiritului în suflet, iar aceasta este adevăratul triumf al vieţii şi capătul cel mai înalt. Acest spaţiu este opusul mândriei şi aroganţei şi se numeşte – umilinţa.
02] În fiecare suflet se află sentimentul aroganţei şi a mândriei, care chiar şi la cea mai mică ocazie se preschimbă în furie aprinsă şi care nu se poate opri sau stârpi, decât după ce au ars cei de care a fost jignit. Dar prin această pasiune groaznică se distruge complet sufletul şi devina material, ceea ce este de nefolosit pentru desăvârşirea spirituală, aşa cum – nisipul fierbinte a deşertului cel mare din Africa este bun să îţi potolească setea!
03] La această pasiune a aroganţei devine la sfârşit chiar sufletul nisip fierbinte, pe care nu poate creşte nici măcar muşchi, dar să nu mai vorbim despre o altă plantă mai suculentă sau mai binecuvântată. Aşa arată sufletul unui om mândru! Focul sălbatic stârpeşte şi arde tot ce este nobil, bun şi adevărat în viaţă şi mi şi mi de ani vor trece până când deşertul Africii se va preschimba în pământ sfinţit şi prietenos. Va mai trebui ca de multe ori să treacă apa mării peste acea parte a pământului!
04] Uită-te la un rege mândru, care printr-un lucru minor a fost jignit de vecinul său! Sufletul său începe din ce în ce mai mult să ardă; din ochii săi ies scântei aprinse şi soluţia de neschimbat se numeşte: 'Cea mai cruntă răzbunare pentru acel jignitor fără onoare!' Şi un război nimicitor, în care sute de mii de oameni se lasă în cel mai groaznic fel măcelăriţi este urmare binecunoscută şi tristă. Cu cea mai mare satisfcaţie se uită regele supărat din cortul său la cele mai groaznice ucideri şi bătălii şi răsplăteşte cu aur şi pietre preţioase cu mândrie pe oricare dintre soldaţii săi furioşi, care a făcut cea mai mare pagubă de partea cealaltă.
05] Dacă un astfel de rege l-a furat până la ultima cămaşă pe acel jignitor prin forţa sa superioară, atunci nu-i ajunge încă acest lucru! Pe el însuşi vrea să-l vadă cum este torturat! Nu folosesc nici rugăminţile şi nici cererile de îndurare. Şi dacă acel jignitor a murit în cele mai groaznice şi oribile chinuri în faţa mândrilor ochi ai regelui, atunci îi blestemă şi carnea şi o aruncă spre a fi ciugulită de ciori, iar în inima regelui nu se va întoarce niciodată părerile de rău, ci doar furia sau nisipul fierbinte a Africii rămâne şi fiecare va fi pedepsit prin cea mai oribilă moarte, care ar îndrăzni, chiar şi locului, unde s-a aflat regele să nu îi arate respectul înalt cuvenit.
06] Un astfel de rege bineînţeles că mai are un suflet; dar cum arată acesta? Eu îţi spun: mai rău decât cel mai fierbinte loc din deşertul Africii! Crezi tu, că un astfel de suflet se va putea vreodată preschimba într-o livadă de fructe a lui Dumnezeu? Eu îţi mai spun: mai degrabă de o mie de ori va rodi pe nisipul deşertului cele mai minunate smochine şi struguri, decât ca un astfel de suflet să primească chiar şi cel mai mic strop din dragostea cerească!
07] De aceea feriţi-vă cu toţii de aroganţă; căci nimic pe această lume nu distruge mai tare sufletul decât mândria şi aroganţa înfuriată! O dorinţă de răzbunare este însoţitoarea permanentă, aşa cum setea de apă nu poate fi potolit a nisipului din deşertul Africii şi toate animalele care pun piciorul pe acesta, sunt imediat cuprinşi de aceiaşi nevoie, aşa cum slujitorii acelui om mândru devin la sfârşit la fel de aroganţi şi de dorinci de răzbunare. Căci acela, care este slujitorul mândriei, trebuie ca la sfârşit să devină şi el mândru; cum altfel ar putea fi el un slujitor al mândriei?!>

EV. 083. Capitol.

01] (Domnul:) <Dar cum poate un om să se ferească de această trăsătură rea, deoarece în fiecare suflet se află sămânţa pentru aceasta şi chiar la copii ajunge la un nivel extraordinar de ridicat? Doar prin umilinţă nu este posibil acest lucru!
02] Şi de aceea predomină sărăcia bogăţia oamenilor, pentru ca aroganţa să fie ţinută tot timpul în frâu. Încearcă tu să aşezi unui sărac cerşetor o coroană pe cap şi tu te vei convinge de îndată, cum dispare dintr-o dată toată umilinţa şi răbdarea. Şi de aceea este foarte bine, că există doar foarte puţini regi şi foarte mulţi cerşitori umili.

03] Fiecare suflet are, de la Dumnezeu, ideia şi voinţa cui este şi de aceea are un sentiment de măreţie, ceea ce deja se poate observa la copii prin pudoare.
04] Acel sentiment de timiditate la copii este o simţire a sufletului, deoarece atunci când începe să simtă, se arată în tăcere prin nemulţumire, deoarece sufletul se vede înfăşurat ca fiind ceva spiritual într-o carne incomodă, de care nu se poate scăpa doar prin chinuri mari; cu cât mai fin şi mai sensibil este un trup, cu atât mai mare este şi sentimentul de timiditate. Dacă un adevărat membru înţelege să-l crească pe cel mic şi să ghideze acel sentiment spre a deveni umil, atunci poate crea din acest sentiment copilului un spirit de protecţie şi îl pune pe drumul, pe care poate să ajungă cu uşurinţă şi foarte repede la capătul desăvârşirii spirituale; dar doar o mică greşeală în ghidarea acestui sentiment poate să se transforme imediat în mândrie şi aroganţă.
05] Sentimentul de timiditate să fie ghidat în aşa zisa ambiţie copilărească este foarte greşit; căci atunci începe de îndată un copil, să se gâdească că este mai special decât altul. Cu uşurinţă se va putea jigni şi supăra şi de aceea va plânge amarnic; prin acest plâns explică cât se poate de limpede, că a fost jignit şi lovit de cineva în mândria sa.
06] Încearcă acum nişte părinţi slabi şi nevăzători să înbuneze copilul jignit, prin faptul, chiar dacă este aparent, să tragă la răspundere pe cel care a rănit mândria copilului, atunci au aşezat aceştia, prima sămânţă spre a linişti setea răzbunării; şi dacă acei părinţi îşi înbunează copilul tot în acelaşi fel, atunci deseori creşte pentru ei şi pentru mulţi alţi oameni, un diavol. Dar acolo unde părinţii sunt inteligenţi şi îi arată copilului deja din timp valoarea cea mare a celuilalt om şi prin aceasta ghidează ei timiditatea spre a deveni umil, atunci vor creşte din copilul lor un înger, care mai târziu vor fi adevărate exemple vii celorlalţi, la fel ca şi cele mai frumoase stele în noaptea pământească, vor străluci şi îi vor bucura cu bunătatea şi blândeţea lor.
07] Dar pentru că rareori copiii primesc o astfel de educaţie, prin care se trezeşte la viaţă spiritul şi sufletul lor, atunci trebuie să privească omul adult care a ajuns la o altă mentalitate, ca el să devină cât se poate după toate puterile sale harnic în adevărata umilinţă. Până când nu a stârpit şi ultimul rest a mândriei, nu poate ajunge nici aici şi nici în lumea de apoi la desăvârşirea totală în viaţa complet cerească.
08] Cine vrea să se testeze, dacă este desăvârşit în umilinţă, acela să-şi întrebe inima, dacă mai poate fi jignit prin ceva şi dacă poate să ierte din toată inima şi cu uşurinţă pe cei mai mari duşmani şi jignitori ai săi şi să le facă bine celora, care i-au făcut rău, dacă nu mai simte nici un dor pentru minunăţiile lumeşti şi dacă îi este indiferent să se simtă un om minor faţă de toţi ceilalţi pentru a putea sluji pe fiecare! Cine poate face toate acestea fără supărare şi tristeţe, acela este deja aici un locuitor a celor mai înalte ceruri a lui Dumnezeu şi va rămâne aşa în vecii vecilor; căci printr-o astfel de umilinţă dreaptă devine sufletul său nu numai una cu spiritul, ci în mare parte şi cu tot corpul său.
09] De aceea un astfel de om nu va gusta sau simţi vreodată moartea trupească, deoarece toată partea trupească eterică – adică cel ce trăieşte natural – devine în această lume nemuritor împreună cu sufletul şi spiritul.
10] Prin moartea fizică se desprinde doar făptura întunecată şi care nu simte nimic din jurul sufletului, ceea ce nu-i mai poate pricinui nici o durere sau suferinţă sufletului, deoarece sentimentele vii ale corpului sunt unite de multă vreme cu sufletul; şi un astfel de om desăvârşit nu poate simţi înlăturarea umbrei trupului, care este şi aşa fără simţuri şi prin urmare mort, exact aşa cum unui trup i se taie în timpul vieţii părul sau unghiile, acolo unde au crescut peste carne, sau căderea unor solzi de piele, care se desprind ici şi colo de pe pielea trupului care şi aşa nu are simţ. Căci ceea ce pe trup nu a avut vreun simţ, acest lucru nu poate să doară nici atunci când sufletul se desprinde cu totul de trup, pentru că tot ceea ce este dotat cu simţuri şi ceea ce este viu a trupului s-a unit deja de mult cu sufletul şi este o parte din el, iar aceste lucruri nu se mai pot separa niciodată.
11] Tu ai văzut acum ce este adevărata umilinţă şi ceea ce desăvârşeşte ea şi prin urmare tu te vei antrena în acest domeniu! Cine va urma cu credinţă ceea ce am rostit Eu acum, acela se va convinge, că aceste cuvinte uşor de înţeles, redau fără vorbe prea multe şi goale, că nu provin de la un om, ci doar de la un Dumnezeu. Şi cine trăieşte şi înfăptuieşte după ele, acela merge pe drumul cel drept al desăvârşirii interioare şi spirituale. – Dar acum spune-Mi, dacă tu ai înţeles şi ai priceput toate aceste lucruri!>

EV. 084. Capitol.

01] Spune Zorel, cât se poate de mirat de acest adevăr înalt şi pur a învăţăturii Mele practice dar puţin cam întinse: <Domn şi Învăţător veşnic a tuturor vieţuitoarelor! Eu pentru persoana mea te-am recunoscut pe Tine din această învăţătura a Ta chiar şi fără practicarea exerciţilor de viaţă, - care au reieşit din gura Ta, iar aceasta nu a putut vorbi un om ci doar un Dumnezeu, care a creat cerul şi acest pământ şi pe om; dar cu atât mai intensiv voi face eu tot posibilul în viaţa mea, ceea ce Tu, o dragoste a dragostei, m-ai învăţat cu atâta milostivire!
02] Eu am înţeles totul; dar mi s-a părut ciudat căci mie mi se pare că eu am mai auzit undeva aceste cuvinte şi le-am şi practicat. Dar acest lucru probabil ca s-a întâmplat doar în vis; căci în viaţa de zi cu zi nu aş putea eu într-adevăr să spun, unde şi când să fi avut eu această milă mare! Dar ciudat va rămâne totuşi, cât de cunoscut mi s-a părut fiecare cuvânt din gura Ta sfântă şi ce efect prietenos au avut acestea! De aceea totul a fost atât de simplu! Dar fie cum o vrea, - astfel de cuvinte şi astfel de învăţături, care ating atât de profund şi adevărat un om, nu au fost vreodată rostite de o gură omenească!

03] Cine nu va găsi drumul cel drept după aceste cuvinte spre desăvârşirea interioară şi spirituală şi care pe care nu-l va copleşi dorinţa să facă totul exact aşa, acela cu siguranţă că nu ar fi om, sau poate că s-a obişnuit prea tare cu lumea proastă şi moartă şi sufletul său să fi devenit un diamant, căci altfel nu ar fi posibil cum un om, care a auzit şi a înţeles această învăţătură, nu şi-ar ghida toată viaţa, deoarece ar vedea scopul final exact atât de limpede şi de clar ca şi soarele la amiază! Eu nu vreau să mă laud, de parcă aş fi obţinut ceva; dar o părere clară în minte despre adevărul acestei învăţături, este ceva, care – cel puţin pentru mine – are o valoare imensă în viaţă.
04] Dar cine înţelege acest lucru sfânt aşa cum am făcut-o eu, acela nu va mai fi prost împreună cu mine şi nu se va mai arunca în toate bălţile şi mocirlele din lume după aceste recunoaşteri, pentru a pescui mâlul urât mirositor, cu care la sfârşit s-ar sufoca, decât să se urce pe înalţimile luminoase a lui Horeb sau a lui Libanon pentru a culege plantele medicinale, care ar însănătoşi sufletul bolnav şi şi l-ar pregăti întru totul pentru viaţa cea nouă. Eu înţeleg prin acele plante vindecătoare de pe înalţimiile lui Herob şi a lui Libanon acele fapte, care se găsesc pe înalţimile luminate ale recunoaşterii adevărului învăţăturii Tale, o Doamne, adică prin alte cuvinte, prin acţiunile ghidate după cuvintele, care au fost rostite din gura Ta sfântă. Prin 'Horeb' şi 'Libanon înţeleg eu adevărul-dumnezeiesc şi bunătatea-dumnezeiască, - aceasta înseamnă după înţelegerea mea.
05] Mare, sfânt şi măreţ peste tot eşti Tu, o Doamne, care te afli acum în faţa mea, - dar niciodată mai mare şi mai sfânt şi mai măreţ decât în acei oameni, pe care dragostea și înţelepciunea Ta i-a schimbat în a fi copiii Tăi!
06] Iată, o Doamne şi pentru Tine trebuie să fie o bucurie mare, dacă o creatură de-a Ta începe să audă şi să înţeleagă cuvântul Tău de tată, da, dacă de la sine se hotăreşte pentru totdeauna să acţioneze şi să se mişte spre a ajunge la desăvârşirea totală, pe care Tu ca fiind Dumnezeu, Creator, Tată şi Învăţător i-ai aşezat spre a ajunge la capătul cel fericit!
07] Cât de mare trebuie să fie bucuria Ta părintească, dacă un om a ajuns la desăvârşirea totală în ordinea Ta cea sfântă! Dar cât de mare trebuie să fie atunci bucuria copilului, care prin nimic a ajuns prin abundenţa umilinţei prin interiorul desăvârşirii sale să te recunoască în sfârşit pe Tine ca fiind singurul şi adevăratul Tată! Pe acel spirit ceresc aş vrea să-l cunosc, care ar putea să-mi descrie prin cea mai minunată fantezie fericirea, - şi pe acela, care ar putea din mărginirea sa spirituală să înţeleagă în profunzime aceste fantezii! Eu am o presimţire, - da, mie mi se pare iarăşi, de parcă aş fi simţit tot astfel de lucruri undeva într-un vis; dar se pare că sunt doar nişte efecte sufleteşti din pricina învăţături Tale, o Doamne, din inima şi pe care le-a creat voinţa mea!
08] Este bucuria semănătorului, care recunoaşte cu bucurie, că pământul său este curăţat de buruieni şi că au fost plantate cele mai pure seminţe, prin care se trezeşte cea mai reală speranţă spre a avea o recoltă bună.
09] Pământul meu este bun, ceea ce Tu, o Doamne, ai văzut cu siguranţă, căci altfel nu ai fi prăpădit cea mai bună sămânţă. Dar această recunoaştere se pare că îmi produce emoţii de bucurie; căci eu sunt sigur de succes, pentru că sunt convins de posibilitatea, că voi realiza întru totul cuvântul Tău cel sfânt. Dar dacă a început o dată ceva, atunci efectul nu poate să rămână undeva ascuns. Eu însă nu vreau jumătate de măsură, ci totul; de aceea nu voi face ca acţiunile mele să fie pe jumătate, ci ele să fie complete şi practicate aşa ca şi cuvântul Tău!
10] Dacă am putut face totul atunci când am fost un om rău, fără ca succesul meu să fie chiar asigurat; doar un curent mai puternic de vânt şi toate speranţele mele bune se aflau pe fundul mării! Şi totuşi nu-mi poate acuza nimeni frică şi nu poate dovedi că am făcut doar lucruri pe jumătate. Dar dacă am putut să fiu întreg ca un om rău, de multe ori fără a avea vreo speranţă la un efect spiritual, cu cât mai mult mă voi pricepe eu atunci să ocolesc jumătăţile şi voi întoarce gândurile, cuvintele şi faptele de la ceea ce cere lumea; căci aceasta m-a dus destul timp de nas pe frânghia proştilor.
11] Nici un fel de sămânţă a unor gânduri lumeşti şi nici urmă de fapte pământeşti să nu mai apară în interiorul meu, adică aceasta înseamnă, nu după ce am hotărât eu aceasta! Dar pentru ceea ce eu nu pot controla, adică de exemplu necesităţile trupului meu, nu pot să garantez; căci acestea se află, o Doamne, în mâna Ta măreaţă a voinţei. Dar gândurile, ideile, cuvintele şi acţiunile mele vor fi o dată mărturia, chiar şi un grec va putea să se ţină de cuvânt şi de ceea ce a hotărât o dată!
12] Dar mai poate fi că în aceste clipe fericite ale minţii mele să fi vorbit unele lucruri înainte de a le înfăptui; dar nu face nimic! Zorel nu va uita ceea ce a vorbit în aceste clipe; şi dacă el nu uită, atunci va acţiona strict după ce a spus – şi chiar dacă l-ar costa viaţa sa lumească! Din când ştiu cu certitudine şi simt viu, că după debarasarea acestei cărni există cu adevărat o altă viaţă mai desăvârşită şi de neegalat, îmi este această viaţă atât de importantă ca şi o nucă goală! Doar de multe ori mi-am riscat viaţa pentru nişte câştiguri fără valoare şi lumeşti, - iar de nu o fac acum, sunt sigur de câştigul de care vorbesc gândesc şi simt?!
13] Oh, eu nu vorbesc ca şi un nebun în extaz, ci cu cele mai reale simţuri din lume vorbesc eu spre mărturia, că am înţeles şi priceput din belşug adevărul cuvântului lui Dumnezeu! Că am înţeles în abundenţă, dovedeşte, că eu vreau să-mi risc această viaţă pământească pentru adevărul cel sfânt, - iar aceste lucruri nu lumină spun eu doar aşa, pentru a da cuvintelor mele un efect măreţ, ci eu vorbesc aşa cum este starea în inima mea.
14] Există oameni, care, cuprinşi de ocazii exepţionale şi traşi, vorbesc tot aşa, de parcă ar vrea în următoarea zi să schimbe întreg pământul într-o grădină minunată; dar atunci când ocazia a trecut, atunci se gândesc cu atenţie la ceea ce au văzut şi au auzit, dar cu dorinţa de acţionare păleşte pe zi ce trece şi obiceiurile proaste şi vechi se instalează înapoi în locul hotărârilor noi. Dar la mine nu s-a întâmplat niciodată aceasta;căci dacă eu am observat o dată ceva ca fiind adevărat, atunci am acţionat eu ca atare, până când eu m-am convins că există ceva mai bun.

15] Acţiunile mele anterioare nu au fost în contrast cu părerile mele despre viaţă, care în faţa Forumului au fost privite în mare parte ca fiind pure şi filiantropice pentru înţelegerile lumeşti. Dar cum am putut eu să am habar, că voi ajunge în această lume în apropierea veşnicului Învăţător a tuturor vietăţiilor, iar în faţa înţelepciunii Sale pure şi a privirilor asupra vieţii voi arunca toate ideile şi gândurile mele în apă! Dar acest lucru de necrezut s-a întâmplat: Dumnezeu în abundenţa puterii şi a înţelepciunii se află în faţa noastră şi ne învaţă nu doar folosul actual al omului, ci cel etern, prin nişte cuvinte clare, aşa ca să le poată înţelege chiar şi un orb sau un surd în profunzimea lor! Şi de aceea nu se poate face altceva, decât să te horăreşti pentru viaţă, iar de la o astfel de hotărâre nu mă poate opri nici o lume împrăştiată în bucăţi!
16] Da, oameni, care sunt doar nişte laşi, aceia se vor ghida tot timpul după lume decât după adevărul sfânt din gura singurului Dumnezeu adevărat şi pur; deoarece lumea are şi ea avantajele ei pe moment care constă în aur, argint şi pietre preţioase! Pentru astfel de gunoaie îl lasă oamenii slabi pe Dumnezeu de o parte; căci El lasă se plouă din ceruri cu aur sau cu argint. Eu însă am cunoscut acum aurul pur a cerurilor adevărate şi detest deja de pe acum din adâncurile mele acest gunoi pământesc! Tu, Domn măreţ şi etern, pedepseşte-mă acum dacă un cuvânt este fals, din care au părăsit gura mea!
17] Pe tine, în alt Cireniu, te-am rugat însă în sărăcia şi prostia mea spirituală spre a-mi dărui ceva; acum însă eu îmi retrag rugăminţile incorect formate! Căci unde am găsit comorile cerurilor într-o astfel de măsură, nu mai am nevoie de cele lumeşti; nici pământul sau casa mea arsă nu mai îmi este de folos, deoarece am recunoscut şi am văzut în inima mea casa lui Dumnezeu. Vindeţi totul şi plătiţi pe aceia, cărora le datoraţi ceva lumesc! Eu voi lucra şi voi sluji oamenii în totul ce este drept în faţa lui Dumnezeu; căci eu ştiu să lucrez, am învăţat în timp unele meserii şi de aceea sunt totuşi un om folositor. Doar atât timp mi se va îngădui peste tot, ca eu să fiu întru totul la fel în acţiunile mele, pentru ceea ce eu m-am decis pentru toate timpurile?!>
18] Spun Eu: <Pentru că ţi-am cunoscut foarte bine sufletul, am chemat Eu şi spiritul tău, căci altfel nu ai fi venit aici; dar pentru că te-ai schimbat, va fi totul rezolvat pentru tine. Tu vei fi o unealtă bună pentru grecii de la malurile Asiei mici şi chiar şi la aceia din Europa. Acolo există unii, care tânjesc după lumină şi nu primesc de niciunde. Dar pentru moment vei fi bine primit în casa lui Corneliu, care este un frate a lui Cireniu. Din acea casă vei fi pregătit cu tot ce-ţi va trebui. Dar când va veni timpul, ca tu să mergi şi să faci popoarelor cunoscut numele Meu, îţi voi spune Eu timpul. Dar acum ai totul, de ce ai nevoie; altceva te va învăţa spiritul adevărului. Atunci când va trebui să vorbeşti, nu va trebui să te gândeşti, ci în acea oră ţi se va aşeza în gură şi în inimă cuvintele, iar popoarele te vor auzi şi îl vor slăvi pe Acela, care ţi-a dat o astfel de înţelepciune şi putere.>

Ev. 04. 085 capitol

01] Domnul: „Acum s-a făcut seară şi hangiul nostru Marcu a pregătit cina şi deoarece am făcut acum cu tine încă o prindere bună, de aceea vom savura cina tot atât de bine pe cât este posibil pe acest pământ; în împărăţia Mea din lumea de dincolo, va merge aceasta deja mai bine, o dată, în viitor! După cină însă, nu ne vom deda somnului, ci la cu totul altceva şi mâine, înainte ca soarele să răsară, ne vom despărţi pentru un timp; pentru că Eu mai am încă multe locuri de vizitat. Tu, Rafael, însă mergi acum la femei şi lasă-le să vină iarăşi încoace; pentru că dezbaterea, care le privea puţin sau deloc, a trecut şi timpul cinei a sosit!"
02] Rafael merge şi cheamă toate femeile şi Jarah vine în fugă la Mine şi spune: „O, Doamne! Tu dragostea mea! O veşnicie mi s-a părut acum că durează, până ce am fost iarăşi chemate; dar acum ţie toată mulţumirea, că am voie să fiu iarăşi la Tine! Dar n-am fi avut voie absolut deloc noi, fiinţe femeieşti, să auzim toate cele ce Tu, o, Doamne, ai tratat cu Zorel?"
03] Spun Eu: „Nu, pentru că aceea ar fi fost pentru voi, fiinţe femeieşti, cu mult înainte de timpul potrivit; de altfel, însă, n-ai pierdut tu absolut nimic în această privinţă - pentru că la timpul potrivit îţi va fi totul evident. Dar acum vine cina şi tu te poţi înviora bine la aceasta cu Josoe şi cu Rafael, pe care îl voi face mai îndeaproape cunoscut cu Zorel de-abia după cină; pentru că despre acesta, n-are el încă nici un habar .
04] Dar astăzi, după cină, vom rămâne noi iarăşi treji până dimineaţa şi voi toţi veţi primi de văzut şi de auzit o asemenea sumedenie de miracole ca niciodată înainte, în ultima noapte pe care o voi petrece în mod trupesc printre voi; pentru ca, în această noapte, să învăţaţi să cunoaşteţi pe deplin, cine este Acela, Care ţi-a vorbit acum un asemenea lucru. Dar despre acestea nu este voie ca să-i fie cuiva menţionat ceva înainte de vreme! - Tu, dragul Meu Zorel, ţine-te însă acum după Corneliu; pentru că el şi nu Cireniu, va fi de acum încolo îngrijitorul tău!"
05] Spune Cireniu: „Doamne! Eu nu-l invidiez pe fratele meu desigur cu nimic, ce este bun; dar pe Zorel l-aş fi avut şi eu cu foarte mult drag la mine!"
06] Spun Eu: „Dorinţa ta îi face inimii Mele o bucurie mare şi este tot atât de mult valabilă ca fapta însăşi; dar tu ai preluat dintre toţi aceia care au fost aici convertiţi, deja un număr mare pe socoteala blidului tău! In Zinka şi însoţitorii lui ai tu o comoară, îi ai pe Stahar, Murel şi Floran, pe Hebram şi Risa, pe Suetal, Ribar, Bael, pe Herme cu soţia şi fiicele, iar acum ai şi cele două fiice ale tale Gamiela şi Ida, împreună cu aceia, pe care i-am rânduit ca gineri ai tăi, îl ai pe băiatul miraculos Josoe; şi se înţelege de la sine, că şi suita tuturor celor numiţi îţi este dată şi tu poţi fi cu aceasta pe deplin mulţumit! Fratele tău Corneliu îl preia numai pe Zorel şi acesta va face mai întâi servicii bune casei lui şi mai târziu şi străinilor, pentru care l-am trezit. Dar tu vei merge destul de

des la fratele tău şi el la tine şi acolo vei putea să te sfătuieşti despre aşa multe lucruri cu Zorel al nostru. - Mai eşti tu trist că nu ţi l-am încredinţat ţie pe Zorel?"
07] Spune Cireniu: „O, Doamne! Cum mă întrebi deci de aşa ceva?! Tu doară ştii, că voia Ta, singura Sfântă este cea mai înaltă fericire a mea, să sune ea acum cum o vrea! În plus, nu trece niciodată o lună întreagă, ca eu să nu mă duc la acest frate sau ca fratele să nu vină la mine în vizită, în treburi sau din iubire frăţească veche şi atunci se va ivi într-adevăr o ocazie de a vorbi cu acel bărbat câteva cuvinţele!
08] Dar Tu i-ai spus mai devreme dragei Jarah, că vei înfăptui în decursul acestei nopţi o sumedenie de lucruri miraculoase, pentru că acum suntem noi toţi îndeajuns iniţiaţi în înţelepciunea Ta; aşadar, în ce ar putea consta într-adevăr clipa principală a minunilor?"
09] Spun Eu: „Dragă prietene! Toate acestea le vei vedea şi le vei auzi la timpul potrivit, împreună cu toţi ceilalţi! Dar, acum, îl vezi tu doară pe bătrânul Marcu cărând deja foarte harnic mâncărurile şi vinul la mese, sare şi pâine şi înainte de toate au nevoie fiicele tale de o întărire bună; de aceea nu se va mai întreprinde, nu se va mai vorbi şi nu se va mai discuta acum nimic înainte de cina savurată!"

Ev. 04. 086 capitol

01] Marcu dă acum semnul pentru aşezare pe băncile lung instalate şi Corneliu îl cheamă pe Zorel, ca să ia loc în dreapta lui.
02] Zorel refuză aceasta, spunând: „Inaltule domn şi stăpân! Nu-mi face totuşi aşa ceva! Pentru că uite, locul meu este acolo, aproape de coliba de lemn, la ultima şi cea mai ordinară masă de scânduri, la care şed ultimii şi cei mai neînsemnaţi slujitori şi robi ai voştri, - dar nu aici şi chiar în dreapta ta, unde este pusă masa cea mai de frunte! Acesta ar fi un exerciţiu frumos de smerenie din partea mea, pe care Domnul a toată viaţa l-a recomandat mai presus de toate inimii mele!"
03] Spun Eu: „Prietene Zorel, este aici îndeajunsă voinţa ta! De aceea, fă-i această plăcere lui Corneliu! Smerenia caldă nu se află într-o faptă exterioară în faţă, ci în inimă, potrivit cu adevărul deplin. Du-te la Ierusalim şi priveşte acolo cu luare aminte la farisei şi la toţi cărturarii, cu ce fel de chipuri şi de haine pline de smerenie umblă ei printre oameni; inimile lor însă sunt pe lângă acestea totuşi pline de înfumurarea cea mai rău mirositoare şi urăsc până adânc sub iad pe oricine, care nu vrea să danseze după fluierul lor, - în timp ce un rege cu coroană şi sceptru, dacă nu le pune pe acestea peste cuvântul unui om, poate fi de un cuget atât de smerit ca un ultim cerşetor de pe stradă! Dacă iei acestea aşa bine în considerare, atunci vei fi într-adevăr tolerat în dreapta lui Corneliu la masa noastră."
04] Spune Zorel: „Ah, dacă aşa, atunci merge aceasta într-adevăr!" - El merge acum acolo şi se aşează după dorinţa lui Corneliu.
05] Dar Corneliu îi spune: „Aşa, dragă prietene, aşa mă bucură aceasta din toată inima! Noi doară vrem să trăim şi să înfăptuim laolaltă în viitor în numele Aceluia, Care ne-a iluminat! Eu îmi închipui aceasta aşa, în ceea ce priveşte aici o smerenie adevărată: Trebuie să fim în inimă plini de adevărata smerenie şi dragoste către aproapele, dar, în exterior, nu trebuie tocmai să ne fălim cu acestea; fiindcă prin aceea că mă aplec în exterior prea adânc într-un mod de rob sub ceilalţi oameni, îi fac înfumuraţi şi îmi iau ocazia de a le putea sluji în toate, ce ar fi aici folositor.
06] La un anumit respect, pe care îl am de aşteptat, ca om de la un semen, nu am voie niciodată să renunţ pe deplin, pentru că fără acelaşi, nu pot înfăptui nimic bine rodnic! De aceea vrem noi doi să fim, ce-i drept, în inimile noastre atât de smeriţi pe cât este întotdeauna posibil; dar în privinţa cinstei noastre exterioare necesare, nu putem şi nu vrem să renunţăm cu nimic!
07] Noi vom ajunge foarte des în ocazii şi vom vedea, cum anumiţi oameni săraci trebuie să se îndeletnicească, spre întreţinerea lor, cu munci foarte josnice şi extrem de necinstite. Să mergem noi, pentru a pune cumva coroana pe smerenia noastră, să golim de asemenea băltoacele şi gropile de gunoi?! De acestea, cred eu, nu este nevoie în exterior; aici este îndeajuns, ca să nu considerăm în inimile noastre acei oameni, care se îndeletnicesc cu o asemenea muncă, din această pricină mai neînsemnaţi decât noi, care am primit de la Domnul să administrăm o cu totul altă slujbă.
08] Noi înşine trebuie mai întâi să cinstim slujba foarte, dar pe noi fireşte nu cumva din pricina noastră, ci în faţa poporului numai din pricina slujbei. Dar dacă aceasta este o necesitate, noi nu avem voie să mergem să curăţăm băltoacele şi gropile de gunoi, ci trebuie să încredinţăm această muncă acelora, care sunt determinaţi de către Domnul şi de către natură pentru acest lucru. Noi nici n-am suporta aceasta, pentru că n-am fost obişnuiţi cu aşa ceva începând din copilărie. Şi Domnul nici nu va cere, cu siguranţă, aşa ceva de la noi; dar aceasta cere El ca Tată al tuturor oamenilor, ca noi să nu dispreţuim în inimile noastre nici un om, nici chiar pe cel mai mare păcătos, ci să punem totul la contribuţie, pentru a salva sufletul lui! Şi aşa cred eu că vom acţiona drept în faţa lui Dumnezeu şi în faţa tuturor oamenilor."
09] Spun Eu: „Da, aşa este bine! Adevărata smerenie şi adevărata dragoste către aproapele locuiesc cu adevărat în inimile voastre - şi nu în aparenţa exterioară, ca la farisei!
10] Cine se pune sub tărâţe şi tescovină de la tescuitul strugurilor, fără a fi împins de necesitate, trebuie la sfârşit să accepte să fie mâncat de porci!
11] Aşa nu cere, de asemenea, adevărată smerenie, ca voi să aruncaţi mărgăritarele învăţăturii Mele tocmai în faţa porcilor. Pentru că există oameni, care sunt aici mai răi decât porcii şi pentru aceia nu se potriveşte învăţătura Mea; pentru că acel fel de oameni puteţi să-l folosiţi mai degrabă

cu totul potrivit la curăţirea băltoacelor şi a gropilor de gunoi, înainte să le faceţi cunoscute cuvintele Mele şi numele Meu!
12] Dar să nu priviţi în acest caz la haină sau la o demnitate exterioară, ci numai la purtarea unui om după inima şi cugetul lui! Dacă acesta este ales, blând şi răbdător, atunci propovăduiţi-i Evanghelia şi spuneţi-i: >Pacea fie cu tine în numele Domnului şi cu toţi oamenii de pe pământ, care sunt de o voinţă bună!< Dacă omul, astfel binecuvântat dinainte, este de o voinţă şi de o inimă cu adevărat bună, atunci va rămâne în el pacea plină de binecuvântare şi Evanghelia lui făcută cunoscută, va începe să poarte cel mai degrabă cele mai frumoase roade ale cerului. Şi aşa cred acum şi sunt Eu Insumi de părere, după felul vostru omenesc, că voi toţi ar trebui să fiţi acum aşa pe deplin familiarizaţi cu ceea ce este adevărata smerenie!
13] Şi deoarece mâncărurile se află deja pe masă în măsura cea mai îmbelşugată, de aceea să mâncăm şi să bem noi toţi după plăcerea inimii plini de buna voie; pentru că, dacă Eu, ca un adevărat mire al sufletelor voastre, şed între voi, atunci puteţi să mâncaţi într-adevăr cu Mine această mâncare bine pregătită, voi fiind plini de bună voie şi cuget voios! Dar când nu voi mai fi în scurt timp, ca acum printre voi, puteţi să şedeţi iarăşi la masa gustării, cu o plăcere şi o veselie mai mică!‟

Ev. 04. 087 capitol

01] Toţi îşi iau acum în farfurii şi mănâncă energic şi vioi fără şovăială; deosebit de tare a luat Rafael mai mulţi peşti mari în faţa lui, la vedere şi i-a mâncat miraculos de repede, ceea ce au observat deosebit de tare Zorel şi Zinka, dar mai ales Zorel, care încă nu ştia absolut deloc, cine ar fi tinerelul. El s-a informat de aceea la Cireniu, cum ar mânca băiatul chiar atât de lihnit cei mai mari peşti, deoarece el n-ar arăta nici pe departe asemenea unui mâncăcios.
02] Apoi, îi dă Cireniu ca răspuns: „Acel băiat este o fiinţă minunată; el este un om şi un duh în aceeaşi măsură, este însufleţit de o putere şi stăpânire, de care n-ai visat niciodată ceva, fratele meu Corneliu, care şade lângă tine, poate să-ţi adeverească aceasta!‟
03] Aici îl întreabă Zorel pe Corneliu, dacă e deosebită situaţia în privinţa băiatului.
04] Spune Corneliu: „Vezi, dragă Zorel, el este ceea ce ţi-a făcut deja cunoscut fratele meu; ceva mai mult despre fiinţa lui minunată, nu pot să-ţi fac cunoscut din pricina motivului foarte simplu, pentru că eu însumi, spus cu totul deschis, nu înţeleg această chestiune. El este cumva acelaşi înger, care i-a slujit odinioară, după mitul evreilor, unui tânăr Tobie ca îndrumător. Eu n-am fost prezent, pentru a-ţi putea servi ca martor viu în această treabă; dar eu cred că aceasta a fost aşa, - şi de ce să nu credem aşa ceva?!
05] Se întâmplă iarăşi aici asemenea lucruri miraculoase, pe care urmaşii noştrii târzii le vor crede cu greu, - şi totuşi sunt ele adevărate în faţa ochilor şi a urechilor noastre, pentru că noi le vedem şi le auzim! Se întâmplă acum aşa de multe dintre lucrurile Dumnezeieşti minunate, că la sfârşit trebuie să credem totul, ce este povestit în Scripturile şi cărţile evreilor ca fiind miracole. Pentru că dacă poate o minune s-o acopere straşnic pe cealaltă, de ce nu şi în acele timpuri străvechi şi aşa poate acest puternic mâncător să-i fi slujit foarte bine unui Tobie tânăr evlavios ca îndrumător, înainte cu câteva sute de ani! Eu, cred acum toate acestea într-un mod tare ca de piatră şi sunt de părere că nici tu nu vei avea vreo şovăială în această privinţă!‟
06] Spune Zorel: „Eu, absolut deloc; pentru că tot miracolul este ceva deosebit şi nu are nici o asemănare cu apariţile în domeniul naturalului. El calcă în picioare legile cunoscute ale lumii naturale şi este în sine împlinirea fanteziei unui poet înzestrat cu toată înţelepciunea. Pentru că orice îşi poate imagina un om bogat în fantezie, este realizat în domeniul miracolului!
07] Unui Dumnezeu trebuie să-I fie totul posibil, pentru că dăinuirea unei lumi şi a cerului înstelat mărturisesc aici continuu ca martori permanenţi! Fiindcă prima creare a unei lumi ar trebui doară să ni se pară foarte îngrozitor de miraculoasă! Dacă există o dată aici o lume ca fiind creată, înzestrată cu anumitele legi de dăinuire şi populată cu fiinţe sub aceleaşi legi de dăinuire, atunci fireşte că nu mai poate ea într-adevăr să li se pară acelora care o populează chiar prea miraculoasă!
08] Dar dacă vine Creatorul într-un mod ieşit din comun, la populaţia lumii pe aceeaşi lume minunat creată, atunci trebuie aceasta desigur să înceapă să se mire din nou, dacă bătrânul Atotputernic începe să realizeze lucruri în faţa ochilor ei, care îi pot fi posibile fireşte numai Lui şi altfel, nici unuia în întreaga nemărginire, fără voia Lui.
09] Eu nu pun însă absolut deloc la îndoială, că un oarecare om duhovnicesc pe deplin desăvârşit, va fi de asemenea în stare să înfăptuiască lucruri miraculoase; poate va putea el, ca un duh pe deplin desăvârşit, curat, să creeze chiar de asemenea o lume mică, - dar fără înfăptuirea voii Dumnezeieşti, veşnic niciodată! Un asemenea duh va putea vorbi şi învăţa de asemenea cu siguranţă într-un mod foarte înţelept, dar fără Duhul Dumnezeiesc din pieptul său, de asemenea veşnic niciodată!
10] Eu pot încă să-mi aduc aminte aşa întunecat din istoria evreiască, că, o dată, un măgar ar fi vorbit către un prooroc Bileam într-un mod foarte înţelept. Da, în timpuri foarte străvechi, oamenii ar fi fost învăţaţi chiar de animalele sălbatice şi răpitoare! Noi n-am fost de asemenea de faţă, potrivit cu cuvintele tale; dar, neţinând cont de aceasta, poate să fie un sâmbure de adevăr în acest fapt. Dar asemenea animale au fost cuprinse cu siguranţă de Duhul lui Dumnezeu pentru acea clipă şi trebuiau să-I servească ca unelte! Şi nu cu mult mai altfel şi mai bine vor sta lucrurile cu înţelepciunea celor mai înţelepţi oameni şi a celor mai înţelepte duhuri; diferenţa mare, prorpiu zisă constă numai în perseverenţă şi în creştere!

11] Aceasta este opinia mea! Acest fapt nu vreau să-l am înfăţişat fireşte, ca un anumit adevăr apodictic, - pentru că eu m-am scufundat o dată cu motivele mele de raţiune şi nu mai doresc să trăiesc încă o dată o asemenea săritură pe viaţă şi pe moarte; dar numai, cum se vorbeşte aşa despre aceasta într-un mod rezonabil, poţi să pui într-adevăr faţă în faţă o asemenea părere împotriva alteia, fără o motivaţie anume şi să ajungi la sfârşit la înţelegere, dacă şi cât de mult adevăr se află în aceasta, sau cât nu se află în ea!"
12] Spune Corneliu: „Prietene, tu vorbeşti ca şi cum ai scrie şi în privinţa părerii tale modeste, este deja cu siguranţă de asemenea un sâmbure de adevăr; dar eu mai am acum încă o părere pentru tine şi aceasta constă în faptul, ca tu să mănânci acum peştele tău şi să nu te uiţi aşa de mult asupra faptului, cum băiatul ceresc topeşte un peşte după altul şi că încă exprimă o poftă de mâncare, din care se lasă recunoscut cu toată uşurinţa, că ar fi în stare să mănânce încă zece asemenea peşti fără toată osteneala! Mănâncă acum şi tu şi arată că şi tu poţi să te faci naşul cel puţin al unui peşte şi al unui pahar de vin bun, ba chiar cel mai bun!"
13] La îndemnul acestor cuvinte, mănâncă şi bea acum Zorel al nostru în toată liniştea foarte energic fără şovăială şi nu se mai interesează de tot ce se întâmplă în jurul nostru.

Ev. 04. 088 capitol

01] Dar vinul începuse să dezlege limbile la mese şi starea s-a făcut de aceea tot mai vioaie şi mai vioaie. S-au format chiar păreri diferite despre Mine şi s-ar putea spune, că aici, la cină, se desfăşura o primă schismă.Unii susţineau că Eu aş fi cu totul nemijlocit cea mai înaltă Fiinţă Dumnezeiască; alţii spuneau însă: Eu aş fi într-adevăr Aceasta, dar nu nemijlocit, ci mijlocit. Alţii: Eu aş fi de fapt numai un Fiu al lui David, după spiţa neamului şi aş fi determinat, ca să fiu Mesia al împărăţiei lui David şi înzestrat de aceea cu puterea miraculoasă a lui David şi cu înţelepciunea lui Solomon. Alţii erau de părere că: Eu aş fi un înger de frunte al cerului, păşind acum în carne pe pământ numai de formă şi aş mai avea un adiotant din ceruri la Mine.
02] O parte, la care s-a alipit parţial chiar apostolul Meu, M-a mărturisit ca Fiu al Celui mai înalt. Eu aş avea, ce-i drept, aceleaşi proprietăţi ca Tatăl Meu, aş fi însă totuşi o cu totul altă personalitate şi Duhul lui Dumnezeu, de asemenea, pus adesea în discuţie, ar putea cumva să înfăţişeze la sfârşit chiar o a treia personalitate, care, în anumite cazuri, ar avea de vorbit un cuvinţel pentru sine cu totul singură!
03] Cu această părere au fost numai foarte puţini de acord. Unii l-au întrebat pe Petru, ce părere ar avea el.
04] Petru a spus: „El, Domnul Insuşi, ne-a întrebat, când am călătorit prin această împrejurime, ce ar crede oamenii despre El, cine ar fi El şi ce am crede în sfârşit noi înşine despre El. Atunci, s-a afirmat de asemenea aceasta şi aceea şi când am fost întrebat la sfârşit eu însumi, am spus fără şovăială, cum am simţit în inimă: >Tu eşti Fiul Celui mai înalt!< Şi El a fost pe deplin mulţumit cu o asemenea mărturie a mea şi m-a numit chiar o stâncă a credinţei, pe care va zidi El biserica Lui, care n-ar mai fi biruită de porţile iadului. Cu aceasta a fost deci încuviinţată şi confirmată de El Insuşi părerea mea atunci rostită şi aşa nu fac eu nedreptate, dacă rămân ferm la ea ca o stâncă!"
05] Dar Ioan a fost totuşi într-un mod foarte însemnat împotriva acestei păreri a lui Petru şi a spus: „În El sălăşluieşte într-un mod trupesc belşugul Dumnezeirii! Ca Fiu, dar Care nu este şi nu poate fi o altă personalitate, recunosc eu numai trupul Lui, atâta timp cât este el un mijloc pentru scop; dar, per total, este El totuşi identic cu Dumnezeirea sălăşluind în El din tot belşugul!
06] Sau este trupul meu cumva o altă personalitate decât sufletul meu? Nu alcătuiesc amândouă un om, deşi la începutul existenţei mele trebuia sufletul să-şi formeze acest trup şi s-ar putea spune prin urmare: Sufletul a tras peste sine un al doilea om material şi astfel şi-a pus în jurul său o a doua personalitate? Se poate spune într-adevăr, că trupul este un fiu sau ceva produs de către suflet, dar de aceea nu alcătuieşte el nici o a doua personalitate cu sufletul sau chiar fără el! Şi încă mai puţin se poate spune aceasta despre Duhul din suflet; pentru că ce ar fi deci un suflet fără Duhul Dumnezeiesc din el? Sufletul devine un om desăvârşit prin el, dacă Duhul Dumnezeiesc a pătruns sufletul pe deplin şi din temelie! Aici este Duhul, sufletul şi trupul una cu desăvârşire şi aceeaşi personalitate!
07] În plus, este scris: >Dumnezeu l-a făcut pe om pe deplin după chipul şi asemănarea Lui.< Dar dacă omul, ca o deplină asemănare a lui Dumnezeu cu duhul său, sufletul şi cu trupul său, este numai un om şi nu trei, atunci va fi Dumnezeu, ca Duhul cel mai desăvârşit dinainte de veci, înconjurat cu un suflet tot aşa de desăvârşit şi acum de asemenea vizibil cu trupul Lui în faţa ochilor noştri, de asemenea numai un Dumnezeu şi veşnic niciodată un Dumnezeu întreit, cumva chiar încă în trei persoane distincte! - Aceasta este părerea mea, pe care o menţin de neclintit, fără să vreau să fiu de aceea o stâncă a credinţei!"
08] Spun toţi de la masa Mea: „Ioan a vorbit drept!"
09] Dar Petru vrea de aceea să se corecteze acum şi spune: „Da, aşa este doară şi părerea mea; numai că nu sunt meşter la cuvânt, pentru a aduce înţelegerea mea interioară, repede la lumina zilei, deşi această treabă va fi întotdeauna puţin cam greu de înţeles!"
10] Spune Ioan: „Greu şi iarăşi nu prea greu! După felul tău, nu va înţelege niciodată un om pe acest pământ, - după felul meu, aşa gândesc eu, iarăşi foarte uşor! Domnul singur să fie acum între noi doi un judecător potrivit!"
11] Spun Eu: „Credinţa este în stare de multe, dar dragostea poate totul! Tu, Simon Iuda, eşti într-adevăr o stâncă în credinţă; dar Ioan este un diamant curat în iubire şi de aceea vede el mai adânc decât altcineva dintre voi. El este de aceea şi cronicarul Meu propriu zis; va primi de la Mine multe

de scris pe hârtie, ceea ce vă va fi vouă tuturor încă un mister! Pentru că într-o asemenea iubire au spaţiu multe lucruri, în credinţă însă numai ceva anumit, unde se spune: >Până aici şi atunci, nu mai departe!< ţineţi-vă numai de afirmaţia aceluia pe care îl iubesc; pentru că el Mă va înfăţişa lumii ca desăvârşit!‟
12] Din această pricină devine Petru puţin jenat şi pe Ioan mereu aşa puţin gelos foarte în secret. Din acest motiv a stăruit Petru şi după învierea Mea, atunci când L-am îndemnat, ca el să-Mi urmeze şi să pască oile Mele, asupra faptului, că Ioan M-a urmat de asemenea fără îndemnul Meu, în care privinţă, cum este cunoscut, L-am mustrat pe Petru şi la care oacazie I-am prezis lui Ioan o cea mai deplină nemurire, - de unde a ajuns atunci legenda în popor, că acest ucenic nu va mai muri niciodată, nici chiar într-un mod trupesc.
13] Dar Petru l-a întrebat pe Ioan, cum face el, că aduce mereu o înţelegere şi recunoaştere mult mai adâncă la lumina zilei decât el, anume Petru.
14] Dar Ioan a spus: „Vezi, eu nu locuiesc în inima ta şi tu nu într-a mea. Eu nu am pentru aceasta nici o riglă de măsurat, pentru a putea determina, din ce motiv opinia mea este cea mai temeinică şi mai adevărată! Dar, deoarece Domnul Insuşi a spus-o acum cu voce tare în faţa noastră, anume diferenţa dintre credinţă şi iubire, atunci ia aceasta ca răspuns la întrebarea ta! Pentru că rărunchii şi inimile le poate cerceta numai Domnul singur şi aşa va şi şti El până la un fir de păr, ce diferenţă este aici între inimile noastre.‟
15] Cu acest răspuns a fost Petru deocamdată mulţumit şi n-a întrebat mai departe. Dar ajunsese acum cina la sfârşit şi noi ne-am ridicat şi ne-am dus toţi pe munte.

Ev. 04. 089 capitol

01] Atunci când noi toţi am ajuns încetul cu încetul pe muntele nouă deja cunoscut şi când am luat locurile noastre în posesie, a venit bătrânul Marcu cu soţia şi copiii lui la Mine şi M-a rugat foarte stăruitor, ca Eu să doresc să petrec ziua următoare la el, deoarece i s-ar părea prea dureros, dacă l-aş părăsi înainte de răsăritul soarelui.
02] Spun Eu: „Fi tu din această pricină fără grijă! Eu pot să plec şi să rămân, pe Mine nu Mă apasă timpul; pentru că sunt un Domn al timpului şi al tuturor timpurilor! Peste capul Meu nu se adună laolaltă vreo presiune a timpului. Dar mai sunt încă multe localităţi, pe care trebuie să le vizitez şi pe care le voi vizita; dar, de o zi sau o oră, nu depinde aceasta pentru Mine acolo, unde am găsit o iubire adevărată, vie.‟
03] Spune Marcu, cu lacrimi în ochi: „O, Doamne şi Tată, veşnică mulţumire ţie pentru această milostivire peste măsură de mare! Singura voie sfântă a Ta să se întâmple! Dar, Doamne, noaptea este foarte întunecată, pentru că norii au acoperit cerul într-un mod foarte dens; să nu rânduiesc ca să fie aduse făclii aici, sus?‟
04] Spun Eu: „Lasă asta, noi ne vom procura lumină!‟
05] Aici îl chem pe Rafael şi îi spun: „În mijlocul Africii, acolo unde se află munţii înalţi ai Comrahaiei şi unde primele izvoare ale Nilului iasă în şuvoaie dintr-o stâncă, vei găsi tu o piatră la zece înălţimi de om sub dărâmături, de mărimea unui cap de om; pe aceea adumi-o încoace, ea să ne ilumineze noaptea aceasta! Când o vei fi adus încoace, atunci pune-o pe acel trunchi gol de copac, ca lumina ei să pătrundă departe şi să ilumineze împrejurimea! Am vorbit cu tine, ca şi cu un om, tocmai din pricina oamenilor, ca ei să ştie, ce se va întâmpla şi ca să recunoască puterea Mea spre îndeplinirea voii Mele.‟
06] Cu aceasta, a dispărut Rafael, a fost asemenea unui meteor zburător de lumină, de îndată la noi cu tot cu piatră, strălucind luminos ca soarele.
07] Dar înainte ca Rafael să fi pus piatra pe trunchiul de copac manţionat gol pe dinăuntru şi pleşuv, au cerut mai mulţi, ca să ia piatră într-un aspect mai aprofundat.
08] Dar atunci când a adus-o Rafael foarte tare în apropiere, nu putea nimeni să se uite la aeea putere a luminii, pentru că ea lăsa de la sine o lumină atât de puternică, ca soarele pentru pământ într-o cea mai scurtă zi de iarnă, asta înseamnă pentru simţul văzului al ochilor omeneşti din carne şi prin urmare nu i-a mai rămas lui Rafael nimic altceva de prisos, decât să pună piatra de lumină de îndată la locul determinării sale. De acolo, lumina ei foarte intensivă a iluminat împrejurimea într-un mod atât de însemnat, că se putea recunoaşte departe totul destul de bine.
09] Că atât Zinka cu oamenii săi şi că, mai ales Zorel de-abia se încumeta să respire de atâta mirare, se lasă uşor de înţeles. Zorel se ostenea să spună ceva aşa bine rezonabil din temelie despre aceasta; dar n-a adus nimic la iveală, pentru că i se puneau aici împotrivă imposibilităţi logice, după noţiunile sale încă foarte matematic stereotipice, în apariţia procurării rapide a pietrei şi în privinţa strălucirii foarte vehemente a acesteia, cărora experienţele sale şi ştiinţele sale nu le puteau smulge nici o victorie. El fusese în primul rând de mai multe ori în Egipt cu sclavele sale şi o dată, într-o călătorie de două zile, încă departe în spatele Cataractelor. De aceea nu i-a fost necunoscută pe deplin depărtarea împrejurimilor din sudul Egiptului, deoarece se necesita cu cămile bune mereu un timp de cinci până la şase săptămâni de călătorie până la Cataracte.
10] După calculul său ar parcurge un orcan această distanţă în trei zile şi o săgeată această călătorie într-o jumătate de zi . - Ce rapiditate în mişcare trebuie prin urmare să fi avut băiatul, pentru a parcurge o distanţă desigur de trei ori aşa de lungă în puţine clipe! Dacă este băiatul un duh, - cum a putut el căra o materie şi cum a putut materia, chiar de felul cel mai tare, să fie protejată de distrugere prin opunerea aerului?! Acest lucru nu există în legile naturii! Atunci, se mai adaugă lumina foarte intensivă, lipsită de căldură şi asemănătoare cu cea a soarelui; nici acest fapt nu există! Nici o experienţă n-a descoperit vreodată, afară de lemnul în putrefacţie, a cărui

strălucire este însă de fapt de asemenea numai aşa o licărire ştearsă, care noaptea, chiar şi în cea mai mare intensitate, se aseamănă numai de-abia strălucirii viermişorilor de solstiţiu!
11] Aşa a cugetat Zorel al nostru câtva timp şi le-a spus după aceea lui Corneliu şi lui Zinka: „Aceasta vreau s-o numesc totuşi o minune veritabilă; pentru că aşa ceva nu s-a întâmplat niciodată până acum pe pământ! Ce fel de piatră va fi aceasta cumva totuşi? Din toate timpurile până acum, nu a fost niciodată descoperită o asemenea piatră! Ce valoare ar trebui să aibe o asemenea piatră pentru un împărat sau pentru un rege, cu condiţia, ca ea să nu-şi piardă lumina cu timpul! Pentru că pe ţărmul larg răspândit al Africii până foarte departe în spatele columnelor lui Hercule, până în împrejurimile, unde extremităţile înalţilor munţi ai Atlasului salută oceanul Atlantic, se văd de asemenea în vara târzie, pe ici pe colo, pietre foarte albe şi strălucind foarte tare noaptea, în anumite ore; dar strălucirea lor nu durează mult timp şi dacă rânduieşti ca o asemenea piatră să fie adusă într-o încăpere uscată, se sfârşeşte strălucirea ei şi piatra nu mai are nici o valoare. Dar, în privinţa acestei pietre, se pare că este o situaţie cu totul stranie! Aceasta nu va mai pierde cu siguranţă niciodată lumina ei şi trebuie să aibe de aceea o valoare imensă!"
12] Spune Corneliu: „Nu numai din pricina strălucirii, ci cu mult mai mult din pricina aceluia, prin care fusese ea adusă încoace! Dar să lăsam acum asta! Mâine pe timp de zi vom putea s-o cercetăm şi s-o judecăm mai uşor decât astăzi; pentru că atunci vor fi ochii noştri mai puţin sensibili prin lumina soarelui decât astăzi, asta înseamnă acum, în această noapte densă, în care norii fac tuturor o faţă binecuvântată înspre o ploaie straşnică de ţară. Dar acum să fim tăcuţi; pentru că Domnul va începe, ceea ne-a prezis jos, la masă!"
13] Cu acestea se mulţumeşte Zorel şi este acum pe deplin ochi şi urechi.
14] Dar acum vine Ouran la Mine şi spune: „Doamne, ce se va întâmpla mâine cu piatra, îşi va menţine ea, într-adevăr, necontenit lumina ei?"
15] Spun Eu: „Cu această întrebare ai adus tu de fapt dorinţa la lumina zilei, că ai dori s-o posedezi pentru coroanele tale! Dar aceasta nu merge; pentru că s-ar putea forma războaie mari şi foarte stricăcioase din pricina cuceririi acestei pietre. De aceea o va pune mâine îngerul Meu iarăşi înapoi acolo, de unde a luat-o şi acest fapt pune pentru totdeauna un sfârşit la toată cearta."
16] Cu acest răspuns se mulţumeşte Ouran cu desăvârşire şi merge înapoi la locul lui.
17] Dar Cireniu spune: „Doamne! Ca un cadou pentru împărat ar face această piatră lumnioasă desigur o impresie enormă."
18] Spun Eu: „Acest lucru cu totul sigur, dar ea ar împrumuta războaielor lumina ei din pricina valorii sale prea mari şi acest fapt ar fi destul de rău! Câteva grăunţe din aceasta, să ai, - dar piatra întreagă, nu!"
19] Spune Cireniu: „Dar cum şi în ce formă deţine deci această piatră această capacitate de strălucire? Ce nume are ea într-adevăr?"
20] Spun Eu la acestea: „Aceste pietre nu aparţin de fapt de acest pământ, ci sunt acasă numai în marea lume a sorilor. Aşadar, în marea lume a sorilor există, din când în când, erupţii mari cu manifestare de putere, pentru noţiunile voastre, nemăsurabile cu desăvârşire, de care sunt cuprinse foarte des asemenea pietre şi aruncate în afară în spaţiul larg al creaţiei cu cea mai mare putere de aruncare. Şi aici ai tu una dintre acelea!
21] Strălucirea ei provine doar de la suprafaţa ei extrem de netedă mai presus de toate noţiunile tale, pe care se adună necontenit o grămadă de focuri de fulger şi care îndeamnă mereu la activitate duhurile alungate în materia foarte tare tocmai prin focul menţionat. În plus, este această piatră în cea mai mare măsură transparentă şi se vădeşte prin urmare foarte uşor, într-un mod activ, orice activitate interioară a duhurilor în apariţia exterioară a strălucirii şi bineînţeles că această activitate foarte interioară a duhurilor se înmulţeşte prin activitatea exterioară a duhurilor aerului care plutesc rapid pe lângă suprafaţa extrem de netedă a fomei rotunde.
22] Dar aceste pietre nu se găsesc natural astfel în soare, ci ele sunt de asemenea de-abia preparate spre aceasta prin arta şi prin mâinile oamenilor de acolo. Ele sunt găsite cel mai adesea în formă rotundă în împrejurimea marilor fluvii şi se formează mereu la erupţii. În acele cazuri, se alungă departe în afară, în spaţiul umplut cu eter, elemente minerale topite în cea mai înaltă măsură şi în spaţiul liber preiau mereu înfăţişarea rotundă a unei oale, potrivit cu legea atracţiei universale pusă în orice materie, aspirând către punctul din mijloc şi căutându-l pe acelaşi.
23] Căderea înapoi a unor asemenea bile, care pot fi de mărimi foarte diferite, durează adesea zile, săptămâni, luni şi la cele mai mari, adesea mulţi ani, depinde de faptul cum au fost ele aruncate în afară, mai mult sau mai puţin departe de soare. Aşadar, unele cad pe munţii şi stâncile soarelui şi se sparg; dar multe cad în apele mari, rămân intacte şi sunt uşor scoase afară de către oamenii lumii solare. Pentru că oamenii soarelui pot să rămână foarte uşor, adesea ore în şir, sub apă şi să muncească pe solul mării ca pe pământ uscat şi acest fapt cu atât mai uşor, pentru că deţin, pe lângă asemenea capacităţi aproape de felul amfibilor, instrumente de scufundare cu totul foarte utile.
24] Dacă o casă mare a soarelui s-a aprovizionat îndeajuns cu asemenea bile, atunci sunt ele, în ciuda faptului că deţin deja oricum o suprafaţa extrem de netedă, încă mai mult şlefuite şi lustruite cu toată hărnicia artei şi anume până la acea măsură, unde încep să strălucească la lustruire. Dacă a ajuns o dată lustruirea până la acel punct, sunt ele puse ca bile de iluminare pe columne special făcute în culoare lungi, de felul catacombelor, de sub pământ care apar des, prin care trece necontenit un vânt puternic şi iluminează astfel înfăţişat mai mult decât îndeajuns, culoarele subterane şi servesc totodată ca o podoabă deosebită unor asemenea culoare, care sunt foarte importante, mai ales în lumea soarelui; pentru că acolo nu este arareori o casă obişnuită, de locuit deja cu mult mai ornamentată şi împodobită, mai ales în interior, ca în Ierusalim templul lui

Solomon. Şi aşa se poate într-adevăr imagina de asemenea, că oamenii soarelui, mai ales cei ai zonei mijlocii, pun tot posibilul la contribuţie şi pentru împodobirea culoarelor lor subterane.
25] Insă, noi nu ne-am adunat aici, pentru a dobândi o descriere pământească a lumii mari a soarelui, ci din pricina întăririi credinţei şi voinţei voastre. Dar pentru a dobândi aceasta, este nevoie de cu totul altceva decât de o descriere pământească încă cât se poate de exactă şi cuprinzătoare a marii lumi de soare!"
26] Intreabă Cireniu: „Doamne! Dar dacă această bilă strălucitoare este aşa de compactă mai presus de toate diamantele, cum se vor putea separa oarecare grăunţe distincte de pe suprafaţa ei, pe care aş dori să le posedez cu chiar aşa de mult drag, ca amintire de la această seară?!"
27] Spun Eu: „Tu gândeşti uneori încă de asemenea foarte pământesc! Acolo, de unde provine această bilă strălucitoare, există încă o grămadă, să fie acestea acum în Africa sau în soarele însăşi, - pentru îngerul Meu este distanţa pretutindeni la fel de îndepărtată. Din această bilă strălucitoare nu va putea scoate, fără s-o distrugă, fireşte într-adevăr nici un muritor cumva două grăunţe şi dacă ar dori el să spargă bila, atunci ar şi pierde bucăţile de îndată proprietatea strălucirii; dar biluţele mici vor reţine mereu în continuare proprietatea de strălucire. - Dar acum, destul, cu totul în serios, despre această treabă!"

Ev. 04. 090 capitol

01] (Domnul:) „Noi vrem să ne propunem altceva! Zorel şi tu, Zinka, păşiţi acum puţin mai aproape înspre Mine şi spuneţi-Mi, ce doriţi acum să mai vedeţi şi să mai ştiţi încă înainte de toate!"
02] Cei doi chemaţi păşesc acum mai aproape şi Zinka spune: „Doamne, aceasta este o întrebare la care este foarte greu de răspuns pentru oameni de felul şi chipul nostru încă foarte nedesăvârşit! Pentru că noi dorim să vedem şi să ştim foarte multe, pentru că ne-a rămas de prisos încă foarte multe de văzut şi de ştiut, deşi am văzut şi am aflat deja aşa multe lucruri. Dar ce este aici pentru noi lucrul cel mai necesar printre cele nesfârşit de multe, aceasta este o cu totul altă întrebare, la care nu suntem de aceea în stare să dăm un răspuns, pentru că nu ştim încă nici pe departe, ce ne-ar fi de fapt înainte de toate lucrul cel mai necesar! Tu, o, Doamne, ştii însă exact, ce ne este cel mai necesar; de aceea, acţionează Tu fără dorinţa noastră, potrivit cu iubirea şi înţelepciunea Ta nemărginită şi atunci fiecare va vedea, auzi şi simţi partea cea mai bună!"
03] Spun Eu: „Atunci bine deci, - astfel Mă voi uita, ce va fi aici de făcut! Eu sunt de părere, aşa o înţelegere destul de foarte sigură în trăirea mai departe a sufletului după moartea trupului, ar trebui să fie pentru voi toţi într-adevăr de cea mai mare importanţă şi necesitate; de aceea vom lua această treabă puţin mai aprofundat în vizor!
04] Eu v-am arătat, prin cuvinte, deja de mai multe ori, în ce constă moartea propriu zisă a trupului şi în ce fel diferit poate să se desfăşoare ea, ce sunt şi ce trebuie să fie urmările ei pentru suflet şi pentru duhul lui. Dar dacă ar trebui să vă explic aceasta prin dogme lungi teoretice, n-am ajunge cu acestea la sfârşit nici într-un an întreg. Eu vă voi arăta treaba prin cuvânt şi faptă, spre recunoaşterea voastră temeinică şi voi veţi înţelege atunci aceasta.
05] Dar, înainte ca să ajungem la treaba propriu zisă, trebuie să pun la început, sufletul în legătură cu trupul.
06] Şi aşa ascultaţi-Mă: Sufletul ca un amalgam şi ca un ceva pătrunzător compus este din temelie de o structură eteric-substanţială. Dar doarece trupul în fiinţa lui înglobează în sine ceva eteric-substanţial, de aceea este un asemenea lucru înrudit cu unitatea de esenţă substanţială a sufletului. Şi această înrudire este faptul propriu zis, care leagă aici atâta timp sufletul de trup, până ce acesta n-a trecut, cu timpul, prea tare dincolo în partea pur materială, unde trupul are atunci o înrudire prea neînsemnată şi adesea nu mai are chiar absolut nici una cu existenţa sufletească de dăinuire, - şi dacă mai este încă una existentă, trebuie aceasta separată de trup prin procesul de descompunere a trupului şi trebuie condusă în lumea de dincolo către sufletul oarecum gol.
07] Dar dacă sufletul însuşi a preluat la sfârşit în sine o prea multă parte materială din trupul lui, atunci îl ajunge şi pe el moartea trupului şi el trebuie să se descompună cu trupul şi atunci de-abia, după mai mulţi ani pământeşti, să se trezească ca bineînţeles foarte nedesăvârşit, unde îi va fi atunci foarte greu, să se avânte în sus, într-o lumină mai înaltă, pentru că lui îi este totul un lucru pământesc întunecat, în care se odihneşte puţină viaţă şi multă întunecime în toate colţurile.
08] De o trezire a duhului în el nu poate fi atâta timp nici vorbă, până ce timpul, necesitatea şi tot felul de umilinţe au dat afară din suflet şi au măturat în afară întunecimea lumesc reală şi substanţialitatea dură sau oarecum trupească; şi acest lucru merge în lumea de dincolo cu mult mai greu decât aici, pentru că sufletul trebuie să stea în lumea de dincolo atâta timp într-o anumită pustietate singur pentru sine, pentru a nu fi înghiţit ca fiind o fiinţă prea goală şi oarecum lipsită de piele şi haine, de o altă existenţă, care se află acolo în deplina putere şi deja plină de focul mai înalt al vieţii şi să nu fie distrus şi mâncat ca o picătură de apă pe un minereu aprins. Fiindcă pentru fiecare suflet foarte nedesăvârşit este valabil faţă de un duh deja foarte desăvârşit, ceea ce i-am spus odinioară lui Moise, atunci când a cerut să Mă vadă: >Nu-L poţi vedea pe Dumnezeu şi să fii viu!<
09] Cu cât mai sus intensificată se află o viaţă o dată pentru sine, cu atât mai puternică, mai plină de forţă şi mai grea se află ea aici pentru sine şi toată viaţa, care stă aici pe o treaptă foarte joasă, nu se poate niciodată afirma faţă de o viaţă foarte intensificată, în afară de starea când este în

anumite depărtări. Ce este un ţânţar faţă de un elefant, ce o muscă faţă de un leu?! Ce este o plantă foarte gingaşă de mucegai de muşchi faţă de un cedru de Liban bătrân de mai multe veacuri, ce este pământul acesta faţă de soarele mare?! Ce este o picătură de apă faţă de un foc puternic?! – Dacă, careva dintre voi calcă pe un elefant, nu-i va pricinui aceasta unui elefant absolut nimic; dar dacă cineva dintre voi calcă pe furnică, viaţa ei naturală a luat pe deplin un sfârşit.

10] Dar ceea ce se arată în natura exterioară, chiar foarte lesne de înţeles, aceea este în împărăţia duhurilor cu atât mai categoric şi mai categoric adevărat. În fiecare viaţă pentru sine dăinuitoare există necesitatea de nestăvilit de a reuni tot mai multă viaţă în sine; dar principiul de devenire în una este de fapt iubirea. Dar dacă acest principiu n-ar fi mai presus de toate o posesie a unei vieţi, atunci n-ar exista nici un oarecare soare în spaţiul nemărginit, nici un pământ şi tot aşa nici făpturi pe acelaşi şi în acelaşi.

11] Dar, deoarece tocmai în viaţa însăşi există principiul de unire a vieţii şi fiecare viaţă liberă este continuu ostenită de a se uni cu o altă viaţă ei asemănătoare şi înrudită, de aceea devine din multe vieţi separate şi din multe inteligenţe separate la sfârşit numai o viaţă şi o inteligenţă multiplicată şi de aceea departe pătrunzătoare şi prin aceasta şi din multele fiinţe mici talentate cu puţină raţiune, devine o fiinţă înzestrată cu multă raţiune şi cu multă minte."

Ev. 04. 091 capitol

01] (Domnul:) „Dacă acum, conform acestui principiu foarte necesar şi de neschimbat pentru existenţă şi pentru viaţă, s-ar întâlni de îndată dincolo un suflet aşa zis sărac şi gol cu un duh, cum este unul aici, de exemplu, Rafael al nostru, atunci ar fi el de îndată înghiţit de acesta într-un asemenea chip, cum înghite aici marea o singură picătură de apă. Este de aceea rânduită îngrijirea din partea Mea prin întreaga nemărginire, că o viaţă mică, slabă şi foarte gol neînţeleaptă, să fie întotdeauna aşa expusă, ca ea să se afle aici ca singură pentru sine şi ca să aibe voie să se apropie de ea numai asemenea potenţe de viaţă, care nu sunt, cu siguranţă, în ceva cu mult mai puternice decât viaţa singură pentru sine, existând aici în pustiul şi goliciunea ei.

02] Asemenea potenţe de viaţă nu se pot înghiţi, pentru că personalităţile separate sunt de aceeaşi putere şi tărie; dar ele formează totuşi întruniri între ele şi ţin sfat, dar din care fapt nu poate reieşi niciodată vreun folos mult, pentru că înţelepciunea fiecărei fiinţe separate este aproape aceeaşi până la un păr. Inchipuiţi-vă o întrunire pentru ţinere de sfat dintr-o sumedenie de oameni proşti ca noaptea, care doresc să decidă ceva destul de înţelept şi să pună aceasta în sfârşit în aplicare cu puteri unite! Ce va reieşi, din sfătuirile lor? Nimic decât lucruri prosteşti!

03] În ziua de astăzi avem pe acest pământ şi mai ales pe insulele lui, popoare, care locuiesc într-un mod foarte nederanjat din timpurile lui Adam; ei sunt urmaşii lui Cain, care astăzi se află pe aceeaşi treaptă de cultură, pe care s-au aflat cu două mii de ani în urmă. Da, de ce n-au făcut absolut nici un progres în cultura lor, ci mai degrabă un regres, cu toate ţinerile lor de sfat apărând des? Pentru că printre ei cel mai înţelept este mai prost şi mai orb decât aici un îngrijitor de porci cât se poate de imbecil! Dar dacă cel mai înţelept nu ştie nimic, ce să ştie atunci ceilalţi, care îşi iau sfat de la el?!

04] Se va întreba aici fireşte şi se va spune: >Da de ce n-a trimis Dumnezeu la asemenea popoare profeţi plini de Duhul Său Sfânt?< Aici am ajuns acum tocmai la punctul principal!

05] În aceste popoare locuiesc suflete încă mult prea imature şi goale. O revelaţie mai înaltă le-ar înghiţi şi le-ar închide în fier cu o judecată, din care n-ar fi ele niciodată de eliberat. Adevărul cel mai înalt şi cel mai curat l-ar transforma ei în superstiţia cea mai densă şi s-ar motiva în aceasta într-un asemenea fel, că atunci Eu Insumi n-aş mai putea la sfârşit să-i eliberez din aceasta prin nici un mijloc.

06] Este de aceea necesar, ca ei să mai rămână încă o mie de ani aşa cum sunt. De-abia după acest timp, să primească vizite de la oameni pur raţional deştepţi şi de la aceştia să nu primească nici pe departe vreo educaţie, ci numai un exemplu care-i trezeşte doar puţin. Astfel, să li se împărtăşească, din când în când, de mai multe ori o asemenea surpriză care-i trezeşte. Dacă se întâmplă aceasta în decursul a două veacuri, vor fi atunci asemenea popoare goale îmbrăcate puţin mai mult, în mod trupesc şi sufletesc şi vor fi atunci mature încetul cu încetul, pentru o revelaţie mai înaltă.

07] Şi tocmai aşa şi încă cu o măsură însemnată mai ostenitor, se întâmplă în marea lume de dincolo dezvoltarea în continuare şi desăsvârşirea vieţii unui suflet natural cu totul gol. El trebuie lăsat de sine stătător atâta timp în toată lipsa de lumină, până ce el, obligat de propriai necesitate, se trezeşte din letarghia lui mai mult decât pe jumătate materială şi începe să gândească aşa în inima lui la cugete mai precis oricum ar fi înfăţişate.

08] Dacă cugetele devin tot mai proeminent şi precis conturate, începe atunci starea într-un asemenea suflet să se ilumineze foarte încet şi el începe să capete o bază, pe care poate să stea puţin în picioare şi încetul cu încetul, de asemenea să şi păşească puţin prin prejur. Această plimbare prin-prejur corespunde atunci trecerii unui gând dincolo într-un altul şi a unei simţiri într-alta. Aceasta este o căutare şi căutării trebuie să-i urmeze o oarecare găsire, pentru că altfel căutătorul, dacă n-ar găsi prea mult timp absolut nimic, ar trebui la sfârşit în consecinţa ostenelii sale neroditoare să paralizeze şi să decadă astfel înapoi în vechea letargie.

09] Dar de îndată ce sufletul care începe să caute harnic găseşte oarece, îi dă atunci acest fapt un impuls nou şi ridicat spre o căutare şi cercetare încă mai departe şi mai harnică şi dacă găseşte el chiar urme de o existenţă asemenea lui, atunci goneşte el după acestea asemeni unui câine copoi

şi nu se odihneşte mai degrabă decât până ce a găsit ceva, care îi mărturiseşte cel puţin o existenţă apropiată dintre cele asemenea lui.
10] Prin această căutare mereu mai puternică devine el însă şi mai matur şi caută să se sature cu tot ce găseşte ca din coincidenţă spre înfăşurarea sufletului, sau trupului său substanţial. Pe ici pe colo, se găseşte de asemenea ceva, chiar şi dacă cât se poate de subţire, spre umplerea stomacului lui şi spre liniştirea setei lui adeseori arzătoare. Fiindcă, dacă într-un suflet devine situaţia doritoare în consecinţa focului interior al vieţii, devenind tot mai viu, se găseşte atunci mereu ceva mai mult, pentru care în suflet se trezeşte o oarecare necesitate."

Ev 04. capitol 92

01](Domnul:) "Aici trebuie într-adevăr folosită cea mai mare atenţie din partea unui duh, care conduce şi îndrumează un asemenea suflet dintr-o anumită depărtare, ca el să găsească pe cărarea de căutare numai ceea ce îl poate duce mai departe în desăvârşirea vieţii sale.
02] De-abia cu timpul poate să găsească el şi un suflet asemănător lui, apăsat de aproape aceleaşi necesităţi, cu care intră el atunci de îndată într-o corespondenţă, bineînţeles astfel înfăţişată, precum doi oameni din această lume, care au fost urmăriţi de unul şi acelaşi destin. Ei se întreabă reciproc cu de-amănuntul până la epuizare, se compătimesc şi încep, încetul cu încetul, să ţină sfat, despre ce ar fi aici de făcut, pentru a-şi face în ceva destinul lor mai suportabil.
03] Se înţelege de la sine, că al doilea suflet trebuie să aibe o asemănare aparentă cu primul, de-abia ieşit din uscăciunea deplină; pentru că altfel i s-ar da unui orb un orb ca, călăuză, prin care fapt ar putea cădea atunci numai prea uşor amândoi într-o groapă şi s-ar afla atunci într-o stare mai rea, decât fusese aici cea precedentă în perioada de uscăciune.
04] Omul de duh în sine desăvârşit, întâlnindu-se ca din coincidenţă cu sufletele tinere căutătoare nu are voie cu nici un preţ să lase să se observe ceva despre desăvârşirea lui, ci trebuie să fie la început pe deplin ceea ce este sufletul tânăr. Dacă râde acesta, atunci râde acel om împreună cu el; şi dacă plânge el, atunci plânge acel om de asemenea! Numai dacă sufletul devine furios din pricina destinului său şi înjură şi blestemă, atunci duhul să nu facă aceasta într-adevăr împreună cu el, ci să facă la început, ce-i drept, de asemenea în aşa fel, de parcă ar fi duhul însuşi puţin furios din pricina destinului său (aparent) asemănător, dar să joace la aceasta mereu rolul celui neinteresat, căruia îi este acum deja totul tot una, dacă i-o merge aşa sau altfel! Dacă situaţia nu vrea absolut deloc să se îmbunătăţească, aşadar, atunci să rămînă situaţia cum o vrea! Prin aceasta sufletul tânăr devine mai ascultător şi se va mulţumi cu un avantaj mic, care s-a lăsat găsit cumva, ca din coincidenţă.
05] Dacă un asemenea suflet a găsit atunci un oarecare locuşor în lumea de dincolo, atunci să fie el lăsat atâta timp acolo, până ce el însuşi nu simte în sine nici o necesitate de a-şi îmbunătăţi soarta; pentru că asemenea suflete se aseamănă aici unor asemenea oameni, care sunt atâta timp pe deplin mulţumiţi cu o proprietate foarte mică, dacă le aduce ea numai exact atâta, ca ei să poată exista astfel cu strictul necesar. Tot ce e mai sus şi mai desăvârşit şi mai bun nu-i interesează absolut deloc în ceea ce priveşte dorul lor şi ei nici nu se mâhnesc deloc din această pricină. Ce interes au ei la ocupaţia înaltă a unui împărat sau a unui oarecare conducător de oşti?! Dacă au ei numai ceva de mâncare şi au liniştea dragă, sunt ei atunci de asemenea pe deplin fericiţi şi nu-şi mai doresc veşnic nimic mai bun.
06] Tot aşa stau atunci lucrurile cu un suflet într-un al doilea stadiu, care, cum a fost arătat, a ieşit din uscăciunea lui şi a fost asigurat atunci prin osteneala lui cumva până acolo, ca el să considere starea lui ca fiind una suportabilă şi să nu se mai intereseze de nimic altceva, ba chiar având o frică şi teamă de aceste idei, pentru că el detestă totul, ce i-ar putea face o oarecare osteneală.
07] Noi am asigurat acum un suflet în lumea de dincolo până în acea direcţie, că a găsit, de exemplu, ori o slujbă la nişte oameni destul de buni, care îl aprovizionează cu strictul necesar, sau a primit, ca bun, o oarecare căsuţă, cu o livadă îmbelşugată de pomi fructiferi şi câteva capre de muls ca proprietate părăsită, împreună cumva cu încă un slujitor sau o slujitoare, sau mai bine să punem situaţia în calcul că i-a şi găsit; în acest caz nu are atunci duhul călăuzitor deocamdată nimic altceva de făcut, decât să lase un asemenea suflet într-un mod cu totul nederanjat într-o asemenea proprietate pentru un timp.
08] El să se şi depărteze de acel suflet pentru o perioadă de timp şi să se prefacă în aşa fel de parcă ar merge el însuşi să caute ceva mai bun, să vină apoi şi să vorbească despre faptul, că a găsit într-adevăr ceva mai bun, - dar acel lucru mai bun ar fi cu mult mai greu de obţinut şi acela ar trebui să ţi-l câştigi prin multă osteneală şi muncă! Sufletul va întreba cu siguranţă după aceea, în ce ar consta osteneala şi munca; atunci să-i explice călăuzitorul aceasta sufletului curios. Dacă sufletul se simte dispus pentru acest lucru, atunci duhul să-l călăuzească acolo; În caz contrar, să-l lase acesta acolo, dar să se îngrijească, ca grădina să devină tot mai săracă în roadele sale şi să nu mai aducă la sfârşit nici măcar strictul necesar!
09] Sufletul va pune atunci într-adevăr toată hărnicia în aplicare, pentru a aduce grădina la o recoltă mai îmbelşugată; dar călăuzitorul nu are atunci voie să permită, ca sufletul să-şi împlinească dorinţa lui, ci trebuie să facă în aşa fel, ca sufletul să accepte în sfârşit nerodnicia tuturor ostenelilor lui şi să exprime dorinţa de a renunţa la această proprietate întreagă şi să primească o slujbă, la care el, cu siguranţă nu cu mai multă osteneală şi muncă, găseşte o aprovizionare mai rodnică.
10] Dacă o asemenea dorinţă s-a pronunţat îndeajuns de viu într-un suflet, atunci să fie el călăuzit mai departe şi angajat într-o slujbă cu multă muncă. Atunci să-l părăsească călăuzitorul sub un

oarecare pretext, de parcă ar fi primit şi el într-un oarecare alt loc o slujbă, ce-i drept foarte ostenitoare, dar altfel bine dotată. Sufletul este acum îndrumat spre munca, pe care trebuie s-o îndeplinească foarte exact. Să i se spună şi să i se pună la inimă, că aici orice neglijenţă va fi pedepsită cu neacordarea corespunzătoare a răsplăţii cuvenite pentru muncă, dimpotrivă însă o mai multă muncă de bună voie dincolo de cea convenită va fi notată foarte lăudabil.
11] Acum va îndeplini sufletul ori întocmai cele convenite şi încă unele lucrări mai mult, sau el va lăsa să i se facă osteneala prea amară, va deveni trândav şi va decade atunci într-o nevoie mai mare. În primul caz, va fi el ridicat şi transpus într-o stare mai liberă şi însemnat mai plăcută, unde primeşte mai mult de gândit şi mai mult de simţit. Dar, în al doilea caz, să-l lase călăuzitorul într-o nevoie însemnată, să-l lase să se reîntoarcă la proprietatea lui slabă de dinainte, să găsească ceva puţin, dar nici pe departe ceva îndeajuns.
12] După un timp, când s-a instalat o nevoie foarte împresurătoare, să vină călăuzitorul arătând acum mult mai bine, deja ca un domn şi el însuşi proprietar al multor bunuri şi să întrebe sufletul, ce i-a venit deci în minte că s-a purtat atât de neglijent cu slujba bună şi plină de perspectivă. Sufletul se va dezvinovăţi şi se va scuza acum cu ostenelile prea mari şi prea grele pentru puterile lui; dar atunci să i se arate, cum osteneala şi străduinţa lui este una încă mult mai mare aici, pe proprietatea mică, foarte nerodnică şi totuşi n-ar fi aici prezentă nici o perspectivă, de a junge vreodată numai la un avantaj foarte strict necesar.
13] În acest fel va fi adus un asemenea suflet la înţelegere, va primi încă o dată o slujbă şi va face acum asta desigur mai bine decât înainte. Dacă face el acum bine, i se va ajuta în scurt timp puţin înainte, - dar mai este de lăsat la sentimentul, de parcă n-ar fi murit încă în mod trupesc; pentru că acest lucru nu-l simt sufletele materiale nici pe departe şi trebuie iniţiate în aceasta de-abia pe o cale potrivită. Vestea despre acest fapt va fi pentru ele de-abia atunci suportabilă, cînd ele, ca suflete pe deplin dezbrăcate, au ajuns la o tărie, deja îmbrăcată cu o haină bună, oarecum trupesc-sufletească. Într-o asemenea stare mai tare sunt ele atunci capabile şi de revelaţii cumva mici, pentru că germenele duhului lor începe să se manifeste în ele.
14] Dacă s-a dezvoltat un suflet o dată aşa de departe şi a admis cu înţelegere, că se află acum în lumea duhurilor şi de-abia de acum încolo depinde soarta lui veşnică de el, să i se arate singura cale adevărată a dragostei către Mine şi către aproapele, pe care are el de mers pe deplin din voia lui liberă cu desăvârşire şi din autodeterminarea lui pe deplin liberă.
15] Dacă îi este arătată aceasta, pe lângă ceea ce are el de atins în faţa lui, în orice caz cu totul lămurit, atunci călăuzitorul să-l părăsească iarăşi şi să vină la el, când sufletul îl va chema în inima lui. Dar dacă sufletul nu-l cheamă pe călăuzitor, păşeşte sufletul oricum pe calea adevărată; dar dacă el s-a abătut de la aceasta şi a păşit pe una greşită, atunci să-l lase să ajungă iarăşi într-o nevoie corespunzător de mare. Dacă va admite el pasul lui greşit şi va dori ca, călăuzitorul să vină la el, atunci să vină acesta şi să-i arate nimicnicia deplină a ostenelilor şi a aspiraţilor ale acelui suflet.
16] Dacă are el apoi dorinţa de a se îndrepta iarăşi, atunci să-l pună acesta într-o slujbă şi dacă sufletul îndeplineşte acolo îndatoririle lui, să fie el iarăşi avansat, dar nu ca prima oară, pentru că ar putea recădea foarte uşor în letargia lui veche, materială, din care ar fi mult mai greu de eliberat decât din prima şi cea dintâi, pentru că la fiecare cădere înapoi se întăreşte el mereu tot mai mult ca un pom în creştere şi se lasă mai greu îndoit de la an la an decât îm prima perioadă de creştere."

Ev. 04. 093 capitol

01] (Domnul:) "Se înţelege deja de la sine, că aici nu poate fi vorba de un caz particular, ci numai de o normă de bază, potrivit cu care, atât la călăuzirea în această lume şi cu totul deosebit la cea din lumea de dincolo, este de ridicat un suflet din materialitatea lui de reţinere a vieţii.
02] Există pe lângă aceasta încă nenumărat de multe devieri, dintre care fiecare este puţin altfel de tratat; dar, neţinând cont de toate acestea, trebuie să existe totuşi o formă de bază, după care au în sfârşit toate celelalte a se ghida, aşa cum solul pămîntesc trebuie făcut fertil cu ploaie, ca sămânţa semănată să poată începe a încolţi. Dar cum semineţele de feluri diferite, care se odihnesc în solul pământesc spre însufleţire, preiau la sine cele prielnice lor din picătura de ploaie, aceasta este o treabă a inteligenţei speciale a duhurilor, care îşi au sălaşul în germeni şi ştiu să se îngrijească foarte bine pentru casa lor.
03] Eu vă spun acestea de aceea, ca voi să înţelegeţi cât de greu şi ostenitor merge lucrarea înainte în lumea de dincolo cu şi pe calea înspre desăvârşirea vieţii interioare şi cât de uşor şi nelegat aici, unde sufletul mai are trupul material în jurul lui, în care sufletul poate depune cel mai degrabă toată materialitatea care se află în el, cum şi când vrea el numai un asemenea fapt; dar în lumea cealaltă, nu este atât de uşor acest lucru, pentru că sufletul tocmai nu mai are nici un trup material şi nici nu mai alunecă cu picioarele lui peste un pământ material, ci peste unul duhovnicesc, zidit din gândurile şi ideile sufletului, dar care nu este absolut deloc potrivit de a primi partea materială dată afară din suflet şi de a îngropa aceasta în sine pe veci.
04] Pentru că acolo ce cade din suflet pe suprafaţa părţii materiale este aproape atât de mult valabil, ca şi cum ai lua o piatră şi ai dori s-o azvârleşti pe deplin de pe acest pământ în spaţiul nemărginit. Da, cine ar poseda puterea să azvârlească o piatră în sus – sau încolo departe de pe acest pământ, cu o asemenea putere rapidă, ca aceasta să depăşească de trei sute de ori repeziciunea unei săgeţi trase, acela ar depărta piatra de pământ deja cu totul sigur într-o asemenea măsură, că ea n-ar mai cădea niciodată înapoi; dar oricare putere de repeziciune mai

inferioară n-ar înfăptui niciodată un asemenea efect. Ea ar împinge piatra într-adevăr mai mult sau mai puţin departe de pământ; dar dacă puterea de azvârlire împărtăşită pietrei, în consecinţa puterii de atracţie a pământului, eficientă necontenit departe în afară, ar deveni atunci mai mică şi obligatoriu mai slabă, s-ar întoarce piatra iarăşi şi ar cădea drept înapoi pe suprafaţa pământului.
05] Şi vedeţi, tot aşa stau lucrurile şi astfel se înfăţişează ele cu bucăţile de păcate materiale, lipite de suflet în lumea de dincolo! Dacă sufletul le şi îndepărtează pe acestea din sine şi le aruncă jos, pe suprafaţa lumii lui, îi foloseşte puţin această osteneală, ba chiar, pe ici pe colo, absolut deloc, pentru că solul sufletului, pe care stă şi se mişcă el în lumea duhurilor, este tot aşa cota-parte a lui foarte proprie, precum aici, lumesc, puterea de atracţie a acestui pământ şi chiar dacă ajunge această putere atât de departe în afară, este ea o cotă-parte tocmai a pământului şi nu lasă nici un atom să se îndepărteze de el.
06] Dacă atunci sufletul vrea, în lumea de dincolo, să îndepărteze din sine tot ce este dur şi material, trebuie o putere mai înaltă să devină eficientă în el; şi aceasta este puterea, care sălăşluieşte în cuvântul Meu şi în numele Meu! Pentru că scris este, venind din gura lui Dumnezeu: <Înaintea Mea toţi genunchii se vor pleca din ceruri, de pe pământ şi de sub pământ!> (Isa. 45, 23; Ioan 5, 23; Fil. 02, 10; rev. 05, 12) Printre aceştia sunt de înţeles toate făpturile omeneşti ale celorlalte nenumărat de multe lumi în spaţiul de creaţie extrem de nemărginit; pentru că în cer sălăşluiesc copiii lui Dumnezeu deja pe veci desăvârşiţi, - pe acest pământ, să fie bine înţeles, doar şi numai copiii lui Dumnezeu în devenire. Dar dacă numai acestei lumi îi este acordată marea întâietate, atunci se află ea în virtute în faţa lui Dumnezeu peste toate celelalte corpuri cereşti; acestea se află atunci, din punct de vedere moral, mai prejos de ea şi de aceea şi locuitorii lor, care sunt de asemenea de subînţeles prin cuvintele <cei care locuiesc acolo sub pământ>.
07] Deci, prin cuvântul Meu şi prin numele Meu poate sufletul să se mântuiască pe deplin. Dar acest fapt nu merge aşa de uşor în lumea de dincolo, precum ai putea să-ţi închipui; acolo este nevoie de mari pregătiri pentru acest fapt! Sufletul trebuie mai întâi să fie pe deplin exersat în toată activitatea proprie posibilă şi trebuie să aibe în sine o putere cu totul straşnică, înainte ca să-i poată fi posibil a accepta cuvântul Meu şi în sfârşit chiar numele Meu.
08] Dar dacă este un suflet în stare de acest lucru, îi va fi atunci o treabă uşoară de a îndepărta şi ultimul atom material din întregul său teritoriu şi anume într-un asemenea fel, că nu mai poate acesta veşnic niciodată să cadă înapoi în el. Cum şi de ce, să fie arătat de îndată!"

Ev. 04. Capitol 094

01] Spune la acestea Cireniu, care ascultase totul cu atenţia cea mai profundă: "Doamne, eu tocmai nu pot să spun, că n-aş fi înţeles toate acestea; totul îmi este într-adevăr foarte limpede, - numai mi se pare de parcă toate acestea ar putea să-mi devină vreodata nelimpezi pe acest pământ şi asta m-ar facea nefericit! Pentru că toate acestea, ce le-am auzit acum din gura Ta Sfântă, sunt puţin prea sus peste mintea omenească, chiar şi cea mai ageră; de aceea nu ar fi probabil de numit ca fiind de prisos o iluminare mică ulterioară despre unele lucruri!"
02] Spun Eu: "Prietene, voi romanii aveţi o zicală destul de bună, care sună aproximativ aşa: Longum iter per praecepta, brevis et efficax per exempla! (Lungă este calea prin învăţare, scurtă şi eficientă prin exemple). Vezi, acest lucru se lasă aplicat aici de asemenea destul de bine! Aşteaptă exemplel,e urmând mai târziu a vi le aduce la vedere într-un mod miraculos! Acestea vor ilumina numai ceea ce îţi mai este acum neclar; dar partea cu totul curată a ideii o vei afla de-abia atunci, când Duhul curat al veşnicului adevăr va veni peste voi şi vă va îndruma în tot adevărul cerurilor şi a toate lumile.
03] Dar nu bagi tu de seamă, că există deja în natură numai o lege în creşterea tuturor plantelor şi animalelor?!
04] Vezi, toate plantele cresc şi se înmulţesc din interior în afară; ele trag la sine din umezeala pământului substanţele lor corespunzătoare şi purificate prin multe mii de canale şi tubuleţe, în sine înşişi sau în viaţa lor.
05] Animalele îşi iau mâncarea lor de fapt din acelaşi izvor, - numai că ea este mai înainte, ori în organismul plantelor sau în carnea deja cu mult mai rafinată (curăţată) a specilor de animale inferioare, cu foarte mult mai purificată decât în humusul iniţial al pământului.
06] Omul mănâncă la sfârşit atât partea cea mai fină şi curată din lumea plantelor, cât şi din lumea animalelor. Fânul, iarba şi paiele nu-l mai hrănesc. De la plante, are el nevoie cu precădere numai de grăunţele,iar de la pomi, fructele cele mai alese, dulce ca mierea. De la animale, consumă el cel mai adesea numai partea recunoscut cea mai curată şi are o scârbă faţă de carnea animalelor cu totul necurate.
07] Dar cât de multe devieri, rătăciri şi căi laterale există numai în propria dezvoltare în starea de aici a lumii plantelor şi animalelor şi totuşi ajunge fiecare la scopul său! Ochiului grijuliu al cercetătorului tuturor lucrurilor din lumea naturală nu-i poate scăpa a observa, cum acolo serveşte un lucru mereu celuilalt şi cum una este aici spre ridicarea şi existenţa de mai departe a celeilalte.
08] Viaţa sufletului trebuie să se strecoare prin elementele diferite ale naturii. Mai întâi este ea în eter; acolo se strânge prin cuprinderea a celui similar cu cea similară, a celui asemănător cu cea înrudită duhovniceşte. Prin aceasta devine ea mai grea şi se cufundă mai întâi în sine însăşi în centrul propriu al ei, se face tot mai grea şi devine din sine substanţa de viaţă deja mai grea şi simţibilă.

09] Ca aer, ea se adună în eter precum mai sus, apoi se fac nori şi ceţuri din ea, care se adună, devin picături de apă şi cad pe pământ în formă de ploaie, grindină, zăpadă, rouă şi în anumite locuri, ca formări de aburi statornice, persisitente şi ca precipitaţii umede din aer.
10] Apa, ca fiind, ce-i drept, un element de viaţă încă foarte subordonat, dar aflându-se deja peste eter şi aer, trebuie să înceapă să servească acum destul de multilateral pregătirilor (concentrărilor) de condens ale vieţii care se află iarăşi mai sus în ierarhie. Viaţa mai mult şi pe deplin întărită ca piatra trebuie o dată să se înmoaie în materia dură şi să servească la preluarea şi distribuirea de mai departe în sine însăşi, asta înseamnă, a elementului apă: aceasta este o primă slujire.
11] Apoi, ea trebuie să cedeze plantelor, duhurile sale de viaţă sau oarecum particulele de substanţă sufleteşti. Dacă s-au dezvoltat particulele în plante încetul cu încetul şi tot mai mult înspre forme de inteligenţă deja lămurite, ele sunt preluate de apă şi de aerul cu aburi şi apa trebuie să le creeze substanţa spre noi şi libere forme de viaţă. Astfel serveşte apa, în continuare în sfera ei, deşi din ea devin libere şi tot mai mult pe cont propriu în fiecare oră miliarde ori miliarde de particule de inteligenţă a micii vieţi sufleteşti.
12] Dar viaţa plantelor trebuie să accepte şi să îndeplinească slujiri mai multe şi mai complicate. Slujirile apei sunt încă foarte simple, în timp ce slujirile plantelor spre încurajarea de mai departe a vieţii sunt deja compuse la o privire aproximativă a unei plante cât se poate de simple.
13] Mult mai multiplicate şi mult mai însemnate sunt prestaţile spre avansarea în continuare a vieţii sufleteşti chiar numai în cele dintâi şi simple animale, care se află cel mai aproape de lumea plantelor. Şi aşa devine slujirea, una tot mai complicată în fiecare formă de viaţă care este mai evoluată.
14] Dacă viaţa sufletului a trecut o dată pe deplin dincolo în forma omenească, slujirea este prima ei determinare. Aici există slujiri naturale diferite, care îi sunt impuse fiecărei forme omeneşti ca o <obligativitate>; dar, pe lângă acestea există şi o sumedenie nenumărată de slujiri mai libere şi o sumedenie mai mare de slujiri extrem de liber moraliceşti, pe care le primeşte un om spre îndeplinire. Şi dacă a fost el înspre toate direcţile un slujitor devotat, s-a ridicat prin aceasta şi pe sine însuşi în cea mai înaltă desăvârşire a vieţii. Aşadar, aceasta se întâmplă într-adevăr la câţiva oameni, care au fost puşi deja de la naştere pe o treaptă mai înaltă; dar la alţi oameni, care se află încă, să spunem aşa, aproape de treapta animalelor, nu merge acest lucru în această lume şi educaţia lor de mai departe se întâmplă de-abia în lumea cealaltă, - dar niciodată pe calea de bază a slujirii."

Ev. 04. Capitol 095

01] (Domnul:) "Prin slujire este smerenia cel mai mult încurajată, cu cât mai subordonată apare o slujire, cu atât mai potrivită este ea pentru adevărata dezvoltare a vieţii. Dar smerenia însăşi nu este nimic altceva decât condensarea tot mai multă şi mai tare a vieţii în sine însăşi, în timp ce înfumurarea este o dezvoltare tot mai destrăbălată şi o risipire în toate părţile către nemărginit şi la sfârşit, o pierzanie a vieţii aproape completă, ceea ce vrem s-o numim moartea a doua sau moartea cea duhovnicească.
02] În înfumurare a luat toată slujirea un sfârşit şi cu aceasta şi toată dezvoltarea şi evoluţia în continuare a vieţii. Dacă dezvoltarea vieţii ar fi condiţionată în domnirea plină de înfumurarea asupra celorlalţi, atunci ar fi fost stabilită, cu siguranţă, o asemenea ordine de către Mine, ca fiecare om şi înger să fi avut un oarecare drept neîngrădit de domnie; dar deoarece aceasta este împotriva ordinii Mele veşnice, de aceea trebuie fiecare om şi înger să se acomodeze cu slujirea şi la sfârşit să găsească cea mai mare fericire şi mântuire tocmai în slujirea veşnică, tot mai multă şi ramificată.
03] Fără slujire nu există de fapt absolut nici o viaţă, nici o durabilitate solidă a aceleiaşi, nici o fericire, nici o mulţumire profundă şi nici o iubire, nici o înţelepciune şi nici o mântuire a vieţii, nici aici, nici în lumea cealaltă; şi cine îşi închipuie un cer plin de lipsă de slujire, plin de trândăvie şi plin de voluptate inutilă, acela se înşeală tare!
04] Pentru că tocmai de aceea primesc cele mai fericite duhuri a celor mai înalte ceruri o putere şi o forţă aproape egală cu Mine, pentru a-Mi putea face Mie şi tuturor oamenilor, aici în această lume de încercare a vieţii, nişte servicii cu atât mai temeinice. La ce le-ar fi într-adevăr altfel de folos posesia unei puteri şi forţe chiar creatoare?! Au, este, într-adevăr, nevoie de o putere şi înţelepciune pentru nici o activitate?! Dacă este activitatea şi slujirea lor de o importanţă nedescrisă deja pentru acest pământ, cât de mare trebuie să fie ea în importanţa ei pentru lumea duhurilor şi din aceasta pentru întreaga veşnicie!
05] Eu doară nici nu am venit de aceea la voi, pentru a face trândavi din voi sau să vă educ doar pentru agricultură, pentru creşterea animalelor şi pentru mai multe asemenea îndeletniciri, ci pentru a face din voi, prin educaţie, lucrători de ispravă pentru via mare a cerurilor. Învăţătura Mea către voi toţi are ca scop acea direcţie, pentru a vă desăvârşi pe voi înşivă, în primul rând, cu adevărat în domeniul vieţii voastre interioare şi în al doilea rând, ca voi să doriţi şi să-Mi fiţi atunci, voi înşivă ca oameni desăvârşiţi, lucrătorii cei mai capabili şi puternici deja aici şi cu totul în special o dată dincolo, în împărăţia Mea.
06] Dacă n-ar fi aceasta intenţia Mea finală şi Eu v-aş spune: <Fiţi numai aici activi; odată dincolo, în împărăţia Mea, veţi putea atunci să vă odihniţi pe deplin şi să priviţi gură cascăa toate minunăţiile lui Dumnezeu în cea mai mare plăcere!>, atunci ar trebui să fiu Eu Însumi mai prost decât un oarecare cel mai prost dintre voi. Da, voi veţi avea veşnic de admirat minunăţiile lui Dumnezeu, dar

nu fără activitate; pentru că tocmai în activitatea voastră va consta faptul de a înmulţi minunile cerului şi de a le face necontenit mai măreţe şi dumnezeieşti!
07] Eu vreau ca de acum încolo toate gândurile şi ideiile Mele să fie puse prin voi, copilaşii Mei, în aplicarea cea mai deplină, aici pentru sufletul, inima şi duhul fraţiilor şi surorilor voastre, iar în lumea cealaltă în toate realităţile mari din sferele lor duhovniceşti, cele mai interioare de formare, până la dezvoltarea lor cea mai exterioară materială şi de acolo înspre aducerea din nou înapoi în viaţa multiplicată, curată şi pe cont propriu duhovnicească, desăvârşită. Şi pentru aceasta, prietenilor, va fi nevoie de nemărginit de mult timp, răbdare, activitate mare, de înţelepciune şi putere tot aşa de mare şi atoatecuprinzătoare!"

Ev. 04. Capitol 096

01] (Domnul:) "Să nu credeţi cumva că o lume, precum numai acest pământ mic, poate fi creată de azi pe mâine şi poate fi dintr-o dată populată! Sunt nevoie, pentru noţiunile voastre, de neimaginabil de multe miliarde de ani pământeşti. De care timp, pentru voi neimaginabil de lung, este nevoie doar până ce o lume va fi matură pentru zămislirea unui om! Cât de multe soiuri de plante şi animale trebuie să fi fertilizat mai devreme solul pământesc prin fermentarea şi descompunerea lor, până ce pe solul acestuia şi în putreziciunea lumii lui de plante şi animale s-a format acel humus, din care un cel dintâi suflet puternic a putut să-şi ia trupul lui şi să şi-l rânduiască după ordinea dumnezeiească în aşa fel, ca acesta să fie nevoit să-i devină utilizabil sufletului şi capabil spre zămislirea în continuarea aceloraşi urmaşi, aşa încât sufletelor finite şi libere, dar încă netrupeşti să nu le fie necesar să-şi condenseze un trup din aburi de-a lungul secolelor, ci pe acelaşi să şi-l producă pe o cale mult mai scurtă, într-un pântece de mamă deja pe deplin înzestrat cu toate cele necesare pentru acest fapt.
02] Vedeţi, la toate acestea este nevoie de mult timp şi multă înţelepciune, de multă răbdare şi de o putere nemărginită! Dar deoarece nici voi şi mai puţin Eu, vom înceta vreodată să gândim şi să formăm idei, de aceea şi faptul de a crea, dăinuie veşnic; pentru că a gândi în gol, nu pot Eu şi nu puteţi nici voi! Dar aşa cum gândul este o dată simţit ca un ceva, aşa trebuie să existe el aici ca o formă; dar dacă există el o dată aici ca o formă şi este el deja duhovniceşte împrejmuit cu piele, se află în faţa noastră ca obiect capabil de a primi lumină, căci altfel nu l-am putea percepe ca fiind un ceva format. Prin urmare, atâta timp cât Eu voi gândi şi voi cuprinde idei din Mine şi voi din Mine, atâta timp nici nu este posibil ca creerea să înceteze. În privinţa spaţiului nu va îndura nemărginirea veşnic niciodată vreo nevoie şi pe noi nu ne va supăra niciodată o plictiseală de inactivitate.
03] Dar unde sunt multe de făcut, acolo există multe slujbe, după gradele capacităţii de slujire a acelora cărora le este încredinţată o slujbă. Cine şi-a însuşit multe calităţi în ordinea Mea, acela va fi pus de asemenea peste multe; dar cine şi-a însuşit numai foarte puţine calităţi, acela va fi pus de asemenea numai peste foarte puţine. Cine nu-şi va însuşi aici absolut nici o capacitate, acela va trebui să zacă şi să rabde acolo cu siguranţă atâta timp în noaptea deplină, până ce s-a împuternicit în aşa măsură, prin aspiraţiile sale interioare, libere şi pe cont propriu, pentru a intra într-o oarecare slujbă, chiar şi cea mai de jos. Dacă îndeplineşte el bine slujba cea mai de jos, va fi pus într-una mai însemnată; dar dacă o îndeplineşte rău, va pierde şi ceea ce şi-ar fi putut însuşi foarte uşor, cu capacităţile sale, chiar dacă cele mai neânsemnate.
04] Cine are aici, aceluia îi va fi mai mult dat, ca el să aibe atunci din belşug; dar cine nu are, aceluia i se va lua şi ceea ce avusese el deja; (Mt. 13, 12; Mt. 25, 28f; Mc. 04, 25; Lc. 08, 18; Spr. 09, 09) şi iarăşi va fi destinul său noaptea, întunecimea, foamea, sărăcia şi tot felul de nevoi, atâta timp până ce va accepta să devină activ mai întâi în sine însuşi, pentru a ajunge prin aceasta la o oarecare capacitate de slujire de mai departe.
05] De aceea fiţi voi toţi aici cu străduinţă şi nu vă lăsaţi orbiţi de comorile acestei lumi, care vor trece ca formă de materie actuală a acestei creaţii întregi, vizibile ochiului de carne; dar adunaţi-vă în schimb cu atât mai multe comori duhovniceşti, care vor dăinui pentru întreaga veşnicie! Fiţi economi şi gospodari deştepţi în casa sufletului vostru; cu cât mai multe comori ale duhului veţi aduna aici înăuntru, prin tot felul de fapte bune, cu atât mai bine vă va merge dincolo! Dar cine este aici zgârcit şi habsân, acela va avea să-şi treaca o dată în viitor pe socoteala proprie, când îşi va găsi cămara de provizii a inimii lui pe deplin goală.
06] Aici este uşor a strânge; pentru că aici, tot ce face cineva de bunăvoie, din dragoste către Dumnezeu şi către aproapele, va fi acceptat ca cel mai solid şi curat aur; dar, în lumea cealaltă, va trebui el să-şi dobândească şi să-şi plătească totul cu aurul cel mai curat al activităţii proprii interioare şi celei mai pure, din sine însuşi şi în sine însuşi. Şi aceasta, prietenii Mei, merge puţin cam greu în acea împărăţie, unde nu există mine exterioare de aur şi de argint!
07] Aici puteţi face voi aur din gunoiul de stradă cel mai obişnuit şi vă puteţi cumpăra cerul cu acesta, dacă inima voastră a fost prezentă în tot adevărul la cumpărare; în lumea cealaltă, veţi putea produce în voi înşivă ceea ce este preţios numai din ceea ce este cel mai preţios şi aceasta va fi mai greu, decât a face aici aur din pietrele cele mai obişnuite. Dar cine a produs aici o masă şi grămezi mari de aur, prin faptele sale alese şi bune, acela nu va duce nici o lipsă în acest sens în lumea cealaltă; pentru că dintr-un grăunte de nisip al acestui metal duhovnicesc preţios va deveni, în lumea cealaltă, o bucată mare cât e lumea şi aceasta dă deja o provizie mare."

Ev. 04 Capitol 097

01] (Domnul:) "Eu văd acum în unii dintre voi ridicându-se un gând rău, pe care vi l-a şoptit în secret Satana în inimă! Gândul sună astfel: Pe voi v-a costat osteneala şi multă muncă, că aţi ajuns la aurul vostru pentru voi şi pentru urmaşii voştri şi acum îl risipiţi către asemenea inşi, care şi-au cheltuit viaţa lor în tot felul de trândăvii?! Lăsaţi-i să muncească şi să-şi câştige de la voi pâinea lor, pe care doriţi să le-o măsuraţi mereu sărăcăcios, potrivit cu meritul lor! Cine nu poate şi nu vrea să muncească, acela să piară ca un câine în mijlocul străzii!
02] Oh, Eu v-o spun, acesta este un gând rău, care v-a fost pus în inimă! Cum să muncească un orb? Şi totuşi este el fratele vostru, care are acelaşi drept de a trăi ca şi voi, care vedeţi şi auziţi şi care aveţi membre drepte. Cum să poată lucra moşnegi săraci şi copiii slabi ai unor părinţi sărăciţi, cărora le lipseşte puterea necesară pentru acest fapt? Cum să lucreze paraliticii şi infirmii pentru leafa lor, pe care vreţi să le-o acordaţi cât se poate de sărăcăcios?
03] Cum să lucreze acei oameni, care caută de lucru dintr-o zi într-alta alta şi nu găsăsesc niciunde un loc de muncă? Pentru că la oricine ajung ei, aceia îi resping mai departe cu argumentul, că n-ar avea în această vreme nici o muncă pentru ei. Şi totuşi îl alungă gândul vostru rău spre scopul de a căuta de muncă, pe care o poate găsi altundeva tot aşa de puţin ca la voi. Din acel om devine în sfârşit un cerşetor; pe acela îl defăimaţi atunci şi îl numiţi un leneş hoţ de zi. Dintr-altul se face un hoţ; pe acela îl prindeţi ca pe un animal sfâşâietor, îl bateţi şi îl aruncaţi în temniţă. Dintr-un al treilea se face chiar un tâlhar ucigaş sau cel puţin un hoţ de temut. Dacă îl prindeţi pe acela, va fi el condamnat, aruncat într-o temniţă şi la scurt timp după aceea, ucis într-un mod plin de chinuri.
04] Vedeţi, acestea sunt cel mai adesea succese ale gândurilor voastre rele, pe care vi le-a insuflat foarte în secret cavalerul întunericului în inimă, în toate timpurile. Dar de acum încolo să nu mai fie aşa! Asemenea gânduri aparţin iadului, - dar în inimile voastre să nu se mai petreacă ele niciodată.
05] Nu se cere, ca voi să împărţiţi de aceea săracilor toată avuţia voastră, pentru că sunteţi ucenicii Mei; dar iconomi înţelepţi ai avuţiei vouă încredinţată, să fiţi voi, ca să nu doriţi să lăsaţi cei deveniţi săraci fără vina lor să ducă lipsă şi să sufere foame şi sete, când vor veni la porţile voastre!
06] Priviţi aici la prietenul Ebahl din Ghenizaret! Acesta a adăpostit, de când este hangiu, mii de săraci băştinaşi sau săraci din lume şi aceasta niciodată cu silă sau dintr-un fel de teamă din pricina celor ai săi, - şi totuşi n-a fost subţiată cu nimic avuţia lui! El posedă din contră atât de multe şi mari bogăţii pământeşti, că şi-ar putea cumpăra în schimb un regat mare; dar el pune de aceea o valoare pe toate aceste comori, pentru că este pus prin acestea cu atât mai mult în situaţia de a putea ajuta din răsputeri mai mulţi săraci. El nu se gândeşte la toată casa lui şi la copiii lui, ca ei toţi să devină tari şi puternici în recunoaşterea unicului şi singur adevăratului Dumnezeu; dar, în schimb, Mă îngrijesc Eu pentru toate celelalte ale casei sale şi Eu vă stau chezaş pentru că, casa lui nu va suferi niciodată în nimic vreo lipsă!
07] Dar celor fricoşi le las în seama lor grija pentru casa lor şi nu mai vărs niciodată în jitniţele lor un belşug de grâu şi alte cereale şi din burdufurile lor să nu curgă vinul peste. Pomii grădinilor lor să nu fie pline de greutatea binecuvântării Mele şi bălţile lor să nu fie prea tare tulburate de o grămadă prea mare de peşti preţioşi şi turmele lor să nu fie cele mai îngrăşate din ţară! Pentru că, aşa cum încoace tot aşa şi înapoi, - şi niciunde nu este de aşteptat un câştig prea mare! Cine MĂ zideşte într-un mod slab încrezător, acela să şi secere după încrederea lui! Eu îi voi da fiecăruia după încrederea lui şi după credinţa lui, care este mereu un rod al dragostei către Mine şi către aproapele.
08] Fiţi de aceea necontenit şi totdeauna milostivi şi veţi găsi la Mine totdeauna milostivire! Aşa cum vă veţi purta faţă de fraţii şi surorile voastre sărace, tot aşa Mă voi purta şi Eu faţă de voi. Eu v-o spun şi vă sfătuiesc pe voi pe toţi: Fiţi între voi plini de faptul de a servi, întreceţi-vă în fapte binefăcătoare, iubiţi-vă cu adevărat între voi, tot aşa cum vă iubesc şi Eu, căci aşa veţi arăta întregii lumi, că sunteţi cu adevărat ucenicii Mei şi în duhul vostru, pe deplin adevăraţii Mei copii.
09] Aceasta este vocaţia tuturor copiilor Mei, ca ei să se exerseze necontenit aici pe acest pământ în lucrarea mare din viitor din cerurile Mele; pentru că acolo va avea totul de-a face numai cu dragostea şi doar dragostea va avea de lucru acolo şi orice înţelepciune, care nu provine din lumina flacării de dragoste, nu va găsi în cerurile Mele pentru totdeauna şi veşnic niciodată o primire şi tocmai tot aşa nici nu va primi nimic de lucru!"

Ev. 04. Capitol 098

01] (Domnul:) "Cine dintre voi are mulţi bani, acela să nu-i împrumute mereu acelora, care îi pot plăti înapoi dobânzi mari şi cu camătă şi care îi pot plăti capitalul înapoi la timpul stabilit, ci şi săracilor, care nu-i pot plăti nici capitalul înapoi, nici dobânzile, căci aşa va avea el banii lui puşi la Mine şi Eu îi voi plăti înapoi capitalul şi dobânzile aici înzecit şi în lumea de dincolo însutit. Dar cine îşi împrumută banii doar şi numai acelora care îi pot plăti capitalul şi dobânzile înapoi la timpul stabilit sau, în anumite cazuri, trebuie să le plătească înapoi prin constrângere judecătorească, acela şi-a luat răsplata lui pe deplin şi nu mai are nici una de aşteptat de la Mine; pentru că el nu Mi-a servit prin aceasta Mie, ci numai lumii şi lui însuşi.
02] Voi veţi zice ce-i drept: <Dacă îi împrumutăm cuiva, care se află într-o strâmtorare, nişte bani cu dobândă, atunci este aceasta doară de asemenea o faptă bună; pentru că cel care a luat cu împrumut, s-a ajutat prin aceasta, a devenit un om bogat şi poate atunci foarte uşor să restituie înapoi capitalul şi dobânzile! Pentru că cel care a dat cu împrumut a riscat să-şi piardă banii lui într-un caz de speculă nefavorabil! Dar deoarece aceştia i-au folosit celui care a luat cu împrumut, de aceea nu poate exista pe undeva totuşi nici un Dumnezeu cu toată înţelepciunea Lui care să

interzică faptul, dacă el, cel care a luat cu împrumut, îi plăteşte capitalul înapoi cu tot cu dobânzile stabilite celui care a dat cu împrumut! Pentru că cel care a dat cu împrumut este, în primul rând, un om, faţă de care un altul are aceleaşi obligaţii, ca şi el faţă de acela şi în al doilea rând, pot fi banii împrumutaţi doară toată avuţia celui care a dat cu împrumut, din care el trebuie să trăiască aşa, ca ţăranul din proprietate şi pământ! Dar dacă cel care a dat cu împrumut, nu lasă să i se restituie banii împrumutaţi, precum şi dobânzile de la aceştia, din ce să trăiască el atunci? Sau poate cel care a luat cu împrumut, să dorească chiar şi numai vag de a reţine banii împrumutaţi, întrucât a câştigat el cu acei bani foarte mult şi poate trebuie să ştie bine, că aceştia sunt singura avuţie a acelui om binevoitor care a dat cu împrumut?!>
03] La acestea spun Eu: Oricine care are nişte bani şi un prieten are nevoie de aceştia şi vine şi doreşte un împrumut, atunci acesta să-i nu-i fie reţinut fără drept. Cine îi împrumută banii în schimbul a unor dobânzi legale, acela a şi săvârşit deja în privinţa aceluia o faptă bună, care va găsi lauda ei şi în ceruri. Dar este tot aşa de datoria aceluia care a luat cu împrumut de a-i restitui împrumutul împreună cu dobânzile stabilite celui care a dat cu împrumut, nu numai într-un mod extrem de conştiincios, ci şi mai mult; dacă acesta a câştigat mult, să împartă el câştigul de asemenea dintr-un impuls liber al inimii cu cel de la care s-a împrumutat, deoarece a făcut el câştigul doară totuşi numai cu banii aceluia. Dar cel care a dat cu împrumut, să nu ceară cumva acest lucru! Toate acestea le puteţi face voi în toată prietenia, dar de aceea să nu daţi cealaltă parte a problemei pe deplin uitării!
04] Dar dacă vine la acela, care are un ban de dat cu împrumut, un sărac cu desăvârşire, de la care nu este de aşteptat, că ar putea sau ar vrea să folosească o sumă mai mare de bani împrumutată într-un mod rodnic şi aducător de folos, în acest caz nu este din partea Mea nici un om obligat să-i împrumute unui asemenea sărac nişte bani ceruţi de acesta, pentru că în acest fel a aruncat el oarecum zburdalnic banii lui la gunoi, fără să-i fi fost cuiva într-adevăr de folos cu aceştia şi i-ar fi pricinuit săracului care a luat cu împrumut numai o ocazie, prin care ar fi început să se simtă împins către tot felul de desfrânări şi ar şi trebui de asemenea să se simtă astfel, judecând după caracterul lui. O asemenea faptă n-ar fi de numit prin urmare una deosebit de bună, din contră, chiar dacă nu tocmai rea, dar totuşi foarte prostească, - ceea ce n-ar putea fi plăcut nici dragostei Mele şi încă mai puţin înţelepciunii Mele.
05] Ah, cu totul altceva ar fi, dacă ar veni un om sărac, despre care ştiţi că el înţelege bine faptul de a mânui banii şi a devenit sărac numai prin coincidenţe neprielnice şi ar cere de la voi nişte bani cu împrumut; aceluia să nu cumva să-i reţineţi aceştia fără drept, chiar dacă şi fără dobânzi şi fără o perspectivă sigură de a căpăta vreodată capitalul împrumutat iarăşi înapoi! Dacă omul a folosit bine banii, el va ştii de asemenea ca frate al vostru, ce are de făcut după aceea; pentru că el are aceleaşi îndatoriri faţă de voi, precum voi faţă de el.
06] Dar dacă n-ar mai fi el în stare să restituie împrumutul înapoi, atunci să nu fiţi de aceea supărat pe el sau să căutaţi banii voştri la urmaşii lui; pentru că acest lucru ar fi dur şi pe deplin împotriva ordinii Mele. Dar dacă au ajuns urmaşii, mai ales copiii sau primii nepoţi, la o bogăţie, atunci vor face ei foarte bine şi Mie bineplăcut în acea direcţie de a plăti înapoi acea datorie, pe care a făcut-o tatăl sau bunicul lor sărac unui prieten al oamenilor. Dacă se întâmplă aceasta, atunci va şi ştii prietenul oamenilor ce are de făcut cu asemenea bani, din dragostea către Mine şi către aproapele!
07] Prin urmare dacă spun, ca să împrumutaţi banii voştrii şi acelora, care nu v-i pot restitui înapoi, vreau să spun cu aceasta ca să vă purtaţi cu banii voştri sau cu o altă provizie tocmai aşa, cum v-am arătat acum; ceea ce este pe dedesubt sau peste, ar fi ori prostesc sau un rău însemnat, deci un păcat dur împotriva adevăratei iubiri către aproapele!”

Ev. 04. Capitol 099

01] (Domnul:) “<A sluji> se numeşte prin urmare marele cuvânt de ordine prin toate sferele nemărginirii, atât în marea împărăţie a naturii, cât şi în împărăţia nemărginită a duhurilor!
02] Şi locuitorii răi ai iadului se pricep în acest fapt, - numai cu diferenţa imensă faţă de slujirea locuitorilor cerului: În iad vrea de fapt fiecare să fie servit; şi dacă unul slujeşte celuilalt, aceasta este doar o slujire făţarnică, deci un serviciu aparent, interesat de dragostea de sine, prin care unul vrea să-l înşele pe celălalt, pentru a-l aduce, la o ocazie favorabilă, cu atât mai sigur sub ghearele lui şi să tragă foloase pentru sine din cazul aceluia.
03] Un cuget diabolic îl ridică pe cel mai mare al său tocmai din acel motiv, din care, la malul mării, face aceasta o anumită rasă de vulturi cu broaştele ţestoase. Un asemenea vultur slujitor vede o broască ţestoasă mergând de-a valma prin apa puţin adâncă a unei mlaştini. Broasca se osteneşte să ajungă la mal, pentru a căuta ierburi spre domolirea foamei. Vulturul doritor de carne îi face acest serviciu, o ridică mai întâi din mlaştină şi o pune pe pământ uscat, bogat în ierburi. Atunci începe broasca să se ocupe cu căutarea ierburilor ei folositoare. Vulturul se uită o vreme la ea şi face încercări foarte uşoare în privinţa faptului, cât de tare ar fi aproximativ carapacea ei. Dar deoarece ciocul lui ascuţit nu poate să scoată afară nici o bucată de carne din carapace, de aceea lasă el broasca săracă să paşte atâta timp în toată liniştea, până ce scoate capul ei afară din carapace într-un mod mai neînfricat şi îndrăzneţ, lăcomindu-se după ierburi.
04] De îndată ce vulturul observă o asemenea încredere la broască, cuprinde el cu ghearele sale capul moale, cărnos, ridică atunci broasca sus în aer şi o duce acolo, unde observă jos pe suprafaţa pământului un sol pietros. Acolo dă el drumul broaştei astfel ridicate şi acolo începe căderea ei mortală. Ajungând repede ca săgeata pe un sol tare de piatră, se sparge ea în bucăţi şi vulturul,

care cu un zbor uşor acompaniase victima lui în cădere într-un mod tot aşa de rapid ca săgeata, este la faţa locului şi începe acum să ia la sine răsplata râvnei sale de slujire de mai devreme şi cu aceasta să umple plin stomacul lui mereu flămând. – Aici aveţi voi o imagine fidelă a naturii în privinţa râvnei de slujire diabolice!
05] Aceasta este într-adevăr o slujire, dar una extrem de egoistă şi astfel este fiecare slujire cumva mai mult sau mai puţin egoistă, pe care şi-o acordă oamenii reciproc, de asemenea mereu mai mult sau mai puţin înrudită cu slujirea iadului şi este imposibil să aibe, întrucât este ea înrudită cu iadul, o valoare în faţa Mea şi în faţa tuturor cerurilor Mele. Numai o slujire curat neegoistă este şi o slujire adevărată şi astfel de asemenea una curat cerească şi are singură, în faţa Mea şi în faţa tuturor cerurilor Mele, o valoare adevărată şi desăvârşită.
06] Când vă slujiţi reciproc, atunci slujiţi-vă în dragoste şi în adevărată frăţie, cum este un asemenea lucru foarte popular în ceruri! Dacă cineva vă cere un serviciu, atunci îndepliniţi-l în toată bucuria şi dragostea şi nu-l întrebaţi de răsplată pe cel care oferă să-i faceţi serviciul, înainte de prestaţie; pentru că un asemenea lucru fac şi păgânii, care nu-L cunosc pe adevăratul Tată din ceruri şi care şi-au luat obiceiurile lor mai mult de la animale decât de la un Dumnezeu! Dovezi pentru acest lucru oferă vechii egipteni încă până în zilele acestea, cărora primul învăţător de şcoală, obligându-i spre o oarecare gândire, le-a fost un taur, căruia ei îi acordă de aceea o divinizare dumnezeiască şi până în zilele noastre.
07] Dar dacă cineva ţi-a făcut un serviciu bun, tu să nu întrebi şi să spui: <Prietene, cu ce îţi sunt dator?> ci să-i răsplăteşti prietenului tău, serviciul bine făcut ţie, foarte bine, potrivit cu puterile tale, din toată dragostea şi bucuria inimii tale! Dacă acela care ţi-a făcut ţie serviciul bun, devine conştient de acest fapt, te va îmbrăţişa şi va spune:<Prietene ales, uite, un serviciu foarte mic ţi-am făcut ţie şi tu mă răsplăteşti în schimb cu aşa de mult! Vezi, o zecime din aceasta este mai mult decât peste măsură de îndeajuns şi chiar pe aceasta o iau numai, ca o dovadă a inimii tale de frate, mie atât de scumpă!>
08] Când cel care îndeplineşte slujirea va vorbi aşa către domnul său de slujire din temelia adevărată şi adâncă de viaţă a sentimentelor, nu va deveni slujitorul, precum şi cel care oferă spre a i se face un serviciu, adevăraţi fraţi ai cerului?! Foarte sigur şi tocmai prin aceasta va veni la voi adevărata împărăţie a lui Dumnezeu şi vă va conduce într-un mod ceresc, cu sceptrul luminii şi sceptrul a toată milostivirea.”

Ev. 04. Capitol 100

01] (Domnul:) “O, nu este nici pe departe îndeajuns a şti şi a crede numai ce este bine, drept şi adevărat, după ordinea lui Dumnezeu şi a toate cerurile, ci trebuie să înfăptuiţi potrivit cu aceasta, în toată dragostea şi bucuria inimii, atunci de-abia vine împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui cu adevărat printre voi oamenii şi de-abia aşa vă face să fiţi adevăraţi copii ai lui Dumnezeu!
02] Dar la ce i-ar folosi cuiva toată înţelegerea şi cunoaşterea, dacă el n-ar înfăptui potrivit cu acestea, ci ar rămâne la obiceiul lumesc, vechi obişnuit?! Nu s-ar asemăna acela cu un om nebun, care a primit cadou curat un palat, ca el să locuiască cu ai lui, în mare linişte şi în tot confortul?! Acest om ar avea, ce-i drept, o bucurie mare în privinţa amenajărilor foarte minunate şi confortabile ale palatului; dar el este obişnuit din tinereţile sale cu traiul extrem de neconfortabil din coliba sa veche, îngustă şi murdară şi rămâne, în ciuda recunoaşterii faptului bun şi foarte confortabil al palatului minunat, extrem de încăpător, totuşi în coliba umedă, nesănătoasă şi extrem de neconfortabilă cu ai săi şi se plânge într-una despre marile lipsuri ale locuinţei sale înguste!
03] Da, dacă un asemenea om nu este un om nebun, atunci nu există nici un nebun în această lume! Dar un nebun cu mult mai mare este acela, care are învăţătura Mea şi o recunoaşte ca fiind veşnic adevărată, dar, în schimb, rămâne în toată înfăptuirea sa totuşi mereu un bou bătrân de plug! (Mt. 11, 30) Căci jugul Meu e bun şi povara Mea este uşoară. (Luc. 11, 46; Ioan 01. 05, 03)
04] Eu vă spun vouă tuturor: Foarte blând este jugul Meu pus vouă pe ceafa de slujire şi foarte uşoară povara impusă vouă spre cărat. Cine o va căra, va avea o osteneală uşoară. Dar cine nu o va căra, acela va avea să-şi treacă pe socoteala proprie, dacă îi va merge rău şi amarnic şi jalnic. Dovediţi-vă reciproc o dragoste dreaptă, căci aşa vă veţi odihni în perini blânde şi peste măsură de moi! Dar dacă vreţi să aveţi cu mai multă plăcere pietre sub căpătâiul vostru, atunci să le şi aveţi; dar atunci să nu cumva să se plângă cineva în dimineaţa vieţii, că, capul lui s-ar fi rănit şi l-ar durea din pricina pietrei!
05] Dacă ai tu un slujitor fidel şi unul nedevotat, nu eşti tu un măgar mare cât un uriaş, dacă îl îndepărtezi de aceea de la tine pe slujitorul fidel, pentru că este cu mult mai cinstit în casa ta decât acel adevărat nemernic bătrân, care te-a înşelat la fiecare ocazie într-un mod nemăsurabil?! De aceea trebuie să dispară de la voi pe deplin toată slujirea veche; pentru că ea nu se potriveşte cu învăţătura curată din ceruri şi această învăţătură nu este numai un petec nou spre lipirea unei haine vechi, pe deplin rupte, ci ea este pentru sine o îmbrăcăminte cu totul nouă, gata făcută, căreia haina veche şi rea trebuie să-i facă loc pe deplin!
06] Dar să nu cumva să credeţi că Eu înţeleg prin noţiunea hainei învechite, Moise şi proorocii – pentru că aceştia sunt un cel mai curat aur din ceruri -, ci obiceiurile voastre omeneşti le înţeleg Eu prin pilda hainei vechi, rupte. Din acestea şi din obiceiurile templului nu mai este nimic de făcut; pentru că şi dacă am pune acolo un oarecare petec cu totul nou pe o ruptură larg crăpată, n-am putea să-l coasem, pentru că stofa hainei vechi, devenită prea putredă n-ar mai suporta nici o împunsătură.

07] Moise i-a dat, ce-i drept, poporului israelitean pentru timpul de atunci un pachet de legi pentru întreaga gospodărie şi pentru toate necesităţile şi nevoile omenirii; dar acesta a fost pe deplin răstălmăcit şi nu se mai potriveşte nici în starea de tălmăcire corectă la această învăţătură a Mea. Pentru că dacă ari, nu poţi să ţii secerişul; dar dacă sămânţa de grâu semănată s-a copt, tocmeşti acolo secerători şi plugul nu se mai potriveşte atunci printre secerători. Moise a arat, proorocii au semănat şi acum a sosit timpul secerişului şi a recoltei, în care de Moise, cu plugul în mână, nu se mai poate avea nevoie. Noi vom ţine acum într-adevăr secerişul şi vom aduce în jitniţele noastre, tot ce este aici deja copt; dar după seceriş, vi se va da iarăşi plugul lui Moise în mână, spre noua destindere a solului pământesc şi spre noua semănare a unui grâu extrem de curat din ceruri şi acolo vor fi chemaţi îngrijitori, care vor avea atunci bine grijă, ca să nu vină nici un duşman şi să semene neghină printre grâul cel mai curat!”

Ev. 04. Capitol 101

01] (Domnul:) “Pământul va fi desigur nou însămânţat, cea mai curată sămânţă va fi desigur semănată în brazdele proaspete şi păzitori vor supraveghea ogorul, - dar totuşi observ Eu deja o grămadă de neghină printre grâul cel nou! Cum a ajuns aceasta printre grâu?
02] Da, vedeţi, acesta este un păcat al supraveghetorilor! Ei au adormit, atunci când s-a lăsat noaptea; pentru că ei cugetau şi spuneau: <Cine va îndrăzni aceasta, dacă ţinem ogorul încercuit?!> (Mt. 13, 25) Dar atunci când oamenii dormeau, a venit duşmanul şi a semănat neghină printre grâu şi a plecat.
03] Dar pe când oamenii dormeau, a venit vrăşmaşul lui, a semănat neghină printre grâu şi s-a dus. (Mt. 13, 26) Iar dacă a crescut paiul şi a făcut rod, atunci s-a arătat şi neghina. (Mt. 13, 27) Venind slugile stăpânului, i-au zis: Doamne, n-ai semănat tu, oare, sămânţă bună în ţarina ta? De unde dar are neghină?
04] Şi când au observat supraveghetorii dimineaţa, că printre grâu a ieşit la iveală şi o grămadă de neghină, s-au dus ei fireşte în grabă la domnul lor şi i-au spus: <Doamne! Grâul cel mai curat, aşa cum ni l-ai dat tu nouă, l-am semănat în pământul tot aşa de curăţit şi am păzit bine ogorul cel mai frumos; dar la ce au folosit toate acestea?! Acum a venit deci totuşi un duşman, în secret, neobservat de către noi şi a răspândit multă neghină printre grâu! Ea creşte acum bogat! S-o plivim sau s-o lăsăm să crească?> (Mt. 13, 28) Iar el le-a răspuns: Un om vrăşmaş a făcut aceasta. Slugile i-au zis: Voieşti deci să ne ducem şi s-o plivim?
05a] Ce le-a dat într-adevăr domnul ca răspuns? Eu vă spun, că el va vorbi aşa: <Pentru că n-aţi rămas treji în timpul nopţii, care este aici o încercare de viaţă pentru fiecare om, de aceea a avut cavalerul întunericului o treabă uşoară, să semene neghina lui printre grâul meu! Dar lăsaţi să crească acum amândouă până la vremea secerişului; atunci le vom spune secerătorilor: (Mt. 13, 29) El însă a zis: Nu, ca nu cumva, plivind neghina, să smulgeţi odată cu ea şi grâul. (Mt. 13, 30) Lăsaţi să crească împreună şi grâul şi neghina, până la seceriş şi la vremea secerişului voi zice secerătorilor: Pliviţi întâi neghina şi legaţi-o în snopi ca s-o ardem, iar grâul adunaţi-l în jitniţa mea. a(a Mt. 03, 12; Mt. 15, 13; revel. 14, 15)
05b] <, Strângeţi mai întâi grâul şi aduceţi-l în jitniţele mele şi după aceea strângeţi neghina, legaţi-o în snopi, faceţi un foc şi ardeţi toţi snopii de neghină, ca sămânţa acesteia să nu ajungă iarăşi în pământ şi să-l necurăţească!>
06] Voi întrebaţi acum straşnic în inimile voastre şi spuneţi: “Cum aşa, cum aceasta, cum să înţelegem acest lucru?”
07] Şi Eu vă spun vouă, că acest lucru este foarte uşor de înţeles. Ogorul este asemenea inimilor oamenilor ai acestui pământ; grâul cel mai curat este învăţătura Mea; semănătorul şi secerătorul sunt acum Eu Însumi şi voi împreună cu Mine. Supraveghetorii tocmiţi sunteţi şi voi şi aceia, pe care îi veţi tocmi în numele Meu. Domnul sunt Eu şi jitniţele Mele sunt cerurile. Dar Satana este duşmanul şi neghina lui este lumea rea cu toate patimile ei rele şi aducătoare de moarte. Secerătorii nou tocmiţi sunt acei mesageri, pe care îi voi trezi şi îi voi trimite la timpul său într-un mod nou din ceruri, pentru a strânge grâul şi pentru a arde toată neghina rea, ca ea să nu mai necurăţească atât de uşor pe viitor grâul şi ogorul. – Acum, veţi înţelege cumva bine pilda adevărată?
08] <Da>, spuneţi voi, <acum o înţelegem bine! Dar Tu, o, Doamne ai putea totuşi să previi uşor cu atotputernicia şi atoatecunoaşterea Ta, ca în viitor, chiar dacă uneori ne-ar şi veni puţin somn în noaptea încercării din viaţă, să nu vină duşmanul şi să semene sămânţa lui rea printre grâul cel mai curat!>
09] Şi Eu spun la acestea: <Atotputernicia Mea nu poate şi nu are voie să aibe nimic de făcut acolo, unde în copiii Mei este presupus să se dezvolte o viaţă liberă. Acolo nu pot face Eu Însumi mai mult cuiva, decât voi vouă reciproc. Eu vă dau ogorul, plugul, grâul şi tocmesc secerătorii; dar să lucraţi trebuie atunci voi înşivă! Şi dacă lucraţi drept şi vă lipseşte cumva puterea necesară, atunci ştiţi voi deja, că vă voi înzestra cu aceasta totdeauna, dacă Mă veţi ruga pentru acest fapt în inimile voastre şi voi veţi avea atunci de muncit bine cu o putere înnoită; dar să lucrez pentru voi, nu pot şi nu am Eu în veci voie! Şi dacă aş face aceasta, atunci n-aţi avea voi nici un folos pentru libertatea şi starea pe cont propriu a vieţii voastre; pentru că atunci aţi fi maşinării pure, dar veşnic niciodată oameni liberi, vieţuind din sine în afară, gânditori şi înfăptuitori!>
10] Din toate acestea trebuie să vă fie acum pe deplin limpede, că slujirea reciprocă, după învăţătura Mea de acum, este condiţia de bază a toată viaţa! – Înţelegeţi acum bine toate acestea!”

11] Spune Cireniu: "Doamne, Tu singur cel mai adevărat în veşnicie, nimeni nu este asemenea Ţie! Cuvintele Tale sunt limpezi, ele sunt adevăr şi viaţă! Eu de-abia acum încep să trăiesc şi mi se pare de parcă aş fi fost de-abia acum trezit aşa bine dintr-un cel mai adânc somn. Deci, aşa cum Tu, o, Doamne, ai vorbit acum, poate să vorbească doară numai un Dumnezeu şi nu un om, pentru că nici un om nu poate şti, ce este în el şi ce îl înviorează şi cum să cultive el viaţa într-un mod aducător de roade! Noi, o, Doamne, suntem acum bine asiguraţi şi adăpostiţi din partea Ta într-un mod nemijlocit, pe veci; dar aceia care vor veni după noi, vor primi, în ciuda a toată râvna de slujire, a se lupta foarte probabil deja cu tot felul de neghină de pe ogorul Tău în mijlocul a celui mai minunat grâu! Dar ceea ce se află în puterea mea, să nu-i fie iadului chiar atât de uşor să semene neghina lui în ogorul, pe care ni l-ai arătat acum!
12] Acum aş dori să aflu din gura Ta, cum sunt influenţaţi oamenii de către iad şi de către cavalerul lui! Cum aduc ei neghina lor în ogorul cerurilor?"

Ev. 04. Capitol 102

01] Spun Eu: "Nimic mai uşor decât aceasta! Eu v-am arătata deja, cum trebuie fiecare om să parcurgă drumul legii, dacă vrea el să ajungă la libertatea şi starea pe cont propriu a existenţei şi a vieţii lui. Dar dacă există o lege, care îi este dată omului, ca venind din afară, atunci trebuie să fie doară şi un imbold în om, de a o încălca pe aceeaşi, mai uşor şi cu mai multă bucurie, decât a o respecta foarte sever. Astfel au fost chemate duhuri de către Mine la viaţă, înaintea a toată creaţia materială, ceea ce şi cum v-am arătat deja în aşa fel, că aţi fost nevoiţi s-o înţelegeţi şi s-o cuprindeţi cu mintea; pentru că voi înşivă respectaţi în zilele acestea, dacă faceţi ceva, cu totul aceeaşi ordine.
02] Mai întâi cuprindeţi tot felul de gânduri; din acestea formaţi atunci forme şi idei. Dacă aţi dezvoltat odată o anumită formă din gânduri şi idei, atunci este aceasta împrejmuită cu piele, prin voinţa, ca ea să rămână. Dacă este ea odată astfel, rămâne de nedistrus într-o existenţă duhovnicească şi voi deveniţi tot timpul conştienţi de ea în închipuire, de atâtea ori de câte ori vreţi să deveniţi întotdeauna conştienţi de aceeaşi. Dar cu cât mai mult timp priviţi în voi la o idee astfel formată deja ca la un obiect cu o anumită formă, cu atât mai multă afecţiune dezvoltaţi voi către ideea formată şi duhovnicesc înfăşurată; în voi se trezeşte dragoste către această formă duhovnicească. Dragostea către ea se măreşte, starea arde în inima voastră pentru ea şi prin căldura de viaţă şi prin lumina din flacăra de iubire se dezvoltă acum ideea, necontenit mai exact formată, tot mai mult în sine însăşi, ea devine tot mai desăvârşită, mai frumoasă şi voi începeţi să descoperiţi din desăvârşirea ei tot mai mare, tot felul de foloase şi începeţi să luaţi horărâri de a pune în aplicare şi de a transpune ideea acum tot mai mult dezvoltată într-o faptă exterioară.
03] La început, faceţi voi desene pe pergament şi acest lucru atâta timp până ce desenul devine pe deplin asemănător cu imaginea duhovnicească deja dezvoltată în voi. Dacă nu mai găsiţi nimic de criticat în privinţa desenului, pus faţă în faţă în faţă cu imaginea duhovnicească din voi, atunci vă sfătuiţi cu cei cunoscători în domeniu, cum ar fi acesta de transformat şi de preschimbat într-o lucrare adevărată materială. Şi cei cunoscători în domeniu reflectă, se descurcă în ideea stabilită şi spun: <De aceasta şi de aceea avem nevoie, de o vreme de doi ani şi atâta şi atâta va costa treaba!> Voi întocmiţi atunci un contract, lucrarea începe şi în doi ani se află ideea voastră spre privire, minunare şi folosire în faţa voastră şi a mii de alţi oameni.
04] Vedeţi, aşa vă creeaţi voi casele, uneltele, oraşele, cetăţile, corăbiile şi încă mii de alte lucruri diferite ale voastre! Şi tot aşa creez Eu cerurile, lumile, tot ce cuprind şi poartă acestea. Fireşte că este nevoie de mai mult timp pentru creerea unei lumi, decât aveţi voi nevoie aici de acelaşi, pentru a zidi o colibă, o casă sau altceva; pentru că voi aveţi deja materia finită in faţa voastră, - dar Eu trebuie să creez materia şi s-o iau din tăria cea mai netransformabilă a voii Mele.
05] Eu aş putea de asemenea să produc instantaneu o oarecare materie, ba chiar pot să aduc la existenţă într-o clipă o mare întreagă de lumi; dar o asemenea lume ar avea cu greu o dăinuire durabilă, pentru că ea a fost mai înainte prea puţin hrănită de către Mine, până la maturitatea ei deplină. Dar dacă o idee mare a unei lumi a fost la Mine odată straşnic maturizată şi hrănită prin dragostea şi înţelepciunea Mea, va câştiga ea atunci de asemenea necontenit tot mai multă intensitate şi devine prin aceasta necontenit tot mai mult capabilă de dăinuire.
06] Acest fapt este şi la voi aşa, unde aveţi de-a face deja cu materia finită! O casă, pe care a-ţi zidit-o la nevoie, în decursul unei zile, nu va persista cu adevărat nici un secol şi mai puţin un mileniu! Dar la acele zidiri, unde la început aţi lăsat voi să se maturizeze pe deplin într-un timp mai îndelungat ideea odată formată în voi şi în direcţia acesteia din însăşi reflectarea ideii voastre aţi ajuns într-unele reflectări tot mai limpezi, în privinţa a toate ce sunt necesare aici pentru ea, pentru a transforma o asemenea formă într-o existenţă cât se poate de durabilă şi desăvârşită în creaţie, în aceste cazuri ve-ţi amplasa şi voi ceva durabil, asemenea piramidelor, care până acum, lucru cunoscut tuturor muritorilor înşcolaţi, rezistă de aproape două mii de ani şi se împotrivesc tuturor furtunilor şi vor sta drept în picioare mai mult de patru ori aşa de mult timp, fiind puţin roase de vreme în exterior.
07] Dacă vechii faraoni n-ar fi cugetat îndeajuns de mult la construirea unor asemenea clădiri, ca locuri de păstrare pentru artele şi ştiinţele lor secrete, pe care dintele vremii să nu le distrugă în decursul mileniilor, atunci n-ar mai sta aceste piramide niciodată ca monumente ale iscusinţei de zidire din începuturi; dar deoarece constructorii au hrănit mai înainte ani de zile ideea lor odată

cuprinsă şi trecută dincolo într-o formă deplină şi au adus-o în acest fel la o maturitate, de aceea şi este deci de înţeles, de ce ideea lor tradusă în materie îl umple pe călător cu mirare chiar şi astăzi.
08] În ceea ce a urmat, au învăţat oamenii să gândească, ce-i drept, destul de repede şi puteau din suma gândurilor lor să dezvolte rapid o idee, care era, uneori, chiar foarte complicată şi era de asemenea cel mai adesea pusă în aplicare; dar deoarece ideea a fost dezvoltată uşor, de aceea a şi fost ea uşor pusă în practică. Lucrarea însăşi a fost de aceea una uşoară şi trecătoare din pricina maturizării prea mici de dinaintea ideii. Pe scurt, tot ce este uşor rămâne uşor şi tot ce este greu rămâne greu!"

Ev. 04. Capitol 103

01] (Domnul:) "Atunci când Eu, în timpul din început, am pus duhurile din Mine în afară, ca fiind ideea Mea devenită matură şi când le-am umplut cu puterea Mea în aşa fel, că ele înşişi au început să gândească şi să vrea, atunci a fost nevoie să li se arate o ordine, după care ele ar fi trebuit să gândească, să vrea şi în sfârşit să înfăptuiască. Dar cu această ordine dată şi arătată, trebuia să fie pus în aceste prime fiinţe şi imboldul spre nerespectarea ordinii date, altfel ele n-ar fi fost niciodată în stare să facă vreun uz de voinţa lor. Imboldul pus în ele a realizat în ele o adevărată pornire a vieţii, în consecinţa căreia ele au început să deducă, să aleagă, să dorească aprig şi să înfăptuiască.
02] Aceasta este, dacă cunoşti o asemenea circumstanţă, atunci în sfârşit cu totul uşor de înţeles, că deja în primele duhuri creeate trebuia să înceapă să se arate o anumită neghină, pentru că imboldul a ridicat din ordine chiar multe dintre primele duhuri şi trebuia la sfârşit să le împietrească în împotrivirea devenită necontenit mai puternică şi au oferit în acest fel temelia înspre creeaţia materială a lumii.
03] La început, au devenit sori centrali principali şi din ei s-au făcut toţi ceilalţi sori şi nenumăratele corpurile cereşti şi cu acestea fiecare şi toate celelalte, pe care voi le descoperiţi şi găsiţi pe, peste şi în ele.
04] Tot ce este şi se numeşte acum materie, a fost odată un ceva duhovnicesc, care a ieşit aici de bună voie din ordinea bună a lui Dumnezeu, s-a întemeiat în imboldurile greşite şi s-a întărit în aceleaşi, ceea ce a format şi a însumat atunci materia. Materia însăşi nu este prin urmare nimic altceva decât un ceva duhovnicesc judecat şi din sine însăşi întărit; mai limpede explicat, ea este o cea mai dură şi grea înfăşurare sau învelire a duhovniciei.
05] Dar duhovnicia nu poate niciodată să devină de îndată o materie desăvârşită cu tot învelişul oricât de tare şi dur, ci trăieşte şi persistă în continuare în materie, ori de care fel ar fi ea. Dacă materia este foarte tare, atunci este viaţa duhovnicească din ea de asemenea foarte legată şi nu se poate exprima şi dezvolta cumva mai departe, dacă nu-i este dat un oarecare ajutor din exterior.
06] În piatra tare, poate viaţa să ajungă de-abia atunci la o exprimare, dacă piatra se înmoaie şi devine necontenit mai putredă şi mai putredă într-o lungă înşirare de timpuri de ploaie, de zăpadă, de rouă, de fulger şi încă alte elemente. Prin aceasta se eliberează ceva viaţă, ca eter, în aer, o parte îşi formează un înveliş nou şi mai uşor, la început în forma plantelor gingaşe de mucegai sau de muşchi de copac; dar pe termen lung, nesatisfăcută cu acest înveliş, se cuprinde viaţa mai liberă şi îşi creează un înveliş nou, în care ea se poate mişca mai liber şi mai mult pe cont propriu.
07] Atâta timp cât învelişul nou este fraged şi moale, se simte cu totul bine duhovnicia prinsă şi nu cere nimic mai bun. Dar învelişul la început cu totul fraged devine mai tare şi mai dur prin activitatea interioară a duhurilor, care pun acum la o parte necontenit din ce în ce mai mult tot ce este material, care o împresoară; de aceea aspiră viaţa duhovnicească în sus, formează prin aceasta firul ierbii şi în continuare trunchiul copacului şi caută prin inele şi tăieturi făcute şi mereu mai strâmt trasate să se apere de întărire aspirând din urmă, de jos în sus, necontenit mai mare. Dar deoarece din această activitate nu este de aşteptat la sfârşit nici o salvare faţă de rigidizarea completă, de aceea strâmtorează ele trunchiul de jos atât de mult pe cât este posibil şi cuprind scăparea de mai departe în rămurele mici, în sfori, în frunze, în perişoare şi în sfârşit în boboc; dar deoarece şi toate acestea devin în scurt timp tot mai tari şi duhurile văd în cea mai mare parte, că toată osteneala lor este una zadarnică, de aceea încep ele să se transforme oarecum în gogoaşe şi se păstrează în cojiţe, pe care le înfăşoară destul de tare cu o materie mai bună, lor corespunzătoare.
08] Prin aceasta se formează atunci tot felul de sâmburi şi fructe. Dar partea cea mai mult egoistă a vieţii devenite mai liberă într-o plantă, nu câştigă mult; pentru că ceea ce s-a închis într-o coajă tare de germene, trebuie să parcurgă de atâtea ori aceeaşi cale, de câte ori germenul ajunge în pământul umed şi saturat de viaţă. Cealaltă parte a vieţii, mai răbdătoare, care s-a complăcut să rămână în materia de jos, ca străjer şi ca purtător a vieţii celei mai râvnitoare, celei mai temătoare şi celei mai nerăbdătoare, putrezeşte şi trece dincolo într-o sferă de viaţă mai înaltă şi mai liberă, se înveleşte, ce-i drept, dar de obicei deja cu o formă de animal ei corespunzătoare; şi ceea ce a fost aici mâncat ca fruct de către animale şi chiar oameni, este folosită, în ceea ce priveşte partea mai dură, pentru formarea şi hrana cărnii şi în ceea ce priveşte partea mai preţioasă, devine ea duh înviorător care întăreşte nervii şi partea cea mai preţioasă devine substanţa sufletului."

Ev. 04. Capitol 104

01] (Domnul:) "Dacă priviţi acum această desfăşurare puţin mai îndeaproape, nu vă va fi cu adevărat greu să recunoaşteţi în dreapta adâncime a adevărului, de unde vine neghina pe ogorul curat al vieţii.
02] Tot ce se numeşte lume şi materie, este un ceva greşit, un ceva care se împotriveşte mereu şi în mod necesar adevăratei ordini duhovniceşti din Dumnezeu, pentru că acest ceva trebuia pus în lume şi materie, ca un imbold contrar spre trezirea voii libere în ideea înviorată, pusă în afară şi bine formată, ca fiinţă pe cont propriu din Dumnezeu şi este de aceea de considerat ca fiind adevărata neghină pe ogorul de viaţă, singur adevărat şi duhovnicesc curat.
03] Dacă este neghina iniţial o necesitate spre constatarea unei vieţi pe deplin libere, duhovniceşti, atunci trebuie să fie ea totuşi recunoscută ca fiind astfel şi dusă de bună voie afară de către fiinţa omenească creată să fie liberă, pentru că neghinei îi este imposibil să poată dăinui cu aceeaşi. Ea este într-adevăr un mijloc necesar către acest scop, dar nu poate niciodată să devină una cu scopul însuşi.
04] Mreaja este de asemenea un mijloc necesar spre prinderea peştilor; dar cine o va scufunda de aceea în apă, pentru a o trage iarăşi afară în loc de peşti din pricina ei înşişi, a o frige atunci la foc şi a o savura ca mâncare?! Mreaja este deci necesară numai pentru prinderea peştilor; şi dacă peştii au fost odată ridicaţi din apă cu ajutorul acesteia şi au fost duşi în cămara de provizii, atunci mreaja se pune la o parte şi se foloseşte câştigul făcut cu aceasta.
05] Prin urmare trebuie să existe imboldul înspre încălcarea poruncii; pentru că el este un deşteptător al capacităţii de recunoaştere şi un deşteptător al voinţei libere. El umple sufletul cu plăcere şi bucurie pentru atâta timp, cât sufletul recunoaşte imboldul foarte bine, dar nu-l cinsteşte pe acesta, ci îl combate necontenit cu aceeaşi voinţă liberă, care a fost trezită şi înviorată tocmai prin imboldul din suflet şi sufletul liber îl foloseşte atunci ca un mijloc, dar nu ca un scop atins întru el.
06] Burduful nu este niciodată vinul însuşi, ci numai un recipient pentru păstrarea vinului. Dar cine va fi aşa de prost şi ar dori din pricina mirosului atrăgător să se împotmolească cu o muşcătură din burduf şi să-l strice, deoarece el poate totuşi să ştie, că are de deschis burduful numai la locul potrivit, pentru a primi vinul pur din burduf?!
07] Neghina sau imboldul către încălcarea legii este de aceea un lucru subordonat şi nu are voie cu adevărat niciodată să devină un lucru principal; oricine face dintr-un lucru extrem de subordonat un lucru principal, se aseamănă cu un nechibzuit, care vrea să se sature cu oalele, în care se fierb mâncăruri bune, dar aruncă mâncărurile la gunoi!
08] Dar în ce constă neghina, prin a cărei putreziri, viaţa este presupusă să fie fertilizată? Ce nume are imboldul contradictoriu pus în forma înviorată? El se numeşte dragoste de sine, egoism, înfumurare şi la sfârşit lăcomie de domnie. Prin dragostea de sine se duce forma înviorată, ce-i drept, în sine, dar cu o lăcomie, să preia totul în sine, dar închide şi păstrează atunci totul în sine pentru totdeauna în aşa fel, ca acest tot să nu-i fie aici niciodată altcuiva de folos în afară de sine şi acest lucru din teama ca nu cumva să ajungă ea însăşi vreodată într-o oarecare nevoie! Printr-o asemenea închidere-în-sine a toate cele, ce ea preia necontenit în sine din ordinea lui Dumnezeu atoatehrănitoare şi conservatoare, trebuie să se formeze în acea fiinţă o îndesare mereu crescătoare şi o anumită soliditate şi prepotenţă (superioritate, preponderenţă) temporară şi prin acestea o bineplăcere deosebită pentru sine însăşi, - şi acesta este egoismul în sensul pe deplin adevărat al cuvântului şi conform semnificaţiei, care se osteneşte să ridice cu toată puterea şi forţa a lui persoană proprie, ca un ceva simţibil plin de însemnătate, peste oricare altă persoană proprie, prin toate mijloacele care îi stau la dispoziţie şi dacă ar fi ele deja de îndată de asemenea de felul cel mai rău.
09] Dacă egoismul a obţinut ceea ce a vrut, atunci se ridică el peste tot ce este asemănător lui şi priveşte în jos cu dispreţ, oarecum îmbătat de fericire; şi acest dispreţ se aseamănă cu scârba unui stomac prea plin faţă de mâncărurile care se află în faţa lui şi este atunci ceea ce se numeşte înfumurare. În aceasta se află deja foarte multă materie şi o întreagă parcelă plină de neghina cea mai rea.
10] Dar înfumurarea este în sine însăşi umplută de cea mai mare nemulţumire, pentru că ea mai are perceperea, că încă nu-i stă totul la dispoziţie, aşa cum ar dori să-i fie ei. Ea examinează acum toate mijloacele ei şi alte puteri şi găseşte, că ar putea să-şi facă totul gata de slujire, dacă ar juca într-un mod politic rolul unui nostim şi darnic. Gândit, examinat şi făcut! Deoarece acei flămânzi sunt mereu mai mulţi decât cei săturaţi, de aceea are înfumurarea devenită nostimă o joacă foarte uşoară. Se adună în jurul ei toate puterile mici, flămânde şi lasă să se domnească foarte sever peste ele, pentru că acum ele primesc ceva de mestecat de la bogăţia înfumurării. Ascultă acum de înfumurare ca sclavii, înmulţesc prin aceasta puterea ei şi înfumurarea aspiră de îndată, să-şi supună cu bir foarte mult sau mai degrabă totul. Şi această aspiraţie de nesăturat este atunci ceea ce se numeşte în sensul cel mai adevărat lăcomia de putere cea mai stricăcioasă, în care nu mai domină nici o dragoste.
11] Dar într-o asemenea lăcomie de domnie se exprimă atunci materia cea mai groasă; cu ea o planetă împietrită pe deplin până-n granit este cel mai bine prevăzută cu toate elementele rele posibile. Dar că lăcomia de domnie şi cu ea adevărata manie de a domni este egală cu materia cea mai densă, o dovedesc cetăţile şi cetăţile extrem de întărite, în spatele cărora se baricadează stăpânitorii. Groase de mai mulţi stânjeni trebuie să fie zidurile şi înzestrate cu războinici puternici, ca nu cumva să fie acolo cineva în stare, să spargă vreodată materia cea mai dură şi să îngusteze

stăpânitorul în liniştea sa cea mai plină de înfumurare. Vai celui slab, dacă el ar îndrăzni să scuture numai o piatră din cetatea stăpânitorului; acela va fi sfâşiat şi nimicit!
12] Dar Eu doară nu vreau să indic aici înspre acei stăpânitori şi regenţi, pe care i-a pus aici ordinea lui Dumnezeu pentru diminuarea lăcomiei de domnie a fiecărui om în parte, ca stâlpi şi indivizi care ţin în vigoare smerenia şi modestia, dragostea şi răbdarea; pentru că aceşti regenţi rânduiţi popoarelor de către Dumnezeu trebuie să fie ceea ce sunt ei şi nu pot fi altfel îndemnaţi şi conduşi, decât cum sunt ei îndemnaţi şi conduşi de voia Dumnezeului atotputernic, spre îndreptarea popoarelor. Aici este vorba numai de lăcomia de domnie general adevărată a fiecărui duh şi om în parte şi este arătat, ce este ea însăşi de fapt. Da, au existat într-adevăr stăpânitori, care au fost numiţi tirani răi! Aceia s-au ridicat din popor, au făcut rebeliune împotriva stăpânitorilor puşi de Dumnezeu, precum odinioară Abesalom împotriva propriului său tată David. Asemenea stăpânitori nu sunt rânduiţi de către Dumnezeu, ci de ei înşişi şi sunt de aceea răi şi o adevărată neghină şi forme corespunzătoare a materiei celei mai dense.
13] Dar tu, Cireniu al Meu şi împăratul tău nu sunteţi astfel, ci sunteţi ceea ce sunteţi, după voia Mea, - deşi încă păgâni! Dar Mie Îmi sunteţi ca păgâni mai mult pe plac decât mulţi regi care, fiind presupuşi să fie conducători ai copiilor lui Dumnezeu, au fost numai adevăraţi ucigaşi trupeşti şi mai mult duhovniceşti ai aceloraşi, de aceea le-au şi fost luate pentru totdeauna tronurile vechi şi coroanele şi sceptrurile şi date vouă, celor mai înţelepţi păgâni. – Eu fac aici într-un mod necesar această adăugare, ca tu, Cireniu al Meu, să nu cumva să crezi de parcă tu şi nepotul tău a-ţi sta ca usurpatori în faţa Mea pe tronul de domnie. – Şi acum mai departe în privirea noastră despre neghină în ogorul cel bun!”

Ev. 04. Capitolul 105

01] (Domnul:) “Vedeţi, aşa cum oamenii acum prin dragostea de sine, prin egoism, prin înfumurare şi prin lăcomia de domnie rezultândă din acestea devin în aşa fel plini de toată materia, că ei în decursul a multor mii ori mii de ani nu vor fi în stare să se elibereze pe deplin de aceasta, - tot aşa au existat odată şi duhuri creeate în începuturi, care prin imboldul acordat lor au devenit de asemenea prea iubitoare de sine, egoiste, înfumurate şi la sfârşit lacome de domnie şi urmarea acestora a fost, că ele s-au preschimbat în materia cea mai pură.
02] Ele s-au separat în uniuni mari şi s-au aşezat în depărtări pentru voi neimaginabil de mari. Fiecare uniune nu mai vroia să audă, să vadă şi să afle ceva de o a doua, pentru a putea sluji numai iubirii de sine într-un mod lumesc. Prin această pătrundere mereu crescătoare în iubirea de sine şi egoism, în înfumurarea prin acestea tot mai mult trezită şi în lăcomia de domnie absolută, s-au micşorat în sfârşit formele de viaţă nenumărat de multe, până la un bulgăre nespus de mare, după legea greutăţii, care se dezvoltase de la sine din dragostea de sine şi egoism, - şi soarele material central din începuturi în forma unui glob de păstaie a fost finit. (glob de păstaie = concentrarea unui număr nemărginit de împrejurimi solare, care, precum planetele distincte în jurul sorilor lor, se mişcă în jurul soarelui central din începuturi, în orbite nemăsurabil de largi; J.L.)
03] Dar acum există în spaţiul nemărginit deasemenea un număr infinit de asemenea sisteme sau globuri de păstaie, unde pretutindeni serveşte un soare central din începuturi pus în discuţie unor regiuni nenumărate de lumi ca punct central comun şi aceşti sori centrali din începuturi sunt tocmai uniunile duhurilor din începuturi micşorate laolaltă, din care cu timpurile timpurilor au reieşit toate celelalte universe solare, regiuni solare, toţi ceilalţi sori centrali secundari, sori planetari, planete, luni şi comete.
04] Dar cum s-a desfăşurat acest fapt? Vedeţi, în soarele central din începuturi le-a fost multor duhuri mari presiunea prea puternică! Ele au luat foc, arzând tare de mânie şi s-au eliberat de presiunea străveche. Au fugit de-a dreptul nemărginit de departe de primul lor bulgăre al uniunii. Un timp au mişunat prinprejur în spaţiul nemărginit cu totul libere şi inofensive pentru sine în toată starea nelegată şi au făcut o mimă bună în privinţa trecerii dincolo de la sine în ordinea curat duhovnicească; dar findcă nu se puteau scăpa de elementul dragostei de sine, de aceea au început ele a se micşora laolaltă până la un bulgăre tare şi din acesta s-au format sori centrali de rangul al doilea, într-unul tot aşa ca şi în celălalt a nenumăratelor globuri de păstaie.
05] În aceşti sori centrali de rangul al doilea, s-au înfuriat cu trecerea timpului, duhurile principale din pricina presiunii necontenit crescătoare, s-au inflamat şi s-au dezlegat în mase nenumărate de bulgărele comun de rangul al doilea. Ele au avut atunci cele mai bune mime şi intenţii înspre o transformare către starea curat duhovnicească; dar deoarece cu timpul au găsit o bineplăcere mare în privinţa caracterelor lor proprii şi nu vroiau să se debaraseze pe deplin de dragostea de sine, de aceea au crescut din nou în greutatea materială şi s-au micşorat iarăşi, în bulgări mari laolaltă şi din aceştia s-au format sori centrali de rangul al treilea.
06] S-a ridicat acolo aceeaşi şovăială, ca la sorii centrali de mai înainte. Duhurile mai înalte, fiind cele mai puţine la număr, au fost presate încetul cu încetul prea tare de duhurile subordonate, mai nenumărat de multe, s-au înfuriat şi s-au dezlegat comun cu mare putere prin ruperea bulgărilor în număr de multe mii ori mii, cu propunerea solidă de a trece acum dincolo în starea pe deplin curat duhovnicească. Timpuri neimaginabil de lungi au plutit ele ca mase de ceţuri eterice departe separate unele de celelalte în spaţiul larg al creeaţiei.
07] Această libertatea le-a plăcut amindindu-şi starea de dinainte în privinţa presiunii puternice, pe care o înduraseră. Dar în această libertate inactivă au început ele să flămânzească cu timpul şi au început să caute hrană în spaţiu, - deci o săturare de undeva din afară. Aceasta au găsit-o şi

trebuiau s-o găsească; pentru că dorul aprig este asemenea acelei pietre de magnet nordice, care trage la sine, cu o putere de neîmpotrivit, tot fierul, precum şi toate mineralele care conţin fier.
08] Dar care a fost din acestea urmarea de neîmpiedicat? Unitatea lor de esenţă a început prin acest fapt să se comprimeze foarte tare, încetul cu încetul; astfel s-a trezit iubirea de sine şi suita ei şi urmarea de necurmat a fost iarăşi micşorarea către un bulgăre comun, pentru care fapt a fost fireşte mereu nevoie de într-adevăr un număr nesfârşit de ani pământeşti.
09] Dar ca fapt sigur, este o perioadă de timp cât se poate de lungă în faţa Dumnezeului veşnic?! Un văzător din timpuri străvechi a spus: <Mii de ani sunt ca o zi înaintea lui Dumnezeu!> (Ps. 3, 7; 2 Petr. 3, 8) Eu vă spun: O mie ori o mie de ani sunt în faţa lui Dumnezeu în serios de-abia o clipă! Cine este un trândav, aceluia, din atâta plictiseală, i se par orele ca fiind zile şi zilele ca fiind ani. Celui harnic şi multiplu activ îi devin orele ca nişte clipe şi săptămânile ca nişte zile. Dar Dumnezeu este umplut din veşnicie de o râvnă nemărginită de activitate şi este într-una nemărginit de activ şi urmarea cea mai fericită din acest fapt este aceea, că Lui timpuri pentru voi neimaginabil de lungi trebuie să I se pară ca nişte clipe distincte – şi o formare deplină a unui soare durează atunci în faţa ochilor Lui numai un timp foarte scurt.
10] Din această micşorare, acum la sfârşit menţionată, s-au format şi se mai formează sorii planetari, precum este aici unul, care îi luminează acestui pământ. Acest fel de sori sunt, ce-i drept, în unitatea lor de esenţă mult mai gingaşi şi blânzi decât sorii centrali, dar au totuşi o masă imensă de materie grea, ca urmare a dragostei de sine a duhurilor lor în număr de eoni ori eoni, din a căror dragoste de sine este tocmai un asemenea soare făcut bulgăre laolaltă. Duhurilor mai alese şi mai bune din acest bulgăre luminos le devine presiunea mult prea grea şi insuportabilă în decursul timpurilor extrem de lungi, presiune din partea duhurilor obişnuite, care au devenit pe deplin materie; urmarea acestui fapt este, aşa ca la sorii de mai devreme, violenţa, erupţii peste erupţii şi duhurile mai alese se eliberează.
11] Aici se trezeşte în ele voinţa deja cu totul serioasă, de a trece dincolo în starea curat duhovnicească, străveche, prin urmarea strictă a adevăratei ordini a lui Dumnezeu. Multe combat imboldul pus în ele şi devin ca îngerii creaţi din străvechi timpuri, fără a parcurge deocamdată o cale în trup. Acelora, care vor să se supună aceluiaşi ori imediat pe soare sau chiar pe acest pământ, le este lăsat un asemenea lucru la latitudinea lor, ceea ce este de asemenea cazul, aici după aceea în interior, la sorii centrali mai devreme descrişi, - dar nu atât de des, precum de fapt şi mai ales la acest soare planetar, care îi acordă acestui pământ lumina, care provine cel mai adesea de la activitatea mare a duhurilor lui.
12] Dar unele uniuni de duhuri, care s-au debarasat de bulgărele de soare de asemenea cu intenţile cele mai bune, nu s-au putut debarasa pe deplin de iubirea de sine şi au început aşa încetul cu încetul iarăşi a sluji imboldului străvechi pus în ele; de la unu au ajuns la doi şi aşa în continuare neobservat mai departe în sus!
13] Ele au devenit material vizibile, comete ceţoase cu o coadă lungă. Ce exprimă această coadă? Arată foamea duhurilor devenind deja materiale şi lăcomia mare după săturarea materială. Această lăcomie trage din eter partea materială ei tentantă şi aşa o cometă, ca un compendium (o rezumare) a unor duhuri devenite materiale, rătăceşte foarte multe milenii prinprejur în spaţiul mare de eter şi caută hrană ca un lup sfâşietor.
14] Prin acest supt şi mâncat continuu devine ea mereu mai densă şi mai densă şi tot mai grea. Cu timpul, este ea atrasă iarăşi în aşa măsură de soarele de care a scăpat, că trebuie să înceapă potrivit ordinei să se învârtă în jurul lui. Când cometa trebuie să accepte o asemenea ordine, ea devine o planetă, ca acest pământ, ca luceafărul dimineţii şi al serii, sau ca Marte, Jupiter şi Saturn şi precum, dintre cele multe vouă necunoscute, este fiecare pentru sine o planetă.
15] Acum există o planetă ca atare ce are mereu o foame imensă şi deoarece se află ea mai aproape de soare decât mai devreme ca cometă, de aceea primeşte ea de la el de asemenea o hrănire îndeajunsă, care este totodată o momeală, pentru a o trage iarăşi pe cea care vrea să scape, necontenit mai aproape şi mai aproape la sine şi a o îngropa, după timpuri lungi, pe deplin iarăşi în sine, - o dorinţă lăudabilă a duhurilor din soare din timpuri străvechi create, dar care, având în vedere planetele foarte mari, la care poate fi enumerat şi acest pământ, nu se împlineşte niciodată în felul ei; pentru că, deşi duhurile afurisite în planete sunt încă foarte materiale, ele cunosc însă materia soarelui şi nu au nici o nevoie deosebită şi absolut nici o plăcere de a se unii cu soarele vreodată pe deplin. Ele primesc cu destul de mult drag duhurile şi duhurile mai mici, care vin la ele din soare, ca o întărire şi hrană bună, dar de o unire deplină cu soarele nu vor să ştie ele nimic.
16] Se întâmplă de asemenea uneori, că duhurile odată fugite în compendiumul lor material de bulgăre sunt ademenite şi atrase cu totul în apropierea soarelui; dar râvna imensă de activitate a duhurilor celor mai libere care înconjoară bulgărele tare de soare, căreia în cea mai mare parte îi este de atribuit luminozitatea suprafeţei exterioare a soarelui, înfăptuieşte ca toate duhurile micşorate laolaltă în bulgărele tare să se ridice laolaltă aproape instantaneu la cea mai înaltă activitate posibilă, să cadă resfirându-se şi fiecare începe atunci pentru sine, cum se obişnuieşte a se spune, să caute depărtarea.
17] Urmarea unei asemenea activităţi trezite a duhurilor, care au fost mult timp făcute bulgări laolaltă într-o planetă sau cel puţin într-o cometă deja mai maturizată, este dizolvarea instantanee şi deplină a bulgărelui şi eliberarea a multor mii ori mii şi iarăşi mii ori mii de duhuri, dintre care cele mai multe, învăţate şi învăţate minte printr-o asemenea lecţie, se duc de îndată în dreapta ordine a vieţii şi devin duhuri de îngeri creeate din străvechi timpuri şi devin apărători folositori ai

fraţilor lor de viaţă mai puţini liberi, precum şi ai acelora care zac în bulgărele tare şi ei contribuie cu mult la eliberarea mai rapidă a aceloraşi.”

Ev.04. Capitolul 106

01] (Domnul:) “O parte a unor asemenea duhuri dizolvate doreşte să mai parcurgă calea în trup pe o oarecare planetă. Unele o parcurg şi în soare, într-o oarecare zonă, care li se potriveşte fireşte cel mai bine; numai pe acest pământ se duc foarte puţine, pentru că aici li se pare calea trupului prea ostenitoare, pentru că aici trebuie să renunţe chiar şi la toate amintirile în privinţa unei stări anterioare şi să păşească de la început pe deplin într-o nouă existenţă, ceea ce nu este cazul pe celelalte planete şi corpuri cereşti.
02] Pentru că, în primul rând, duhurilor întrupate le rămâne acolo mereu o reamintire în felul visului la stările de dinainte şi urmarea acestui fapt este că oamenii de pe celelalte planete şi corpuri cereşti sunt deja din temelie cu mult mai înţelepţi şi lucizi decât cei de pe acest pământ. Dar, în schimb, ei nu sunt capabili de nici o dezvoltare către o treaptă mai superioară a vieţii libere. Ei se aseamănă, cum am atins deja odată această problemă, mai mult cu animalele acestui pământ, care au deja din natura lor o anumită educaţie din instinct pentru existenţa lor, în care lucru dovedesc ele mereu o iscusinţă şi desăvârşire mare, aşa încât omul, cu toată mintea lui, n-ar fi în stare să le imite în chiar multe lucruri. Dar încercaţi acum să educaţi un animal dincolo de aceste lucruri şi voi nu veţi fi în stare să-l învăţaţi multe lucruri rodnice!
03] Există într-adevăr unele, care adoptă atâta educaţie, că pot fi atunci folosite la nevoie pentru o muncă extrem de simplă şi foarte dură, ca boul pentru tras, calul, măgarul şi cămila pentru cărat, un câine pentru a căuta urma, pentru vânat şi punere în mişcare; dar dincolo de acestea nu veţi fi în stare să le învăţaţi multe alte lucruri şi cu o limbă vorbită nu va merge absolut deloc. Motivul e simplu şi constă în aceea, că o reamintire trunchiată a stărilor lor de dinainte le ţine prizoniere şi ocupă necontenit ca o judecată duhurile animalelor, ele trăind prin urmare într-o anumită amorţeală.
04] Se întâmplă că doar oamenilor acestui pământ, caz niciunde întâlnit, că ei pierd toată reamintirea şi încep de aceea de la debut o ordine şi o educaţie cu totul nouă vieţii, care este astfel înfăţişată, că fiecare om poate să crească împreună cu ea până la cea mai deplină asemănare cu Dumnezeu.
05] De aceea pe acest pământ se poate întrupa numai un asemenea suflet care provine dintr-un soare , în care mai sunt toate elementele străvechi laolaltă, dar a parcurs acolo deja o cale trupească şi cuprinde astfel în sine toate acele lucruri specifice a inteligenţei de suflet, care sunt necesare pentru desăvârşirea unei celei mai înalte vieţi duhovniceşti, - sau un suflet provine nemijlocit de pe acest pământ şi a parcurs mai înainte toate cele trei aşa numite împărăţii ale naturii, de la materia cea mai necioplită a pietrei prin toate sedimentele minerale, de acolo prin întreaga lume a plantelor şi la sfârşit prin întreaga lume a animalelor în apă, pe uscat şi în aer.
06] Dar să nu cumva se ia aici trupul de materie în considerare, ci elementul sufletesc-duhovnicesc din conţinutul învelişului acestuia; pentru că învelişul este, ce-i drept, de asemenea sufletesc-duhovnicesc în analiza ulterioară, dar el este în sine încă prea obişnuit, prea greoi, prea dur şi este încă o expresie prea grea a dragostei de sine, a lăcomiei, a înfumurării şi a savurării celei mai greoaie şi leneşe a setei mânioase de putere celei mai lacome, zgârcite şi aducătoare de moarte. O asemenea materie trebuie preluată printr-o putrezire multiplă şi printr-o trecere dincolo numai parţială în substanţa mai curată de învelire a sufletului şi de îmbrăcare a lui; pentru substanţa sufletului propriu zisă nu va fi din acesta într-adevăr nicodată ceva de folosit.
07] Există de aceea pe acest pământ mai multe soiuri diferite de minerale, plante şi animale decât pe toate celelalte planete şi sori, fireşte fiecare luată pentru sine în parte. Toate laolaltă ar aduce la iveală o sumă de soiuri mai mare, dar pe fiecare corp ceresc de altundeva luat distinct în calcul nu există în tot spaţiul creaţiei nici a o suta mia parte de atâtea soiuri ca aici pe acest pământ în fiecare dintre ale lui trei împărăţii. Tocmai de aceea este menit numai acest pământ singur să poarte copiii lui Dumnezeu în sensul cel mai deplin adevărat.
08] Dar cum şi de ce un asemenea fapt? Se are cu acest pământ o esenţă extrem de specifică a lucrului. El aparţine, ce-i drept, acum ca planetă de acest soare; dar nu este, privit sever, aşa ca toate celelalte planete – cu excepţia acelei una dintre Marte şi Jupiter, dar care, din anumite motive rele, a fost distrusă deja cu şase mii de ani în urmă sau, de fapt, a fost distrusă de sine însăşi şi de către locuitorii ei – din acest soare, ci are formarea lui, iniţial deja din soarele central din începuturi şi este, într-o anumită privinţă, cu mult mai bătrân, cu un timp pentru voi neimaginabil, decât acest soare. Dar el a început să existe de-abia de fapt trupeşte, după ce acest soare începuse deja de mult, ca bulgărele a unei lumi formate, prima rotire în jurul soarelui său central şi a tras atunci la sine partea lui de fapt material-trupească totuşi în cea mai mare parte din acest soare.”

Ev. 04. Capitolul 107

01] (Domnul:) “Înainte cu multe mii ori mii de ani pământeşti a fost el (pământul) trupeşte cu o parte însemnată mai greu şi duhurile lui au fost foarte tare presate. Atunci s-au înfuriat duhurile mai rele şi s-au debarasat, cu o masă chiar multă foarte dur materială, de el şi au plutit în decursul a multe milenii în traiectorii foarte neordonate în jurul acestui pământ.
02] Deoarece toate aceste părţi au fost, cu excepţia câtorva bulgări, cu totul moi şi pe jumătate fluide şi deoarece întreaga masă era într-o rotaţie persistentă, de aceea întreaga masă a devenit în

sfârşit o bilă mare a cărei rotiri în jurul axului era mult prea înceată pentru diametrul ei mic, pentru a menţine lichidul într-un mod uniform pe suprafaţa ei, totuşi nu pe deplin nesemnificativă, pentru că rotirea în jurul acestui pământ era dimpotrivă una foarte rapidă, în consecinţa cărui lucru tot lichidul trebuia să rămână mereu pe partea opusă a pământului, în virtutea vechii forţe centrifugale.
03] Dar prin acest lucru a fost împins centrul de greutate propriu zis al acestui bulgăre rotund necontenit mai mult către acea parte, unde se aflau continuu toate lichidele şi de aceea a trebuit să înceteze propria şi prea înceata rotaţie de ax a acestui bulgăre, cu timpul, pe deplin – când bulgărele însuşi a fost mai compact, prin care apa nu mai putea să se strecoare atât de rapid şi când valurile duse cu sine se loveau prea greu şi rezistent de pereţii abrupţi de stâncă deveniţi înalţi – şi întregul bulgăre a început atunci să-i arate pământului, de la care fusese aruncat în afară, numai una şi aceeaşi faţă.
04] Şi acest lucru a fost de asemenea bine, ca duhurile prea îndărătnice ale acestuia să poată savura cât de bine este a se afla prinse într-o materie extrem de uscată şi lipsită de aproape toată hrană. Şi în acelaşi timp serveşte această parte a lunii (pentru că acel bulgăre aflat în discuţie este tocmai luna noastră), de când este acest pământ locuit de oameni, ca sufletele oamenilor extrem îndrăgostite de lume să fie acolo trimise şi de acolo, înzestrate cu un înveliş aer-materialic, să poată privi în decursul a câtorva mii de ani într-un mod destul de săturabil la pământul lor frumos de la o depărtare mare de o cale de peste o sută de mii de ore şi să se compătimească pe ele înşişi, că nu mai sunt locuitorii lui zgârciţi. Dar că ele, în ciuda a tot dorul lor aprig, nu pot ajunge iarăşi jos la pământ, pentru acest lucru se îngrijeşte în cel mai bun mod. Câţiva eoni de ani pământeşti le vor aduce la chibzuinţă încetul cu încetul şi pe cele mai îndărătnice!
05] Voi aţi văzut acum, cum s-a format toată creeaţia lumilor materiale, până la luni şi planete, care s-au format aproape peste tot, unde există ele, în acelaşi fel, au aceeaşi natură şi servesc acum la acelaşi scop.
06] Dar aşa cum şi din care motiv a reieşit din începuturi toată creaţia lumii materiale, pănă jos la luni, din duhuri căzute înăuntru în sine, în tot acelaşi fel au reieşit cu timpul munţii, ca prime plante uriaşe ale unei lumi şi apoi tot felul de plante, animale şi la sfârşit omul însuşi pe corpurile cereşti tari şi grele.
07] Duhurile mai bune se smulg violent de la presiunea mereu crescândă a materiei, dizolvând-o pe cea a lor proprie cu puterea voinţei lor. Ele au putut să treacă de îndată dincolo în ordinea duhurilor curate; dar imboldul vechi exercită încă şi puterea lui veche. Dragostea de sine se trezeşte iarăşi, planta suge, animalul mănâncă şi sufletul omului caută, păşind de-abia din nou în vechea formă de Dumnezeire, extrem de lacom mâncare materială şi o aceeaşi tihnă trândavă; el trebuie de aceea să se înfăşoare de îndată cu un trup material, dar care este mai gingaş decât materia veche, păcătoasă. În ciuda trupului gingaş creşte, sufletul pur atât de mult în dragostea de sine, că el ar deveni pe deplin iarăşi o cea mai tare materie, dacă n-aş fi băgat Eu un păzitor în inima lui, o scânteie mică a Duhului Meu de iubire.”

Ev. 04. Capitolul 108

01] (Domnul:) “Voi aţi auzit de răul pământesc – cel puţin voi evreii cu siguranţă! Ce este acesta şi în ce constă el? Vedeţi şi ascultaţi!
02] El este vechea dragostea de sine ca tată al minciunii şi a toate relele din ea; dar minciuna este materia veche, păcătoasă, care de fapt nu este nimic altceva decât o apariţie slobodă şi păcătoasă a dragostei de sine, a lăcomiei, a egoismului, a înfumurării şi a lăcomiei de domnie.
03] Toate acestea s-au format, ce-i drept, din imboldul necesar, pe care trebuia să-l pun în duhuri din pricina recunoaşterii proprii voinţe libere; dar deşi a fost imboldul necesar, aşa nu i-a fost absolut nici o necesitate, ca urmare, devenirea păcătoasă a lumii materiale. Ea a fost doar o urmare permisă din ordinea Mea, din păcate necesară a aceea că atât de multe duhuri n-au vrut să reziste imboldului, deşi ar fi fost în stare, - tot aşa de bine cum au fost în stare de acest lucru de şase ori atât de multe duhuri creeate din străvechi timpuri, dintre care ne stă acum unul la dispoziţie aici şi care poartă numele de Rafael.
04] Duşmanul, care a împrăştiat necontenit neghina printre grâul curat şi care încă o mai împrăştie şi o va mai împrăştia mult timp, este prin urmare vechea dragoste de sine şi suita ei acum vouă cunoscută este neghina şi în sensul cel mai larg esenţa a toată materia, minciuna, a tot satana şi diavol, oricum înfăţişat.
05] Dar cuvântul Meu este sămânţa de grâu aleasă şi curată şi voinţa voastră liberă este ogorul în care semăn şi pun Eu ca semănător a toată viaţa sămânţa cea mai curată a ordinii Mele veşnice.
06] Dacă nu vă lăsaţi copleşiţi de iubirea de sine, ci dacă o combateţi uşor şi puternic cu sabia înfocată a dragostei către Mine adevărate şi celei mai dezinteresate de sine şi a dragostei către fraţii şi surorile voastre în calitatea de semeni ai voştri, atunci veţi menţine ogorul curat de toată neghina şi veţi intra în ziua de apoi voi înşivă în împărăţia Mea ca fiind rodul cel mai curat şi preţios şi acolo veţi vedea şi veţi conduce creaţii noi şi curat duhovniceşti, pe veci!
07] Dar fiţi bine atenţi, ca duşmanul, sau iubirea de sine din voi să nu cuprindă un loc nici măcar cât un atom de mare; pentru că acest atom este deja un germene al adevăratei neghine, care poate, cu timpul, să confişte pe deplin pentru sine voinţa voastră liberă şi partea voastră curat duhovnicească trece atunci tot mai mult dincolo în neghina materiei, unde voi înşivă deveniţi atunci o minciună, pentru că toată materia este vizibil, ca ceea ce este ea, o cea mai veritabilă minciună!

08] Cel mai mic atom al iubirii de sine în voi, acum ucenicii Mei, devine în mii de ani munţi întregi, plini de cea mai otrăvitoare neghină şi cuvântul Meu va fi pus la zid pe uliţe şi străzi împrejmuit cu gunoiul cel mai rău, ca nu cumva să se lovească de acesta vreo minciună plină de înfumurare şi ură! Dar dacă rămâneţi curaţi în ordinea Mea, veţi vedea lupii cu mieii sorbind apă dintr-un pârâu.
09] Eu v-am dat acum o explicaţie, despre care până acum nu i-a fost pus încă nici unui duh ceva în cuget, ca să puteţi trage concluzia din aceasta, cine este Acela, Care este singurul Care vă poate da o asemenea învăţătură şi de ce este El în stare de aşa ceva. Doar din pricina învăţăturii desigur nu, ci din pricina adevăratei fapte, potrivit cu această învăţătură! Dar ca să nu fiţi voi numai ascultători înfumuraţi şi surprinşi a unor învăţături, pe care nu le-a propovăduit niciodată cineva înainte de Mine într-un mod atât de deschis precum Eu acum oamenilor. Nu este de asemenea îndeajuns, că recunoaşteţi acum limpede, că un asemenea lucru v-a vorbit Dumnezeu Însuşi, Tatăl din veşnicie, ci voi trebuie să cercetaţi sever inima voastră, dacă în dragostea ei nu sălăşluieşte vreun atom de neghină. Dacă găsiţi un asemenea lucru, stârpiţi-l împreună cu toate rădăcinuţele cât se poate de mici şi deveniţi activi din belşug potrivit cu ordinea Mea vouă acum deja nu mai necunoscută, aşa veţi secera din aceasta pe veci adevăratul folos al vieţii!
10] Ca să şi puteţi vedea, cum sunt toate acestea, ce v-am explicat acum, vreau să vă deschid ochii pentru o scurtă perioadă de timp, că să puteţi vedea toate acestea şi din propria experienţă. Fiţi de aceea acum bine atenţi la toate ce le veţi vedea!”

Ev. 04. Capitolul 109

01] La această explicaţie nu s-a aşteptat într-adevăr nimeni din motive lesne de înţeles şi o mirare şi minunare trecea acolo prin toţi cei prezenţi, care n-avea nimic cu ce să se asemene, tot aşa ca şi explicaţia Mea.
02] Mulţi se loveau în piept şi urlau peste măsură de tare: “Doamne, Doamne, Doamne, omoară-ne, pentru că noi ne aflăm în faţa Ta ca nişte buturugi de păcate prea grosolane şi mari; şi toate acestea prin vina noastră conştientă şi inconştientă foarte proprie! Tu singur eşti bun şi sfânt; dar toate celelalte, ce poartă aici un înveliş material, sunt rele şi în sine demne de blestemat. O, Doamne, cât de mult timp vom păşi în propria noastră materie? Când vom fi eliberaţi de blestemul vechi?”
03] Spun Eu: “Tocmai acum, deoarece Eu Însumi binecuvântez toată materia prin faptul că Eu Însumi M-am împins înăuntru în blestemul vostru vechi şi i-am adus binecuvântarea prin acest lucru! Toată ordinea veche a cerurilor vechi încetează împreună cu cerurile şi acum se face un cer nou şi o ordine nouă pe baza materiei acum prin Mine binecuvântată şi întreaga creaţie, precum şi acest pământ, trebuie să primească o organizare nouă.
04] După ordinea veche nu putea nimeni, care s-a aflat odată în materie, să ajungă în ceruri; dar de acum încolo nu va putea ajunge nimeni cu adevărat la Mine în cerul cel mai înalt şi curat, care n-a parcurs asemeni Mie calea materiei şi a cărnii.
05] Oricine va fi botezat de acum încolo în numele Meu cu apa vie a dragostei Mele, potrivit cu puterea şi fapta în privinţa Duhului, a învăţăturii Mele şi în numele Meu, de la acela s-a şters pe veci vechiul păcat strămoşesc şi trupul lui nu va mai fi astfel o peşteră veche de ucigaşi în ceea ce priveşte păcatul, ci un templu al Duhului Sfânt.
06] Dar fiecare să fie aici atent, ca el să nu-l necurăţească din nou prin buruiana veche şi otrăvitoare a dragostei de sine! Păziţi-vă numai de aceasta, căci atunci veţi sfinţi trupul şi sângele vostru; şi când duhul curat va ajunge în voi la supremaţia absolută, atunci sufletul nu va învia numai în duh şi prin acesta, spre viaţa veşnică, desăvârşită, ci şi carnea trupului şi sângele împreună cu pielea şi părul!
07] Vedeţi, ce diferenţă este aici între mai devreme şi acum! Dar aşa cum se rânduieşte acum acest lucru, aşa va şi rămâne el pe veci.
08] Soarele care fusese mai înainte plin de blestem, va fi de acum încolo plin de binecuvântare şi tot aşa tot ce are în spaţiul nemărginit o existenţă oricum înfăţişată! Pentru că aşa cum v-am spus, în acest fel preschimb Eu totul într-o stare nouă (2 Petr. 03, 13) şi toate structurile vechi trebuie să fie schimbate, findcă Eu Însumi M-am schimbat prin aceea, că M-am îmbrăcat cu materia.
09] Dar acest lucru îl adaug şi spun: Cine nu va crede şi nu va fi aici botezat cu apă şi cu Duh în şi întru numele şi cuvântul Meu, pentru acela va rămâne valabilă starea cea veche! Asemenea oameni nu vor ajunge în împărăţia Mea şi nu mă vor vedea în lumea de dincolo, ci vor rămâne la graniţele cele mai exterioare ale împărăţiei Mele, unde va fi mult întuneric şi noapte şi multă jale şi scrâşnire a dinţilor. Şi lumina cea mai curată de viaţă a cerurilor nu va pătrunde altfel la ei, decât cum pătrunde lumina unei mici stele fixe către acest pământ şi ei vor şti pe deplin despre adevăratele ceruri de viaţă ale Mele tocmai atât de mult, precum ştiu oamenii acum, aici, cum arată acolo stelele fixe şi ce se află în ele. Oamenii pot să se gândească mereu, zi şi noapte în decursul a o mie ori o mie de veacuri, ce sunt acolo sus aceste puncte strălucitoare, căci aşa vor şti ei şi după această perioadă lungă a timpului tot aşa de mult, cum ştiu ei acum aceste lucruri. Într-adevăr, se vor scula, cu timpul, oameni, care vor inventa aici arme ale ochiului, pentru a vedea obiecte depărtate pe deplin într-un asemenea fel, de parcă s-ar afla ele în deplina apropiere; dar cu stelele fixe nu vor izbuti ei totuşi niciodată nimic, pentru că acestea se află mult prea departe de pământ.
10] Şi tot aşa vor fi puşi în situaţia aceasta în lumea de dincolo păgânii, care n-au crezut şi n-au fost botezaţi, chiar şi în cea mai bună sferă a lor şi vor privi cerurile Mele din cea mai mare depărtare şi le vor judeca pe acestea, precum privesc acum oamenii cerul pământesc înstelat şi precum scot ei la iveală judecăţile lor în privinţa acestuia. Ei vor şti după un mileniu într-adevăr

ceva mai mult despre acesta decât acum şi vor descoperi cel mult, că acestea sunt o sumedenie de sori; dar ce este un soare, cum străluceşte el, cât de mare şi cât de departe se află el, cât de multe planete se rotesc în jurul lui, cum sunt alcătuite acestea, ce fel de locuitori trăiesc pe ele, ce fel de obiceiuri, limbi şi datini există acolo, - aceste lucruri nu le vor desluşi ei cu mintea lor!
11] Şi dacă voi, care ştiţi acum multe, le-aţi spune cumva aceste lucruri, ei nu v-ar crede totuşi; pentru că o minte curat lumească, precum este ea acum la mulţi păgâni ca la ea acasă într-un mod aşa solid, nu crede în nimic, ce nu poate vedea şi cuprinde cu mâinile.
12] Da, Eu voi trezi bărbaţi şi femei în acele timpuri viitoare într-adevăr de asemenea pe ici pe colo printre adevăraţii mărturisitori ai numelui Meu, cărora toate tainele cerurilor şi ale lumilor le vor fi destăinuite de către Mine prin inima lor plină de iubire (Apg. 02, 17f; Joel. 03, 01); dar vor fi puţini, care le vor accepta pe acestea ca un ceva convingător adevărat!
13] Acelora cărora le vor fi relevate aceste lucruri, aceia vor fi în centrul atenţiei şi vor avea o bucurie mare şi vor slăvi şi mări numele Aceluia, Care le-a revelat asemenea lucruri care sunt pentru ei ca şi pe deplin adevărat convingătoare, la care altfel nu poate pătrunde vreodată nici o minte omenească.
14] Da, vor mai fi în viitor oameni pe acest pământ, în faţa căror văz întreaga făptură va fi deschisă, ca un sul al unei scripturi secrete; dar niciunuia care n-a crezut mai înainte în numele Meu şi care n-a fost botezat în Acelaşi, nu-i va fi împărtăşită o asemenea milostivire!”

Ev. 04. Capitolul 110

01] Întreabă Cireniu: “Doamne, eu cred tot ce Tu, o, Doamne, înveţi; sunt eu de aceea deja de asemenea botezat?”
02] Spun Eu: “Nu, botezat nu eşti tu ce-i drept încă; dar acest fapt nu are tocmai o tangenţă cu treaba în discuţie! Pentru că cine crede aici aşa ca şi tine, prietene, acela este în duh aşa de bine ca şi botezat şi anume cu toată binecuvântarea botezului.
03] Evreii au într-adevăr tăierea împrejur, care este un fapt premergător botezului şi n-are pentru sine, precum în faţa Mea nici o valoare, dacă cel tăiat împrejur nu este de asemenea totodată de o inimă tăiată împrejur. Eu înţeleg prin noţiunea unei inimi tăiate împrejur o inimă curat măturată şi umplută cu toată dragostea, care are o valoare mai mare decât tăierile împrejur ale lui Moise până jos la noi. După tăierea împrejur a venit pentru un timp botezul cu apă a lui Ioan, care este continuat de ucenicii săi. Dar acest botez nu este în sine însuşi de asemenea nimic, dacă acestuia căinţa cerută nu-i este ori premergătoare sau totuşi cu totul sigur următoare.
04] Cine se lasă de aceea botezat cu apă în hotărârea serioasă de a se îndrepta cu fapta, nu comite prin aceasta nici un păcat; numai să nu creadă că aici apa ar curăţi inima lui şi ar întări sufletul lui. Acest lucru îl înfăptuieşte voinţa proprie, pe deplin liberă; apa înfăptuieşte numai un semn şi arată prin acelaşi, că voinţa, ca fiind apa vie a duhului, a curăţit acum sufletul de păcate tocmai într-un aşa fel, cum apa naturală curăţeşte aici capul şi tot trupul de praf şi de alt fel de murdărie.
05] Cine a primit botezul cu apă în sensul adevărat şi propriu zis, acela este botezat pe deplin, dacă la înfăptuirea botezului sau înaintea acestuia a făcut voinţa efectul ei în inima botezatului. Dacă aceasta nu este prezentă, nu are botezul pur cu apă nici măcar valoarea cea mai neînsemnată şi nu înfăptuieşte nici o binecuvântare a materiei şi mai puţin o oarecare vindecare.
06] Tot aşa nu are de asemenea absolut nici o valoare botezul cu apă asupra copiilor imaturi, decât acela al unui semn pur exterior pentru preluarea într-o obşte mai bună, copilul primind un oarecare nume, care pentru viaţa sufletului nu are nici măcar cea mai neînsemnată valoare, ci doar şi numai una exterioară, politică. S-ar putea da din acest motiv copilului un nume şi fără tăierea împrejur şi de asemenea, fără botezul cu apă a lui Ioan şi toate aceste lucruri ar fi tot una în faţa Mea; pentru că nici un nume nu sfinţeşte sufletul unui om, ci doar voinţa bună şi liberă de a înfăptui drept o viaţă întreagă după recunoaşterea cea mai bună. Orice nume poate fi sfinţit prin voinţă şi prin faptă; dar invers este imposibil ca să fie vreodată cazul acesta.
07] Atunci când Ioan a botezat, i s-au adus lui copii precum şi ucenicilor lui, ca să fie botezaţi şi el i-a şi botezat doar dacă s-au înfăţişat pentru copil reprezentanţi conştiincioşi care au jurat pe ce este mai sfânt, că poartă cea mai râvnitoare grije pentru educarea duhovnicească a acestora. Aşadar, în acest caz poate fi un copil într-adevăr botezat cu apă din pricina numelui; dar botezul sfinţeşte sufletul şi trupul copilului nu pentru mai mult timp, decât până ce copilul ajunge la adevărata recunoaştere a lui Dumnezeu şi a persoanei propri şi până la folosirea voinţei libere. Până atunci are reprezentantul de a se îngriji în modul cel mai conştiincios, ca copilul să fie înzestrat cel mai bine cu toate ce sunt necesare spre dobândirea adevăratei sfinţiri, - căci altfel reprezentantul îşi asumă toată responsabilitatea încărcată pe sufletul său.
08] Este de aceea mai bine, ca să se lăse botezul cu apă să aibe de-abia atunci loc, când un om este în stare pentru sine să îndeplinească toate condiţiile spre vindecarea sufletului său şi a trupului său din recunoaşterea sa şi din autodeterminarea de bună voie a sa. De altfel, nu este botezul cu apă neapărat necesar pentru vindecarea sufletului şi a trupului, ci doar recunoaşterea şi fapta potrivită cu recunoaşterea corectă a adevărului din Dumnezeu. Dar dacă se botează cu apă, atunci nu este nevoie tocmai numai de apă din Iordan, din motivul că Ioan a botezat în Iordan, ci pentru acest fapt este bună orice apă proaspătă, dar apa de izvor este mai bună decât apa din cisternă, pentru că aceasta este mai prielnică pentru sănătatea trupească decât apa de cisternă mai stricată.
09] Botezul adevărat şi la Mine singur valabil, este acela cu focul dragostei către Mine şi către aproapele şi cu râvna vie a voinţei şi cu Duhul Sfânt al adevărului veşnic din Dumnezeu. Aceste trei lucruri sunt acelea, care dau în ceruri pentru oricine o mărturie valabilă; acestea sunt ele:

dragostea, ca fiind adevărata mamă; voinţa, ca fiind cuvântul viu şi propriu-zis, sau Fiul Tatălui; şi în sfârşit, Duhul Sfânt, ca fiind adevărata înţelegere al ordinii veşnice şi vii din Dumnezeu, dar aceasta ca fiind viu activă în om şi doar şi numai în om! Pentru că ceea ce nu este aici în om şi ceea ce nu se întâmplă din imboldul de voinţă foarte propriu, nu are nici o valoare pentru om şi pentru că acest fapt n-are şi nici nu poate avea vreo valoare pentru om, de aceea el nu poate avea nici în faţa lui Dumnezeu vreo valoare.
10] Pentru că Dumnezeu în propria Sa existenţă este atâta timp nimic pentru om, până ce omul îl recunoaşte pe Dumnezeu din învăţătură şi face în aşa fel ca voinţa Acestuia să fie voinţa lui foarte proprie prin dragoste şi prin râvna cea mai vie de a-şi rândui toată înfăptuirea şi neînfăptuirea numai potrivit cu voia cea mai înaltă recunoscută. De-abia prin acest fapt chipul şi asemănarea lui Dumnezeu devine vie în om, creşte şi întrepătrunde toată fiinţa omului. Unde se întâmplă acest lucru, acolo se întâmplă atunci de asemenea, că omul pătrunde în toate adâncimile Dumnezeirii; pentru că chipul şi asemănarea lui Dumnezeu în om este o cea mai desăvârşită proporţie simetrică al Unuia şi Aceluiaşi Dumnezeu din veşnicie.
11] Dacă acest lucru se întâmplă în om, atunci totul este sfinţit în el şi s-a dobândit adevăratul botez al naşterii din nou al duhului. Printr-un asemenea botez omul se face atunci un adevărat prieten al lui Dumnezeu şi este în sine însuşi tot aşa de desăvârşit, precum Tatăl din ceruri desăvârşit este. Şi Eu v-o spun vouă tuturor în mod precis, că voi toţi trebuie să râvniţi din toate puterile voastre către faptul de a deveni tot aşa de desăvârşiţi, precum este aici desăvârşit Tatăl din ceruri! Cine nu devine atât de desăvârşit, acela nu vine la Fiul Tatălui. (Lev. 11, 44; Lev. 19, 2; Lc. 6, 36; MEI. 01. 155, 15; MEI. 01. 39, 5; MEI. 01. 39, 8; MEI. 01. 50, 13; MEI. 01. 71, 13; MEI. 01. 39, 5-10; MEI. 02. 159, 14; MEI. 03. 180, 6; MEI. 04. 1, 4; MEI. 04. 39, 1; MEI. 04. 110, 11; MEI. 04. 245, 4; MEI. 05. 271, 6; MEI. 06. 226, 10; MEI. 07. 54, 12-13; MEI. 07. 139, 6; MEI. 08. 27, 11; MEI. 09. 22, 5; MEI. 09. 24, 5; MEI. 09. 102, 7; Jl. gso 2. 18, 5)
12] Dar cine este Fiul? Fiul este dragostea Tatălui. El este dragostea dragostei, El este focul şi lumina, El este Fiul din iubire sau înţelepciunea Tatălui. Dar dacă prin urmare proporţia simetrică a Tatălui este în voi, atunci trebuie ea doară să devină aşa de desăvârşită întru toate ca Însuşi Tatăl străvechi, căci altfel n-ar fi ea un chip şi o asemănare a Tatălui; dar dacă ea, ca chip şi asemănare, nu este desăvârşită, de unde să-i vină atunci omului înţelepciunea, sau cum să ajungă atunci omul la adevărata înţelepciune?
13] Dar aşa cum Tatăl Se găseşte necontenit în Mine, tot aşa Mă găsesc şi Eu în Tatăl şi tot aşa trebuie să vă găsiţi voi în voi înşivă, căci atunci vă veţi găsi şi în Dumnezeu prin acest fapt şi Dumnezeu Se va găsi în voi. Aşa cum Eu şi Tatăl sutem aici Una, tot aşa trebuie şi voi să fiţi mai întâi una în voi cu proporţia simetrică a Tatălui din voi. Dacă sunteţi astfel, atunci aţi devenit una şi cu Mine şi cu Tatăl veşnic din Mine, deoarece Eu şi Tatăl din Mine suntem Una cu desăvârşire din veşnicie!"
14] Aici spun ucenicii: "Doamne, acest fapt nu-l înţelegem! Tu devi dur în învăţătura Ta! Noi Te rugăm foarte stăruitor, ca să doreşti să Te exprimi mai limpede şi în această privinţă!"
15] Spun Eu: "Sunteţi deci şi voi încă neînţelegători? Cât de mult va mai trebui să vă suport şi pe voi astfel?! O, tu fel încă tare dat pe dos! Dar doară vouă să vi se dea să înţelegeţi secretul împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ!
16] Unde aveţi aşadar gândurile inimii voastre?! De mai multe ori v-am explicat deja, cine este Tatăl şi cine este Fiul, că Tatăl şi Fiul Se comportă tocmai aşa, precum se comportă înţelepciunea şi iubirea laolaltă, sau precum căldura şi lumina. Eu v-am arătat, cum lumina n-ar fi de nici un folos fără căldură, dar şi o căldură fără lumină n-ar aduce nici un spic pe câmpuri la maturitate. Eu v-am arătat, cum se dezvoltă mereu o lumină din căldură, pentru că, căldura este prima exprimare a unei oarecare activităţi precise; apariţia unei activităţi este însă lumina, care se multiplică, aşa cum se multiplică o oarecare activitate ordonată şi totuşi nu pricepeţi voi acest <Una> al Tatălui şi al Fiului şi nu pricepeţi acest <Una> dintre voi şi Mine!"
17] Spun ucenicii: "Doamne, numai să nu Te superi de aceea pe noi! Noi înţelegem acum deja acest fapt şi ce s-ar mai pierde aici cumva, vom putea să adăugăm şi să ajungem – într-adevăr din urmă în privinţa socotelii după dreptate şi bună cuviinţă!"
18] Spun Eu: "Eu ştiu desigur că acesta va fi cazul; dar Eu v-am spus aceste lucruri, pentru că observ bine, că v-a interesat mai mult punerea de întrebări decât cunoaşterea."

Ev. 04. Capitolul 111

01] Spune Cireniu la acestea: "M-a mirat pe mine însumi, că ucenicii Tăi n-ar înţelege ceea ce eu am înţeles totuşi destul de bine şi cu siguranţă toţi ceilalţi de asemenea! Dar acum, deoarece Tu, o, Doamne, eşti deja o dată în starea de a lămuri lucruri, pe care nu le-a lămurit niciodată cineva înainte de Tine, de aceea doresc deci să aud acum de la tine, ce caracter al unui lucru se are la evrei cu interzicerea savurării mâncărurilor noastre şi cu atingerea unor anumite lucruri numite necurate! Noi păgânii am savurat totul şi nu ne-am necurăţit după învăţătura noastră! Vechii egipteni au mâncat de asemenea tot, ce au înfăţişat numai timpul şi experienţa ca fiind comestibile şi eu nu ştiu nimic despre o necurăţire, - ba din contră ştiu din istorie, că Egiptul a purtat duhuri foarte curate şi cu adevărat măreţe pe meleagurile lui; şi la noi romanii au existat dintre aceia în toate timpurile, de asemenea. De ce trebuiau tocmai evreii să ducă lipsă de tot felul?"
02] Spun Eu: "Pentru că neamul lor, ca fiind păstrat de la Adam încoace, îşi avea obârşia de sus şi în timpul actual mai este astfel în cea mai mare parte şi este menit pentru faptul, ca Eu să pot veni în mijlocul lui, în lume şi în această materie, pentru mântuirea a toată făptura. Tu ai auzit totuşi,

cum întreaga materie a fost acum binecuvântată şi sfinţită prin Mine, deoarece şi Eu Însumi am îmbrăcat materia?! Tu răspunzi în inima ta afirmativ la asemenea lucruri! Vezi, înainte de întruparea Mea pe acest pământ s-a aflat, precum şti acum, mai mult sau mai puţin blestemul asupra aceluiaşi, - nu de parcă Dumnezeu l-ar fi blestemat, ci fiindcă el a devenit în sine un blestem propriu sub înfăţişarea unui ceva duhovnicesc laolaltă restrâns în consecinţa dragostei de sine, a egoismului, a înfumurării şi a lăcomiei de domnie!
03] Dar totuşi au existat şi există în materie nivele şi grade diferite între foarte multă duritate, mai multă, mai puţină şi aproape absolut nici una. Dar cu cât mai dură este o oarecare materie, cu atât mai sălbatică şi în sine mai necurată este ea, pentru că a ei parte duhovnicească în ea restrânsă laolaltă este alcătuită în aceeaşi proporţie din cu atât mai multă neghină deja cunoscută.
04] Animalele care s-au alăturat imediat la început populaţiei de oameni ai acestui pământ – precum vita, oaia, capra şi dintre păsări găina şi porumbelul -, sunt desigur de natură mai curată şi sunt de un caracter mai blând şi carnea lor fusese omului, care venise de sus, desigur cea mai prielnică din pricina păstrării mai curate a sufletului; numai că aceste animalele, trebuiau să fie pe deplin sănătoase şi nu era voie să fie tăiate nici în timpul când sunt în rut, pentru că într-o asemenea vreme animalul altfel curat este mai necurat.
05] Dar după aceea s-au alăturat omului şi alte animale – precum calul, măgarul, cămila, porcul, câinele şi pisica -, totuşi deja la început, numai copiilor acestui pământ, în timp ce, cu excepţia măgarului singur şi după aceea şi a cămilei, animalele mai înainte menţionate s-au aflat şi se mai află şi acum cu evreii într-o prietenie foarte neînsemnată.
06] Evreul are cu adevărat o frică proprie faţă de un cal, faţă de un câine, nu este un prieten al unei pisici şi nu are tocmai de asemenea prea multă încredere în cămilă. Păsările de apă blânde îi sunt dezgustătoare şi găinile şi curcile nu le poate suporta el deja pentru nimic în lume şi va dură încă mult timp, până ce va fi el prietenul acestor animale. Acestea îl scârbesc pe evreul adevărat într-un mod cu totul imens de tare, în timp ce grecilor, precum şi vouă romanilor, le-au dat acestea deja de mult o friptură plăcută şi foarte populară.
07] De acum încolo stau lucrurile fireşte cu totul altfel şi vor sta cu mult mai altfel, după ce Mă voi fi dus o dată acasă! Ca semn a toate acestea, îi voi arăta, după reîntoarcerea Mea acasă, unuia dintre ucenicii Mei, care mai este un evreu convins din şcoala veche, în grădina mare a fratelui Corneliu, ce fel de mâncăruri vor putea fi mâncate în viitor fără toată reţinerea. (Apg. 10. 9-16)
08] Acum ţi-am şi arătat motivul acestei legi de mâncare mozaică pentru evrei şi tu şi voi toţi trebuie să admiteţi acum într-adevăr un asemenea fapt! De aceea este acum timpul să trecem mai departe la acel lucru, din pricina căruia am venit de fapt şi mai ales pe acest munte!”

Ev. 04. Capitolul 112

01] (Domnul:) “Eu am spus că veţi vedea aici lucruri miraculoase de felul cel mai rar; acum nu s-a întâmplat nimic altceva cu excepţia bilei luminoase aduse încoace de către Rafael din adâncimea şi înălţimea Africii, cu toate că noaptea a trecut deja peste miezul ei. Eu v-am făcut atenţi şi mai devreme asupra faptului că voi deschide ochii voştri pentru un timp scurt, ca să puteţi vedea numai deocamdată o singură dată, cum arată starea aşa cu totul de fapt în lume.
02] Dar înainte să fac acest lucru, vă spun şi vă poruncesc chiar vouă tuturor, să nu cumva să spuneţi cuiva ceva despre aceste viziuni; fiindcă pentru acest fapt nu va fi omenirea lumii într-adevăr încă foarte mult timp şi nici pe departe matură şi nu este de fapt de asemenea absolut deloc necesar pentru mântuirea sufletului ei, ca omenirea lumii să afle aşa ceva! Numai dacă ea vrea să se lase extrem de tare complăcută în faptul de a-L iubi pe Dumnezeu mai presus de toate şi pe aproapele ei ca pe sine însăşi, atunci îi vor fi revelate oricum toate celelalte şi cele următoare, atât de mult pe cât este necesar.
03] Dar voi, ca primele temelii de bază ale învăţăturii Mele, trebuie să ştiţi pentru voi unele lucruri mai mult în secret decât toţi ceilalţi laolaltă, ca nu cumva să ajungeţi după un timp în vreo ispită în privinţa căderii de la această învăţătură a Mea.
04] Dar toate acestea nu se vor pierde nici când vor fi trecut aici o mie şi nu pe deplin o mie de ani de acum
încolo şi când învăţătura Mea va fi îngropată aproape pe deplin în cea mai murdară materie, atunci voi trezi în
acel timp oameni, care vor scrie pe hârtie cu totul cuvânt cu cuvânt, ceea ce s-a discutat de către voi şi de către
Mine şi ceea ce s-a întâmplat aici şi îi vor înmâna acestea lumii într-o carte mare, căreia îi vor fi iarăşi deschişi
ochii într-un mod multiplu prin acest fapt!
05] Nota bene: Tu, slujitorul şi scribul Meu, eşti acum într-adevăr de părere, de parcă de-abia am menţionat atunci aceste lucruri?! Vrei şi tu să devii slab în credinţă, precum eşti tu încă slab în carnea ta?! Vezi, Eu ţi-o spun, că i-am menţionat lui Cireniu şi lui Corneliu chiar şi al tău nume şi alte mai multe şi ei sunt acum de asemenea martorii cei mai fericiţi a toate acestea, ce îţi spun acum în peniţă. Dar Eu îţi voi da la sfârşit şi ţie anumite nume, care de acum în două mii de ani vor scrie lucruri încă mai mari pe hârtie şi vor înfăptui lucruri mai mari decât tine acum! – Un asemenea fapt reţine deocamdată şi scrie totul cu o credinţă deplină!

06] Despre acest lucru se miră Cireniu foarte şi Corneliu Mă întreabă mai amănunţit despre bărbaţii cărora le va fi acordat un asemenea privilegiu.
07] Şi Eu le-am spus starea, caracterul şi chiar şi numele acelora şi am adăugat: "Unul dintre aceia, căruia îi vor fi revelate într-adevăr cele mai multe lucruri, mai mult decât acum vouă tuturor, se va trage în linie dreaptă bărbătească de la fiul cel mai mare al lui Iosif şi va fi prin urmare şi un urmaş adevărat al lui David, după trup. El va fi, ce-i drept, asemenea cărnii slabe a lui David, dar, în schimb, de un duh cu atât mai puternic! Bine acelora care îl vor asculta şi îşi vor rândui viaţa lor potrivit cu acele cuvinte!
08] Dar şi ceilalţi oameni mari treziţi se vor trage cel mai adesea din sămânţa lui David. Pentru că asemenea lucruri pot fi date numai acelora, care provin chiar şi în mod trupesc de acolo de unde provin şi Eu în mod trupesc; pentru că şi Eu provin din David din pricina Mariei, mama acestui trup al Meu, deoarece Maria este de asemenea o fiică cu totul veritabilă a lui David. Aceşti urmaşi ai lui David se vor afla în acele timpuri, ce-i drept, mai ales în Europa, dar de aceea vor fi ei totuşi urmaşi cu totul puri şi adevăraţi al bărbatului după inima lui Dumnezeu şi capabili de a purta cea mai mare intensitate de lumină din ceruri. Pe un tron pământesc nu vor mai ajunge ei într-adevăr niciodată, dar cu atât mai mult vor fi ei aştepţi în împărăţia Mea şi Eu îi voi pomeni într-adevăr totdeauna pe fraţii Mei! Şi cei mai mulţi dintre ucenicii Mei, care sunt aici, provin de la David după părinţii de partea bărbătească şi sunt de aceea fraţii Mei în mod trupesc şi în tot adevărul, cu excepţia unuia, care nu este de sus, ci provine pur din această lume. El n-ar trebui să fie într-adevăr prezent şi totuşi trebuie să existe el, ca ceea ce este scris, să se împlinească!"
09] Spune Cireniu pe deplin mirat: "Deci numai urmaşilor lui David le vei revela tot timpul voinţa Ta? Sunt deci Matael, Zinka şi Zorel de asemenea urmaşi ai marelui împărat? Pentru că acestora le revelezi acum doară de asemenea aceleaşi lucruri ca şi urmaşilor lui David!"
10] Spun Eu: "Prietene, aceasta de aici nu se întâmplă pe calea revelaţiei secrete, ci bine receptibil pentru orice ureche trupească prin cuvântul deschis! Dar cu totul altceva este a auzi cuvântul secret, interior, care vine aici din inima Mea în inima aceluia, care îl aude în sine; şi pentru acest lucru trebuie să fie deja o anumită linie pregătită de oameni, a căror interior este capabil să suporte atotputernicia şi atoatestăpânirea cuvântului Meu! Pentru că pe orice nepregătit l-ar nimici şi l-ar omorî deja numai o iotă, venind nemijlocit din Mine. Dar când va fi aceasta scisă o dată pe hârtie, atunci pot s-o citească într-adevăr oamenii, care sunt de o voinţă şi de un cuget bun; acest fapt nu numai că nu-i va omorî, ci îi va întări şi fortifica spre viaţa veşnică.
11] Dar dacă acest fapt l-ar citi oameni răi ai lumii, pentru a-l defăima, atunci şi pe ei i-ar distruge şi omorî acesta, chiar dacă este el numai scris! – Acum ştii tu de asemenea, cum se comportă aici aceste lucruri; şi Eu o spun acum, ca să vă ţineţi în stare de pregătire pentru a vedea minunile devenirii, existenţei şi ale dăinuirii pe veci!"
12] Spune Cireniu: "Doamne, pregătiţi suntem noi într-adevăr, ca să vedem ce ne va oferi milostivirea Ta mare şi cu totul specială; dar numai o întrebare cu totul mică aş dori s-o am mai înainte răspunsă de către Tine, dacă este posibil!"
13] Spun Eu: "Întreabă tu într-adevăr şi Eu îţi voi răspunde!"

Ev. 04. Capitolul 113

01] Spune Cireniu, întrebând: "Doamne, dacă pentru ascultarea cuvântului Tău sfânt sunt capabili pentru mai târziu numai cei pregătiţi într-o anumită privinţă chiar trupesc şi mai ales sufletesc, atunci celor incapabili le foloseşte doară puţin, dacă ar fi ajuns ei şi la adevărata naştere din nou în duh printr-o viaţă încă cât se poate de severă; ei totuşi nu vor fi cinstiţi cu milostivirea de a aude cuvântul inimii Tale în inimile lor! Pentru că ei nu-l pot suporta, fiindcă nu sunt pregătiţi şi rânduiţi pentru acest fapt deja din partea lui David. Dar eu sunt de părere că toţi oamenii, venind de sus sau de jos, dacă trăiesc ei conform cu voinţa Ta, ar trebui să ajungă de asemenea la aceleaşi capacităţi! Duhul care întrepătrunde sufletul lor şi în sfârşit chiar şi trupul lor, va fi doară totuşi de asemenea capabil să suporte un cuvânt de la Tine?!"
02] Spun Eu: "Prietene! Tu Îmi eşti foarte drag, valoros şi scump; dar aici ai judecat, prin întrebarea ta asupra acestui fapt ca un orb despre culorile frumoase ale curcubeului. Ar putea chiar să Mă mire la o asemenea judecată a ta, că mădularele trupului tău n-au ajuns deja de mult într-o răscoală împotriva capului tău, pentru că ele nu sunt de asemenea înzestrate cu acele capacităţi, cu care se poate lăuda capul.
03] Picioarele tale sunt pentru sine oarbe şi surde şi trebuie să îndeplinească cea mai grea muncă în ciuda înzestrării extrem de vitrege. Mâinile tale trebuie să îndeplinească în exterior voinţa ta şi trebuie să facă acuşi asta acuşi aialaltă şi n-au totuşi ochi pentru a vedea lumina frumoasă şi n-au nici o ureche pentru a auzi armonia minunată a cântecului; ele n-au de asemenea nici un simţ al mirosului şi nici unul al gustului, pentru a gusta plăcerea condimentată a vieţii! Găseşti tu într-adevăr, că asemenea mădulare sunt de aceea într-o stare foarte rea faţă de cap?
04] Sau n-ar putea să se plângă o dată un gard de spini faţă de o vie de struguri şi să spună: <Ce am comis eu aşadar, că nu are voie să mi se împărtăşească milostivirea, în consecinţa căreia şi eu să pot o dată să mă mândresc cu struguri minunaţi?!>
05] Nu ştii tu aşadar, că totul este cel mai exact măsurat din partea Mea şi că totul îşi are menirea lui?! Aşa cum stau lucrurile între diferitele mădulare ale trupului tău, că unul slujeşte tuturor celorlalte cu capacitatea lui singur proprie, astfel sunt şi oamenii de tot felul de capacităţi şi pot, slujind, să se dovedească folositori reciproc şi acest fapt este atunci tocmai cea ce condiţionează şi constituie cea mai înaltă fericire a vieţii.

06] Dacă capul tău şi inima ta sunt de o voie bună, atunci vor fi şi toate celelalte mădulare de o voie bună şi voioase; dar dacă este numai un oarecare cel mai mic mădulărel cumva în suferinţă, atunci s-a şi sfârşit voia bună a capului, a inimii şi a toate celelalte mădulare, pentru sine cu totul sănătoase! Toate sunt triste din pricina acelui unu şi pun totul la contribuţie, pentru a-i ajuta acelui un mădular şi pentru a-l face sănătos.
07] Este desigur o meserie frumoasă să posezi capacităţile de a auzi vocea dragostei Mele, a o scrie pe hârtie şi a o împărtăşi celorlalţi oameni, cărora le lipseşte această capacitate, dacă sunt ei înseta ţi după ea; dar o tot aşa de frumoasă capacitate a inimii este faptul de a reţine în inimă cele auzite şi de a trăi potrivit cu acestea. Dacă un om a ajuns o dată astfel, chiar şi dacă provine el de jos, la naşterea din nou a duhului său, atunci va găsi el deja răsplata desigur cea mai bine măsurată pentru acest fapt şi se va plânge tot aşa de puţin împotriva celui înzestrat de a auzi cuvântul, cum degetul tău mic s-a plâns vreodată cumva o dată de aceea, că n-a devenit un ochi al capului tău! – Spune-Mi acum, dacă eşti mulţumit cu acest răspuns!”
08] Spune Cireniu: “Doamne, - mai mult decât pe deplin! Şi nici nu Ţi-aş mai veni vreodată cu o asemenea întrebare extrem de prostească! Dar tu să ai acum milostivirea într-un mod pe deplin cu totul nederanjată de a ne lăsa să vedem ceva!”

Ev. 04. Capitolul 114

01] Spun Eu: “Vedeţi, Eu am rânduit, ca această bilă luminoasă să fie adusă încoace din cel mai adânc mijloc al Africii, pentru faptul de a vă descoperi lumea duhurilor din natură într-un mod oarecum fără minuni, mai mult pe o cale naturală, pentru voi până acum încă cu totul necunoscută!
02] Lumina acestei pietre are proprietatea de a acţiona asupra nervilor de viaţă a adânciturii stomacului într-un asemenea fel, că sufletul trage într-acolo capacitatea lui de vedere după o acţionare mai îndelungată a acestei lumini şi începe prin aceasta să vadă chiar şi lucrurile cele mai tăinuite. Vederea voastră se va transpune acum pe deplin acolo şi voi veţi vedea astfel mai bine cu ochii închişi, decât aşa acum cu cei mai deschişi ochi ai trupului.
03] Pentru unii oameni are şi luna un efect asemănător, dar niciodată în măsura înaltă şi puternică ca lumina pietre. Închideţi acum ochii voştri şi convingeţi-vă, dacă nu vedeţi mai bine cu adâncitura stomacului decât cu ochii naturali!”
04] La aceste cuvinte ale Mele şi-au închis toţi ochii şi nu se putea mira îndeajuns despre această cea mai ascuţită capacitate de vedere a sufletului prin adâncitura stomacului.
05] Numai Mataelşi cei patru însoţitori ai lui au spus: “Această privelişte miraculoasă nu ne este absolut deloc străină; pentru că în acest fel am văzut adesea cele mai rare lucruri şi am mers adesea peste locuri, peste care, în starea natural trează, n-ar putea să treacă nici un muritor fără căderea cea mai urâtă şi am văzut astfel tot aerul, precum şi apa mărilor şi a lacurilor, a râurilor şi a pârâurilor necontenit dens umplută cu tot felul de uimitoare larve şi ciudăţenii, care în aer, se împingeau mai departe mai repede sau mai încet către toate direcţiile cunoscute ale vântului; de asemenea, pluteau ele în sus şi în jos, se întorceau acuşi încet, acuşi foarte repede în cercuri. Unele şedeau oarecum ca fulgii de zăpadă jos, pe pământ şi se ascundeau târându-se, oarecum într-un mod rapid, în ascunzişurile lor; unele erau supte de către plante ca şi cum este suptă roua de către acestea, altele de către solul pământesc şi încă câteva de către tot felul de pietre.
06] Cele ascunzându-se târâş în solul pământesc şi cele preluate prin absorbţie de către lumea plantelor şi a pietrelor n-au ieşit iarăşi la iveală; dar acolo unde un oarecare pom sau o buruiană sau ceva animalic se descompunea, se ridicau, la început arătând un abur uşor, fosforescent, tot felul de arătări noi, care se cuprindeau în număr de sute de mii şi se topeau laolaltă într-o formă deja cu totul bine dezvoltată.
07] Dacă forma a fost o dată finită, nu dura absolut deloc mult timp şi această formă, ca şi înzestrată cu un fel de conştienţă proprie, începea să se mişte şi se comporta precum un câine, când caută ceva, ce a mirosit pe undeva nasul lui fin.
08] Noi am văzut aceste fiinţe plutind de obicei către turmele de oi, de capre şi către cirezile de vite. Când au ajuns o dată la acestea, rămâneau ele printre aceleaşi; şi dacă se înfăptuia o împerechere de către animale, pentru care fapt păreau ele că îndemnau foarte tare animalele, erau ele iarăşi absorbite de către animalele pe care le fertilizau, precum o rouă de către iarba devenită deja puţin uscată şi nu mai ieşeau la iveală.
09] Multe dintre asemenea forme se mişcau în grabă şi către ape şi pluteau prinprejur alunecând uşor pentru o perioadă de timp pe suprafaţa acestora. Unele se scufundau apoi decis sub apă; unele se îmbulzaeu mai mult laolaltă devenind o masă ceţoasă şi abia atunci se scufundau, când se topeau iarăşi laolaltă către o formă nouă, care nu arareori arăta asemănător cu un mic animal de apă.
10] Dar ceea ce a fost faptul cel mai ciudat, aşa vedeam noi, cum se ridicau acum din apă necontenit mii de feluri de ciudăţenii, de larve şi de forme şi ele aveau înfăţişarea aproximativă a tot felul de insecte zburătoare, precum şi a unor păsări mici şi mari de tot felul şi soiul. Ele aveau aripi, picioare şi alte extremităţi de-a dreptul foarte bine dezvoltate; dar ele nu se foloseau de aceleaşi ca păsările, ci totul atârna de ele şi ele pluteau atunci mai mult ca puful şi fulgii prinprejur în aer. Numai când un sol de păsări adevărate venea zburând în apropierea lor, se vedeau mişcări adevărate ale vieţii la aceste larve şi forme ceţoase; ele şi plecau atunci cu solul şi erau ca absorbite de acelaşi într-un timp scurt.
11] Dar din înălţime descopeream mereu un praf luminos căzând ca ploaia, uneori mai mult, alteori mai puţin dens şi îndeosebi des, era el de văzut peste suprafaţa apei. Dacă priveam mai

îndeaproape la acest praf, se găsea în privinţa lui de asemenea o oarecare formă, care arăta asemănător ori unor ouţe mai mici sau unor animăluţe de apă extrem de mici şi acest praf era însă de asemenea de îndată înghiţit de apă.
12] Oh, s-ar putea povesti aici foarte multe, dacă am avea timpul pentru acest lucru! Dar ceea ce am văzut mai înainte în starea noastră nefericită, aceea vedem acum iarăşi cu ochi într-adevăr închişi şi această privelişte trezeşte în noi iarăşi amintirea, care ne strigă acum tare: <Toate acestea le-aţi văzut în decursul a câtorva ani în fiecare seară şi în fiecare noapte!> Uneori aveam aceeaşi viziune chiar şi ziua, când era vremea aşa bine tulbure ca toamna, dar fireşte că nu ştiam, ce să concluzie să fi tras din aceste lucruri; dar acum înţelegem treaba din fericire şi ştim ce iasă din aceasta şi de unde vine ea şi ce este ea! De aceea, Ţie, o, Doamne, toată cinstea, toată dragostea, toată mulţumirea şi toată veneraţia!”

Ev. 04. Capitolul 115

01] Spune acum Jarah, care se odihneşte lângă noi: “Dar Doamne! Ce fel de bărbăţei mici sunt deci aceştia? Ei au venit din pădure şi se aşează acum împânzindu-ne în felul cetelor de toate culorile! Unii par să aibe o îmbrăcăminte ceţoasă; Dar cei mai mulţi sunt pe deplin goi şi au însă toţi mărimea unor copii de abia doi ani.”
02] Spun Eu: “Acestea sunt suflete omeneşti de pe acest pământ şi deja concrete, care n-au parcurs încă, calea în trup. Ele n-au nici până acum vreo dorinţă deosebită pentru acest lucru, pentru că se tem prea tare de o nouă întemniţare în materie. Cele îmbrăcate au chiar un fel de limbă, care fireşte că nu-i foarte complexă; dar o anumită inteligenţă de maimuţă o posedă toţi!”
03] Spune Jarah: “M-ar înţelege cele îmbrăcate, dacă m-aş adresa lor?”
04] Spun Eu: “Încearcă o dată asta, crezând în această speranţă!”
05] Aici îşi ia Jarah un elan de curaj şi îl întreabă pe unul albastru luminos îmbrăcat cu ceaţă: “Cine sunteţi voi deci şi ce vreţi aici?”
06] Bărbăţelul albastru luminos păşeşte acum foarte aproape de Jarah, se holbează destul de rigid la ea şi spune după aceea: “Cine ţi-a poruncit, tu carne urât mirositoare, să ne întrebi pe noi cei curaţi?! Cu excepţia acelui unu şi cu excepţia a încă unuia, mirosiţi voi toţi foarte scârbos în felul materiei; şi acesta este duşmanul cel mai mare al nasurilor noastre! Întreabă-ne în viitor de-abia atunci, tu hoit urât mirositor, când vei fi primit o poruncă pentru acest fapt de la Duhul atotputernic al tuturor duhurilor, - altfel îngrijeşte-te, cum vei scăpa într-un fel bun de sacul tău cărnos de molii!”
07] O întreb Eu pe Jarah: “Aşadar, fiica Mea, cum îţi prieşte acest răspuns?”
08] Spune Jarah: “Doamne, Doamne, ah, aceste fiinţe sunt doară cu totul îngrozitor de dure şi aspre! Sunt eu aşadar într-adevăr un hoit chiar atât de urât mirositor? Eu nu mă pot ajuta acum mai departe de atâta mâhnire; da, aş putea să disper acum foarte uşor!”
09] Spun Eu: “Uite, uite, fiica Mea mică, duhuleţul ţi-a făcut doară un bine! De ce te mânii acum din această pricină?! Duhuleţul ar fi putut să-ţi spună fireşte într-adevăr cu cuvinte mai drăguţe, că în tine sălăşluieşte foarte tăinuit încă o înfumurare foarte mică de frumuseţe; dar duhuleţul nu este un artist în ale vorbirii, are o bogăţie de cuvinte numai abia suficientă şi vorbeşte aşa cu totul de fapt mai mult din sentimentul lui decât dintr-o oarecare înţelegere.
10] S-a distrus fericirea inimii tale, că te-ai adresat celui albastru luminos? Dacă l-ai fi întrebat de-abia pe unul aşa roşu ardent despre ceva asemănător, ca şi pe cel albastru luminos, acela ţi-ar fi acordat abia un răspuns, că ai fi decăzut de aceea într-un leşin de atâta supărare. Dar acum mulţumeşte pentru binefacerea, care ţi-a acordat-o cel albastru luminos, căci atunci va fi de vorbit într-adevăr un cuvânt mai bun cu el!”
11] Jarah ascultă din inimă de acest sfat şi îi spune de îndată duhuleţului care se holbează încă rigid la ea: “Eu îţi mulţumesc, dragă bărbăţel, pentru binefacerea, pe care mi-ai pricinuit-o prin cuvinţelul tău lipsit de toată cruţarea; dar numai să nu te superi de aceea pe mine! Aşa-i, dragă bărbăţel, tu nu vei fi sau vei rămâne de aceea totuşi supărat pe mine?”
12] Aici scoate bărbăţelul un râset luminos şi spune râzând: “Acela care ţi-a spus asta, ar fi deja în ordine, - dar tu gâscă mică de zăpadă nici pe departe; pentru că pe pământul tău urât mirositor n-a crescut nici gândul, nici voinţa pentru acest lucru! Dar mai suportabilă îmi eşti tu acum într-adevăr decât mai devreme; numai în afară nu s-a stins încă nici pe departe înfumurarea ta mică de frumuseţe. Numai tu să nu-ţi închipui absolut nimic; pentru că totul, ce este al tău, este rău, - partea bună aparţine altcuiva!”
13] Spune Jarah: “Dar spune-mi, tu bărbăţel drag, de unde ştii aşadar toate acestea?”
14] Râde iarăşi omuleţul şi spune: “Ceea ce se vede, aceea nu este nevoie să se ştie! Tu doară vezi acum de asemenea mai multe, decât ceea ce puteai vedea altfel! Dar eu văd mai multe decât tine, pentru că n-am atârnat în jurul meu nici o carne urât mirositoare; şi aşa văd eu exact, cum eşti tu alcătuită şi oricare altul dintre voi. Eu ţi-o spun, să nu fii deloc încrezută din pricina a toate calităţile tale; pentru că acelea sunt la tine încă mult timp o marfă străină!”
15] Spune Jarah: “Da, de ce aşadar? Explică-mi acestea totuşi mai aprofundat!”
16] Spune omuleţul: “Dacă cineva care a făcut multe călătorii şi şi-a adunat prin acestea cu multă osteneală şi greutate tot felul de cunoaşteri şi experienţe, îţi spune ceea ce a văzut şi a aflat el, atunci vei şti şi ceea ce el însuşi ştie şi cunoaşte; poţi tu să-ţi închipui ceva în privinţa aceasta? Pentru că ceea ce ştii tu acum mai mult decât înainte, este doară numai un serviciu dublu al aceluia, care în primul rând şi-a adunat cu multă osteneală şi cu multe jertfiri asemenea cunoaşteri şi experienţe într-un mod trudnic şi care, în al doilea rând, a mai fost atât de bun să-ţi spună toate

acestea foarte exact. Spune-mi dacă poţi să-ţi atribui ca un serviciu dobândirea unor asemenea experienţe şi cunoaşteri?
17] Vezi, aici te afli tu numai ca o carte scrisă cu multe ştiinţe şi experienţe folositoare şi bune şi nici pe departe ca un scriitor înţelept al cărţii! Cui îi aparţine deci aici meritul binelui, ce stă scris în carte, cărţii sau aceluia, care a scris toate acestea în aceeaşi? Vezi, tu eşti o carte bine scrisă, dar un scrib nici pe departe! De aceea, numai tu să nu-ţi închipui ceva cu mândrie!”
18] Aici râde iarăşi omuleţul şi se pune într-o poziţie ca a unui conducător de oşti şi îi spune oştirii sale: “Când vă veţi fi holbat pe săturate la societate, atunci vom merge iarăşi mai departe; pentru că aici îmi miroase urât o dată prea mult!”
19] Deodată pleacă ei şi dispar în pădure.

Ev. 04. Capitolul 116

01] Dar Jarah spune: “Cine ar fi căutat deci vreodată atâta înţelepciune în acest omuleţ ca de aer?! Dar în fond sunt eu totuşi bucuroasă, că au plecat iarăşi; pentru că ei ne-ar fi făcut cu timpul încă cu totul curios de fierbinţi, deşi pari ei să fie pentru sine de o natură cu totul rece. Vreo iubire nu pare să locuiască prea mult în ei; dar ei ştiu foarte bine să facă diferenţa între ce este adevărat şi ce este greşit. Ce va fi deci după aceea din aceste fiinţe, dacă nu vor să parcurgă absolut deloc calea în trup?”
02] Spun Eu: “Ei o vor parcurge desigur o dată; dar va mai trece mult timp, până ce se vor decide în favoarea acestui fapt. Cei albastru luminoşi mai degrabă, dar ceilalţi nici pe departe!
03] Pentru că sufletele, care au reieşit din natura acestui pământ şi care reies zilnic, se decid extrem de greu în favoarea acestui lucru; numai multe experienţe şi multe cunoaşteri şi cele mai bune speranţe reieşind din acestea, sunt acelea care le îndeamnă spre acest lucru, când ajung la recunoaşterea sigură, că nu pierd niciodată nimic prin calea în trup, ci pot numai să câştige, întrucât în cel mai rău caz pot deveni iarăşi ceea ce sunt ei acum.
04] Aceste suflete naturale îşi petrec timpul cel mai adesea cu drag în munţi, dar se duc şi în locuinţele unor oameni foarte simpli, săraci şi modeşti şi le fac bine; numai nu-i voie ca ei să fie jigniţi. În acest caz, nu este bine să ţii sfat cu ei.
05] Ei vizitează în secret şi şcoli şi învaţă multe de la oameni. Ocnaşilor li se arată arareori zăcămintele de metal cele mai bune şi bogate. În Alpi, le slujesc ei ciobanilor şi animalelor de păscut; numai că nu-i voie să fie jigniţi.
06] Mai există câteva asemenea suflete naturale pe acest pământ, care ajung la o vârstă de aproape de cinci ori mai mare decât cea a lui Metusalem şi care n-au păşit încă pe calea în trup. Totul le-ar fi altfel potrivit, - numai pierderea reamintirii îi ţine cel mai adesea înapoi, pentru că consideră acest lucru ca un fgel de moarte a existenţei lor actuale.
07] Dar acum ştiţi de asemenea, cum stau lucrurile aici cu aceste fiinţe. Fiţi acum atenţi la ceea ce urmează!”
08] Spune aici o dată şi bătrânul nostru Kisjonah din Kis: “O, Doamne, atunci când în urmă cu câteva săptămâni Te-ai aflat foarte milostiv în casa mea, ce măreţii şi lucruri alese am văzut şi am auzit acolo! Dar toate cele ce s-au întâmplat acum în timpul de două zile a prezenţei mele aici şi ce au fost văzute şi auzite, despre acestea n-a avut în întreaga Galilee înimeni un oarecare vis încă cât se poate de vag! Doamne, iartă-mă că am îndrăznit de a Te întrerupe numai în ceva cu gura mea necioplită! Pentru că aici n-ar trebui de fapt niciodată să vorbim noi înşine un cuvânt, ci doar să ascultăm şi să privim; şi dacă nu înţelegem oarece pe deplin pe loc, atunci să avem numai puţină răbdare şi răspunsul vine de la sine! – Eu am terminat deja de vorbit!”
09] Spun Eu: “Oh, vorbeşte şi întreabă tu, cel mai drag prieten al Meu Kisjonah, numai în continuare, pentru că, cuvântarea gurii tale sună foarte bine în urechile inimii Mele; pentru că sunetul vocii smerite Îmi este pe departe cea mai frumoasă armonie.
10] Tu ai auzit şi ieri, în zi, sunetul minunat, pe care l-a adus la iveală îngerul Meu Rafael; dar cât de ceresc minunat s-a lăsat auzit şi acel ton, aşa sună urechii Mele sunetul cel mai curat a adevăratei smerenii încă neegalabil mai minunat!
11] Şi tu eşti un bărbat potrivit după inima Mea şi Eu voi petrece zilele de iarnă în casa ta şi acolo se va mai găsi aşa câte o ocazie a te ilumina pe tine şi întreaga ta casă despre aşa unele lucruri. Fii tu de aceea într-adevăr de o voie bună şi priveşte acum bine la toate, explicaţile nu vor rămâne aşteptate în zadar!”
12] Spune Kisjonah: “O, Doamne, de această prea mare milostivire nu sunt, ce-i drept, într-adevăr demn, nici în cea mai mică măsură, dar o asemenea iarnă va fi pentru mine desigur o cea mai fericită vreme! Oh, ce bucurii se vor petrece atunci în casa mea! Dar acum într-adevăr nici un cuvânt în plus peste buzele mele!”
13] Spune Cireniu: “Atunci voi deveni şi eu din când în când un locuitor al casei tale şi voi contribui cu totul, pentru a aproviziona această regiune întreagă, asta înseamnă săracii, atât de bine pe cât este posibil!”
14] Spune Kisjonah: “Înaltule domn, acest lucru va fi foarte frumos din partea ta şi mie îmi va fi el o bucurie mare! Dar eu te rog numai acum să nu vorbeşti multe printre; pentru că pe lângă noi plutesc în treacăt necontenit minuni peste minuni şi noi le privim cu o atenţie mult prea neînsemnată!”

01] Apoi, a spus Matael: "Oho, ce ghemotoc imens pluteşte de acolo din împrejurimea oaraşului încoace?! El vine tot mai aproape. Priviţi, priviţi, cum starea în acelaşi se mişcă de-a valma ca valurile şi se zbate în felul şarpelui! Ce înfăţişări stranii sunt deci toate acestea?! Eu observ, bine diferenţiabil, boi, vaci, viţei, oi, găini, porumbei, tot felul de alte păsări, muşte, gândaci de tot felul şi soiul; măgari şi câteva cămile, pisici, câini, doi lei, peşti, vipere, şerpi, şopârle, greieri, fân, tot felul de lemne, o masă de boabe de cereale, haine, fructe, chiar şi tot felul de unelte şi încă o sumedenie de tot felul de lucruri, pe care nu le cunosc absolut deloc! Dar ce să reprezinte acestea?! Să fie acestea cumva de asemenea suflete, care par toate cusute înăuntru ca într-un sac peste măsură de mare şi pe deplin transparent şi se mişcă în acelaşi de-a valma, ca paia slobodă în vântul vijelios?!"
02] Spun Eu: "Acestea sunt suflete sau respectiv duhuri de felul mai inferior, înfăţişându-se ca o companie nefericită care ţine încă un timp laolaltă şi care se va despărţi de-abia atunci, când va fi devenit mai matură în sacul hrănitor vizibil.
03] Totul ce există pe lume numai pe undeva sub oricare înfăţişare, este material al sufletului. Dacă este el distrus prin oarece în coeziunea (unirea) sa materială şi devine astfel liber sufletesc, atunci se cuprinde el iarăşi după distrugere în forma materială de dinainte şi dăinuie astfel încă un timp în continuare. Dacă, cu timpul, s-a maturizat această formă mai mult în privinţa inteligenţei, începe ea atunci încetul cu încetul, să părăsească vechea formă şi să treacă dincolo într-una mai capabilă de supravieţuire.
04] Acest ghemotoc este un recipient de preluare pentru toate lucrurile; orice ce-a fost numai distrus la foc şi prin foc, aceea o găseşti acum în acest ghemotoc ca substanţă a sufletului, înzestrată cu o oarecare inteligenţă. Că ele toate apar în acest sac ca într-o cuşcă laolaltă şi amestecate alandala, pentru acest fapt este devină frica.
05] Dacă, de exemplu, într-un oarecare punct de pe pământ, se află revoluţii mari elementare într-o perspectivă foarte apropiată, ceea ce privine bineînţeles de la o mişcare mare a duhurilor sau a sufletelor natural pământeşti, atunci sunt atacate şi toate sufletele animalice de o frică mare. Atunci încep toate felurile de animale să se întâmpine reciproc cu totul prietenoase şi formează o societate cu totul paşnică. Vipera nu se îngrijeşte de otrava ei, şarpele de asemenea nu; animalele sfâşietoare nu mai atacă mieii paşnici; albina şi viespele şi-au băgat ghimpele lor, ca un războinic sabia lui, în teacă. Pe scurt, aici îşi transformă totul caracterul său; chiar şi lumea plantelor îşi lasă capetele, atârnând trist şi nici o plantă nu-şi ridică mai degrabă capul ei evlavios, decât până ce calamitatea va fi trecut.
06] Dar totul – cu excepţia omului - , ce a fost distrus lumesc la o asemenea ocazie, se uneşte după distrugere în frica încă mai departe persistentă şi ca substanţă a sufletului şi se înveleşte la nevoie. Dacă un asemenea ghemotoc slobod al sufletului a plutit atunci alandala aproximativ un secol, elementele sufletului la început în forme diferite s-au atras atunci mai mult reciproc, încep încetul cu încetul, să se unească şi alcătuiesc atunci prin urmare unul sau şi mai multe suflete natural omeneşti puternice.
07] Acest ghemotoc plutitor din faţa noastră cuprinde în sine totul ce a fost distrus prin focul din Cezarea lui Filip. Acest ghemotoc va avea nevoie într-adevăr peste o sută de ani până la dezvoltarea lui deplină; dar atunci peste o sută de suflete natural omeneşti mature vor şi sparge învelişul slab şi vor parcurge cam după iarăşi o sută de ani calea noastră în trup.
08] La flăcări de foc, la munţi care aruncă foc şi la inundaţii mari de asemenea se formează necontenit asemenea ghemotoci. Unde sunt puţine elemente animalice în plus, durează transformarea mai mult; dar unde elementele animalice sunt amestecate printre celelalte, ca aici, durează ea de obicei mai puţin timp.
09] De asemenea, nu este tocmai urmarea, că din ghemotoci în care nu se află nici un animal, trebuie să se dezvolte totuşi suflete natural omeneşti; pot să reiasă din acestea şi suflete natural animalice sau chiar numai iarăşi suflete de plante mai alese, care, adică cele din urmă, se formează de obicei din aburii de descompunere sau din tot felul de aburi şi mase de fum aşa numite vulcanice.
10] Pe scurt, unde se poate dovedi din urmă în privinţa aburilor, că ei reiasă ori din descompunerea materiei dur-animalice şi a materiei tot aşa de dure a plantelor sau provin doar din procese de fermentaţie mineralice, acolo se formează tot felul de suflete de plante şi se unesc prin rădăcini în privinţa părţii celei mai dure, dar în privinţa părţii puţin mai alese se unesc ele cu frunzele şi în ceea ce priveşte partea cea mai aleasă, la ocazii de polenizare a bobocilor, cu un suflet de plantă ieşind din germene la iveală prin spargere şi devenind activ şi formează astfel multiplicarea bogată în binecuvântare a boabelor de sământă şi a germenelor lor.
11] Acest fel de specifici a sufletelor de plante mai dure rămân şezând în materie, ca în trunchi sau în materialul de fibră de lemn, cele mai alese ajung în ramificaţia gingaşă de frunze, acele încă mai alese determină rodul însuşi şi ce îi este aceluiaşi premergător şi următor şi cele mai preţioase se unesc atunci deja într-o viaţă de germene în sine inteligentă, care este atunci deja capabilă, ori să se trezească pe sine însăşi din nou la o aceeaşi viaţă, pentru a începe activitatea veche de la început încoace sau să treacă de îndată dincolo în sufletul omenesc sau chiar animalic prin savurarea acestuia din partea unui animal sau a unui om.
12] De aceea mănâncă omul de asemenea cel mai adesea numai rodul plantelor, astfel încât sufletele germenului de plante să se poată de îndată uni cu sufletul său, părţile deja mai dure ale sâmburelui şi ale rodului însă numai cu sângele şi carnea şi cu zgârciurile şi oasele, ceea ce în

totalitate are încă să se curăţească iarăşi din când în când prin lumea plantelor şi a animalelor în decursul a mai multe ori ca fiind ceva încă prea necurat, până ce ea devine pe deplin matură ca duh de germene şi pentru preluarea într-un suflet nou de animal sau chiar de om. – Acum, ştiţi aşa aproximativ de asemenea, cum se formează aceste ghemuri şi ce calea ulterioră se duc ele şi ce este aici scopul lor final şi aşa puteţi voi acum să începeţi deja mai departe contemplările voastre şi să vedeţi, dacă nu vi se va ivi iarăşi o apariţie!
13] Dar ceea ce vedeţi acum, aici, este scara explicată a lui Iacov, prin care a văzut el cerul şi pământul într-o unire şi a observat puterile vieţii şi gândurile lui Dumnezeu suindu-se şi coborându-se (1 Moise. 28, 12). Iacov a văzut într-adevăr această pildă, dar nici el, nici cineva după el, până la această oră, n-a înţeles-o. Dar în faţa voastră am tâlcuit-o acum; dar pentru acest fapt trebuia şi voi toţi să fiţi transpuşi mai înainte într-un fel de somn treaz prin lumina acelei bile de lumină, pentru a vedea scara tâlcuită a lui Iacov şi s-o şi înţelegeţi în sfârşit prin cuvântul Meu, ca să ştiţi, cum stau aici în relaţie cele lumeşti şi cele cereşti şi cum pe aceeaşi scară cu trepte – trece una necontenit în cealaltă. – Priviţi peste mare, asta înseamnă acum cu vederea voastră a duhului sau, mult mai mult, a sufletului şi spuneţi-Mi, ce vedeţi acolo!”

Ev. 04. Capitolul 118

01] Spune o dată Zinka: “Doamne, eu văd pe suprafaţa apei, cum se mişcă un număr imens de şerpi de foc încoace şi încolo; unele se şi scufundă, dar rapiditatea mişcărilor lor nu este încetinită de masa apei. Eu văd până la fundul mării; pe fundul mării există o sumedenie de balauri de tot felul, peşti nenumărat de mulţi de asemenea şi totul dă cu botul după aceşti şerpi înfocaţi. Dacă un peşte sau un alt balaur a înghiţit în sine unul sau mai mulţi şerpi din aceştia de foc, devin ei mai activi, vii şi un fel de plăcere fulgeră de-a dreptul din aceste fiinţe de apă.
02] Eu văd acum aceşti şerpi de foc, numai mult mai mici şi mai puţin strălucind, zburând alandala şi în aer; peste regiunea apei sunt ei în numărul cel mai dens. Păsări care, noaptea, obişnuiesc să se amuze peste suprafaţa apei, nu par să le iubească prea tare; dar peştii le sar din apă în întâmpinare. Dar cei înnotând de-a valma pe apă strălucesc cel mai tare şi au şi o mişcare rapidă ca săgeată! – Ce, o, Doamne, este asta acum? Cum să înţelegem acestea?”
03] Spun Eu: “Ceea ce vedeţi acolo, este materialul de hrană propriu zis al vieţii, aceasta este sarea aerului şi sarea mării; o dată în viitor, înţelepţii în domeniul naturii vor denumi acest element oxigenul. De văzut, nu-l vor vedea ei într-adevăr, dar îl vor simţi şi ei vor determina compoziţia sa şi existenţa sa după mai mult sau mai puţin sau şi absenţa lui deplină.
04] Apa, ca elementul de bază al vieţii pentru plante, animale şi oameni, trebuie să cuprindă acest oxigen cel mai mult în sine şi anume imensa mare a lumii. Animalele din apă n-ar putea trăi absolut deloc, dacă apa n-ar fi umplută necontenit în măsura cea mai înbelşugată cu acest element.
05] Acest element este din începuturi substanţa prorpiu zisă a sufletului şi corespunde gândurilor, înainte ca ele să fie unite laolaltă într-o idee. Dar dacă veţi găsi o dată acest element sufletesc de viaţă cumva comprimat laolaltă într-o măsură îndeajunsă, atunci se va şi arăta acuşi o oarecare formă ori înviorată, asta înseamnă ca fiind gingaşă şi mişcându-se, sau şi cu totul rigidă ca o piatră sau ca o bucată de lemn mort. Priviţi îndeosebi către maluri şi veţi descoperi în unele locuri o strălucire împungătoare deosebită şi punctată; acolo, elementul de viaţă se formează prin comprimare.
06] Voi puteţi vedea acum cum şerpii noştrii de foc se trag laolaltă pe ici pe colo ca într-un bulgăre în număr de sute şi mii. Un asemenea bulgăre astfel format ca din coincidenţă străluceşte atunci extrem de intens pentru un timp. Această strălucire mai mare este momentul a cuprinderii de sine a unei sumedenii dintre aceşti şerpi de foc a vieţii; cu această cuprindere este atunci o idee însă de asemenea deja finită într-o oarecare formă.
07] Dacă forma este odată într-o ordine, intervine atunci o linişte şi strălucirea deosebită a încetat; dar, în schimb, devine o fiinţă din aceasta. Ori se arată ea în forma unui cristal sau în cea a unui sâmbure de germene sau a unui ou sau chiar deja în forma unui animal de apă finit sau cel puţin în cea a unei plante mici de muşchi de apă, - din care motiv veţi şi vedea foarte des cu ochiul vostru trupesc regiunile de ţărm mai joase şi puţin adânci acoperite mereu cel mai bogat cu tot felul de plante de apă. Şi unde asemenea locuri de plante se găsesc foarte des, acolo nici nu va fi de asemenea o lipsă de tot felul de animale de apă mai mici şi mai mari.
08] Voi întrebaţi acum într-adevăr, cine modelează aici aceste duhuri de viaţă, dintre care unul arată ca cealălt, înspre o oarecare formă rigidă sau activ vioaie?! La această întrebare vă va răspunde cel mai bine Rafael al Meu. Vino, Rafael, vorbeşte şi arată-te practic!”

Ev. 04. Capitolul 119

01] Aici păşeşte Rafael în faţă şi spune: “Dumnezeu este în Sine veşnic şi nemărginit. Spaţiul nemărginit este doar de El umplut. El, ca fiind gândul cel mai înalt, cel mai curat şi cel mai mare şi ideea veşnic cea mai desăvârşită în şi din Sine Însuşi, poate, ca fiind toate acestea din veşnicie, să producă gânduri de asemenea numai continuu în întreaga Lui nemărginire şi aceasta este plină de aceleaşi din El; dar noi (<îngerii> din începuturi), ca fiind ideiile Lui de viaţă, acum pe cont propriu şi maturizate deja din timpuri pentru voi oamenii inimaginabile, pline de lumină, de înţelepciune, de cunoaştere şi de putere de voinţă, mai avem o grămadă nemărginită de duhuri slujitoare printre

noi, care înfăţişează oarecum braţele noastre şi recunosc voinţa noastră şi o şi pun pe aceeaşi de îndată în aplicare.
02] Gândurile pure ale lui Dumnezeu sunt esenţa din care s-a format totul, ce cuprinde nemărginirea: noi la început cu totul singuri prin voia celui mai înalt şi atotputernic Duh al lui Dumnezeu, - dar toate aceste lucruri şi fiinţe atunci prin noi, care am fost primele şi cele mai excepţionale recipiente de preluare pentru gândurile şi ideiile venind din Dumnezeu – şi mai suntem încă şi vom şi rămâne astfel pe veci de acum încolo într-un fel mai intensificat şi necontenit mai desăvârşit.
03] Noi cuprindem laolaltă gândurile de viaţă venind din Dumnezeu, care vi se arată ca privelişte în înfăţişarea unor limbi lungi de foc şi dezvoltăm necontenit, potrivit cu ordinea lui Dumnezeu din noi, forme şi fiinţe; şi dacă v-ar întreba aici cineva, de unde a luat Dumnezeu sau noi, fiind, să spunem aşa, deja slujitorii, mesagerii şi slugile Lui veşnice, substanţa materială pentru formarea acestor fiinţe, - aici, în faţa voastră, Îl aveţi acum! Aceste limbi lungi ca de foc şi în forma şerpilor sunt pietrele duhovniceşti de zidire, din care a fost făcut totul, ce ascunde şi cuprinde în sine întreaga nemărginire într-o formă numai întotdeauna material – reală.
04] Dar cum se întâmplă această facere, v-a arătat mai devreme Domnul Însuşi într-un mod extrem de limpede. Dar voi veţi admite şi înţelege toate acestea pe deplin de-abia atunci în tot belşugul adevăratei clarităţi a vieţii, când veţi sta voi înşivă cu totul desăvârşiţi în privinţa vieţii în faţa lui Dumnezeu Domnului în duh şi nu în carnea grea.
05] Dar ca să şi puteţi vedea după voia lui Dumnezeu, ceea ce vă este acum posibil, cum noi slujitori puternici şi bătrâni ai lui Dumnezeu formăm forme şi fiinţe din gândurile lui Dumnezeu plutind prinprejur în acest spaţiu, astfel uitaţi-vă aici cu ochii sufletului vostru şi voi veţi afla ceva, ce n-a aflat până acum nici un muritor pe pământ!
06] Vedeţi, eu le-am poruncit acum în numele Celui mai înalt duhurilor mele slujitoare să aducă încoace destul de mult din elementul necesar! Şi vedeţi, deja avem noi acum un bulgăre luminos strălucitor de la limbile noastre lungi ca de foc în faţa noastră, care n-are încă nici o altă formă decât aceea a unei mingi rotunde de foc! Priviţi numai, cum limbile lungi ca de foc se îmbulzesc şi se lipesc laolaltă, de parcă fiecare ar vrea să se târască înăuntru, în mijloc! Încetul cu încetul se iveşte acum, în privinţa acestei dorinţe, aparent tot mai multă linişte; dar aceasta nu este totuşi o linişte, ci numai un obstacol întâmplat prin îmbulzirea necontenit multiplicată către punctul din mijloc.
07] Da, dar de ce aspiră totul către punctul central? Vedeţi, am aici bile de materie diferite la fel de mari pentru a fi aruncate, iar aceea care este cea mai grea, va putea fi aruncată cel mai rapid şi cel mai departe, sau ea va ajunge desigur mai întâi la ţinta propusă la o la fel de mare depărtare şi la o aruncare cu totul în acelaşi timp! Astfel se înfăţişează treaba şi cu gândurile nemărginit de multe, real reieşite din Dumnezeu. Există printre acestea unele oarecum foarte grele, care se aseamănă cu o idee formală, unele mai puţin grele, dar întotdeauna cu totul înfăţişate precum gândurile; atunci există gânduri mai uşoare, care sunt mai puţin mature şi hrănite cu lumină, unele gânduri foarte uşoare, de-abia gândite ca un ceva şi în sfârşit, există gânduri încă foarte uşoare. Acestea sunt asemenea gânduri, care se aseamănă cu germenii timpurii sau mai bine cu bobocii timpurii ai unui pom. Ele sunt, ce-i drept, în sine însăşi deja un ceva, dar n-au ajuns încă la acea dezvoltare Dumnezeiască, ca să se poată determina şi spune în starea lor de separare: <Această sau acea formă vor avea ele!>
08] Dacă unul ca noi vrea sau, de fapt şi trebuie să formeze o fiinţă în ordinea voii Dumnezeieşti din acest element de viaţă vouă acum cunoscut, potrivit cu imboldul cel mai interior al Celui mai înalt Duh, atunci cheamă el duhurile care îi slujesc lui şi acestea trebuie să-i aducă laolaltă elementul vouă acum deja îndeajuns de cunoscut; şi aici este duhovnicesc tot atât de uşor de înţeles ca în forma natural materială, că gândurile mai grele vor fi aici mai degrabă la faţa locului decât cele uşoare şi cele chiar foarte uşoare. Cele mai grele formează evident centrul, în timp ce, cele uşoare, ajungând mai târziu, trebuie să se mulţumească tot mai mult cu părţile exterioare şi chiar cele foarte uşoare constituie partea cea mai exterioară.
09] Dar deoarece gândurile centrale sunt cele mai bogate în elementul hrănitor, de aceea se îmbulzesc gândurile cele mai mult goale, mai sărace şi încă flămânde către cele bogate, pentru a câştiga ceva din belşugul lor pentru săturarea lor. Şi voi aveţi de aceea acest fenomen în faţa voastră, cum limbile ca de foc cele mai exterioare se apropie tot mai mult de centru şi par în sfârşit să se liniştească tot mai mult, deşi aspiraţia lor încă mai este aceeaşi de a se apropia de centru atât de mult pe cât este posibil, pentru a prelua din acelaşi în sine cu atât mai mult din belşugul de hrană.
10] Voi vedeţi aici un bulgăre, care mai este în cea mai mare parte foarte flămând şi nu cere nimic altceva decât o săturare îndestulătoare. El este asemenea unui polip rotund al mării, care cu trompişoarele lui de sugere în număr de o mie ori o mie suge necontenit hrana lui prielnică din mâlul de mare, până ce polipul rotund începe în sfârşit din prea mare saturaţie, să primească cocoaşe, cu care poate el atunci deja mai departe să cuprindă lucruri din jurul său şi poate în acest timp să se mişte de asemenea deja de la faţa locului. Cu braţele de mâncare primeşte el de asemenea mai mult o formă cu totul specifică şi mai extraordinară şi se deosebeşte deja foarte tare de forma lui iniţial rotundă.
11] Voi toţi vă miraţi într-adevăr în secret de această explicaţie a mea a relatării unei existenţe în devenire, scoasă din primul început străvechi al unei fiinţe şi a formei acesteia, în privinţa faptului cum poate fi ea numai astfel şi niciodată altfel; dar îndreptaţi-vă privirile către natura exterioară a lucrurilor şi voi o veţi găsi!

12] Luaţi, de exemplu, dintr-o găină ovarul şi priviţi exact la cocoloaşele de ouă depuse! Pe unele le veţi găsi cu totul mici, ca boabele mici de mazăre, altele deja ca bobul de strugure şi altele ca nişte mere mici. În interiorul unui înveliş uşor nu se va găsi nimic decât substanţa gălbuie de gălbenuş! Cât de diformă mai este această existenţă!
13] Dar acum această substanţă centrală este tot mai mult hrănită până la saturare şi se depune în jurul părţii limpezi. După câtva timp de hrănire, se elimină partea cea mai dură din partea limpede, dar nu se depărtează încă de ou, ci se depune ca un înveliş foarte tare în jurul oului şi îi serveşte aceluiaşi ca protecţie faţă de starea de apăsare până la distrugere în timpul naşterii. Priviţi acum la un ou depus; cât de foarte diferit este el deja faţă de primul embrion de ou din pântecele mamei!
14] Acum se aşează cloşca pe ou şi îl pătrunde pe acelaşi cu căldură pentru o perioadă de timp. Ce fel de schimbări se petrec acolo, în ou! În albuş începe starea să se mişte şi să se pună în ordine, gândurile potrivite (limbile lungi ca de foc) se găsesc şi se conectează şi le trag la sine pe acelea, care sunt cu ele cele mai înrudite. Acestea se leagă iarăşi în parte cu primele şi mai mult între ele şi trag iarăşi la sine gândurile exterioare cele mai aproape înrudite cu ele, asta înseamnă pe acelea mai uşoare. În scurt timp, veţi descoperi inima, capul, ochii, măruntaiele, picioarele, aripile şi penişoarele de puf ale puiului în devenire. Dacă fiinţa s-a dezvoltat o dată atât de mult, atunci părţile ordonate trag tot mai mult la sine acele părţi asemănătoare lor din substanţa prezentă şi se dezvoltă atunci tot mai mult din clipă în clipă.
15] Dacă forma şi organismul s-au dezvoltat aproape pe deplin, atunci şi gândul principal şi mijlocitor s-a întărit, s-a sprijinit şi s-a săturat tot mai mult în timpul unei asemenea activităţi care se dezvoltă mai departe şi începe atunci să treacă dincolo în organism cu belşugul prea mare al vieţii sale şi pătrunde în frâul aceluiaşi şi fiinţa devine atunci vizibil vie şi se dezvoltă de-abia atunci pe deplin.
16] Când este ea pe deplin dezvoltată, atunci gândul de viaţă, ceea ce este de fapt sufletul, care a trecut dincolo în întregul organism, percepe că se mai află într-o temniţă. El începe de aceea să se mişte mai tare, sparge temniţa şi păşeşte cu totul inofensiv şi plin de frică afară, în lumea mare, deoarece nu se simte îndeajuns de întărit. El începe atunci de îndată să mănânce hrană exterioară din lume şi începe prin acest lucru iarăşi să crească mai departe şi acest fapt atâta timp până ce s-a pus într-un echilibru cu natura lumii exterioare într-un mod uşor perceptibil.
17] Şi noi vedem aici o găină pe deplin dezvoltată şi fertilă în faţa noastră, care are acum capacitatea să preia în sine părţile specifice sufletului care o hrănesc, în parte din apă şi în cea mai mare parte din natura organică ei prielnică şi deja înviorată, iar cele duhovniceşti spre dezvoltarea de mai departe a sufletului ei de viaţă şi cele mai dure nu pentru menţinerea organismului ei, ci şi pentru crearea din nou a unor depuneri de cocoloaşe mici de ou, din care iasă la iveală iarăşi o găină, de parte bărbătească sau femeiască, după decurgerea în conformitate cu ordinea vouă acum arătată.
18] Dar genul provine de la partea de fiecare dată mai mare sau mai mică a greutăţii iniţiale, a temeiniciei şi puterii gândului viu de bază al sufletului. Dacă acesta este deja din început pe deplin temeinic, aşa încât să fie deja în sine însuşi o idee, atunci dezvoltarea acestuia se va duce către o înfăţişarea bărbătească; dar dacă partea primitivă a gândului de bază al vieţii se află pe treapta a doua şi în acelaşi timp mai uşoară, atunci dezvoltarea se va duce către o fiinţă de gen feminin.”

Ev. 04. Capitolul 120

01] (Rafael:) “Dar prin fecundarea animalelor se întâmplă doar un impuls înspre activitatea ordonată a gândului de bază al vieţii sufletului deja existent în ou, fără care impuls ar rămâne acesta în liniştea lui surdă de hrănire, ar consuma din împrejurimea lui vecină şi aceasta vice versa (invers) şi acest lucru într-un mod necontenit, până ce ele se vor fi consumat reciproc până la ultimul punctuleţ. Dar un asemenea lucru se poate întâmpla şi cu celelalte ouă, care au fost stimulate prin fecundare, dacă condiţiile necesare de dezvoltare de mai târziu au lipsit sau nu au venit în plus într-o măsură îndeajunsă.
02] La toate animalele este acţiunea fecundării numai o stimulare a acelor părţi deja existente în trupul femelei; pentru că, cocoloaşe de plante şi de duhuri de animale se adună necontenit în anumite cantităţi şi ordini în locul anumit din trupul mamei. Dacă sunt ele odată acolo, stimulează ele atunci mai întâi mama, aceasta stimulează partea bărbătească prin a ei stare de stimulare şi această parte bărbătească merge şi fecundează femela, - dar nu de parcă ar pune el o sământă nouă în mamă, ci doar spre trezirea activă a cocoloaşei de viaţă existentă deja în mamă.
03] Acest lucru se întâmplă prin aceea, că sământa părţii bărbăteşti, constând din mai multe duhuri de viaţă libere şi nelegate, transpune tocmai ca fiind astfel duhurile de viaţă legate din cocoloşul de viaţă al mamei într-o veritabilă revoluţie şi le obligă astfel spre activitate, fără care constrângere, ele ar fi rămas inactive în trândăvia lor dulce şi nu s-ar fi cuprins niciodată înspre formarea şi organizarea interioară a unei anumite fiinţe. Duhurile de sământă ale părţii bărbăteşti tachinează şi produc mâncărime duhurilor de viaţă din femelă într-un mod necontenit şi nu le dau nici o linişte şi cărei tachinări se împotrivesc continuu duhurile de viaţă ale mamei, da uneori, când sunt ele foarte puternice, aduc duhurile de sământă ale părţii bărbăteşti chiar la tăcere, - care acţiune se numeşte atunci în limba agriculturii <astuparea>, ceea ce se întâmplă mai ales la bovine adeseori, dar apare foarte des şi la alte animale şi chiar la om. Pentru că duhurile de viaţă din cocoloşul de viaţă al mamei sunt prea adesea înclinate către linişte, decât să fi acceptat cu prea mult drag o oarecare activitate persistentă şi ordonată. Dar dacă sunt ele o dată ascultătoare şi îndeajuns de stimulate, atunci merge treaba deja înainte.

04] Şi vedeţi, tocmai aşa o cocoloaşă de viaţă din partea mamei avem aici, în faţa noastră, spre o observare deschisă! Vedeţi, cum s-a liniştit ea în timpul explicaţiei mele îndreptată către voi! Dacă aş lăsa-o acum astfel, atunci s-ar mici ea tot mai mult în aspiraţia ei după linişte, deoarece părţile ei s-ar trage tot mai mult către centru, l-ar secătui pe acelaşi pe deplin şi ar trebui la sfârşit să se ofilească cu acelaşi. Pentru că asemenea duhuri de viaţă sunt oarecum timide şi înfricate ca şi copiii mici şi dacă s-au transformat o dată în gogoaşe, precum vedeţi aici, nu mai iau în nici un fel hrană din afară, ci secătuieasc continuu prin sugere centrul lor maternal şi trebuie de aceea să se micşoreze prin uscare până la o cocoloaşă mare cât un punct. Dar acum vom trage încoace duhuri de viaţă din timpuri străvechi, care sunt puternice şi prin urmare masculine, stimulate continuu numai pentru mişcare şi vom lăsa aceste cocoloaşe femeieşti trândave să fie necontenit mângâiate de acestea şi voi veţi vedea aici, ce fel de efect va aduce acest lucru la iveală în această cocoloaşe feminină.
05] Vedeţi, eu am tras acum încoace după voia Domnului prin cele multe duhuri slujitoare subordonate duhurile mari de viaţă ale gândurilor străvechi şi aşa cum vedeţi acum, extrem de luminoase şi în felul limbilor lungi ca de foc, care se jucau acolo la apă! Priviţi numai destul de exact, cum încep ele să se adune foarte energic în jurul cocoloaşei feminine de viaţă, care pluteşte liberă în faţa noastră! Şi priviţi, deja încep duhurile de viaţă mai mici, pe deplin feminine să se mişte şi se ostenesc, să scape de aceste duhuri de viaţă masculine şi neliniştite; dar acestea nu se mai dau în lături şi stimularea duhurilor de viaţă feminine pătrunde tot mai adânc până la centrul principal al vieţii!
06] Acum începe chiar şi acesta să se mişte şi deoarce duhurile de viaţă care îl înconjoară pe acesta, devenite iarăşi extrem de înfometate prin multa mişcare, sunt nevoite să ia iarăşi hrană de la lumina duhurilor de viaţă masculine şi devin prin acest fapt iarăşi ele înşişi mai luminoase şi pline, de aceea primeşte şi duhul central de bază al vieţii prine ele o hrană masculină. Obligate prin această activitate, primesc cei care împresoară un stimulent din înăuntru în afară de a se pune tot mai mult într-o ordine înspre un fel de bastion bine ordonat. Dar duhurile de viaţă mai puternice dinspre centru, acum bine iluminate, se recunosc şi îşi recunosc sensul şi ordinea acestuia şi se pun în cete după felul sernsului lor şi a înrudirii lor; şi deja vedeţi legături organice formându-se din acestea şi partea exterioară se transformă într-un chip, care începe să fie tot mai mult asemănător unei fiinţe animalice.
07] Prin această activitate şi prin această luptă, toate părţile vieţii au nevoie tot mai mult de hrană şi prin cele masculine li se aduce aceasta tot mai mult. Dar duhurile de viaţă exterioare care se pun tot mai mult în ordine, încep să se familiarizeze din pricina mâncării cu duhurile masculine, care le neliniştesc pe ele, timidiatea şi frica veche dispare şi acest fapt pătrunde până şi la duhurile interioare. Totul începe să se mişte şi să se agite mai liber şi urmarea este desăvârşirea fiinţei, care s-a dezvoltat acum în cel mai scurt timp deja atât de departe, că voi copiii Domnului puteţi determina acum deja, ce fel de animal va ieşi aici la vedere. Vedeţi, din acest chip creşte o măgăriţă foarte puternică şi Domnul vrea ca ea să rămână şi să nu fie iarăşi descompusă!”
08] Aici observă Hebram şi Risa: “Bunul Rafael trebuie să aibe o plăcere deosebită de a creea măgari! Cu două zile în urmă, a fost el de asemenea rapid gata cu unul, spre mirarea noastră nu neînsemnată!”
09] Spune Rafael: “Lăsaţi ceea ce trebuia să se întâmple atunci din pricina învăţării voastre! Această măgăriţă are aici o cu totul altă însemnătate; ea este şi simbolul umilinţei adevărate, necesar tuturor. Nici vouă oamenilor nu vă merge altfel pe pământ la întreprinderile voastre, dacă vă grăbiţi prea tare la toate judecăţile şi hotărârile voastre, aşa încât, la sfârşit, iasă la lumina zilei ca urmare de asemenea de obiei un măgar sau cel puţin o bucată bună a aceluiaşi. De asemenea, aici este vorba şi despre faptul de a vă arăta dezvoltarea rapidă a unei fiinţe ca de la începutul făpturii şi prin graba prea mare a şi ieşit o măgăriţă la lumina zilei -, acest lucru în cazul dacă vreţi să aveţi în această privinţă ceva deja extrem de hazliu.
10] Această măgăriţă va fi fecundată de măgarul de ieri şi amândoi vor fi cumpăraţi anul viitor de un om din Ierusalim şi la puiul lor se va gândi lumea în decursul timpurilor veşnice! (Mt. 21, 2)
11] Dar acum nimic altceva despre toate acestea; este îndeajuns că aţi văzut acum, cum se formează o fiinţă naturală fără mamă din duhuri de viaţă din străvechi timpuri (Gândurile distincte ale lui Dumnezeu), ca din începutul de demult. Dar dacă mai vreţi, pot să vă alcătuiesc şi alte fiinţe în toată rapiditatea!”
12] Spun toţi: “Puternic slujitor al Domnului, acest lucru nu este absolut deloc necesar; fiindcă pentru învăţarea noastră avem deja mai mult decât îndeajuns cu acest exemplu chiar prea minunat! Ceva mai mult ar putea să ne zăpăcească numai în loc să ne ilumineze!”
13] Spune Rafael: “Bine aşadar, atunci ascultaţi-mă puţin! Eu v-am arătat acum zămislirea şi devenirea unei fiinţe, de orice fel ar fi ea, o dată aceea într-un pântece de mamă deja existent şi acum una liberă aici, cum ea obişnuieşte a fi şi a exista în continuare pe fiecare planetă nouă, sau şi pe o oarecare insulă nou formată de pe o planetă deja veche, ceea ce se obişnuieşte a se întâmpla din când în când.
14] Dar acum nu trebuie să raportaţi acest exemplu la devenirea şi zămislirea unui om, anume pe acest pământ; deşi se întâmplă multe lucruri asemănătoare în privinţa acestuia, dar temelia acestui fapt este totuşi extrem de diferit!
15] Femeia omenească are, ce-i drept, de asemenea deja o substanţă naturală în sine; dar când se întâmplă zămislirea pe calea pentru fiecare cunoscută, atunci se fecundează şi se stimulează într-adevăr de asemenea o cocoloaşă mică, dar ea este adusă la locul potrivit, ca şi un bob rupt de la un ciorchine de strugure şi un suflet deja finit se alătură aici, îngrijeşte un timp acest bob de viaţă,

până ce substanţă în acelaşi s-a dezvoltat atât de mult, că sufletul acum tot mai mult restrângându-se laolaltă poate pătrunde în embrionul încă foarte fluid şi lejer, pentru a cărui îndeplinire sufletul are în jur de două luni de lucru. Când el a pus pe deplin stăpânire pe embrionul din trupul mamei, atunci devine copilul de îndată simţibil viu şi creşte atunci rapid până la mărimea în conformitate cu ordinea naturală.
16] Atâta timp cât nervii copilului de carne şi oase nu sunt pe deplin dezvoltaţi şi activi, lucrează sufletul în conştienţa de sine cu toată râvna în continuare şi îşi rânduieşte trupul potrivit cu necesităţile lui; dar când nervii sunt o dată toţi dezvoltaţi şi când duhul care se dezvoltă tot mai mult al acelora devine activ cu totul conform ordinii, atunci se duce sufletul tot mai mult la odihnă şi adoarme la sfârşit pe deplin în preajma rinichilor. El nu mai ştie acum nimic despre sine însuşi şi stă doar într-o stare de vegetare, fără toată aducerea aminte la o stare naturală anterioară şi goală. De-abia la câteva săptămâni după naştere, începe el tot mai mult să se trezească, ceea ce se poate deduce destul de bine din scăderea dorinţei de somn; dar până ce ajunge el la o oarecare conştienţă, este nevoie de un timp deja mai îndelungat. Când un copil devine stăpân pe o limbă, păşeşte de-abia atunci şi o conştienţă adevărată în suflet, dar fără amintirile la ceea ce a trecut; pentru că de acestea nu s-ar putea de asemenea avea nevoie absolut deloc la dezvoltarea mai înaltă de mai departe a sufletului.
17] Dar sufletul însuşi nu vede şi nu recunoaşte acum, fiind pe deplin în trup, deocamdată nimic, decât ceea ce îi este înfăţişat prin simţurile trupului şi nici nu poate absolut deloc să recunoască altceva în sine însuşi, fiindcă prin măsura de carne şi oase este el în aşa fel întunecat şi trebuie să fie astfel, că cel mai adesea nici măcar nu ştie, că există aici de asemenea pentru sine şi fără trup. El se simte în decursul a mult timp ca fiind pe deplin identic cu trupul şi este nevoie de multe, pentru a aduce un suflet în trup atât de departe, ca să înceapă să se simtă şi să se considere ca fiind un ceva distinct, - ceea ce este de asemenea iarăşi extrem de necesar; pentru că fără acest lucru n-ar putea să adăpostească el nici un duh în sine şi bineînţeles că nici nu l-ar putea trezi niciodată pe acelaşi.
18] De-abia când duhul începe să se trezească în suflet, se face starea încetul cu încetul mai luminoasă în suflet; el începe să se recunoască mai exact şi să descopere în sine însăşi lucruri pe deplin ascunse, cu care fireşte că nu ştie să facă prea multe.
19] De-abia când duhul şi lumina lui puternică devin în suflet cu totul un fapt deplin, atunci se şi reîntorc toate aminitirile înapoi în suflet, dar fireşte că totul într-o lumină spălăcită. Atunci nu mai există nici o înşelăciune şi nici o viclenie, ci numai un adevăr extrem de luminos şi ceresc şi sufletul este atunci el însuşi una cu Duhul lui Dumnezeiesc şi totul din el şi în afara lui devine cea mai înaltă fericire şi mântuire!
20] Înţelegeţi voi toţi, aşa puţin pilda plină de mistere a scării lui Iacov? – Până aici eu, ceea ce urmează Domnul Însuşi cu voi!"

Ev. 04. Capitolul 121

01] "Ce ne este acum într-adevăr încă neconcludent?!" au spus toţi cei prezenţi după învăţătura îngerului.
02] Şi căpitanul Iuliu a adăugat: "Dacă aceste lucruri merg astfel înainte, vom fi acuşi noi înşine preschimbaţi în dumnezei! Dacă ar fi posibil să ne menţinem această stare de a prooroci după bunul plac, am deveni noi înşine dumnezei şi am înfăptui minuni, cu condiţia unei întăriri mai mari a voinţei noastre; dar această stare de vedenii a noastră este numai o urmare a acelei lumini magice de la acea bilă de acolo şi voinţa noastră este slabă, aşa ca recunoaşterea noastră şi noi suntem şi rămânem de aceea oameni slabi!
03] Dacă privesc acum aşa cu luare aminte şi iau în considerare toate ce îi sunt posibile numai acestui înger, iar omului celui mai puternic în voinţă nici măcar o iotă din acestea, atunci de-abia se vede diferenţa nemărginită dintre Dumnezeu şi dintre om. Este foarte lesne de înţeles: a Dumnezeului tot şi a omului nimic. Dacă pe cineva poate să-l înveselească această adâncime mare de înţelepciune şi de putere a lui Dumnezeu într-un mod cât se poate de tare, astfel ea nu mă înveseleşte însă deloc; pentru că eu simt prea limpede în mine, că sunt un nimic desăvârşit faţă de numai aşa un înger Rafael. Ce sunt atunci faţă de Dumnezeu?! Nu, nu, asta este şi se numeşte: nimic!
04] Se ştie şi se recunosc acum lucruri nemaipomenite şi se văd minuni peste minuni, că unuia ca noi ar putea să-i dispară auzul şi vederea şi când se încearcă apoi voinţa proprie, dacă potrivit cu ea ar dori cumva să se îndrumeze şi să se restrângă laolaltă o limbă lungă ca de foc, înspre un bulgăre pur doar, oh, nici un atom nu se mişcă de pe loc cu puterea voinţei mele, atunci nici vorbă de o asemenea limbă ca de foc! De aceea sunt eu de părere că este mai bine, dacă recunosc şi văd mult mai puţine lucruri, pentru că aici unuia ca noi nu-l poate împinge ispita de a înfăptui de asemenea minuni. Mie mi se face de aceea frică şi teamă deja de atâta nespus de multă cunoaştere şi recunoaştere! Pentru ce trebuie deci să văd, să aud, să recunosc şi să ştiu acum chiar atât de mult?"
05] Spun Eu: "Ca să recunoşti pe lângă, cât de puţin este omul din sine însuşi şi cum depinde existenţa, cunoaşterea, recunoaşterea şi putinţa lui doar şi numai de Dumnezeu!
06] Cu voinţa ta nu vei fi în stare fireşte şi într-adevăr în veci de nimic, aşa cum nici acest înger n-ar fi în stare de nimic cu voinţa lui ; dar dacă ai făcut voinţa Mea, ca să fie ea şi cea a ta, atunci vei fi şi tu în stare de ceea ce este în stare acest înger!

07] Acum este bine, că recunoşti şi admiţi atât de mult, dar începi totodată să admiţi în mod practic, că voinţa ta proprie este în stare de puţin sau de nimic dincolo de trupul tău. Tu poţi să recunoşti şi să admiţi tot ce recunoaşte şi admite îngerul; dar dacă nu ţi-ai însuşit voinţa Mea precum şi înţelepciunea Mea, atunci fireşte că toată cunoaşterea şi recunoaşterea nu-ţi folosesc la nimic. Acestea îţi folosesc, în caz că eşti lacom de a face fapte, numai spre un chin. Şi acest lucru este bine; pentru că numai prin umilinţă devine omul om şi un adevărat copil al lui Dumnezeu!
08] De altfel, acest lucru nu vă este arătat vouă tuturor din pricina de a-l imita, ci numai, ca să-L recunoaşteţi pe deplin pe Dumnezeu în Mine, pentru a face atunci cu atât mai puternic în voinţă ceea ce Eu, ca Creatorul a toată viaţa, v-am învăţat şi poruncit din cauza desăvârşirii vieţii.
09] Voi trebuie să ajungeţi prin aceasta la naşterea din nou a duhului vostru, fără care voinţa Mea nu poate prinde rădăcini, ca fiind în voi puternică în faptă. Dacă, cu voinţa voastră cuprindeţi o dată voinţa Mea numai într-atât, că faceţi voinţa voastră de bună voie supusă celei ale Mele prin faptă şi dacă vă exersaţi grijuliu în faptul, că voia Mea de voi recunoscută primeşte cu desăvârşire supremaţia în voi, atunci Duhul Meu devine prin aceasta viu în voi din belşug şi va întrepătrunde întreaga voastră fiinţă.
10] Voinţa Mea exersată foarte harnic mai înainte de către voi va ajunge astfel la deplina putere şi ceea ce ea, cu totul la fel ca Mine, va dori atunci, aceea se va întâmpla; dar, cum am spus, de-abia atunci – şi nu mai devreme!
11] Dar recunoaşterea este presupusă să fie de fapt acum frâul, prin care puteţi să trageţi voinţa voastră în cea a Mea; pentru că voi chiar trebuie să recunoaşteţi acum prin faptele Mele, că sunt cu adevărat Acela, care Mă dau vouă acum continuu de recunoscut.
12] Dar dacă recunoaşteţi acest lucru cu desăvârşire, vă va fi chiar cu atât mai uşor de a urma voia Mea, care îşi are temelia ei în adevărul veşnic şi de netăgăduit şi s-o faceţi astfel proprietatea voastră.
13] Când cineva vă sfătuieşte să luaţi o cale şi voi observaţi din cuvântarea lui, că lui însuşi nu-i este calea pe deplin cunoscută, atunci vă veţi gândi bine la faptul de a merge calea, pe care v-a arătat-o el şi v-a trasat-o şi veţi spune: <O, atunci rămânem mai degrabă unde suntem!> Dar dacă aflaţi totuşi uşor din cuvântarea cuiva, că trebuie să fie pe deplin cunoscător a acelei căi, pentru că el provine tocmai de acolo înspre care direcţie v-a descris calea corect şi adevărat până în cel mai mic detaliu, atunci veţi spune: <Acesta are cunoaştere şi o cea mai bună voinţă, acesta nu poate şi nu vrea să ne ducă în eroare şi noi vrem să păşim pe cale fără toată îndoiala!> Vedeţi, prin acest fapt, în consecinţa încrederii bune şi tari, veţi subordona voinţa proprie voinţei aceluia, care, ca om pe deplin cunoscător în această treabă, v-a arătat calea bună şi adevărată!
14] Şi vedeţi, aşa este aici cazul! Dacă aş apărea în faţa voastră numai într-o jumătate mistică, ar trebui să rămână în voi oarecare dubii şi v-ar fi de iertat foarte, dacă s-ar şi ridica în voi oarecare dubii. Dar dacă Mă vădesc vouă acum deja aproape pănâ la ultimul atom în cuvânt şi în faptă şi dacă vă arăt cu toată înţelepciunea, dragostea şi puterea, că sunt cu adevărat Acela, care, ca fiind astfel, M-am prezentat Eu Însumi vouă, atunci este urmarea chiar totuşi una sigură! În primul rând, vă este imposibil să mai puteţi avea un dubiu în privinţa Mea şi în al doilea rând, trebuie să vă fie doară de aceea ceva cu totul uşor, adică urmarea voii Mele prin care duhul vostru poate ajunge pe singura cale la cea mai desăvârşită naştere din nou, pentru că trebuie să admiteţi, că nu loviţi în gol prin urmarea voii Mele, ci trebuie să ajungeţi la realitatea veşnic adevărată. Eu sunt de părere, că veţi admite acum bine, de ce fac acum toate aceste lucruri nemaiauzite în faţa voastră şi de ce Mă arăt şi Mă destăinuiesc vouă pe deplin!
15] Dar un învăţător cu adevărat înţelept cu desăvârşire nu face nimic fără un motiv şi aşa nu fac nici Eu nimic fără un motiv. Dar Eu nu vă învăţ doar din pricina voastră, ci ca să deveniţi după aceea astfel de asemenea învăţători, conducători şi îndrumători ai celorlalţi fraţi orbi ai voştri şi a celorlalte surori oarbe ale voastre în numele Meu şi de aceea trebuie să fiţi cu atât mai adânc iniţiaţi în secretele împărăţiei Mele, ale fiinţei Mele şi trebuie să recunoaşteţi şi semenul vostru în toată fiinţa sa, începând de la provenienţa lui cea mai adâncă până la desăvârşirea sa cea mai înaltă şi în ce fel posibilă şi până la cea mai deplină devenire asemănătoare cu Dumnezeu!
16] Fiindcă prin încrederea voastră cea mai deplină şi vie, poate cel mai degrabă să fie trezită o la fel de mare încredere în ucenicii voştri, prin care şi ei vor vedea şi vor înţelege acuşi acele lucruri tăinuite pe care le vedeţi şi le înţelegeţi voi acum.
17] Înţelesu-M-aţi acum bine şi înţelegeţi bine, de ce destăinuiesc acum toate acestea în faţa voastră?"
18] Spun toţi, pătrunşi adânc: "Da, Doamne, Învăţătorul nostru, Dumnezeul nostru!"
19] Spun Eu: "Acum bine, atunci treziţi-vă dincolo, în lumea naturală, ca să vă arăt şi alte lucruri; pentru că voi trebuie să recunoaşteţi şi să înţelegeţi şi alte lucruri mai departe şi mai profund!"

Ev. 04. Capitolul 122

01] După acest cuvânt al Meu, privesc toţi iarăşi cu ochii trupului şi sunt plini de cea mai înaltă mirare despre toate ce au auzit şi au văzut şi toţi încep să Mă laude cu voce tare, lucru care a durat o jumătate de oră.
02] Când toţi, prin slăvirea şi mărirea lor cu voce tare, au arătat bine receptibil, că M-au recunoscut acum în adevărata adâncime a vieţii, a venit şi Iuda Iscarioteanul la Mine şi a spus: "Doamne, eu am fost mult timp şovăitor în credinţă; dar acum cred şi eu din belşug, că eşti cu adevărat Însuşi Iehova, sau totuşi cel puţin un Fiu adevărat al Aceluiaşi! Dar încă nu pot să înţeleg ceva în privinţa Ta şi acest lucru constă în următoarele:

03] Cum ai putut Tu, ca fiind Iehova, Care este nemărginit, să părăseşti această nemărginire a Ta şi să Te înghesui în această formă extrem de mărginită? Dar cu toate acestea a rămas spaţiul vechi, nemărginit tot acelaşi, care fusese el din veşnicie încoace! Tu ca Iehova eşti chiar tocmai însuşi spaţiul nemărginit! Cum poate acesta dăinui în esenţa lui neschimbată şi extrem de nemărginită şi Tu ca Nemărginitul Însuşi în această formă strâmtă de om?!
04] Vezi, Doamne, aceasta este o întrebare foarte însemnată! Dacă îmi dai în această privinţă o lumină corespunzătoare, voi fi cel mai râvnitor dintre toţi ucenicii Tăi, - dar altfel, va tulbura întotdeauna un dubiu mic sufletul meu!"
05] Spun Eu: "Cum este posibil, că toţi văd acum şi că tu singur te-ai făcut orb?! Eşti tu aşadar de părere, că acest înveliş Mă cuprinde, închizându-Mă?! Sau este soarele doar şi numai acolo închis cu lumina lui eficientă unde înfăptuieşte el?! Cum ai putea să-l vezi într-adevăr, dacă n-ar ajunge mai departe cu lumina lui decât până la suprafaţa lui cea mai exterioară a pielii sale?!
06] Eu sunt punctul central, veşnic al propriei Mele existenţe; dar începând de la acesta umplu totuşi veşnic neschimbat spaţiul nemărginit.
07] Eu sunt peste tot Veşnicul Eu; dar aici, la voi, sunt acum în centrul veşnic al existenţei Mele, începând de la care întreaga nemărginire este menţinută veşnic în continuare şi nechimbat la fel şi la fel în extinderea ei cea mai nemărginită şi veşnică.
08] Din veşnicie am locuit în centrul Meu de nepătruns şi în lumina Mea de nepătruns din Mine Însumi. Dar Mie Mi-a bineplăcut din pricina oamenilor acestui pământ, să păşesc în afară din centrul Meu de nepătruns şi din lumina Mea de nepătruns în aşa fel că, acum, în tocmai acelaşi centru şi în aceeaşi lumină, care le-a fost şi celor mai înalţi îngeri din veşnicie pe deplin de nepătruns, am venit pe acest pământ şi vă sunt acum vouă oamenilor chiar din toate părţile bine perceptibil şi voi puteţi să suportaţi bine lumina Mea.
09] Dar când am plecat din Sihar şi am venit încoace către Galilea şi când ne-am pus la odihnă pe un munte după ora prânzului, atunci v-am arătat într-adevăr mai multora dintre voi, cum ajunge voia Mea până la soare. Adu-ţi aminte de acest lucru şi vei vedea atunci deja, cum sunt şi pot fi peste tot acasă prin curgerea în afară a voii Mele peste tot la fel de puternic înfăptuitoare!"
10] Spune Iuda Iscarioteanul: "Pot să-mi amintesc bine, că ai făcut acolo soarele lipsit de lumină pentru câteva clipe! Aşadar, acest fapt nu este într-adevăr o nimica toată, - dar se povesteşte totuşi, că şi vechii vrăjitori egipteni erau în stare de un asemenea lucru; cum, aceasta este fireşte o altă întrebare! În natura mare există puteri foarte ciudate şi secrete; Tu le cunoşt şi vechii vrăjitori le-au cunoscut de asemenea şi şi-i le-au făcut slujitoare. Bineînţeles că până acum n-a realizat după cunoştiinţa noastră într-adevăr nimeni asemenea fapte ca şi Tine!
11] Dar fără toată şcoala lumească nu eşti nici Tu! Pentru că se povesteşte totuşi diverse lucruri despre îndemânarea tatălui Tău Iosif şi chiar despre mama Ta Maria, care a fost o ucenică a lui Simeon şi a Anei; şi dacă un om tânăr, plin de pricepere are asemenea părinţi, poate să ajungă într-adevăr cineva. Dar aceasta este numai aşa părerea mea curat lumească; fiindcă eu în ceea ce mă priveşte, cred că în Tine sălăşluieşte Duhul lui Iehova şi înfăptuieşte din belşug.
12] La ce să-mi şi folosească veşnic invizibilul Iehova, Care şade pe undeva sus peste toate stelele în lumina Lui de nepătruns şi nu Se arată niciodată făpturilor Sale, nu înfăptuieşte nici o minune în afară de cele stereotipic zilnice, dar care ar putea fi înfăptuite tot aşa de bine de către natura însăşi?! Tu eşti de aceea, cel puţin pentru mine, un adevărat Iehova, pentru că ni Te-ai arătat deschis şi evident în faţa ochilor noştri, ca un învăţător desăvârşit a toată natura şi făptura, prin cuvânt şi faptă. Cine poate ca Tine să le redea morţilor viaţa şi să le poruncească elementelor şi să cheme întru fiinţă chiar din aer unii măgari şi peşti cu totul noi şi să umple cămara de provizii a bătrânului Marcu cu pâine şi apă de asemenea din aer, acela este pentru mine un singur adevărat Dumnezeu, faţă de care toţi ceilalţi nu mai contează pentru mine! Dacă ai prin urmare capacităţile Tale curat Dumnezeieşti de unde vrei să le ai, atunci eşti pentru mine un Dumnezeu adevărat! Am dreptate sau nu?
13] Totuşi, căzut în cap, cum a fost de părere fratele meu Toma, nu sunt. Eu ştiu ce ştiu şi ce vorbesc; dar dacă fratele Toma este necontenit de părere, că aş fi un măgar sau un bou, atunci se înşeală el puternic în privinţa mea. Dacă aş fi vrut să vorbesc cu el, cum aş putea vorbi, n-ar fi în stare să-mi stea sub nici o formă împotrivă! Dacă nu L-aş fi aflat în Tine deja de mult pe adevăratul Iehova, m-aş fi şi reîntors deja de mult acasă la olăritul meu; dar probabil pentru că ştiu cel mai bine, cu cine am de-a face în persoana Ta, de aceea rămân şi las de-o parte arta mea foarte bănoasă, în ciuda faptului că nu sunt tocmai şi un duşman al aurului şi al argintului pur, - pentru că aurul şi argintul Tău duhovnicesc îmi este mai drag!
14] Dar că Toma mi-a murmurat mai devreme în secret în ureche, când îngerul a chemat la fiinţă după voia Ta o măgăriţă cu totul sănătoasă tun, că această minune s-ar fi întâmplat doar din cauza mea, pentru a-mi arăta într-o pildă vie, cine şi ce aş fi eu, acest lucru nu-l pot trece cu vederea! Dacă Toma se crede mai înţelept, decât îi par eu lui, atunci să fie el astfel; dar pe mine să mă lase scăpat teafăr! Pentru că eu nu-i pun nimic în cale şi chiar dacă mă numeşte un hoţ, eu cu siguranţă nu i-am furat niciodată nimic!
15] Tu ne-ai dat mai devreme, nouă tuturor o învăţătură foarte minunată şi extrem de dumnezeiesc înţeleaptă despre boala unui suflet omenesc şi ne-ai arătat din temelie, cum trebuie să avem cu un suflet bolnav mai multă răbdare decât cu trupul bolnav al unui om! De ce nu-şi însuşeşte asemenea învăţături un Toma înţelept în privinţa mea, care pot fi de asemenea încă bolnav cu sufletul, dacă deja pentru asemenea învăţături curat Dumnezeieşti nu s-ar găsi nici un loc în inima lui?! Eu nu cer absolut deloc, ca să-mi ceară de aceea scuze, pentru că i-a bineplăcut înţelepciunii lui, să mă numească un măgar – pentru că atât de umil, cum se crede el că este, sunt

şi eu! Dar m-a obligat faptul de a mărturisi deschis aici, că sunt într-adevăr un om bolnav cu sufletul, dar de aceea nu-l invidiez pe nici un Toma din pricina sănătăţii lui mari a sufletului! Eu şi vreau de aceea să fiu necontenit la fel prietenul şi fratele lui bun, precum am fost asta dintotdeauna, - dar numai acest singur lucru îl doresc de la el, ca în tot viitorul să-şi încerce râvna sa de corecţie asupra altcuiva şi nu asupra mea; fiindcă până acum mai sunt eu totuşi tocmai ceea ce este el, anume un ucenic asemeni lui chemat în faţa Ta, Domnul meu şi Dumnezeul meu!"
16] Spun Eu: "Nu este, ce-i drept, tocmai foarte lăudabil din partea lui Toma al Meu, că te are necontenit în vizorul arcului său de ţintit; dar Îmi este de altfel de asemenea lucru cunoscut, că tu la desăvârşirea deplină a acestei măgăriţe, aflându-se încă aici în faţa noastră ai făcut mai întâi o glumă foarte inoportună şi acela a fost motivul proriu zis din care pricină Toma te-a bătut puţin cu propriile tale cuvinte!
17] Spune-Mi din ce motiv ai avut tu aşadar să faci afirmaţia, conform căreia ai spus: la sfârşit s-ar dovedi toate faptele Mele miraculoase în producerea unor măgari cu totul sănătoşi tun! Vezi, această afirmaţie a ta a fost foarte răutăcioasă şi a meritat contraafirmaţia lui Toma! Eu nu dojenesc credinţa ta, după ce Mă consideri ca fiind singurul tău Domn şi Dumnezeu, dar dojenesc în privinţa ta numai faptul că o asemenea credinţă a ta şi o asemenea părere a ta constă numai mai mult în cuvintele tale decât în viaţa inimii tale.
18] Pentru că potrivit cu adevărul Mă consideri totuşi mai mult un veritabil vechi înţelept egiptean şi un vrăjitor extrem de bine iniţiat în toate puterile secrete ale naturii, care ştie bine unde trebuie să atingă aceste puteri, ca ele să nu-i refuze slujirea faţă de el. Vezi tu, aceste lucruri sunt foarte demne de dojană în privinţa ta.
19] Ceea ce sute mărturisesc că este un cel mai curat adevăr, despre aceea mai poţi tu să ridici un dubiu unul după altul şi să pronunţi afirmaţii într-un mod foarte deschis, care trebuie să Mă pună necontenit într-o lumină dubioasă la unii mai slabi în credinţă. Ai scos totuşi de îndată la iveală atunci când le-am redat iarăşi viaţa mai multora pe deplin înecaţi, că aici locul însuşi şi poziţia astrelor au contribuit cu o parte însemnată a lor şi că Mi-a fi de aceea un lucru uşor să înfăptuiesc tot felul de minuni; într-un alt loc, nu Mi-ar reuşi aceste lucruri nici pe departe într-un asemenea fel! În Nazaret, Capernaum şi Kis, în Iesaira şi chiar în Ghenizaret aş fi înfăptuit într-adevăr de asemenea minuni mari, - dar nici pe departe atât de multe ca aici, în acest loc. – Dar dacă M-ai considera în deplina seriozitate că sunt singurul Domn şi Dumnezeu al tău, de ce Mă suspectezi aşadar în faţa străinilor?!"
20] Spune foarte îndrăzneţ şi arogant Iuda Iscarioteanul: "Dar mi se pare totuşi, la o contemplare puţin mai exactă a lumii şi a naturii, că Dumnezeu ia mereu în considerare faptul prielnic al locului, pe care vrea să aducă ceva deosebit la iveală! Să ne ducem pe un munte foarte înalt, cum este, de exemplu, Ararat unul şi nu vom întâlni tocmai nimic altceva decât piatră seacă şi zăpadă şi gheaţă. Aşadar, de ce nu cresc acolo struguri şi smochine, mere, pere, cireşe şi prune? Aici sunt eu de părere că Iehova nu consideră locul îndeajuns de prielnic de a provoca aceste minuni dulci şi acolo! Aici pare treaba aşadar totuşi în aşa fel că Iehova Însuşi ia foarte tare în considerare partea prielnică a unui loc, căci altfel ar fi pus El desigur şi pe Ararat minunile dulci hrănitoare!
21] Şi eu nu cred că-Ţi iau astfel ceva din Dumnezeirea Ta, dacă afirm că găseşti întotdeauna un loc ca fiind deci totuşi mai prielnic decât un anumit oarecare altul pentru înfăptuirea faptelor miraculoase, ca de exemplu Nazaret, unde nu Te-ai întrecut tocmai cu faceri de minuni. Tu, ca Iehova, ai putea să transformi marele deşert al Africii de asemenea uşor în câmpiile cele mai binecuvântate şi înfloritoare, dacă ai găsi acest teritoriu ca fiind potrivit şi prielnic! Dar deoarece teritoriul menţionat este un deşert şi va şi rămâne cel mai probabil foarte mult timp astfel, de aceea cred eu că nu suporţi prin acest fapt nici o pierdere în privinţa Dumnezeirii Tale, dacă marele deşert African Sahara va mai rămâne foarte mult timp, ceea ce este el. – Aceasta este aşa părerea mea, deşi fratele Toma nu va fi probabil tocmai pe deplin de acord cu aceasta!"
22] Se alătură Toma la un semn de-al Meu şi spune: "De vorbit ai vorbit cu totul în ordine, dacă ai şi simţi astfel în cugetul tău şi ai şi recunoaşte acestea ca fiind pe deplin adevărate; dar despre acest fapt nu este nici o urmă de găsit în tine! După recunoaşterea ta interioară este Domnul necontenit, în primul rând, un eclectic (un am care alege =filozof) înţelept, care ştie să formuleze o cea mai înţeleaptă învăţătură din cele multe Lui cunoscute şi în al doilea rând şi-a însuşit toată magia într-un mod aşa de desăvârşit, că lui la ocazii sigure şi împrejurări prielnice nu poate da greş în nimic. Numai că aceasta este aşa idea ta destul de înrudită cu satana, anume că un asemenea vrăjitor destul de mare, care ar înţelege să-şi supună voii lui toate puterile secrete, ar trebui să fie la sfârşit un veritabil Dumnezeu!
23] Acum se arată aici că Domnul Iisus din Nazaret corespunde pe deplin unei asemenea cerinţe ale tale şi aşa nici nu ai vreo îndoială să-L detronezi pe deplin pe bătrânul Dumnezeu al lui Avraam, Isaac şi Iacov şi să-l pui în schimb cu desăvârşire pe acel scaun pe acest vrăjitor al tău! Dacă ai considera Duhul acestui Sfânt din Nazaret ca fiind tot Acelaşi, Care a tunat părinţilor noştri odinioară legile Sale în Sinai, despre aceasta n-ai tu în inima ta nici măcar cea mai mică urmă de o oarecare noţiune numai înjumătăţită.
24] Şi pentru că treaba arată astfel, de aceea n-am încotro, decât să te avertizez la fiecare ocazie, dacă vrei să ieşi în evindeţă cumva tocmai la o asemenea ocazie şi trebuie să arăt limba ta dublă mereu trădătoare şi rea ; pentru că fiecare care gândeşte şi simte altfel şi îşi duce altfel cuvântarea sa, este un trădător în privinţa sfinţeniei adevărului. De aceea ar trebui să te laşi aici înt-adevăr mustrat cu aceste cuvinte şi să nu gândeşti şi să simţi altfel în tot viitorul şi în schimb însă să vorbeşti totuşi cu totul altfel! Pentru că un asemenea lucru este felul şi modul lupilor răpitori, care se arată în piei de oi, pentru a primi cu atât mai uşor un miel nevinovat şi blând în ghearele lor

ucigătoare. Înţelege-mă bine; pentru că eu ştiu ce vrei şi te dojenesc numai atunci, când te pui în evidenţă cu voce tare, pentru că văd aici de îndată, cum eşti tot timpul un mincinos, deoarece vorbeşti altfel, decât gândeşti şi simţi. Eu nu-ţi sunt ţie ca suflet bolnav desigur un duşman, - dar bolii însăşi îi sunt eu!”

Ev. 04 Capitolul 123

01] Spune Iuda Iscarioteanul: “Dar dacă cu lucrurile stau deja astfel în această privinţă, atunci trebuie totuşi să mă exprim; pentru că Domnul le-a da celorlalţi chiar necontenit ocazia să se înstrăineze cu desăvârşire de răutatea şi făţărnicia lor. Dacă strănii au primit străinii acest privilegiu, de ce să-mi fie el chiar mie reţinut fără drept, eu care aparţin totuşi de uniunea voastră şi care am împărţit cu voi mereu bucuria şi suferinţa?!”
02] Spune în sfârşit o dată Bartolomeu: “La străini a fost totuşi cazul cu totul altfel! În ei era cel mai adesea numai într-adevăr deja din timpurile părinţilor lor un fapt greşit întemeiat. Eu n-au fost de fapt deloc de vină că erau răi şi incorecţi; dar când au auzit cuvântul luminos al adevărului veşnic, a început treaba să fiarbă şi să clocotească în ei şi ei au început să scape de murdăria veche şi s-au făcut curaţi. Dar tu te afli deja de mult în belşugul luminii duhovniceşti a adevărului şi ai pentru cea mai deplină autenticitate a aceleaşi mii dintre dovezile cele mai vii, în cuvinte şi în tot felul de fapte miraculoase! Dar toate acestea nu te îndreaptă; tu ai vrea cu cel mai mult drag să înfăptuieşti tu însuţi minuni, pentru a-ţi câştiga prin acestea, asemenea fariseilor din templu, cât se poate de mult aur şi argint. Tu pentru tine n-ai nevoie de nici un Dumnezeu, afară de aşa unul, care ţi-ar procura destul de mulţi bani, ca să poţi trăi atunci pe pământ într-un mod îngrozitor de bine şi ca să poţi la sfârşit să păcătuieşti straşnic până la moarte, fără toată consideraţia în privinţa adevărurilor de viaţă din Dumnezeu aici auzite!
03] Şi la un asemenea fel interior de gândire al tău nu se va întâmpla atunci nimic cu exprimarea părţii interioare ale tale, pentru că ea nu te poate îndrepta şi nu ne poate oferi nici un mijloc de a face o inimă nouă în tine prin cuvinte şi fapte, fără să rămâi, cum eşti.
04] Dar dacă cuvîntul atotputernic al Domnului nu poate să te schimbe, ce să poată înfăptui cu tine cuvântul nostru omenesc de după aceea?! Mergi tu mai degrabă înapoi la locul tău vechi şi nu ne mai deranja în viitor cu boloboroseala ta de nimic! – Am terminat de vorbit!”
05] După această dojană foarte puternică, a vrut Iuda Iscarioteanul să mai spună într-adevăr ceva; dar Corneliu i-a spus: “Deschide tu gura ta numai atunci când vei fi îndemnat de cineva spre acest lucru; dar altfel taci şi nu-L deranja pe Domnul în înfăptuirea Sa! Dar dacă vrei să vorbeşti neapărat, atunci du–te aşa frumos departe în pădurea din apropiere şi vorbeşte acolo cu pomii şi tufele; ei nu-ţi vor aduce nici un cuvânt împotrivă, care te-ar supăra şi care te-ar putea jigni la sfârşit chiar cu totul adânc! Sau mergi jos, la mare şi vorbeşte acolo cu peştii; şi aceştia îţi vor admite totul! Pentru că din ceea ce se vorbeşte aici şi din ceea ce se întâmplă aici, înţelegi tu oricum aşa de mult ca nimic; şi prostia ta supărată şi lăcomia şi egoismul tău din ea tot timpul trezit, ne deranjează în contemplarea mai adâncă pentru noi atât de necesară a adevărurilor mari de viaţă din Dumnezeu Domnul mai pesus de toate!”
06] După aceste cuvinte, păşeşte Iuda Iscarioteanul pe deplin în planul de fond şi nu mai vorbeşte nici un cuvânt; fiindcă faţă de Corneliu avea el un respect profund, deoarece cunoştea prea bine râvna şi devotamentul acestuia pentru Mine şi pentru învăţătura Mea.
07] Dar când s-a aplanat aceasta în privinţa aceluia, le-am spus Eu tuturor: “Cine are, aceluia i se va da mai mult; dar cine nu are, aceluia i se va lua şi ceea ce a avut! (Mt. 13, 12)
08] Voi înşivă v-aţi convins acum, că lucrurile rele sunt lăcomia de lume şi de avuţie; de aceea, păziţi-vă inimile voastre cu foarte multă grijă de acestea! Pentru că unei inimi lacome îi este imposibil să înţeleagă ceva despre lucrurile duhovniceşti şi nici nu poate niciodată să renunţe pe deplin la această lăcomie şi să fie astfel mai iluminată, ca să înţeleagă ce îi trebuie pentru mântuirea ei.
09] Voi toţi aţi înţeles deja lucruri greu de înţeles, deşi sunteţi de-abia de puţine zile în preajma Mea; dar acel ucenic este acum de aproape o jumătate de an în preajma Mea şi a fost martor ocular şi auditiv a tot felul de minuni şi învăţături posibile şi totuşi nu înţelege el adevărul! Motivul acestui fapt constă în lăcomia lui după bani peste măsură de mare şi acest lucru de aceea, pentru că este foarte leneş şi trândav.
10] Un om cu adevărat harnic îşi dobândeşte zilnic cu uşurinţă atât de mult cât are nevoie şi mai multe dincolo de asta, ceea ce i se va potrivi bine în zilele lui ale bătrâneţii; şi chiar dacă nu şi-ar fi putut economisi nimic, pentru că şi-a dat cu drag prisosul lui celor săraci şi nevoiaşi, astfel se va îngriji pentru zilele lui de bătrâneţe.
11] Dar un om leneş iubeşte trândăvia şi vrea să trăiască bine pe costurile semenilor săi harnici; el devine de aceea un mincinos, un om care înşeală, fură, pentru a strânge atât de multe comori, ca să poată să trăiască asemeni unui rege.
12] Dar cu o asemenea lăcomie se întunecă sufletul lui într-un aşa fel, că nu mai poate înţelege absolut nimic despre ceva curat duhovnicesc; şi chiar dacă este el iluminat de lumina cea mai înaltă şi curată a duhului, întoarce aceasta în fiinţa lui egoistă, dur materială şi nu vede şi nu recunoaşte nimic, decât numai părţile dur materiale.
13] Dar cum se transformă duhovnicia în materie, acest lucru l-aţi văzut la chemarea spre fiinţă a acestei măgăriţe acum păscând în faţa voastră şi Eu nu mai trebuie de aceea să vă mai explic ceva în continuare despre acest lucru. Pentru că cine dintre voi l-a înţeles, acela l-a înţeles de îndată

uşor; dar cine nu l-a înţeles uşor, acela nici nu-l va înţelege mult timp, iar lumea aceasta absolut niciodată!
14] De aceea, întrebaţi-vă toţi pe voi înşivă, cum stau aici lucrurile cu înţelegerea voastră! Cine o are, acela o are; dar cine nu o are, acela nici n-o va avea mult timp de acum încolo. În cine este sufletul unul duhovnicesc, acela poate înţelege uşor partea duhovnicească; dar în cine sufletul se lăcomeşte după materie, aceluia îi şi este imposibil să înţeleagă această parte duhovnicească extrem de înaltă şi curată!”

Ev. 04. Capitolul 124

01] (Domnul:) “Trebuie să existe, ce-i drept, printre oameni diferenţe; dar totuşi nimeni n-a fost pus în această lume neglijat în aşa fel în privinţa sufletului că el ar fi trebuit să devine pe deplin materie. Pentru că nici măcar un suflet omenesc n-a fost băgat în trup fără voinţa liberă şi inteligenţa egoistă.
02] Dar motivul principal al stricăciunii sufletului omenesc constă cu precădere în educaţia din începutul străvechi, de obicei cu o iubire exagerată. Se lasă pomuleţul să crească aşa cum creşte el şi prin alintarea extrem de timpurie se adaugă mai tot posibilul, pentru a lăsa trunchiul să crească destul de strâmb. Dar dacă trunchiul s-a întărit o dată, toate încercările de îndreptare a lui folosesc atunci de obicei puţin sau la nimic; un suflet o dată crescut strâmb devine arareori un trunchi pe deplin drept!
03] De aceea, îndreptaţi-i voi toţi pe copiii voştri în adolescenţa lor uşor manevrabilă şi atunci va mai fi în puţine cazuri un asemenea suflet extrem de material, care n-ar putea înţelege aici partea duhovnicească şi care nu s-ar conforma uşor spre fapta bună pe căile adevăratei ordini de viaţă din Dumnezeu! Reţine-ţi bine acest lucru; pentru că de aceea v-am arătat devenirea în trup a unui suflet în pântecele mamei!
04] Un copil până în al şaptelea an este necontenit, cu mult mai mult un animal decât un om. Pentru că ceea ce este partea omenească a copilului, aceea se mai află cel mai adesea îngropată într-un somn adânc. Deci, pentru că un copil este cu mult mai mult un animal decât un om, de aceea şi are el numai foarte multe necesităţi animalice şi în schimb, foarte puţine dintre acelea cu adevărat omeneşti.
05] Numai ceea ce este strict necesar să le fie pus la dispoziţie! Ei să fie obişnuiţi timpuriu cu tot felul de abnegaţii, cei cuminţi să nu fie lăudaţi niciodată prea exagerat, dar să nu se fie niciodată prea dur şi împotriva celor înzestraţi cu mai puţin sau împotriva acelora mai puţin cuminţi, ci să fie trataţi cu răbdarea şi dragostea potrivită.
06] Ei să fie lăsaţi să se exerseze în tot felul de lucruri bune şi folositoare şi să nu cumva să se facă vreodată un copil încă cât se poate de cuminte să fie înfumurat, iubitor de sine şi să se supraestimeze. De asemenea, să nu se facă copiii niciodată, mai ales dacă sunt ei cumva frumoşi la înfăţişare, mai înfumuraţi şi mândri prin haine frumoase şi îmbogăţite, decât cum sunt asemenea copii cu drag deja din natura lor. Ei să fie ţinuţi curaţi, dar să nu se facă niciodată din ei acei anumiţi idoli ai casei, căci aşa vor fi puşi ei deja de la naştere pe acea cale, pe care vor ajunge în adolescenţa lor mai matură până într-acolo, unde ajungeţi voi toţi acum de-abia prin Mine.
07] Fecioara va ajunge plină de neprihănire şi prin pedepse la starea unei mame respectabile şi feciorul va păşi în vârsta de bărbat cu un suflet matur de bărbat şi cu un duh trezit în acesta şi va fi o binecuvântare pentru cei ai săi şi pentru pământ şi pentru toată făptura lui.
08] Dar dacă cedaţi prea tare în faţa dorinţelor aprige şi ale plăcerilor animalice ale copiilor voştri, atunci veţi deschide cu ele şi tuturor patimilor o poartă nouă şi largă, prin care vor pătrunde acestea ca cetele într-un mod plin de stricăciune în această lume; şi dacă vor fi ele o dată prezente, atunci veţi merge în zadar la război împotriva lor cu tot felul de arme şi nu veţi izbuti nimic împotriva puterii şi stăpânirii lor mari!
09] Îngrijiţi-vă de aceea de pomişori, ca creşterea lor să fie una dreaptă, străduindu-se să ajungă la cer şi curăţiţi-i foarte grijuliu de toate reziduurile defectuoase; pentru că dacă pomii au ajuns o dată mari şi puternici şi dacă sunt ei în înfăţişare plini de îndoituri rele, care le-au pricinuit vânturile rele, atunci nu veţi mai fi în stare să-i îndreptaţi nici cu toate mijloacele de forţă!
10] Voi aţi văzut mai devreme bulgărele de limbi ca de foc în faţa voastră. În starea lui slobodă şi liberă specific sufletului nu a fost nici pe departe determinat, ca să fi devenit din el tocmai o măgăriţă; de-abia după chemarea la ordin care a urmat din partea îngerului au început părţile să se cuprindă toate înspre un organism că, la sfârşit, a trebuit să iasă la vedere înfăţişarea unei măgăriţe.
11] Dar deoarece măgarul se află acum, aici, ca fiind deja pe deplin finit, de aceea mai este transformarea într-un alt animal într-adevăr de-abia posibilă! Nu există, ce-i drept, nimic ce i-ar fi imposibil lui Dumnezeu; dar atunci ar trebui măgarul acesta să fie mai întâi pe deplin descompus şi toate părţile specifice de bază ar trebui să se lege către un cu totul alt organism, cu preluarea unor specifice noi şi cu lepădarea a multor lucruri care condiţionează acum fiinţa unui măgar. Dar aceasta ar fi totuşi cu siguranţă o osteneală şi muncă de o sută de ori mai mare, decât a creea o fiinţă cu totul nouă în raportul potrivit din gândurile străvechi, care fiinţă n-a mai călcat înainte niciodată pe suprafaţa acestui pământ.
12] Este uşor să se facă totul dintr-un copil, în timp ce un bărbat sau chiar un moşneag va mai adopta puţin sau nimic.
13] Fiţi de aceea mai ales interesaţi de o educaţie adevărată şi bună a copiilor voştri, căci atunci veţi avea uşor de predicat popoarelor noi această Evanghelie deplină a Mea şi sământa bună va şi

cădea pe un pământ bun şi curat şi va aduce o recoltă însutită! Dar dacă lăsaţi copiii voştri să crească mari precum maimuţele puii lor, atunci ei, ca neghină, vă vor acorda folosul, precum copiii de maimuţă bătrânilor lor: ceea ce bătrânii strâng laolaltă, aceea mănâncă şi distrug zburdalnic copiii lor; şi dacă bătrânii vor să-i împiedice de la o asemenea comitere de nelegiuire, atunci puii lor gingaşi le rânjesc de îndată dinţii ascuţiţi în întâmpinare şi îi alungă pe cei bătrâni.”

Ev. 04. Capitolul 125

01] (Domnul:) “Dar în privinţa acelui ucenic (Iuda Iscarioteanul) aveţi un exemplu corespunzător. El a fost singurul fiu al tatălui său foarte bogat şi tot aşa a nebunei sale maici, de el îndrăgostită până la moarte. Urmarea a fost că ambii părinţi l-au alintat pe fiul lor într-un mod exact ca maimuţele şi i-au trecut totul cu vederea şi i-au dat tot ce dorea băiatul; şi urmarea de mai departe a acestui fapt a fost că băiatul, când s-a făcut puternic, i-a alungat pe cei bătrâni din casă şi s-a desfrânat cu desfrânate lascive, în orice fel putea numai întotdeauna să suporte caracterul lui.
02] Nici n-a fost nevoie de mult timp, că băiatul a şi îngustat avuţia bătrânilor în aşa fel, că amândoi au fost atunci nevoiţi să cerşească şi puţin după aceea au şi murit din cauza supărării şi a mâhnirii.
03] Dar băiatul, ca fiind acum de asemenea cu totul sărac, a pătruns acum puţin în sineşi şi a început la sfârşit să se întrebe şi a spus: <Da, de ce am devenit aşadar aşa şi nu altfel? Nu m-am născut pe mine însumi, de zămislit cu atât mai puţin; să mă educ pe mine însumi, n-am putut - şi totuşi îmi strigă fiecare om în faţă că aş fi un netrebnic şi un răufăcător mizer, care, prin farsele sale rele şi destrăbălate, i-a făcut pe părinţii săi să-şi piardă toată avuţia lor greu dobândită, i-a făcut să cerşească şi la sfârşit, i-a adus chiar atât de timpuriu în mormânt!
04] Ce vină am deci eu în această pricină? Se poate ca toate acestea să fi fost lucruri destul de rele din partea mea; dar sunt eu de aceea devină, dacă bătrânii nu m-au educat către nimic mai bun?! Dar ce să fac acum? Sărac, fără bani, fără casă, fără slujbă, fără pâine! Să fur şi să tâlhăresc ar fi cel mai uşor lucru şi aş ajunge cel mai degrabă la o ţintă bună; dar a fi prins ca hoţ neîndemânatic şi atunci bătut până la sânge ca corecţie, nu este cumva deloc dulce! Cu tâlhăria arată treaba mai rău! – Dar ştiu acum ce voi face! Învăţ o oarecare artă şi dacă ar fi aceasta olăritul vechi şi prostesc, care l-a făcut bogat pe tatăl meu!>
05] Zis şi făcut! El s-a dus în Capernaum ca ucenic la un olar foarte de treabă şi a învăţat în scurt timp cu multă hărnicie arta acestuia. Dar bătrânul olar a avut o fiică, care a devenit la scurt timp după aceea soţia ucenicului în acea meserie.
06] Dar atât de sprinten cât fusese Iuda al nostru mai devreme, tot atât de dur şi zgârcit a fost el atunci ca meseriaş în arta olăritului. Soţia lui a gustat adeseori duritatea lui. El făcea produse bune şi a început să viziteze toate pieţele şi acasă a lăsat oamenii lui să ducă lipsă şi să lucreze până la sudoarea sângeroasă. Dacă venea cu mulţi bani acasă de la o piaţă, avea într-adevăr grijă cu ceva puţin de lucrătorii cei mai harnici; dar dacă venea cu o pradă mai mică acasă, aveau loc atunci lucruri dure în casa lui sărăcăcioasă.
07] Pentru a-şi crea o slubă auxiliară pe lângă olăritul lui, a închiriat el şi o pescărie şi a început în urmă cu doi ani să se profileze pe magia naturală, pentru că văzuse de mai multe ori în Ierusalim, cât de mulţi bani îşi dobândeau acolo, unii vrăjitori egipteni sau persani. Dar n-a realizat nimic veritabil, deşi cheltuia mulţi bani pentru acest fapt. El a şi luat ore în această artă la unii eseeni externi, care îi arătaseră treaba în aşa fel de parcă ar putea ei, dacă ar fi necesar, să creeze deja de îndată şi o lume cu toate ce cuprinde şi duce ea.
08] Dar s-a lămurit acuşi, că el era cel înşelat şi a plecat de la meseriaşii lui înşelători. În acest an, a aflat toate lucrurile ce le-aş face Eu şi cum toate acestea ar întrece în cea mai înaltă măsură, ceea ce se numea pe acest pământ până acum ca fiind <înfăptuire de minuni>.
09] Acesta a şi fost aşadar motivul prorpiu zis, pentru care Mi s-a alăturat Mie şi de ce a părăsit totul de acasă, pentru a învăţa numai de la Mine înfăptuirea de minuni şi pentru a câştiga apoi mult argint şi aur.
10] Învăţătura Mea îl interesează puţin. Dacă este atent la cuvintele din gura Mea, vrea, de fapt, să audă doar o explicaţie, în ce fel şi cu ce mijloace am reuşit una sau alta dintre lucrările miraculoase. Aşadar, din aceasta nu poate el niciodată să audă ceva pentru el folositor şi este de aceea mereu supărat.
11] De altfel, va găsi la Mine pentru această lume o socoteală cu totul îngrozitor de rea. O faptă de trădare şi apoi dezamăgirea cea mai întunecată vor face din el un sinucigaş şi o funie şi o salcie vor fi sfârşitul său trist lumesc! Pentru că el este unul care vrea să-L ispitească pe Dumnezeu, ceea ce este şi trebuie să fie o nelegiuire mare. Dar cine îndrăzneşte să comită o nelegiuire împotriva lui Dumnezeu, acela n-o va omite nici în privinţa lui proprie. Mai întâi faţă de Dumnezeu şi atunci în privinţa lui proprie!
12] Dar Eu v-o spun că în lumea de dincolo sinucigaşii vor vedea cu greu vreodată chipul lui Dumnezeu! Eu v-aş putea arăta în această privinţă chiar şi motivul matematic constatat; dar, cu adevărat, nu se merită osteneala. Este îndeajuns că Mă credeţi în privinţa a ceea ce v-am arătat ca urmare a sinuciderii. Motivul ei este mereu un fel de nebunie, reieşind din disperare şi aceasta este o urmare a unei oarecare nelegiuiri împotriva lui Dumnezeu sau împotriva poruncilor Lui.”

Ev. 04. Capitolul 126

01] (Domnul:) “Se consideră, ce-i drept, legile lui Dumnezeu ca fiind extrem de bune şi drepte; dar se găsesc oameni, care nu vor să ştie nimic de asemenea legi conform faptei, ci trăiesc curat şi pur pentru lumea aceasta. Cu asemenea oameni nu este fireşte de făcut nici o afacere sau cel mult numai una cea mai rea de pe lume. Cine intră cu ei într-o legătură de afaceri, acela este deja de îndată de la bun început cel extrem de straşnic înşelat şi păcălit. Dar acela care s-ar învoi cu asemenea oameni lumeşti, pentru a câştiga ceva de la ei, ar trebui să fie deja foarte prost; pentru că altfel şi-ar fi pătruns aliaţii săi, desigur mai ascuţit, cu vederea, încă înainte să se învoiască cu ei într-o treabă.
02] Dar un asemenea om cel puţin pe jumătate prost este întotdeauna de o inimă mai bună, deşi mereu puţin lacomă de câştig, dar, în schimb, tocmai din cauza prostiei, slab credincioasă şi cu încredere puţină în Dumnezeu. El se gândeşte totdeauna în sine şi spune: Lăsaţi-mă numai o dată să devin destul de bogat! Atunci de-abia voi deveni omul cel mai bun din lume şi îmi voi şi procura toate mijloacele, prin care îmi va fi posibil, să cunosc mai bine şi mai luminos fiinţa mistică a lui Dumnezeu! Eu voi îndeplini atunci toate binefacerile imaginabile faţă de săraci şi încă milenii să poarte numele meu pe buze! Dar lăsaţi oamenii bogaţi ai lumii să-mi devină o dată serviabili, căci atunci se vor întâmpla toate celelalte dintr-o dată!>
03] Cu asemenea speranţe oarbe hoinăreşte un asemenea prostănac, îşi face planuri şi încercări şi se apropie cu planurile sale celor mari şi bogaţi, care, din descoperirile lui, observă acuşi, cu mintea lor lumească, ascuţită, pe undeva un folos pentru ei. Omul prost al speculei se învoieşte cu ei şi este în schimb înşelat şi indus în eroare într-un mod strigător la cer.
04] Acum stă el acolo, total jefuit şi pe deplin fără mijloace, cu toate planurile şi speranţele sale şi nu ştie să-şi creeze nici o cale de ieşire. Credinţa în Dumnezeu şi o încredere mai puternică în puterea, bunătate şi ajutorul lui Dumnezeu au fost la el deja de mult aproape egale cu zero. Cu lumea a pierdut el toată legătura prin înşelăciunea care l-a costat totul. Mintea lui este prea proastă şi în ciuda a toată căutarea şi în ciuda a toată osteneala nu poate găsi nici o cale de ieşire.
05] Care este atunci urmarea acestui fapt? Deziluzionarea şi cu ea dezgustul cel mai arzător al existenţei, fiindcă pentru aceeaşi nu vor să se arate pe undeva nici măcar perspective numai pe jumătate suportabile! Într-o asemenea fierbânţeală, un asemenea prostănac îşi ia atunci de obicei viaţa şi devine un sinucigaş. Că el prin acest lucru nu arareori îi pricinuieşte sufletului său o pagubă nemărginită, puteţi deduce limpede şi clar din faptul, că un asemenea om mai vrea chiar mult timp să se distrugă tot mai mult, pentru că a simţit deja o dată împotriva existenţei desigur ura cea mai ucigătoare, fără care n-ar fi devenit un sinucigaş. Dar prostia în cauză nu îi este nimănui înăscută, ci este doar urmarea unei educaţii rele şi nepotrivite.
06] Cine îşi iubeşte copiii cu adevărat, aceluia trebuie să-i fie mai important înainte de toate de a educa în aşa fel sufletele lor, ca ele să nu fie înghiţite de către materie. Dacă sufletele sunt educate în ordinea bună, vor fi ele cel mai degrabă în stare să preia duhul în sine şi nu vor deveni niciodată proaste şi în privinţa unei sinucideri nu va fi aici deja niciodată vreo intenţie.
07] Dar la educarea copiilor voştri în felul maimuţelor, mai ales în oraşe, nu poate să se întâmple altfel. Obişnuiţi-vă de aceea copiii deja din timp cu faptul de a căuta adevărata împărăţie a lui Dumnezeu în inimă şi prin aceasta i-aţi împodobit mai mult decât regesc şi aţi obţinut pentru ei partea de moştenire cea mai mare şi cea mai bună pentru timpul limitat de aici şi pe veci!
08] Dar din copiii răsfăţaţi nu va deveni niciodată ceva mare în privinţa vieţii! Dacă nici nu se întâmplă cu ei ceva deja altfel rău sau nu trec dincolo în nimic altfel rău, se cristalizează, cu timpul, la ei o anumită partea slabă, pe care n-are voie s-o jignească nici un om, ba chiar nici măcar n-are voie s-o atingă cineva. Dacă o asemenea parte slabă este atinsă şi lezată sau chiar jignită, atunci s-a şi sfârşit deja cu un asemenea om. El va deveni cu totul furios şi mânios şi va căuta, cu siguranţă, să se răzbune pe cel care jigneşte, pe orice cale imaginabilă sau să-i facă cel puţin în acea direcţie o ameninţare cu totul îngrozitor de serioasă de a evita o asemenea glumă în tot viitorul, deoarece, în caz contrariu, i-ar pricinui aceasta urmări cu totul îngrozitor de rele.
09] O asemenea parte slabă nu este de fapt nici un rău care reiasă din voinţa şi recunoaşterea liberă; dar ea este totuşi o spărtură în suflet în care rămâne acesta mereu lezabil şi acest fapt nu numai aici, ci şi încă mult timp persistent în lumea de dincolo.
10] De aceea trebuie să vă uitaţi la copiii voştri foarte tare şi asupra faptului, ca în ei să nu se formeze asemenea părţi aşa numite slabe, pentru că ele devin pentru suflet ceea ce sunt aşa numitele boli cronice, pe jumătate cicatrizate. Dacă este tot timpul o vreme frumoasă şi bate în plus un vânt bun, tac acestea şi omul care le posedă, se simte pe deplin sănătos; dar dacă începe starea în aer numai să se pregătească înspre o vreme rea, încep deja de îndată asemenea spărturi în trup să se mişte şi îl aduc pe om adesea la disperare de atâta durere.
11] Dar aşa cum este pentru fiecare doctor ceva deosebit de greu să vindece asemenea lezări vechi ale trupului, tot aşa de greu şi adesea aproape mai greu este a vindeca asemenea spărturi vechi ale sufletului. Dacă corăbierul vrea să-şi apere corabia de spărturi, nu trebuie să navigheze acolo, unde există în mare tot felul de colţuri de stânci şi bănci de corali, ci numai într-acolo, unde apa are adâncimea cu totul potrivită. Şi nu trebuie nici cel care îşi educă copiii, ca un navigator cu adevărat cunoscător al vieţii, să-şi conducă corabia lui mică a vieţii în toată adâncimea mică lumească, în formă de colţuri de stâncă, ci să îndrăznească să meargă de îndată mai mult pe adâncimea interioară a vieţii şi el va apăra corăbiile mici de spărturile periculoase şi-şi va dobândi prin aceasta coroana unui adevărat navigator al vieţii!
12] Bine fiecăruia care îmbrăţişează şi aceste cuvinte; ele nu vor rămâne fără binecuvântare pentru el şi pentru ai săi!

13] Şi acum, deoarece am discutat această treabă auxiliară, care s-a ivit prin prezentarea părerii lui Iuda Iscarioteanul, de asemenea într-un mod aducător de folos, ne reîntoarcem la observaţiile noastre, ale devenirii şi acum ale dispariţiei aparente şi vrem acum să luăm în discuţie mai ales cea la urmă menţionată!"

Ev. 04. Capitolul 127

01] (Domnul:) "Devenirea unui lucru, a unei treburi, a unei fiinţe sau chiar a unui om are desigur mereu ceva înviorător în sine, dar dispariţia vizibilă şi descompunerea, mai ales a unui om, are în sine iarăşi numai ceva trist, care umple simţul fiecărui om mereu cu o mâhnire.
02] Dar Eu întreb şi spun: Da, de ce aceasta, dacă oamenii mai au totuşi o oarecare credinţă în nemurirea sufletului omenesc?! Motivul se află mai adânc, decât puteţi să vi-l imaginaţi. În primul rând, provine această tristeţe din frica faţă de moarte şi după aceea, încă din mai multe alte lucruri, dar pe care nu pot şi nu am voie să vi le spun acum dintr-o dată deschis, pentru a nu vă încurca acuşi într-o privinţă şi acuşi într-alta.
03] Dacă un suflet este o dată pe deplin născut din nou şi dacă a trecut dincolo în toată activitatea adevărată a vieţii, atunci fireşte că a trecut într-adevăr toată tristeţea şi toată teama fără sens faţă de moarte sau faţă de pieire; dar la suflete, care n-au ajuns încă la nivelul potrivit al desăvârşirii interioare de viaţă, mai rămâne ceva în urmă din tristeţea pentru semenii lor decedaţi şi în ei înşişi ceva din teama faţă de moarte, de la care se desprind ei pe această lume numai de-abia atunci pe deplin, când sufletul lor în duhul lui şi duhul din el s-a făcut mare.
04] Priviţi numai cu luare aminte la aşa un copil destul de răsfăţat, dacă nu a fost el obişnuit începând deja din vremea cea mai timpurie necontenit mai mult cu activitatea, ce mimă cu totul îngrozitor de tristă va face el, dacă trebuie să păşească cumva după al doisprezecelea an înplinit într-o activitate cu totul serioasă şi persistentă, chiar dacă potrivită puterilor lui! El începe să plângă, devine plin de tristeţe, plin de mâhnire, plin de mânie de asemenea şi plin de furie împotriva acelora, care încep să-l îndemne la o muncă de durată.
05] Priviţi în schimb la un copil de aceeaşi vârstă, care a fost ocupat cu munci mereu de un fel serios, care erau potrivite puterilor lui, deja din copilăria lui cea mai timpurie! Cu ce bucurie şi cu ce plăcere se ocupă un asemenea copil toată ziua prin prejur, fără să devină obosit!
06] Dar aşa cum într-un suflet trândav este o frică mare faţă de toată activitatea serioasă şi persistentă într-un mod necontenit, ca la ea acasă, tot aşa frica faţă de moarte, ba chiar faţă de o boală puţin mai periculoasă este prezentă în suflet, provenind de asemenea din acelaşi izvor.
07] Voi veţi fi avut de asemenea adeseori de trăit ocazia, că oameni aşa bine harnici şi foarte muncitori n-au nici pe departe o frică atât de mare faţă de moarte, precum o au acei leneşi, dar, în schimb, totuşi învioraţi şi pofticioşi de traiul bun; şi această teamă nu se pierde mai degrabă, decât până ce asemenea suflete au îmbrăţişat o activitate adevărată.
08] Voi sunteţi fireşte de părere că această teamă ar fi numai o urmare a nelămuririi în cunoaşterea şi recunoaşterea lumii de dincolo. Dar Eu v-o spun vouă tuturor: Nicidecum, aceasta este ea însăşi numai o urmare a fricii de activitate din suflet, având rădăcini adânci şi pentru că sufletul presimte în secret, că existenţa lui de mai departe va fi una extrem de activă după pierderea trupului, de aceea este el cu totul de nealintat în privinţa acestui fapt şi ajunge într-un fel de febră, în care reiasă atunci şi un fel de nesiguranţă în privinţa existenţei de mai departe din viitor. – Reflectaţi puţin asupra acestui fapt şi noi vom merge atunci mai departe în această treabă foarte importantă!"
09] După aceste cuvinte ale Mele, se ridică Matael şi spune: "Dacă ar fi permis, aş dori să aduaug într-adevăr un cuvânt mic în această treabă spre înţelegerea ei mai profundă!"
10] Spun Eu: "Vorbeşte numai într-adedvăr ceea ce ştii şi înţelegi; pentru că cunoaşterea şi înţelegerea ta se află pe cea mai bună temelie!"

Ev. 04. Capitolul 128

01] Începe după aceea să vorbească Matael şi cuvintele lui sunau aşa: "Dragi prieteni şi fraţi, eu nu ştiu, ce-i drept, cum am ajuns la faptul că am putut, uneori, să văd duhuri şi chiar să vorbesc cu ele deja începând de la cea mai timpurie copilărie a mea, ceea ce a şi fost aşadar un motiv principal, în consecinţa căruia am intrat aşa cu totul de fapt între zidurile templului; pentru că mi s-a spus că acolo înăuntru duhurile devenite mie adeseori deja foarte supărătoare n-ar mai avea nici o putere asupra mea şi nici nu le-aş mai primi pe acestea la vedere începând de atunci. Aşadar, acest lucru a fost corect şi cu totul în ordine; fiindcă atunci când am îmbrăcat hainele sfinţite ale templului, s-au sfârşit pe deplin nălucirile mele! Cum şi de ce acest lucru, n-aş putea determina; dar acest fapt este adevărat şi corect cu desăvârşire.
02] Dar, deşi am fost eliberat de acest chin prin zidurile şi prin hainele templului, aşa au ştiut însă duhurile să se răzbune sub o altă formă. Posedarea mea îngrozitoare de după aceea a fost desigur o urmare foarte neplăcută a acestui fapt! Cele ce au urmat acelei stări ale mele extrem de regretabile sunt cunoscute şi nu mai trebuie să spun nici un cuvânt ulterior despre acest lucru. Dar din starea mea de dinainte de a avea năluciri, mai îmi sunt cunoscute aşa unele lucruri şi dacă aş spune acum, aici, unele caracteristici din aceasta, spre binele tuturor prietenilor şi fraţilor mei de acum, cred că le-aş face şi lor un serviciu mic, cel puţin la această ocazie.

03] Când am avut de-abia aşa aproximativ şapte sau într-adevăr cumva deja opt ani, au murit atunci dintr-o dată cinci oameni într-o epidemie de felul ciumei; aceştia erau soţia vecinului, două dintre fiicele mai mari şi două slujitoare, altfel cu totul sănătoase.
04] Ciudat a fost faptul că în această epidemie stranie au murit numai o sumedenie de slujitoare şi femei mature şi altfel cu totul sănătoase tun. Dar când s-a îmbolnăvit femeia în casa vecinului, în timp ce deja cu o zi înainte înduraseră moartea cele două fiice şi cele două slujitoare, a venit vecinul la noi, plin de disperare de atâta tristeţe şi ne-a rugat stăruitor să-l ajutăm şi dacă era cumva posibil, s-o scoatem pe soţia lui din ghearele morţii; pentru că tatăl meu, având în apropierea Ierusalimului o ţarină destul de frumoasă şi locuind cel mai adesea acolo, era la nevoie şi medic şi de aceea a fost cu atât mai mult un fel de datorie a-i urma chemării vecinului nefericit. Că n-am avut voie să rămân atunci acasă, veţi deduce uşor din acea circumstanţă, că nu arareori îi puteam spune tatălui leacuri cu totul bune, fiindcă duhurile mele îmi spuneau acestea nu arareori într-un mod deschis şi sincer.
05] Tatăl meu era de părere într-un mod cu totul plin de nădejde, că, în casa vecinului, voi întâlni duhuri, care mi-ar spune ceva spre vindecarea vecinei bolnave de moarte şi aşa am fost aşadar nolens volens (a. î. cu vrere sau fără vrere) luat cu el. Tatăl meu nici nu se înşelase; eu am primit într-adevăr o sumedenie de duhuri – desigur bune şi rele de-a valma – la vedere. Dar cu sfătuirea unui oarecare leac s-a avut de această dată căile sale întortocheate; fiindcă un duh mare, îmbrăcat cu o haină cu falduri de un gri luminos, mi-a spus, atunci când l-am rugat să-mi spună un leac după dorinţa tatălui meu: <Uită-te la cea care se duce! Sufletul ei se ridică din adâncitura pieptului ei, care este calea de ieşire obişnuită a sufletului din trup!>
06] Eu m-am uitat atunci mai îndeaproape la cea pe moarte. Din adâncitura pieptului s-a ridicat ceva ca un abur alb, se întindea tot mai mult peste adâncitura pieptului şi a şi devenit necontenit mai dens; dar de vreo oarecare înfăţişare omenească, n-am observat mult timp nimic. Atunci când am privit la cu îndoială, mi-a spus duhul mare de un gri deschis: <Priveşte numai, cum părăseşte un suflet locuinţa lui pământească pe veci şi pentru totdeauna!> Dar eu i-am spus: <Dar de ce nu are, aşadar, acest suflet care se desparte nici o înfăţişare, în timp ce totuşi voi, care sunteţi şi voi suflete pure, aveţi înfăţişări de om cu totul ordonate?> A spus duhul: <Mai aşteaptă numai puţin; atunci când sufletul va fi pe deplin afară din trup, se va alege laolaltă şi va fi atunci destul de frumos şi prietenos de privit!>
07] În timp ce am văzut un asemenea abur peste adâncitura pieptului bolnavei răspândindu-se şi comprimându-se tot mai mult, mai trăia trupul şi ofta uneori ca cineva, care este bântuit de un vis greu. După aproximativ a patra parte a timpului dintr-o oră romană, plutea aburul în mărimea unei fete de douăsprezece ani, cam la doi stânjeni peste trupul pe moarte al femeii şi era legat cu adâncitura pieptului acesteia numai printr-o coloană de abur groasă cât un deget. Coloana avea o nuanţare roşiatică, se întindea şi se scurta din când în când; dar după fiecare întindere şi scurtare din nou se subţia această coloană de abur şi trupul intra în timpul întinderii mereu în tresăriri vizibil dureroase.
08] După aproximativ două ore romane conform timpului, s-a eliberat această coloană de abur pe deplin de adâncitura pieptului şi capătul cel mai de jos arăta ca o plantă cu foarte multe fire subţiri de rădăcină. Dar în acea clipă, când coloana de abur s-a dezlegat de adâncitura pieptului, am observat două apariţii. Prima consta în moartea deplină a trupului şi cealaltă în aceea, că toată masa de abur alb ceţoasă se transforma într-o clipă în soţia vecinului, mie prea bine cunoscută. De îndată s-a învelit ea cu o rochie albă, bogată în falduri, a salutat duhurile prietenoase care şedeau prin jur, dar a şi întrebat totodată limpede, unde ar fi ea acum şi ce s-ar fi întâmplat cu ea; de asemenea, se mira tare de împrejurimea frumoasă, în care se afla acum.
09] Dar de acea împrejurime n-am observat eu însumi nimic, niciunde. Eu l-am întrebat de aceea pe acel mare gri luminos al meu, unde ar fi aşadar de văzut acea împrejurime atât de frumoasă. Atunci a spus duhul: <Pe aceasta n-o poţi vedea din trupul tău; pentru că ea este un produs al fanteziei de viaţă a celei decedate şi va trece de-abia încetul cu încetul dincolo, într-o realitate mai mare şi mai accentuată!> Cu aceste cuvinte am fost deservit şi duhul mi-a vorbit după aceea într-o limbă mie pe deplin de neînţeles; dar el trebuie că i-a spus ceva foarte plăcut sufletului acum liber, pentru că după aceea mina ei se înviorase chiar foarte de mult.
10] Dar ciudat mi s-a părut că sufletul acum liber nu părea să se mai îngrijească absolut deloc de întrebarea, ce s-a întâmplat aici cu trupul ei de dinainte; ea discuta foarte bine cu duhurile, - dar toate într-o limbă mie cu totul străină. Cu timpul, au fost conduse acolo şi cele două fiice decedate şi cele două slujitoare şi au salutat-o pe mama şi stăpâna lor de dinainte cu toată prietenia, - dar nu de parcă ar fi fost primele două fiicele ei şi celelalte două slujitoarele ei anterioare, ci ca prietene şi surori veritabile, adevărate şi bune şi anume într-o limbă mie străină şi cu totul de neînţeles. Dar niciuna nu părea să se îngrijească nici în modul cel mai neînsemnat de trupul lor, înainte desigur ţinut foarte în cinste; de asemenea, nu păreau să-l simtă pe niciunul dintre noi încă muritori.
11] Ciudat era că sufletul femeii tocmai decedate dădea de recunoscut bucuria ei în limba evreiască despre priveliştea împrejurimii frumoase, de îndată după ieşirea afară din trup; dar atunci când se adunase şi se condensase ea oarecum mai mult, s-a servit de o limbă, care, după cunoaşterea mea slabă, n-ar exista acum într-adevăr niciunde pe pământul întreg şi printre toţi oamenii lui muritori.
12] Eu m-am adresat de aceea iarăşi celui gri luminos al meu şi l-am întrebat: <Ce este aceasta ce discută acum împreună cei cinci noi veniţi în împărăţia voastră şi în ce limbă?>
13] A spus cel gri luminos: <Ce băieţandru curios eşti tu totuşi! Ele vorbesc tocmai din cauza ta această limbă proprie duhurilor, că nu vor să fie înţelese de către tine, pentru că ele ştiu şi simt

lămurit că te afli aici ca unul, care poate vedea şi vorbi din trupul său cu duhurile, asemeni unui birmanez în India superioară. Ele ştiu şi simt de asemenea, că trupurile lor mai sunt aici; dar acestea nu le mai interesează, precum pe tine o haină veche, pe care ai aruncat-o la gunoi, ea fiind pe deplin ruptă. Tu ai putea să le oferi acum toate împărăţiile lumii, cu perspectiva a unei vieţi lungi de o mie de ani, pline de sănătate, dar ele totuşi nu s-ar mai întoarce niciodată înapoi în trupurile lor! Dar ceea ce vorbesc ele între ele, n-ai înţelege şi dacă ar fi aceasta în limba ta; pentru că ele văd acum tocmai în această vreme, că Cel mare Făgăduit se află deja ca Om, chiar dacă de-abia ca un copil gingaş, în lumea materială. Când vei fi un bărbat, Îl vei recunoaşte în Galileea.>
14] Aceasta a fost întreaga lămurire, care mi-a dat-o cel gri luminos într-un mod cu totul cuminte şi prietenesc. Aceasta a fost desigur o apariţie foarte memorabilă, pe care am văzut-o atunci ca băiat tot aşa de adevărat şi viu, ca acum pe voi pe toţi; şi că cel gri luminos nu mi-a servit nici un neadevăr, despre acest lucru constă dovada în aceea, că Te-am găsit acum pe tine, o, Doamne, într-adevăr în Galileea în aşa fel, cum îmi prevestise cel gri luminos.
15] Eu aş dori acum să mi se explice numai acest fapt puţin mai mult, de ce sufletul, în clipa desprinderii, se urcă ca abur din adâncitura pieptului şi de ce nu de îndată ca o formă dezvoltată de om. – Doamne, Tu Învăţătortl Cel mai plin de iubire şi Cel mai înţelept a toată viaţa, doreşti să ne dai într-adevăr o explicaţie al acestui lucru?”

Ev. 04. Capitolul 129

01] Spun Eu: “Aceasta s-o aveţi de îndată; şi aşa ascultaţi aşadar! Aburul vizibil – în acea măsură (formă) (dar împărţită, însă în mărimea şi forma aproximativă a unui om. J.L.) al unui om este totuşi o urmare a neliniştii mari a unui suflet în clipa despărţirii, în care devine el pe deplin inconştient, pentru câteva momente, de atâta teamă şi frică.
02] Aceasta este o străduinţă de activitate ieşită din comun a sufletului care se desparte de trup, pentru a se menţine în existenţa lui de sine conştientă. Toate părţile lui sunt puse într-o vibraţie din calea afară de vehementă, că din această cauză nici ochiul cel mai ascuţit care vede duhuri nu poate să descopere o oarecare formă anumită.
03] Un exemplu în natură ar oferi coarda cu un sunet adânc al unei harfe. Dacă ai atins-o tare, va oscila rapid încoace şi încolo în aşa fel, că vei vedea corpul ei de asemeena numai ca un fir de abur transparent; dacă coarda a încetat cu oscilaţia, atunci în consecinţa liniştii ei va fi iarăşi vizibilă şi forma ei propriu zisă.
04] O apariţie asemănătoare ai tu la privirea unei muşte în zbor, a cărei aripi le vei putea percepe de-abia atunci ca aripi, când musca a încetat să zboare şi astfel, să zumzăie; în starea zborului ai văzut-o tu înconjurată numai ca şi cu un norişor mic de aburi.
05] Când sufletul iasă în clipa despărţirii din trupul distrus, rupt şi mai departe nefolositor, atunci vibrează el în oscilaţii adeseori lungi de un stânjen şi anume atât de repede, că poţi să presupui o mie de oscliaţii orizontale şi verticale într-o clipă; în acest caz, îi este atunci, în timpul durabilităţii unei asemenea vibraţii a sufletului, privitorului predispus un lucru curat imposibil să vadă numai ceva din forma sufletească de om. Încetul cu încetul se linişteşte sufletul şi devine astfel vizibil şi ca formă omenească; dar când păşeşte el în sfârşit pe deplin înapoi în starea de linşte, care se întâmplă imediat după desprinderea deplină, este el atunci de asemenea de îndată vizibil în deplina formă omenească, cu condiţia că nu s-a desfigurat înainte prea tare prin tot felul de păcate. – Ai înţeles acum un asemenea fapt?”
06] Spune Matael: “O, Doamne, Tu cel mai Înţeleptule, cum să nu pot să înţeleg acum extrem de bine acest lucru? Tu mi-ai explicat această apariţie chiar evident de limpede! Dar acum aş dori eu – Doamne, iartă-mi setea mea de cunoaştere – să mai ştiu aşadar în plus, în ce limbă au vorbit cele cinci suflete între ele! Şi eu însumi sunt totuşi cunoscător al mai multor limbi; dar, în ciuda acestui fapt, n-am înţeles nici o silabă din ceea ce au vorbit acestea între ele. Mai există în această lume o oarecare limbă asemănătoare?”
07] Spun Eu: “O, da, preoţii birmanezi sunt posesorii acestei limbi (asta înseamnă Sanscrită) şi aceasta a fost limba din începuturi ai primilor oameni de pe acest pământ; a voastră, cea veche egipteană şi uneori şi cea a grecilor, provin toate aproape cu desăvârşire de la această singură şi primă limbă a oamenilor. Sunteţi voi într-adevăr de părere, că l-aţi înţelege pe părintele Avraam, Isaac şi Iacov, dacă ar fi de faţă şi ar vorbi în aşa fel, cum au vorbit odinioară? O, nicidecum, nici un cuvânt n-aţi înţelege de la ei! Înţelegeţi cu greu cărţile lui Moise, care sunt cu aproape o mie de ani mai încoace decât Avraam, cu cât mai puţin pe însăşi părinţii străvechi! Da, la evrei s-au schimbat foarte chiar multe lucruri, deci şi limba, fără o a doua încâlceală babiloniană a limbilor. Înţelegi acum şi acest fapt?”
08] Spune Matael: “O, Doamne şi în această privinţă sunt acum lămurit; eu cred că şi toţi ceilalţi sunt astfel şi aşa aş dori în numele tuturor să Te implor iarăşi pentru alte învăţături următoare!”
09] Spun Eu: “Acestea nu vor întârzia să se petreacă; dar tu ai mai făcut o sumedenie de experienţe în domeniul muririi şi trebuie de aceea să ne mai explici unele dintre cele mai memorabile din pricina fraţilor tăi. Ceea ce îţi este ţie sau altcuiva neclar în aceste privinţe, aceea vă voi ilumina atunci deja iarăşi.
10] Eu v-am arătat mai devreme devenirea în existenţă a făpturii până la punctul trecerii dincolo prin lepădarea materiei. Moarte trupească mai este încă groaza a toată făptura. Motivul acestui fapt vi l-am făcut cunoscut în cea mai lămurită scurtime; dar acelaşi va fi explicat mai aprofundat la o ocazie prielnică. – Dar acum începe numai iarăşi cu relatările tale!”

11] Spune Matael: "O, Doamne, numai în consecinţa cererii Tale aşa plină de iubire peste măsură vreau să povestesc mai multe cazuri în aşa fel, cum le-am văzut cu ochii sufletului meu!"

Ev. 04. Capitolul 130

01] (Matael:) "Când am fost un băieţandru de doisprezece ani şi eram în stare să gândesc deja cu totul serios bărbăteşte, atunci mai mulţi tâlhari ucigaşi de cel mai rău soi au fost rânduiţi la crucificare în Ierusalim. Ei erau şapte la număr. Acest fapt a făcut atunci o vâlvă mare, nu numai în întregul Ierusalim, ci şi în lung şi în lat prin împrejurime. Atunci era sutaş roman şi un anumit Corneliu şi în plus, guvernator ad interim (asta înseamnă guvernator provizoriu). Acesta era foarte pornit împotriva răufăcătorilor majori, deoarece ucideau oamenii prinşi cu o adevărată fire de tigru doar aşa pentru plăcere prin tot felul de schingiuiri nedescris de groaznice şi aveau o plăcere cu atât mai mare, cu cât mai mult timp îl puteau chinui pe vreunul. Pe scurt, noţiunea <diavol> ar fi pentru ei cu mult prea bună şi prea sinceră!"
02] Aici îl întrerupe Corneliu şi spune: "Prietene, nu uita cuvintele tale, mie extrem de valoroase! Dar mai trebuie să-ţi menţionez aici, în favoarea relatării tale sincer începute, că tocmai eu am fost acelaşi Corneliu! Şi acum povesteşte tu mai departe; fiindcă până acum n-a fost încă nici o silabă neadevărată printre!"
03] Spune mai departe Matael: "Aşa cu totul încet şi în mod presupus mi-am închipuit într-adevăr acest lucru, pentru că trăsăturile feţei tale mi-au mai fost destul de cunoscute din acel timp încoace şi acest fapt este cu atât mai bine pentru această relatare a mea, că în persoana ta înaltă se regăseşte desigur un martor vorbitor şi extrem de adevărat! Şi aşa doriţi aşadar să mă ascultaţi în continuare!
04] Deoarece erau cei şapte descrişi, nişte diavoli răi, de aceea a şi hotărât Corneliu să procedeze cu ei în modul cel mai crunt ca exemplu înspăimântător. La aceasta era nevoie, ca ei să fie o dată, în primul rând, expuşi morţii pentru paisprezece zile depline şi în decursul acestui timp le erau citite zinic chinuri în auzul lor, chinuri în cele mai arzătoare culori, pe care le aveau de aşteptat; de altfel, în acest timp al lor de spaimă erau ei foarte bine hrăniţi, ca viaţa să li se pară destul de agreabilă şi moartea foarte plină de chinuri extrem de sigură, cu atât mai amară.
05] Eu i-am vizitat pe aceşti derbedei de cinci ori cu tatăl meu, dar i-am văzut la sfârşit fumegând şi scoţând aburi necontenit asemeni unui lemn de foc pe jumătate carbonizat şi încă ardent; şi acest fum şi abur răspândea, cel puţin pentru nasul meu, un miros insuportabil de urât, care de-abia ar putea avea unul asemeni lui pe această lume! Cu cât mai mult timp erau ei deja expuşi şi cu cât mai aproape venea ziua lor de groază, cu atât mai penetrant devenea aburul, fumul şi mirosul urât. Se înţelege de la sine, că cei şapte diavoli au început să-şi schimbe culoarea lor mai mult decât un cameleon.
06] În sfârşit a venit ziua groaznic temută. Călăii şi ajutorii de călăi au venit şi celor şapte li s-au dezbrăcat hainele până la piele, într-un loc public, în prezenţa a mii de oameni, după care au fost biciuiţi până la sânge. Eu am putut privi numai din depărtare această execuţie, dar am observat, cum în timpul acestei tratări o sumedenie de lilieci negri au ieşit afară din cei biciuiţi şi au zburat de acolo ca un roi de albine; de asemenea şi cum balauri mici zburători s-au ridicat peste cei biciuiţi şi aceşti delicvenţi fumegau acum şi scoteau aburi cu o parte însemnată mai puţin.
07] Dar la o privire puţin mai exactă, am descoperit, că acest abur şi fum se cuprindea repede în tot felul de forme detestabile, care zburau atunci de acolo în înfăţişarea liliecilor negri mai înainte menţionaţi; şi balaurii cei mici se formau din acesta. Cât de multe unor asemenea creaturi ale iadului s-au putut deja depărta de cei şapte, în decursul acelor paisprezece zile!
08] Dar după ce cei şapte au fost biciuiţi profund într-un mod schitic (barbar), am observat că feţele lor, arătând mai înainte cu totul diabolic, s-au transformat în unele care arătau puţin mai omeneşti şi delicvenţii au şi început să devină mai slabi şi mai temători; ei mi se păreau ca nişte oameni beţi, care de-abia ştiu ce se întâmplă acolo cu ei. Întreaga treaba mi s-a părut foarte stranie, cum aceşti oameni cruzi de dinainte începeau să treacă acum dincolo într-un fel de caracter ca al iezilor.
09] După biciuire au fost aduse şapte cruci şi fiecărui delicvent i-a fost pusă una pe umăr, pentru a o duce afară în locul numit Golgota, care este locul obişnuit de execuţie al călăilor romani împotriva osândiţilor, deja de demult încoace; dar niciunul n-a fost în stare să ducă nici măcar un pas mai departe povara de moarte pusă asupră-i, în ciuda a toată împingerea, lovirea şi maltratarea. De aceea s-a adus o căruţă mare pentru acestea, trasă de doi boi puternici puşi în jug, au fost puse mai întâi crucile şi atunci nelegiuiţii peste, s-a legat totul strâns cu funii şi lanţuri şi s-a plecat atunci afară, pe Golgota.
10] Ajunşi acolo, alături de mine şi tatăl meu, neurmându-le prea mult popor din pricina cruzimii prea îngrozitoare, a fost totul iarăşi dezlegat, delicvenţii însângeraţi au fost traşi jos de pe căruţă, au fost legaţi unul după altul extrem de tare de parii încrucişaţi, cu funiile cele mai dure şi întreţesute cu spini şi aceştia au fost puşi atunci vertical în găurile săpate în piatră, tocmai pentru aceşti pari. Acum de-abia au început delicvenţii să urle şi să se vaiete extrem de oribil!
11] Acest lucru trebuie că le-a pricinuit dureri insuportabile; pentru că, în primul rând, carnea lor a fost pe deplin zdrenţuită prin biciuire, - în al doilea rând, funiile întreţesute cu spini şi în al treilea rând, lemnăria dură şi aspră! Pentru că o asemenea cruce este, ce-i drept, tare, dar altfel alcătuită încrucişat laolaltă mereu atât de aspru pe cât este posibil şi celui legat tare de aceasta la mâini, picioare şi la mijloc trebuie să-i producă unui trup mai devreme pe deplin sănătos, să nu mai vorbim de unul deja peste toate măsurile cu carnea zdrenţuită, fără menajamente durerile cele mai

insuportabile. Eu am adăugat de aceea această treabă de mine exact observată, ca voi, fraţii, să puteţi înţelege, în prezenţa Domnului, cu atât mai uşor, ceea ce urmează, dar totodată de asemenea pentru a arăta, cât de nechimbat de fidel şi-a împlinit înaltul Corneliu cuvântul său de judecată.
12] Cu cât mai mult timp erau cei şapte spânzuraţi de cruci, cu atât mai oribile au fost urletele lor şi cu atât mai îngrozitoare cuvinte de blestem şi de hulă spuneau ei, până ce, după aproximativ trei ore, ca fiind pe deplin răguşiţi şi lipsiţi cu desăvârşire de voce, mai dădeau de la sine numai spume sângeroase de la gură şi îşi muşcau tare limba şi buzele. După şapte ore depline, s-au mai liniştit şi se părea că pe toţi i-a atins aproape în acelaşi timp un şoc de nervi.
13] Dar eu trebuie să mărturisesc deschis, aşa de mult pe cât făcuseră tărăboi ca adevăraţi diavoli în starea lor liberă şi nu exista cu siguranţă nici un om în întreaga Iudee şi Ierusalim, care l-ar fi compătimit cumva aici numai pe unul dintre cei şapte, astfel mi s-a părut treaba nu prea lăudabilă la sfârşit! Dar să fie acum cum o fi, legea prescrie acest lucru şi în faţa ochilor lumii meritaseră ei acest lucru!
14] Despre ceea ce am auzit şi am văzut acum, o, Doamne, din gura Ta, n-a avut atunci fireşte nici un om nici măcar cea mai vagă idee şi aşa a fost drept şi bine de a-i pedepsi pe aceşti şapte cu cea mai intensă severitate a legii, spre exemplul înspăimântător pentru cei mulţi, care mergeau cumva pe căi asemănătoare. Pe cât de revoltătoare a fost treaba până acum, este o nimica toată faţă de ceea ce vă voi povesti de-abia de acum.
15] La aceşti şapte a început atunci să se dezvolte de asemenea un fel straniu de abur şi fum cu totul negru precum cărbunele peste locul adânciturii pieptului şi a crescut tot mai mult până la mărimea dublă a acelor atârnaţi pe cruci; de asemenea, am observat şi acea aţă anumită de aburi, prin care aburul ieşit era într-o legătură cu trupul, încă tresărind înfierbântat şi îndârjit. Dar masa neagră de abur nu se dezvolta înspre o formă omenească, ci spre cea îngrozitoare a unui tigru extrem de mare şi pe deplin negru, dar care era vărgat ca şi cu sânge. Când această bestie neagră s-a aflat îndeajuns de dezvoltată, au început ei să se zbuciume extrem de îngrozitor şi încercau să se despartă cu toată puterea pe deplin de trup. Dar acest lucru n-a mers; pentru că firele de viaţă erau atât de îndârjite, că nu se lăsau rupte prin absolut nici o faptă violentă.
16] Treaba mi s-a părut prea turbată şi oribilă şi deoarece era timpul oricum deja cu o oră bună după mijlocul zilei, de aceea ne-am dus eu şi tatăl meu acasă şi i-am povestit tatălui meu pe cale, toate ce puteau fi văzute în decursul crucificării. El mi-a mărturisit, ce-i drept, că n-a văzut nimic de acest fel, dar mi-a pus cu hărnicie sub observaţie ochii mei şi a sesizat cu exactitate din umblarea fixată încoace şi încolo a ochilor, că ar trebui să văd aici ceva deosebit; tot aşa a dedus exact şi din sinceritatea cuvintelor mele, că nu-i povestisem nici un neadevăr. El, ca doctor în situaţii de strâmtorare şi totodată filozof şi teozof, a găsit în acestea foarte multe lucruri memorabile, deşi înţelegea din relatările mele, în ciuda a toată filozofia şi teozofia lui, tot atât de mult ca mine; dar el a hotărât să se ducă către seară totuşi iarăşi acolo, pentru a putea face prin mine mai multe alte observaţii şi pentru a le putea spune saducheiilor la ocazia potrivită într-un mod aşa bine grosolan, că sunt cei mai mari boi şi măgari, dacă neagă nemurirea sufletului omenesc.”

Ev. 04. Capitolul 131

01] (Matael:) “Noi înşine am avut ca vecin un saducheu convins împreună cu familia lui, care era ca om, ce-i drept, cu totul în ordine, bun şi foarte suportabil, dar cu care nu se putea vorbi niciodată un cuvânt despre Dumnezeu şi despre nemurirea sufletului. El îi considera pe toţi care credeau în asemenea lucruri, ca fiind nişte minţi extrem de limitate şi despre mine a spus, că aş poseda cele mai bune calităţi pentru a fi poet, întrucât mi-ar fi proprie o fantezie şi o închipuire aşa de plină de viaţă. Pe scurt, tatăl meu avea în acel timp mult de lucru cu el; dar totul a fost realmente în zadar.
02] De această dată l-a întrebat tatăl meu, dacă n-ar dori să meargă împreună cu noi la Golgota. Atunci, a spus acesta: <Nici în schimbul întregii lumi! Eu nu pot să văd un animal murind sau chiar rânduit spre tăiere, nici vorbă de oameni şi dacă ar fi comis ei mai multe fapte oribile decât cei şapte! Dacă ne vin în preajmă bestii sfâşietoare, bine, atunci să se facă vânătoare asupra lor, pentru a le face inofensive şi prin acest lucru s-a făcut omenirii un serviciu bun! Aşa să se facă şi cu asemenea oameni, care nu mai sunt absolut deloc potriviţi pentru o societate de oameni iubitoare de pace! Ei să fie pur şi simplu ucişi, - dar să nu fie maltrataţi; pentru că ei sunt desigur cel mai puţin de vină de faptul că au devenit bestii sfâşietoare! Natura, temperamentul, complexitatea şi educaţia sunt totdeauna motivele unor asemenea degenerări.
03] Dar dacă se spune că s-ar rândui asemenea lucruri numai din cauza exemplului înspăimântător, atunci trebuie să încep să râd de această gândire; pentru că nouă oamenilor paşnici şi educaţi ordonat, nu ne este necesar acest exemplu înspăimântător şi pentru acei care ar fi acesta eventual bun, aceia nu vor fi nebuni ca să vină încoace, pentru a privi paşnic la acele şapte exemple înspăimântătoare!
04] Dar acest fapt îl vor avea aceste exemple desigur ca urmare lăudabilă, anume că acei ceilalţi nelegiuiţi nici pe departe prinşi – probabil o mie la număr – nu se vor purta în viitor cu aceia, care vor cădea în mâinile lor, cu mult mai oribil decât până acum! Deosebit de felicitat va fi un roman, care va avea norocul uşor posibil să devină prada nelegiuiţilor încă liberi! Cu adevărat, în pielea aceluia n-aş dori să mă aflu nici în schimbul a toate comorile pământului! Acest avantaj singur îl poate avea o asemenea mânuire oribilă a legilor prea materialiste!

05] Cine nu-şi aminteşte timpurile de dinainte de romani?! Legile erau, întotdeauna de un caracter serios, - dar cel puţin rezonabile şi nu se auzea niciodată nimic despre marile grozăvii. Dar acum păgânii înţelepţi ne-au binecuvântat cu legile cele mai aspre, politice şi materialiste, aceşti îndreptători pompoşi ai lumii şi cuceritori ai oraşelor şi ţărilor şi pe străzile ţării noastre făgăduite se comit grozăvii în ciuda străjilor romane de zece ori întărite, care grozăvii un om ordonat nu şi le mai poate lăsa povestite, fără a se cufunda în schimb în zece leşinuri deodată! Mergeţi de aceea numai singuri acolo şi priviţi cu luare aminte la exemplul înşeptit al grozăviei pur romane, care va avea acuşi ca urmare una de şapte zeci de ori mai mare din cealaltă parte!
06] Omul să fie om, pentru că natura veşnică l-a ridicat ca om peste sine! Dar dacă omul, cu toată raţiunea sa atât de sus slăvită, devine la sfârşit un animal cu mult mai rău şi oribil decât bestiile cele mai sfâşietoare ale pădurilor, atunci s-a sfârşit cu omul evident pe deplin şi este ora cea mai înaintată, ca să mergem la bestiile sălbatice şi sfâşietoare din păduri, pentru a învăţa de la ele umanitatea naturală! Mergeţi acolo, la Golgota, în acel loc, cel mai blestemat al întregului pământ, care este îmbăiat în sânge de om ca o măcelărie în sângele vitelor, iezilor şi a caprelor! Ceea ce veţi învăţa acolo, nu va fi cu adevărat într-o lumină bună de cinste!
07] Voi mărturisiţi un Dumnezeu şi credeţi în nemurirea sufletului şi puteţi totuşi să fiţi părtaşi cu o inimă deschisă la acea privelişte, cum oameni rău educaţi şi adânc zăpăciţi sunt chinuiţi toată ziua până la moarte în modul cel mai de nedescris şi de dureros de către acei tirani mai mari ca ei! Credeţi-mă, acei şapte n-ar fi devenit fără severitatea romană niciodată atât de răi, decât au fost ei fireşte, într-un mod înfiorător! Dar cine i-a făcut să fie astfel? Aceia care, cu toată plăcerea, îi maltratează acum în decursul întregii zile!
08] Şi voi, ca evrei sfinţi şi cu credinţă în Dumnezeu, puteţi fi de asemenea părtaşi cu privitorii, cum cei mai ticăloşi îi chinuie şi îi maltratează pe cei ticăloşi?! Aşa deci, îmi sunteţi într-adevăr şi oameni şi vecini destul de rezonabili! Cu adevărat, în grajdul meu de măgari arată situaţia cu mult mai umană şi omenească decât în casa voastră cu credinţă într-un singur Dumnezeu! Înţelesu-ne-am?> - Cu aceste vorbe s-a îndepărtat el şi noi am mers căile noastre.>

Ev. 04. Capitolul 132

01] (Matael:) "Într-o jumătate de oră, am fost iarăşi pe Golgota şi n-am întâlnit aproape pe nimeni acolo în afară de străjeri. Dar cei şapte ofereau o privelişte a groazei celei mai adânci. Eu nu vreau să vorbesc aici aşa de mult de înfăţişarea îngrozitoare a acelor şapte pe jumătate cadavre, ci cu mult mai mult de sufletele lor, care n-au fost încă despărţite de trup, dar îşi dădeau toată silinţa să distrugă şi să rupă chiar şi trupurile. Aceşti tigri negri cu dungi de un roşu închis ca sângele îşi băgau ghearele în trupurile lor şi muşcau în aceleaşi; dar ei trebuie că simţeau în schimb un efect retroactiv dureros din trupul care mai trăia în nervi. Pentru că, după fiecare muşcătură pricinuită trupului, îşi strâmbau feţele arătând mime dureroase şi îşi puneau labele lor pe acelaşi loc corespunzător, unde muşcaseră în trupul lor, pe jumătate mort.
02] La această întâmplare ne-am uitat aproape o oră şi eu am fost nevoit să-i povestesc necontenit tatălui meu, ce vedeam în privinţa celor şapte. Dar acest fapt l-a observat căpetenia romană a străjerilor, care trebuie că a avut privirea mea schimbătoare sub observaţie cu toată atenţia, deja de mai mult timp. El a venit la noi şi ne-a întrebat pe amândoi în limba romană, ce am vedea aşadar la cei şapte, pentru că noi, îndeosebi eu, privim cu o asemenea atenţie schimbătoare şi pentru că eu aş avea necontenit să-i raportez ceva tatălui meu. Noi ar trebui să facem acest lucru în limba lui, altfel, trebuie să ne îndepărteze de acolo.
03] Tata a vorbit cu el în limba greacă, în care se putea exprima mai bine decât în cea latină, deşi noi doi înţelegeam destul de bine şi limba latină; pentru că, în Ierusalim, trebuia să cunoşti trei limbi, dacă vroiai să ţii conversaţii cu cei mulţi străini. Tatăl meu i-a explicat căpeteniei străjerilor, că este medic şi ar reflecta aici cu mine, ca fiu al său şi totodată şi ca elev al său la observaţii morbognostice (asta înseamnă recunoscătoare a bolii) şi psihologice şi m-ar îndemna în plus, să fiu bine atent la toate simptomele; de asemenea, mi-ar explica pe lângă şi una alta după felul lui Hipocrate.
04] Dar căpetenia străjerilor a găsit la acestea bineplăcerea lui, fiind un om însetat de cunoaştere, numai că dorea, că tatăl meu să-mi spună aceste explicaţii în limba greacă, ca şi el să poată profita în plus de ceva. Acum ne aflam în încurcătură! Pentru că, faptul că îmi explicase tatăl meu ceva în plus, era numai un şiretlic, pentru a linişti căpetenia străjerilor, relatările făcându-le doar eu, într-un mod psihic, care erau totuşi desigur de acel fel, în privinţa cărora căptenia străjerilor ar fi trebuit să ne râdă în faţă, dacă le-ar auzi. Ce era de făcut acum, aici? Noi doi eram fără nici o idee!
05] Dar atunci am observat un duh, care tocmai se lăsa în jos din înălţimea aerului, stând pe un nor şi purta în mâna lui dreaptă o sabie mare şi strălucitoare. <Ce va face acesta aici?> m-am gândit în sinemi. Dar căpetenia străjerilor a observat privirea mea fixată şi cercetătoare şi m-a întrebat de îndată, dacă aş vedea cumva ceva deosebit. Şi eu i-am răspuns după felul meu de atunci într-un mod cu totul scurt şi puţin dur: <Într-adevăr, dar dacă ţi-aş şi relata acestea, totuşi nu m-ai crede pe cuvânt!>
06] Căpetenia străjerilor vroia aici să afle mai multe de la mine; dar deoarece începuse la această ocazie să se lase deja seara şi pentru că a venit un ordin de la Corneliu de a le zdrobi celor şapte fluierele picioarelor cu topoare după obiceiul romanilor şi dacă ar mai trăi vreunul, să i se facă de

petrecanie cu o lovitură în cap şi una în piept, de aceea a primit căpetenia străjerilor o slujbă severă şi noi am fost nederanjaţi în observaţiile noastre.
07] Eu m-am uitat acum numai la acel duh mare, care purta o îmbrăcăminte cu falduri de un albastru închis ca cerul. Ascultaţi! Cum zdrobitorii de fluiere aşteptau ordinul, pentru a le zdrobi fluierele celor şapte şi pentru a-i face de petrecanie unuia care mai era în viaţă, prin loviturile anumite, a întins atunci duhul puternic sabia sa şi a rupt firele în două, cu care sufletele negre de tigri mai erau legate de trupuri.
08] Atunci când sufletele oribile au scăpat pe deplin de trupurile lor, au căpătat ele dintr-o dată o înfăţişare mai omenească, păşeau pe picioare, dar de o arătare cu totul mută şi extrem de tristă şi duhul le-a poruncit în felul următor: <Duceţi-vă departe la locul iubirii voastre rele; el vă va atrage! După faptele voastre, tot aşa şi răsplata!> Dar cele şapte suflete au ţipat: <Dacă am fi fost osândiţi, ar mai fi fost timp pentru acest fapt! De ce am fost nevoiţi aşadar să ne lăsam torturaţi, dacă ne aşteaptă aici osânda veşnică?!>
09] A spus duhul mare şi puternic: <Totul a depins şi mai depinde de dragostea voastră! Schimbaţi-o pe aceasta după ordinea lui Iehova vouă cunoscută şi veţi fi proprii voştri mântuitori; dar în afară de voi, nu vă poate mântui nimeni din întreaga nemărginire a lui Dumnezeu! Viaţa este a voastră şi iubirea este tot a voastră; dacă puteţi să vă schimbaţi dragostea, atunci vă va şi preschimba aceasta toată viaţa şi existenţa voastră! Şi acum, îndepărtaţi-vă!>
10] La aceste cuvinte ascuţite ale duhului mare şi puternic au plecat cei şapte extrem de rapid de acolo, sub însoţirea unui urlet oribil; eu am avut îndrăzneală de a-l întreba pe duhul mare, ce sfârşit va avea treaba mai târziu în privinţa celor şapte.
11] Şi duhul s-a ridicat iarăşi şi nu a spus nimic altceva decât: <Voinţa lor foarte proprie! La aceştia n-a fost o lipsă de educaţie, de recunoaştere şi ei nici n-au fost posedaţi – decât numai de voinţa lor rea. Lepădăturile, pe care le-ai văzut fugind de la ei în timpul expunerii lor şi în timpul decapitării lor, n-au fost demoni străini, ci o sumedenie de produse şi urâciuni a propriei lor voinţe rele. Deci, această judecată este una dreaptă; pentru că ea avut de-a face cu şapte diavoli desăvârşiţi, pentru care n-a existat pe acest pământ nici o învăţătură, nici un cuvânt şi nici o îndreptare! Dar aici, la noi, deoarece totul devine evident, va fi destinul lor aşa, cum vor ei să fie acesta din iubirea lor. Ocazii, chiar dacă sunt ele numai aparente, nu vor lipsi, pentru a se încerca în lucruri mai rele dar şi într-unele mai bune. Înţelege aceasta, tinere şi explică-i acest lucru tatălui tău, căruia nu-i este dată nici o capacitate de a vedea aceste fapte!>
12] Cu aceste cuvinte pline de însemnătate a dispărut duhul cel mare şi puternic iar zdrobitorii de fluiere au început treaba lor. La cinci n-a mai curs sânge din rănile larg deschise; dar la ultimii doi, s-a mai arătat sânge. La aceştia au şi fost puse în aplicare de îndată loviturile anumite de a le face de petrecanie, dar acest lucru şi fost o treabă şi o osteneală cu totul zadarnică; pentru că acolo unde sufletul rău sau bun este o dată în afara trupului, acolo este trupul deja cu siguranţă mort pe deplin.
13] După această faptă, nu tocmai prea frumoasă, s-au dus călăii acasă, cadavrele fiind înmânate hingherului şi slujitorilor săi pentru distrugerea lor ulterioară. Felul distrugerii a fost însă diferit şi mai este astfel încă, numai înmormântaţi nu era voie să fie ei. De obicei, erau arşi cu lemnul blestemat sau lăsaţi să putrezească în apa blestemată, apoi aruncate animalelor sălbatice ca mâncare. Dar bestiile sălbatice şi sfâşietoare, care mâncau din acestea, se prăpădeau de obicei, din care pricină hingherul fierbea de obicei asemenea cadavre în apa blestemată şi putea atunci să le vândă foarte bine pentru nimicirea lupilor, hienelor, urşilor şi vulpilor şi primea destul de mulţi bani în schimbul acestora.
14] Aceasta, o, Doamne, este acum iarăşi o povestioară, pe care am trăit-o în adolescenţa mea, la care mi-ar fi altfel totul limpede, - numai înfăţişarea sufletelor nu, care era lipsită de toată forma omenească şi lepădăturile nenumărat de multe, mai devreme scăpate cu fuga din cei osândiţi şi mie devenite vizibile în înfăţişarea liliecilor şi a balaurilor mici. Duhul mare mi-a dat fireşte în acea direcţie într-adevăr un cuvânt explicativ, că acestea ar fi numai spurcăciuni ale voinţei rele; dar cum, - aceasta este o cu totul altă întrebare, la care în afară de Tine, o, Doamne, nu va răspunde şi n-o va destăinui într-adevăr nimeni! Aceste două lucruri ai putea Tu, o, Doamne, să ni le destăinui într-adevăr, dacă ar fi plăcut acest fapt voinţei celei mai sfinte ale Tale!"

Ev. 04. Capitolul 133

01] Spun Eu: "Foarte bine şi adevărat ai înfăţişat tu relatarea ta despre ceea ce ai trăit tu însuţi. Înfăţişarea bestială a sufletelor ale celor şapte nelegiuiţi în cauză îşi are temelia ei tocmai într-o ordine anumită, liberă, dar fireşte numai în acea direcţie, cum într-un trup părţile specifice sufletului înfăptuitoare în acesta se cuprind sau se schimbă din nou, ceea ce este egal cu ceea ce vedeţi voi ca fiind o grămadă diformă de viermi, care se târăsc şi se urcă acolo de-a valma şi care caută oarecum o stare de reapaus mereu mai confortabilă. Dacă au găsit ele una ori în felul lor bun sau rău, atunci forma exterioară va fi desigur mereu una corespunzătoare felului bun sau rău.
02] Priviţi aici la plante; aici se află una tămăduitoare, dincolo una plină de otravă! Priviţi la forme la lumina strălucitoare ca soarele a bilei noastre de lumină! Priviţi cât de suplu, drăgăstos, blând şi modest este de privit la planta tămăduitoare în forma ei şi cât de colţuros, rupt şi pe ici pe colo şi cu totul suspect de plat este dimpotrivă de privit la înfăţişarea plantei otrăvitoare în forma ei şi totuşi există cele două soiuri dintr-una şi aceeaşi substanţă străveche, se află în acelaşi sol, sug aceeaşi rouă, cu totul acelaşi aer şi aceeaşi lumină! Şi totuşi este totul tămăduitor în planta

tămăduitoare, dar în planta otrăvitoare cu totul şi pe deplin otravă! Motivul se află doar în punerea pe dos a ordinii.
03] Voi aţi văzut totuşi, cum mai devreme din limbile ca de foc, între ele cu totul asemănătoare sau din şerpii de foc plutind prinprejur, care pentru ochiul trupesc n-ar fi vizibile de atâta micime, s-a format un măgar desăvârşit şi cu totul blajin; nu credeţi voi că din acestea s-ar fi putut dezvolta tot aşa de bine un tigru, o cămilă, un bou sau un elefant sau altceva, la o altă ordine a substanţelor străvechi cuprinzându-se înspre o formă pe deplin organică?! O, foarte sigur! Şi o altă cuprindere de sine ordonată ar avea atunci în sine şi o cu totul altă natură şi proprietate, care ar sta faţă în faţă cu o alta, cu totul duşmănoasă şi acest lucru de aceea, pentru că în orice formă tipică altfel organizată domină necontenit dorul aprig şi rămâne în cea mai mare parte, de a preschimba toate celelalte forme mai slabe.
04] Din această proprietate reiese dragostea, căldura interioară, dorul aprig, lăcomia, foamea şi setea. Dacă această lăcomie care este asemeni dorului aprig de domnie, este pe ici pe colo prea mare şi se lăcomeşte după prea multe, pentru a le împinge pe acestea sub forma ei iniţială, atunci acele lucruri împinse în sine devin nu araeori prea puternice, cuprind prima ordine sufletesc organică, existentă deja în fiinţă, o trage în ordinea proprie bună, mai bună, dar chiar foarte simplu şi rea, mai rea şi la sfârşit chiar cea mai rea!
05] Dar ce se întâmplă prin acest mod? Matael, acum vino cu sufletele tale de nelegiuiţi observate în formă de tigri! Ele au fost preluate prea mult în sine de acele substanţe străvechi ale sufletului într-un mod prea plin de lăcomie preluate la sine, care substanţe n-au fost folositoare pentru ordinea lor; şi aceste lucruri sufletele lor le-au inversat peste măsură şi au zămislit astfel adevărate suflete de tigri din suflete omeneşti şi de aceeaşi provenienţă a fost şi toată lepădătura, pe care ai văzut-o ieşind în sus în măsură mare din nelegiuiţii înfricoşaţi. Dar acum spuneţi-mi toţi, dacă aţi înţeles bine această învăţătură foarte îmbelşugată în toate părţile ei!"
06] Spune majoritatea: "Desigur, Doamne, noi am înţeles această învăţătură; dar ca să ne fi putut lăuda, că suntem în aceeaşi aşa bine ca la ea acasă, am fi atunci mincinoşi. Din înfăţişările de mai mai devreme ale măgăriţei am observat şi am văzut bine, cum din substanţele străvechi duhovniceşti devine un lucru sau o fiinţă. Noi doară am văzut iarba crescând într-un mod ordonat şi cum s-a creat oarecum ca de la sine o măgăriţă din limbile ca de foc. Da, noi ştim chiar din bunătatea şi milostivirea Ta, ce, cine şi de unde sunt proveninde aceste limbi ca de foc şi cum se pot ele cuprinde către o formă dezvoltată ca fiind înrudite. Noi ştim destul de bine, cum se deosebesc în sine totuşi foarte aceste gânduri străvechi nenumărat de multe ale Tale, de care este plină toată nemărginirea, deşi arătând la fel după aparenţa exterioară şi cum sun ele mai uşoare şi mai grele, depinde de faptul cum conţin ele în sine vreun oarecare sens, care cuprinde în sine ceva mai adânc, mai serios şi mai pătrunzător şi cum cele mai înrudite se cuprind mai întâi de asemenea şi încep să formeze un oarecare organ.
07] Cum am spus, toate acestea le înţelegem acum foarte bine; dar ceva ne este la aceasta totuşi un mister mare, pe care Tu, o, Doamne, ni l-ai putea destăinui, dacă Ţi-ar fi plăcut şi bineplăcut acest lucru. Dar noi toţi nu trebuie desigur să-Ţi spunem unde ne mai lipseşte ceva; pentru că Tu cunoşti toate nelămuririle, care sunt în noi şi le vei lămuri desigur cu milostivirea Ta, dacă crezi aceasta de cuviinţă! Dacă n-ar fi acestea de o oarecare importanţă mare, atunci suntem mai mult decât mulţumiţi cu desăvârşire şi cu ceea ce avem şi înţelegem."
08] Spun Eu: "Pentru a înţelege secretul împărăţiei lui Dumnezeu în toată adâncimea adâncimii, trebuie voi toţi să fiţi mai înainte renăscuţi în duh, ceea ce este pentru voi acum încă imposibil. De-abia când Fiul Omului Se va fi reîntors acolo, de unde a venit, vă va trimite atunci Duhul a tot adevărul, Care este sfânt; acela vă va trezi de-abia pe deplin şi va desăvârşi inimile voastre şi va trezi duhul a tot adevărul în voi, asta înseamnă, în inima sufletelor voastre şi voi veţi fi atunci renăscuţi prin acest act în duh şi veţi vedea şi înţelege totul în lumina cea mai strălucitoare, ce cerurile cuprind în ale lor.
09] Dar ceea ce vă arăt şi vă explic acum, este numai o construcţie de dinainte a ceea ce vă va da duhul din tot belşugul. Chiar multe aş mai avea a vă spune, dar acum nu le-aţi înţelege; dar când va veni Duhul adevărului, Acela vă va conduce şi îndruma în toată înţelepciunea! Deoarece ştiţi acum aceste lucruri, de aceea vrem să începem de îndată o construcţie premergătoare însemnată şi de mai departe în privinţa acestui lăcaş şi Matael al nostru mult experimentat ne va povesti o altă relatare mică din trăirile sale.
10] Şi aşa pune-te tu, Matael, iarăşi pe treabă şi relatează-ne întâmplarea din Betania de tine trăită şi bine văzută! Noi mai avem patru ore până la răsăritul soarelui şi putem de aceea să mai aflăm aşa unele lucruri şi totodată să le trăim şi noi şi tu, Matael, poţi să începi imediat cu relatarea ta!"

Ev. 04. Capitolul 134

01] Spune Matael: "Doamne, pot să menţionez pe lângă şi acea apariţie naturală stranie, pe care am observat-o la răsărit eu şi cu tatăl meu care am mers acolo (la Betania) în jurul miezului nopţii?"
02] Spun Eu: "Desigur; pentru că ea are o foarte multă tangenţă cu întâmplarea, pe care ai trăit-o cu şaptesprezece ani în urmă în Betania! Începe tu numai de aceea acum!"
03] Spune Matael: "Doamne, eu văd cu nu-Ţi este nimic necunoscut în întreaga sferă nemăginită a creaţiei! Prin urmare, pentru Tine n-aş trebui să povestesc relatarea absolut deloc; dar din pricina celorlalţi prieteni şi fraţi povestesc cu drag asemenea lucruri mai înalte, mai ales acolo unde văd, că sunt ascultat cu foarte multă credinţă. Totul ce vă voi face cunoscut acum are, ce-i drept, un

caracter foarte mistic şi arătând fabulos; dar de aceea este totuşi adevărat totul ce veţi auzi şi de aceea doriţi deci încă o dată să-mi dăruiţi atenţia voastră!

04] Ascultaţi! Era în timpul unei toamne foarte târzii. Vârfurile munţilor înalţi se aflau în ceaţă şi un vânt din nord absolut deloc prietenos învârtea prin aer frunzele uscate ale pomilor; numai în este mai existau câteva locuri, prin care stelele drăgălaşe priveau la pământ ca şi cum ar plânge, la care scenă de natură eu cu tatăl meu, care era un mare prieten al naturii şi în acţionarea neprietenoasă a acesteia, am privit aproape până către miezul nopţii. Dar atunci când am început să ne complacem în ideea de a merge în casă şi a ne culca în aşternuturile noastre din aceeaşi, am observat atunci un om cu un mers rapid, cu o lanternă cu bule de şafurină în mână, venind direct înspre casa noastră şi treaba a durat abia câteva clipe şi un bărbat încă destul de tânăr şi cam de întristat a stat în faţa noastră.

05] Tatălui meu, recunoscându-l imediat ca fiind doctor, i-a spus într-un ton plângăcios: <Prieten şi doctor! Eu vin încoace din Betania; numele meu este Lazarus, sunt fiul bătrânului Lazarus, pe care îl iubesc mai presus de toate! Acela a devenit astăzi dintr-o dată foarte bolnav şi treaba nu e roz în privinţa lui! Rabinul nostru, care la nevoie este şi aşa puţin doctor, nu mai ştie acum absolut deloc ce să facă în privinţa tatălui meu! El însuşi m-a timis la tine, deoarece ai fi un doctor remarcabil şi le-ai fi adus bolnavilor un ajutor deja în cazuri în care n-a mai găsit nici un alt doctor vreun leac. Vino şi tămăduieşte-l, dacă mai este posibil, pe tatăl meu în suferinţă!>

06] A spus tatăl meu: "Dacă un alt doctor l-a adus pe un bolnav deja până în pragul morţii, atunci unul ca noi să înfăptuiască iarăşi minuni! De altfel, ar fi toate acestea deja în ordine, dacă aş putea să fiu numai în stare de acest lucru de îndată peste tot! Eu cu acest singur fiu al meu, care trebuie să mă asiste, pentru că are darul de a vedea duhuri şi chiar de a vorbi cu ele în caz de urgenţă, vreau să mă duc acum într-adevăr cu tine acolo şi să văd ce va mai fi acolo de făcut; dar dacă ai fi luat cu tine câţiva catâri de cărat, care te-ar fi adus mai rapid încoace şi ne-ar fi dus acum mai rapid acolo, s-ar fi întâmplat o tămăduire mai uşoară. Dar dacă s-au arătat acum la el cumva deja urmele morţii hipocratice, atunci s-a zis cu toată tămăduirea; pentru că împotriva puterii morţii n-a crescut nici o plantă medicinală, nici în Alpi şi încă mai puţin într-o oarecare grădină>

07] Mesagerul Lazarus a fost, ce-i drept, mulţumit cu acest răspuns, numai că i-a părut foarte rău că n-a luat cu el nici un catâr de cărat. Dar noi ne-am dus atunci totuşi foarte grăbiţi pe drum încolo; pentru că la un mers grăbit se avea un timp măsurat de o oră până acolo.

08] Atunci când noi, refelctând foarte tăcuţi, mergem pe calea noastră către acel loc, au dispărut ceţurile în este de tot şi se face tot mai luminos, - da, după aproximativ un sfert de oră s-a făcut atât de luminos ca şi aproximativ cu o jumătate de oră înainte de răsăritul soarelui. Acest fapt ne-a preocupat atenţai noastră într-o măsură atât de mare că, în ciuda a toată graba, am fost deci totuşi nevoiţi să ne oprim, pentru a vedea de unde ar veni aşadar această iluminare ciudată într-o măsură tot mai mare.

09] Dar s-a făcut în sfârşit ziuă şi peste orizontul estic s-a ridicat de-a dreptul un soare, dar cu o repeziciune cu mult mai mare decât cel obişnuit sau – cum se obişnuieşte a se spune – cel zilnic. Dar la această apariţie de lumină care se urcă rapid în sus, partea de jos, estică sau marginea estică nu vroia să iasă la vedere.

10] Apariţia de lumină a crescut până la forma unei columne de lumină, care îşi împingea partea de sus a ei până la înălţimea de amiază a soarelui şi a răspândit acuşi o asemenea lumină şi căldură, că eram obligaţi să ne ducem sub un smochin încă destul de dens înfrunzit, pentru a nu orbi din cauza luminii şi pentru a nu ne prăpădi de căldură. Dar acuşi a devenit această columnă de lumină iarăşi tot mai subţire şi lumina dispăruse şi căldura puternică, produsă de această columnă de lumină, de asemenea.

11] După o mică jumătate de oră aproximativ calculată se terminase cu apariţia de lumină, dar şi cu privirea noastră prinprejur; pentru că după ce a dispărut această lumină cu desăvârşire, a fost un întuneric total într-o aşa măsură şi puterea ochilor noştri a fost în aşa măsură slăbită, că nu puteam vedea şi observa pe deplin nici măcar lanterna mesagerului nostru.

12] De-abia după cam aproximativ treizeci de clipe, au început ochii noştri să-şi recâştige puterea lor de vedere şi am văzut la lumina slabă a lanternei noastre calea, pe care trebuia să mergem. Dar toată întâmplarea ne-a costat totuşi foarte bine în jur de o jumătate de oră potrivit timpului şi tatăl meu m-a întrebat de îndată, dacă n-aş fi văzut cumva oarecare duhuri la această apariţie de lumină.

13] Şi eu i-am spus, conform adevărului deplin: <În lumina, care era o privelişte oricum cu mult mai scurtă decât soarele amiezii din pricina intensităţii imense a luminii, n-a fost nimic de descoperit, dar într-adevăr ceva jos la noi, pe pământ. Aici mi-au fost o sumedenie de înfăţişări numai aşa pe jumătate vizibile, - dar toate ca şi într-o migrare intensă înspre vest; mişcarea lor a fost prin urmare una omogenă (de acelaşi fel) cu aceea a apariţiei de lumină. Numai o singură înfăţişare de duh, care s-a apropiat foarte tare de noi, a fost pe deplin vizibilă, avea un aspect serios, în felul unui bărbat bătrân şi părea să fi avut o mare plăcere în privinţa apriţiei de lumină. Dar atunci când fenomenul de lumină a început să dispară de pe cer, a dispărut rapid şi înfăţişarea acelui duh şi anume, aşa cum mi s-a părut, de asemenea către vest, dar totuşi cumva aşa mai mult în direcţia Betaniei!> Mai mult n-am văzut şi de aceea nu i-am putut acorda tatălui meu de aceea nici o altă relatare următoare.

14] Conducătorul nostru s-a mirat de mine şi de darul meu de a vedea vedenii şi a crezut în afirmaţile mele; pentru că el era de părere că fanteziei mele şi puterii mele de închipuire i-ar fi totuşi imposibil să fi ajuns la acea intensitate poetică, că să-mi fi putut născoci din fantezie asemenea lucruri. Dar cu acestea ar şi avut el pe deplin dreptate; pentru că poetic n-am fost eu

într-adevăr niciodată şi ca băieţel sau tânăr n-am posedat aproape absolut nici o fantezie sau o oarecare putere de închipuire, dar posedam cu adevărat foarte mult talent pentru învăţarea limbilor străine.
15] Dar am ajuns în sfârşit la Betania în acompanierea acestor întâmplări care spuneau puţine lucruri şi acolo în casa foarte respectabilă a lui Lazarus şi am găsit bolnavul tocmai în ultimele zvâcniri îndârjite, despre care se spunea, că pentru acestea n-a mai crescut nici o plantă medicinală.
16] În jurul patului se aflau două fice care plângeau, dar altfel erau ele extrem de drăgălaşe ale celui pe moarte şi mai o sumedenie de verişoare şi alte rude şi suspinau şi plângeau, aşa cum este obiceiul deja dintotdeauna la asemenea ocazii. Îndrumătorul nostru, ca fiind fiul casei, a plâns de asemenea şi a uitat de atâta tristeţe, să-l întrebe pe tatăl meu, dacă ar mai fi aici ceva de ajutat.
17] Numai rabinul acela mic s-a apropiat de tatăl meu, cu întrebarea dacă ar mai fi aici deci totuşi de făcut ceva, ce l-ar aduce pe cel bătrân totuşi iarăşi la conştienţă. Tatăl meu n-a spus nimic la început în privinţa acestei întrebări, dar m-a întrebat cu totul în taină, cum ar sta treaba cu cel bătrân şi dacă sufletul ar începe deja să se tragă din trup şi să se ridice.
18] Dar eu i-am spus tatălui aşa cum am văzut într-un mod cu totul inofensiv: <Sufletul pluteşte deja pe deplin desăvârşit la o înaălţime de o o jumătate de metru în linie verticală peste trup şi este legat de trup numai printr-o aţă subţire luminoasă şi de grosimea uneui fir de păr, care potrivit cu experienţa noastră făcută n-ar dură într-adevăr nici şaizeci de secunde; aceasta se va rupe foarte curând. Dar ciudat este de privit faptul, cum acea columnă de lumină imensă, pe care am văzut-o în natura mare cu ochii naturali, se arăta iarăşi peste capul sufletului, având aceeaşi putere de lumină şi lasă să se disperseze şi o căldură binefăcătoare. Sufletul nu-şi întorcea ochii într-altă parte de la columna de lumină şi pare să aibe în această privinţă o mare bineplăcere."

Ev. 04. Capitolul 135

01] (Matael:) "Atunci când tatăl meu auzise aşa ceva de la mine, s-a adresat el de îndată rabinului care devenea deja puţin nerăbdător şi a spus: <Prietene, aşa cum am observat acum treaba, astfel ar fi păcat de fiecare picătură de chiar însuşi cel mai tare balsam de viaţă; pentru că sufletul lui pluteşte deja la o înălţime de om peste trupul deja atât de bine ca mort cu desăvârşire. De aceea intonează tu numai psaltirea ta de jale şi arată-le oamenilor în calitate de preot, că aici nu mai poate face nimic nici un ajutor lumesc!>
02] La această explicaţie a făcut rabinul o faţă cam amară şi l-a întrebat pe tata, cum ar fi în stare să observe aşa ceva. Dar tata n-a fost niciodată în purtarea sa de prea mare amabilitate şi i-a spus micuţului rabin într-un mod aşa pe deplin uscat în faţă: <Cum şi de unde văd şi ştiu acest lucru, nu te interesează deloc; fă tu numai treaba ta şi eu ştiu destul de bine şi exact ce am de făcut!>
03] În acel moment a fost sufletul pe deplin dezlegat de trup şi mai multe duhuri arătând foarte nostime şi înţelepte l-au luat imediat în mijlocul lor, i-au dat o îmbrăcăminte cu falduri minunată ca din cel mai curat bisus şi unul a luat columna de lumină, a îndoit-o în jurul şoldului a sufletului acum pe deplin liber şi din aceasta s-a făcut o curea strălucind atât de puternic ca soarele. Totodată i-a pus un duh puternic sufletului liber o pălărie strălucind tot aşa de puternic şi a spus: <Fii, frate, pe veci impodobit cu îneţelepciunea ta care străluceşte din Dumnezeu!>
04] Dar cu acest fapt au părăsit casa toate duhurile prezente împreună cu sufletul devenit acum liber, ceea ce i-am relatat de îndată tatălui meu şi tata i-a spus rabinului: <Aşadar, pentu că sufletului bătrânului este pe deplin dezlegat de trup, vei merge tu cumva totuşi acolo şi să le anunţi celor aproape plângând orbeşte moartea deplină a bătrânului?!>
05] A spus micuţul rabin: "Ei de ce oare! Acum îi voi pune de-abia eu o picătură înviorătoare pe limbă şi vom vedea acuşi, dacă sufletul său – cu condiţia şi presupunând faptul că există un suflet deosebit în trupul omenesc – a ieşit cu adevărat deja din trup! După opinia mea bine examinată n-are nici un om vreun suflet, care ar pătrunde dincolo de viaţa sângelui şi a nervilor în înfăţişarea unei vieţi spirituale deosebite. Omul, când este el o dată mort, este el atunci mort cu desăvârşire ca o piatră sau un lemn uscat şi pe toate ce le pot numi sfinte, îţi jur că atunci nu mai rămâne nimic în viaţă în privinţa omului. Dar mai există arcane (leacuri secrete) în natură, care sunt în stare să trezească din nou viaţa în trupul aproape deja mort; şi acest lucru îl voi face acum şi îţi voi arăta ţie care eşti un evreu convins, că sufletul n-a ieşit nici pe departe din trupul aceluia şi nici nu poate ieşi, pentru că în acesta n-a locuit niciodată un suflet propriu zis!>
06] Aici a scos rabinul o sticluţă aurie din buzunarul hainei lui, a arătat-o tatălui meu şi a spus: <Aici, prietene, uită-te încoace! În aceasta sălăşluieşte sufletului unui om deja mort!>
07] Spune tatăl meu zâmbind: <Dă-i numai drumul! Întreaga mea proprietate mare, pe care ar trebui s-o cunoşti, este a ta, dacă mortul se mişcă doar câteva clipe după o picătură dată lui; pentru că nici un arcanum nu-mi este cunoscut. Şi eu îl am în posesie şi acesta mi-a făcut deja servicii foarte bune la oameni aparent morţi; dar la oameni aparent morţi este sufletul deja pe deplin în trup. De aceea, acest arcanum este de folosit cu mult folos la toţi cei decedaţi, la care nu se arată încă simptomele hipocratice; dar dacă din faţa unui decedat se arată o dată cel mai format Hipocrate, de acolo s-a dus sufletul şi tu poţi să-i torni mortului zece mii de asemenea sticle, căci trupul nu se va mişca totuşi, ci va sta aici pe deplin mort şi fără simţuri ca o piatră sau o bucată de lemn uscată. Dar acum încearcă proba ta cu untdelemnul tău veritabil persan de plante medicinale şi aşa cum am spus aici în faţa multor martori: proprietatea mea este a ta începând cu acea clipă, dacă acest mort, în jurul căruia începe să se dezvolte acum foarte vag deja mirosul de descompunerem, va face chiar şi numai o mişcare după aplicarea picăturii tale!>

08] Micuţul rabin este ce-i drept puţin supărat în consecinţa vorbelor energice ale tatălui meu, dar păşeşte totuşi la mort, îi deschide gura şi lasă să-i picure zece picături în loc de în modul obişnuit numai una, două sau cel mult trei pe limba deja uscată cu desăvârşire. El îi închide după aceea iarăşi gura şi aşteaptă cu mare atenţie, până ce mortul începe cumva totuşi să se mişte chiar numai puţin. Dar trece o oră şi încă o oră, încep să se arate zorii zilei şi mortul nu face nici o mişcare.
09] Acum îl întreabă tatăl meu pe micuţul rabin, dacă ar mai fi el de părerea că mortul va începe să se mişte după picăturile lui adevărat persane, extrase din plante medicinale şi poate chiar să şi vorbească.
10] Spune cel mic: <Să mai aşteptăm numai o oră, să aşteptăm răsăritul soarelui şi mortul va începe cu siguranţă să se mişte; şi va vorbi!>
11] Spune tatăl meu, iarăşi zâmbind: <Să fie aşa, eu nu voi avea nimic împotrivă; din contră, îmi jertfesc cu plăcere avuţia mea pentru redobândirea vieţii acestui om bun şi bătrân, mie extrem de bine cunoscut şi evlavios! Şi dacă pierzi împotriva mea, eu nu-ţi voi cere nimic decât să crezi în Dumnezeul adevărat, veşnic viu al lui Avraam, Isaac şi Iacov şi în deplina nemurire a sufletului omenesc!>
12] Spune rabinul: <Da, prietene, acest lucru îl vreau şi îl voi face; dar eu prevăd că vei pierde la acest negoţ! Pentru că aparţin în secret de secta rezonabilă a saducheilor şi aş dori să-mi alung căpetenile templului în pustiul Africii prin blestem! Dar dacă ai învinge în serios împotriva mea, voi fi atunci iarăşi destul de bucuros de a aparţine de templu cu toată fiinţa mea!>
13] Atunci, a fost toată lumea tăcută şi aştepta cu mare râvnă clipa venirii la viaţă a bătrânului Lazarus."

Ev. 04. Capitolul 136

01] (Matael:) "Dar între timp a venit tânărul Lazarus la tatăl meu şi l-a întrebat, dacă picăturile secrete ale rabinului nu-l vor mai trezi în serios niciodată pe tatăl lui.
02] A spus tatăl meu: <Îmi pare foarte rău, cel mai bun prieten al meu, că trebuie să-ţi mărturisesc adevărul deplin, ca medic şi ca om! Dar ce înseamnă oare de a-l ţine pe un om cu speranţe deşarte, din care nu va mai ieşi niciodată la iveală vreo oarecare realitate! Dar eu pot să-ţi spun ceva cu mult mai bun spre alinarea ta şi acest lucru constă în aceea, că iţi dau şi îţi pot da asigurarea cea mai vie şi pe deplin adevărată, că tatăl tău trăieşte şi n-a murit niciodată după adevăr!>
03] Spune trist tânărul Lazarus: <Uită-te la aşternut! Acesta nu trăieşte şi este peste măsură de mort!>
04] A spus tata: <Da, acesta cu totul sigur; dar acesta n-a fost tatăl tău, ci numai îmbrăcămintea trupească a tatălui tău! Dar fiul meu, care este un om care are vedenii cu desăvârşire, poate să-ţi explice altceva; du-te la el şi întreabă-l în această pricină şi vei avea o bucurie mare în privinţa a ceea ce îţi va face el cunoscut din vedeniile avute aici!>
05] Fiul lui Lazarus mi s-a adresat acum mie, ca fiu al tatălui meu şi m-a întrebat, ce i-aş putea spune într-adevăr ca fiu al medicului spre alinarea lui. Şi eu i-am povestit foarte amănunţit şi extrem de vast toate cele ce le-am văzut. Urechi ascultătoare au fost multe în jurul meu, dar puţine inimi atât de credincioase, precum a fost atunci tânărul Lazarus al nostru. Cu cât mai mult îi povesteam despre vedenia mea, cu atât mai mult s-a înviorat înfăţişarea feţei sale, ceea ce au observat şi cele două surori ale sale, care mai aparţineau de cea mai gingaşă tinereţe feminină şi l-au întrebat, ce ar fi aşadar, ceea ce îl făcuse să fie dintr-o dată chiar atât de voios. Lazarus a indicat cu degetul spre mine şi n-a mai spus nimic altceva despre acest lucru.
06] Atunci au venit cele două fete la mine şi m-au întrebat scurt şi modest, ce i-aş fi spus deci fratelui lor, în consecinţa cărui fapt a pierdut el toată tristeţea mare şi ar sta acum atât de vioi aici de parcă nu s-ar fi întâmplat în toată casă nimic trist. Să doresc totuşi să le povestesc şi lor acest lucru!
07] Dar am fost atunci cam rău şi am spus: <O, vouă fetelor nu vă strică nici în cea mai mică măsură, dacă suspinaţi puţin! Nu vă spun nimic; la timpul potrivit, vă va spune fratele vostru Lazarus!>
08] Cele două fete n-au mai întrebat după aceea ce îi povestisem fatelui lor. Dar au devenit totuşi mai puţin triste şi tatăl meu i s-a adresat rabinului, pentru că soarele tocmai începea să privească deja într-un roşu purpuriu peste orizont şi i-a spus: <Aşadar, prietene, cum stă deci treaba cu picăturile tale persane din mirodenii! Cel decedat mai stă încă întins într-un mod atât de nemişcat ca o bucată veche de lemn! Cum este aşadar? Soarele a răsărit deja şi totul este tăcut şi plin de liniştea cea mai moartă! Cine a câştigat pariul, eu sau tu?>
09] A spus rabinul: <Prietene, eu mă dau ţie ca prizonier şi vreau să cred acum ceea ce crezi tu! Tu eşti un medic înţelept şi mult experimentat, care fără motiv nu crede cu siguranţă uşor în ceva. Dar chiar dacă nu admit motivul, vreau să cred totuşi, pentru că tu crezi, care cunoşti sigur motivul! Eu preiau aici credinţa din vedere şi rămân la ceea ce mi-ai spus tu. Ai câştigat pariul plin de însemnătate şi sunt prizonierul tău!
10] A spus tatăl meu: <Nu prizonierul meu, cel mai liber om în numele lui Iehova!>
11] Aici, l-a întrebat rabinul pe tatăl meu: <Prietene, ce trebuie să fac, pentru a câştiga prietenia ta cu desăvârşire?>
12] A spus tatăl meu: <Tu o ai deja! Crede de acum încolo şi vei ajunge prin credinţă în lumina adevărată!>

13] Atunci, am mers la tata şi i-a spus ce văzusem în acea clipă: Era anume un duh mare, care a venit în încăpere, mi-a făcut cu mâna şi mi-a spus, ca copiii lui Lazarus să se fie pregătiţi, căci duhul tatălui va mai veni o dată şi îi va binecuvânta şi va face o făgăduinţă mare. Şi eu i-am spus tatălui, ca el să se vestească un asemenea fapt; şi tata a făcut aceasta. Fiul lui Lazarus şi ambele surori ale sale încă foarte tinere, fetiţe de paisprezece şi şaisprezece ani, au avut o bucurie mare în această privinţă.
14] Nici n-a durat mult timp, că duhul decedatului Lazarus a păşit iarăşi în cameră plin de strălucirea cerească şi toţi trei l-au văzut şi putea auzi şi vocea lui.
15] Dar duhul de lumină i-a spus fiului său: <Tu eşti matur; fii un adevărat tată adoptiv al surorilor tale tinere! Nu lăsa să pătrundă nici un gând rău în inima ta; pentru că iată, eu trăiesc şi n-am murit! Ceea ce s-a întâmpat aici, acel fapt a vrut Domnul să se întâmple. Casa noastră a ales-o şi minunea tuturor minunilor va fi săvârşită în această casă.
16] Deja păşeşte Domnul, ca şi un Fiu al unor părinţi săraci, în trup pe acest pământ! El, Cel veşnic, Cel mai sfânt, a început deja lucrarea mare a mântuirii. El vrea să le devină tuturor oamenilor aici acestui pământ, care sunt de o voinţă bună, un Tată pe veci. În viitor, oamenii acestui pământ să nu mai aibe un Tată invizibil, veşnic de nepătruns, ci unul de pătruns şi tot timpul vizibil. Şi acest Dumnezeu, care a creat totul ce cuprinde aici nemărginirea, va fi un om obişnuit al casei. Păziţi-vă de aceea inimile de lucruri necuviincioase, ca această casă să fie demnă de a-L purta pe Acela, pe Care cerul şi pământul nu sunt în stare să-L cuprindă!
17] Că eu trăiesc, vedeţi acum; dar osteniţi-vă şi în privinţa ca să trăiţi, precum trăiesc eu acum pe veci în Dumnezeu, Tatăl meu şi al vostru! Dar cu acest lucru primiţi şi binecuvântarea mea adevărată de tată, pe care v-o dau acum, nu ca fiind în trup, care aşteaptă acolo, în pat, ca haină învechită, eliberarea prin botul de mâncat al viermilor, ci ca duh desăvârşit din paradisul lui Dumnezeu, în împărăţia duhurilor curate! Ţine-ţi poruncile lui Dumnezeu şi slăviţi-L şi iubiţi-L pe El singur mai presus de toate şi voi veţi face deja pe acest pământ o recoltă mai bogată decât aceea, pe care o savurez acum în paradisul cel mai luminos al lui Dumnezeu! Dumnezeu Domnul va fi cu voi. Amin!>
18] După aceea a dispărut duhul şi cei trei copii au devenit atât de plini de o bucurie, pe care nici n-aş putea-o descrie.”

Ev. 04. Capitolul 137

01] (Matael:) “Dar toţi cei prezenţi s-au mirat de bucurie din pricina voioşiei necuprins de ziditoare a tinerilor bătrânului Lazarus. Nimeni n-a văzut nimic în afară de mine şi cei trei copii ai lui Lazarus; dar tuturor celor prezenţi le-a bătut totuşi tare la ochi acest lucru. Unii erau de părere că cei trei trebuie că au avut o vedenie alintătoare. Doi farisei, care erau şi ei prezenţi, au fost de părere că, copiii din pricina tristeţii prea mari ar fi devenit nebuni; dar micul rabin a fost de părere, că tatăl meu i-ar fi vrăjit într-un oarecare fel cu totul secret.
02] Dar atunci l-am atacat eu pe bărbatul scund şi i-am spus cu voce tare: <Omule, nu te mai gândeşti la ce făgăduinţă şi promisiune i-ai făcut tatălui meu cinstit în faţă?! Cum poţi să judeci acum aşa împotriva milostivirii ieşite din comun a lui Dumnezeu?! Fii atent, ca Iehova să nu te pedepsească în acest moment! Pentru că tu nu eşti un om, ci un animal oribil!>
03] Aceste cuvinte ale mele au făcut o asemenea impresie asupra micuţului rabin, că a devenit tot aşa de palid într-un mod hipocratic ca şi cadavrul din pat şi începuse să se cutremure pe tot trupul.
04] Tatăl meu a observat acest lucru, s-a dus la el şi l-a întrebat, ce i s-ar fi întâmplat deci acum, că devine acum chiar atât de palid ca şi cadavrul. Dar bărbatul scund i-a povestit cu o voce cutremurată toate acele lucruri rele pe care i le-am revelat acum.
05] Dar tatăl meu i-a spus: <Ţi se întâmplă pe deplin cu dreptate! De ce n-ai rămas aşadar în credinţa pe care mi-ai jurat-o atât de scump?! Cu Dumnezeu şi cu duhurile Lui nu este de facut absolut deloc vreo glumă! Înţelegi acest lucru? Ori crezi, chiar dacă numai din pricina faimei acelora, cărora cea mai deplină experienţă nu le este de pus la îndoială, - sau rămâi aşa cum ai fost!
06] Ceea ce eşti, aceea fii cu desăvârşire, ori un înger sau un diavol! Dar cel mai rău lucru al celor răi este: a dori să fi o fiinţă dublă, un înger şi un diavol într-una şi aceeaşi persoană! Aşa-i, cei doi fariseii ajunşi acum aici ţi-au făcut capul cald şi inima arzătoare prin păşirea lor înăuntru?! Ţie ţi s-a făcut frică şi ai început, ca un susţinător de mai devreme al sectei saducheiilor, să dansezi după fluierul lor, precum grecii îşi lasă urşii să danseze în faţa noastră după fluierul lor; dar la aceasta ai putut să uiţi, căruia i-ai încălcat de asemenea un jurământ! Ce vrei să faci acum, tu nemernicule?>
07] Dar rabinul şi-a acoperit faţa şi a plecat de acolo şi s-a retras probabil către Ierusalim, în odaia lui care îi serveşte ca locuinţă, pentru a reflecta asupra tuturor păcatelor sale de moarte. Ceea ce s-a întâmplat atunci mai departe cu el, nu ştiu până în această oră; numai acest singur lucru îl ştiu, că atât tata cât şi eu ne-am întâlnit după aceea de câteva ori cu el în Ierusalim, dar ne-a ocolit mereu. De ce, din cauza mâniei sau dintr-un fel de frică, nu ştiu de asemenea. Dar el nici n-a mai venit niciodată în casa lui Lazarus, deşi îşi uitase acolo sticluţele lui miraculoase, - ceea ce a fost pentru noi un lucru uşor de aflat, deoarece tânărul Lazarus ne-a vizitat încă foarte des după aceea împreună cu surorile sale.

08] Aşadar, Doamne, aceasta este relatarea, pe care am trăit-o cu tatăl meu în Betania într-un mod atât de sincer şi adevărat, precum am povestit-o acum. Atunci, mi-a fost fireşte totul o enigmă indescifrabilă. Acum îmi sunt multe lucruri clare din aceasta, numai cele două apariţii îmi mai sunt o enigmă şi eu nu le înţeleg în ciuda explicaţiilor Tale acum deja într-un număr foarte mare. Şi aceste două apariţii sunt următoarele: în primul rând, meteoritul de lumină care a apărut pe cerul natural în jurul miezului nopţii şi duhurile care l-au însoţit pe acelaşi către vest şi în al doilea rând, sufletul asemănător, curat duhovnicesc plutind deja cu totul liber peste cadavrul lui.
09] De asemenea, n-am văzut mai înainte la acest suflet nici un nor de aburi aşa cu totul propriu zis, ci numai mai mult imediat o înfăţişare de om foarte bine dezvoltată, care era legată cu trupul numai printr-un fir de o culoare foarte luminos violetă, care s-a şi rupt acuşi pe deplin, după care fapt a stat sufletul de îndată ca pe deplin liber cu o haină cu falduri de un alb orbitor din cel mai fin bisus în mijlocul unor duhuri înţelepte şi putenice, precum am povestit acest lucru mai devreme.
10] Cum stau aceste lucruri şi apariţii într-adevăr în legătură, aşa dori eu şi desigur şi toţi ceilalţi, să auzim din gura Ta! O, Doamne, explică-ne acest lucru!”

Ev. 04. Capitolul 138

01] Spun Eu: “Eu vreau să vă explic acest lucru; numai că voi toţi trebue să fiţi în schimb foarte atenţi, căci altfel n-aţi înţelege toată această treabă! Pentru că acest caz de deces este unul foarte specific, nu s-a mai întâmplat niciodată şi nici nu va mai apărea mult timp iarăşi.
02] Bătrânul Lazarus, în consecinţa voinţei sale foarte proprii a fost lăsat să intre în carnea unui om, ca fiind un duh de înger mare şi făurit din străvechi timpuri şi anume între condiţiile de viaţă cele mai grele, care pot exista pe acest pământ. Începând din leagăn până în al patruzeci şi şaptelea an al său a îndurat el lucruri şi ispite, care n-ar fi aici uşor de povestit. Cât de des a avut el de luptat cu multe primejdii ale vieţii! Aceluia dintre voi căruia îi este cunoscută istoria vieţii a lui Iov, acela poate să-şi facă din aceasta numai aşa o imagine despre ceea ce i s-a întâmplat lui Lazarus al nostru.
03] El a fost promovat de două ori către cele mai înalte cinstiri ale lumii şi a ajuns la mari bogăţii, a avut o soţie şi cei mai frumoşi copii cuminţi, cinci la număr, care îl iubeau foarte în calitatea lui de tată bun şi înţelept. În al nouăsprezecelea an al său s-a cununat el cu singura fiică a unui om extrem de bogat din Betleem; aurul şi argintul său şi cele mai frumoase perle şi pietre preţioase nu le-ar fi mişcat din loc nici o sută de cămile. Doar că această fericire pământească n-a durat mult timp. Comorile sale s-au risipit de la an la an şi el ca om bun şi iertător a fost adeseori furat şi adesea într-un mod foarte însemnat; la sfârşit, casa lui din lemn de cedru a luat foc şi n-a putut să salveze nimic din toate comorile sale decât viaţa lui, cea a soţiei şi cele ale copiilor săi şi a fost după aceea nevoit să trăiască aproape din cerşit în decursul a trei ani.
04] Dar în aceşti trei ani i-a murit soţia şi toţi cei cinci copii dragi lui. El însuşi a fost plin de lepră şi a suferit un an de această boală. Dar un medic din Egipt a venit în sfârşit cu un arcanum şi l-a eliberat pe deplin de această boală. După aceea el, ca fiind încă un bărbat frumos de treizeci şi patru de ani, a fost atacat pe o cale de tâlhari secreţi din Persia îndepărtată şi a fost vândut acolo fără tot menajamentul ca sclav al unui domn extrem de dur.
05] Dar deoarece a fost cel mai fidel dintre toţi scalvii domnului său şi pentru că suporta toată duritatea stăpânului său mereu cu cea mai mare răbdare şi cel mai mare devotament, de aceea l-a chemat domnul său după zece ani şi i-a spus: <Eun te-am cercetat în toată duritatea mea împotriva ta, că mi-ai fost extrem de devotat şi n-ai dat îndărăt nici o osteneală şi muncă spre avantajul meu adeseori foarte mare. Când ceream multe de la tine, făceai mereu mai multe şi adeseori spre avantajul meu. Eu sunt într-adevăr un stăpân dur – această mărturie mi-o dă toată lumea -, dar fără ochi şi fără înţelegere şi recunoaştere nu sunt; şi fiindcă nu sunt astfel, de aceea îţi dau cea mai deplină libertate! Tu poţi să te duci acum foarte liniştit acasă, în ţara ta. În plus, îţi mai dăruiesc ca semn a recunoştiinţei mele pentru slujirirle tale devotate o sută de cămile, zece dintre sclavele mele cele mai frumoaseşi nouă zeci de slujitori; şi ca să poţi să îţi cumperi de peste tot ceva, să poţi să trăieşti mai departe şi să faci negoţ şi să poţi umbla peste tot, să-ţi dea păzitorul comorilor mele o mie de săculeţi de aur şi două mii de săculeţe de argint! Vezi, aşa răsplăteşte un stăpân dur un cel mai devotat sclav şi de două ori atât de mult pe un slujitor foarte fidel, dar pe care nu l-am avut din păcate niciodată! Mergi acum cu toate care ţi-ai fost date ca dar din partea mea, stăpânul tău dur!>
06] Atunci, s-a aplecat Lazarus adânc în faţa stăpânului său şi a vrut să-i mulţumească. Dar acela a spus cu cuvinte serioase: <Prietene, cine merită o răsplată aşa ca tine, acela nu mai trebuie să-i mulţumească dăruitorului după ce a primit-o! De aceea, mergi în pace; aşa să fie şi să se întâmple!>
07] Atunci, a părăsit Lazarus sala, atins până la lacrimi şi când a intrat în spaţiul mare al curţii, a fost totul deja pregătit: cămilele, cele zece sclave şi cei nouă zeci de slujitori şi fiecare dintre cămilele cele mai puternice au fost încărcate cu aur şi argint.
08] Lazarus s-a urcat pe cămila sa şi toţi au plecat pe drum. După zece zile foarte vioaie de călătorit, a ajuns el iarăşi la Betleem, a mers la un adăpost de noapte şi s-a interesat de proprietăţile sale de dinainte. Dar acestea au fost vândute la licitaţie ca bun al statului roman, pentru că posesorul adevărat n-a dat nici un semn de viaţă în ciuda a toate chemările din partea vestitorilor şi i-au fost date în seama unuia care a câştigat acea licitaţie ca proprietate deplină cu trei ani în urmă. Pentru că în decursul a şapte ani a fost el oarecum doar arendaş; dacă posesorul dispărut venea înapoi în al şaptelea an, mai avea dreptul la legea de reclamaţie, - numai că trebuia

să-i dea înapoi aceluia care a câştigat licitaţia oferta aceluia plus interesele, pentru că acesta era de privit ca un conducător al afacerilor fără încredinţare şi trebuia onorat legal pentru osteneala lui. Dar după trecerea a şapte ani, intra cel care a licitat în posesia deplină mai departe de necontestat unui asemenea bun câştigat prin licitaţie. Şi aşa a fost cazul şi în Betleem cu bunul lui Lazarus. Cel care a câştigat licitaţia a fost acum posesor deplin şi Lazarus al nostru trebuia să meargă mai departe cu lucrurile neterminate.
09] Un an întreg a fost el nevoit să trăiască în hanuri, până ce a ieşit la vânzare în sfârşit în Betania un bun însemnat, care era a unui grec. Pentru o mie cinci sute de săculeţe de argint l-a adus Lazarus în posesia lui deplină şi s-a însurat atunci în anul al patruzeci şi şaptelea cu una dintre cele mai devotate sclave ale sale, care era şi ea o evreică şi el a zămislit cu ea pe tocmai tânărul Lazarus şi cele două surori ale sale. După zece ani, le-a şi dăruit libertatea tuturor slujitorilor săi luaţi cu el din Persia; dar niciunul nu l-a părăsit pe Lazarus şi astăzi mai trăiesc cincizeci şi trei dintre cei luaţi cu el. Dar toţi s-au convertit deja după doi ani la iudaism şi i-au fost lui Lazarus cu atât mai scumpi şi plăcuţi. Soţia i-a murit de-abia cu doi ani în urmă, de asemenea un model al răbdării şi evlaviei feminine şi de atunci gospodăresc casa cu totul singuri cei trei copii foarte cuminţi lăsaţi în urmă; în afară de Dumnezeu, n-au ei aproape nici o necesitate şi le fac săracilor într-adevăr foarte mult bine."

Ev. 04. Capitolul 139

01] (Domnul:) "Dar deoarece bătrânul Lazarus şi-a desăvârşit chiar atât de bine calea lui pământească şi nu numai că n-a pierdut nimic din desăvârşirea lui cerească, ci câştigase extrem de multe în plus, de aceea în timpul plecării în lumea de dincolo s-au unit îngerii noştri profund încercaţi şi foarte bine trecuţi peste examene, îngeri în numărul miliardelor şi au acţionat asupra duhurilor naturale ale acestui pământ într-un asemenea fel, că aceştia au fost nevoiţi să se transpună într-o activitate egală, cum trebuie să fie active duhurile naturale ale soarelui. Prin această activitate ieşită din comun a miliardelor de duhuri comprimate laolaltă pe un spaţiu îngust a apărut acea lumină văzută de tine, de tatăl tău şi de tânărul Lazarus, tocmai în acea clipă, când sufletul şi duhul de înger al bătrânului Lazarus începuse să se dezlege de legăturile cărnii.
02] Duhurile care au însoţit această lumină către vest şi care au devenit vizibile pentru ochiul tău n-au altfel cu apariţia nici o altă legătură deosebită, decât că printr-o activitate ieşită din comun ale duhurilor naturale, care se află altfel sub comanda lor, au fost agitate într-un mod cu totul deosebit şi au fost nevoite să se conformeze, nepresimţind nimic din ceea ce se întâmplă acolo, la o mişcare şi o activitate înfricoşată parţial observată în trecere şi parţial observată bine.
03] Că trecerea din este către vest a fost vizibilă, potrivit cu limba ta artistică, înseamnă un caz de deces însemnat pământesc, corespunzător cu acela, cum se trezeşte aici totul de pe pământ din partea estică de unde răsare soarele şi cum totul moare iarăşi într-un somn cu apusul lui. Dar totodată corespunde seara pământească cu totul invers dimineţii curat duhovniceşti şi invers dimineaţa pământească corespunde cu seara duhovnicească; pentru că în dimineaţa pământească încep oamenii cel mai adesea să se îndeletnicească cu grijile lumeşti şi acestea sunt o seară adevărată şi cea mai adânc duhovnicească fără înserare destul de des, deci deja de-a dreptul o noapte duhovnicească. Numai seara, obosiţi de grijile lumeşti, se conformează atunci mulţi de a reflecta asupra scăpării cu fuga a ceea ce este limitat în timp şi să se îndrepte atunci către Dumnezeu şi acest lucru corespunde atunci cel puţin totuşi unui început de răsărit duhovnicesc al dimineţii.
04] Aceasta ar fi prin urmare îndeajuns de explicat pentru înţelegerea voastră şi voi ştiţi acum mai multe despre întrebările cum şi de ce ale legăturii duhovniceşti şi naturale în privinţa apariţiei mari de lumină din timpul nopţii şi despre însoţirea ei în formă de duhuri.
05] Dar acum să mergem în odaia unde a murit bătrânul Lazarus! Acolo n-ai văzut nici o înfăţişare desfigurată de aburi plutind peste cadavru, ci mai mult o formă deplină de om. Motivul acestui lucru constă în dragostea mare pentru activitate, ceea ce indică o viaţă desăvârşită interioară şi duhovnicească, care este lipsită de toată frica faţă de activitatea mare care vine în nesfârşita împărăţie a cerurilor. Vibraţiile de teamă ale sufletului nu pot să se petreacă acolo şi astfel este forma de om sufletească deja vizibilă de îndată la prima ieşire afară din trup, ca fiind nedetorsionată şi în liniştea deplină, fireşte pentru acela, care are capacitatea rară de a vedea asemenea lucruri.
06] Firul mic şi extrem de subţire de legătură dintre suflet şi trupul lui mărturiseşte interesul necontenit cel mai neînsemnat pentru ceea ce este pământesc şi astfel şi despărţirea de trup pe deplin uşoară şi fără dureri. Dar aceeaşi apariţie de lumină peste căpătâiul sufletului devedeşte mai cu seamă voinţa puternică a sufletului însuşi, prin a cărui activitate deosebită după ordinea cerurilor se manifestă voinţa ca şi o columnă de lumină peste căpătâi, - ca şi columnă, corespunzător neîndoirii şi ca lumină, care este mereu un produs al activităţii drepte, în conformitate cu ordinea Dumnezeiască a cerurilor lui Dumnezeu, care lumină iluminează pe deplin şi pătrunde mereu cu strălucirea capacitatea de recunoaştere a sufletului, ca voinţa să nu înfăptuiască orbeşte, ci mereu văzând extrem de luminos.
07] Dar deoarece gândirea dreptului reiasă în cea mai mare parte din inimă, precum şi lăcaşul dragostei şi a voinţei este numai acolo de căutat, de aceea lumina voinţei a sufletului liber, care în viaţa pământească a avut să înfăptuiască numai în unirea cu mintea capului, devine acum cureaua hainei a iubirii şi a dreptăţii, a răbdării şi a îndurării, pentru a vedea în jurul coapselor ale sufletului liber; dar pălăria dovedeşte un dar nou al luminii celei mai curate din ceruri, dar care este dată

numai acelora în plus, care s-au învrednicit deja pe pământ de adevărata înţelepciune cerească şi au devenit din aceasta nişte oameni plini de iubire, înţelepciune şi de adevărata dreptate cerească. O asemenea pălărie de lumină este atunci un produs al voinţei de înţelepciune ale tuturor îngerilor cerurilor creaţi din începuturi şi mărturiseşte la acela care o poartă pe capul lui, că este acum iniţiat, ca fiinţă pe deplin desăvârşită şi asemănătoare cu Dumnezeu, în toată înţelepciunea şi în toate cunoaşterile cerurilor.
08] Un asemenea duh al cerurilor care a parcurs calea şi în trupul vieţii pământeşti recunoaşte atunci atât de mult pentru sine singur, precum toate celelalte duhuri de îngeri create din începuturi luate laolaltă şi care n-au păşit încă în calea trupului, pentru că o asemenea pălărie, precum este şi sufletul omului o compoziţie ale tuturor particulelor de inteligenţă pământească, este de asemenea o comopoziţie desăvârşită ale tuturor inteligenţelor cereşti, ceea ce are aici desigur o însemnătate nemărginit de mare.
09] Eu sunt acum de părere, că voi toţi veţi înţelege bine această apariţie puţin ieşită din comun. Dar dacă mai are cineva vreo nelămurire, aşadar, atunci să întrebe şi lui să i se facă lumină! Pentru că cerurile le dau acelora o lumină dreaptă, care sunt drepţi şi de o voinţă bună. Întrebaţi de aceea fără frică, dacă încă n-aţi înţeles ceva!"

Ev. 04. Capitolul 140

01] Spune Cireniu: "Doamne, noi toţi nu-Ţi putem mulţumi îndeajuns pentru aceste învăţături nemărginit de mari, pe care ni le-ai acordat şi eu înţeleg acum deja cu foarte mult mai multe! Şi la ultima apariţie, care ne-a povestit-o acum regele adjunct Matael iarăşi din visteria sa bogată, nu mi-a mai rămas nimic neclar în urmă; numai cele două sau trei duhuri măreţe şi puternice de îngeri, care l-au luat pe Lazarus cu ele, îmi mai sunt pe deplin necunoscute în privinţa poziţiei lor ierarhice! Poate am putea să aflăm cel puţin numele lor extrem de sfinţite şi cum se comportă treabă, explicată dacă se poate mai îndeaproape, cu revenirea sa în care i-a învăţat el pe copiii lui?! Povestirea a fost altfel extrem de ciudată, deşi eu, spus deschis, aş fi dorit cu mult drag să mai fi aflat, cum şi unde a fost înmormântat trupul bătrânului Lazarus şi ce s-a întâmplat cumva mai târziu cu rabinul acela scund. Şi o explicaţie mai aprofundată a vestitului untdelemn din plante medicinale n-ar fi tocmai nedemn de dorit. Ai dori Tu, o, Doamne, să ne realtezi lucruri ceva mai aprofundate în această privinţă?"
02] Spun Eu: "Dar prietene, acestea sunt doară numai lucruri secundare extrem de neimportante, a căror existenţă le putem considera de fapt ca fiind pe deplin nefolositoare pentru partea principală, deoarece n-au ele nimic de-a face cu aceasta şi nu se află aproape în nici o legătură cu ea! Ce importanţă au numele lipsite de însemnătate ale duhurilor îngereşti, care i-au venit lui Lazarus în întâmpinare?! De un act de călătorie după lege n-au ei nevoie şi nici de o judecată lumească de protecţie. La ce ţi-ar servi atunci numelele lor?! Dar deoarece te interesează aceste lucruri foarte, astfel au fost aceştia arhanghelii Zuriel, Uriel şi în planul adânc de fond şi Mahail în înfăţişarea lui Ioan Botezătorul, despre care ne-a relatat Zinka multe lucruri.
03] Dar mai erau prezente acolo o sumedenie de alte duhuri pe care nu le-a putut vedea Matael, pentru că acestea, ca fiind încă duhuri pe deplin curate şi pure, nu mai pot fi văzute cu ochiul sufletului, ci numai cu ochii duhului în sine însuşi extrem de curat – o capacitate pe care Matael n-a posedat-o niciodată. Atunci, ce importanţă are înmormântarea trupului lui Lazarus, ce este atât de important în privinţa rabinului scund şi în cea a untdelemnului din plante medicinale, care ridică aici într-adevăr o încordare rigidă şi omoară viermii din stomac, dacă este acesta adevărat; dar dacă este acest untdelemn numai o imitaţie, nu are nici un efect! Să lăsăm de aceea ceea ce ne poate folosi la puţin sau şi la absolut nimic şi să vedem în continuare ca să ne înmulţim cunoaşterea şi ştiinţa noastră numai în lucruri duhovniceşti!
04] Întrebaţi de aceea mai degrabă despre ceva duhovnicesc, văzut încă duhovniceşte din sfera lui Matael, decât despre lucruri, care pot fi pentru duh tot atât de indiferente precum zăpada, care a acoperit cu o mie de ani înainte de Adam regiunile pustii ale pământului! Ceea ce este materia şi cum s-a dezvoltat ea, cum persistă şi va mai persista, vi s-a făcut deja foarte limpede pe înţelesul vostru şi aşa avem să ne îngrijim acum numai de lucrurile duhovniceşti. La ce îi folosesc omului şi toate artele şi ştiinţele lumii întregi, dacă nu se recunoaşte pe sine însuşi până la cea mai adâncă rădăcină de viaţă şi aceasta anume în sfera lui de viaţă şi de persistenţă sufletească şi duhovnicească?!
05] Va putea să fie el cu adevărat vreodată fericit şi în posesia tuturor bunurilor lumeşti, dacă va trebui să se întrebe din când în când şi să spună: <Ce se va întâmpla cu tine după moarte? Vei trăi tu mai departe conştient de existenţa ta, sau se va sfârşi pe deplin cu tine, pe veci?> Dar dacă celui înfricoşat care pune întrebarea nu i se zăreşte nici un răspuns îndestulător, nici de la cineva care este mai experimentat, sau mai puţin din încăperea lumească de viaţă proprie şi întunecată, în care n-a pătruns niciodată o lumină duhovnicească potrivită cu adevărul, - ce să se întâmple atunci? Îi vor bineplăcea unui bărbat care întreabă aşa de serios, altfel peste măsură de bogat într-adevăr bogăţiile şi comorile lui mari? La doar o conştienţă anumită a dragostei faţă de viaţă va fi acesta cazul într-adevăr foarte greu! Pentru că la ce-i poate folosi omului, dacă ar şi câştiga toate comorile lumii, dar ar îndura în sufletului lui o pagubă?
06] La gunoi de aceea cu toate pe care le poate distruge aici molile şi rugina! Numai ceea ce este a duhului, rămâne pe veci de neschimbat; dar toate ce aparţin de materie sunt supuse adeseori unor transformări nenumărate, până ce ele vor ajunge la starea duhovnicească. De aceea, întrebaţi despre părţile duhovniceşti şi sufleteşti, dar niciodată despre acelea pământeşti!"

Ev. 04. Capitolul 141

01] Spune Cireniu, puţin cam ruşinat: "Doamne, în afară de mine nu Te-a întrebat nimeni despre ceva şi se are aparenţa de parcă Tu, ca Dumnezeu, ca Domn al meu şi ca Menţinător al meu, ai fi devenit de aceea supărat de mine!"
02] Spun Eu: "Cum poţi să Mă înţelegi atât de greşit?! Cum pot să fiu supărat pe tine, dacă îţi arăt pe deplin în serios şi pe veci adevărat, ce vă este necesar vouă tuturor şi fiecărui om pentru viaţă? Uite, uite, cât de scurtă este puterea ta de judecată! Când, oare, va căpăta ea lungimea potrivită? Cine poate să devină vreodată supărat pe cea mai curată dragoste străveche a toată dragostea în Dumnezeu?
03] Dacă citiţi despre o mânie a lui Dumnezeu, atunci să subînţelegeţi prin aceasta seriozitatea veşnic mereu la fel şi extrem de statornică a voinţei Sale; iar această seriozitate a voinţei în Dumnezeu este doară tocmai sâmburele cel mai interior al iubirii celei mai curate şi atotputernice, din care au reieşit nemărginirea şi toate lucrurile din ea ca puii dintr-un ou, - şi pe aceasta nu poate totuşi veşnic nimeni să se supere! Sau este dintre voi într-adevăr cineva de părere că Dumnezeu s-ar putea mânia de îndată ca un om prost?"
04] Vine după aceea bătrânul sutaş Stahar iarăşi la Mine şi spune: "Doamne, iartă-mă, dacă îmi permit aici şi eu o afirmaţie în punctul de discuţie al mâniei lui Dumnezeu!
05] Dacă se priveşte, strâns legat cu o credinţă puternică în Dumnezeu, la istoria veche a lumii, atunci nu poţi să treci pe deplin peste faptul, că Dumnezeu i-a lăsat în unele timpuri pe oamenii care au devenit prea îndărătnici, să simtă mânia Lui şi răzbunarea Lui într-o formă severă şi cu totul deosebit de nemiloasă.
06] <Mânia este a Mea şi răzbunarea este a Mea> vorbeşte Domnul prin gura proorocului. Dar că acest fapt este într-adevăr aşa, o dovedesc alungarea lui Adam din paradis, potopul din timpurile lui Noe, încuviinţarea blestemului lui Noe asupra unuia dintre fii săi; mai târziu pieirea oraşelor Sodoma, Gomora şi ale celor zece oraşe care se aflau în jurul acestora două, în acel loc, unde admirăm astăzi Marea Moartă; mai târziu plăgile asupra ţării Egiptului şi acelea asupra poporului lui Israel în pustie; atunci războaiele cele mai nimicitoare poruncite de către Dumnezeu împotriva filistenilor, robia babiloniană şi acum în sfârşit înrobirea deplină a poporului lui Dumnezeu prin puterea păgânilor!
07] Doamne, cine pătrunde acum numai puţin cu privirea şi cu cugetul această purtare a lui Iehova împotriva păcătoşilor, care nu sunt nimeni altcineva decât tocmai noi oamenii, aceluia îi este totuşi chiar imposibil să găsească altceva, decât o mânie propriu zisă şi o cea mai desăvârşită răzbunare a lui Iehova!
08] Fireşte că s-ar putea spune: Astfel îi creşte Dumnezeu pe oamenii Săi cu seriozitatea cea mai deplină şi popoare foarte mari cu nuiaua de pedepsire în mână! Dar loviturile şi lovirile n-au absolut deloc faima, de parcă ar veni ele din mâna unui cel mai iubitor Dumnezeu, ci din acestea reiasă peste tot un judecător cu totul îngrozitor de mânios, chiar dacă într-o anumită privinţă unul extrem de drept, pe viaţă şi pe moarte şi pus pe răspândirea ciumei şi a distrugerii prin ardere!
09] Aceasta este aşa părerea mea, asta înseamnă, dacă istoria lumii ne propovăduieşte un adevăr deplin; dar dacă toate acele enumerări triste a ceea ce a înfăptuit Dumnezeu sunt numai o ficţiune, atunci ceea ce se numeşte mânia şi răzbunarea lui Dumnezeu pot fi oricum sâmburele iubiri Sale veşnice şi extrem de curate. Eu am adus aceste lucruri numai aşa în discuţie, deoarece Tu, o, Doamne, ai îmbrăcat mai devreme Tu Însuţi mânia şi răzbunarea!
10] Aceste lucruri vor fi oricum deja aşa, cum Tu, o, Doamne, le-ai spus mai devreme; dar ciudat rămâne întotdeauna faptul, că împreună cu mânia prezisă a lui Dumnezeu a urmat şi pedeapsa cea mai materială în timpurile străvechi, dacă omenirea nu s-a îndreptat şi n-a înfăptuit o adevărată căinţă şi aceste fapte în lucruri minore şi majore şi în acelea generale precum în acelea specifice, fără toată cruţarea! Aşadar, cum se poate îmbina acest lucru cu dragostea cea mai curată, extrem de lipsită de mânie şi răzbunare, acest fapt ar fi cu adevărat de asemenea demn de osteneală, dacă s-ar dori ca el să fie puţin mai îndeaproape iluminat la această ocazie!"

Ev. 04. Capitolul 142

01] Spun Eu: "Aşa cum tu, prietene, ai vorbit acum despre mânia şi răzbunarea lui Dumnezeu, despre a Lui dreptate şi dragoste, tot aşa judecă şi un orb cu desăvârşire despre măreţia armonică a culorilor din curcubeu!
02] N-ai înţeles tu aşadar, cum toate cele cinci cărţi ale lui Moise şi toţi proorocii, scrierile lui David şi ale lui Solomon pot fi înţelese şi cuprinse numai pe calea corespunderii duhovniceşti interioare?!
03] Eşti tu deci în serios de părere, că Dumnezeu a rânduit ca Adam să fie alungat din paradis printr-un înger, care a purtat în dreapta lui o sabie în flăcări ca armă de alungare? Eu ţi-o spun: şi dacă lui Adam îi putea fi reprezentat acest lucru ca apariţie, el a fost însă numai o pildă a ceea ce s-a întâmplat de fapt în Adam însuşi şi a aparţinut tocmai în acest fel de actul educaţiei sale şi de întemeierea primei religii şi biserici străvechi printre oameni pe pământ!
04] Dar pe pământ n-a existat niciunde vreun paradis material în care peştii fripţi i-ar fi intrat omului din apă în gură, ci el a fost nevoit să-i prindă şi să-i frigă de-abia aşa ca acum şi atunci abia să-i mănânce cu măsura; dar dacă omul a fost activ şi şi-a adunat roadele, pe care pământul i le-a purtat şi dacă se formase o provizie prin acest fapt, atunci fiecare împrejurime a pământului, pe care omul o cultivase, a fost un paradis adevărat pământesc!

05] Dar ce s-ar fi întâmplat cu omul şi cu educaţia lui duhovnicească, dacă n-ar fi avut să se îngrijească şi să aibe grije de absolut nimic într-un adevărat paradis de trândăvie şi te mâncat, dacă lui, aşa cum am spus, i-ar fi crescut în gură cele mai bune roade, dacă el, stând întins pe iarba cea mai moale, ar fi trebuit doar să-şi dorească şi totul ar fi fost deja aici, aşa încât trebuia doar să-şi deschidă gura şi cele mai bune mâncăruri i s-ar fi împins deja în gură?! Când ar ajunge omul într-un asemenea fel de educaţie la starea condiţionată pe cont propriu a vieţii sale?! Eu îţi spun, că omul, după noţiunea ta despre paradis, n-ar fi şi n-ar şti nimic altceva până în această oră decât ceea ce este şi ştie un taur îngrăşat cu totul bine hrănit sau ceea ce este şi ştie un polip din fundul mării care bagă în el mâncare.
06] Ce reprezintă prin urmare pilda îngerului cu sabia de foc? Ce însemnătate are această pildă în cuvinte? Omul fusese gol; fiindcă până acum n-a venit nici un om cu o haină pe lume. Dacă el, tot atât de puţin ca această măgăriţă de aici, n-ar fi avut să parcurgă nici o copilărie după trup, deoarece s-a format el după trup în acelaşi fel ca această măgăriţă şi dacă ar fi avut el o mărime de mai mult de douăsprezece măsuri de încălţăminte, precum nu cu mult mai puţin şi Eva, astfel a fost el în experienţa din începuturi despre alcătuirea pământului totuşi un copil şi a fost nevoit să devină de-abia deştept, cel mai adesea prin experienţe.
07] În călduroasa primăvară, vară şi toamnă putea să reziste el deja în pielea goală; dar, iarna, a început el să simtă foarte tare frigul şi s-a întrebat în simţul lui, pe care Dumnezeu îl trezea tot mai mult în el, prin scurgerea duhovnicească şi naturală în cugetul său: <Unde sunt eu aşadar? Ce s-a întâmplat cu mine? Înainte mi-a fost starea atât de plăcută şi acum îngheţ de frig şi vânturile reci acţionează dureros pe pielea mea!> Evident că a fost nevoit să înceapă să se uite prinprejur după o locuinţă care îl adăpostea de vânt şi să acopere trupul său cu tot felul de frunze din pomi. Prin această muncă obligatorie gândirea a devenit mai activă şi s-a şi pus acuşi într-un fel ordonat.
08] Dar a început să-i fie şi foame; pentru că foarte mulţi pomi şi multe tufe aveau ramuri goale. El s-a dus departe şi a căutat hrană şi a găsit pomi încă plini de roade; el a strâns roadele şi le-a dus în grotă, pe care a găsit-o ca fiind o locuinţă bună. Atunci i-a spus încă o dată cugetul său deja mai mult experimentat: <În acest timp se află pământul într-un blestem şi tu omule îţi poţi strânge hrana numai în sudoarea feţei tale!>
09] Dar după ce primul om al acestui pământ a trecut o dată iarna în grotă pe înălţimile care limitează partea de nord-est a ţării făgăduinţei, de care aparţine şi Galileea a noastră, a simţit atunci un răgaz de a privi şi a cerceta mai adânc în sine împreună cu femeia lui. Atunci, a avut o nevoie după o companie mai mare. În somn a fost el învăţat, ce ar avea de făcut, pentru a ajunge la o asemenea companie, asta înseamnă mai mare şi după o asemenea învăţare a început să-l zămislească pe Cain şi acuşi pe Abel şi pe Set.
10] Dar femeia a fost aceea, care i-a dat primul impuls spre zămislire; pentru că femeii i-a venit mai întâi o vedenie în vis despre cum avea să se întâmple zămislirea. Mai departe, nu vrem să urmărim această treabă şi Eu îţi spun acum ţie, prietenul Meu Stahar: totul s-a întâmplat într-un mod foarte natural şi niciunde n-a existat aici ceva împotriva naturii. Dar Moise a văzut totuşi că toate acestea se putea întâmpla numai conform voinţei lui Iehova; el a recunoscut prin Duhul lui Dumnezeu, că toată această conducere foarte naturală a fost condusă de Mine pe calea experienţelor trăite, asta înseamnă de Duhul Meu şi L-a pus de aceea pe Dumnezeu prin pilde corepsunzătoare mereu alături de această primă pereche de oameni şi a personificat şi acţionarea Mea în pildele cele mai scurte, dar totuşi extrem de corespunzătoare, cum au fost ele atunci general valabile şi trebuiau să fie astfel, pentru că asemenea pilde au fost peste tot necesare spre conducerea poporului şi a popoarelor.
11] Dar, de altfel, se înţelege de la sine, că Dumnezeu şi îngerii au ştiut bine şi au şi înţeles a lăsa prima pereche de oameni să se dezvolte şi să existe într-una din regiunile cele mai mânoase ale lumii.
12] Atunci când întâmplări naturale mai târzii şi îndeosebi lăsate să se întâmple au obligat primii oameni să-şi părăsească prima grădină de hrană a lor şi să caute din acestea mai departe pe pământ, nu s-a întâmplat aşa ceva cumva dintr-un fel de mânie Dumnezeiască, ci numai din iubirea către oameni, ca să fie iarăşi trezit din senzualitatea lui devenită trândavă şi să treacă dincolo spre activitate şi ca să facă experienţe mai vaste.
13] Atunci când Adam şi soţia lui şi fiii lui au auzit, că pe pământul larg exista aproape peste tot ceva de mâncat, au început să întreprindă călătorii mai mari, prin care s-au familiarizat ei destul de tare cu Asia şi Africa. Acest fapt i-a îmbogăţit cu tot felul de experienţe. În secret îndrumaţi de Duhul lui Dumnezeu, s-au întors ei iarăşi înapoi în primul lor Eden şi au rămas acolo, de unde a şi reieşit aşadar populaţia întregului pământ.
14] Spune-Mi în cugetul tău: reiasă de aici vreo oarecare mânie sau răzbunare a lui Dumnezeu?”

Ev. 04. Capitolul 143

01] (Domnul:) “Da, înţelepciunea lui Dumnezeu poate să devină într-adevăr fără voie, dacă oameni deja educaţi şi cel puţin pe jumătate deveniţi maturi se răscolesc zburdalnic şi răuvoitor împotriva ordinii lui Dumnezeu; dar pentru aceasta este iarăşi iubirea lui Dumnezeu prezentă, care în răbdarea lor mare ştie să pună acele mijloace eficiente mereu împotriva aspiraţilor nedrepte ale oamenilor şi îi aduce iarăşi pe calea cea dreaptă, prin care fapt scopul Meu final cu omenirea trebuie atunci să fie totuşi întotdeauna atins la sfârşit, fără ca omul printr-o oarecare răzbunare atotputernică al lui Dumnezeu să fie obligat spre acest fapt asemenea unei maşini.

02] Dar chiar aceste mijloace nu sunt de considerat ca fiind o urmare a puterii de mânie Dumnezeieşti, ci doar şi numai ca o urmare a unui mod de înfăptuire greşit a oamenilor. Da, lumea şi natura au din partea lui Dumnezeu legile lor de obligaţie necesare şi de neschimbat şi anume în ordinea adevărată; dar asemenea legi are şi omul potrivit cu forma lui şi cu fiinţa lui trupească. Dacă vrea omul să se împotrivească acum cumva acestei ordini şi să transforme lumea, el nu este de aceea pedepsit de o mânie de bună voie a lui Dumnezeu , ci de ordinea lui Dumnezeu jignită, severă şi fixată în lucrurile însăşi, care trebuie să fie aşa cum sunt.
03] Tu spui şi te întrebi, dacă potopul este de asemenea de privit ca o urmare naturală necesară şi nedrept de înfăptuire. Şi Eu îţi spun: Da, astfel a fost el! Mai mult de o sută de văzători şi mesageri am trezit şi am ameninţat popoarele în privinţa faptelor lor împotriva firii şi împotriva ordinii Dumnezeieşti şi le-am făcut atente foarte în serios mai mult de o sută de ani asupra urmărilor care reiească pentru ele în mod obligatoriu şi a urmărilor trupesc şi sufletesc îngrozitoare; dar cerbicia lor rea a mers atât de departe, că în orbirea nu numai că au hulit mesagerii, ci i-au şi ucis chiar pe mulţi dintre ei şi s-au îndeletnicit astfel într-o luptă ageră împotriva Mea. Dar de aceea totuşi nu M-am aprins de mânie şi de răzbunare, ci i-am lăsat să înfăptuiască şi să facă experienţa tristă, că nechibzuinţa şi actul doveditor – în privinţa faptului că sunt ei înşişi devină de ceea ce sunt – n-au voie absolut deloc să facă totul cu natura mare şi cu ordinea lui Dumnezeu, ce le place în orbirea lor.
04] Vezi, este chiar la latitudinea ta să te urci pe stâncile acelea care se află de aici către sud şi înalte de cincisute de măsuri de om şi să te arunci atunci zburdalnic cu capul în jos de pe peretele acela înalt de stâncă! După legile necesare a greutăţii tuturor corpurilor va costa o asemenea zburdălnicie totuşi evident cu siguranţă viaţa trupului. Întreabă-te dacă aceasta ţi-a revenit din mânia Mea şi din răzbunarea Mea!
05] Acolo, înspre este, vezi nişte coame înalte de munţi, care sunt foarte straşnic şi des împădurite. Du-te acolo cu de zece ori o sută de mii de oameni, pune foc şi arde toate acele păduri, căci atunci se vor afla munţii într-o stare cu totul neîmpădurită! Dar ce va fi urmarea acestor lucruri? Duhurile cele multe ale naturii devenite inactive şi goale prin acest fapt vor începe atunci să se dezlănţuie furios şi să se zbuciume în aerul liber. Fulgere într-un număr nenumărat, ruperi de nori de felul cel mai îngrozitor şi o cădere de grindină continuă vor pustii după aceea toate împrejurimile largi. Toate acestea sunt o urmare foarte firească ale acelor fapte nimicitoare de păduri. Spune dacă şi de aici reiasă iarăşi mânia lui Dumnezeu şi răzbunarea Lui!
06] Dar dacă de zece ori o sută de mii de oameni se ostenesc cu adevărat să piardă munţii prin săpat şi să umple lacuri mari sau să facă străzile cele mai largi pentru oştire, pentru a putea duce mai uşor războaiele; dacă oamenii scarpează (a tăia pieziş, a taluza) lanţuri întregi de munţi într-o depărtare de călătorii de zile întregi, până la înălţimea de patru sute sau cinci sute de înălţimi de om sau fac şanţuri adânci de două sute sau trei sute de înălţimi de om în jurul munţilor şi deschid prin aceasta rezervele de apă din interiorul pământului, aşa încât munţii să înceapă să se scufunde în bazinele de apă mari devenite goale şi dacă apa începe să crească într-o aşa măsură, că începe să se mişte ca o mare în Asia aproape peste cele mai înalte vârfuri de munţi – la acestea se mai adaugă că la aceste distrugeri mari ale munţilor, multe sute de mii ori o sută de mii de pogoane dintre împădirile cele mai puternice sunt de asemenea distruse, la care ocazie nenumărate miliarde de duhuri pământeşti şi naturale, care aveau mai devreme foarte mult de lucru cu vegetaţia cea mai frumoasă şi îmbelşugată, au devenit acum dintr-o dată libere şi fără activitate -, întreabă-te pe tine însuţi, ce fel de răscoală vor începe duhurile în regiunile aerului! Ce fel de furtuni şi ce fel de ruperi de nori masive, ce fel de mase de grindină şi ce fel de număr infinit de fulgere au fost aruncate prin aceasta din nori jos, pe pământ, mai mult de patruzeci de zile la rând şi ce fel de mase de ape se vor fi ridicat acolo aproape peste întreaga Asie şi toate acestea numai din motive naturale! Spune, a fost acest fapt iarăşi mânia lui Dumnezeu şi răzbunarea Lui niciodată de împăcat?!
07] Moise a descris această întâmplare aşa ca şi toate celelalte în modul de scris obişnuit atunci, asta înseamnă în pilde, în care el după adăugarea Duhului Dumnezeiesc a lăsat să domine mereu providenţa Mea, care este de tâlcuit doar pe calea corespunderilor veritabile şi adevărate.
08] Dar este de aceea Dumnezeu un Dumnezeu al mâniei şi al răzbunării, dacă tu şi chiar mulţi alţii n-aţi înţeles niciodată revelaţiile Lui mari?”

Ev. 04. Capitolul 144

01] (Domnul:) "Eu ţi-o spun: să trăiţi numai cincizeci de ani în ordinea adevărată a lui Dumnezeu - şi nu veţi primi niciodată ceva de văzut, de auzit, de gustat şi de savurat de la vreo calamitate!
02] Eu vă spun: "Toate calamităţile, epidemiile, tot felul de boli printre oameni şi animale, vreme neprielnică, ani slabi şi neroditori, căderi nimicitoare de grindină, revărsări mari, atoatenimicitoare de ape, orcane, furtuni mari, inundări mari de lăcuste şi mai multe asemenea lucruri sunt o sumedenie de urmări ale felurilor de comportare neordonate ale oamenilor!
03] Dacă oamenii ar trăi cât se poate de mult în ordinea dată, atunci toate acestea nu le-ar trăi. Anii ar trece ca mărgăritarele de pe o aţă, unul atât de binecuvântat ca celălalt. Partea locuibilă a pământului n-ar fi lovită niciodată cu un frig prea mare sau cu o căldură prea putenică. Dar deoarece oamenii deştepţi şi deosebit de pricepuţi întreprind din sine tot felul de lucruri cu mult dincolo de necesitatea lor, dacă pun în aplicare construiri prea mari şi îmbunătăţiri prea exagerate pe pământ, distug munţi întreg prin săpare, pentru a face căi pentru oştire, dacă distrug multe sute de mii de pogoane dintre pădurile cele mai frumoase, dacă sapă găuri prea adânci în munţi din

pricina aurului şi al argintului, dacă trăiesc în sfârşit între ei înşişi într-o pizmă şi o ură persistentă, în timp ce sunt totuşi înconjuraţi tot timpul de o grămadă mare de duhuri inteligente ale naturii, de la care provine toată vremea pământului, precum şi starea curată şi sănătatea aerului, a apei şi a solului pământesc, - este aici deci prin urmare de mirat, dacă acest pământ este bântuit necontenit mai mult de un număr infinit de rele de tot felul şi soiul?!
04] Oameni zgârciţi şi lacomi de avuţie pun zăvor şi lacăt la jitniţele lor şi în plus, păzitori aprigi pentru comorile şi bogăţiile lor care cresc dincolo de tot belşugul şi va de acela, care ar dori să se apropie fără voie de acestea; cu adevărat, acela ar primi de îndată o judecată ascuţită în spinare!
05] Eu nu vreau să spun cu acestea, de parcă cineva n-ar trebui să-şi protejeze proprietatea lui cu greu dobândită; Eu vorbesc aici despre abundenţa extrem de nenecesară, trecând dincolo în partea monstruoasă. N-ar fi aici aşadar practic de a înfiinţa şi asemenea jitniţe, care ar fi aici deschise pentru fiecare sărac şi om slăbit, chiar dacă sub supravegherea un dăruitor înţelept, aşa încât nici un sărac să nu-şi ia mai mult, decât de ceea ce are nevoie pentru hrana lui? Dacă lăcomia de avuţie şi zgârcenia ar dispărea astfel înfăţişat de pe pământ, atunci – ascultaţi-Mă bine! – şi toţi ceilalţi ani sărăcăcioşi îşi vor lua rămas bun de la pământ.
06] Tu întrebi, cum ar fi acest lucru posibil. Şi Eu răspund la această întrebare: Pe calea cea mai naturală de pe lume, asta înseamnă: dacă eşti cunoscător chiar numai puţin în privinţa acţionării interioare a întregii naturi, atunci nu numai că trebuie să admiţi acuşi acest fapt, ci trebuie să-l înţelegi în măsura cea mai deplină!
07] Acolo, în faţa noastră, se mai află plantele medicinale şi dincolo, ceva mai departe, planta de otravă extrem de dăunătoare! Nu se hrănesc amândouă de la una şi aceeaşi apă, de la unul şi acelaşi aer, de la una şi aceeaşi lumină şi de la una şi aceeaşi căldură a acesteia? Şi totuşi este această plantă plină de substanţa tămăduitoare şi cealaltă plină de otrava ucigătoare!
08] Dar de ce aşa? Pentru că planta medicinală este în stare să pună în bună dispoziţie toate duhurile vieţii naturale care o înconjoară după felul lor bun din pricina caracterului ei interior bine pus în ordine şi acestea se ating după aceea de ea din exterior, apropiindu-se în toată prietenia şi pacea, ca din interior spre exterior şi de aceea totul devine tămăduitor în planta întreaga şi ziua în lumina soarelui aburii care reiasă din ea şi duhurile naturale de viaţă care o înconjoară destul de larg exercită asupra omului precum şi asupra multor animale o influenţă nespus de tămăduitoare.
09] La acea plantă otrăvitoare de acolo, a cărui interior cuprinde şi adună în sine un caracter extrem de egoist şi furios mânios, sunt cuprinse aceleaşi duhuri naturale de viaţă de acelaşi caracter şi astfel sunt ele total inversate; ele s-au dat atunci de asemenea pe lângă plantă, hrănind-o şi întregul ei caracter devine după aceea cu totul homogen cu cel din început al plantei. Dar şi împrejurimea ei şi de asemenea aburii care iasă din ea sunt otrăvitoare şi păguboase sănătăţii omeneşti şi animalele nu-i vin în preajmă cu nasurile lor iritabile."

Ev. 04. Capitolul 145

01] (Domnul:) "Dar o plantă otrăvitoare cu totul ieşit din comun de mare şi departe eficientă este cu arât mai mult un om zgârcit şi lacom de avuţie. Întreaga lui împrejurime natural duhovnicească de viaţă, pătrunzând până departe, suflarea lui, întregul său cerc al vieţii exterioare devine cu interiorul lui unul şi acelaşi caracter; dar duhurile sale naturale de viaţă devenite rele şi înconjurându-l inversează mereu duhurile naturale de viaţă încă bune care vin către ele, în caracterul lor rău, zgârcit şi egoist.
02] Dar deoarece aceste duhuri naturale de viaţă nu numai că se află continuu într-un conflict doar cu oamenii, ci şi cu animalele, cu plantele, cu apa şi cu aerul, de aceea şi dau ele mereu multă pricină de tot felul de lupte, frecuşuri şi mişcări care nu sunt necesare în aer, în apă, în pământ, în foc şi în animale.
03] Cine vrea să afle acest lucru într-un mod aşa potivit practic, acela să meargă la un om foarte bun şi la el vor avea şi toate animalele un caracter mult mai blând. Cel mai degrabă se observă acest lucru la câini, care preiau în scurt timp pe deplin caracterul stăpânului lor. Câinele unui zgârcit va fi desigur şi o bestie zgârcită şi când mănâncă, nu va fi sfătuibil de a-i merge prin preajmă. Dar du-te la un om darnic şi blând şi vei observa, dacă ţine un câine, că acest animal va fi de un caracter pe deplin binevoitor; el va sta mai degrabă departe de blidul de mâncare, decât să se lase implicat cumva cu un oaspete nepoftit într-o luptă aprigă. Şi toate celelalte animale de casă ale unui stăpân blând şi bun la inimă vor fi cu o parte însemnată mai blânde, ba chiar şi la plante şi copaci va simţi un om cu simţul ascuţit o diferenţă absolut deloc neînsemnată.
04] Dar să privim şi la slujitorimea unui zgârcit dacă nu va fi ea cel mai adesea zgârcită şi la un bănuţ, invidioasă şi egoistă şi la obţinerea unui avantaj vicleană, incorectă şi înşelătoare! Chiar şi un om altfel foarte bun şi darnic, dacă se află el un timp mai îndelungat în apropierea un zgârcit, care se află în aur şi argint până peste cap, va trece la sfârşit dincolo într-un sistem destul de economicos şi va deveni cu mult mai multă îndoială în exercitarea unei fapte bune.
05] Dar acum depinde starea pe pământ şi de faptul, că tot răul tansformă binele cu o osteneală mult mai mică în ceea ce este el, decât binele ceva rău în binele lui!
06] Priviţi la un om mânios, care ar dori să ucidă totul din jurul lui numaidecât din atâta furie şi mânie! O mie de oameni foarte buni, care îi analizează caracterul, devin la sfârşit ei înşişi foarte furios mânioşi şi vor să sară de îndată toţi asupra celui mânios şi să-i alunge mânia, dacă ar găsi numai toţi un loc pe pielea lui cu mânile lor ascuţit lacome de înfăptuire. De ce agită aici un singur înfocat de mânie mii către o mânie contrarie şi de ce nu cei o mie de oameni buni în schimb pe acel unu înfocat de mânie către o bunătate iminentă?

07] Totul pe baza faptului că mai ales pe acest pământ, din pricina educaţiei copiilor lui Dumnezeu, iritaţia înspre rău şi greşit este una cu mult mai mare şi trebuie să fie astfel, decât înspre bine. Motivul acestui fapt în general vi l-a arătat deja o dată mai devreme şi nu trebuie să-l mai repet aici încă o dată.
08] Priviţi aici numai o dată la aceste două plante şi închipuiţi-vă o căldare foarte mare de fier! În acea căldare vrem să fierbem o mie de asemenea plante tămăduitoare pentru a face un ceai vindecător şi cine din sfera celor bolnavi de piept ar bea din acesta, acela ar şi începe să simtă acuşi un efect tămăduitor din acel ceai; pentru că duhurile naturale bune de viaţă doresc să le pună pe cele puţine rele din pieptul său deja acuşi în ordine.
09] Dar să luăm după aceea această plantă deosebită şi otrăvitoare şi s-o aruncăm şi pe ea în căldarea în care o mie de bucăţi de plante tămăduitoare fierb înspre un ceai vindecător! Vedeţi, această singură plantă otrăvitoare va inversa întreaga substanţă tămăduitoare în substanţa ei mortală otrăvitoare şi va de acel bolnav, care ar îndrăzni, să ia o inghiţitură din acel ceai! Cu adevărat, acest lucru l-ar costa negreşit viaţa şi pe cale naturală nu i-ar mai putea fi ajutat!
10] Dar să luăm acum cazul invers! Să fierbem o mie de bucăţi din această plantă otrăvitoare în aceeaşi căldare înspre un ceai pentru moarte şi să punem la sfârşit numai o bucată din aceste plante tămăduitoare în căldare la acele o mie de plante otrăvitoare! Oh, cât de rapid vor fi transformate toate duhurile ei naturale de viaţă bune şi tămăduitoare în otrava cea mai ucigătoare ale celorlate o mie de plante otrăvitoare!
11] Dar din acest fapt reiasă chiar faptul limpede ca soarele, că tocmai pe acest pământ din motivul făcut cunoscut răul este cu mult mai degrabă în stare să inverseze binele în răul lui, decât invers.
12] Închipuie-ţi acum o grămadă de oameni răi într-o împrejurime, sau într-o ţară întreagă şi întreabă-te după cele deja auzite, depinde mânia lui Dumnezeu, dacă vin tot felul de boli peste aceeaşi! Eu vă spun şi mai ales ţie, prietene Stahar, că toate aceste depind doar şi numai de oameni, de faptele lor şi de felul lor de a trăi şi mânia lui Dumnezeu şi răzbunarea Lui n-are aici veşnic nimic de-a face cu aceste lucruri, în afară de faptul că Eu am pus o asemenea ordine în natura lucrurilor, care, fireşte, trebuie să rămână neschimbată, atâta timp cât există pământul, altfel s-ar descompune pământul şi n-ar putea să-i ofere omului nici un lăcaş de trăit pentru viaţa lui de încercare.
13] De aceea trebuie acum să luaţi tot binele la voi cu toată seriozitatea, cu toată forţa şi cu toată puterea, dacă nu vreţi să fiţi înghiţiţi de răul cel mult.
14] Căutaţi de aceea să desăvârşiţi viaţa voastră interioară prin urmarea reală a învăţăturii Mele, căci aşa otrăvile lumii nu vor mai fi în stare să vă pricinuiască nici o lezare!”

Ev. 04. Capitolul 146

01] (Domnul:) “Dar să ne întoarcem încă o dată la căldarea noastră cu otravă cu cele o mie de plante otrăvitoare care fierb în ea! Vedeţi, zece şi chiar o sută de mii din acest fel de plante tămăduitoare nu vor fi în stare să alunge otrava din ceaiul otrăvitor al acestei căldări pline! Dar pe acest pământ creşte o plantă foarte mică pe Alpii înalţi indieni – şi pe Sinai apare ea-; numai o bucată mică, aproximativ aşa de mare ca un fir obişnuit de iarbă, avem voie să aruncăm în căldarea mare de otravă şi într-o clipă toată otrava ei este transformată în ceaiul cel mai tămăduitor!
02] <Cum este acest lucru posibil?> întrebi foarte mirat tu, înţeleptule Stahar, acum. Şi Eu îţi spun că şi acest lucru se întâmplă prin fapte cu totul naturale. Cum, acest lucru să-ţi fie arătat ţie şi tuturor celorlaţi de asemenea imediat şi cu totul limpede.
03] Vezi, când într-o noapte de furtună lipsită de lumina lunii este aşa bine întuneric beznă, atunci ţi se va părea totuşi, că este tot aşa de întuneric deja în întreaga nemărginire. Acest întuneric, care îi este luminii ochiului o otravă ucigătoare cel puţin pentru un timp, pentru că el o fură pe aceeaşi de toată capacitatea ei, devine lipsit de otrava lui printr-o scânteie mică de lumină din soare şi aceasta este transformată într-o clipă într-o lumină strălucitoare.
04] Presupui deja în ce direcţia va merge această treabă? Poţi să fii într-adevăr atent şi să presupui, dar de ştiut nu vei şti nici pe departe! Deoarece nu poţi şti acest lucru, de aceea ascultă!
05] Cum poate alunga aşadar o scânteie de lumină solară deja întregul întuneric şi de ce este fără aceeaşi de fapt întuneric? Aerul constă totuşi din acelaşi duhuri, atât în timpul cel mai întunecat al nopţii, cât şi în cea mai luminoasă zi!
06] Când soarele a apus o dată pe deplin, se duc duhurile naturale de viaţă încetul cu încetul la odihnă, fiecare specific pentru sine şi findcă ele se odihnesc în ele înşişi şi nu vibrează în învelişurile lor uşoare, de aceea ochiul trupesc nu observă prezenţa şi existenţa lor şi urmarea simţibilă al acestui fapt este pentru ochiul trupesc noaptea întunecoasă, lipsită de lumină.
07] Tu eşti fireşte de părere că vântul bate şi noaptea şi duhurile naturale de viaţă nu se odihnesc totuşi prin urmare! O, în această privinţă de înşeli şi n-ai nici o noţiune despre mişcările interioare specifice ale unui duh natural! Vântul bate într-adevăr şi noaptea şi astfel duhurile naturale de viaţă fac evident şi o mişcare, - dar nici una specifică în sine, ci una generală înspre o oarecare direcţie anumită, obligate de un oarecare duh mai înalt. Dar dacă pe un oarecare punct un duh natural sau o companie întreagă, mare de duhuri naturale, care sunt aici acele limbi ca de foc, pe care le-ai văzut asemeni tuturor celorlaţi aici prezenţi, intră într-o mişcare de vibraţie interioară ieşită din comun, atunci în acel punct se face starea pentru ochi perceptibil luminoasă şi strălucitoare şi arată clipa unei cuprinderi de sine şi a unei deveniri a unui ceva.

08] Dar într-o asemenea clipă, o grămadă nenumărată de duhuri naturale de viaţă sunt şi ele iritate în împrejurimea cea mai largă şi astfel se face lumină şi starea străluceşte în împrejurimea cea mai largă. Dar cu cât mai iritate sunt duhurile învecinate de o sferă naturală de duhuri mai puternic vibrativ activă, cu atât mai luminos se face în împrejurimea largă şi astfel o grămadă de duhuri cuprinse în sine către o oarecare devenire se inversează într-o râvnă asemănătoare; şi lumina soarelui dă prin puterea şi influenţa ei productivă asupra corpurilor cereşti, care se află destul de aproape de el, dovada cea mai clară pentru acest fapt.
09] Dar nu numai pe planete sunt iritate duhurile naturale de viaţă libere înspre devenirea a unui ceva prin lumina soarelui, ci şi în spaţiul liber de eter; pentru că aici, printr-o asemenea cuprindere de sine a duhurilor naturale de viaţă libere, se formează adesea lucruri despre care înţelepciunea voastră nu a visat încă nimic asemănător.
10] Dar aşa cum ai văzut acum, că o singură scânteie de lumină după puterea luminii soarelui poate să transforme un spaţiu întunecat desosebit de mare într-o clipă într-o lumină strălucitoare, aşa preschimbă planta mică medicinală menţionată căldarea foarte mare plină de otravă într-o esenţă foarte tămăduitoare, pentru că duhurile naturale de viaţă sunt prea intensiv active în adevărata ordine bună din planta mică tămăduitoare şi de aceea ele obligă duhurile mai trândave ale plantei otrăvitoare şi care sunt împotriva ordinii să treacă de îndată dincolo într-o activitate ordonată.
11] Aşa stau lucrurile şi cu influenţa unui om cu adevărat desăvârşit în privinţa vieţii – o dată asupra semenilor săi şi atunci însă de asemenea asupra duhurilor naturale de viaţă care mai sunt libere într-o împrejurime vastă.
12] Oameni într-adevăr buni şi ordonaţi vor înfăptui de asemenea bine printre cei mai mult sau mai puţin buni şi cei mai puţin buni vor avea cu ei plante medicinale destul de tămăduitoare. Dar dacă aceşti oameni numai în sine destul de natural buni ajung printre oameni destul de răi din temelie, răuvoitori şi lipsiţi de scrupule, care poartă faptele lor rele în spinare, atunci ei şi ei vor fi stricaţi chiar foarte acuşi şi uşor, pentru că puterea lor interioară a ordinii de viaţă nu le poate oferi nici o contrapondere; dar dacă un om este în sine desăvârşit, atunci se aseamănă el cu planta mică tămăduitoare din căldarea mare cu otravă şi cu scânteia de lumină de soare în spaţiul cel mai larg al nopţii.
13] Dacă ai înţeles acum şi acest lucru într-un mod foarte straşnic, vei admite totuşi în sfârşit pe deplin, cum toată boala printre oamenii de pe acest pământ nu provine cu adevărat de la mânia şi răzbunarea lui Dumnezeu, ci doar de la ordinea de viaţă a oamenilor, tot aşa precum şi binele provine adesea de la un singur om în sine desăvârşit.
14] Şi deoarece te-am pus acum în cunoştiinţă de cauză în acest fel instructiv, de aceea vă stă acum iarăşi liber vouă tuturor de a Mă mai întreba despre ceva, ce v-ar putea fi străin din sfera întâmplării a morţii a bătrânului Lazarus. – Unul dintr voi mai are o întrebare mică în planul de fond; el s-o facă auzită!”

Ev. 04. Capitolul 147

01] Spune Matael: “Doamne, acest om voi fi evident eu însumi! Pentru că mai am în serios aşa o nelămurire mică în planul de fond, pe care nu mi-o pot explica aşa bine în ciuda reflectării mele ascuţite!”
02] Spun Eu: “Da, da, tocmai tu eşti acela; spune ce te apasă!”
03] Spune mai departe Matael: “Atunci când eu şi cu tatăl meu am plecat de acasă la Betania cu tânărul Lazarus şi când am văzut pe cale acea apariţie mare de lumină, am simţit la aceasta o căldură cu totul însemnată. Dar atunci când apariţia de lumină s-a stins în sfârşit pe deplin, s-a făcut tot aşa de rece simţibil pe lângă întunecarea totală care s-a întâmplat dintr-o dată, că a început să-mi fie frig de-a binelea. În ce îşi poate avea acest frig motivul lui, nu îmi dau seama din gândirea mea; dacă Ţie, o, Doamne, Ţi-ar fi pe plac, doresc să mai aflu într-adevăr şi motivul acestui fapt!”
04] Spun Eu:" Păi, în această privinţă este motivul mai aproape decât a-i crede! Dacă freci două bucăţi de lemn destul de bine una de cealaltă, se încălzesc ele prin acest lucru, devin fierbinţi, se aprind la sfârşit într-adevăr pe deplin şi încep să ardă foarte luminos. Dar de ce se întâmplă aceste lucruri? Pentru că duhurile naturale de viaţă care se află în lemn şi în structurile organice ale acestuia sunt trezite şi iritate într-un mod prea violent din linişteа lor surdă şi stângace, ajung acuşi într-o mişcare mare proprie şi vibrândă şi încep să se arate deja ca lumină şi foc, irită prin acest fapt duhurile mai trândave de lângă ele şi pun astfel la sfârşit toate suhurile naturale de viaţă în mişcarea cea mai iritată sau, spus direct, le aprind. Dacă s-a sfârşit cu iritaţia sau cu arderea, se răceşte repede şi acuşi întregul număr de duhuri naturale de viaţă; cu cât mai intensă este înfăptuită o iritare, cu atât mai rapid se întâmplă atunci o epuizare a duhurilor naturale, cu ea liniştea şi cu aceasta frigul.
05] O bucată de lemn pe deplin aprinsă sau un cărbune aprins nu este niciodată atât de fierbinte nici în starea cea mai ardentă ca şi o bucată de fier tot atât de tare aprinsă. Motivul acestui fapt este acela, că duhurile naturale din fier sunt capabile de o iritare mai mare decât acelea din lemn; dar când cărbunele şi fierul se răcesc într-o temperatură la fel de rece, fierul se va răci mai repede decât cărbunele şi în starea cu totul răcită va fi cu mult mai rece de simţit decât cărbunele de asemenea pe deplin răcit.
06] Vara, când într-o zi se face foarte cald şi înăbuşitor, încep duhurile naturale de viaţă se se mişte şi această mişcare puternică produce atunci şi căldura şi zăpuşeala tot mai mare. Dacă aceasta

devine mai mare sau mai intensivă, se întâmplă acest lucru prin aceea, că duhurile în cauză încep să se îmbulzească mai strâns laolaltă şi devin acuşi vizibile şi ochiului trupesc în înfăţişarea ceţei şi a norilor.
07] Dar cum se înmulţesc norii tot mai mult la o asemenea ocazie, vă este cunoscut, precum şi faptul, că la sfârşit începe starea în nori să fulgere şi din aceeaşi să ploaie cu totul straşnic şi uneori şi să cadă grindină, ceea ce este un efect ale duhurilor paşnice vouă de asemenea deja cunoscute.
08] Dar cu cât mai intens urmează şi strălucesc fulgerele la o furtună, cu atât mai rece se face aerul după aceea , - ceea ce este totul o urmare a liniştirii duhurilor naturale iritate, la care fapt sunt ele fireşte obligate de duhurile paşnice puternice. Aşa a fost din exact acelaşi motiv rece şi straşnic de frig şi la apariţia ta de lumină mare şi puternică, atunci când dispăruse ea. – Eşti tu acum lămurit şi în această privinţă?”
09] Spune Matael: “Doamne, îţi mulţumesc pentru aceasta iluminare; sunt acum lămurit şi în această privinţă!”

Ev. 04. Capitolul 148

01] Spun Eu: “Dacă aşa, atunci trebuie să ne mai povesteşti deja şi cazul de deces al unui băiat, care a căzut de pe un pom şi a decedat după aceea şi totodată şi acela al unui om, care s-a aruncat singur într-o mlaştină şi s-a înecat şi a comis astfel o sinucidere. Dar povesteşte-ne pe scurt relatarea ta şi fă-ne cunoscute doar momentele principale!”
02] Matael a început de îndată să vorbească şi a spus: “Vă rog numai să aveţi o răbdare mică; pentru că doresc să povestesc cele două cazuri o dată laolaltă şi trebuie de aceea să mă gândesc puţin înainte de a face acest lucru!”
03] Spun Eu:" Fă asta; Dar Eu îţi voi pune deja felul şi modul potrivit în gura ta şi acest lucru va merge şi fără o preconcepere!”
04] Spune după aceea Matael: “Da, dacă aşa, atunci fireşte că nu-mi va fi necesar să cuget mult timp şi voi povesti de aceea imediat, într-un mod atât de sincer şi adevărat cum îmi este numai întotdeauna posibil, cele două întâmplări care se mai află foarte bine în amintirea mea!”
05] Spun toţi cu voce tare: “Aşadar, înaltule rege adjunct al popoarelor în jurul Pontului larg până la Marea Caspică, ne bucurăm toţi foarte deosebit de tare în privinţa relatărilor tale; pentru că în povestit eşti cu adevărat un meseriaş de neîntrecut!”
06] Spune Matael: “Pentru a povesti este nevoie mai ales de o capacitate mică de lingvistică şi de o dragoste mare pentru adevăr. Cine povesteşte adevărat, are întotdeauna o întâietate faţă de un povestitor de fabule! Dar să fie acum cum o vrea; ceea ce vă am a povesti după dorinţa Domnului, este o întâmplare trăită de mine, precum am trăit multe dintre acestea începând din leagăn până în al douăzecilea an de viaţă al meu. Eu vă voi spune în limbajul acela, cum am trăit-o în al şaptesprezecelea an de viaţă al meu, alături de tatăl meu care s-a aflat mereu în preajma mea şi care a devenit deja foarte înţelept în consecinţa vedenilor mele. Dar cele două vedenii sună aşa:
07] Fusese în timpul curăţirii generale a evreilor, unde – cum este cunoscut – la râul Iordanului ţapul ispăşitor este tăiat şi jertfit pentru toate păcatele evreilor şi este la sfârşit aruncat în râul drag al Iordanului, cu însoţirea a tot felul de cântări de jale şi de formule de rugăciune şi blesteme. Aşadar, a pierde despre acest lucru un cuvânt în plus, ar fi o conversaţie uşoară, înfumurată şi fără valoare, deoarece astfel de ceremonii îi sunt fiecărui evreu încă cât de poate de neînsemnat numai prea cunoscute.
08] Dar mai puţin cunoscut ar putea să vă fie faptul că atunci, la sărbătoarea menţionată a jertfirii ţapului ispăşitor se adunase o grămadă de popor peste măsură de mare. Greci, romani, egipteni şi persani au fost prezenţi în număr mare. Pe scurt, nu a existat nici o lipsă în ceea ce priveşte curioşii!
09] Că băieţii au vrut să vadă şi ei totuşi ceva în privinţa mascaradei, vă este evident. Dar că puteau vedea puţine lucruri dincolo de oamenii cei mari, acest lucru vă va fi de asemenea evident şi în aceeaşi măsură şi faptul că curiozitatea i-a împins pe băieţii care nu vedeau ce se petrece să se urce îm pomii din preajmă. N-a durat absolut deloc mult timp, că celor mulţi băieţi li s-au făcut la sfârşit prea puţini pomii ospitalieri şi că au început să se certe pe ramuri. Ei au fost într-adevăr avertizaţi de mai multe ori ca să fie liniştiţi, dar aceste avertismente bine intenţionate au ajutat puţin sau şi absolut deloc.
10] Eu şi cu tatăl meu şedeam pe cămilele noastre, pe care le-am primit ca dar de la un persan, pe care tatăl meu îl vindecase de o boală rea; amândouă erau cu două cocoaşe şi prin urmare mult mai confortabile la călărit decât cele cu o singură cocoaşă. Noi am şi putut privi de aceea foarte confortabil peste întreaga întâmplare. Nu departe de punctul pe care eram situaţi se afla un chiparos destul de frumos şi mare, pe a cărui crăci deja din partea naturii tocmai nu prea puternice se certau trei băieţi. Fiecare dintre ei se ostenea să-şi încredinţeze greutatea lui crăcii celei mai puternice pe cât era posibil.
11] Dar deoarece acest pom deja foarte bătrân avea în posesie de fapt numai două crăci de o putere atât de solidă, că puteai să-ţi încredinţezi lor viaţa ta, de aceea s-au certat cei trei băieţi pentru posesia celor două crăci mai puternice şi un al treilea a fost obligat să se mulţumească cu de fapt mai mult o ramură decât o cracă. Într-o înălţime de într-adevăr cinci măsuri bune de om se afla al cel de-al treilea pe craca lui, care era mai mult o ramură deâct o cracă.
12] Dar treaba mergea acum în decursul unei ore în mod suportabil, până ce s-a ridicat către amiază un vânt destul de puternic, care a adus vârful chiparosului nostru într-o pendulare destul de îngrijorătoare şi a împins fumul de la altarul de jertfă tare fumegând tocmai acestor trei băieţi aşa

bine gros în faţă, că au fost nevoiţi să ţină ochii închişi, pentru a nu turna de-a dreptul un fluviu de lacrimi în zadar.
13] În această poziţie extrem de îngrijorătoare am privit cu luare aminte la băiatul care se afla căţărat pe ramura slabă de cracă. Atunci când fumul i-a fost împins aşa bine, s-ar putea spune, cu greutăţi de livre, în faţă, am observat dintr-o dată doi lilieci mari zburând în jurul capului lui. Ei aveau mărimea a doi porumbei pe deplin ajunşi la maturitate şi i-au împins săracului băiat mai mult fum în faţă.
14] Eu l-am făcut aici atent pe tatăl meu şi i-am zis, că se va întâmpla aici desigur cel mai degrabă ceva neplăcut. Eu i-am spus de asemenea, ce vedeam şi că cei doi lilieci nu mi se păreau absolut deloc naturali şi anume din acel motiv, pentru că se măreau acuşi şi se făceau iarăşi mici.
15] Tata a îndrumat la pom cămila lui pe care şedea şi i-a strigat băiatului de pe pom, ca să se coboare cel mai degrabă jos, altfel ar întâmpina o nenorocire. Dacă băiatul auzise sau nu auzise cuvintele spuse cu o voce destul de tare de către tatăl meu, nu ştiu; pentru că am observat numai mereu priveliştea de dinainte şi cum băiatul care se ţinea foarte îngrijorător de ramură a început să-şi şteargă cu mâna tot mai mult ochii jigniţi de fumul gros şi trebuia să fi fost aproape pe jumătate orbit.
16] Dar deoarece a văzut tata, că strigarea lui ameninţătoare a rămas total fără efect în privinţa băiatului, de aceea s-a depărtat iarăşi de pomul îngrijorător, a venit iarăşi la mine şi m-a întrebat, dacă mai am acea vedenie. Eu am răspuns afirmativ la întrebare conform adevărului deplin şi am dat asigurări, că băiatul, dacă n-ar fi de îndată îndepărtat de pe pom, va trebui să sufere o nenorocire de necurmat. A spus tata: <Da, fiul meu, ce se poate face aici?! O scară n-avem şi în consecinţa strigătelor nu părăseşte băiatul pomul; de aceea suntem obligaţi să aşteptăm, ce va rândui Dumnezeu Domnul să vină asupra acestui băiat neascultător.>
17] Tatăl meu de-abia că rostise ultimul cuvânt, când craca slabă, îndoită prin mişcarea necontenită a băiatului prea des şi prea tare încoace şi încolo şi în sus şi-n jos, s-a rupt, băiatul, fireşte acum pe deplin lipsit de protecţie, a căzut cu toată puterea cu capul în jos de la înălţimea a mai mult de cinci măsuri de om pe o piatră care se afla sub copac, şi-a spart craniul, şi-a rupt gâtul şi a şi rămas astfel de îndată mort pe jos.
18] Despre această întâmplare s-a ivit în popor o vâlvă, toţi s-au îmbulzit la băiatul decedat. Dar la ce a folosit acest lucru acum, deoarece băiatul era o dată mort?! Străjerii romani au împrăştiat în sfârşit poporul şi tatăl meu bine cunoscut a fost de îndată chemat, pentru a-l cerceta pe băiat, dacă ar fi într-adevăr mort, sau dacă ar mai putea fi aplicate cumva încercări de resuscitare cu succes. Tatăl meu a pipăit capul spart straşnic al băiatului şi gâtul acestuia şi a spus: <Aici nu mai ajută nici o plantă medicinală şi nici o alifie! Pentru că acesta nu este numai simplu, ci de două ori mort şi nu va mai fi niciodată în viaţă în această lume!>”

Ev. 04. Capitolul 149

01] (Matael:) "Dar totodată m-a întrebat tata, dacă descopăr ceva neobişnuit în privinţa băiatului.
02] Eu i-am vorbit în greceşte şi am spus: <Acei doi lilieci mari s-au unit peste pieptul său şi anume în înfăţişarea unei maimuţe care arată cu totul tristă şi se ostenesc acum să se despartă de trup, dar mai par a fi atât de tare atrase de acelaşi, că deocamdată nu le este posibil să se despartă pe deplin de trup; dar cu cât mai mult durează aici osteneala lor, cu atât mai mult devin ele una şi – uite, acum sunt ele despărţite de trup sub forma unei fiinţe fugitive! Aceasta şede şi mai sare acum în jurul trupului, de parcă ar căuta ceva!>
03] <Acesta nu va fi totuşi sufletul băiatului?> a spus tatăl.
04] Am spus eu: <Da, acest lucru nu-l ştiu eu însumi cu adevărat absolut deloc! Să nu aibă aşadar un asemenea băiat ajuns neglijent în serios nici un suflet mai bun?! Acum şade această fiinţă ciudată la căpătâiul zdrobit şi încă cu scurgere de sânge şi face în aşa fel de parcă ar linge sângele din rana mare. Dar ea nu mişcă totuşi nimic de pe acel loc! Ea suge numai aburul de sânge uşor şi cu totul slab vizibil şi capăta prin acest fapt o înfăţişare ceva mai mult omenească, - Dar acum vin cărăuşi, care foarte probabil vor căra cadavrul din acel loc! Sunt curios, dacă această fiinţă de maimuţă se va mişca şi ea împreună cu aceasta!>
05] Au venit în acea clipă patru cărăuşi cu o bară destul de lungă, au legat cadavrul de bară cu cearşafuri de in, l-au ridicat şi l-au cărat de acolo.
06] Am spus eu: <Dar fiinţa rămâne şi se uită prinprejur ca cineva într-o stare goală tare, în care niciunde nu este pe văzut ceva. Pe noi oamenii trupeşti nu pare că ne vede. Acum, se ciuciuieşte ea jos, în acel loc, unde a căzut băiatul jos din pom şi face o mimă de parcă ar vrea să adoarmă. Acesta trebuie să fie aşadar totuşi în serios sufletul băiatului!>
07] A spus tatăl: <Acum, întâmplarea distrugerii ţapului se apropie din fericire de sfârşitul ei! Numai sentinţa (cuvântul de judecată) asupra acelora, care sunt exceptaţi de la această curăţire generală ca fiind păcătoşi prea mari şi prea răi, căci atunci va fi gata această treabă! Ca în fiecare an: tot timpul una şi aceeaşi poveste, - pentru mine fără binecuvântare, putere şi folos şi cred că astfel se înfăţişează treabă şi pentru oricine altcineva!>
08] Apoi, a tăcut tatăl, a ascultat sentinţele şi nu s-a supărat puţin, când primul blestem asupra săracilor samarineni, atunci de-abia asupra tuturor păgânilor, asupra eseenilor, saducheilor şi cu atât mai mult într-un mod simplu şi asupra celor care au săvârşit incestul şi nu sunt gata de căinţă, asupra ucigaşilor de frate, de tată şi de mamă, asupra pângăritorilor de animale şi adulteri şi – cu sentinţa cea mai îngrozitoare – la sfârşit asupra denigratorilor de templu şi a sfinţenilor lui.

09] După această ceremonie absolut deloc constructivă, la care fiecare blestem i-a pricinuit hainei înaltului preot o ruptură enormă, s-au retras acuşi toţi înapoi în oraş; numai un singur om, pe care probabil sentineţele de blestem bine intenţionate l-au adus puţin mai mult decât potrivit din starea liniştită de viaţă, s-a oprit la o baltă, care nu se afla departe de noi şi era de fapt un iezer vechi, încă foarte adânc, produs de Iordan, despre care câţiva nebuni spuneau fabule, de parcă prin această gaură având un diametru de o sută de măsuri de om s-a pierdut apa potopului de pe întreg pământul într-un an şi câteva zile. Că acest iezer este, ce-i drept, foarte adânc, este adevărat, - dar fără fund nu va fi el într-adevăr de asemenea.
10] I s-a părut tatălui meu puţin cam suspect, cum omul se uita chiar aşa de aiurea în iezerul negru de pe o stâncă care ieşea tare în evidenţă din apa bălţii. El m-a întrebat, dacă descopăr cumva în jurul acelui om sau cumva peste el ceva deosebit.
11] Eu am spus aşa cum a fost adevărat pe deplin: <Nu descopăr nimic, dar nu pot totuşi să neg faptul, că întregul om nu-mi place absolut deloc! Eu cred că aici nu s-ar face un pronostic (proorocie) greşit, dacă am susţine: Acela va merge cel mai degrabă să cerceteze cu întregul trup foarte propriu, cât de adânc este aproximativ iezerul!>
12] Eu redau aceste lucruri atât de exact, cum am vorbit atunci, deşi tatăl meu nu-i plăcea niciodată să audă, dacă începeam să glumesc puţin la lucruri atât de serioase, - pentru ca fapt posedam un talent ieşit din comun. De aceea doreşte Tu, Doamne, să-mi ierţi aici de asemenea foarte milostiv, dacă mă servesc aici tocmai de acele cuvinte, de care m-am servit atunci!"
13] Spun Eu:" Aşa cum vorbeşti tu, este bine; pentru că aşa vreau Eu şi aşa îţi pun chiar Eu Însumi, să spunem aşa, cuvintele în gură! Povesteşte acum mai departe; toţi te ascultă cu cea mai mare atenţie!"
14] Şi Matael începu să povestească de îndată mai departe şi spuse: "Dar eu de-abia rostisem ultimul cuvânt, căci omul şi-a ridicat mâinile în aer şi a spus foarte tare: <Înaltul preot m-a blestemat, pentru că am fost un eseen şi am părăsit templul, pentru a învăţa o altă înţelepciune mai bună, dar pe care am găsit-o acolo tot atât de puţin ca în templul din Ierusalim. Dar m-a reîntors căit în templu şi m-am rugat şi am jertfit; dar înaltul preot a alungat jertfa mea, m-a numit un cel mai rău pângăritor de templu şi m-a blestemat pe veci , întrucât a făcut şapte rupturi în haina sa. Acum, la curăţirea generală, am sperat să dobândesc o ameliorare a blestemului său rostit; dar în zadar am aşteptat acest lucru! El a întărit numai mai mult blestemul vechi şi m-a făcut un blestemat în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor! Eu sunt deci blestemat! – Atunci, să fiu aşadar blestemat!> - Cu aceste cuvinte strigate cu o voce deosebit de puternică, s-a aruncat el de pe stâncă în iezer şi s-a înecat."

EV. 150. Capitol.

01] (Matael:)< Nu a mai durat mult timp, iar eu am descoperit pe suprafaţa apei un schelet de om gri care plutea, însoţit de nişte raţe negre care arătau foarte ciudat. Au fost aproximativ zece la număr. Doar picioarele, dar decât de sub glezne, au fost acoperite cu un strat subţire de carne; tot restul erau nişte oase fără carne sau piele, ceea ce mi s-a părut cât se poate de straniu. La început acel schelet din apă s-a aflat cu faţa în sus; dar după aproape o jumătate de oră s-a întors, a început ca un înotător să lucre cu mânile şi cu picioarele şi se părea că se chinuie, să scape de acele raţe negre. Acestea însă au fost insistente şi nu au vrut să-l părăsească deloc pe acel înotător înfiorător.
02] Aşa s-a desfăşurat această scenă o oră bună, o dată mai repede şi o dată mai încet, pe suprafaţa lacului în toate direcţiile, s-a scufundat de câteva ori şi a venit iarşi la suprafaţă. Eu aş fi crezut că este un fel de animal de apă, dacă tatăl meu ar fi văzut tot aceleaşi lucruri; dar el a putut să-şi chinuie ochii cu care de obicei vedea foarte bine, şi totuşi nu a putut vedea nimic, iar prin acest fapt am ajuns eu la concluzia finală, că acel schelet care înota în lac trebuia să fie ceva neobişnuit, adică ceva sufletesc sau spiritual. După o oră a fost linişte şi acele raţe negre se comportau de parcă ar ciuguli câteva resturi de carne de pe acesta.
03] Deoarece nu s-a mai întâmplat nimic important, ne-am întors la maimuţa noastră, care făcea încercă şă se ridice pentru a sta pe două picioare şi pentru a merge. Dar cu mersul nu prea a reuşit. Fiinţa se sprijinea la tot câte cinci paşi cu labele din faţă pe pământ, se ridica însă repede şi se uita în toate direcţile, iar din aceste mişcări se putea trage concluzia, că acea fiinţă se temea de ceva sau că îi este foarte foame şi se uită împrejur după hrană. Cu aceste probe de mers şi de stat în picioare a ajuns la acel lac. Acolo însă a văzut de îndată acel schelet, care se afla pe suprafaţa lacului în compania acelor raţe ciudate.
04] Când maimuţa noastră, sau sufletul acelui băiat, a văzut acel schelet, a început să strige cât se poate de tare şi a privit acel schelet cu o atenţie ieşită din comun. După o jumătate de oră s-a ridicat complet ca şi un om şi eu am auzit foarte limpede aceste cuvinte cu o voce piţigăiată:'Acesta a fost trupul rău al tatălui meu nenorocit! Vai de mine şi de el; căci pe noi ne-a prins judecata şi furia lui Iehova! La mine mai există salvare; dar cum va fi el ajutat?'
05] Aici se opreşte maimuţa din vorbă şi arată o faţă plouată, în vreme ce raţele negre necăjesc în apă scheletul, care nu prea pare plin de viţă, într-o parte şi în cealaltă. Această situaţie mai durează încă o jumătate de oră bună, iar la această ocazie s-au rătăcit aproape toţi oamenii în afară de câţiva romani şi greci, care păreau adânciţi într-un discurs de afaceri şi nu erau atenţi la noi.
06] Tatăl meu m-a întrebat dacă mai observ eu şi altceva. Eu am negat şi am spus pe scurt: 'Nimic până în clipa de faţă!'

07] Atunci tata a fost de părere că putem pleca; căci totul va fi împreună şi ce va urma nu va mai fi treaba noastră, ci Iehova va face ce va dori cu acele două suflete.
08] Eu însă am spus aşa: 'tată aproape trei ore ne-am petrecut timpul cu aceste două suflete şi nu am avut nimic în faţa ochilor decât un spectacol trist şi în surdină; să le mai acordăm de aceea încă o oră, - poate că va ieşi totuşi ceva interesant!' Tatăl a fost de acord cu spusele mele şi noi am rămas. Dar după câteva clipe după această convorbire a schimbat cu totul situaţia.
09] Maimuţa s-a ridicat în picioare plină de mânie, a sărit în apă şi a început acolo să prindă acele raţe ciudate şi vai de aceea care a fost prinsă de mâna sa! Într-o singură clipă era ruptă în mii de bucăţi! Doar cinci au mai rămas restul au fost nenorocite; cele cinci care au rămas însă au plecat cât se poate de repede.
10] Când, în acest fel au dispărut acele raţe rele, a ridicat maimuţa scheletul din apă la lumină, s-a aşezat vizibil de mine, la cinci paşi depărtare de lac pe o pajişte verde frumoasă şi a început să spună atunci: 'Tată în sărăcia ta cea mare, auzi vocea mea, auzi tu şi cuvântul meu?' Atunci acel schelet a dat din cap cu acel cap de mort şi a dat evident prin aceasta de înţeles, că a auzit şi a înţeles după câte s-a părut cuvintele fiului.
11] Şi maimuţa, care părea din ce în ce mai omenească în forma sa, s-a ridicat, de parcă ar fi avut o forţă considerabilă şi a început să vorbească cu o voce, pe care eu am auzit-o cu mult mai bine: 'Tată! Dacă există un Dumnezeu, atunci poate exista dar unul bun şi drept! Acest Dumnezeu nu blestemă pe nimeni; căci dacă omul este o creaţie a acestui Dumnezeu, nu poate fi un lucru de mântuială, ci doar o artă măreaţă! Dar dacă s-ar găsi vreun maestru, catre şi-ar blestema într-adevăr lucrarea, atunci s-ar afla cu mult mai prejos decât un nepriceput, căci chiar şi unul din acesta nu-şi blesteamă lucrarea, ci încă se mai mândreşte cu ea. Şi Dumnezeu ca un maestru adevărat a tuturor maeştrilor să-şi blesteme oare lucrările Sale?
12] Blestemele sunt invenţii omeneşti ca urmare a orbirii şi a nepregătirii natrurii omeneşti. Acei paşi greşiţi, care îi face un om în devenire, sunt probe, cum acel om independent să-şi folosească voinţa liberă şi acţiunile omului sunt nişte exericiţii de pricepere în sfera recunoiaşterii cât şi în sfera a voinţei libere într-o anumită ordine care va fi aranjată prin rândurile nesfârşite ale marii creaţii a unui Creator înţelept, ca într-o astfel de ordine să poată fi posibilă o existenţă a fiinţelor pe veci.
13] Blestemul oamenilor este o parte rea din bucata întunecată; ei se strică pe ei şi pe semenii lor şi la sfârşit aruncă popoare la cea mai mare disperare şi în cel mai mare pericol posibil. Pe tine, săracul meu tată pământesc te-a omorât blestemul rostit de zece ori a preotului suprem, cu toate că în faţa lui Dumnezeu nu te-ai făcut demn de vreun blestem. În disperarea ta cea mare ţi-ai luat tu însuţi viaţa pământească şi te afli aici ca şi un rezultat groaznic al îngâmfării omeneşti divine (a unui îngâmfat care se crede Dumnezeu); eu însă am primit cu siguranţă milă în faţa lui Dumnezeu şi atâta înţelegere şi putere, să te scap de blestemul groaznic a preotului suprem, care te-a supărat prin înfăţişarea a celor zece păsări negre, iar eu am putut să te trag afară pe o suprafaţă uscată. Eu voi face tot posibilul, să te ajut în sărăcia şi în acest pericol mare, atât cât îmi este îngăduit din partea puterii vieţii mele!'
14] În timpul acestui discurs a câştigat acel om maimuţă de mai înainte din ce în ce mai mult forma unui om şi după terminarea acelui discurs a fost întru totul format omul şi a fost îmbrăcat ca şi din aer cu o îmbrăcăminte de un gri mai deschis. Lângă el s-a mai aflat ceva înfăşurat într-o bucată de material. Acel băiat, care a devenit frumos a deschis şi a văzut că este o cămaşă gri închis şi aşa a început el să vorbească: 'Ah, aceasta este o îmbrăcăminte pentru tine; lasă-mă ca eu să te îmbrac!'
15] Acel schelet dă afirmativ din cap şi băiatul îl îmbracă într-o clipă şi îi leagă bucata de material, care era de o culoare mai deschisă, în jurul frunţii ca şi un fel de turban şi aşa a primit acel schelet un aspect mai frumos. Acel băiat curajos l-a prins pe acel bătrân de mâini şi a vrut să-l ajute să stea în picioare; dar nu a reuşit.
16] După mai multe încercări a început băiatul care avea deja forma unui tânăr, să strige cu o voce clară şi tare, pe care şi tatăl meu spune că a auzit-o, dar fără articulaţii: 'Iehova! Dacă te afli Tu undeva, atunci trimite pentru tatăl meu un fel de ajutor! El nu a păcătuit, ci păcatul cel mai mare, a acelor oameni care se cred în locul Tău, pentru a primi mult respect şi pentru a trage foloase de pe lume, l-a lovit şi l-a zdrobit pe el ca şi o piatră mare picată din cer şi el se află acum aici ca un suflet sărac şi blestemat de lume! Va fi şi va rămâne chiar şi în faţa Ta blestemat pentru totdeauna? Dă-i cel puţin ceva piele peste aceste cioante evidente! Căci mie îmi pare foarte rău de goliciunea tatălui meu! Ajută iehova, ajută!'
17] La această chemare au apărut de îndată două spirite măreţe şi au atins scheletul la ceafă. În acea clipă a primit tendoane, piele şi puţin păr şi – cum mi s-a părut – chiar şi ochi, care erau foarte adânc în orbite. Dar nici unul dintre cele două spirite nu a scăpat vreun cuvânt şi ei au dispărut de îndată după această acţiune.
18] După aceea a încercat băiatul, care părea destul de distrat să-l ridice pe acest om care arăta mai mult a schelet, aşa ca acesta să poată sta în picoare; şi de data aceasta a reuşit. Când bătrânul s-a putut ţine pe picoare, l-a întrebat băiatul, dacă poate să meargă. Bătrânul a confirmat aceasta cu o voce piţigăiată şi goală; băiatul însă l-a prins de subsuri şi amândoi au plecat spre sud, iar după ceva timp nu i-am mai putut vedea.>

01] (Matael:) <Acestea au fost cele două istori, pe care eu le-am trăit. Ce s-a întâmplat cu cei doi în continuare în lumea spiritelor, nu pot să spun eu cu siguranţă; tot aşa nu pot înţelege din explicaţiile Tale anterioare, ce vor să însemne acei doi lilieci din pomul de unde a picat băiatul şi care s-au contopit până la urmă într-o înfăţişare de maimuţă şi cum şi de ce am putut vedea eu sufletul sinucigaşului pe suprafaţa apei plutind sub forma unui schelet. De unde au apărut cele zece raţe negre şi de ce nu au părăsit scheletul? Cum a putut în sfârşit să aducă băiatul situaţia sub control cu acele zece raţe negre? Ce înseamnă îmbrăcămintea, de unde a venit şi ce efect a avut aceasta asupra celor două suflete?
02] Da, mai există una şi alta despre care s-ar putea pune câteva întrebări; dar pentru mine sunt mai ales acele puncte importante, prin care eu mi-am exprimat neştiinţa prin întrebări şi despre care eu aş dori o explicaţie milostivă. Dacă cineva dintre noi vrea să mai ştie şi alte amănunte, acela doar se va putea exterioriza printr-o întrebare?!>
03] Spune Cireniu: <Prietene, la aceste povestiri mă simt cât se poate de ciudat! Viaţa omenească mi se pare ca şi un curent de apă liniştit care trece peste o platformă de munte. Dar la sfârşitul acelei platforme pică acel curent care mai înainte a fost liniştit în adâncuri nebănuite şi cu o gălăgie infernală îşi sapă locul, - dar tot nu-şi găseşte liniştea! Căci puterea cu care pică îl goneşte din lagărul liniştii sale şi el trebuie să fugă şi să fugă, până când este atras şi înghiţit de puterea mării.
04] O Doamne, explică-ne spre alinarea noastră aceste clipe temător de serioase ale vieţii care în rest este frumoasă! Să-l luăm ca exemplu pe acel om, care după povestirile fratelui Matael a sărit în acel lac, pentru aş pune capăt vieţii disperate. Ce schimbare groaznică imediat după acea săritură! Mai întâi se pare că se instalează o situaţie mai bună; dar cum arată aceasta! Câtă nesiguranţă, câtă durere! De aceea dă-ne Tu, o Domnul şi Învăţătorul nostru, o explicaţie de alinare despre grozăviile văzute şi pe deplin adevărat povestite de fratele nostru Matael!>
05] Spun Eu: <Într-adevăr putem noi vedea aici câteva clipe groaznice şi triste din viaţă, care sunt pe deplin serioase. Dar ce vrei tu să faci, pentru o viaţă influenţată de lume şi de dorinţe diavoleşti, ca aceasta să nu se scurgă şi să se piardă, ca să o poţi salva şi cu timpul s-o conduci spre drumul cel bun? Nu trebuie ca o astfel de viaţă să fie cuprinsă cu toată seriozitatea?
06] Da, este adevărat, această clipă sfâşietoare are un efect dezgustător pentru cel care priveşte! Trecerea printr-o portiţă îngustă nu este atât de plăcut de privit ca şi chipul unei fecioare sănătoase; dar îl conduce pe omul în sine spre viaţa adevărată şi aceasta este o viaţă veşnică care nu piereşte! Şi din acest motiv are acea clipă serioasă a vieţii pentru cel care o înţelege, mai multă alinare decât chipul surâzător primăveratic al unei fecioare. – Dar acum să trecem la iluminarea acelor cuvinte pe care noi le-am auzit de la Matael!
07] Matael a văzut mai întâi la acel băiat doi lilieci, care zburau în jurul lui, când acesta a picat din pom şi a rămas acolo mort. Băiatul a fost un moştenitor pur al acestui pământ. Dar copiii pur pământeşti, cum aţi putut voi auzi de multe ori din gura Mea, sunt sufleteşte şi trupeşte ansamblaţi întru totul din creaţia organică. Dovada o aduce hrana diversificată pentru trup, pe care un om o mânâcă, în vreme ce un animal este restrâs în alimentaţia sa. Dar ca toate particulele de inteligenţă ale omului, din care este alcătuit sufletul, să poate selecta mâncarea potrivită pentru suflet din întreaga hrană, poate de aceea să mânânce diferite porţi din domeniul animalelor, a plantelor şi chiar a mineraloelor; căci forma trupului substanţial al sufletului se dezvoltă şi se hrăneşte la fel ca şi trupul de carne prin mâncare sau hrană.
08] Dar acum depinde, din ce sferă de creaţie şi de pe ce treaptă de dezvoltare a primit un om pur omenesc sufletul său. Şi atunci este, mai ales la copii, de luat în considerare modalitatrea a doua, că sufletul lor ascunde acea creatură de dinainte, din care a trecut într-o formă omenească. Dacă un copil este educat cum trebuie, atunci forma de creaţie anterioară trece complet în forma omenească şi se leagă din ce în ce mai mult cu aceasta. Dar dacă educaţia copilului este cât se poate de neglijată, atunci iese din ce în ce mai mult la suprafaţă forma de creaţie anterioară şi trage cu timpul chiar şi trupul stabil format în acea înfăţişare şi cu uşurinţă se poate observa la unii oameni cruzi, ce formă şi înfăţişare posedă fără îndoială sufletul său.
09] Dacă Eu am spus mai înainte, că acest băiat a provenit întru totul de pe acest pământ trupeşte şi sufleteşte, atunci veţi înţelege voi prin educaţia lui, de ce sufletul său a fost, înainte ca el să pice din pom, vizibil în forma a doi lilieci, atunci când el, în parte se ţine cu putere de pom şi în parte înnecat de fum, a picat într-un leşin evident, care un timp l-a mai ţinut în pom, cu toate că el nu mai ştia nimic de persoana sa.
10] Căci atâta vreme cât un suflet nu este desprin complet de trup, atâta timp este din pricina şocului şi a ameţelii fără conştiinţă. Este exact aşa ca şi unul, care este cu faţa în sus legat de o roată care se întoarce cât se poate de repede. Acela poate să se uite în jur cum vrea, că tot nu poate vedea vreun obiect; în cel mai bun caz va vedea un cerc palid în jurul său, care la o viteză mai mare de învârtire şi prin instabilitatea organului de vedere se poate transforma într-o noapte totală.
11] Dar cum organul de vedere trebuie să aibă liniştea sa, pentru a accepta un obiect, ca ceea ce este, aşa are nevoie şi sufletul de o anumită linişte, pentru a ajunge la o cunoaştere mai bună şi mai luminată de sine. Cu cât mai mult este agitat sufletul, cu atât mai mult dispare echilibrul şi conştiinţa sa; şi dacă sufletul este adus într-o mare agitaţie, atunci nu mai ştie nimic de sine atâta timp până când nu este din nou instalată liniştea. Şi această clipă se instalează cu atât mai mult la cei care sunt pe moarte, cu cât mai jos pe treapta de formare s-a aflat sufletul. Ah, la un suflet

desăvârşit nu se întâmplă aceste clipe triste, cum a văzut Matael foarte bine la moartea bătrânului Lazarus, deoarece sufletul său nu a dat nici cel mai mic semn de agitaţie.
12] Băiatul din pom a fost deja un sfert de oră aproape mort şi nu a mai ştiut nimic de el; sufletul şi trupul său au fost înconjurate de întunericul total. Şi un suflet, care se agită prea mult, începe, să se împartă într-adevăr în forme mai mici şi mai nedesăvârşite dinainte; de aceea s-au putut vedea mai întâi doi lilieci. De abia când băiatul prin zdrobirea creierului său a rupt orice legătură cu sufletul său, s-a instalat mai multă linişte în sufletul zdrobit, cele două creaturi înaintea sufletului s-au unit şi imediat s-a putut vedea o maimuţă ca şi o creatură de mai înainte; dar a fost nevoie de mai multă linişte până la prinderea proprie şi după aceea încă mai multă linişte pentru a se recunoaşte şi după aceea încă mai multă pentru conştiinţa de sine. De aceea a rămas el un timp mai îndelungat în acel loc, unde trupul său a picat din pom, mai mult din cauza instinctului decât că a ştiut ce s-a întâmplat.
13] Dar după o vreme s-a reîntors recunoaşterea şi conştiinţa şi atunci acea mamuţă a căpătat din ce în ce mai mult o înfăţişare omenească şi a început să se ridice în picioare. Simţul său sufletesc care s-a dezvoltat din ce în ce mai tare a început să simtă apropierea sufletului sărac a tatălui său pământesc. El şi-a părăsit locul, s-a dus după instinctul său de recunoaştere până la lac şi a recunoscut complet sufletul tatălui său necăjit şi îngreunat cu cele zece blesteme omeneşti.
14] Atunci s-a trezit în el dragoste de copil, cu aceasta însă şi întrebarea după Dumnezeu şi după adevărata Sa dreptate; cu toate acestea s-a trezit în el supărarea cea dreaptă împotriva blestemului, pe care oamenii l-au rostit în îngâmfarea lor interminabilă împotriva apropiatului lor sărac dar mult mai bun decât ei. Dar cu aceasta a recunoscut acel om-maimuţă puterea în interiorul său, că poate să se pună cu zece diavoli de blesteme, care au necăjit sufletul tatălui său sub forma a celor zece raţe negre.
15] După această recunoaştere mai înaltă se aruncă omul-maimuţă în lac şi începe, împins de dragostea pentru tatăl său, să se bată cu acei zece diavoli de blestem; în câteva clipe ei sunt terminaţi şi prin aceasta capătă omul-maimuţă o înfăţişare aproape omenească.
16] Dar dragostea sa începe, să dea rădăcini noi şi în sufletul mort a tatălui său. Aceasta îi dă şi mi multă putere şi dragostea fiului şi aşa îl trage pe tatăl său din locul pieirii sale şi îl aduce la uscat, unde prin dragostea fiului se înfăţişază un loc de odihnă pentru existenţa următoare a tatălui. Dar pentru că dragostea fiului creşte, devine din ce în ce mai tare lumina sa; din această lumină el îşi recunoaşte puterea şi se adresează la Dumnezeu, ca El să-L ajute pe tatăl său. Şi ajutorul nu rămâne undeva pe drum; apare îmbrăcămintea şi puterea spre a merge mai departe într-o sferă mai bună de viaţă, unde sufletul tatălui va fi hrănit de dragostea crescătoare a fiului, unde va ajunge să aibă carne şi sânge spiritual şi unde va fi în sfârşit capabil să-L recunoască pe Dumnezeu şi să intre în ordinea Lui, - ceea ce este un lucru cât se poate de greu la sinucigaşi.>

EV. 152. Capitol.

01] (Domnul:) <Dar mai există unele diferenţe la sinucigaşi. Dacă îşi ia viaţa pentru că a fost umilit prin îngâmfarea cuiva şi nu-i este deschisă o altă cale de răzbunare, atunci acesta este cel mai rău fel a sinuciderii. Un asemenea fel de siucidere nu mai poate fi niciodată îndreptat la un suflet. O mie ori o mie de ani sunt necesari, pentru ca unui astfel de suflet să-i fie acoperite oasele fără dragoste de carne, dar să nu mai vorbim de reîncarneare întregii fiinţe (aici este vorba de reîncarnarea sufletească, adică cu carne spirituală); căci reîncarnarea este un producat al dragostei şi trezeşte dragoste la rândul ei.
02] Dacă cineva se uită la o fecioară, care este desăvârşită în sfera de carne prin formă şi pur şi simplu răpitor de frumoasă, atunci acesta este uimit şi vrăjit de frumuseţea ei şi inima sa va avea dorinţa vie s-o numească pe acea fecioară a lui. Da, dar de ce se întâmplă aşa? Pentru că frumuseţea trupească a unei fecioare este produsul sau rezultatul dragostei mari! Dar ce are la bază dragostea, poate şi trebuie să trezească în aproapele ceea ce este în sine.
03] Dar să mergem la o altă fecioară, care este foarte slabă şi Eu vă spun, că nu va atinge prea tare inima nimănui; în secret va fi compătimită, dar cu greu se va îndrăgosti cineva de ea. Da, dar de ce aşa? Pentru că peste oasele ei se află prea puţin material, care este doar un rezultat al dragostei!
04] Un suflet, care aici a fost dragoste pură, arată şi în lumea de apoi frumos, minunat şi desăvârşit în formă. Un suflet zgârcit şi plin de dragoste pentru sine arată în schimb foarte slab; dar ceva carne şi sânge tot mai există, prentru că acel suflet are totuşi încă dragostea pentru sine. Dar un sinucigaş este lipsit şi de această dragoste şi sufletul său, evident, trebuie să apară în lumea de apoi sub forma unui schelet. Depinde doar dacă se înfăţişează sub forma unui schelet omenesc sau de vreun animal!
05] Noi am atins mai înainte subiectul, că există mai multe feluri de sinucideri şi acest fel, pe care Eu vi l-am prezentat mai înainte este cel mai rău. Deci, un sinucigaş de acest fel nu apare în lumea de apoi sub forma unui schelet omenesc, ci sub forma unui balaur, a unui şarpe sau a unui animal foarte sălbatic şi periculos. De ce? La acest lucru vă puteţi gândi voi cu uşurinţă! Un astfel de suflet nu va mai putea ajunge niciodată la desăvârşirea supremă a vieţii.
06] Pe lângă aceştia mai există sinucigaşi din pricina unei fecioare, căreia i-a plăcut mai mult şi fără vina ei un alt bărbat în loc de acel gelos, care a chinuit-o la fiecare întâlnire cu tot felul de reproşuri şi o acuza de trădare cu toate că ea nu s-a gândit niciodată la aceasta. Un astfel de om apare în lumea de apoi sub înfăţişarea unui lup, câine sau a unui cocoş, pentru că aceste animale corespund naturii de viaţă a unui astfel de prostănac gelos, care sunt de fapt creaturi principale

dinaintea unui astfel de suflet. Chiar şi astfel de sinucigaşi ajung cu greu la desăvârşirea vieţii totale.
07] Atunci mai există sinucigaşi, care în secret au comis un mare păcat, iar pe aceasta, sunt conştienţi, că este aşezată o pedeapsă grea şi mortală. Ei ştiu că va ieşi la iveală păcatul comis. Ce este întâmplă atunci de obicei? Un astfel de criminal în secret trece de la frica cea mare şi de la mustrări de conştiinţă la disperarea totală şi întunecată şi se strangulează. Un astfel de suflet apare în lumea de apoi sub forma unor schelete ale unor creaturi ca şi salamandre, şopârle şi scorpioni, care se află toţi la un loc, în jurul cărora se află un cerc de foc, de obicei prin forma unui şarpe uriaş. Chiar şi cercul de foc face parte din creatura precedentă a unuia şi aceluiaşi suflet şi este o parte a inteligenţei acestuia.
08] Pe scurt, dacă un suflet din pricina educaţiei nu mai simte nici un pic de dragoste, nici măcar faţă de sine, atunci din tot iadul, ca fiind cel mai mare duşman al vieţii, pătrunde în suflet şi devine propriul său duşman şi a existenţei sale şi râvneşte tot timpul, să o stârpească pe aceasta < într-un fel nedureros! La o astfel de duşmănie total împotriva vieţii trebuie ca la sfârşit să fie totul pe dos şi un astfel de suflet nu poate apărea în lumea de apoi altfel decât în formele dinainte speciale vieţii şi bineînţeles doar după forma scheletului fără carne, care poartă în sine doar judecata necesară.
09] Oasele, la om cât şi la animal, sunt părţile cel mai judecate şi prin urmare lipsite de dragoste, iar pentru că în oase, atât de puţin ca şi în pietre, se poate menţine o dragoste în viaţă, rămân acestea, chiar dacă substanţial sufleteşte la sfârşit ca nişte părţi de dezvoltare, în care niciodată nu se va putea dezvolta dragostea. Oasele omeneşti sunt tot timpul mai capabile să se îmbrace cu viaţă, decât cele ale unui animal şi chiar decât carapacele insectelor şi oasele amfibilor.
10] Dacă în lumea de apoi apare un sinucigaş sub formele explicate mai sus, atunci vă puteţi închipui, cât de greu şi ce mult timp va dura, până când un astfel de suflet ajunge să treacă un astfel de suflet la un schelet omenesc şi până când va primi de la sine ceva carne şi piele.
11] Dar în interiorul vostru se formează acum întrebarea, dacă un astfel de suflet suferă de dureri. Şi Eu vă spun: câteodată cele mai mari şi mai arzătoare, câteodată deloc!Dacă este atinsă spre a se umple de viaţă de unele spirite apropiate, atunci simte în toate părţile sale o durere arzătoare; dar dacă ajunge să se liniştească, atunci nu se instalează în acesta vreun sentiment, vreo recunoaştere şi prin urmare nici un fel de durere.
12] Dar mai există o mulţime de feluri de sinucideri, care însă nu pricinuiesc atâta rău sufletului ca şi cele două mai sus explicate; dar totuşi nici o sinucidere nu are urmări bune pentru suflet!
13] Acela, povestit de Matael, a fost mai bun, de aceea a mers aşa de repede salvarea şi însuflarea vieţii acelui suflet. Dar o pată rămâne într-un astfel de suflet pentru totdeauna şi aceasta constă în faptul, că nu va mai putea aproape niciodată să ajungă un copil a lui Dumnezeu; peste cei fericiţi ai primului, îndepărtatului şi prin urmarea celui mai jos cer, sau de abia la graniţa acestuia, nu ajunge un astfel de suflet!
14] În primul cer, cerul înţelepciunii vin de obicei acele suflete de pe alte corpuri stelare şi de pe acest pământ doar acele suflete ale păgânilor înţelepţi, care după recunoaşterea lor au trăit conştincios şi drept, dar care nu vor să audă nici în lumea de apoi ceva de persoana Mea. Dar dacă cu timpul vor accepta ceva, atunci vor putea ei ajunge în al doilea cer, adică unul mai înalt sau în cerul de mijloc; dar în cel de-al treilea, cel care este profund şi cel mai înalt, adică în cerul vieţii şi al dragostei nu ajung ei niciodată. Deoarece acolo vor ajunge doar aceia, care au ajuns anişte copii adevăraţi a lui Dumnezeu.
15] Eu cred, că aceste feluri de moarte povestite de fratele Matael v-au fost îndeajuns explicate; dar dacă cineva nu a înţeles ceva foarte bine, atunci are fiecare dreptul să întrebe. Mai lipsesc doar două ore şi soarele se va afla asupra orizontului şi atunci vom face noi toţi cu totul altceva. Cine mai vrea sau doreşte să mai spună ceva acum, acela să înceapă!>
16] Spun Toţi: <Doamne, totul este limpede pentru noi; căci la o astfel de explixcaţie vie nu poate să fie ceva de neînţeles!>

EV. 153. Capitol.

01] Spun Eu iarăşi: < Foarte bine, pentru că mai avem câteva ore timp, să povestească Matael al nostru până la sfârşit această poveste de moarte! Dar mai întâi, deoarece se pregăteşte de zi, să ducă Rafael bila luminoasă la locul său şi la această ocazie să-i aducă lui Cireniu seminţele egale promise mai înainte!>
02] Rafael a terminat repede cu acest lucru şi ia adus lui Cireniu şapte din acele seminţe luminoase, care avea mărimea unui bob de mazăre. Aceste bile de mărimea unui bob de mazăre aduse de Rafael şi dăruite lui Cireniu luminează aşa de tare, că nimeni nu se poate uita la acestea; căci numai una singură luminează aşa de tare, că dacă ar fi undeva pusă sus în mijlocul unui săli mari, ar lumina mai tare decât zece mi de torţe la un loc.
03] Cireniu nu ştia cum să păstreze aceste şapte bile luminoase şi de aceea M-a întrebat ca să-i dau un sfat; şi Eu l-am chemat încă o dată pe Rafael, ca acesta să-i aducă un vas corespunzător, ca să poată păstra acele şapte biluţe luminoase.
04] Şi Rafael a făcut aceasta de îndată şi ia dat lui Cireniu o cutie din aur curat, uşor umplută din interior cu ghips, a aşezat în aceasta cele şapte biluţe şi a pus capacul, care a fost împodobit cu forme frumoase şi pline de sens. Când în acest fel au fost păstrate cel şapte bile, i le-a dăruit lui Cireniu cu aceste cuvinte: <Păstrează-le pentru tine! Nicodată să nu împodobească aceste nobile pietre vreo coroană regească, ca nu cumva să trezească dorinţa altui rege spre a avea o astfel de

coroană şi de aceea să se înceapă vreun război, în care mi de oameni s-ar măcelări ca şi nişte lupi, hiene şi urşi, doar din pricina acestor biluţe strălucitoare!>
05] Cireniu îmi mulţumeşte şi lui Rafael, care refuză mulţumirile şi le împinge spre persoana Mea.
06] Eu însă am spus aşa: <Este foarte bine, că şi cu acest lucru am ajuns la capăt! Bilele promise ţie, Cireniu, sunt bine păstrate; să nu te foloseşti niciodată în lume de ele şi nu te lăuda cu acestea, nici măcar rudelor tale apropiate! Dacă vrei să prezici, atunci aşează cutia în zona scobiturii stomacului şi tu vei avea povestea reală şi strălucitoare; dar acest lucru să rămână doar ţie cunoscut, ca tu să fi întărit spre a prezice prin posedarea acestor pietre! Poporul să audă prezicerile şi să se conformeze după acestea, dar niciodată să nu ştie de unde vin acestea! Dacă tu ai auzit vreodată de piatra înţelepţilor, atunci îl ai tu acum prin aceste şapte biluţe; dar doar pentru tine şi pentru nimeni altul!>
07] Spune Cireniu: < Doamne, dar dacă eu voi muri, ce se va alege de aceste pietre?>
08] Spun Eu: <Atunci tu le vei lăsa lui Josoe şi acesta va ştii în acea vreme, ce va trebui să se întâmple cu ele spre binele lumii! Dar acum să nu mai vorbim de acest lucru şi tu, frate Matael, începe cu povestirea ta; căci ea are pentru voi mai multă valoare decât o mie ori o mie din astfel de pietre strălucitoare! Începe acum să povesteşti; spune esenţialul, ca să nu ne deranjeze astăzi răsăritul soarelui foarte ciudat!>

EV. 154. Capitol.

01] Matael se închină şi începe de îndată să povestească mai departe aceste două poveşti de moarte stranii; şi aşa sună aceste cuvinte: <Într-un loc între Betlehem şi Ierusalim a trăit o văduvă ciudată. Ea a fost căsătorită cu doi bărbaţi. Primul bărbat a murit după un an de căsătorie. Ea a avut cu el o fică, care de la naştere a fost oarbă şi mută, dar în rest proaspătă, sănătoasă şi plină de energie, ceea ce rareori este cazul la surdo muţi.
02] După un an de doliu, a cerut un bărbat chipeş mâna văduvei şi s-a căsătorit cu aceasta, deoarece se spunea că este foarte frumoasă. Dar bărbatul nu a rezistat cu mult mai bine decât precedenul său; deoarece a trăit doar doi ani şi câteva luni şi a murit în acelaşi fel ca şi primul.
03] Acest lucru ia speriat pe toţi ceilalţi bărbaţi, aşa că nimeni nu a mai avut curajul să-i ceară mâna. Cu al doilea bărbat însă ea nu a avut copii, în vreme ce fiica surdo-mută a crescut foarte bine şi la cinci ani a avut mărimea şi forţa pe care rareori o fată o posedă la vârsta de doisprăzece ani, a avut pe lângă aceasta o faţă foarte frumoasă şi fiecare bărbat o privera pe această fată surdă şi mută cu o distracţie mare şi deseori doritoare.
04] Dar acea văduvă a mai trăit încă douăzeci de ani, a rămas tot timpul frumoasă şi atrăgătoare şi fica ei a vrăjit orice bărbat; căci ceva mai frumos şi mai atrăgător nu a exista în acea vreme în toată ţara evreilor! Acea fată era şi foarte deşteaptă şi bine educată şi a ştiut să se facă înţeleasă fiecărui om prin semne şi aceasta s-a întâmplat de fiecare dată într-un fel artistic, că fiecare bărbat era foarte bucuros dacă avea ocazia să converseze cu această fată surdă şi mută. Mulţi au cerut-o în căsătorie, dar pentru că după o anumită procură cei surdo-muţi sunt exluşi de la căsătorie, ceea ce mie nu mi se pare un fapt logic, nu s-a mai putut face nimic în această direcţie.
05] Văduva făcea parte dintre acei oameni mai înstăriţi şi a avut multe proprietăţi întinse şi prin urmare mulţi slujitori şi a fost chiar foarte bună şi a ajutătoare faţă de mulţi oameni săraci. Femeia s-ar fi căsătorit cu drag mai încă o dată; dar pentru că nimeni nu i-a mai cerut mâna şi nu a mai îndrăznit să dorească pe cineva, din frică şi din voinţa bună, ca să nu devină ucigaşa a unui al treilea bărbat, a rămas nemăritată, a dus o viaţă modestă şi retrasă şi a fost o alinare pentru mulţi oameni la ananghie.
06] O dată a venit un doctor grec care a vrut s-o trateze de ciudăţenile pe care le avea; ea însă l-a respins şi a spus – cum mai târziu i-a povestit tatălui meu, adică, dacă mintea mea nu-mi joacă feste, acestea sunt cuvintele exacte cu care s-a exprimat: 'Părinţii mei au fost oameni buni şi cu frica de Dumnezeu şi eu am fost cunoscută ca o fată model în educaţia pe care o aveam. Înainte de prima mea căsătoria nu am cunoscut un bărbat. Dar cum a putut ca în trupul meu frumos format să se afle un astfel de lucru rău, este o enigmă pentru mine; eu sunt – lăudat fie Iehova! – în rest complet sănătoasă şi de aceea nu vrea nici un fel de medicamente. Este voinţa lui Dumnezeu, pe care eu o accept cu uşurinţă! Tu, Asculap (asculap a fost la romani şi la greci zeul medicinei), poţi să mergi, căci altfel suflu pe tine şi atunci vei fi pierdut fără vreo salvare, cu toate că vrei să fi un medic şi vrei să mă ajuţi, dar, după câte pot vedea, tu nu poţi să alungi durerea ta de gât şi nici schiopătatul din piciorul tău drept! Un doctor trebuie mai întâi ca el să fie un om perfect şi sănătos, dacă vrea să ajute un bolnav! Sănătatea proaspătă şi întreagă a doctorului trebuie să insufle pacientului o anume încredere, ca el să poată spera, că doctorul înţelege într-adevăr ceva din meseria sa; dar dacă doctorul se află în faţa unui om sănătos şi el este schilod, acest lucru este de râs, şi dacă el începe să insiste într-o casă, poate fi aruncat într-o clipă afară!'
07] Când doctorul a auzit aceste cuvinte, a părăsit mormăind şi bombăind casa, dar a venit după un an, s-a interesat de starea frumoasei văduve şi a început să-i facă curte.
08] Atunci văduva a început să-şi piardă răbdarea şi a suflat de la o distanţă de trei paşi către acel doctor, spunând aşa: ' Pleacă de aici şi nu te apropia mai tare de mine! Dacă intri în raza acestei suflări, vei deveni un copil al morţii; nu va trece un an şi tu vei puterzi sub pământ!'
09] Doctorul a început să râdă şi a adulmecat suflarea ei cu bucurie, pentru a-i arăta frumoasei văduve, cât de puţin se temea el de acea suflare otrăvitoare, deoarece el era convins, că nu exista nici un pic de adevăr în această poveste. Dar cel mai frumos lucru la aceasta a fost, că nici văduva

nu credea în ceea ce spunea, ci se folosea de acea ameninţare, deoarece aşa spuneau oamenii despre ea şi nimeni nu avea curajul să se apropie de ea.
10] Dar poporul nu avea chiar nedreptate. Dacă văduva noastră nu era agitată şi senzuală, atunci suflarea ei era bună şi sănătoasă; dar imediat dacă ea a devenit doritoare, atunci nu mai era de suportat apropierea ei. Pe cine sufla ea, acela nu mai rezista un an şi devenea un copil al morţii. El se îmbolnăvea şi putea să folosească, tot ce putea să-i aducă un doctor miraculos şi totuşi nu-i era de nici un folos; cu o forţă constantă înainta boala şi bolnavul se subjuga fără a putea alege! Şi aşa s-a întâmplat într-adevăr şi cu doctorul nostru grec; el a început să se îmbolnăvească şi să slăbească, căci în opt luni a devenit un cadavru groaznic şi slab, faţă de care o mumie egipteană de trei mii de ani părea un cadavru bine hrănit!
11] Văduva noastră a aflat repede acest amănunt şi din mai multe părţi i s-a şoptit, că va fi condusă în faţa judecătorului. Acest lucru a avut un impact nefericit asupra văduvei; la sfârşit a început chiar ea să se îmbolnăvească şi a trimis după tatăl meu, care m-a luat şi pe mine cu el ca fiind un clarvăzător şi pentru a putea afla ceva prin harul meu la acea femeie ciudată. Noi am ajuns cu atenţie în casa acelei femei ciudate şi am găsit-o în pat palidă şi extenuată. Fata ei surdo-mută, dar într-adevăr ceresc de frumoasă şi câteva slujitoare stăteau lângă ea.
12] Aici se poate spune faptul, că suflarea ei era doar pentru bărbaţi periculoasă, dar niciodată pentru femei sau fete.
13] Tatăl meu a spus aceste cuvinte cu răsuflarea reţinută când a intrat în cameră: 'Aici se află doctorul pe care l-aţi chemat din Ierusalim; ce doreşte minunata văduvă de la mine?'
14] A spus văduva: 'Ce altceva poate dori o bolnavă de la un doctor, decât că vrea s-o însănătoşească?! Ajută-mă dacă poţi!'
15] A spus tata: 'Lasă-mă, ca eu să mă uit un timp la tine şi atunci voi vedea eu foarte bine, dacă mai poţi fi ajutată sau nu!'
16] A spus acea văduvă: 'Fă, ceea ce crezi că este bine!'
17] Atunci a spus tatăl în limba romană către mine: 'Ai grijă, căci poate eşti în stare să descoperi aici ceva; deoarece boala ei trebuie să aibă un motiv anume!>
18] Eu am încercat să mă uit cât mai limpede, la început nu am putut să observ nimic, adică nu am putut să observ nimic spiritual sau înfricoşător. Dar după aproximativ o oră am observat eu un fum albastru care se răspândea deasupra patului în care se afla acea văduvă şi mi-am întrebat tatăl, dacă el poate să observe acest lucru. El a negat şi a dedus din aceasta că este deja ceva extraordinar şi ieşit din dcomun. Eu am început să mă uit în continuare cu un efort mare şi am descoperit în acel fum albastru o grămadă de şerpi mari, care înotau în acel fum ca nişte peşti în apă şi cu limbile sâsâiau extraordinar de tare; dar în afara acelui nor de fum albastru nu se mişca nici unul dintre acei şerpi fioroşi. Aceste bestii se mişcau şi se întorceau îngrozitor de tare şi îşi arătau limbile; dar peste acel cerc de fum nu trecea nici unul. Eu i-am spus acest lucru imediat tatălui meu şi mi-am dat cu părerea, că nu este chiar sigur să ne apropiem prea tare de acel pat. Această părere a împărţit-o şi tatăl nu imediat cu mine, dar m-a întrebat concomitent, dacă aş putea să găsesc vreun leac, cu care am putea noi s-o ajutăm pe acea văduvă.>

EV. 155. Capitol.

01] (Matael:) <Când am stat eu liniştit şi mă gândeam în interiorul meu, am auzit deodată o voce în ureche care îmi spunea: 'prindeţi un şarpe, tăiaţi-i capul, fierbeţi-l şi daţi-i văduvei această supă sau zeamă să bea şi mai arătaţi-i că acea judecată de care se teme nesfârşit de tare, nu poate avea nimic împotriva ei, iar aşa ea îşi va recăpăta de îndată sănătatea! Dar dacă cineva pe viitor se va îmbolnăvi iarăşi prin suflarea ei otrăvitoare, acela să se intereseze ca să primească tot acea supă sau licoare din acei şerpi şi el se va însănătoşi de îndată! Dar acei şerpi de care este nevoie, se prind pe partea sudică a lui Horeb.'
02] Acest sfat, pe care eu l-am auzit pe scurt şi foarte limpede, i l-am transmis imediat tatălui meu. El, bucuros peste măsură, i-a spus văduvei că poate să se liniştească; căci el cu siguranţă o va ajuta. Dar mai întâi de toate ea nu va trebui să se sperie de judecată din pricina morţii doctorului grec, deoarece ea nu poartă o vină pentru moartea sa. El însuşi cunoştea foarte bine legile Romei şi nu ştia nimic, că un astfel de caz să fi adus vreodată o acuzaţie.
03] Întreaga relatare serioasă despre nevinovăţia văduvei a liniştit-o în aşa fel, că acel fum albăstrui a dispărut cu totul deasupra ei, ceea ce eu i-am spus imediat tatălui meu, iar el a fost foarte bucuros şi imediat a trimis un mesager până la Horeb, pentru a aduce acei şerpi. Acolo se aflau mulţi dintre cei mai buni vânători şi dresori de şerpi şi în câteva zile s-au adus cele mai bune exemplare, dar bineînţeles, decapitate şi puse în lut, ca acestea, ferite de aer, să nu intre imediat în puterfacţie; deoarece acolo exista un lut mai gras în care un cadavru nu se descompunea nici după o sută de ani.
04] Când şerpii au fost aduşi pe cămile, au fost mai întâi curăţaţi, atât cât era nevoie pentru o porţie de leac, au fost puşi pe foc şi s-au fiert în jur de trei ore, fără ca văduva care se afla în pat, să ştie de acest lucru. Timpul de la trimiterea acelui mesager până la fierberea leacului a fost de patru zile, iar în acest timp tatăl meu o alina de mai multe ori pe zi pe acea văduvă şi îi promitea refacerea deplină deja după cinci zile. La aceste veşti s-a însănătoşit vizibil de la zi la zi văduva noastră şi deja în cea de-a patra zi ea a vrut să părăsească patul. Dar tatăl meu nu a vrut s-o lase să coboare din pat din pricina leacului din şerpi; căci dacă ar fi văzut ceva, atunci ar fi durat cu siguranţă mult mai mult însănătoşirea ei. Dar aşa ea nu a văzut nimic şi când tata ia adus acel

leac, l-a băut cu o poftă vizibilă până la ultima picătură şi la sfârşit a mărturisit chiar, că acel leac a avut un gust foarte plăcut.
05] Tata ia mai dat după câteva ore acel medicament văduvei şi ea a început să se simtă din ce în ce mai bine, aşa că a fost o greutate mare s-o mai ţinem în cea de-a patra zi în pat. Dar după indicaţile stricte ale tatălui meu a trebuit ea să păzească cel puţin jumătate din a cincea zi a sosirii noastre patul, iar după acest răstimp ea a părăsit sănătoasă patul. L-a răsplătit foarte generos pe tatăl meu şi nici pe mine nu m-a uitat.
06] La plecarea noastră, l-a întrebat pe tata mai în secret, dacă el l-a cunoscut pe acel doctor grec şi dacă el ar fi putut s-o însănătoşească.
07] Dar tatăl meu a spus: 'Eu l-am cunoscut mult prea bine pe acest şarlatan groaznic; acesta nu a ajutat niciodată pe cineva – doar spre mormânt!'
08] Cu aceste cuvinte a fost mulţumită draga noastră văduvă şi ne-a lăsat să plecăm cu multă dragoste. Tata a împachetat cu grijă acele capete de şerpi rămase în lut, le-a legat pe spatele cămilei, pe lângă alte lucruri de mare valoare; noi am urcat pe cămilele noastre şi am plecat în direcţia casei noastre.
09] Cu medicina ciudată pe care noi am luat-o a mai tratat tatăl meu o grămadă de boli şi a câştigat mulţi bani şi un mare renume. Bineînţeles că nu s-a aflat prin aceasta în graţia celor din templu şi mai puţin în cea a esenilor; dar romanii îl lăudau cu atât mai mult, i-au dat toată protecţia necesară, i-au ridicat până la stele cunoştinţele şi arta sa şi i-au dat chiar şi numele de onoare Aesculapius junior. Dar dacă tatălui meu i se terminau proviziile de şerpi, atunci comanda imediat altele de la Horeb şi îi vindeca pe bolnavi, din care însă nici unul nu i-a murit vreodată.>

EV. 156. Capitol.

01] (Matael:) < De la însănătoşirea acestei văduve au trecut câţiva ani buni, fără ca noi să fi auzit ceva de văduva noastră. Deodată, dimineaţa devreme, într-o zi a sabatului, a apărut un mesager din partea văduvei noastre şi l-a căutat pe tatăl meu, ca acesta să-şi înceapă imediat călătoria spre ea; căci binecunoscuta văduvă, împreună cu fiica ei s-a îmbolnăvit dintr-o dată aşa de tare, că nici unul din cercul ei de vecini apropiaţi şi trişti nu au mai sperat să se gândească la însănătoşirea acestora.
02] Nu mai trebuie amintit că după această veste noi ne-am aflat de îndată pe cămilele noastre, cu toate că era o zi a sabatului şi tatăl meu nu a uitat ca să ia o parte din acea medicină ciudată, acest lucru pur şi simplu se înţelege de la sine; căci el a fost de părere, că această văduvă a picat pradă înapoi bolii ei, iar fiecare doctor bun ştie, că o astfel de întoarcere a bolii este cu mult mai rău decât cea precedentă.
03] După câteva ore am ajuns la casa binecunoscută. Deja de la o depărtare de o jumătate de oră de mers pe jos, am descoperit eu că locuinţa principală cea mare este înconjurată de un fum dens albăstrui. "Stai", am spus eu către tatăl meu, când noi ne aflam la o distanţă de numai şaizeci de paşi de casă, "spre sănătatea şi binele nostru nu mai facem nici un pas în plus, dacă nu vrem să devenim de îndată o pradă a morţii; "căci acelaşi fum albastru cu locuitorii săi groaznici învălui întreaga casă!>
04] Tatăl meu a rămas pe gânduri şi s-a oprit dintr-o dată. El a trimis mesagerul în casa celor două bolnave, ca acesta să-i aducă vestea, cum şi în ce stare se află cele două. Mesagerul a intrat imediat în casă şi le-a găsit pe amândouă inconştiente, luptându-se cu moartea cea groaznică.
05] Când tatăl meu a auzit această veste de la mesager, a spus aceste cuvinte către el: "Prietene, eu nu pot să înfăptuiesc minuni şi de aceea nu-mi rămâne altceva de făcut decât să mă întorc, cu cât mai repede cu atât mai bine! Nu este sigură situaţia atunci când te afli în apropierea acestor două bolnave!"
06] Dar mesagerul a fost de părerea ca noi să mai aşteptăm încă o oră; deoarece nu se putea şti întotdeauna dacă cele două bolnave nu-şi vor reveni.
07] A spus tatăl meu: "Tu nu poţi să ştii, dar cu atât mai bine eu! Totul în această lume are în jur şi în sine anumite semne, din care poate spune un cunoscător, cum este acel lucru sau fapt construit; şi aşa se întâmplă aici! Eu recunosc acest lucru şi la casă, că aceste două nu vor trăi mai mult de o oră! Orice încercare pe care noi am face-o ar fi în zadar!
08] Voi, slujitorii bărbăteşti a acestei case căutaţi să luaţi de undeva vipere, tăiaţi-le capul, spălaţi-le şi faceţi o supă pe care voi s-o savuraţi de mai multe ori, căci altfel ve-ţi muri cu toţii din pricina aerului infectat; suflarea încă necunoscută vouă, a acestor două femei este din acel fel, că fiecare bărbat, care se apropie mai ales acum de ele, este atacat şi în nici într-un an şi jumătate devine o mumie pe cinste!"
09] Mesagerul îi mulţumeşte pentru acel sfat şi a vrut să facă cadouri substanţiale tatălui meu; dar el nu a primit nimic şi a început să întoarcă cămilele noastre, un lucru nu foarte uşor la aceste animale, mai ales atunci când acestea sunt obosite şi înfometate. Tatăl meu nu făcea plăcere întoarcerea animalelor, dar de data aceasta a fost o activitate îmbucurătoare pentru amândoi. Dacă animalele s-ar fi supus voinţei noastre, atunci amândoi, dar mai ales eu, am fi ratat o privelişte mai mult decât ciudată.
10] Acel fum s-a mărit din ce în ce mai mult, mai bine de jumătate, s-a ridicat sub forma unei bile peste casa cea mare şi nu a fost umplut doar de acele vipere veninoase, ci şi de tot felul de alte animale, unele fioroase, iar altele puţin mai blânde. Acestea se mişcau în bila cea mare dintr-o

parte în cealaltă şi în sus şi in jos. Întreaga minge se afla agăţată de două frânghii, sau mai bine spus de două sfori. O parte mai mică a acestui rotund a fost puţin mai luminat decât celălalt.
11] Cel mai ciudat însă mi s-a părut, cum nu s-a clătinat deloc acea bilă, cu toate că adia un vânt uşort. Dar în vreme ce eu mă uitam umit la această apariţie şi îi spuneam tatălui meu despre acest fenomen în limba romană, am observat eu la sfârşit mai multe exemplare de animale, ca şobolani, şoareci, iepuri, găini, porumbei, raţe, gâşte, miei, iezi, căprioare, cerbi, gazele şi multe alte animale, care se mişcau în mărimea lor naturală în acea minge.
12] Tata a spus: "Fiule, vorbeşti tu adevărul deplin? Deoarece această poveste începe să fie totuşi prea colorată pentru mine!"
13] Eu însă l-am asigurat, că eu îi povestesc doar acele lucruri, pe care le văd limpede în faţa ochilor, nici un cuvânt mai mult şi nici unul mai puţin. Nu a mai spus nimic şi a început să fie extraordinar de atent la fiecare cuvânt al meu.
14] Când am privit eu acea imagine intensivă şi de durată nemaiîntâlnită ochilor mei, s-au rupt deodată acele două sfori, care susţineau acel balon, după câte se părea,, iar acum în loc de unul singur pluteau două bile imense la o distanţă de mărimea a doi bărbaţi peste casă. Vântul care a început să se intensifice nu avea nici un efect asupra celor două mingi care pluteau deasupra casei mari.
15] După separare nu am mai văzut eu nimic din acele animale fioroase în vreun balon, din care unul părea că este mai mic decât celălalt şi care avea şi mai multă lumină; acea bilă mai mică a avut animale mai blânde ca şi conţinut, dar mingea mai mare a avut în interior chiar şi lupi, urşi şi o grămadă de vulpi, care se mişcau în linişte sus şi jos pe lângă celelalte animale mai blânde. Ciudat a mai fost şi faptul, căci cu toate că s-a lăsat seara, am văzut totul aşa de limpede în acele două baloane de parcă ar fi strălucit soarele în mijlocul zilei.>

EV. 157. Capitol.

01] (Matael:) <O jumătate de oră bună nu s-a mişcat nimic la această imagine; dar după aceea a început să se schimbe cât se poate de tare această scenă. Motivul acestui fapt a fost un stol de ciocănitoare care a venit zburând cât se poate de natural; căci numărul lor a fost în jurul a câtorva sute de bucăţi. Acestea au început să neliniştească acele două mingi mari. Acele multe animale s-au băgat parcă una în alta şi imediat a reieşit din toată poveste în interiorul celor două baloane doi vulturi mari albi-gri, care au început să zboare după acele ciocănitoare. Vai de cea, pe care o prindeau; dispărea imediat din existenţa ei trufaşă şi sâcâietoare de balon! Dar această poveste nu a durat multă vreme, - şi toate acele ciocănitoare au fost devorate!
02] Când eu am povestit aceasta tatălui meu a vorbit el aşa: "Da, totuşi pare a fi, că aceste două creaturi sunt sufletele celor decedaţi?! Uită-te exact şi spune-mi indiferent de ceea ce vezi în faţa ochilor; deoarece o astfel de poveste stranie de moarte nu mi-ai povestit niciodată!"
03] Am spus eu: "Tată, ceea ce văd, îţi povestesc eu imediat. – În această clipă se micesc cele două baloane şi acei vulturi uriaşi se transformă – direct spus – în două vaci, dar fără coarne şi eu văd un om adevărat pe acoperişul casei şi care are în ambele mâini fân; doar nu vrea acesta să hrănească vacile cu acel fân? Adevărat! Acele două vaci încercă să apuce fânul cu limbile şi s-au aplecat foarte tare, aşa ca să poată apuca din mâna acelui om fânul dăruit; şi acum mestecă în linişte fânul!"
04] Aşa i-am povestit imediat tatălui meu ce şi cum am văzut eu. După ce acestea au mâncat fânul, a dispărut acel om de pe acoperişul casei; dar imediat a venit un alt om, care nu se asemăna în nici într-un fel cu primul, cu două găleţi de apă şi le-a dat vacilor, iar acestea au băut până la ultima picătură.
05] După această apariţie a dispărut şi cel de-al doilea om cu tot cu găleţi; dar imdiat după aceasta au începurt să se învârtă foarte tare vacile în cerc. Acele baloane de fum au dispărut cu totul şi din pricina învârtirii eu nu am mai putut să disting înfăţişarea celor două fiinţe. Dar în timpul acestei învârtiri au devenit acele două fiinţe din ce în ce mai luminate şi în sfârşit au ajus la strălucirea unei luni care apune.
06] Imediat după toate aceste întâmplări nu s-au mai învârtit şi în locul celor două vaci pluteau două înfăţişări omeneşti, care însă erau foarte slabe şi complet goale. Pentru că au fost cu spatele la noi nu am putut să disting foarte bine sexul lor; dar potrivit după mărime, păreau să fie totuşi două trupuri femeieşti.
07] După un sfert de oră am văzut eu o altă fiinţă omenească care a venit pe acoperiş cu două plase, iar acestea au fost împărţite celor două trupuri. Imediat a dispărut acel om cu plasele şi cele două fiinţe le-au deschis, au scos din aceasta o rochie de culoarea gri deschis şi au îmbrăcat-o într-o clipă; de abia am recunoscut eu certitudine că acele două fiinţe ciudate erau acea văduvă şi fiica sa surdo-mută. Mi s-au părut foarte slabe, dar făcând abstracţie, erau fără nici un fel de dubiu ele!
08] Când s-au aflat în acest fel cele două fiinţe femeieşti deasupra acoperişului în faţa văzului meu interior, au venit din nou acei doi bărbaţi cu două haine lungi de culoare verde deschis pe acoperiş şi le-au făcut semn să-i urmeze, ceea ce au şi făcut acele două femei fără să se opună în vreun fel.
09] Toţi au mers spre miazăzi. Curând au dispărut din raza mea vizuală; eu însă am auzit imediat după aceea aceste cuvinte rostite limpede: " Dumnezeu, Domnului toată mulţumirea şi toată lauda şi slava pentru salvarea acestor două sărace!"
10] Cine a rostit aceste cuvinte, nu ştiu să spun; dar le-am auzit cât se poate de bine şi de limpede! Este imposibil să fi provenit de la acei doi bărbaţi, deoarece au fost cât se poate de

departe. Cineva în spatele meu trebuia să fi rostit aceste cuvinte. Dar cum, este un lucru cu totul diferit!
11] Indiferent cine le-a rostit, nu încurcă povestea prea tare; un lucru este sigur, aceste cuvinte au fost bune şi cuprind multe lucruri! Deoarece ambele fiinţe au fost bune şi au trăit foarte cuvincios, au fost milostive faţă de săraci şi pe lângă aceasta au avut frica de Dumnezeu, iar de aceea este foarte greu de priceput, de ce acea voce a mulţumit şi l-a slăvit şi lăudat pe Dumnezeu atât de mult din pricina salvării acelei văduve şi a fiicei surdo-mută. Această voce probabil că ştie sau a ştiut mai multe, decât sunt eu în stare acum să pricep.
12] Tu, o Doamne, ştii şi aşa, ce este pentru noi un mister în această poveste de moarte! Dar eu nu mai vreau să pun vreo întrebare la această situaţie, deoarece este şi aşa întreaga poveste de la Ala Zustand vorher: un mare mister; de aceea explică Tu, Doamne, imediat totul, căci eu nu ştiu unde este începutul şi unde sfârşitul! Daja boala în sine a fost cât se poate de ciudată, dar să nu mai vorbin de apariţiile înainte şi după moarte! Ridicarea acelui fum evident sufletesc peste întreaga casă, după aceea animalele, acele păsări, acei vulturi imenşi, transormarea acelora în vaci fără coarne şi aşa mai departe, - pe scurt, totul pare a fi o fabulă, care este incredibilă şi de necrezut, în acea clipă când ai povesti-o! Dacă Tu, o Doamne, vei fi milostiv, fă, ca această poveste să devină puţin mai transparentă; deoarece în prezent atârnă între mine şi poveste trei pături a lui Moise!”

EV. 158. Capitol.

01] Spun Eu: “Este această istorie pentru toţi neclară?”
02] Toţi au confirmat această întrebare şi au rugat ca Eu să le-o dezvălui.
03] Şi Eu am spus către toţi aşa: “Doar aţi citit despre copiii şarpelui şi totuşi vă faceţi atât de neştiutori la această poveste! Vedeţi, pe acest pământ există minerale otrăvitoare, plante otrăvitoare şi tot aşa există şi multe animale otrăvitoare cunoscute vouă! Mineralele sunt foarte otrăvitoare, plantele otrăvitoare în mare parte şi animalele otrăvitoare sunt privitor la fiinţa lor în cea mai mică parte otrăvitoare. Voi aţi mai auzit, cum aceste suflete ale oamenilor puri pământeşti sunt un amestesc din sufletul mineralelor, a plantelor şi a animalelor. Acesta este un lucru, pe care Eu vi l-am explicat deseori, doar că atunci am vorbit în special în mare şi nu v-am arătat excepţile; dar acest caz este o excepţie şi Eu vreau ca voi să-l cunoaşteţi mai îndeaproape.
04] Voi cunoaşteţi ordinea dreaptă şi adevărată a lui Dumnezeu, dar cunoaşteţi şi opusul sau lucrurile excentrice din aceasta; voi puteţi să le gândiţi, să le simţiţi sau să le trăiţi! Dar ceea ce puteţi voi face, aceleaşi lcruri poate şi Dumnezeu să le facă; El cunoaşte cu siguranţă cel mai bine şi mai limpede ordinea Sa veşnică, dar mai cunoaşte încă şi toate devierile sau încălcările diferite a acestei ordini, dar trebguie să le gândească şi trebuie să fie în stare să le simtă cât se poate de profund.
05] Da, Dumnezeu trebuie să aşeze în fiinţele care trebuie şi vor să devină libere, dar mai ales în îngeri şi în oameni, acea ispită de încălcare a ordinii, ca să devină în adevăratul sens al cuvântului, pentru cei numiţi mai sus, adevărat deciderea proprie. Dar din aceasta reiese clar, că lui Dumnezeu trebuie să-i fie cunoscută ordinea cea bună, adevărată şi vie dar şi dezordinea.
06] Gândurile şi sentimentele dezordinii în Dumnezeu cât şi în om printre gândurile şi sentimentele ordonate sunt asemănătoare cu mineralele, plantele şi animalele otrăvitoare. Dar pentru că şi ele sunt gânduri şi sentimente dumnezeieşti, nu pot pieri, ci rămân şi ele în focul modelului de inteligenţă, se pot însă înrudi cu cele din sfera negativă şi pot să formeze un propriu rând de fiinţe.
07] Din acest bob de veci a reieşit în mare parte, creaţia judecată şi materială. Deoarece aceasta este creată pentru a sluji fiinţelor spirituale nu doar pentru a se încerca în otrava vieţii, ci, la o folosire dreaptă şi pentru un balsam de vindecare a vieţii, este instalată o ordine, ca acele gânduri de veci substanţiale ale dezordinii să se deosebească de cele împotriva ordinii şi care fac un rând important otrăvitor din cele trei domenii ale naturii vizibile, exterioare şi materiale a lucrurilor.
08] Mai întâi se află otrăvurile în cel mai dur material al mineralelor, după aceea însă apar mai puţin otrăvitoare în domeniul plantelor şi după aceea aproape deloc otrăvitor, apare în domeniul animalelor, dar devine periculos pentru viaţa pozitivă şi sub unele împrejurări chiar dacă nu pot strica viaţa interioară, foarte pozitivă şi adevărată, o pot totuşi foarte tare lovi.
09] Deci, potenţele specifice sufleteşti ale acestor fiinţe otrăvitoare împreună cu capacitatea lor de inteligenţă se unesc la sfârşit şi devine o formă, dar întotdeauna una femeiască, care însă nu poate să se afle în lume fără nici un fel de substanţe otrăvitoare. Aceste suflete urmează în sfârşit calea cărnii prin actul de reproducere comis undeva.”

EV. 159. Capitol.

01] (Domnul:) Dacă un astfel de suflet locuieşte o dată în carne, atunci aşează otrava în carnea şi sângele propriu, ceea ce nu contează prea mult pentru sfera proprie a vieţii, deoarece de la bun început este format în acest fel.
02] Dar niciodată nu este sigur pentru un om care provine din ordinea pozitivă, să se apropie prea mult de un astfel de om; căci chiar dacă nu face vreun rău sufletului, are totuşi un efect negativ pentru trupul său care nu este construit pentru primirea otravei. Acum noi ne aflăm la văduva noastră!
03] Sufletul ei bun şi plecat spre o ordine bună a depus otrava sa în ficatul şi în splina trupului ei, care a stat acolo liniştită şi nepericuloasă pentru alţii, până când ea nu a fost agitatată

temperamental prin ceva; dar dacă o astfel de persoană este deranjată în temperament, atunci este pentru fiecare bărbat timpul să se retragă cât mai repede din sfera ei de otravă.
04] Căci această otravă care locuieşte în interior este de felul nervos eteric şi pătrunde în sfera exterioară a vieţii a acelei persoane. Cine vine în legătură cu o astfel de otravă prin inhalare sau prin şederea îndelungată în sfera unei astfel de persoane şi face legătura uşoară cu propriul eter nervos, acela este pierdut trupeşte, mai ales atunci când nu cunoaşte antidotu.
05] Deci, antidotul ar fi acea zeamă, dacă nu ar fi nervii prea iritaţi; dar pe lângă aceasta er trebui ca astfel de animale să fie înecate într-un mare vas plin de ulei de măsline şi după ce s-a băut acea zeamă trebuie ca întreg corpul să fie uns cu acea tinctură de şarpe. De abia apoi se poate obţine o vindecare permanentă, şi acest lucru se întâmplă de aceea, pentru că acea otravă care se află în nervi, se retrage imediat şi se uneşte în parte în stomac cu elementul său de veci din zeamă sau cu acel ulei se uneşte în linişte şi nu mai are nici un efect secundar asupra nervilor şi de aceea nu mai poate fi nici dăunător.
06] Când ai fost tu, Matale, prima oară invitat cu tatăl tău la ea, atunci s-a îmbolnăvit acea văduvă prin propria otravă, acel doctor grec a provocat izbucnirea agitând-o, iar ea ar fi putut muri tot aşa de bine atunci ca şi mai încolo; căci foarte rar se întâmplă ca astfel de persoane să moară de altă boală, în loc de propria lor otravă.
07] Acel fum albăstrui, pe care tu l-ai putut observa, în care înnotau mai multe animale nu prea simpatice ţie, a fost o revărsare a eterului toxic arătându-şi locuitorii săi cât se poate de limpede şi explicit, a cărui producător a fost acel spirit.
08] Când tatăl tău a liniştit fructul interior al văduvei prin cuvintele sale inteligente, s-a retras eterul rău-făcător în ficat şi în splină liniştite; dar ceea ce a fost prea mult a rămas în băşica stomacului, a fost în sfârşit întru totul acceptat după patru zile de acea licoare şi eliminat prin metoda naturală, iar după aceasta văduva a fost din nou sănătoasă. Acea voce, care ţi-a spus antidotul, a provenit de la un spirit, care a fost îngerul păzitor al acelei văduve.
09] Dar când ai fost chemat pentru a doua oară, a avut văduva o supărare grea din pricina fiicei ei surdo-mute, care a început să se îndrăgostească foarte tare de un bărbat uşuratic, cu toate că ea era surdo-mută. Prin aceasta a fost prea tare agitată propria otravă a văduvei cât şi cea identică a fiicei ei; amândouă au fost parcă muşcate în toţi nervii lor ca şi de o mie de şerpi şi din acea clipă nu a mai putut fi vorba de vreo însănătoşire trupească, - ar fi fost bineînţeles posibil doar prin puterea mea. Sufletele celor două prin urmarea agitaţiei s-au destrămat aproape total, adică aceasta înseamnă, s-au destrămat în elementul lor de veci şi au pătruns, necesar într-un spaţiu mai larg, chiar şi peste casa, în care cele două se aflau pe moarte.
10] Când a urmat separarea completă de trup şi după un timp de liniştire s-au recunoscut elementele de veci în acel ghem de viaţă, s-au separat în două cele care au fost împreună, din care acel rotund mai mare cuprindea elementele văduvei şi celălalt mai mic pe cele ale fiicei sale. Elementele de veci ale vieţii, cu mult mai calme, s-au recunoscut din ce în ce mai mult, s-au unit şi tu ai putut vedea de îndată în acele baloane o specie mai înaltă de animale.
11] Când în acel ghem de viaţă s-a mai instalat liniştea, atunci s-au recunoscut mai intens acele forme anterioare ale sufletului şi s-au transformat în două femele vultur. Imediat după aceea ai putut să vezi cum un stol de ciocănitoare au început să neliniştească balonul; acestea au fost spiritele vieţii din afară, care au trebuit să se unescă cu aceşti doi vulturi. Când aceasta s-a întâmplat în felul corespunzător, văzut de tine, atunci ai putut vedea dintr-o dată două vaci. Acest lucru este deja apropiat de om; dar acum s-a mai întâmplat ceva de veci elementar.
12] Cele două spirite bărbăteşti, care au fost bărbaţii văduvei, recunosc această insuficienţă şi încearcă să facă totul după cea mai bună ordine. Aşa a păşit o viaţă nouă în cele două înfăţişări de vaci, totul se amestecă, iar aşa se instalează o nouă ordine organică şi imediat apar două înfăţişări omeneşti totale. Acestea sunt primite de cele două suflete bărbăteşti prezente cu dragoste, iar această dragoste formează de îndată stofa de veci dreaptă spre îmbrăcămintea corespunzătoare şi aşa aceste două suflete deformate de mai înainte vor fi pentru totdeauna două forme desăvârşite omeneşti, înzestrate cu cunoştinţa necesară, ceea ce se poate înţelege clar din plecare lor spre sud.
13] Dar acea ultimă voce pe care ai auzit-o tu, Matael, a fost iarăşi unul şi acelaşi înger păzitor, care ţi-a dat cu doi ani înainte leacul potrivit pentru acea boală. Spiritul însă a înţeles greutatea cea mare, care a fost necesară, să transforme dintr-o dezordine totală una cerească şi adevărată; căci şi acolo se poate face din otravă puţină mult balsam şi din acesta se poate face otravă, dar din puţin balsam şi multă optravă este aproape imposibil să se facă un leac vindecător. Doar lui Dumnezeu îi este posibil şi de aceea ultimul strigăt de mulţumire al îngerului păzitor către Dumnezeu, Domnul!
14] Înţelegeţi voi toate acestea? Dacă mai este ceva neclar pentru vreo unul din voi, acela să întrebe şi i se va da lumina necesară!”

EV. 160. Capitol.

01] Spune Cireniu: "Doamne, Tu care eşti singurul înţelept şi drept, ceea ce are de-a face cu această poveste, îmi este totul limpede; căci eu văd opera de artă asamblată dumnezeieşte din partea Ta în ordinea de creştere naturală, eu văd ordinea Ta veşnică şi eu mai pot vedea, că în această ordine îţi sunt posibile toate lucrurile. Dar un singur lucru printre toate acestea rămâne puţin în întuneric pentru mine şi eu pot să mă gândesc cum vreau, că tot nu se luminază nimic în această situaţie.

02] Eu nu pot să înţeleg, de ce sufletele noastre omeneşti înainte ca să intre în forma inteligentă a omului, trebuie să fie împărţite şi alcătuite din o mie ori o mie de plante, da, chiar şi minerale şi de două ori mai multe animale. Înainte să devină un suflet omenesc desăvârşit trebuie mai întâi să treacă prin tunete şi fulgere – şi cine ştie, de ce altceva – trebuie într-un anume fel scoase cu foc din pietre şi în sfârşit trebuie inundate?! După aceea trece întreaga călătorie a unui astfel de suflet cu toate alcătuielile destul de plictisitor prin întreaga lume a plantelor şi a animalelor şi la sfârşit mai trebuie să aibă onoarea, ca să devină un suflet puternic omenesc să fie omorât sub înfăţişarea a cel puţin douăzeci de boi şi pe lângă aceasta încă în o sută de oi, viţei şi măgari?! Această poveste noi romanii o numim doctorina dura (o învăţătură dureroasă).
03] Nu i-ar fi posibil lui Dumnezeu, să creeze de la început un suflet omenesc desăvârşit şi să-l îmbrace după aceea in carne şi sânge?! Nu are El în cel mai mic deget mai multă putere şi înţelepciune decât noi, legiuni întregi, în tot trupul? Eu nu aş vrea să văd sfârşitul a mii de legiuni dintre cei mai buni războinici; într-o clipă s-ar alege de toţi praful! Aceasta numesc eu eu o desăvârşire a vieţii! Dacă poate să fie dăruite de la Tine, de ce nu unui suflet omenesc?! Sau a trebuit ca şi Duhul său să facă o astfel de călătorie prin cine ştie câte etape? Aceasta, Domnul meu, este partea mea de noapte! Pune şi aici lumina necesară şi eu nu te voi mai deranja cu vreo altă întrebare prostească!
04] În Moise al vostru scrie aşa: 'Şi Dumnezeu, Domnul l-a făcut pe om din pământ şi El a insuflat viaţa. Şi aşa a devenit omul un suflet viu!' După aceste cuvinte cât se poate de întunecate – dacă ele se pot înţelege aşa, cum sunt scrise – ai insuflat Tu, ca Dumnezeu un suflet desăvârşit în nas şi întregul om a devenit aşa după înfăţişarea Ta un suflet desăvârşit. Dar aici este totul exat aşa de întunecat cum este şi restul. De aceea te rog eu să ne aprinzi nouă, tuturor, o lumină mică la această problemă.
05] Spun Eu: "Da, dragul Meu Cireniu, dacă mintea ta începe să te lase ici şi colo, atunci nu este vina Mea; căci ceea ce tu vrei să ştii acum, am explicat Eu mai demult cât se poate de detaliat! Tu ai uitat doar; Eu îţi voi trezi puţin amintirile şi totul va fi atunci pentru tine luminat!"
06]Spune Cireniu: "Da, da Doamne, Tu ai tot timpul dreptate! Eu îmi aduc acum aminte; pe acest munte şi in această noapte ni s-a explicat nouă amănunţit, când noi am văzut acea lumină magică a acelei bile şi chiar şi şirul gândurilor Tale şi idei, diferenţele lor şi chiar proprile noastre gânduri le-am văzut înfăţişate prin nişte limbi şi limbuţe de foc plutind! Da, da, noi nu am auzit toate acestea, ci le-am şi văzut cât se poate de limpede!"

Ev. 161. Capitol.

01] (Cireniu:) "Dar lăsând aceasta deoparte eu totuşi nu mă pot împrieteni deloc cu Moise. Trebuie să existe multe lucruri extraordinare şi adevărate în ceea ce a spus; dar cine în afară de Tine, înţelege ceea ce a fost scris?
02] Este foarte întunecată povestea de creaţie a sa! O dată scrie: 'Haideţi să facem oameni, o înfăţişare, care se aseamănă cu noi, care domeneşte peste peştii din mare, peste păsările sub cer, peste animale şi peste întreg pământul şi peste viermii, care se târăsc pe pământ!' Şi Dumnezeu l-a creat pe om după înfăţişarea Sa, după înfăţişarea lui Dumnezeu l-a creat; bărbat şi femeie. Şi Dumnezeu i-a binecuvântat şi a spus: 'Înmulţiţi-vă şi populaţi pământul, supuneţi-l şi domniţi peste peştii din mare, peste păsările sub cer şi peste toate animalele, care se târăsc pe pământ!' Şi Dumnezeu a vorbit: 'Uitaţi-vă acolo. Eu v-am dat tot felul de verdeţuri, care se află pe tot pământul şi tot felul de pomi roditori spre hrana voastră şi tuturor animalelor de pe pământ, tuturor păsărilor şi viermilor, care trăiesc pe acest pământ, ca ei să mânânce verdeţuri!' Şi aşa s-a întâmplat. Şi Dumnezeu a privit tot ce a făcut şi iată, totul a fost foarte bine! Şi din noapte şi zi s-a făcut ziua a şasea.'
03] Cu acest text ar trebuie să fie lămurită povestea creaţiei; doar că nu este aşa! După aceea, după ce Dumnezeu Domnul creaţiei s-a uitat peste ea şi a fost de părere că totul este bine, lasă Moise iarăşi de la Dumnezeu să-l formeze pe primul om din lut sau dintr-un bulgăre de pământ şi îi suflă prin nări spiritul şi aşa omul este pur şi simplu gata pregătit; doar, după câte se pare, a uitat Dumnezeu, că omul va avea nevoie şi de o femeie!
04] În textele anterioare a fost scris: 'Şi Dumnezeu a creat bărbatul şi femeia'; dar după aceea îl lasă Moise pe Adam un timp îndelungat singur şi de abia după ce el adoarme adânc construieşte sau face Dumnezeu din coasta sa femeia! Deci, cine poate să lege totul cu înţeles şi plin de sens, acela pricepe cu siguranţă mai multe decât mine!
05] După primul text arată Dumnezeu lui Adam şi Evei imediat, ca ei să fie stapâni peste întreg pământul şi peste toate creaturile care se află pe acesta. El îi binecuvântează imediat; căci aşa scrie: 'şi Dumnezeu i-a binecuvântat.' Şi aşa a trebuit El mai înainte să fi binecuvântat pământul şi toate creaturile de pe acesta; căci scris mai este, că lui Dumnezeu i-a fost totul pe plac ce a creat El. Dar ceea ce lui Dumnezeu îi este pe plac, este imposibil să fie altfel prin plăcerea lui Dumnezeu decât binecuvântat!
06] Aşa apare în primul text că întreg pământul şi prima pereche de oameni au fost binecuvântaţi în cea mai mare măsură! Dar în textul de după apare totul sub o altă formă: pământul are o grădină locuibilă, care bineînţeles trebuie să fie mare, pentru că din mijlocul ei răsar patru dintre cele mai mari fluvii ale Asias (Asiei). Acolo a fost primul om făcut de Dumnezeu din lut şi ia fost insuflat spiritul de îndată prin nări; el a văzut pomii şi verdeţurile, peştii din mare, păsările de sub bolta cerului şi toate animalele, care se târăsc şi umblă pe suprafaţa pământului.

07] Insectele, muştele, albinele, viespii, fluturii şi încă mulţi locuitori ai aerului, care nu se pot numi viermi, au fost pur şi simplu uitaţi de Moise, ca şi ceilalţi locuitori ai mării în afară de peşti; căci el vorbeşte de aerul de sub cer doar de păsări şi de mare doar de peşti. Acest lucru este cât de cât ciudat!
08] Dar să lăsăm aceasta deoparte; căci sub cuvântul 'păsări' se poate înţelege la sfârşit totul, în general ce locuieşte aerul şi prin cuvântul 'peşti' se poate înţelege toate animalele, care locuiesc în apă. Dar eu nu pot să spun că Moise a lărgit sensul necesar celorlalte cuvinte pentru a fi pricepute şi înţelese!
09] Dar fie cum o vrea, cu acest lucru se mai poate comunica; cum în textul dinainte de la Dumnezeu pentru ce-a de-a şasea zi a creaţiei când Dumnezeu strigă: 'Să se creeze oameni după asemănarea lui Dumnezeu!' lasă să apară un bărbat şi o femeie, dar în textul de după, formează multă vreme bărbatul din lut, iar pe femeie o crează doar cu mult mai târziu din coasta bărbatului, pare întregul pământ mult mai puţin binecuvântat şi despre binecuvântarea acestei perechi de oameni nu mai poate fi vorba, din contră li se interzice să mânânce dintr-un anume pom sub pedeapsa morţii şi a blestemului peste pământ şi cum scrie mai târziu după încălcarea acestei porunci, că pământul a fost într-adevăr blestemat şi va purta doar spini şi scaieţi şi pe lângă aceasta, că va muri şi cu sudoarea pe frunte va trebui să-şi câştige pâinea, - da, aici nu mai este deloc vorba de binecuvântarea, de care aminteşte Moise in textul dinainte, cât şi despre nemulţumirea lui Dumnezeu faţă de creaţia Sa! Da, dragul nostru prieten dumnezeiesc, aceasta este totuşi o doctorina dura (o învăţătură greu de înţeles) şi nici cu cea mai bună voinţă nu poate fi pricepută!
10] Dar vorbind cinstit: Cine eşti Tu, o Doamne şi ceea ce înveţi, cred eu cu toată fiinţa mea; dar cu Moise care îmi învârte capul nu vreau să am nimic de-a face! Dacă îţi este posibil să-mi dai o lumină la aceste lucruri, atunci nu am nimic împotrivă; dar dacă nu este uşor de înfăptuit după ordinea Ta, atunci, eu nu pun accent prea mare ca să aflu!Eu şi noi toţă avem din partea ta o lumină desăvârşită şi de aceea putem să ne lipsim de licărirea lui Moise. La ce ne foloseşte o învăţătură, pe care noi nu putem s-o înţelegem în adevărul ei de veci?! Mai bine un cuvânt de învăţătură uşor de priceput decât zece mi de cuvinte pe care nimeni nu le înţelege!>

EV. 162. Capitol.

01] Spun Eu: <Observaţia ta despre Moise nu este chiar atât de rea, măsurată după înţelegerea omenească; dar judecată cu înţelegerea spiritului, este Moise cu totul altceva, decât ţi se pare ţie după auzul cuvintelor. Dar pe lângă aceasta textul dinainte şi textul de după nu sunt chiar aşa diferite prin auzul cuvintelor, cum crezi tu acum; căci textul de după comentează mai mult textul dinainte şi descrie mai îndeaproape felul şi situaţia – chiar dacă în felul spiritual – cum s-a petrecut înfiinţarea omenirii.
02] Dar cum trebuie să se înţeleagă natural înfiinţarea omenirii, v-am explicat deja în această noapte suficient de mult cât este necesar pentru cunoaşterea voastră. Şi Matael, care cunoaşte foarte bine ştiinţa asemănărilor, v-a spus cu o zi înainte cum trebuie înţelese scripturile lui Moise; şi Eu trebuie să-ţi mai fac observaţia, prietene Cireniu, că ai într-adevăr o memorie foarte scurtă! Mai înainte ţi-am chemat Eu unele lucruri în memorie şi tu vei putea, dacă doreşti, să te mişti puţin mai liber; dar la dubiile tale despre povestea de creaţie a lui Moise îţi voi mai povesti Eu unele lucruri importante, ca tu şi alţi oameni să priceapă, cum trebuie înţelese aceste scripturi.
03] Vedeţi, tot ce spune Moise şi ce vrea de fapt să spună prin povestea creaţiei se referă în primul rând la creşterea şi educarea spirituală a primului om şi doar prin asemănări se referă la prima pereche omenească.
04] Adam este după trup construit din cele mai fine părţi eterice ale lutului pământesc prin voinţa Mea după ordinea impusă, aşa cum v-am arătat Eu mai înainte; şi când el a crescut prin exeperienţe din voinţa Mea în putere, prin care ar fi trebuit să se formeze o sferă exterioară cât se poate de intensivă şi atunci când el a picat într-un somn adânc după efortul şi mersul depus, atunci a venit timpul, să aşez un suflet natural adunat din toate nivelele cunoscute vouă ca să îl aşez în sfera exterioară de viaţă a lui Adam.
05] Acest suflet care s-a aflat în sfera exterioară, a început de îndată, să îşi formeze un trup după voinţa şi ordinea Mea, din părţile exterioare adormite sau din vaporii de viaţă boagaţi, aşa cum mai fac uneori şi în ziua de astăzi sufletele celor decedaţi, dacă vor să apară în faţa oamenilor pentru o clipă, iar acesta, despre care vorbim, a fost gata în trei zile.
06] Când însă s-a trezit Adam, a văzut el plin de uimire şi bucurie înfăţişarea sa, care era bineînţeles foarte apropiată şi care trebuia să fie aşa, pentru că după trup provenea din fiinţa sa.
07] El a simţit în jurul inimii ceva ce parcă îl apăsa, dar plăcut, iar câteodată simţea pur şi simplu un gol – acesta a fost începutul dragostei între cupluri – şi de atunci nu s-a mai putut despărţi de acea imagine, care îi dăruia atâta plăcere. Oriunde mergea, acolo îl urma femeia şi unde mergea femeia, acolo cu siguranţă nu o putea lăasa singură. El a simţit valoarea femeii şi dragostea ei, iar într-o clipă de luciditate a spus: 'Noi, eu un bărbat şi tu o femeie, făcută din coasta mea (zona inimii) după planul lui Dumnezeu, suntem prin urmare o carne şi un trup; tu eşti cea mai frumoasă parte a vieţii mele şi aşa va rămâne pentru totdeauna şi bărbatul îşi va părăsi tatăl şi mama (seriozitatea bărbătească şi grijile ei) şi va rămâne alături de soţia sa!'
08] Dar unde scrie, că Dumnezeu a acoperit cu carne acea parte a lui Adam de unde i-a luat coasta, sper ca nici unul din voi să nu fie aşa de prost şi să creadă că Dumnezeu l-a accidentat într-

adevăr pe Adam, pentru a-i scurta o coastă, ca din acea parte mică să se facă o femeie mare. Coastele sunt un scut exterior solid pentru organele de viaţă interioare care sunt foarte fine.
09] Dacă un David spune: 'Dumnezeu, cetatea noastră sigură şi un scut puternic!', este atunci Dumnezeu într-adevăr o cetate construită din pietre sau poate un scut imens şi nobil?!
10] Tot aşa este şi situaţia cu acea coastă, din care trebuie să provină Eva! Ea, coasta, este doar un semn pentru un lucru; dar acel lucru este viaţa măreaţă, interioară de dragoste a lui Adam. Şi coasta, ca fiind protecţia acestei vieţi, a fost folosită de Moise în acest context: în primul rând, că protejează viaţa şi prin aceasta este un scut exterior al vieţii, ceea ce poate fi şi o metaforă; în al doilea rând se poate privi mai târziu o femeie bună, iubitoare şi credincioasă ca şi o protecţie, un scut sau o umbrelă de viaţă a bărbatului şi de aceea poate fi privită ca asemănare cu coasta unui bărbat; şi în al treilea rând este eterul exterior de viaţă un scut extraordinare de puternic pentru viaţa interioară, naturală, spirituală, fără de care nu ar putea trăi nici zece clipe un om.
11] Eva provine din abundenţa eterului exterior al vieţii lui Adam şi aşa este o fiinţă fină şi gingaşă; şi pentru că acest eter al vieţii este răspândit din zona coastelor şi a plexului şi prin urmare îl învăluie pe om, a putut un Moise, căruia ia stat la discreţie aceste metafore, s-o lase pe Eva să provină dintr-o coastă a lui Adam şi de la Dumnezeu să-i acopere acea rană a lui Adam cu carnea Evei. Căci chiar acea Eva a devenit din eterul exterior a lui Adam carnea, cu care Dumnezeu i-a înlocuit pierderea eterului exterior şi prin urmare ia acoperit rana lui Adam cu carnea plăcută a Evei, care a fost de fapt tot o carne a lui Adam.>

EV. 163. Capitol.

01] (Domnul:) <Vedeţi, în aceste fel trebuie citit Moise şi înţeles cu partea naturală a minţii! Bineînţeles că mai există explicaţii mai profunde şi pur spirituale, prin care se poate înţelege mai ales întreaga poveste a omenirii de creaţie prin Dumnezeu, ca ei să se recunoască şi să-l recunoască pe El şi să-L iubească ca fiind tot ce au. În această sferă umblă Dumnezeu cu Adam spiritual, îl învaţă, îi dă legi, îl pedepseşte, atunci când greşeşte şi îl binecuvântează dacă Adam sau primii oameni de pe pământ îl recunosc pe Dumnezeu, îl iubesc şi se mişcă în ordinea Lui.
02] Chiar dacă acest lucru nu s-a întâmplat în materie, cu atât mai mult s-a întâmplat spiritual, iar aceasta cu nişte oameni puri, nestricaţi şi cât se poate de simpli, ceea ce este vizibil cât se poate de natural. De aceea Moise se poate citi de patru ori şi de fiecare dată poate fi foarte uşor de priceput.
03] În primul rând: doar natural, din care se poate vedea o existenţă necesară în anumite perioade după ordinea de neclintit a lui Dumnezeu. Prin aceasta pot toţi înţelepţii naturii să-şi umple mintea şi pot să tragă concluziile lor nu foarte clare; ei pot înţelege multe din acestea, dar niciodată nu vor putea ajunge la un sol stabil şi sigur.
04] În al doilea rând: natural amestecat cu spiritualul. Această sferă cât se poate de adevărată este pentru oamenii, care încercă pe cât posibil să-i fie lui Dumnezeu pe plac cea mai bună, pentru că ambele, mână în mână, sunt clare în fapte şi devin limpede în aparenţele lor.
05] În al treilea rând: pur spiritual, prin care nu se pune nici măcar puţin accent la apariţiile naturale şi fazele sau schimbările lor. Acolo este doar vorba de formarea spirituală a omului, pe care Moise le-a dat ca exemplu în cele mai exacte imagini naturale. Aceasta o vor înţelege toţi acei înţelepţi a lui Dumnezeu, cărora li se va povesti despre formarea interioară a omului.
06] Şi în sfârşit în al patrulea rând: pur ceresc, unde Domnul este pur şi simplu totul şi totul are de-a face cu El. Dar cum trebuie luată sau înţeleasă această frază, nu puteţi voi înţelege decât atunci, când veţi deveni una cu Mine prin renaşterea spiritului vostru, aşa cum sunt şi Eu una cu Tatăl din ceruri, dar cu diferenţa, că voi toţi veţi deveni una cu Mine în personalitaţi diferite, în vreme ce Eu şi Tatăl, care este dragostea Mea, vom fi tot timpul una ca o personalitate întreagă.
07] Dar acum sper Eu din partea ta, dragul Meu prieten Cireniu, că vei avea o părere mai bună despre Moise; sau Moise este – după părerea ta ca un orb – nu a ştiut, ceea ce a scris?!>
08] Spune Cireniu scuzându-se: <Doamne, lasă-mă ca eu să stau ruşinat şi mut, în linişte; căci eu înţeleg acum marea mea greşeală. De acum înainte vreau să ascult şi să nu vorbesc nici un cuvânt!>
09] Aici se apropie Corneliu de Mine şi spune: <Doamne, înainte ca soarele să răsară cu totul, dă-mi voie să vorbesc şi eu câteva cuvinte şi poate să pun şi eu o întrebare neimportantă sau să fac mai degrabă o observaţie!>
10] Grăiesc Eu: <Dă-i drumul; ceea ce te apasă, trebuie să iasă afară!>
11] Vorbeşte Corneliu în continuare: <Cu Scriptura lui Moise este cu siguranţă exact aşa, cum Tu ne-ai dezvăluit acum cât se poate de luminat şi noi oamenii am putea să înţelegem în primul, al doilea şi al treilea sens toate asemănările; căci trebuie să existe o asemănare între tot ce este spiritual şi material. Dar cine în afară de Tine are cheia potrivită?
12] Ceea ce Tu ne-ai explicat acum, înţelegem cât se poate de limpede; dar după cunoştinţele mele Moise a scris cinci cărţi. Acestea au mai mult sau mai puţin acelaşi stil şi acelaşi spirit. Cine le poate citi şi cine le poate înţelege?! Dar, nu ar fi posibil, să ne dai un sfat mic cum să procedăm noi? Căci eu, ca persoană, îmi voi petrece cea mai mare parte a timpului de acum înainte cu Scriptura Sfântă a evreilor, deoarece am putut să-mi procur un exemplar valabil din templu, dar eu aş dori totuşi să înţeleg ceea ce eu voi citit.
13] Eu înţeleg perfect limba ebraică şi toate cuvintele din Scriptură; dar la ce îmi folosesc cuvintele şi sensul lor material, dacă nu pot explora spiritul lor?! De aceea, o Doamne, dă-ne o îndrumare, ca noi să pricepem ce citim!>

EV. 164. Capitol.

01] Spun Eu: <Da, prietenul Meu Corneliu, o regulă sau o îndrumare nu există în sfera de exterior a vieţii; singurul lucru care îţi dă cheia şi te ajută ca tu să înţelegi Scriptura, este propriul tău spirit, renăscut din Mine şi din învăţătura Mea. Atâta vreme cât tu nu eşti renăscut în spirit, nu-ţi este de folos nici o regulă; dar dacă eşti tu renăscut, atunci nu mai ai nevoie de nici un fel de regulă, căci spiritul tău trezit va găsi cu uşurinţă ceea ce i se aseamănă fără vreo regulă anume.
02] Dar dacă vrei să înţelegi mai bine sensul natural al Scripturii, decât este în prezent cazul, atunci trebuie ca tu să cunoşti mai îndeaproape limba ilirică, care se aseamănă cel mai mult şi îşi are provenienţa din vechea limbă egipteană şi aceasta este aproape identică cu ebraica străveche. Fără aceste cunoştinţe nu vei putea niciodată să citeşti în profunzime Scriptura lui Moise şi de aceea tu nu vei înţelege complet sensul cuvintelor. Dar dacă tu nu înţelegi acele imagini pământeşti care apar, cum îţi va merge cu acele cunoaşterile spirituale, chiar dacă tu vei avea o mie de reguli şi îndrumări?!
03] Limba evreilor actuală este aproape străină faţă de cea pe care au vorbit-o în trecut Abraham, Noe sau chiar Adam. Dar rămâi tu în Mine în credinţă şi în dragoste, căci aşa ţi se va da cunoaşterea cea dreaptă şi acest lucru nu se va întâmpla într-un timp îndelungat! În rest nu-ţi va strica, dacă vei citi de mai multe ori Scriptura; căci prin acest lucru sufletul tău va fi menţinut încontinuu în căutare şi gândire. – Eşti mulţumit cu acest răspuns?>
04] Spune Corneliu: <Da, Domnul şi Învăţătorul meu! O speranţă scare se odihneşte pe un teren sigur şi drept este tot atât de preioasă ca şi la ceea ce sperăm. Şi de aceea eu vreau să mă bucur de ceea ce eu posed de la Tine. Primeşte cele mai călduroase mulţumiri ale inimii mele!>
05] Cînd Corneliu al nostru a fost mulţumit cu această problemă, s-a apropiat de Mine bătrânul Stahar, care a fost superiorul sinagogii şi a spus: <Domnul şi Învăţătorul nostru, ceea ce noi am auzit cu toţii din gura Ta, este o învăţătură, pe care noi o înţelegem acum cu toţii; dar o vor înţelege şi alţii, dacă o să le-o spunem? Câte lucruri am aflat, am auzit şi am văzut noi, ca să fim în stare să pricepem şi aceste cuvinte; dar celora care va trebui să le spunem, aceia nu au auzit, nu au văzut şi nu au aflat nimic înainte! Cum vor primi ei aceasta spre folosul lor?>
06] Spun Eu: <Prietene, unde ţi-au fost urechile, când Eu am spus, deja de la început şi v-am dat tuturor porunca, că ceea ce veţi vedea şi veţi auzi în această noaptre, să nu spuneţi nimic altui om?! Aceasta să rămână ascuns de lume! Cine se va renaşte într-adevăr în spirit, aceluia i se va face şi o revelaţie; dar cine va rămâne în exteriorul lumii, aceluia îi va fi prostia cel mai mare necaz, dacă ar auzi despre aceste lucruri. De aceea este mai bine, ca lumea să nu afle nimic din cele întâmplate şi rosite; dar pentru voi este necesar din pricina întăririi voastre, să cunoaşteţi secretele împărăţiei lui Dumnezeu, iar acest lucru este suficient pentru lumea întreagă!
07] Ceea ce voi trebuie să învăţaţi în numele Meu, ştiţi deja în mare parte; tot restul însă, este o binecuvântare pentru voi, prin care mai mult sau mai puţin aţi fost aleşi spre a deveni învăţătorii popoarelor, ca voi să credeţi fără vreo îndoială, că Eu singur sunt Domnul şi Învăţătorul din vecii vecilor. Căci dacă voi aveţi credinţa cea dreaptă şi de neclintit, veţi putea cu uşurinţă să treziţi în ucenicii voştri acea credinţă vie, prin faptul că voi le veţi arăta mai întâi propria tărie a credinţei voastre. Dar pentru ca voi să le puteţi arăta acest lucru din toată puterea, a fost necesar, ca voi să Mă recunoaşteţi mai întâi, că am plecat de la Tatăl, pentru a vă arăta în carnea voastră drumul cel drept al vieţii.
08] Dacă tu ai înţeles aceasta, atunci veţi ştii, ce va trebui să predicaţi popoarelor în acea vreme, când Eu vă voi trimite. Iubiţi-L pe Dumnezeu, Tatăl vostru veşnic deasupra tuturor şi pe aproapele vostru ca şi pe voi înşivă şi ţineţi poruncile, pe care Dumnezeu le-a dat tuturor oamenilor prin Moise, căci prin aceasta voi aveţi tot ce vă trebuie din învăţătura Mea, pe care voi va trebui să le predicaţi popoarelor; de mai mult nu este nevoie.
09] Restul, ce aţi aflat aici, este pentru voi, aşa cum Eu ţi-am explicat până acum în repetate rânduri. Acum sper că ştii în sfârşit ce va trebui să faci şi la ce trebuie să fii atent pe viitor şi de aceea tu vei putea acum să te întorci la locul tău!> - Cu aceste cuvinte din partea Mea se duce Stahar înapoi la locul său.
10] Regele Ouran se ridică şi începe să Mă întrebe: <Domnul, Învăţătorul şi Dumnezeul meu! Tu ai ştiut de ce am călătorit eu! Ceea ce eu am căutat, am găsit! Mie îmi face cât se poate de bine această regăsire; dar acesta îi va face bine oricui, care îl va regăsi a fel ca şi mine! Dar fără învăţătură nu poate găsi nimeni nimic! De aceea întrebarea cea mare este, cine să înveţe şi de ce este nevoie, pentru a fi apt spre a deveni un învăţător pentru popoare! Să călătorească învăţătorii ca mesageri de la un loc la altul şi dintr-o ţară în cealaltă, sau ar fi mai bine, să se deschidă şcoli, să fie aduşi cei mai buni învăţători şi să i se dea omenirii legi, ca să viziteze aceste şcoli? Doamne, Învăţătorule şi Dumnezeule, eu te rog, să-mi dai o îndrumare milostivă la această problemă; căci eu voi face totul, ce vei dori şi vei vrea, ca eu să fac!>

EV. 165. Capitol.

01] Spun Eu: <Mie îmi place aceată voinţă bună şi serioasă; dar şi mintea ta s-a cam scurtat, - căci despre aceasta am mai vorbit Eu cu Matael, care este ginerele tău şi căruia i-am dat cele mai bune îndrumări. Gândeşte-te puţim şi tu vei găsi ceea ce Eu am spus! Pe lângă aceasta se înţelege de la sine, că acela, care vrea să conducă un orb, trebuie să vadă, dacă nu vrea să pice împreună

cu acela într-o groapă adâncă. Tu nu poţi să spui către un frate:`Vino, ca eu să-ţi scot aşchia din ochi!` dacă în ochiul tău se află o buturugă întreagă.
02] Tot aşa trebuie ca un învăţător să un aibă lipsuri, care ar putea să-l împiedice la conducerea poziţiei sale; căci nimic nu este mai rău decât un învăţător nedesăvârşit! Pentru că Eu vă formez să deveniţi învăţători, de aceea vă arăt şi vă explic Eu multe lucruri care nu au mai fost văzute sau întâlinte; tot aşa trebuie ca un învăţător perfect să fie mai întâi învăţat de Dumnezeu, aşa cum sunteţi voi acum învăţaţi de Dumnezeu. Tatăl din ceruri trebuie să-l ridice, căci altfel nu ajunge la adevăr în profunzime; dar cine nu ajunge până la acel nivel şi prin aceasta nu devine însuşi, cum îi este atunci posibil, să îl ridice pe aproapele său din întunericul total?!
03] Ceea ce trebuie să lumineze în noapte şi s-o preschimbe în zi, trebuie să fie lumina, la fel ca şi soarele, care se apropie acum de răsărit. Dar dacă soarele ar fi întunecat şi ar avea culoarea cărbunelor, ar putea să preschimbe noaptea pământească într-o zi minunată? Eu cred, că ar face noaptea şi mai întunecată şi fără lumină, decât a fost mai înainte noaptea.
04] De aceea un învăţător, care nu a fost pregătit de Dumnezeu, este mai rău decât nici un învăţător! Căci un astfel de învăţător întunecat nu este nimic altceva decât un sac plin de sămânţuri rele, din care sunt răsfirate buruienile necredinţei în pământul spiritual natural a vieţii omeneşti sărace, dar necesare.
05] Dacă tu vrei să înveţi popoarele, ca ele să scrie şi citească şi să socotească, atunci poţi face apel la cei mai buni învăţători lumeşti şi poţi să-i înveţi pe copii în diferite case de învăţătură; dar Evanghelia Mea vor vesti doar aceia cu folos şi cu binecuvântare celorlalţi oameni, care posedă acele trăsături în întregime, pe care Eu le-am enumerat mai înainte ca fiind necesare pentru această poziţie.
06] Dar pentru aceasta nu este nevoie de şcoli, ci de un adevărat mesager al cerurilor care merge de la o comunitate la cealaltă şi spune:` Pacea fie cu voi; împărăţia lui Dumnezeu este acum aproape de voi!` Dacă mesagerul este primit, atunci să rămână şi să predice; dar dacă nu este acceptat de o comunitate, care este prea mult pe partea lumii şi a diavolului, atunci să meargă mai departe şi să-şi scuture chiar şi praful de pe picioarele sale! Căci o astfel de comunitate nu merită, ca un adevărat mesager al cerurilor să-i poarte mai departe praful.
07] Dar această învăţătură a Mea să nu fie predicată nimănui cu forţa, ci unul sau mai mulţi membri să audă mai întâi avantajele măreţe ale învăţăturii Mele din ceruri. Dacă membri vor să audă acea învăţătură, atunci să li se predice scurt şi cuprinzător învăţătura; dacă nu vor aceasta şi se arată doar puţin interesaţi, atunci să meargă mai departe acel mesager al cerurilor, - căci porcilor să nu li se arunce niciodată ca hrană nişte perle costisitoare!
08] Acum şti cum trebuie răspândită învăţătura Mea; dar de acum înainte nu mai ai voie să uiţi aceste cuvinte ale Mele! Dar lăsând aceasta deoparte, lasă această treabă sfântă în seama lui Matael şi a celor patru colegi ai săi; căci aceştia ştiu acum foarte bine, ce şi cum trebuie ei să răspândească învăţătura Mea şi în inimile lor vor rămâne tot timpul în legătură strânsă cu Mine, ceea ce este foarte important spre răspândirea adevărată a învăţăturii Mele.
09] Căci cine îşi va învăţa fraţii, mari sau mici, în numele Meu, nu trebuie să scoată apă din fântâna sa, ci tot timpul din fântâna Mea! El nu trebuie să fie nevoit ca să se gândească:`Ce voi vorbi în faţa unuia sau a celuilalt despre cuvântul Domnului!`; căci la timpul potrivit i se va aşeza în inimă şi pe limbă ceea ce va trebui să vorbească.
10] Dar cine va avea această milă, acela să nu se gândească, să rostească cuvintele din frică, teamă sau spaimă din pricina unui om bogat, ca nu cumva acesta să se simtă jignit sau să se supere! Deoarece cui îi este mai multă frică de lume decât de Mine, acela nu este demn de Mine şi nici de mila Mea şi de aceea nu este bun spre a fi un mesager al cerurilor.
11] Dar ţie îţi va fi mai uşor în împărăţia ta, deoarece acolo conduci şi eşti tu judecătorul suprem şi popoarele tale poartă frică de tine, pentru că ele cunosc neschimbarea decizilor tale; dar unde un învăţător ca mesager al cerurilor va ajunge într-un loc, unde domneşte un prinţ rău, va avea evident mai multă nevoie de curaj decât tu, care eşti un rege temut în ţara ta.
12] Dar cine este un adevărat mesager al cerurilor sau care vrea să fie, acela să nu poarte cu sine vreo bâtă sau o altă armă, nici un sac să nu aibă la el, pentru a putea băga ceva în acesta; căci Eu Însumi îi voi trezi prieteni şi aceştia îi vor da ceea ce necesită el ca om din carne şi sânge. Tot aşa un adevărat mesager al cerurilor să nu poarte mai mult de un rând de haine în afară de iarna sau în ţările nordince reci, ca nimeni să nu-i poată reproşa, că el are prea mult şi celălalt are prea puţin. Dacă cineva îi face cadou un al doilea sau al treilea rând de haine, atunci să le primească: deoarece va găsi destule ocazii, în care vor fi foarte folositoare astfel de daruri credincioase.
13] Cu aceasta Ouran, ai toate regulile, în care trebuie să se mişte un adevărat învăţător; doar un singur lucru mai vreau să adaug: fiecare mesager al cerurilor drept va primi din partea Mea harul, să însănătoşească fiecare bolnav doar prin atingerea mâinilor sale. Şi mai întâi mesagerii vor vindeca bolnavii unei comunităţi; acest lucru va trezi părerea bună în comunitate şi aceştia vor fi mai pregătiţi să audă învăţătura cea nouă din ceruri, decât printr-un discurs bine format.
14] Fiecare om ascultă mai bine cuvintele unui doctor decât pe cele ale unui profet iluminat. Ceea ce săvârşesc Eu, va săvârşi ficare mesager drept al cerurilor, care va fi trimis de Mine în toate ţările de pe acest pământ. Doar că un adevărat mesager să fie tot timpul atent înainte ca să aşeze mâinile pe un bolnav, dacă boala acestuia nu este de felul, prin care un om se află mai mult în lumea de apoi decât în această lume. Dacă un mesager pur vede sufletul bolnavului în afara trupului, atunci să nu-şi mai folosească mâinile spre a-l însănătoşi, ci să se roage şi în numele Meu să binecuvânteze sufletul care părăseşte această lume. Dar pe scurt spus: Fiecare mesager divin va

recunoaşte în fiecare ceas, ce va trebui să facă. – Ouran, îţi este acum totul limpede şi în ordine despre ceea ce ai vrut să afli?>
15] Spune Ouran: <Da, Domnul şi Învăţătorul şi Dumnezeul nostru adevărat şi unic! Cele mai călduroase mulţumiri! Şi popoarele mele te vor slăvi şi te vor lăuda peste toate, căci i-ai îngăduit atâta milă bătrânului lor rege, dar prin care devin şi ei părtaşi la acea binecuvântare. De aceea îţi mai spun eu încă o dată cele mai călduroase mulţumiri pentru aceasta!>

EV. 166. Capitol.

01] După această mulţumire exprimată cu toată căldura se duce înapoi Ouran la locul său şi în aceiaşi clipă a început soarele să se apropie cu o viteză nemaivăzută de orizont, că aproape nimeni nu a avut curajul să se uite spre orizontul cel strălucitor. Mi de norişori uşori aşteptau în lumina cea puternică soarele, parcă vibrând de respect profund.
02] După câteva clipe a început soarele cel mare să se ridice în cele mai frumoase culori ale curcubeului peste munţii îndepărtaţi. Dar în diametru părea de zece ori mai mare decât este de obicei; dar în acelaşi timp au observat cei prezenţi stoluri nenumărate de păsări, care se roteau în cerc, mai sus şi mai jos în aer, ceea ce completa tabloul uimitor a soarelui răsărit.
03] Peste mare se afla un strat mic de ceaţă, care reflecta minunat de frumos culorile curcubeului prin soare. În aceiaşi clipă însă nenumăraţi pescăruşi şi-au luat zborul peste suprafaţa apei limpede şi aripile lor strălucea de parcă ar fi fost nişte diamante sau rubine.
04] În aceste clipe adia o briză minunată a dimineţii, Cireniu şi mulţi alţii au început să strige cu voce tare: <Nu se poate, o astfel de dimineaţă minunată nu a fost vreodată zărită de un ochi omenesc şi nici un simţ omenesc nu a simţit o astfel de prospeţime a dimineţii!>
05] Chiar şi Jarah, care a tăcut întreaga noapte fiind ocupată cu uitatul şi cu ascultatul, a început să strige deodată plină de entuziasm: <Oh, aceasta este o dimineaţă, aşa cum îngerii din ceruri sunt obişnuiţi! Ah, ce frumuseţe, ce minunăţie de nedescris! Aceasta este o dimineaţă la fel ca aceia, care a răsărit după această noapte în abundenţă în inimile noastre! Nu-i aşa, o Doamne, Tu, care eşti unica mea dragoste, această dimineaţă este o dimineaţă cerească foarte importantă?>
06] Spun Eu zâmbind: <Într-adevăr, fică de trandafiri, dacă în om totul a devenit minunat, atunci devine ceresc tot ce îl înconjoară! Dimineţile devin dimineţi cereşti, zilele devin zile cereşti, serile devin nişte adevărate seri cereşti şi noaptea devine o linişte pentru ceruri, dar nu întunecată, ci plină de lumină pentru spiritul pur contopit cu sufletul omenesc. Savurează în linişte aceste minunăţii întăritoare a acestei dimineţi minunate!>
07] Fata plânge cu lacrimi de bucurie şi se ridică în picioare pentru a adulmeca mai bine mirosul a acestei brize matinale.
08] Imediat apare şi gazda noastră Marcu: Pentru că a fost ocupat cu pregătirea micului dejun a pierdut acel răsărit de soare magnific. Dar pentru că soarele se află în lumina sa cea mai strălucitoare pe cer, Mă întrebă cât se poate de mirat; ce dimineaţă nemaiîntâlnită este aceasta; căci el are deja un om atât de bătrân, a călătorit prin Europa, Africa şi Asia, dar nu a văzut până în acea clipă niciodată într-o astfel de lumină soarele împreună cu norişorii săi pufoşi! Şi dacă aş dori să-i spun, ce înseamnă totuşi această privelişte.
09] Spun Eu: <Iată, dacă împăratul Romei ar veni aici, atunci popoarele subjugate l-ar întâmpina cu tot felul de serbări, în parte din pricina bucuriei, că ei ot să-l zărească o dată pe împăratul lor, dar în parte să rimească şi milă din partea lui, dacă el, s-ar afla într-o stare veselă. Dar uite, aici în persoana Mea se află un Împărat şi un Domnitor peste toate cerurile şi pământurile!
10] Locuitorii cerurilor, aşa cum este şi Rafael al nostru, ştiu, ce cuvinte de viaţă v-am rostit Eu vouă, oamenilor, în această noapte şi că este permis, să fiu văzut printre voi oameni, ca un Tată care vă învaţă, de la persoană la persoană. Cea mai înaltă bucurie pe care ei o simt acum, o transmit vizibil şi simţitor prin lucrările spiritelor din natură.
11] Dar nu numai pe acest pământ, ci şi pe toate celelalte lumi din întreaga creaţie se sărbătoreşte un timp de şapte ore. În acest timp nu moare şi nici nu se naşte în întreg spaţiu al creaţiei nici o fiinţă. Dar când cele şapte ore se vor termina, se va termina şi sărbătoarea şi totul îşi urmează după aceea cursul natural.
12] Acum însă ştii de ce această dimineaţă este aşa de minunată! Dar acum du-te şi ai grijă ca micul dejun pe această zi să fie extraordinar; căci şi noi vom ţine astăzi o sărbătoare deosebită!>
13] Marcu merge repede să-şi termine treaba; toţi cei prezenţi dar mai ales Jarah se alătură sărbătorii cereşti şi încep să Mă laude şi să Mă slăvească.
14] După ce o oră întreagă M-au slăvit şi M-au lăudat, vine Marcu şi ne roagă să mergem la masă. Dar mulţi mai vor să rămână pe acel munte.
15] Le-am spus: <Jos, unde se află mesele se află aceiaşi dimineaţă ca şi aici sus pe munte; pe drumul scurt în jos de pe acest munte o ve-ţi savura şi jos de două ori mai mult! Trupurile noastre au nevoie de o întărire şi de aceea coborâm cu toţii la masă!>

EV. 167. Capitol.

01] La aceste cuvinte naturale ale Mele face o observaţie unul dintre cei treizeci de farisei tineri: <În sfârşit, un cuvânt natural din gura Celuia, în care se află Duhul lui Iehova în abundenţa înţelepciunii Sale dumnezeieşti, în dragostea, puterea şi forţa Sa. Dar totuşi încredere mare nu se poate avea în faptul, că nu se află totuşi în spatele acestor cuvinte ceva profund şi spiritual. Cine va

afla acest lucru în afar de El, acela să fie răsplătit cu o împărăţie! Eu unul însă nu voi deveni un rege.>
02] Spune către el un coleg: <Această observaţie a trebuit să fie gândită în secret şi nu ar fi trbuit să fie lăsată în aer, deoarece este prosteşte! Cum poate Acela să rostească ceva, fără ca cuvintele Sale să nu aibă un sens profund?! Chiar dacă pare a fi aparent normal, este totuşi şi va rămâne o parte din celui mai înalt Duh şi de aceea nu va putea fi altfel decât plin de sensuri profund spirituale! Noi doi nu vom putea cerceta în veci şi în profunzime această propoziţie atât de uşor rostită; dar eu simt foarte tare, că în spatele acesteia se află ceva nemărginit de mare. De aceea păzeşte-te pe viitor de aceste remarci prosteşti!>
03] Spune primul: <Bine, bine, a fost într-adevăr prosteşte din partea mea că am întrebat, acest lucru îl recunosc; dar totuşi nu a fost pusă această întrebare cu răutate!>
04] Spune al doilea: <Na, ce acum îţi pare rău, că nu te-ai referit la ceva mai amuzant?! Ai văzut în această noapte atâta înţelepciune, ai auzit şi ai simţit-o, - şi acum ţi-ai dat seama, că îţi permiţi câteva glume prosteşti?! Iată, pentru că suntem proşti şi încuiaţi şi bătuţi în cuie ca şi o noapte ceţoasă de toamnă, nu ne-a spus Domnul niciodată, cum i-a spus lui Matael ca să povestească ceva minunat! O diferenţă frumoasă între noi doi şi Matael! Mie mi se pare de parcă nu aş fi nimic şi tu încă vrei să glumeşti – în această comunitate nespus de înaltă!>
05] Spune primul: <Ai dreptate frate, spală-mă cu duritate! Într-adevăr, nu merit ceva mai bun! Dar eu mă voi pedepsi pentru acest lucru! Ştii, mie mi-ar pica bine acum micul dejun; dar nu, nu acum! Nici un fel de mâncare nu va trece peste buzele mele până diseară! Oh, eu voi fi în stare să-mi pedepsesc gluma mea cea prostească!> Cu aceste cuvinte se întoarce tânărul fariseu înapoi pe munte şi nu merge la masă unde era pregătit micul dejun.
06] Dar şi colegul său a spus: <Da, dacă tu ţi post, atunci sunt eu de vină prin remarca mea faţă de tine şi de aceea te voi ajuta să posteşti, ca tu să poţi îndura aceasta mai uşor! Tu ai greşit, dar ţi-ai recunoscut imediat greşeala şi de aceea meriţi iertare şi un ajutor drept în fapta ta cea bună cu care te vei corecta singur. De aceea eu voi posti cu tine!>
07] Vorbeşte din nou primul: <Acesta nu va trebui să faci; căci nu este frumos dacă cel nevinovat suferă împreună cu cel vinovat, aşa cum pe lume, din păcate, este deseori cazul!>
08] Spune cel de-al doilea: <De parcă nu aş şti! Dar spune-mi, unde este aşa des cazul, că cei nevinovaţi ca şi mine suferă din propria iniţiativă cu cel vinovat!>
09] Spune primul: <Deci, astfel de cazuri cu siguranţă că nu sunt prea dese, - dar cu atât mai mult, unde cei nevinovaţi trebuie să sufere fără voia lor împreună cu cei vinovaţi, un exemplu: un rege, care are o împărăţie foarte mare şi este măreţ prin armata sa enormă, este jignit de un rege a cărui împărăţie este mică şi care nu prea are o putere aşa de mare. Regele cel măreţ ar putea să se răzbune pe celălalt rege; dar nu, nu aşa se întâmplă, el năvăleşte cu armata sa întreaga împărăţie şi o prăduieşte groaznic! El nu ţine cont nici de animale şi nici de oameni; toţi trebuie să sară peste tăişul sabiei: sate, cetăţi şi comunităţi sunt nimicite prin foc. Câţi nevinovaţi trebuie să sufere aici pentru un singur vinovat! Eu cred că acest exemplu îţi va fi îndeajuns şi tu vei pricepe, că şi eu mai am din când în când dreptate!>
10] Dar în vreme cei aceşti doi au rămas mai în spate şi făceau schimb de cuvinte, noi am ajuns la mese care era încărcate cu tot felul de bunătăţuri pentru mincul dejun, unde ne-am aşezat. În afară de Mine nu ia simţit nimieni lipsa celor doi farisei, care bineînţeles acum nu mai are farisei. De aceea i-am spus Eu imediat lui Marcu, ca acesta să meargă de îndată pe munte şi să-i aducă pe cei doi la masă, în numele Domnului.
11] Marcu merge repede pe munte şi le transmite celor doi voinţa Mea. Atunci cei doi s-au ridicat şi l-au urmat pe Marcu.
12] Când cei trei au ajuns jos, am început Eu să vorbesc către cei doi: <Simon şi Gabi! Veniţi aici şi aşezaţi-vă la masa Mea; căci noi vom vedea după ce micul dejun va fi mâncat, dacă în spatele cuvintelor Mele naturale de pe munte nu s-a aflat într-adevăr un sens profund şi spiritual! Dar mai întâi să mâncăm şi să bem; căci trupul are nevoie din pricina construcţiei sale tot atât de multă nevoie de hrană şi întărire ca şi sufletul, dacă acesta trebuie să crească în recunoaştere şi în puterea voinţei.
13] De aceea mâncaţi şi beţi şi lăsaţi postul pe altă dată! Atâta vreme cât Eu Mă aflu aici ca un adevărat Tată al spiritelor voastre şi ca un Mire pentru sufletele voastre, atâta timp voi nu va trebui să postiţi nici trupeşte dar nici spiritual; dar dacă cu timpul nu Mă voi mai afla personal printre voi, aşa ca şi acum, atunci veţi începe voi să postiţi trupeşte cât şi spiritual!
14] Un post exagerat şi fără vreun sens este o prostie foarte mare şi poate să devină şi un păcat prin exagerarea sa. Cine vrea să trăiască în adevărata ordine acela să aibă măsura cea dreaptă în toate lucrurile; căci orice fel de exagerare va avea cu timpul urmări grave pentru trup, suflet şi spirit! Mâncaţi şi beţi acum în linişte şi fiţi binedispuşi!
15] O inimă binedispusă şi plină de viaţă îmi este mai pe plac decât una supărată, tristă, acuzatoare şi nemulţumită cu nimic, dar care cu siguranţă nu cuprinde atâta dragoste; căci într-o inimă binedispusă locuişte dragostea, speranţa cea bună şi încrederea. Dacă vine una tristă dintr-un anumit motiv întemeiat la una bucuroasă şi binedispusă, atunci aceasta se va schimba foarte repede, sufletul său începe să se mişte mai liber şi lumina spiritului va putea mai uşor să ilumineze sufletul liniştit, - în vreme ce un suflet trist se retrage şi la sfârşit devine chiar întunecat şi supărat.
16] Eu cred, că prin bunădispoziţie şi printr-o inimă vie nu veţi înţelege tot felul de glume necuviincioase şi prosteşti – căci acestea să rămână departe de voi! – ci Eu vorbesc de acea dispoziţie bună, cu care sunt umplute inimile unei perechi sănătoase, sau cele ale unor oameni

credincioşi care simt acest sentiment după ce au făcut o faptă bună în numele lui Dumnezeu. – Înţelegeţi voi aceasta?>
17] Toţi confirmă aceasta şi se bucură de bucuria Mea. Dar după aceasta încep să se servească din oale din toate părţile, iar peştii cei mari şi nobili nu au mai lăsat loc altor dorinţe! Chiar şi vinul a fost consumat cu mare plăcere.

EV. 168. Capitol.

01] După un sfert de oră a început comunitatea noastră să fie din ce în ce mai vie şi Simon a început să se pregătească ca să le facă aer glumelor sale pline de spirit. Gabi, care era un om serios şi tânăr de douăzeci de ani, i-a dat mai multe ghionturi, ca acesta să nu cumva să uite de sine.
02] Dar Simon a spus: <De la cine a primit David ghionturi, când el, distrat la culmea, a dansat în faţa lăzii?Femeia lui i-a dat sfatul din pricina pudorii să se mai abţină de la bucuria sa; dar David nu a ascultat! Şi iată, nici eu nu voi asculta de ghionturile tale de corectare, ci eu voi deveni şi mai binedispus! De aceea nu mă mai înghionta căci atunci va trebui să ţi le întorc şi eu!
03] Uită-te acolo, în acea parte se află Domnul; doar El singur este corectorul nostru! Ce vrem noi păcătoşii să ne corectăm unul pe altul? Deoarece majoritatea oamenilor îşi corectează semenii din dragoste pentru persoana lor! Un purice îşi avertizează aproapele ca acesta să fie moderat, să fie treaz şi să fie strângăreţ şi pentru aceasta el îşi are vocabularul său. Dar de ce face aceasta? El se teme, că cineva ar putea să sărăcească şi el ar trebui să-l ajute ca fiind un om bogat, chiar dacă nu din dragoste pentru aproapele, atunci totuşi din pricina pagubelor.
04] Un alt om, care nu poate merge repede, le va explica filozofic colegilor săi cât de dăunător este mersul repede. Un alt om, care nu este un prieten deosebil al căldurii, va scoate în evidenţă cât va putea de mult necesitatea şi favoarea umbrei. Un bărbat tânăr sau chiar şi unul mai bătrân, care se uită cu drag la o fată, îi va predica tot timpul pericolul la care se expune dacă va fi în compania altor bărbaţi, iar bărbaţilor le va predica cât se poate de atent şi de convingător ce urmări grele au întâlnirile cu sexul femenin. Într-o astfel de avertizare se poate vedea foarte bine o porţie zdravănă de dragoste de sine?!
05] Şi până acum eu am făcut, spun dechis, observaţia, că la astfel de avertizări se poate observa acea dragoste de sine din partea celui care avertizează, ceea ce nu poate nega nici unul dintre aceştia, dacă se gândeşte măcar puţin la exemplele date. Ceea ce pe el îl atinge sensibil, îl va avertiza pe aproapele său prin tot felul de motive morale ca nu cumva facă ceva.
06] Dacă unul este îndrăgostit de o fată, atunci o va avertiza din timp cu dragoste şi cu seriozitate de alţi bărbaţi, care, cum se întâmplă deseori, au aruncat un ochi pe ea. De ce nu le avertizează pe celelalte fete de răutatea bărbaţilor? Pentru că la celelalte fete nu este în joc propira dragoste de sine!
07] Eu aş vrea să aflu cu exactitate din caracterele diferitelor avertizări şi învăţături, pe care oamenii le spun reciproc, acele aşa spuse părţi slabe ale omului!
08] Nu degeaba a făcut marele Învăţător al nostru o remarcă cât se poate de adevărată pe munte despre acei corectori nerugaţi, care să nu spună imediat unui apropiat de-al său: 'Vino prietene, ca eu să-ţi scot aşchia din ochi!'. Ei trebuie mai întâi să fie atenţi, dacă nu cumva se află o pădure întreagă în ochiul lor! Dacă pe aceasta au scos-o cu ceva efort, de abia atunci ar avea dreptul binemeritat, să spună către un frate, dacă îi este pe plac, să i se scoată aşchia dn ochi!
09] Vezi tu, dragul meu prieten Gabi, aceasta este o morală, pe care eu nu vreau să ţi-o bag în cap cu forţa, aşa cum faci tu cu povestirile tale, cu toate că eu sunt de părerea, că în cele spuse de mine sunt doar foarte puţine lucruri care nu sunt adevărate!
10] Eu am vorbit acum şi voi începe să mânînc alt peşte! Dar între timp vei putea tu, dragul meu Gabi, să-i dai drumul limbii tale predicatoare! Dar totuşi, scuteşte-mă de înţelepciunea lui Salomo; căci pentru acest lucru nu avem încă amândoi păr pe dinţii noştri de lapte! Noi doi trebuie de fapt şi fim foarte bucuroşi, că încă mai trăim; dar pe Salomo, să-l lăsăm să fie un bărbat bun! Şi cântecele sale de laudă să le cânte cine o vrea; vocile noastre nu cred că vor ajunge pe acest pământ drag la o asemenea înălţime!>
11] Gabi pare puţin morocănos din pricina atacurilor despre Salomo, dar tace totuşi din gură, doar din frica sa faţă de Mine.

EV. 169. Capitol.

01] Vorbesc Eu către Siomn: <Colegul tău chiar este un prieten aşa mare lui Salomo? Şi ce înţelege el din cântecele lui Salomo de laudă? Spuneţi-Mi, cât de departe aţi ajuns voi cu aceasta!>
02] Spune Simon: <Domnul şi Învăţătorul acestui pământ şi al cerurilor! Dacă eu am voie să vorbesc aşa cum îmi este crescută limba, atunci eu voi vorbi cu drag; dar dacă eu trebuie să aleg cuvintele, atunci este gata totul la mine, - şi eu nu pot scoate vreun cuvânt din gură!>
03] Vorbesc Eu: <Vorbeşte, cum îţi este crescută limba; căci umorul şi glumele tale provin dintr-o sămânţă bună!>
04] Spune după aceasta Simon: <Ah, dacă aşa stau lucrurile, atunci cu siguranţă voi putea spune ceva! Dar bineînţeles, peste inteligenţa mea simplă nu va trece nimic; părerea mea nu va fi una nesănătoasă!
05] Tu, Domnul şi Învăţătorul nostru, ne-ai întrebat cât de departe am ajuns noi în cântecele de laudă! Ajută. Elias, eu nu am ajuns niciunde; căci vremea necesară pentru aceasta ar fi fost un

timp pierdut! Dar Gabi ştie deja pe de rost primul capitol. Încă mai mestecă şi mânâncă primul capitol şi de fiecare dată îşi umflă obrajii; dar despre sensul cuvintelor din primul capitol are el tot atâta habar, cât am eu despre cum arată fundul mării. Dar cel mai frumos lucru este, că primul capitol al cântecului se înţelege din ce în ce mai greu, cu cât mai des este citit! Şi dacă la sfârşit îl ştii pe de rost, atunci nu mai poţi înţelege chiar nimic!>
06] Spun Eu: <Dar cunoşti pe de rost primul capitol?<
07] A vorbit Simon: <Acesta – mi l-a recitat de atâtea ori, că din păcate îl ştiu şi eu deja pe de rost, spre marea mea supărare! Să vorbeşti cu nişte barbari este cu mult mai distractiv, decât să auzi recitalul unui cântec de laudă a lui Salomo. Cine găseşte totuşi ceva, acela trebuie să fie un copil al unor părinţi foarte curioşi. Eu personal, cred că este o nebunie! Cât de frumoase, adevărate şi bune sunt vorbele lui Salomo şi predicile sale, cu atât mai prost şi fără sens este cântecul său de laudă. Cine găseşte mai mult în aceasta decât în opera unui nebun, acela cu siguranţă are un creier foarte bolnav!
08] De exemplu, ce vrea să însemne: 'El să mă sărute cu sărutul gurii sale, căci dragostea ta este mai dulce decât vinul.' Cine este 'el' şi cine este 'eu' necunoscutul 'mă', care 'el' sărută cu propria gură!? Are 'el' ace şi alte guri străine pe faţa sa? Trebuie să fie atunci o fiinţă foarte ciudată!
09] Propoziţia următoare a acestui vers pare să conţină cererea din prima propoziţie; dar acolo apare 'el' în a doua persoană şi nu se poate ştii cu certitudine, că sub cuvintele 'dragostea ta', care este mai dulce decât vinul, se referă la acea dragoste a 'lui'. Dar dacă nu se ştie cine este 'el' şi cine este 'mă', de unde să se ştie atunci, cine este acela, a cărui dragoste în a doua persoană este mai dulce decât vinul?
10] Dar pe lângă aceasta nici dragostei nu-i este făcut un compliment frumos, dacă se spune,că este mai dulce decât vinul, dacă mai întâi acel vin nu este descris ca fiind unul excelent. Căci exisă doar nenumărate vinuri care sunt groaznice şi rele! Dar dacă dragostea este mai gustoasă sau mai dulce decât vinul, fără a face o diferenţă între calitate, atunci acea dragoste nu este chiar una într-adevăr minunată! În toate aceste vorbe este posibil să se afle ceva unic, dar eu nu găsesc aceasta pentru nimic în lume.
11] Spre a fi suficient pentru a arăta prostia mea cea mare vreau să lipesc şi cel de-al doilea verset de primul; acela sună aşa, dacă mintea mea nu-mi joacă feste: 'Ca să mirosim acest balsam bun; numele tău este un balsam răsturnat, de aceea te iubesc fetele.' După înţelegerea mea se potriveşte al doilea verset cu primul, aşa cum o casă se potriveşte cu un ochi! Ce fel de balsam este şi al cui? Cine să miroase acel balsam? Cum poate numele cuiva să fie un balsam răsturnat şi de ce trebuie să fie iubit mai ales de fete? Ce fel de fete sunt acestea?
12] De aceea pleacă, Salomo cel mare, cu tot cu înţelepciunea ta! Un cuvânt de la Tine, o Doamne, are pentru mine mai multă valoare decât mii de fraze înţelept rostite de Salomo! Dar acum am vorbit suficient de acest Salomo! O Doamne, eu te rog, ca Tu să mă scuteşti de celelalte verseturi; căci acestea sunt mult prea barbare!>
13] Vorbesc Eu: <Foarte bine, dragul meu Simon, ai putea tu să-Mi redai acele cuvinte de avertisment, pe care Eu le-am rostit către cei, care nu au vrut să coboare de pe munte din pricina dimineţii frumoase şi despre care tu ai fost de părerea, că nu au cu siguranţă vreun sens profund şi spiritual? Dacă îţi mai aduci aminte de ele, atunci mai spune-Mi-le o dată!>
14] Spune Simon, cu un chip puţin ruşinat: O Domnul şi Învăţătorul nostru, dacă mintea mea nu mă înşeală, acele câteva cuvinte au sunat aşa: 'Jos la mesele goale se află tot aceiaşi dimineaţă ca şi aici sus pe munte; pe scurtul drum în jos o veţi savura, iar jos o veţi savura de două ori mai mult. Trupurile noastre au nevoie de o întărire şi de aceea să mergem repede jos!' Eu cred că Tu, o Domnul şi Învăţătorul nostru, ai vorbit exact aşa?!>
15] Spun Eu: Foarte bine, dragul meu Simon! Tu ai redat identic acea propoziţie cuvânt cu cuvânt. Dar ce vei spune tu, dacă Eu voi zice acum către tine, că această propoziţie de avertisement grăită de Mine este identică spiritual, ca şi cele două verseturi rostite de tine din cântecul de laudă a lui Salomon?! Te poţi gândi tu la o astfel de posibilitate?>
16] Spune Simon: <Înainte ca eu să pricep aceasta, voi putea înţelege mai bine, că marea se va transforma mâine în cele mai frumoase pajişti. Căci ceea ce Tu, o Doamne, ai vorbit pe munte a fost limpede şi de înţeles şi noi toţi am priceput ceea ce trebuia să facem, adică să coborâm, să ne aşezăm cu bucurie la masă în această dimineaţă minunată şi să ne întărim trupurile cu micul dejun, bine pregătit şi de altfel foarte gustos! Cine nu a înţeles aceasta, acela trebuie să fie complet surd.
17] Cine înţelege cele două versete ale cântecului de laudă? Acestea sunt conform naturii, cum am arătat, o prostie mare! Dar dacă sunt aşa, cine mai poate într-adevăr să caute un sens spitritual şi înţelept? Acest lucru pare pe bună dreptate exact aşa, ca şi cum eu ar tebui să-mi imaginez un om, care este mai mult animal şi cât se poate de prostănac, că el este într-adevăr un Plato înţelept! Dar pe lângă aceasta, - totul este posibil, de ce nu şi acest lucru?! Eu spun aici ceea ce simt şi cred eu.>
18] Spun Eu: <Cu atât mai bine; căci cu cât mai imposibil ţi se pare ţie, cu atât mai minunat te va atinge după aceea răsărirea: dar un lucru mai este uimitor, că tu şi alţii ca şi tine nu vedeţi încă nimic cu ochii deschişi şi nu auziţi nimic cu toate că urechile sunt larg căscate! Dar să lăsăm aceasta deoparte! Pentru că tu cunoşti aşa de bine cântecul de laudă, spune-Mi pe lângă cele două versuri şi pe al treilea şi Eu voi fi atunci pregătit, să rezolv enigma acestei întrebări grozave spre mulţumirea ta!>
19] Spune Simon: <Vai de mine, chiar trebuie şi versul al treilea? Dar pentru Tine şi de dragul Tău o Doamne fac tot ce ceri de la mine; în rest eu pot să te asigur, că pur şi simplu îmi întoarce stomacul!

20] Versul al treila este într-adevăr întortocheat. Dacă memoria mea nu mă lasă, atunci sună cel de-al treilea vers cunoscut aşa:‵Trage-mă după tine, ca să putem fugi! Regele mă conduce în odaia sa. Noi ne bucurăm şi suntem binedispuşi de tine; noi ne gândim la dragostea ta mai mult decât la vinul tău. Cei credincioşi te iubesc.‵
21] Acesta este! Cine poate să-l mestece, acela să-l mestece! Dar dacă la început ar fi scris: ‵Trage-mă după tine, ca să pot fugi!‵ ; însă scrie :‵ca să putem fugi!‵ Cine este acela care trage după sine şi cine sunt acei ‚noi‵, care fug după aceea?
22] ‚Regele mă conduce în odaia sa.‵ Care rege, cel veşnic sau unul lumesc şi actual? Dar această propoziţie rămâne totuşi una dintre cele mai bune.
23] ‚Noi suntem bucuroşi şi suntem binedispuşi de tine.‵ Aici aş vrea eu să ştiu, cine sunt acei ‚noi‵ şi cine este acela de care se bucură aşa de mult!
24] În continuare se mai gândesc acei necunoscuţi la dragostea acelui necunoscut mai mult decât la vin, despre care nu se spune iarăşi, ce calitate are!
25] La sfârşit cine este acel ‚tu, pe care cei credincioşi îl iubesc? Oh, cel mai nesigur mod de a vorbi!
26] Ce om sărac este totuşi omul de până acest pământ! Cu nimic nu începe, de trăit trăieşte cu nimic şi în sfârşit termină totul cu nimic. Chiar dacă crede, că înţelege ceva în perioada mai bună şi mai iluminată a vieţii sale, dar ajunge din păcate cumva să audă cântecul de laudă a lui Solomon, atunci nebunia este deja pregătită; căci imediat ce un om este atenţionat de altul prin cuvinte sau prin scris, că înţelepciunea sa a ajuns la capăt, atunci chiar şi omul în sine este la capăt, trăieşte într-adevăr mai departe, dar ca un nebun, care nu mai este în stare să pricepă sau să mai înţeleagă ceva! Dacă un om a ajuns atât de departe ca şi mine, că nu vrea să ajungă mai departe, atunci se întoarce şi începe să vegeteze, la fel ca şi un animal. Dar la ce să te mai chinui pentru nimic şi iar nimic?!
27] Într-adevăr, Domnul şi Învăţătorul nostru, în decursul acestei nopţi ne-ai arătat lucruri pe acel munte, pe care nici un muritor nu le-a văzut vreodată pe acest pământ! Eu pricep şi înţeleg acum foarte multe lucruri. – Dar de ce nu înţeleg eu atunci înţelepciunea lui Solomon? Nu are voie omul s-o înţeleagă, sau este în adevăratul sens al cuvântului – cum pare la prima vedere – o nebunie mare, adică nu se poate înţelege vreodată? Sau se mai află unele secrete în aceasta, care sunt de mare valoare?
28] Dacă este vorba de una sau de cealaltă, atunci spune-mi! – căci doar pe Tine te cred şi ceea ce vei spune cu seriozitate despre aceasta; deoarece Tu poţi înţelege acest cântec de laudă, dacă se poate înţelege! Dar dacă tot cântecul de laudă este doar o farsă a înţelepciunii lui Solomon, atunci spune-mi şi eu voi arunca tot cântecul de laudă într-o groapă adâncă, ca locuitorii acesteia să studieze din el înţelepciunea lui Solomon!>

EV. 170. Capitol.

01] Vorbesc Eu: <Prietene, tu începi să devi puţin cam răutăcios cu glumele tale şi de aceea Eu vreau să-ţi spun ţie ceva, ce a spus o dată un pictor celebru unui pantofar! Dar la tine nu poate să fie acum altfel; căci după Solomon totul îşi are vremea sa pe acest pământ. Dar acum gândeşte-te bine şi cu multă voinţă, ca ţie să ţi se lumineze mai îndeaproape cântecul de laudă a lui Solomon şi cum este tot acelaşi lucru ca şi cele câteva cuvinte de avertizare rostite de Mine pe munte.
02] Solomon a descris în cântecul său de laudă nimic mai mult decât existenţa Mea actuală profetică în tot felul de imagini prin asemănări spirituale, pe om de la faptă la faptă, de la poziţie la poziţie şi de la rezultat la rezultat. Eu singur sunt subiectul lui; acel ‚el‵ şi ‚tu‵, acel ‚mă‵ şi ‚eu‵ sun doar Eu. Dar cine vorbeşte din Solomon cu Mine, este unicul spirit a aceluia şi la plural sunt spiritele popoarelor, care într-un anume fel se descriu prin spiritul de domnie a lui Solomon pentru unicul şi acelaşi scop şi prin urmare descriu o persoană cu morală.
03] Acolo unde scrie: ‚Să mă sărute cu sărutul gurii sale‵, înseamnă atât de mult: Domnul o să vorbească din propria Sa gură către mine, Solomon şi prin mine către poporul israelit şi prin acesta către toţi oamenii de pe acest pământ; Domnul să nu mai vorbească cuvinte pure de înţelepciune, ci cuvinte de dragoste şi de viaţă către mine! Deoarece un cuvânt de dragoste este un sărut al gurii dumnezeieşti către inima omului; şi de aceea spune Solomon: ‚El (Domnul) să mă sărute cu sărutul gurii sale!‵
04] Acum fiţi atenţi la propoziţia secundară unde scrie aşa: ‚Dragostea ta este mai dulce decât vinul‵, sau: Dragostea ta îmi este mie şi celorlalţi oameni mai de folos decât înţelepciunea ta. Căci sub cuvântul ‚vin‵ se înţelege tot timpul înţelepciunea şi adevărul.
05] Solomon descrie în prima propoziţie de rugăminte, atunci când se roagă pentru cuvântul dragoste, chiar şi în a treia persoană, că el este încă departe de Mine doar prin înţelepciunea pură; prin persoana a doua în propoziţia secundară, acolo unde motivul rugămintei din prima propoziţie este descris, vorbeşte Solomon deja de o apropiere mai mare a lui Dumnezeu pe drumul dragostei decât pe drumul înţelepciunii pure. Sărutul, adică dragostea, pentru care Solomon s-a rugat, o primiţi acum cu toţii de la Mine şi prin aceasta, dragul Meu Simon, ar trebui ca primul vers al cântecului de laudă să fie ceva mai limpede pentru tine, decât a fost cazul până acum!>
06] Spune Simon: <O Doamne, acum este clar şi cel de-al doilea vers şi eu am curajul să-i spun semnificaţia!>
07] Eu spun: <Fă aceasta şi noi vom vedea cum ai înţeles tu al doilea vers din lumina celui dintâi!>
08] Simon spune: <Acesta ar însemna aşa mult ca şi: Doamne, dar dacă Tu mă săruţi cu sărutul gurii Tale, cuvântul Tău devine dragoste, adică un adevărat balsam al vieţii, atunci fie ca acel

balsam, aceste cuvinte dumnezeişti şi de dragoste, să fie înţelese de toată lumea. Căci frecvent se spune în loc de ‚a înţelege‛ ‚a mirosi‛. Deseori se spune: ‚Miroşi tu, încotro mă îndrept eu?‛ sau: ‚El a mirosit balsamul sau frigarea!‛

09] Acum eşti Tu, o Doamne, la noi, ca şi după acea rugăminte a lui Solomon din primul vers! Noi avem numele Tău, cuvântul Tău sfânt de dragoste, care este mai minunat decât înţelepciunea pură a lui Solomon! Noi avem acum în faţa noastră balsamul răsturnat, numele Tău, dragostea Ta, cuvântul Tău sfânt de viaţă, totul se află limpede în faţa noastră.

10] Deci, acele fete, care te iubesc din această pricină, suntem evident tot noi, din punctul de vedere al înţelegerii noastre mărginite! Căci o fată, o fiinţă minunată, nu este chiar fără minte sau înţelegere, dar despre o înţelepciune bărbătească mare nu poate fi vorba, cel puţin nu în general. De aceea este evident că noi suntem acele fete, care te iubesc pe Tine, o Doamne, peste măsură, pentru că noi pricepem cuvântul Tău de dragoste, adică pentru noi este un balsam răsturnat, cu mirosul caruia ne alinăm. – Spune-mi, o Doamne, dacă după primul vers eu am priceput corect cel de-al doilea!>

11] Spun Eu: <Întru totul corect şi adevărat! Acest cântec de laudă poate fi foarte uşor priceput, dacă cineva ghidează primul vers pe drumul asemănărilor. Dar pentru că tu ai înţeles cel de-al doilea vers, încearcă tu, să vezi ce poţi face cu al treilea; poate că şi acolo tu vei nimeri cuiul în cap!>

12] Spune Simon: <O Doamne, acum am curajul necesar pentru tot cântecul de laudă! Dar cel de-al treilea vers se află după al doilea în faţa mea atât de limpede ca şi cea mai minunată dimineaţă!

13] ´Trage-mă. O Doamne, după Tine, şi atunci noi vom fugi!’Ce altceva poate să tragă spiritual, decât dragostea!? Şi urmarea este, că cei, care sunt învăţaţi şi traşi cu dragostea, pricep şi înţeleg într-o clipă mai multe, adică de aceea ei fug în creşterea recunoaşterii, decât cei care parcurg în mulţi ani înţelepciunea cea rece şi usactă. Persoana simplă din prima propoziţie este doar una morală şi în propoziţia secundară este împărţită în mai multe persoane, care evident suntem noi şi după noi întreaga ţară Israel, iar la sfârşit chiar totul ce se numeşte om pe acest pământ.

14] Regele, Veşnic cel Sfânt mă introdudce pe mine şi pe noi toţi în cămara de viaţă prea sfântă şi luminoasă de dragoste a inimii Sale mult prea sfinte! Şi noi ne bucurăm şi suntem peste măsură de bucuroşi din pricina Ta şi ne gândim de o mie de ori mai mult la dragostea Ta de Tată decât la toată înţelepciunea rece şi usactă! Doar în dragostea Ta suntem umili şi cu inima răsărită şi credincioasă; noi suntem prin aceasta credincioşi şi te iubim, o Doamne, întru totul în credinţa noastră cea mare.

15] Dimineaţa înţelepciunii, referitor la cea de pe munte, este într-adevăr minunată şi frumoasă: dar aici jos, la mesele de dragoste festive, în odaia mare şi sfântă din inima Ta prea sfântă de Tată se află bineînţeles tot aceiaşi dimineaţă a vieţii adevărate. Sus pe munte noi am savurat, adică încă iniţiaţi în adevărata recunoaştere, această dimineaţă minunată şi strălucitoare a vieţii; dar acolo nu s-au aflat nişte mese care să fie împodobite cu mâncare gustoasă şi hrănitoare.

16] Nouă ne-a plăcut lumina înţelepciunii profunde; dar Tu ai mai văzut în unii sămânţa întunericului, în pământul inimii care a început să răsară şi de aceea ai spus cu nişte cuvinte de dragoste:’Copilaşilor, jos în adâncurile umilinţei se află tot aceiaşi dimineaţă! Coborâţi drumul cel scurt de la îngâmfare, care de obicei este o urmare a unei în ţelepciuni pure, spre adâncimile umilinţei a dragostei şi voi veţi savura tot aceiaşi dimineaţă luminoasă! Şi jos în adâncurile dragostei se află aceasta ca şi aici, iar voi îl veţi savura de două ori mai mult; căci acolo nu numai că se află aceiaşi lumină, ci în dragoste şi în umilinţă se află acasă izvorul luminii şi a vieţii de dragoste! Jos se află mesele pline care folosesc spre întărirea, hrănirea şi menţinerea vieţii în întregime!’

17] Acolo, o Doamne, ne-ai tras Tu pe noi cu adevărat sărutare a gurii Tale sfinte şi noi nu am mai stat pe gânduri, ci am alergat după Tine şi te iubim ca fiind nişte adevăraţi credincioşi în toată dragostea şi umilinţa! – Doamne, am înţeles şi am relatat eu corect acest lucru şi am ghicit sensul interior a cuvintelor Tale de avertisment rostite sus pe munte?>

EV. 171. Capitol.

01] Spun Eu: <Foarte corect! Dacă Eu Însumi ţi-aş fi explicat versurile cântecului de laudă şi aş fi comparat cuvintele de avertizare, pe care Eu le-am rostit pe munte, atunci Eu aş fi folosit tot aceleaşi cuvinte. De aceea tu ai explicat acest lucru spre marea Mea mulţumire. Dar pentru că ai devenit cel care explică cântecul de laudă, atunci tu ai putea să încerci aceasta mai departe cu următoarele versuri din primul capitol! Sau vrea altcineva dintre voi aceasta şi crede că este în stare?>

02] Spun toţi: <Doamne, noi nu putem să facem aceasta, cu toate că nouă ni se pare de parcă am putea!>

03] Spune Simon: <O Doamne, acum eu nu mai am vreo dificultate; deodată înţeleg totul foarte bine şi cu siguranţă cât se poate de corect!

04] Un alt vers este: ‛Eu sunt negru, dar iubitor, voi fiice ale Ierusalimului, ca şi colibele din Kedars, ca şi covoarele lui Solomon.’ Aceasta frază tradusă în limba naturală nu poate spune nimic altceva decât: ‛Eu, Domnul, care sunt acum în lume la voi oameni îngâmfaţi şi orbi, sunt pentru mulţi dintre voi un necunoscut şi respins întru totul de lumea voastră înaltă, dar în Mine sunt totuşi plin de tandreţe şi umilinţă, răbdare şi dragoste faţă de voi, cei care sunteţi fiicele Ierusalimului!’

05] Şi cine sunt fiicele din Ierusalim? Acestea sunt, îngâmfarea, mândria, dorinţa de a domni şi de a avea a urmaşilor lui Abraham; acestea sunt fiicele împodobite din Ierusalim, care îl desconsideră pe acela, care este în faţa lor un domn negru, primul om al tuturor oamenilor, dar care este totuşi

milostiv şi bun şi mai iubitor decât acele colibe din Kedras (Kai-darz) care pe dinafară arată sărăcăcios, dar care pe dinăuntru sunt totuşi echipate cu tot felul de comori spre împărţirea celor care sunt cu adevărat suferinzi şi la anaghie şi care este chiar şi mai minunat decât covoarele preţioase ale lui Solomon, care pe dos erau făcute dintr-o stofă gri închis, dar pe faţă erau făcute din mătase indiană scumpă, care era ţesută cu cel mai fin aur.
06] Mai departe scrie: 'Nu vă uitaţi la mine, că sunt aşa de negru (în faţa voastră, fiice din Ierusalim); căci soarele (mândria voastră lumească) m-a ars (în faţa chipului vostru lumesc cel mândru)! Copiii mamei mele se ceartă cu mine.' Cine altcineva poate să fie o mamă în Tine, o Doamne, decât înţelepciunea Ta ca veşnică, aşa cum Tatăl din Tine este dragostea cea eternă?! Mama Ta este la fel cu ordinea cea veşnică, cu care Tu, o Doamne, ai umplut spaţiul nemărginit cu copiii care sunte numelţumiţi şi prin ordinea aceasta reiese dezordinea printre copiii din Israel.
07] Căci această ordine sfântă 'este aşezată spre a fi paznicul dealului de vie', adică: voinţa Ta amestecată cu toate puterile Tale cereşti i-a dat omului această ordine prin porunci, ca prin ele dealurile de vie, adică comunităţiile oamenilor, să rămână în ordinea cerurilor.
08] 'Dar dealul de vie, pe care eu l-am avut, nu m-a protejat!'Aceasta înseamnă aşa de mult ca şi: 'Adâncimile şi înălţimile mele dumnezeieşti şi veşnice le-am aşezat deasupra curentului!', - ceea ce este o dovadă certă pentru fiecare, sper, prin prezenţa Ta reală aici. Tu ai părăsit cele mai înalte şi mai de nepătruns ceruri, pentru a apărea aici umil, adică negru în faţa copiilor de pe acest pământ şi pentru a conduce pe cei cu adevărat săraci în odaia Ta, adică în coliba cea dreaptă din Kedars. – O Doamne, spune-mi, dacă eu am explicat aceste două vresuri bine!>
09] Spun Eu: Foarte bine; de aceea mai spune-ne şi cel de-al şaselea vers pe lângă cele cinci!>
10] Spune Simon: <Pentru Tine voi avea în veci dragoste deplină şi mulţumiri fierbinţi, că Tu, o Doamne, mă consideri demn prin mila şi dragostea Ta, să dezvălui în faţa celora care te iubesc nişte secrete profunde, care, de când au fost scrise, nu au fost pricepute de nimeni! Sufletul meu se bucură peste măsură din pricina acestei mile. Dar de aceea nu există mândrie în mine; chiar din contră, eu devin din ce în ce mai umil, cu cât mai mult încep să pricep totul Tău desăvârşit şi nimicul meu cel mare. Dar Tu, o Doamne, şti, că eu am avut tot timpul de-a face cu umorul cel bun şi vinul delicios mă îndeamnă mai mult, iar de aceea la al şaselea vers nu am încotro, cu toate că este serios, să mă lipsesc de puţin umor!>
11] Vorbesc Eu: <Vorbeşte aşa cum îţi sunt crescute inima şi limba!>
12] Vorbeşte Simon mai departe: <Dacă Solomon ar fi avut ocazia sau sufletul său plin de înţelepciune, să se afle aici, în mijlocul nostru, atunci cu siguranţă nu ar fi scris acest al şaselea vers; căci în versul al şaselea spune Solomon: 'Spune-mi, tu, cel pe care sufletul meu îl iubeşte, unde te afli, unde te odihneşti amiaza, ca eu să nu mă tot duc încoace şi încolo la turma ucenicilor tăi!' Căci atunci te-ar fi găsit Solomon şi prin el sufletul poporului, oile Tale care pasc dimineaţă, la amiază seara şi chiar şi în miez de noapte; adică tot timpul înfăptuid ceva şi nu doar odihnindu-se amiaza!
13] Eu cred, că amiaza veşnică a odihnirii Tale – care este un timp nemăsurat de lung, în care Tu nu ai avut de-a face cu oamenii aşa ca şi acum, ci i-ai lăsat în grija cenicilor Tăi, care au devenit din ce în ce mai proşti şi mai mândri – s-a terminat acum şi o dimineaţă nouă a vieţii a răsărit, iar cine te-a recunoscut, nu te va mai căuta încoace şi încolo la ucenicii Tăi care au devenit cât se poate de leneşi şi de proşti.
14] Ce părere ai Tu, o Doamne: am nimerit eu măcar în trecere sensul cel drept a acestui vers?>
15] Vorbesc Eu: <Cât se poate de bine, chiar şi cu umorul pe care tu l-ai băgat în acest discurs foarte bine! Dar pentru că noi am văzut acum, că şi cântecul de laudă a lui Solomon poate fi înţeles şi tu, Simon, ţi-ai format o cu totul altă părere, să înceapă corectorul tău Gabi să ne mai spună câte ceva; ceea ce Eu vreau să aud din gura lui este motivul, pentru care a fost atât de pornit cu cântecul de laudă a lui Solomon, fără ca el s-o înţeleagă măcar puţin! – Gabi, deschideţi de aceea gura şi spune ceva!>

EV. 172. Capitol.

01] Aici se ridică Gabi, se închină adânc şi începe să vorbească cu o voce atât de nesigură, care le răpeşte romanilor, ce în rest erau foarte serioşi, un mic zâmbet: <O Domnul şi Învăţătorul nostru! Eu nu am căutat niciodată fala; căci această trăsătură nu mi-a aparţinut vreodată şi de aceea caut cu atât mai puţin aici şi de aceea eu mai degrabă nu vreau să vorbesc nimic şi stau liniştit! Acum sunt deja la capăt cu discursul meu!>
02] Spune deodată Simon la toate acestea: <Oho, ce se întâmăplă acum? Tu ai vorbit de obicei foarte mult, peste tot ai vrut să reieşi ca fiind principalul vorbitor şi nu te-ai retras de la o astfel de ocazie?! Ciudat, foarte ciudat!>
03] Spune Gabi: <Ceea ce eu fac, fac eu şi de aceea tu nu trebuie să-ţi faci griji de nimic!Să vorbeşti doar printre oameni este uşor; dar aici este prezent Dumnezeu şi mai mulţi îngeri şi de aceea nu ar trebui ca vreo voce omenească să devină prea tare, ci să tacă cu modestie şi cu umilinţă! Eu mă numesc Gabi, cel tăcut, nu Simon, cel care vorbeşte mult!>
04] Spune zâmbind: <Aha, hinc iliae lacrimae (de acolo aceste lacrimi!)! Uite, uite, acest bărbat tânăr nu caută fala dar totuşi pare foarte supărat, pentru că, colegul său Simon ţi-a făcut pe plac, o Doamne, prin explicaţia cântecului de laudă a lui Solomon! Să ştiţi, că acest lucru nu-mi place la Gabi!>
05] Chiar şi micuţa Jarah începe să vorbească: <Nici mie nu-mi place! Căci atunci eu mă bucur foarte tare, dacă observ, cum dragostea şi mila Domnului a început să se desfacă miraculos în

sufletul ciuva; dar ocolirea de la subiect a unui suflet nu este frumos. Cine este chemat de Domnul să vorbească, însă nu vrea din cauza pudorii false şi care spune că nu caută mândria, acela se minte pe sine şi pe toţi ceilalţi, iar minciuna este ceva oribil!>
Spune iarăşi Simon: <De aceea ridică-te şi vorbeşte normal şi dă-i Domnului un răspuns la întrebarea Sa prea sfântă!>
07] Arunci Gabi se ridică iarăşi şi îşi cere scuze, că mai înainte şi-a deschis prosteşte gura în faţa Domnului. El ar vrea să răspundă acum, dacă Domnului i-ar fi pe plac.
08] Eu: <Deci, vorbeşte! Căci întrebarea pe care Eu ţi-am pus-o nu am luat-o înapoi ca şi nu mai fie valabilă; chiar din contră, toţi aşteptăm un răspuns modest din partea ta! De aceea vorbeşte şi spune-ne ceea ce ştii!>
09] Spune Gabi: <Deoarece întrebarea mi-a fost pusă în legătură cu dragostea mea faţă de cântecul de laudă a lui Solomon, cu toate că eu nu am înţeles nimic, vreau să dezvălui motivul iubirii mele, cu toate că la sfârşit trebuie să mărturisesc conform adevărului, că eu nu am avut nici un fel de motiv, adică, aceasta înseamnă, un motiv întemeiat, atâta vreme cât eu vorbesc de un motiv; pentru că ceea ce este prostesc şi rău nu poate fi privit niciodată ca un motiv adevărat al comportării, pentru că ceea ce este rău este pur şi simplu nisip, care nu poate fi niciodată folosit ca loc de construire al unei case, spiritual sau natural. Deci, care a fost de fapt motivul de bază al dragostei mele exagerate faţă de cântecul de laudă a lui Solomon? Nimic altceva decât o mândrie şi o prostie vizibilă pentru mine!
10] Eu nu am vrut să contez numai la colegii mei ca fiind un cunoscător al Scripturii, ci şi la toţi ceilalţi oameni şi din toată Scriptura eu mi-am ales acest cântec, de care eu eram convins, că nu putea fi înţeles de toată haita de cărturari iar cu atât mai puţin de mine însumi. Eu însă am fost foarte şmecher şi în aparenţă am fost cât se poate de inteligent, serios şi înţelept.
11] Deseori am fost întrebat, atunci când mă vedeau oamenii cum citeam cu un chip serios şi bucuros acel cântec de laudă, dacă eu puteam înţeege într-adevăr misterul de nedesluşit al cântecului. Răspunsul meu era scurt: 'Care nebun ar citi tot timpul ceva, ce el nu ar înţelege de fel?! Dacă nu aş înţelege misterul înalt al cântecului, aş fi eu oare nebun, să-l citesc şi ceea ce am citit mi-ar atinge persoana, dacă eu nu aş înţelege la fel ca şi voi?!' Au încercat să intre în mine, am fost rugat, da, au venit chiar şi cu ameninţări, ca eu să dezvălui cunoaşterea mea măcar preotului suprem. Dar toate acestea nu au folosit la nimic; căci eu am putut să mă scot cu vorba şi cu tot felul de scuze şi de aceea nu am putut fi împis, să dezvălui secretul meu, ceea ce a fost cu atât mai uşor. Că eu nu posedam într-adevăr nici un fel de secret.
12] Doar Simon, fiind prietenul meu cel mai intim, a ştiut, dar numai în parte, cum stăteau lucrurile cu înţelepciunea mea salomeică. El mi-a spus deseori acest lucru şi mi-a dovedit, că, cu acest cântec a lui Solomon mă prostesc doar pe mine sau întreaga lume. 'Căci', mi-a spus el deseori, 'cu cunoaşterile şi experienţele tale reduse în toate domenile, vei înţelege tu oare chiar acest cântec de laudă, doar pentru că l-ai învăţat cu mult chin pe de rost?!' Doar, eu am încercat să-l conving măcar pe jumătate, că am o preferinţă mare pentru secretele încurcate, profunde şi neclare, pentru că îmi imaginez că se află ceva cu totul măreţ în spatele acestora. Acest lucru m-a crezut la sfârşit Simon; dar el s-a înşelat amarnic. Căci în interiorul meu am fost un duşman înrăit al înţelepciunii salomeice, prin care a devenit el la sfârşit un slujitor al idolilor.
13] Acum nu am mai vrut să mint pe cineva, dar nu am vrut să mă dezvălui în acest fel, că mai înainte a încercat să mint oamenii, pentru a ajunge, vorbin deschis, cândva un bun fariseu, ceea ce cu siguranţă nu a fost ceva mic, deoarece acest gând l-am alungat cu trei zile în urmă; căci cu cât este un fariseu mai şmecher şi mai mincinos, cu atât mai mult respect are el în templu.
14] Eu nu am mai vrut să mă gândesc la această prostie şi în secret am vrut să-i dau drumul cu totul; dar pentru că am fost poftit de Tine, o Doamne, să dezvălui aceasta, am rostit eu conform adevărului totul şi acum ştie fiecare cum au stat lucrurile cu mine şi cum stau în această clipă. În acest caz am fost foarte încăpăţânat şi de aceea nu s-au putut începe prea multe cu mine; dar acum mă aflu în ordinea cea dreaptă, recunosc unica lumină adevărată a vieţii şi nu voi mai încerca să mint vreodată pe cineva.
15] Dacă m-am comportat puţin mai urât în prezenţa Domnului, atunci te rog mai întâi pe Tine, Domnul meu să mă ierţi din adâncurile vieţii mele, cât şi toţi ceilalţi prieteni ai Tăi de la mic la mare! Deoarece prin prima tăcere eu nu am vrut să fac vreun rău cuiva, ci am încercat să acopăr puţin vechea mea ruşine. Dar aceasta nu a mers aici, în faţa ochilor Tăi sfinţi şi atotvăzători şi de aceea eu m-am arătat, cum am fost şi cum sunt eu acum. Prin aceasta eu mi-am terminat discursul împotriva persoanei mele şi mai departe eu nu ştiu ce să spun.>

EV. 173. Capitol.

01] Spun Eu: <Acest lucru a fost pentru tine cât se poate de bun, că te-ai dezvelit întru totul; dar lăsând aceasta deoparte mai trebuie să ne spui un lucru aşa cum este, - dar nu din cauza Mea, ci doar din cauza ta! Iată, atunci când tu ai intrat în templu, nu ai crezut atunci în nici într-un Dumnezeu, deoarece ai început să înşeli şi ţi-ai îndreptat toate simţurile numai spre aceasta, ca să devi un adevrat fariseu uns cu toate alifiile? Nu ţi-a spus nimeni vreodată, că un fariseu este un urmaş preot şi slujitor a lui Dumnezeu de la Aron şi nu un înşelător mândru şi egoist de oameni? Cum ai putut să laşi să răsară un astfel de sentiment rău în pământul inimii tale?
02] Nu este scopul oamenilor, ca peste tot unde este posibil, nu doar cel mai frumos motiv de bază a vieţii, pe care chiar şi vechii înţelepţi păgâni l-au ţinut cu onoare?1 Nu a spus un Socrate: 'Dacă vrei tu, omule, să înveţi să respecţi zeii în trupul tău muritor, atunci fii de folos fraţilor tăi; căci ei

sunt ca tine nişte capodopere minunate a zeiilor! Dacă iubeşti oameni, atunci jerfeşti tuturor zeilor care sunt buni, iar cei răi nu te vor putea pedepsi din această pricină!' Romanii spun: 'Trăieşte cu onoare, nu fă rău nimănui şi dă fiecăruia ceea ce îi aparţine!' Iată, aşa gândesc romanii, care au fost nişte păgâni; cum ai putut tu să prinzi un astfel de concept, deoarece eşti un evreu?
03] Nu te-ai putut gândi nici măcar puţin, că mai trebuie să existe un Dumnezeu, care nu vrea nimic altceva decât binele şi care nu a creat oamenii doar pentru timpul scurt al acestei vieţi, ci pentru veşnicie?!Uite, despre acest lucru tu trebuie să-Mi dai socoteala amănunţită şi trebuie să spui totul! De aceea vorbeşte acum!>
04] Spune Gabi: <Dumnezeul, Domnul şi Învăţătorul din vecii vecilor, dacă aş fi avut vreodată ocazia, să aud doar a suta parte, din ce am auzit eu în aceste trei zile cât se poate de ciudate, atunci cu siguranţă nu aş fi avut eu astfel de gânduri; dar – exemplele ademenesc -, ceea ce au aflat şi romanii – eu am avut astfel de exemple şi monstre în faţa mea, care erau mai rele decât este răul în sine! Şi aceste exemple şi monstre se simţeau foarte bine, adică atunci se simţeau şi mai bine, cu cât mai mult posedau ei arta, să înşele şi să prostească foarte tare poporul.
05] Căci ei spuneau: Natura – nu Dumnezeu, care nu este nimic mai mult decât un mit vechi a oamenilor – le-a arătat deja în leagăn oamenilor mai luminaţi, că dacă unul dintre aceştia, dacă vrea să trăiască într-adevăr bine, să se folosească mai ales de prostia oamenilor; cine nu înţelegea aceasta, acela va rămâne un prostănac întreaga sa viaţă şi să nu rămână sau să fie mai mult decât un animal de povoară omenesc înzestrat cu înţelegere şi care să se hrănească din spini şi scaieţi şi care se să odihnească pe buruieni!
06] Fiind un învăţător al poporului trebuie mai ales pus accentul, că acele animale de povoară omeneşti să rămână şi să poposească în acea credinţă dictată de voi! Atâta vreme cât acest lucru este făcut, vor trăi destul de bine acei oameni spirituali; dar imediat ce acestora li se va arăta adevărul, atunci vor trebui acei oameni spirituali să ia în mână sapa, arşeul şi plugul şi cu sudoarea pe chip ei vor trebui, să-şi câştige pâinea cea tare.
07] Omul adevărat trebuie să ajungă cel puţin până acolo, ca el să fie privit de acei oameni de povoară ca fiind cel puţin pe jumătate un dumnezeu. Dacă a ajuns la această performanţă, atunci să-şi închidă lumina ca şi într-un mormânt egiptean şi aşa el să se înconjoare de tot felul de lucruri false şi de un miros îmbietător; atunci acei oameni de povoară vor începe pur şi simpul să se roage spre unul ca acesta, iar acest lucru se va întâmpla cu atât mai mult, dacă din când în când îi arată că îi este aparent de ajutor. Pe scurt, el va trebui să poată dovedi de la bază, dar cât se poate de fals acestor oameni, că este spre binele lor nemărginit, dacă este învineţit sau chiar omorât în bătaie de un astfel de aşa zis dumnezeu!
08] Să li se dea legi crunte şi ca sancţuini să se pună cele mai mari şi mai rele pedepse materiale şi să i se spună celuia care se ţine de acestea ca are doar câteva avantaje pământeşti, dar cu atât mai multe în veci după moartea care va urma, - şi aşa va sta unul dintre aceştia ca un adevătrat om în faţa unor astfel de oameni-animale de povoară! Dacă urmaşii ar înţelege, să menţină această clasă de oameni joasă în prostie şi în noapte, atunci nici chiar după mi de ani aceştia nu vor pătrunde în lumină; dar dacă nu se vor descura ca cu aceasta, atunci ei vor trebui să fugă într-o bună zi cât mai departe ca fiind nişte înşelători ai omenirii!
09] Moise şi Aron au fost astfel de oameni adevăraţi, care prin înţelegerea şi priceperea lor vie şi prin multe lor cunoaşteri au aflat imediat slăbiciunile poporului israelit, s-au ridicat spre a fii conducătorii şi cei care aduc bucuria acestui popor şi prin minciuni bine gândite au prostit atât de bine poporul, că chiar şi în ziua de astăzi mai este tot aşa de prowst, cum a fost cu aproape o mie de ani în urmă la poaele muntelui Sinai şi cum va rămâne încă mulţi mi de ani de acum înainte. Dar în fond este totuşi o binefacere pentru popor; căci omul este de la începutul începutului o bestie leneşă şi de aceea trebuie condus cu o mână de fier şi zbicuit cu biciuri spre a fi bun!
10] Doamne, ceea ce eu am spus aici, nu este un produs al imaginaţiei mele, ci adevărul deplin! Aceasta este gândirea interioară a unui fariseu despre revelaţia dumnezeiască, care este cu atât mai valoroasă, cu cât este mai neînţeleasă. Cântecul de laudă a lui Solomon are chiar şi misterul dorit; chiar şi profeţii împreună cu Moise au rostit multe lucruri folositoare! Şi acesta fost un motiv în plus, pentru care m-am aruncat atenţia asupra acestui cântec de laudă.
11] Eu am ajuns acum la sfârşit şi cred, că am putut să dovedesdc îndeajuns de mult, că a fost pur simplu imposibil să gândesc altfel mai devreme; căci aşa cum este învăţătura, aşa este şi omul, iar tot aşa este şi voinţa şi lucrarea sa! Eu pot să privesc cu dispreţ în urmă la o astfel de învăţătură diavolească, acest lucru se înţelege de la sine! Dar eu aştept de la Tine, o Doamne, ca Tu, prin dragostea şi înţelepciunea Ta, să poţi să-mi ierţi această gândire şi aceste acţiuni pe care eu ţi le-am relatat mai devreme!>
12] Spun Eu: <Cum aş putea să-ţi mai spun ceva, deoarece tu însuţi ai scos din tine această lucrare diavolească? Şi chiar din acest motiv te-am lăsat Eu să spui totul cu voce tare în faţa noastră, ca inima ta să devină întru totul liberă şi ca tu să aparţi în profunzime şi pe deplin de adevărul întreg! Dar pe lângă aceasta Eu am făcut legătura, ca toţi cei prezeţi aici să audă de la nişte martori credincioşi, cum este situaţia în ziua de astăzi a fariseilor şi cum a fost prin urmare necesar, ca Eu Însumi să vin personal în lume, ca să nu piară şi să se strice întreaga omenire. – Dar acum vă asemănaţi iarăşi voi doi şi Simon poate să spună acum părerea lui interioară despre Mine tuturor!>

EV. 174. Capitol.

01] Spune Simon: <O Doamne, cu aceasta termin eu repede şi foarte uşor! Tu şi Fiul din Dumnezeu în Duh şi în faţa noastră eşti în acelaşi timp Dumnezeu cât şi om, Tu eşti din Tine singurul din cer, cât şi pe acest pământ. Nu se aseamănă nimeni cu Tine în tot spaţiul nemărginit! Un înger nu supune niciodată voinţa unui om; dar dacă Tu îi faci chiar şi cel mai mic semn, atunci într-o clipă de neobservat săvârşeşte el voinţa Ta. Ceea ce Tu vrei, se întâmplă; un cuvânt rostit de Tine este o faptă desăvârşită!
02] Ochiul Tău poate vedea într-o clipă toată creaţia materială şi spirituală. Gâdurile cele mai ascunse a îngerilor îţi sunt cunoscute, aşa de parcă le-ai fi gândit Tu, iar ceea ce gândim în interiorul nostru noi, oameni săraci şi muritori, poţi vedea Tu mai limpede, decât vedem noi acest soare care luminează aşa de frumos. Tu cunoşti tot ce ţine secret marea în adâncimile ei, Tu cunoşti numărul nisipului din mare, acela a stelelor şi acela ce poartă acestea, da, chiar şi numărul ierbii de pe acest pământ, a plantelor, a tufişurilor, a pomilor şi numărul spiritelor din tot spaţiul nemărginit îţi este mai cunoscut decât îmi este cunoscută mie cifra unu! Dacă nu cred acest lucru cu putere, ci îl ştiu cât se poate de bine, atunci nu va fi greu să spun: Doamne, aceasta este părerea mea interioară despre Tine, cât te-am putut eu cunoaşte în aceste trei zile! Eu nu ştiu ce altceva aş mai putea spune!>
03] Spun Eu: <Dar cu ziua de astăzi vă aflaţi voi mai mult de trei zile în compania Mea! Cum poţi să vorbeşti tu doar de trei zile?>
04] Spune Simon: <Doamne, ce mă interesează pe mine zilele materiei?! Eu număr doar acele trei zile spirituale ale recunoaşterii; acestea sunt în primul rând adevărata recunoaştere a materiei, în al doilea rând recunoaşterea fiinţei sufleteşti şi în al treilea rând recunoaşterea a ceea ce este pur spiritual. Acestea sunt cele trei zile adevărate ale vieţii, de când ne aflăm noi la Tine!>
05] Spun Eu: <Ah, acest lucru este bineînţeles cu totul altceva! Cu aceasta sunt Eu cât se poate de mulţumit de tine: căci în recunoaşteri eşti tui acum acasă, - dar încă nu complet cu recunoaşterea ta proprie în interior! Şi aceasta este o părere, pe care tu ai gândit-o despre Mine, nu chiar din interiorul tău; acolo se mai află ceva, iar acesta trebuie să apară la lumina zilei! Este doar o mică sământă temporară de dubii la persoana Mea, - şi iată, chiar şi acea sământă trebuie să iasă din tine, căci altfel cu timpul va începe să răsară şi va creşte spre a fi o pădure întreagă de dubii în inima ta, care cu greu se va putea stârpi de acolo! Uită-te adânc în inima ta, iar tu vei găsi acea sământă rea în tine!>
06] Simon se uită cât se poate de mirat la Mine şi la toţi ceilalţi colegi de masă, se gândeşte puţin şi după un timp începe să vorbească aşa: <Doamne, într-adevăr, eu pot să caut cât vreau şi unde vreau şi eu tot nu pot găsi nimic!! Căci orice dubiu care apare în mine despre Tine le alung într-o clipă şi de aceea nu există nici unde vre unul!>
07] Eu spun: <Şi totuşi – gândeşte-te mai bine şi îl vei găsi!>
08] Spune Simon: <Doamne, Tu mă înfricoşezi de persoana mea! Să fiu eu oare în secret un monstru? Eu pot să fac şi să mă gândesc la orice şi totuşi nu pot găsi nimic, care să se asemene măcar din depărtare a ceea ce Tu, o Doamne, vrei să fie în mine! În ce sau prin ce fel aş mai putea eu avea dubii sau cel puţin care ar fi motivul?>
09] Spun Eu: <Dar prietenul Meu Simon, uită-te la Mine! Arăt Eu într-adevăr atât de rău sau dornic de pedeapsă, că tu nu ai curajul, să recunoşti cu voce tare, ceea ce îţi este deja pe limbă?>
10] La aceste cuvinte ale Mele se sperie complet Simon şi spune: <Dar Doamne! Trebuie şi acest amănunt, a cărei exprimare cu voce tare mi se pare ciudat, să fie rostit cu voce tare?
11] De gândit se poate gândi omul la unele lucruri; da, el nici măcar nu se gândeşte intenţionat sau de la sine! Gândul apare de undeva suflat în inimă şi rămâne deseori un timp acolo agăţat; în sfârşit pleacă mai departe şi de abia îşi mai aduce omul aminte de el. Şi tot aşa se pare că acest gând de îndoială a intrat de undeva în inima mea şi eu l-am gândit, dar l-am alungat imediat, deoarece eu port în inimă şi în cap mii şi mii de dovezi împotriva acestuia. De aceea nu mi se pare necesar ca acest gând să fie rostit cu voce tare. Dar dacă Tu, o Doamne, ţii neapărat, atunci, eu vreau să-l rostesc cu voce tare. – Dragi prieteni mari ai Domnului, ascultaţi aşa, cum eu deja l-am alungat din minte!
12] Deci aşa sună acest gând: Deoarece de când eu am venit aici am văzut tot timpul de partea Domnului acea fată frumoasă şi minunat construită, a intrat în interiorul meu, dar de la sine, un gând bineînţeles foarte nostim, prin care m-am întrebat dacă Domnul poate să fie şi îndrăgostit sexual, cel puţin atâta timp, cât El se află pe acest pământ în carne! Dar dacă aşa stau lucrurile, cum ar arăta atunci spiritualitatea Sa cea pură? Dumnezeu poate să-şi iubească cu puritate toate făpturile Sale; dar poate şi sexual o fată extraordinar de frumoasă pe acest pământ, - să neg sau să confirm acest lucru a fost cât se poate de greu pentru inteligenţa mea, cu toate că eu am strigat spre sufletul meu: 'La El poate dragostea să fie pură la cel mai înalt nivel, chiar şi una, pe care noi oamenii am numi-o necurată!'
13] Doamne, acest lucru este acela pe care Tu ai vrut să-l auzi de la mine! Dar acum am terminat cu toate seminţele şi răsadurile, iar Tu, o Doamne, fă cu acesta ceea ce vrei! Sau mai vede ochiul Tău dumnezeiesc atotvăzător altceva în interiorul meu? Dacă se mai află ceva acolo înăuntru, ce eu nu pot vedea, atunci, o Doamne, atrage-mi atenţia şi eu voi ieşi cu totul la ieveală fără frică!>

EV. 175. Capitol.

01] Spun Eu: <Acum tu eşti curat şi nimic nu se mai află în tine, ce ar putea să-ţi zdruncine credinţa în Mine; dar acum Eu vreau să-ţi arăt ţie şi celorlalţi, ce îndoieli groaznice ar fi crescut în tine, dacă tu nu te-ai fi lepădat de această sămânţă de dubii. Cu timpul tu ai fi început să filozofezi în următorul fel:
02] Ce s-ar întâmpla dacă Eu aş merge cu o femeie şi dacă în poala acesteia s-ar aşeza o sămânţă? Dacă ar fi de sexul bărbătesc, atunci ar fi oare şi el un Dumnezeu? Şi dacă ar avea sexul femeiesc, ce s-ar întâmpla atunci? Ar slăbi oare legiile lui Moise, dacă Eu aş păcătui? L-ar face pe Dumnezeul-om, care sunt Eu, incapabil să mai poată menţine Duhul cel sfânt dumnezeiesc? Sau nu aş fi în stare ca persoană de un astfel de act? Dar cum am putut să-i creez Eu pe oameni pentru un astfel de act, dacă Eu Însumi sunt incapabil să-l comit?
03] Dacă acest act este un păcat în carne şi dacă acesta slăbeşte sufletul şi spiritul, de ce am aşezat Eu atunci acest act de înmulţire păcătos în carne şi în suflet? Nu aş fi putut Eu oare să găsesc un alt drum mai pur spre a se reproduce omenirea?! Dar dacă acest act este singurul drept şi posibil din ordinea lui Dumnezeu, atunci poate să-l comită Dumnezeu la fel de bine ca şi omul? De ce pentru om este actul respectiv un păcat şi pentru Dumnezeu nu este; sau poate oare Dumnezeu să păcătuiască sub anumite împrejurări împotriva ordinii Sale? Dar cum poate Dumnezeu să fie dragostea cea mai pură, dacă şi El este dator cu o slăbiciunea omenească?!
04] Dumnezeu ca Dumnezeu nu este posibil să păcătuiască împotriva ordinii Sale! Dar dacă a acceptat natura omenească, este capabilă carnea Sa de vreun păcat sau nu? Trebuie şi El să lupte împotriva ispitelor din carne? Dar dacă primeşte astfel de ispite, de unde provin acestea? Mai există oare pe undeva un Dumnezeu mai înalt sau mai bătrân, care îl antrenează şi îl lasă să se renască şi să se întărească în Duh prin tot felul de probe grele? Dacă acest Dumnezeu tânăr păcătuieşte ca şi un om, ar putea fi alungat la fel ca şi un oarecare om?
05] Nu ar putea totuşi să aibă dreptate bătrânii egipteni cu ierarhia zeilor principali?Uranus îi dă naştere lui Kronos (Saturn, timp) împreună cu Gea, cel care tot timpul îşi distruge lucrările proprii. Zeus, ca fiind voinţa lui Kronos, este salvat prin dragoste, creşte în secret şi devine mare şi foarte puternic. Puterea lui Zeus îi aduce la liniştea cea veşnică pe Uranus şi pe Kronos, domneşte singur şi îi crează pe oamenii de pe pământ, pentru care el este chinuit cu tot felul de lucruri lumeşti după voinţa groaznică şi de necercetat a Fatumului, cel mai bătrân zeu. Fatum pare a fii acel Dumnezeu mare şi necunoscut; dar acum, într-un fel obosit ca să mai domnească, a aşezat într-o fată pură o scânteie curat dumnezeiască şi s-a transformat în fiul cel tânăr, iar el se află acum în faţa noastră şi încearcă să-şi facă primele încercări de a conduce ca şi un zeu!
06] Eu aş putea să-ţi mai spun încă foarte multe motive din acest fel, din care poate proveni o adevărată pădure de dubii şi în ce fel de scaieţi şi spini se pot preschimba acestea. Dar pentru că la tine este acum distrusă sămânţa, eşti tu prin urmare liber, iar de aceea nu mai poate fi vorba la tine de vreo creştere a spinilor sau a scaieţilor; şi deoarece te afli acum complet curat, eşti cât se poate de bun, ca să devi unul dintre primii Mei ucenici.
07] Dar pe lângă aceasta tu vei înţelege perfect, de ce şi cum Mă iubeşte această fată cu toată dragostea ei. Căci atât cât Mă iubeşte această fetiţă, nu Mă iubeşte nici unul dintre voi; deoarece dragostea voastră este mai mult un fel de mirare din pricina înţelepciunii Mele şi din cauza faptelor miraculoase pe care voi nu le puteţi înţelege. Dar această fată Mă iubeşte aşa cum sunt, pentru că ea ştie, cine se află în spatee Meu. Iar acest lucru valoarează mai mult, decât să Mă admiraţi ca fiind Dumnezeu, deoarece fiecăruia trebuie să-i fie clar, celui Dumnezeu îi sunt toate lucrurile posibile. Este bine aceasta; dar celălalt motiv este cu mult mai bun.
08] Ce ţi-ar fi ţie pe plac: dacă cineva te iubeşte, doare pentru că eşti un om, sau doar pentru faptul, că eşti un om înţelept şi cunoşti tot felul de arte? Prima dragoste provine de la viaţă şi prinde iarăşi viaţa; dar cea de-a doua dragoste provine din gândul artei şi cuprinde doar arta şi cunoştinţele celuia, care le posedă. Spune tu acum, care dintre aceste două iubiri ai aprecia tu mai sus?>
09] Spune Simon: <Este evident că prima! Căci cine mă iubeşte ca fiind un om, acela mă va iubi cu mult mai mult şi dacă eu voi deveni un înţelept sau un artist; dar cine mă va iubi cu părerea, că eu sunt un înţelept sau un artist, acela va termina de îndată cu dragostea, dacă va afla, că eu nu sunt nici una şi nici cealaltă! De aceea este dragostea acestei fete faţă de Tine o adevărată dragoste exemplară şi ne întrece pe noi toţi în cea mai mare măsură!
10] Bineînţeles că unei fete îi este mai uşor să-l iubească pe un bărbat pentru ceea ce este el, decât un bărbat pe alt bărbat; dar dacă un bărbat priveşte mai profund cuvântul unui alt om, a unui alt frate, atunci acesta va simţi şi va înţelege valoarea, să-l iubească şi pe acel om fără a ţine cont de proprietăţile sale. Şi dacă prin urmare el a găsit trăsături ascunse şi cât se poate de nobile, atunci va începe să devină dragostea către acesta din ce în ce mai intensivă! – O Doamne! Toate învăţăturile şi cuvintele Tale sunt înalte şi mari şi vor fi în vecii vecilor adevăr pur!>

EV. 176. Capitol.

01] (Simon :) <Eu văd acum, că Tu, o Doamne, te arăţi oamenilor ca fiind Dumnezeu şi niciunde nu creezi Tu vreun mistrer ca şi bătrânii profeţi, care te-au vestit pe Tine doar prin cuvinte greu de înţeles şi care de abia au arătat tivul hainei Tale vreunui muritor. Ei au înfiinţat o religie şi o biserică; dar ce religie a fost aceasta, ce fel de biserică? Religia a fost o stea de abia vizibilă, din adâncurile unui spaţiu, a cărui rază de lumină de abia se putea vedea, iar biserica a fost o clădire

făcută din pietre dure, un templu, în faţa căruia se află o mulţime de culoare încurcate şi întunecate, în care puteau ajunge oamenii, dar niciodată în interiorului unui templu, unde se aflau toate secretele vieţii pe o masă de aur.
02] Dar aici nu se dezvăluie in totalitate doar interiorul templului, ci Dumnezeu, personal se arată aici cum a fost, cum este şi cuim va fi în vecii vecilor faţă de oameni. De aceea este necesar, să îl primeşti pe Dumnezeu cu tot trupul, spiritul şi sufletul prin dragostea sinceră către El, nu doar parţial. O astfel de întâmpinare, ca aceasta a Creatorului către creaţie, adică şi cea a creaţiei către Creator, trebuie ca la sfârşit să aibă o indentificare completă între fiinţa de veci creatoare şi între urmaşii creaţiei.
03] Dumnezeu devine una cu noi, iar noi devenim una cu El fără ca individualitatea şi voinţa noastră personală şi liberă să fie îngrădită în vreun fel! Căci fără identificarea deplină a creaţiei faţă de Creator nu este posibil gândul la vreo voinţă desăvârşită a libertăţii, pentru că doar voinţa Creatorlui se poate afla într-un spaţiu nemărginit şi voinţa creaţiei doar atunci, când a devenit una cu voinţa cea mare a Creatorului.
04] Dacă noi vrem ceea ce vrea Domnul, atunci acţiunile noastre sunt libere, deoarece voinţa Domnului este întru totul liberă; dar dacă noi nu vrem acest lucru sau doar în parte, atunci devenim noi cei mai groaznici sclavi a propriei noastre orbiri. Doar în Dumnezeu putem noi să devenim întru totul liberi; în afară de Dumnezeu nu există nimic altceva decât judecată sau moarte!
05] Doamne, Tu poţi vedea că mie nu-mi este frică să vorbesc; şi eu cred că şi de data aceasta am nimerit cuiul direct în cap! Tu însă dă-mi binecuvântarea Ta, ca această sămânţă minunată, pe care Tu, o Doamne, ai sădit-o din cerul Tău veşnic pe acest pământ, din păcate cât se poate de slab, să aducă roade cât mai bogate şi înzecite în inimile noastre încă foarte proaste! O prea sfânt Tată, devin-o una cu noi, creaturile Tale, cu săraci Tăi copii, ca noi să putem să devenim o dată, asemănători cu Tine, pentru a deveni una!> - Aici se opreşte Simon, cuprins de lacrmi fierbinţi.
06] Eu însă Mă ridic şi spun aceste cuvinte către Simon: <Vino aici la Mine, dragul Meu frate şi îmbrăţişează-Mă nu ca fiind Creatorul tău, ci ca şi pe un frate, ca tu să fi primul, care să devină una cu Mine!>
07] Spune Simon cât se poate de speriat: <O Tu, care eşti atât de sfânt! Această milă nu merită în veci Simon cel păcătos!> După aceste cuvinte începe iarăşi să plângă. De aceea Mă duc la el şi îl strâng la inima Mea cu un sărut fratern.
08] După un timp în care îşi revine Simon prin liniştirile Mele, începe el, Simon să vorbească aşa: <Domnul şi Dumnezeul meu!Ce am făcut eu ca ai devenit atât de bun şi de milostiv cu mine? Iată, eu sunt un om păcătos; deoarece carnea mea este cât se poate de moale. Fecioarele frumoase şi bine clădite au un efect mare asupra mea şi de aceea ajung din când în când la suprafaţă unele gânduri nu prea mândre. Şi de multe ori eu dau ascultare acestor gânduri cu mare bucurie, chiar dacă nu le practic eu din pricina timplului, atunci totuşi mi le imaginez, ceea ce este avantajos în stările mele.
09] Dar mai există câteva clipe de luciditate şi eu privesc cu seriozitate acest puct delicat; dar la ce foloseşte totul? Dacă imediat eu văd o fată frumoasă, atunci dispar dintr-o dată acele clipe de luciditate, toate acele păreri bune şi toate motivele, iar bătrânul cal de bătaie se află iarăşi în acel loc de unde a plecat. Eu bineînţeles că nu fac nimic; dar acest stat nu este într-adevăr o şedere, ci doar o lucrare oprită prin ocazii nefavorabile. Teama din pricina pedepsei şi a ruşinii actuale îl opreşte pe un om, dar nici pe departe acea voinţă liberă, care la astfel de ocazii are dorinţe foarte mari şi care la o ocazie bună cu siguranţă nu ar da înapoi! Eu îmi cunosc din păcate carnea mea cea rea şi prin urmare eu sunt un om păcătos şi de aceea nu voi fi niciodată demn de mila Ta cea mare!>

EV. 177. Capitol.

01] Spun Eu: <Prietene şi frate, ce te interesează pe tine carnea şi ce se întâmplă în aceasta?! Dacă Eu nu aş fi sădit aceste dorinţe în carne, atunci şi-ar lua vreodată un bărbat o femeie şi ar trezi în aceasta vreodată fructul viu al omenirii?!
02] Dacă Eu nu aş fi aşezat în stomac foametea naturală, atunci ar mânca cineva vreodată ceva? Pe ce alt drum ar putea să ajungă spirite naturale şi specifice în sânge şi în alte sucuri ale corpului, de acolo în eterele nervoase şi prin acest drum să se transforme în substanţă sufletească? Acest lucru se întâmplă doar prin puterea voinţei Mele în ordinea primitivă; dar cum ar arăta atunci stabilitatea veşnică? Nu va fi altfel, decât printr-o judecată constantă şi dură; dar cum va rămâne atunci cu independenţa şi cu libertatea vieţii care va urma?!
03] Iată, un punct nebun pus în ordinea Mea o dată stabilită, - şi cu viaţa independentă şi liberă s-a terminat o dată pentru totdeauna. Nu am insuflat Eu ochilor capacitatea de a vedea, urechilor capacitatea de a auzi, limbii i-am dat gustul şi acea capacitate de a vorbi şi nasului i-am dat mirosul?!
04] Eşti tu de aceea un păcătos pentru că la această oră îţi este foame şi sete? Păcătuieşti tu dacă te uiţi, auzi, guşti şi miroşi? Toate aceste simţuri îţi sunt date, să poţi reţine formele lucrurilor, să auzi susurile înţelepte ale unui discurs şi să simţi spirite bune, rele şi dăunătoare a materiei dure şi necoapte!
05] Bineînţeles, că tu poţi să păcătuieşti cu ochii, urechile, nasul, cu stomacul şi cu limba, dacă nu foloseşti acestea în ordinea lor pentru care sunt date, dacă tu îţi întorci ochii cu obrăznicie doar în acele direcţii, unde se poate da socoteală cărnii, dacă asculţi înjurături şi discuţii nelalocul lor cu

mult interes, dacă miroşi doar spre distracţia ta lucruri mirositoare, care murdăresc carnea şi care fac trupul incapabil ca să lucreze. Tu poţi să păcătuieşti şi cu stomacul sau cu limba, dacă nu ţi în frâu dorinţele mari pentru cele mai scumpe delicatese; căci de ce trebuie stomacul tău gâdilat cu tot felul de lucruri costisitoare, când lângă tine moare multă lume din pricina foametei şi a stetei?! Dacă îţi este foame atunci satură-te cu o mâncare simplă şi proaspăt pregătită; dar dacă tu te îndopi cu tot felul de mâncăruri care nu sunt necesare, atunci este evident că păcătuieşti împotriva ordinii lui Dumnezeu
06] Dar iată, aceasta nu este cazul la tine; din contră, tu ai câştigat deja unele glorii însemnate peste carnea ta! Prin aceasta eşti cât se poate de echilibrat în toate lucrurile şi ai fost tot aşa în dorinţele tale. Ceea ce a fost mai mult sau mai puţin rău, a constat în neîncrederea ta în Scriptură, pe care tu nu ai putut mai înainte s-o înţelegi; dar necredinţa ta a fost într-un anume fel justificată, în vreme ce necredinţa lui Gabi a fost una de felul fariseilor. Tu însă nu ai lăsat de aceea deoparte Scriptura; tu ai vrut doar lumină şi claritate şi de aceea ai studiat tu pe toţi înţelepţii Egiptului şi a Greciei. Dar totuşi nu a vrut să se lumineze nimic la tine; tu ai rămas în exterior un fariseu, dar în interior ai devenit un harnic căutător al adevărului. Şi pentru că Eu am ştiut foarte bine acest lucru, te-am trezit Eu şi am desachis împreună cu tine, aşa ca şi la mulţi alţii, poarta cea mare spre adevărul deplin.
07] Acum nu mai poţi ajunge vreodată în noapte şi de aceea tu va trebui să devi un ucenic a împărăţiei Mele spirituale pe acest pământ! Prin tine vor primi păgânii din Persia multă lumină! Dar acum mânâncă şi bea mai departe; căci ţie încă îţi este foame şi sete şi nu ai mâncat peştele nici pe jumătate şi nici paharul nu l-ai terminat! De aceea mânâncă cu spor mai departe, fratele Meu tânăr Simon!>
08] Simon este emoţionat până la lacrimi, dar se aşează şi mânâncă mai departe peştele său cu pâine şi cu vin.

EV. 178. Capitol.

01] Şi ceilalţi oaspeţi se mai servesc şi mai ales Rafael al nostru, ceea ce îl determină pe Corneliu să scape la sfârşit o remarcă, pe care acesta le-o şopteşte într-un anume fel colegilor săi romani apropiaţi: Aceşti romani erau Juliu şi Faustus, iar remarca, pe care a făcut-o Corneliu suna aproximativ aşa: <Oamenilor din carne şi oase le pică foarte bine aceşti peşti minunat pregătiţi, iar el poate să mânânce o cantitate destul de mare; dar spiritul Rafael, care nu are carne şi oase, ar putea să se măsoare cu uriaşul Hercule şi chiar şi cu Goliat! Este ciudat cât poate mânca un astfel de spirit! Acum mânâncă cel de-al doisprăzecelea peşte, iar această cantitate pare totuşi destul de mare pentru un duh! Eu de abia am putut să topesc un peşte şi în acest răstimp duhul a terminat doisprăzece peşti! Nu, acest lucru este totuşi puţin cam ciudat! Eu cred, că ar mai putea mânca încă doisprăzece!>
02] Spune îngerul: <Nu doar doisprăzece, ci de o sută de mi de ori ori doisprăzece într-o singură clipă, chiar dacă aceştia ar fi cele mai mari balene, ca şi acele, în a cărui stomac s-a aflat profetul Jonas trei zile întregi!
03] Eu nu am nevoie să mă hrănesc cu aceşti peşti, ci doar pentru formarea acelui eter natural spiritual, din care eu trebuie să formez şi să menţin deocamdată după voinţa Domnului acest trup vizibil, care, cu toate că este spiritual, nu duce lipsă de carne şi de sânge. Uită-te aici, nu sunt acestea vene de sânge, nu este aceasta carne?!
04] Că îmi stă în putere de la Domnul, să destram într-o clipă acest trup şi după aceea să-l trag înapoi, acest lucru depinde şi de desăvârşirea mea cea mare; dar eu nu numai că sunt capabil, să destram într-o singură clipă acest trup, ci eu pot face acest lucru şi cu al tău şi în acelaşi timp cu întreg pământul.
05] Dar din această pricină nu este trupul tău din carne şi sânge, dacă eu pot să-l destram într-o singură clipă?! Sau pământul nu este alcătuit din tot felul de materii solide şi din apă, aer şi din nenumărate stofe de bază, dacă cu permisiunea Domnului aş împărţi-o într-o singură clipă în părţile lui cele mai mici, a căror volum, chiar dacă ar fi unul material, ar fi pur şi simplu un nimic pentru ochiul tău?!
06] De aceea prieteni buni, gândiţi-vă mai întâi înainte ca să scoateţi un cuvânt peste buze, ca voi să nu vorbiţi nişte aberaţii ca fiind ucenicii Domnului, deoarece cu astfel de cuvinte nu îl faceţi mândru pe Învăţătorul vostru! Voi aţi văzut până acum câte ceva, aţi auzit şi aţi aflat multe; dar despre măreţia şi puterea spirituală a unui – cum să spun – doar a unui spirit de înger, să nu mai vorbim de Duhul lui Dumnezeu, nu aveţi voi nici cea mai mică idee posibilă! Şi după aceea puteţi să faceţi anumite remarci usturătoare despre nevoile unui arhangel pentru a se menţine aparent în forma aceasta vizibilă?!
07] Crezi tu că ai putea să suporţi înfăţişarea mea luminoasă de veci, dacă eu m-aş arăta aşa în faţa ta?!Uite, focul de veci al fiinţei mele este destul de puternic, pentru a nimici nenumăraţi sori centrale, dar să nu mai vorbim de tine şi de tot acest pământ! Dar pentru ca acest lucru să nu se întâmple prin prezenţa mea aici trebuie să formez eu după voinţa Domnului acest trup aparent pentru a acoperi în aşa măsură fiinţa mea reală, că să se ocolească orice deranj în ordinea judecatăa materiei. Dar mai întâi trebuie totuşi pregătită materia prin focul meu de viaţă interior, penztru a putea fi folositor ca şi apărătoare! Şi de aceea eu trebuie să mânânc cât mai multe mâncăruri materiale decât vreunul dintre voi.
08] Acest lucru voi nu l-aţi ştiut şi nici nu aveaţi de unde să-l ştiţi; dar voi aţi putut totuşi deduce, că cei ca mine nu au fost chemaţi de Domnul spre a fi vizibili, pentru ca voi să vă supăraţi şi să-l

numiţi un mâncăcios sau un obiect de comedie sdau un vrăjitor la minut, ci noi suntem aici pentru a vă ajuta în nenumărate feluri şi prentru a vă da dovada vie despre existenţa îngerilor lui Dumnezeu şi a puterilor lor nemărginite! Dar dacă voi pricepeţi una ca aceasta, cum puteţi atunci să faceţi nişte aluzii ascuţite la felul meu de a mânca?>
09] Spune Corneliu: <Drag şi minunat mesager din ceruri, nu mă certa din această pricină; căci tu poţi vedea, că noi nu suntem mai mult decât nişte copii nou născuţi în domeniul spiritual şi noi trăim într-un anume fel o viaţă de vis decât una reală şi adevărată! Pe viitor mânâncă tu cât îţi va pica bine; dintre noi însă nu-i va mai trece nimănui prin cap, să se gândească şi nici pe departe să rostească vreo remarcă referitoare la acest lucru. Dar pe lângă aceasta noi îţi transmitem cele mai sincere mulţumiri pentru învăţătura ta minunată, pe care tu ai rostit-o faţă de prostia noastră cea mare în supărarea ta justificată. Noi ştim acum de ce-ul şi din această pricină noi nu vom mai trage concluzii greşite despre motiv! Dar dacă noi nu cunoaştem acest de ce, cum să ne fie atunci cunoscut motivul? De aceea încă o dată mulţumirile mele pentru învăţătura aceasta mare şi importantă!>
10] Spune Rafael: <Aceste mulţumiri trebuie date numai Domnului, care este Tatăl vostru cât şi al nostru din vecii vecilor! Dar folosiţi această învăţătură la toate apariţile vieţii, iar aşa voi vă veţi afla o dată ca nişte fraţi demni de partea îngerilor!De nimic sau de nimeni să nu râdeţi sau să batjocoriţi, în afară de minciună sau înşelăciune! Căci cel ce minte să fie tot timpul ruşinat şi cel ce înşeală să fie pedepsit, ca el să guste fructul minciunii şi a înşelăciunii!
11] La oricare altă ocazie să învăţaţi însă cu blândeţe omenirea. Nu-i judecaţi, căci aşa va fi bine şi drept; dacă ei însă nu se îndreaptă, atunci puteţi să strângeţi mai tare şurubul! Dacă nici acest lucru nu foloseşe la nimic, atunci închideţi astfel de oameni încăpăţânaţi într-o casă de corecţie şi lăsaţi-i să postească şi la nevoie chiar să-i pedepsiţi cu toiagul; deoarece la o creştere bună şi dreaptă nu are voie să lipsească toiagul! Chiar şi noi, care vă creştem în secret, ne folosim de această metodă la oameni, care sunt încăpăţânaţi şi greu de schimbat. Deci, reţineţi şi această învăţătură şi folosiţi-vă de ea, acolo unde este nevoie, iar aşa voi vă veţi mişca printre oameni; dar altfel doar printre animale sălbatice, care se află în larve omeneşti!>
12] Spune Cireniu: <Doamne, a vorbit acest înger de la sine – sau a primit aceste cuvinte de la Tine?>
13] Spun Eu: <Dragul Meu prieten, capacitatea ta de a reţine anumite lucruri a scăzut din nou! Nu v-am explicat Eu detaliat cu câteva zile în urmă, ce sunt îngerii şi ceea ce gândesc, acţionează şi doresc, iar acum întrebi tu iarăşi acest lucru! Dacă ei sunt doar nişte forme însufleţite prin voinţa Mea, ce caractere pot să aibă ei? Ce fel de gânduri proprii poate să aibă, deoarece sunt nişte produse ale voinţei Mele şi nişte cupe adânci a gândurilor a ideilor şi a intenţiilor Mele?
14] Dacă ei ar trebui să gândească, să dorească şi să acţioneze de la sine, va trebui mai înainte să mânânce la masa copiilor şi să binecuvânteze acest pământ în carnea voastră! Dar din aceasta reiese cât se poate de limpede, că ceea, ce v-a spus acum îngerul Rafael, este cuvântul, discursul şi voinţa Mea, de care voi trebuie să ţineţi cont aşa, de parcă l-aş fi rostit Eu Însumi.
15] Voi trebuie să primiţi mai profund cuvintele Mele în inimă, iar aşa acestea nu vor dispărea prea repede din mintea voastră; căci tot ce a primit inima vie, aceste lucruri vor rămâne cu siguranţă în memorie şi voi puteţi să vă folosiţi de aceste lucruri la o ocazie specială. Dar dacă voi vreţi să reţineţi cele spuse de Mine doar cu memoria, atunci voi veţi uita aceste lucruri cel puţin de o sută de ori într-un singur an; deoarece la bătrâneţe memoria nu mai este atât de ageră ca şi în tinereţe. Dar şi tinerii uită multe lucruri cu uşurinţă pe care ei le-au învăţat, dar să nu mai vorbim de cei bătrâni. Dar ceea ce a reţinut o dată inima, acest lucru începe să aparţină de viaţă şi va rămâne în veci!
16] Eu vă spun, ceea ce voi memoraţi cu mintea, nu va mai valora nici o iotă în lumea de apoi; de aceea apar toţi înţelepţii lumii ca fiind nişte surzi, orbi şi muţi, ei nu ştiu nimic şi nu-şi pot aminti nimic. Deseori ei ajung fără a ştii măcar ceva în lumea de apoi, aşa cum un copil iese din pântecul mamei sale pe această lume. Ei trebuie să înveţe de la primele elemente totul şi ei trebuie să înceapă să afle, căci altfel ei vor rămâne surzi, orbi şi muţi pe veci şi nu ar avea decât un sentiment surd al existenţei, fără însă ca ei să simtă, că ei au fost aceia, care au foast deja pe pământ. Acest lucru trebuie să-l priceapă ei într-un timp îndelungat.
17] Acolo unde în inima unui om este întuneric, este întreg omul întunecat; dar acolo unde este lumină, este tot omul luminat, iar acesta nu va mai putea fi niciodată întunecat! De aceea memoraţi, ceea ce auziţi cu inima, iar aşa totul se va lumina în interiorul vostru de îndată!
18] Dacă voi aţi înţeles toate aceste lucruri şi le-aţi memorat în inimă, atunci putem să trecem la alte pregătiri! Ceea ce va ajunge imediat aici, vă va pune pe toţi serios pe gânduri; dar voi veţi învăţa din aceasta multe lucruri şi la timpul potrivit vă veţi folosi de cele învăţate acum.>

EV. 179. Capitol.

01] (Domnul:) <Cei mai mulţi dintre voi cunosc cel puţin legendele despre vechia ţară egipteană.
02] În spatele cascadelor mari ale Nilului se află o ţară prosperă şi foarte bogată printre munţi, iar numele acesteia este hAbi ie sin (acesta este fiul lui hAbi). Acest hAbi este un urmaş a lui Cain şi nu a lui Noe; căci acea ţară printre munţi, cât şi alt ţări de pe acest pământ, au rămas scutite de potopul cel mare de pe timpul lui Noe.
03] Acest fiu a lui hAbi a fost ca şi Nimrod un vânător excelent. El a descoperit arcul şi măciuca toate animalele, de orice specie ar fi fost ele, fugeau de el cât mai departe; deoarece el a fost un uriaş. Vocea sa făcea ca stâncile să se zguduie, cu măciuca sa enormă sfărâma stânca curată, iar

cu arcul arunca el săgeţi grele de zece livre la o mie de paşi depărtare; şi ceea ce ochea el, ţintea cu siguranţă iar acel lucru devenea prada sa.
04] Dar pe lângă faptul că a fost un maestru peste toate animalele, ascultau de el toţi fraţii şi surorile mai slabe. El a fost cât se poate de serios, dar totuşi faţă de oameni nu a fost vreodată crud, da, nici măcar rău: dar ceea ce el poruncea, trebuia să se înfăptuiască.
05] El a crezut într-un Dumnezeu atotputernic şi îndepărtat, de la care au pornit toatele lucrurile la început. Iar acest Dumnezeu avea nenumăraţi mesageri şi slujitori puternici, vizibili şi invizibili. Unii dintre aceştia domneau peste soare, lună şi peste toate stelele, o parte peste pământ, o parte peste apă, o parte peste foc şi aşa mai departe, o parte peste iarbă, peste pomi şi tufe, o parte peste apele de deasupra şi de sub pământ, o parte peste toate metalele, o parte peste păsările din aer, o parte peste toate animalele din apă şi o parte peste toate animalele care trăiau şi se târau pe acest pământ.
06] Aceşti slujitori invizibili şi mesageri vizibili trebuie ţinuţi cu mare onoare de oameni prin urmarea strictă a legilor, pe care ei le dau oamenilor din vreme în vreme. Pe cei neascultători îi pedepseşte tot timpul în cel mai groaznic fel prin tot felul de lucruri rele, pe care ei îi lasă să vină peste oameni, care nu îi onorează, care nu ascult legile lor şi care se comportă foarte urât faţă de alţi oameni.
07] Pe scurt, acel fiu a lui hAbi a fost primul conducător a acelui popor mic şi în acelaşi timp primul preot, care le-a format pentru prima oară o părere despre Dumnezeu şi despre fiinţele spirituale, iar în linie el a fost al şaselea urmaş după Cain şi al şaptelea după Adam.
08] El a făcut animalele să facă parte din gospodăria omului şi prin acest lucru el a fost un adevărat fondator a unei colonii de ciobani şi a învăţat chiar şi unele fructe cum să se folosească spre a fi cunoscute, plantate, îngrijite şi bine crescute; el a învăţat să construiască cabane din pietre, palmieri şi lut spre a fi o locuinţă sigură.
09] El însuşi a curăţat acea ţară mare de toate bestile înfricoşătoare. Fiii săi uriaşi au beneficiat de lucrările fără întrerupere a tatălui lor puternic. În câteva sute de ani a crescut acel popor mic şi de culoarea neagră, un popor mare şi puternic şi a avut obiceiuri bune organizaţie solidă, mai inteligentă şi mai bună decât cea a Egiptuluui chiar şi sub primul superior cioban (Varaonen).
10] Acest popor destul de fericit a baricadat într-un astfel de hal toate ieşirile, că le era de-a dreptul imposibil chiar şi fiarelor să viziteze sau să facă vreun rău acelor turme bogate din acea ţară mare, care are o mărime de cinci ori mai mare decât ţara binecuvântată. Dar din acest motiv nu a intrat nici până la această oră vreun duşman pe acele teritorii verzi, cu toate că acel popor s-a existins cu mult în afara graniţelor vechi. Dar fiecare capăt nou a acelor aşezări au baricadat ei în aşa fel, că unui duşman cu greu îi era posibil, să treacă peste aceste bariere şi să intre în interiorul ţării.
11] Spre Egipt, acolo unde se termină munţii Komrahai, au ei singura ieşire sau intrare. Este un drum groaznivc de îngust, care după patru ore de parcurgere, se destramă în mai multe căi, care de obicei se termină în subteran în partea de sus a Egiptului şi care conduce printr-o grotă foarte strâmtă, - această ieşire a fost găsită de băştinaşi pe vremea lui Moise, de fapt a fost găsit de nişte fugari, care fugeau fiind infractori împotriva statului de pedeapsa cea groaznică. Atunci când ei au fost urmăriţi, au fugit ei în acea gaură de stâncă, pentru a se ascunde acolo. Când ei au ajuns în interior la vreo cinci sute de paşi, înarmaţi cu arcul şi cu măciuca, au descoperit în celălalt capăt lumina zilei şi au mers repede în acea direcţie; ei au ajuns imediat acolo şi au fost foarte fericiţi, că au scăpat de cei care îi urmăreau. Ajunşi pe partea aceasta niciodată văzută de ei, au îngropat imediat acea ieşire cu pietre, ca cei care îi urmăreau să nu le fie posibil, să ajungă vreodată în acest loc mare liber şi foarte frumos.
12] Numărul celor refugiaţi număra în total şaptezeci de capete, printre care treizeci şi şase de bărbaţi şi treizeci şi patru de femei; căci acela, care nu a avut femeie, a devenit conducătorul lor, deoarece el a fost şi cel mai experimentat printre ei; dar unul încă era prea tânăr, ca să aibă o femeie şi de aceea a devenit slujitorul conducătorului.
13] În acea regiune au rămas aproape un an şi jumătate acei fugari. Dar ei nu au putut curăţa acea zonă, cu toate că tot timpul ei vânau cele mai groaznice bestii. Ei au plecat după acel timp şi au mers după Nil spre nord, aşa cum curge acesta, după câteva săptămâni au ajuns ei la cataracte, care numai în Egipt se găsesc a doua oară. Dar lor le-a trebuit multă muncă şi chin pentru a ajunge acolo mai departe.
14] Pe malul drept al Nilului ar fi înaintat mai repede, dar ei se aflau pe partea stângă, iar pe acea parte este foarte stâncos şi nu nici nu duce lipsă de tot felul de animale, care nu sunt chiar prietenoase faţă de om. Ei au vrut, deoarece chinul nu a luat un sfârşit, să se întoarcă şi să se retragă în regiunea anterioară, dar din spate a venit dintr-o dată o turmă mare de vite şi de oi care mergeau şi ele spre nord. Această apariţie le-a dat impresia că cei care îi urmăreau le-au dat de urmă. Ei au mers de aceea mai departe, cât de mult au putut şi au ajuns după o călătorie chinuitoare de o zi într-o regiune frumoasă şi cât se poate de prosperă.
15] Acolo erau nenumăraţi pomi de smochin şi nenumărate turme de vite şi de oi care se plimbau libere dintr-o parte în alta, fără ca să aibă vreun proprietar. Dar acea turmă însă, care i-a forţat pe acei oameni negri să meargă mai departe, s-a pierdut printre prăpastii şi nu a mai ajuns acolo, ceea ce le-a convenit acestor oameni, deoarece prin acesta ei au fost asiguraţi că cei care îi urmăresc nu îi vor găsi.
16] În această regiune nouă şi-au căutat aceşti oameni cel mai bun loc posibil, l-au întărit şi s-au aşezat acolo. A fost un deal frumos lângă Nil plin de palmieri şi smochini minunat crescuţi; în afară de câteva maimuţe nu au putut fi văzute alte bestii sfâşietoare.

17] Aici s-au înmulţit aceşti oameni şi în câteva sute de ani au devenit un popor însemnat, care au prins toate acele turme libere şi care a construit cabane şi chiar şi sate întregi care trăiau destul de bine. Dar toţi au avut datina şi credinţa, pe care fiul lui hAbi le-a înfiinţat.
18] Acea ţară frumoasă şi bogată au numit-o acei ocupanţi negrei 'Noua Bia' ceea ce însemnă în traducere 'loc nou'.
19] Din acel loc au făcut cu timpul acest popor cunoştinţă şi cu egiptenii, care după aceia şi-au dat toată silinţa să subjuge acei oameni negri, ceea ce totuşi nu a vrut să reuşească complet. Ei au fost chiar primii oameni negrii pe care i-au întâlnit egiptenii vreodată.
20] La început egiptenii au crezut că sunt nişte mamuţe uriaşe; dar când au observat, că aceşti oameni vorbeau o limbă asemănătoare cu a lor, au început ei să înţeleagă că sunt într-adevăr oameni, au cumpărat de la ei vite şi oi, iar aceşti negri au învăţat de la egipteni tot felul de meşteşuguri, de care ei se foloseau, mai ales la lucrările cu metalul, despre care ei până atunci nu au avut nici cel mai mic habar.
21] La acest popor au rămas stabile până în această clipă religia cea veche şi datinile, care au fost înfiinţate de fiul lui hAbi.
22] Dar în acest an s-a trezit din acest popor un văzător şi le-a vestit fraţilor şi surorilor sale un chip pe care el l-a văzut de şapte ori una după alta. El le-a descris drumul, pe care trebuia să meargă, pentru a ajunge pe pământ în acel loc, unde se afla Acela, care învăţa omenirea despre marele şi necunoscutul Dumnezeu.
23] Şi iată, acest văzător din Noua Bia va ajunge înainte de amiază, aici, în Cezarea lui Filip, cu mai mulţi oameni de-ai săi; de aceea noi vom trimite un mesager, care să-i aducă până aici! Ei au venit cu multe cămile şi au adus cu ei multe comori, iar ceea ce vor consuma ei aici vor plăti cu aur şi cu pietre preţioase.
24] Tu, Marcu, ai de aceea grijă, ca aceşti oameni să fie foarte bine serviţi! Căci când tu m-ai rugat aseară, să mai rămân încă o zi la tine, Eu am urmat rugămintea ta şi am rămas, deoarece altfel Eu aş fi mers împreună cu ucenicii mei în calea acestei caravane care Mă caută. Dar Eu am rămas, iar această poposire va face mult lucru la casa ta: dar răsplata o vei găsi cu siguranţă.>

EV. 180. Capitol.

01] Mă întreabă Marcu cu un chip cât se poate de fericit: <Doamne, Tu care eşti atotştiutor! Câte persoane numără această caravană?>
02] Spun Eu: <La număr sunt exact şaptezeci de capete, printre care, ca şi la strămoşii lor, treizeci şi patru de femei şi treizeci şi şase de bărbaţi. Cel care nu are femeie este văzător şi cel de-al doilea fără femeie este slujitorul său!
03] Vedeţi, ala au ajuns aceşti oameni negri fugari cu aproape o mie de ani în urmă, iar motivul a fost o reînoire a legilor, care bineînţeles pe timpul lui Moise nu au mai fost tot aceleaşi, ca şi pe timpul potopului! Bătrânul conducător, care a devenit fugar, a vrut să reînoiască vechile obiceiuri şi datini; doar că el a dat de tot felul de duşmani, care au început să-l urmărească împreună cu oamenii lui, aşa că la sfârşit nu i-a mai rămas altceva de făcut, decât să se ascundă de puterea oarbă şi măreaţă a duşmanilor săi.
04] Acea fugă a fost prin urmare un semn profetic spre a primi o lumină mai mare şi a arătat şi urmaşilor mai buni a lui Cain de pe timpul lui Moise, că într-un timp li se va dărui şi lor o lumină minunată. Cei negri nu vor ajunge însă niciodată la fântâna cea veche a lui Iacob la fel ca şi copiii lui Abraham, dar apa minunată ei o vor bea cu siguranţă, dacă le va fi sete.
05] Şi acum să se aleagă un mesager, care stăpâneşte limba a Egiptului de sus! În tabăra lui Iuliu se află un purtător de cuvânt; pe acela să-l chemaţi aici, ca Eu să-i spun, cum îl va recunoaşte de îndată pe conducătorul lor şi ce va trebui să vorbească cu el!>
06] Iuliu se ridică de la masă şi fuge repede până la tabără, îl cheamă pe acel om anume şi îl aduce imediat în faţa Mea.
07] Când a ajuns acest roman îngust la minte la Mine, a început el să vorbească aşa: <Cel mai înalt fiu al înaltului Zeus! Ce-mi porunceşti Tu mie să fac? Eu nu sun t demn de această milă mare, să primesc de la Tine o poruncă – cel mai înalt Fiu a lui Dumnezeu porunceşte doar zeilor de jos, aceştia regilor de pe acest pământ, iar ei la rândul lor guvernatorilor, aceştia după aceea comandanţilor şi oamenilor cei mai importanţi, iar aceştia sclavilor, care avem onoarea mare să fim noi -; dar Tu, Atotputernicule, vrei să faci aici o exepţie şi de aceea eu te rog ca Tu să-mi spui porunca Ta cea sfântă!>
08] Spun Eu: <Foarte bine, foarte bine, dragul Meu prieten! Tu eşti încă un adevărat roman, dar eşti devotat şi sincer în credinţa şi în poziţia ta. Tu te-ai aflat mai mult timp în Egipt, ai învăţat să înţelegi şi să vorbeşti egipteana antică şi de aceea poţi tu să devi un mesager pentru Mine în regiunea Cezarea lui Filip. Tu eşti un călăreţ bun şi pe cal vei ajunge tu la locul potrivit.
09] În apropierea oraşului ars te vei întâlni tu cu o caravană de şaptezeci de oameni negri; primii care călăresc pe două cămile înfăşurate în alb, sunt conducătorii, el şi slujitorul său. Conducătorul lor te va saluta din depărtări. El este complet îmbrăcat în alb; dar chipul său este negru ca şi cărbunele. Tot aşa sunt mâinile şi picioarele sale; dar în inima sa este cu mult mai multă lumină decât este pe culoarea pielii sale. Acestuia vorbeşte-i aşa: 'Tu ai ajuns la capătul chinurilor tale; urmează-mă! În câteva clipe tu te vei afla în faţa Aceluia, pe care tu l-ai văzut de şapte ori!'
10] Aşa să-i spui în egipteana veche, pe care tu o cunoşti foarte bine! Acum du-te şi încalecă animalul şi pleacă repede; acolo unde se încrucişează drumurile principale îi vei găsi!>

11] Când mesagerul a auzit aceste cuvinte de la Mine, s-a aplecat adânc şi a spus: <Doar în faţa zeilor se închină un veteran roman; dar Ţie toată lauda şi slava! Şi acum mai departe la cuvintele poruncite!>
12] Repede a plecat războinicul cărunt, a încălecat armăsarul său arab şi a călărit repede ca săgeata spre acel loc. Un nor de praf dădea semnul sigur, că acea caravană puternică se apropia de locul descris. Mesagerul nostru a ajuns în câteva clipe la locul descris şi a aşteptat acolo încă un sfert de oră bună până a ajuns acolo caravana cea mare. Noi puteam să-i vedem, dacă treceam de colţul casei; căci până acolo era o distanţă de o jumătate de oră.
13] Când a ajuns conducătorul în faţa mesagerului care era înarmat până la dinţi, l-a oprit acesta şi l-a întrebat după datina de război romană, unde dorea să meargă şi ce l-a împins în ţara sa să înceapă această călătorie.
14] Conducătorul s-a oprit s-a uitat în ochii romanului şi a început să vorbească pe un ton foarte serios: <Romanule! Cine ţi-a spus să mă aştepţi aici? Noi venim astăzi de la mare dar am trecut şi prin păduri. Din Alexandria peste mare ne-au purtat corăbile; doar păsările au putut să ne vadă din Egipt până aici! Tu eşti primul om, cu care ne întâlnim în această călătorie; cum ai putut să ştii că ajungem aici? Cine ţi-a spus de sosirea noastră? Eşti un văzător? Dar tu porţi arme, care deseori au fost înmuiate în sânge omenesc şi prin urmare tu nu poţi fi un văzător; căci află, există o fiinţă înaltă dumnezeiască peste toţi zeii voştri şi peste toţi oamenii, indiferent de culoarea pielii lor!
15] Eu am avut de şapte ori tot aceiaşi viziune; în acea viziune am putut vedea această regiune într-o lumină de nedescris. Câţiva oameni de culoarea albă şi maro se aflau deja în acea lumină şi ei strălucea ca şi soarele. Dar în mijlocul acestor oameni de lumină s-a aflat unul, care strălucea mai tare decât o sută de mii de sori la un loc! De la acesta provenea toată lumina; da, în mine am avut sentimentul, că tot spaţiul nemărginit este umplut cu lumina sa! Dar cât de nedescris de strălucitoare a fost lumina sa, nu a durut ca şi cum doare la noi lumina cu mult mai slabă a soarelui nostru.
16] La sfârşitul acestei viziuni auzeam de fiecare dată cât se poate de limpede aceste cuvinte: ‚Mergi în acest loc, negrule, acolo se va lumina şi noaptea ta!‵ Aceste cuvinte le-am vestit eu tuturor fraţilor mei negri şi noi ne-am decis să începem această călătorie din Nouabia, iar acest drum până aici a durat aproape trei luni.
17] Eu am ştiut foarte bine unde trebuie să mergem: căci spiritul meu, care m-a condus deja de aproape şapte ani, mi-a spus, că acel loc pe care eu l-am zărit în viziunea mea, se află în Asia lângă coasta oceanului cel mare. De pe mare am recunoscut imediat această coastă ca fiind identică cu cea pe care eu am văzut-o de şapte ori. Când noi ne-am aflat la locul potrivit, am coborât la mal. Imediat s-a arătat şi un drum, pe care noi am venit până aici, - şi atunci ai venit tu înaintea noastră! O spune, cine ţi-a spus? O vorbeşte! Eu simt lucruri mari!>
18] A spus romanul: <Tu ai ajuns la capătul călătorie tale! Urmează-mă! În câteva clipe tu te vei afla în faţa Aceluia, pe care tu l-ai văzut de şapte ori şi l-ai căutat!>
19] Conducătorul le-a poruncit tuturor să-l urmeze pe acel roman; căci acesta se părea că este un mesager a Aceluia, pe care ei îl căutau.
20] Romanul a luat-o înainte călare şi toată caravana l-a urmat.

EV. 181. Capitol.

01] Călare, ei au parcurs repede distanţa şi mesagerul nostru a adus întreaga caravană la noi, care încă mai stătem la masă.
02] Când Jarah a Mea a văzut acele chipuri negre cu acele buze roşii ca sângele şi acei ochi foarte albi, s-a speriat foarte tare şi a vorbit aşa: <O Doamne, nu ne fac nimic aceste fiinţe? Aceştia sunt cât se poate de negri! Eu am văzut oameni de culoare, dar niciodată unut atât de negru, cum sunt aceştia! Ce dinţi puternici au ei! Într-adevăr, Domnul meu, dacă nu aş fi lângă Tine, aş începe să mă tem foarte, foarte tare! Să iubeşti un om atât de negru, este o lucrare foarte delicată pentru o inimă de fată!>
03] Spun Eu: <Linişteşte-te, daraga Mea fiică, - dar acum fii înţeleaptă, copilaşul Meu! Cine se va speria doar de o culoare? Acum ai fost puţin cam copilăroasă, - dar nu face nimic! Ai acum grijă la tot; căci acum se vor discuta lucruri foarte importante!>
04] Spune Jarah: <Dar despre aceste lucruri eu nu voi înţelege nimic; căci la mine este întuneric total cu limba antică egipteană şi o altă limbă nu cunosc aceşti negri!>
05] Spun Eu: <Totul va fi tradus; de aceea stai liniştită, nu vorbi nimic, ci stai doar şi ascultă!>
06] După aceste cuvinte tace Jarah şi Eu îi las să vină la Mine pe acel mesager împreună cu conducătorul caravanei şi îl întreb ce l-a determinat să facă această călătorie lungă până aici. Eu am ştit foarte bine acest lucru de la bun început; dar Eu a trebuit să-l întreba aşa, ca Eu să-i dau ocazia să vorbească şi să spună probelemele sale.
07] La întrebarea Mea, pe care Eu am pus-o pe limba evreiască, a răspuns el (conducătorul) în limba noastră cu aceste cuvinte: <Pe mine om fără nume, iartă-mă, că sunt un om pe jumătate slab, dacă încep cu remarca timidă, că eu recunosc în Tine tot aceiaşi persoană, pe care cu patru luni în urmă am văzut-o de şapte ori la rând în viziunile mele într-o lumină de nedescris, pe care eu am început s-o caut până la capătul lumii şi mişcat în inimă cred că, am găsit-o într-adevăr! Nu ai vrea tu, Atotputernicule, să-mi spui, dacă eu am dreptate cu aceste cuvinte?>
08] Spun Eu: <Ţi-ar folosi doar foarte puţin, dacă Eu ţi-aş spune da sau nu; tu trebuie să recunoşti acest lucru! Caută şi pentru tine totul va deveni limpede! Dacă ai ajuns atât de departe, atunci vei ajunge şi mai departe; dar tu trebuie să vrei acest lucru cu seriozitate şi dinadins! Orice învăţătură

exterioară nu foloseşte la nimic, dacă nu este imediat câştigată pe dinăuntru. Iată. Tu vorbeşti acum cât se poate de bine limba evreiască! Îţi poţi aminti, să fi învăţat vreodată această limă? Întreabă-i şi pe colegii tăi, care înţeleg acum bine această limbă, dacă ei au învăţat-o vreodată! Du-te şi convinge-te!>
09] Conducătorul îşi îndreaptă cămila spre colegii săi şi vorbeşte către ei în limba evreiască. Toţi îl înţeleg şi îi răspund pe această limbă. La aceasta însă se miră foarte tare conducătorul şi nu ştie ce să creadă, cum şi în ce fel a ajuns el împreună cu colegii săi să cunoască această limbă; dar el nu ştie că Eu pot să le transmit aceasta.
10] El (conducătorul) s-a întors la Mine înapoi după experienţa trăită, călare pe cămila sa şi spune aceste cuvinte: <Minunat şi înalt om de pe acest pământ! Eu nu mai ştiu încotro în pielea mea neagră; căci aceasta este prima călătorie pe care am făcut-o vreodată! Eu nu am făcut niciodată cunoştinţă cu obiceiurile sau limbile altor popoare şi sunt foarte sărac în experienţe, iar în ţara mea toate lucrurile sunt foarte simple. Ţara este bună şi frumoasă, dar pentru noi nu oferă nimic nou. De aceea este posibil, că această ţară are darul, că un străin, imediat ce calcă în această ţară, primeşte în sine spiritul folcloric şi poate imediat vorbi cu băştinaşii, aşa de parcă ar fi şi el unul. Dacă astfel de lucru sunt posibile sau nu, nu pot să spun cu certitudine; de aceea dă-mi tu o explicaţie în acest sens! În ţara mea nu am putut să încerc aşa ceva, deoarece în aceasta nu a pus vreodată piciorul un străin!>
11] Spun Eu: <Descălecaţi mai întîi cămilele voastre, conduceţi-le pe pajiştea de lângă mare, ca ele să-şi capete odihna necesară, pentru a vă putea aduce mai uşor înapoi în ţara voastră; căci drumul nu este cu nimic mai scurt decât cum a fost până aici la noi! Faceţi aşa şi vediţi după aceea; atunci se va arăta imediat, cât de multă lumină veţi putea suporta cu toţii laolaltă!>
12] Conducătorul se închină şi spune: <Minunat om dintre oameni! Tu ai întru totul dreptate, dacă noi putem să îndrăznim, să călcăm acest pământ sfânt cu picioarele noastre nesfinte; căci după viziunile mele trebuie să fie acest pământ de o sfinţenie nemai întâlnită!>
13] Spun Eu: <Dacă pentru picioarele cămilelor voastre nu este prea sfânt, atunci nu va fi prea sfânt nici pentru picioarele voastre omeneşti!>
14] Spune conducătorul: <Da, adevărat, adevărat, adevărat! O, minunat om al oamenilor de pe acest pământ, tu eşti cât se poate de bun şi de înţelept!>
15] După aceste cuvinte îşi întoarce cămila lângă colegii săi şi le spune dorinţa mea. Imediat se aflǎ cămilele în genunchi şi călăreţii lor coboară jos pe pământ. După aceea se ridică aceste animale bine dresate şi sunt conduse pe pajiştea de lângă mare, unde încep să mânânce şi unde încep să se simtă din ce în ce mai bine. Zece negri rămân să aibă grijă de cămile, cealaltă parte însă se întoarce imediat cu conducătorul lor înapoi la Mine.
16] Când ajung la Mine, îl întreb mai întâi pe conducătorul lor, cum îl cheamă, iar acesta spune: <Numele meu este la fel cu ceea ce sunt; în limba noastră sună Ou bratou vishar. La noi nu are nimeni un nume în afară de ceea ce lucrează; căci în rest ne numim cu toţii la fel, Slouvi.>

EV. 182. Capitol.

01] Eu întreb mai departe: <Cum ai ajuns la această formare admirabilă a cunoştinţelor tale?>
02] Spune Oubratouvishar: <Eu împreună cu slujitorul meu am mers pe lângă Nil cu zece ani în urmă, însoţiţi încă de douăzeci de slujitori, care trebuiau să fugă după o turmă frumoasă de vite; căci cine vrea să călătorească la noi, trebuie să ia o turmă bogată cu el, căci altfel el poate să moară în acea călătorie. Smochini nu cresc peste tot, ci doar în pământ bun şi gras; dar iarba nu lipseşte niciunde pe lângă Nil şi aşa un om se poate hrăni de laptele hrănitor al vitelor, care ste de altfel şi un condiment minunat pentru orice fel de mâncare.
03] În acest fel echipaţi am încercat noi, cum am mai amintit, cu zece ani în urmă sau cu zece sezoane de ploaie în urmă să începem o călătorie pe Nil în jos. Câteva zile de-a rândul am înaintat noi cât se poate de uşor; dar în a treia zi am auzit deja din depărtări un zgomot cât se poate de mare. Noi am mărit pasul şi în timpul, în care se numără o mie de pietre am ajuns la prima cascadă a Nilului. Dar acolo priveliştea nu a fost prea încântătoare ca noi să mergem mai departe. Unul dintre cei mai curajoşi dintre noi s-a urcat pe o stâncă mare, pentru a vedea, cum arată acea regiune. Când a ajuns iarăşi la noi, mi-a descris un drum, care se îndepărta cu mult în stânga Nilului, dar care în depărtare ajungea iarăşi înapoi la acesta. După aceea eu am decis să urmez acest drum. Dar drumul acesta ocolit nu a dus lipsă de stânci abrupte şi de tot felul de obstacole. De abia spre seară am ajuns noi înfierbântaţi într-un loc plin de palmieri şi de tot felul de alţi pomi, în a cărui mijloc se afla un izvor bogat, care a folosit mult turmelor noastre şi chiar şi nouă. Aici noi ne-am oprit o zi întreagă.
04] În a doua zi noi am plecat în zori şi am continuat călătoria noastră. La răsăritul soarelui am ajuns iarăşi la malul Nilului şi pe un drum foarte larg, nevăzut vreodată de noi, pe care noi am mers o jumătate de zi ajungând în apropierea acelui oraş despre care strămoşii noştri ştiau să povestească atât de multe lucruri. Aproximativ la o distanţă de două mii de paşi înaintea oraşului ne-am oprit; eu şi slujitorul meu am călărit până în oraş, pentru a cere permisiunea, să poposim in apropierea oraşului cu turmele necesare nouă.
05] Când eu şi cu slujitorul meu am ajuns în acel oraş, am fost înconjurat de mulţi oameni foarte maro care mă întreabau cine şi de unde veneam eu. Dar alţii au ghicit imediat şi au spus: 'Thot e Noubiez!' (Acesta este un nubier) şi eu am spus: <Da, eu sunt unul şi eu aş vrea să aflu şi să înbvăţ unele lucruri frumoase şi folositoare de la voi, oameni desăvârşiţi!>

06] Atunci au lăsat acei oameni curioşi să vină la mine un bătrân şi acesta mi-a pus multe întrebări, la sfârşit a venit chiar acolo unde noi poposeam şi de abia acolo ne-a dat de înţeles că este un preot suprem al acelui oraş şi în acelaşi timp un trimis şi îngrijitor a acestui oraş trimis de romani. Eu i-am făcut imediat un cadou care consta prin şapte vaci frumoase, doi boi şi douăzeci dintre cele mai bogate oi în lână.
07] Acest lucru l-a făcut foarte prietenos pe acel bătrân şi aşa a început el să spună aceste cuvinte către mine: 'Înţelepciunea noastră veche şi pură vă va fi de mare folos! Dar nu preluaţi datinile noastre stricate întru totul; căci ele sunt mai rele decât răul în sine! Acest oraş a fost o dată mândria ţării, ceea ce spune şi numele său Memavise (greceşte Memphis) =cel mai înalt nume; dar acum acest nume înalt descrie doar dărâmituri, de care voi vă puteţi convinge imediat!
08] Poporul care încă se află aici, este în parte fără pic de credinţă într-o fiinţă dumnezeiască mai înaltă şi o parte sunt cât se poate de păgâni, iar aceştia nu mai pot fi eliberaţi. Doar câţiva dintre noi mai trăim cu cunoaşterea a unui singur, veşnic şi adevărat Dumnezeu. Poporul, care este prost şi orb crede în câteva sute de zei; chiar şi animalelor şi resturilor acestora le arată onoare dumnezeiască şi noi trebuie să lăsam lucrurile cum sunt.
09] Strămoşii noştri au sădit deja sămânţa, prin faptul, că şi-au arătat respectul unor animale folositoare, pentru a le arăta poporului ca aceştia să se ocupe mai îndeaproape de îngrijirea animalelor domestice şi a pământului spre folosul lor. Cei bătrâni au vrut bineînţeles să arate strălucirea diferită a dragostei dumnezeieşti şi a înţelepciunii în natura lucrurilor poporului care pe atunci se afla pe o treaptă foarte joasă; dar cu timpul povestea poporului devine, cu cât mai mult se scufundă în istorie, din ce în ce mai respectabilă, cu tot mai mult apare învăluită de o aură dumnezeiască şi învăţătorii răi şi fără scrupule au un joc uşor să idoliarizeze faptele întâmplate cu mult timp în urmă pentru a îngropa din ce în ce mai mult poporul în necredinţa întunecată.
10] De aceea fiţi atenţi, voi, care sunteţi credincioşi şi acceptaţi ca fiind adevărate doar cele pe care voi le veţi auzi de la mine; dar tot ce veţi auzi şi veţi vedea la acest popor, nu luaţi în seamă, - căci este mai mult decât dăunător!Voi îi veţi vedea cum aduc jertfe şi cum fac tot felul de ceremonii goale; da, la sărbători mari mă veţi vedea chiar şi pe mine în fruntea lor. Dar nu luaţi în seamă acest lucru; căci peste tot se află doar pielea mea, deoarece interiorul meu este şi va rămâne la singurul şi veşnicul Dumnezeu, a cărui dragoste este viaţa mea şi a cărui lumină este adevărata mea cunoaştere şi înţelepciune.
11] Tu împreună cu slujitorul tău veniţi acum pe jos în oraş până la locuinţa mea, unde îţi voi spune mai amănunţit, cum va trebui să te comporţi tu împreună cu colegii tăi; eu vă voi mai arăta locul potrivit pentru voi şi pentru turmele voastre, unde puteţi şi staţi un an întreg ca fiind străini, fără ca cineva să vă deranjeze. Dar tu împreună cu slujitorul tău veţi locui la mine, ca să te învăţ cât mai multe lucruri!'
12] Am spus eu: 'Superior bun! Cadoul din partea mea pentru tine, voi putea eu să îl duc până în oraş?'
13] Spune la aceasta cu bunătate superiorul care era într-adevăr prietenos: 'Nu acum, ci de abia în trei zile, când voi veţi merge pe o altă pajişte! Dar acolo va trebui să vă încălţaţi după obiceiul nostru; căci pe timp de noapte apar o grămadă de insecte şi de viermi mici din pământul nisipos, se bagă sub unghiile de la picioare şi pricinuiesc dureri mari. În casa mea vă voi da ce vă trebuie; deoarece am slujitori şi sclavi mulţi.'
14] Noi, eu şi cu slujitorul meu, am mers cu superiorul în oraşul cel mare. După aproape patru mii de paşi am ajuns noi într-un loc mare în oraş, pe care erau construite clădiri mari din pietre pătrate. Mai multe dintre aceste clădiri au fost vechi, dar multe au fost şi bine întreţinute. Una era alcătuită din tot felul de stâlpi şi în mijlocul acestor culoare se puteau vedea statui imense sub tot felul de forme; şi acei stâlpi au fost ornaţi cu tot felul de semne şi de litere, pe care mi le-a explicat de multe ori superiorul. Lângă această hală de stâlpi se afla un palat enorm, unde toţi se mişcau.
15] Atunci a spus superiorul: 'Uitaţi-vă, aceasta este casa mea; intraţi şi uitaţi-vă la tot ce se află înăuntru!'

EV. 183. Capitol.

01] (Oubratouvishar:) <În faţa acestui palat se aflau doi stâlpi foarte mari care nu erau susţinuţi de nimic şi pe care se aflau tot felul de litere, semne şi figuri; şi în faţa acelei hale de stâlpi se aflau doi stâlpi asemănători.
02] Noi am mers cu paşi timizi până în casa superiorului şi a trebuit să mergem un timp, până când am ajuns în odăile în care locuia. Ah, acolo totul era atât de frumos şi de minunat că am rămas pur şi simplu fără cuvinte.
03] În interiorul meu am comparat casa mea cea mică şi sărăcăcioasă cu acest palat şi am spus către mine: 'De ce suntem noi, negri, atât de săraci în cunoaştere şi în înţelepciune? De ce nu suntem în stare să construim şi noi astfel de clădiri? De ce nu ne descurcăm cu prelucrarea metalelor? Nu avem altfel de obiecte de tăiat decât acelea, pe care noi le-am primit la schimb de la egipteni pentru produsele noastre brut naturale! Cât de groaznice sunt maşinăriile noastre de ţesut, cât de rele sunt ţesăturile care le facem! Printre noi nu se află un spirit, nici un talent, nici unul harnic; noi nu ne aflăm cu mult mai presus decât maimuţele noastre!'
04] Când eu am început să mă pierd prin astfel de gânduri, mi s-a rupt inima şi eu a trebuit să încep să plâng şi am vorbit cu voce tare:'Oh, de ce nu suntem noi, negrii, întru totul animale, care nu gândesc şi care nu sunt capabile să simtă ceva!? Câte lucruri minunate pot produce adevăraţii oameni, aceşti adevăraţi zei ai pământului, iar noi în schimb nu putem face nimic, noi care suntem

nişte oameni pe jumătate şi nişte animale în parte! Şi totuşi trebuie să simţim cu putere toate minunăţiile, pe care adevăraţii oameni le-au creat!’
05] Atunci a spus aşa superiorul către mine: ‘Nu-ţi face probleme! Noi am devenit deja nişte oameni bătrâni, cărora nu le mai aduce nici o fericire aceste minunăţii, deoarece am trăit deja prea mult; voi însă sunteţi încă nişte copii plini de putere şi hărnicia voastră creşte din ce în ce mai mult. Noi am trăit deja destul pe acest pământ, coroanele noastre se află în mormântul uitării, palatele noastre se dărâmă şi cunoaşterea şi înţelepciunea noastră actuală este mai rea decât răul cel mai mare. Noi nu mai avem mulţi fierari şi nici ţesători; toate necesităţile tehnice trebuie să le acoperim ori de la Roma oroi din Grecia.
06] Da, o dată, cu mi de ani în urmă au locuit în această ţară mai mult zei decât oameni care au făcut nişte capodopere, la care încă se mai miră urmaşii lor! Dar ceea ce pricinuim noi acum, este egal cu o distrugere, în materie cât şi în suflet. Dar voi încă sunteţi un popor tânăr care nu este stricat, voi încă puteţi gândi şi dori şi de aceea voi puteţi deveni în lucrările voastre cu mult mai mari decât au fost vreodată popoarele din această ţară.
07] Dar dacă voi vreţi să trăiţi ca oameni într-adevăr fericiţi pe acest pământ, atunci rămâneţi la simplitatea voastră! În primul rând nu vă costă mult lucru şi chin şi în al doilea rând aveţi necesităţi naturale şi simple pe care le puteţi acoperi cu uşurinţă. Creşterea animalelor în regiunile bogate, muntoase nu vă face mult de lucru şi nici griji şi lucrarea pământului, pe care voi o practicaţi foarte puţin, se poate socoti ca şi cum nu ar fi nimic; chiar şi îmbrăcămintea voastră este simplă şi uşor de făcut. Prin urmare voi necesitaţi puţin timp pentru ncesităţiile voastre naturale şi de aceea voi vă puteţi ocupa timpul cu lucrurile spirituale! Şi iată, acest lucru contează mai mult, decât să construiţi cu sudoare însângerată a sute şi sute de mi de oameni astfel de palate, ca timpul nemilos să nu distrugă peste mii şi mii de ani aceste lucrări!
08] Şi la sfârşit ce sunt o grămadă de pietre frumos aranjate faţă de un fir de iarbă, care a fost creat de Duhul cel mare a lui Dumnezeu? Eu îţi spun: nimic! Fiecare fir de iarbă, fiecare pom este o clădire a lui Dumnezeu, creşte din pământul cel drag fără chinul şi lucrul nostru şi în cel mai scurt timp ne îmbucură stomacul cu fructele lor dulci. Dar cât lucru şi chin îl costă pe un om construirea unui astfel de palat. Şi după aceea ce avem noi de acolo, când lucrarea este terminată după mulţi ani sângeroşi? Nimic mai mult decât hrana mizerabilă a îngâmfării, trezirea invidiei a celorlalte popoare, cu timpul tot felul de război şi tot felul de urmăriri!
09] Într-adevăr, tu, dragul meu prieten negru, acest noroc este unul mizerabil pentru un popor, care a fost atât de prost, să astupe pajişti frumoase şi bogate cu nişte palate moarte, pe care ar fi trebuit să crească sute de mii de pomi roditori pentru a fi spre folosul oamenilor care locuiau în nişte colibe modeste! Iată, pe acest pământ, pe care este construit oraşul, ar putea cu uşurinţă să aibă loc zece mii de oameni cu tot cu turmele lor; dar aşa locuiesc doar o sută de mii de oameni între aceste zuiduri groaznice! Dar ce fel de viaţă au majoritatea dintre ei!
10] Înainte, aşa cum spune istoria, a fost acest pământ o odaie de cereale, prin care în acel timp au fost ajutate popoare străine cu pâine când se aflau la ananghie; acum trebuie deseori să aducem aceste cereale din ţări şi de la popoare îndepărtate! Turmele noastre se află într-o situaţie groaznică. Mii de oameni dintr-un astfel de oraş nu lucră de loc pentru puţinul aur şi argint, se plimbă zi de zi fără nici un scop, întreţin femei şi deseori se distrează în cel mai josnic şi animalic fel cu ele; acest lucru aduce tot felul de boli, - ceva, ce voi nu cunoaşteţi de fel. Ziua, atâta timp cât soarele este pe cer, veţi vedea oraşul aproape gol; de abia când noaptea mai răcoroasă se lasă, ies ei din vizuinele lor frumos construite şi se distrează cu tot felul de lucruri care le sunt pe plac. Şi aşa dragul meu fiu de natură simplă, acestea sunt binecuvântările, pe care le primesc oamenii prin cultura lir dfe pietre frumos aranjate!’

EV. 184. Capitol.

01] (Oubratouvishar:) <’ De aceea rămâneţi voi în puritatea de început a naturii şi nu doriţi niciodată o astfel de cultură mizerabilă! Să nu cumva să construiţi oraşe! Rămâneţi în colibele voastre simple şi voi veţi putea rămâne pentru toate timpurile cel mai fericit popor de pe acest pământ, iar acest lucru se poate întâmpla din pricina faptului, dacă rămâneţi în credinţa cea dreaptă spre un singurul şi adevăratul Dumnezeu, să-L iubiţi şi să-L slăviţi! Chiar dacă voi nu-L puteţi vedea, vă vede El şi vă va înzestra de fiecare dată cu acea putere de care aveţi nevoie ca să puteţi alunga elementele duşmănoase omului. După legile străvechi ale naturii omul este stăpân peste tot, ce se află, respiră şi trăieşte pe şi sub pământ.
02] Voi sunteţi încă aşa cum trebuie să fie un om! De voi fuge leul cel rău, tigrul, pantera, hienele, lupii, urşii şi chiar şi şerpii fug din apropierea voastră; doar turmele blânde vă urmează la fiecare pas pe care îl faceţi! Înzestrat cu astfel de capacităţi, se află omul pe acea traptă străveche, pe care l-a aşezat Creatorul la începutul începutului. Culcaţi-vă pe iarbă, acolo unde se află tot felul de şerpi veninoşi, iar aceştia fug din acel loc sfânt, unde omul ca fiind stăpânul naturii poposeşte! Furnica cea rea, blestemul multor păduri şi stepe, pleacă, când omul calcă cu puterea sa acea regiune şi îşi construieşte locuinţa necesară. Leul, pantera şi tigrul groaznic stau departe de acele turme, care sunt păzite de omul adevărat, iar crocodilul, balaurul Nilului, nu se mai poate zări în acele părţi, care sunt locuite de oameni. Ibisul, barza şi Icz ne ma on (Ichneumon = nu are venin) stă la dispoziţia omului şi curăţă pământul de tot felul de animale, iar vulturii cu vederea ascuţită caută toate hoiturile posibile şi le mânâncă, ca aerul să nu se infecteze cu mirosul emanat de acestea.

03] Oh, ce existenţă minunată a unui om adevărat într-o astfel de regiune şi ce viaţă mizerabilă a unui om într-un oraş, care sunt plini de îngâmfare şi plini de dragostea de sine urât mirositoare! În ei nu mai există acea putere din timpurile străvechi; în împărăţia mare a naturii înconjurătoare sunt nişte corpuri străine, au devenit fiinţe necunoscute, care au rupt legătura cu Dumnezeu şi prin urmare cu toate celelalte creaturi. Ei trebuie să-şi construiască palate şi fortăreţe solide, pentru a se adăposti de natura, care începe să devină duşmanul lor!
04] Eu las să meargă o sută de oameni să stea peste noapte pe acea pajişte, unde vă voi conduce eu şi nici unul dintre ei nu va mai ajunge să vadă ziua de mâine; căci aceştia nu mai sunt oameni, ci doar nişte umbre slabe, iar trupurile lor bolnăvicioase sunt nişte adevărate temple a spiritelor rele şi necoapte ale naturii. Cercul dinafară al vieţii nu mai este eul lor dumnezeiesc, ci doar unul animalic şi de aceea nu se mai află nici o putere în interiorul lor şi cu atât mai puţin în exteriorul lor. Natura exterioară nu mai arată prin ei capătul culminant al existenţei, ci doar o nulitate şi o distrugere totală a acelei trepte, prin care toate creaturile trebuie să treacă la capătul cel mai înalt. De aceea au devenit toate creaturile duşmănoase faţă de omenire şi încearcă să-i stârpească în toate felurile posibile, deoarece nu mai are ce aştepta de la ea nimic în nici un fel de domeniu.
05] Şi din această pricină nobilul şi coloratul meu prieten, fii tu împreună cu tot poporul tău bucuros, că sunteţi negri şi că încă mai trăiţi în colibele inocente primăveratice ale vieţii adevărate; căci prin aceasta sunteţi voi ceea, ce trebuie să fie omul după ordinea înaltă a celui mai puternic Duh dumnezeiesc! Rămâneţi de aceea tot timpul aşa cum sunteţi acum, chiar şi urmaşii voştri, căci aşa voi nu veţi trebui să vă plângeţi de supărările vieţii omeneşti!’>

EV. 185. Capitol.

01] (Oubratouvishar: superiorul) <’Şi acum să mergem în acel loc, pe care eu am să vi-l arăt ca voi să puteţi sta! Dar pe lângă aceasta eu vă voi da gărzi pentru întreaga voastră şedere, care va alunga din apropierea voastră poporul acesta rău; căci pentru aceştia nu ar conta nimic sau doar foarte puţin, să vă strice atât moral cât şi fizic. Eu nici nu te întreb dacă m-ai înţeles; căci eu ştiu că tu m-ai înţeles, iar în timp tu vei înţelege şi alte lucruri rostite de mine!’
02] După aceste cuvinte a dat superiorul un semn prin lovirea unui metal rotund şi ca printr-o minune au apărut de peste tot bărbaţi de culoarea maro, înarmaţi, iar superiorul le-a ordonat într-o limbă străină ceva, ce noi nu am putut înţelege. Dar când a observat superiorul, într-adevăr bun, nelămurirea mea, a început să mă aline, prin faptul că mi-a explicat pe limba mea, ceea ce el a vorbit către acele gărzi. Era vorba de o pază cât mai bună faţă de curiozitatea locuitorilor din oraş, care li se păreau lui ca şi cum nu ar mai fi oameni.
03] Unul, care conducea garda, care era aproape la fel îmbrăcat ca şi prietenul nostru, care ne-a arătat drumul până aici, i-a făcut superiorului observaţia, că acel loc bogat în fructe şi plin de iarbă este o adevărată pajişte de vipere, de unde nici omul şi nici animalul nu scăpau cu bine.
04] Spune superiorul: ‘Oameni stricaţi împreună cu animalele lor nu ar scăpa; dar aceştia sunt încă nişte adevăraţi oameni, care încă sunt nişte stăpâni în adevăratul sens al cuvântului peste întreaga natură şi a creaturilor sale! Acestora nu numai că nu le va face nimic acele vipere multe, ci ele vor părăsi acel loc pentru totdeauna. Şi voi ca fiind gărzile lor nu veţi avea nici o treabă cu acei şerpi, de acest lucru să fiţi convinşi! – Dar acum aduceţi-mi douăzeci şi două de perechi de sandale de piele, pe care le vom da acestor oameni puri, ca ei să nu-şi strice fără nici un rost picioarele pe pământul acesta nisipos ascuţit!’
05] Imediat au fost aduse sandalele. Mie şi slujitorului mei ni s-a dat imediat cele mai comode perechi; celelalte douăzeci au fost duse afară la colegii noştri de nişte gărzi prin porunca superiorului, iar când aceştia au primit mesajul din partea gărzilor să-i urmeze afară, pe acea pajişte. Superiorul, eu şi slujitorul meu şi alte gărzi am mers pe multe străzi ale acelui oraş până când am ajuns afară, acolo unde era acea pajişte bogată, plină de iarbă verde, multe samochine şi portocale şi cu tot felul de alte fructe. Dar eu am mai văzut că acea pajişte era prea puţin vizitată de oameni: căci deja de departe am auzit noi zgomotul făcut de vipere şi de şerpi cu clopoţei.
06] Imediat după noi au venit şi colegii mei de drum cu turmele numeroase şi cu cămile. Când au ajuns la capătul acelei pajişti, nu au aşteptat, până când acele creaturi fug de noi şi de turmele noastre, ci ei au pus imediat stăpânire pe acea pajişte plină de fructe, s-au plimbat peste tot şi toţi acei şerpi s-au retras în aşa fel spre Nil, că suprafaţa acestuia a fost acoperită o jumătate de oră bună cu acele creaturi; chiar şi patru balauri ai Nilului au fugit de colegii şi de turmele mele.
07] Superiorul le-a explicat această apariţie gărzilor şi le-a spus că ei pot să meargă fără frică în acel loc; căci el era întru totul convins, că în acea noapte nu se va mai afla nici un şarpe pe acea pată de pământ. Şi aşa a fost: deja după o oră acea pajişte a fost curăţată de tot felul de creaturi.
08] Dar pe cealaltă parte a malului am văzut o turmă egipteană de oi cum fugea de acele creaturi veninoase venite, iar păstorii lor fugeau împreună cu turmele. Păstorii au urlat groaznic, dar s-au refugiat pe podul de peste Nil; dar turmele au avut unele pagube; - căci nenumăraţi miei au fost ajunşi din urmă de acele bestii şi au fost mâncaţi. Pe cealaltă parte a malului mai existau mase întregi de iepuri, cărora nu le căzut prea bine această vizită neaşteptată; deoarece mulţi pui au fost devoraţi de acele bestie care se târesc.
09] Gărzilor le-au sărit în ochi smochinele, portocalele şi celelalte fructe, la care altădată nu putea ajunge şi multă roşcovă, care acolo era folosită spre a hrăni cămilele.
10] Cel mai înalt dintre gărzi a vorbit către superior: ‘ Onoare lui Isis şi lui Osiriz! În sfârşit putem să facem şi aici recoltă, ceea ce nu a fost vreodată cazul până acum!’

11] Dar superiorul a vorbit: ‛Recolta o vor strânge doar aceia, care au curăţat această pajişte un an întreg; doar ceea ce vă vor da ei, veţi avea voie să luaţi, dar din proprie iniţiativă nici măcar o singură frunză de pe un copac! Şi pe lângă aceasta feriţi-vă să strigaţi spre zeii voştri fără valoare; căci printre voi nu se află nici măcar unul, pe care să nu-l fi învăţat despre adevăratul şi unicul Dumnezeu! Rămâneţi la acela, nu la un Isis şi nici la Osiriz, nici la Apis! Deoarece toate aceste nu sunt şi nu vor fi nimic în veci!'
12] După ce a vorbit aşa spune superiorul către mine: ‛Cum poţi vedea tu însuţi acum, sunteţi foarte bine îngrijiţi de Atotputernicul. Eu vă voi părăsi acum, dar mâine cu prima crăpare a zorilor sunt iarăşi la tine; atunci te voi învăţa lucruri drepte aici, în templul deschis a Celui mai înalt! Şi după aceea tu vei transmite cele auzite de la mine şi colegilor tăi! Dar acum rămâneţi cu bine sub protrecţia Atotputernicului!'
13] Cu aceste cuvinte s-a întors înapoi în oraş. El a avut deja de mult un respect din partea poporului egiptean; căci cine se întâlnea cu el, se închina până la pământ în faţa lui. Dar el se făcea de parcă nu ar observa nimic din toate acestea, ci mergea, parcă adâncit în gânduri, văzându-şi în continuare de drumul său.
14] Când soarele a apus, au venit mulţi curioşi din oraş; dar nici unul nu a avut curajul, să se apropie mai mult de douăzeci de paşi de acea pajişte de şerpi foarte vestită. Mai mulţi au strigat spre noi, să plecăm din acel loc, căci altfel vom avea numai de suferit. Dar gărzile i-au împins pe cei curioşi şi le-au explicat, că nu mai există nici un fel de pericol, deoarece puterea noastră secretă a determinat şerpii să înnoate pe partea cealaltă a Nilului.
15] Atunci cei curioşi au plecat şi noi ne-am ocupat de turmele noastre, care în acea seară ne-au dat atâta lapte hrănitor, că nu am fost în strare să-l mâncăm. Noi am întrebat gărzile, dacă ei nu vor să bea lapte. Ei au acceptat cu bucurie, iar noi le-am dat atâta lapte să bea, că ei nu au mai fost în stare, să mai savureze încă un strop din acesta. Restul, destul de însemnat l-am pus în vasele noastre, pentru a face brânză din el.
16] Un an de zile am rămas acolo şi am învăţat multe lucruri de la superiorul cel bun, adică cunoaşterea adevărată a celui mai înalt Dumnezeu. Cu o prietenie mare am fost lăsaţi să plecăm de acolo după un an de zile, pentru a ne întoarce cu bine în ţara noastră.
17] Imediat după aceea am avut eu acele viziuni, am alcătuit o caravană şi am vrut să merg până la Memphis, pentru a vesti superiorului viziunile mele. Dar acesta ştia deja despre tine, minunatule şi m-a trimis aici, mi-a arătat drumul cel lung până în Alexandria şi m-a dat pe mâinile unui marinar bun, care să mă aducă până aici. El mi-a dat şi un tălmaci, pe care însă nu l-am luat cu mine.
18] Acum ştii tu, minunat om dintre oameni, cum am ajuns eu la o astfel de înţelepciune; şi acum spune-mi tu, dacă eu mă aflu la locul potrivit, sau dacă nu să merg mai departe! Căci mult timp nu voi putea sta, deoarece drumul până în ţara noastră este unul cât se poate de lung.>

EV. 186. Capitol.

01] Spun Eu: <Eu ţi-am mai spus, că ţie nu-ţi foloseţte nimic sau doar foarte puţin, dacă Eu ţi-aş spune: ‛Eu sunt!' sau: ‛ Eu nu sunt!' Acest lucru tu trebuie să-l afli singur; şi acest lucru tu îl poţi face foarte uşor, deoarece spiritul nu-ţi lipseşte. Gândeşte-te, ce este posibil oamenilor şi ceea ce poate fi imposibil! Nu ţi-a intrat nimic în cap, sau nu ai observat nimic la tine şi nici la ceilalţi?>
02] Spune negrul: <Cum am observat eu mai devreme, - în afară de faptul, că la intrarea în această ţară am început să vorbim în limba voastră, nu mi s-a părut nimic altceva ieşit din comun; eu vorbesc deschis şi cât se poate de corect! Când am veni aici, mi s-au părut mai multe lucruri extraordinare pe moment; dar cu cât mai mult mă aflu eu aici, cu atât mai multe lucruri naturale găsesc eu în voi toţi.
03] Deci limba este singurul lucru care trece pe lângă ceva minunat, dar este posibil, cum am spus mai înainte, să fie o urmare naturală, chiar dacă este de neconceput, a calităţilor acestei ţări. Căci lucruri asemănătoare am văzut în călătoria mea prin ţara Egiptului: noi ne-am întâlnit cu greci şi cu romani; aceştia vorbeau pe limba lor şi noi i-am înţeles destul de bine şi la nevoie am putut să discutăm şi noi unele lucruri. Cu vorbitul nu a mers aşa de cursiv cum este aici cazuil; dar acest lucru poate foarte bine să se afle în construcţia acestei ţări, a aerului sau a mirosului!
04] Noi, ca fiind oameni cât se poate de simpli, suntem cu mult mai sensibili faţă de tot felul de păreri şi viziuni. Aşa noi putem vedea sufletele celor decedaţi, câteodată şi din acelea, care din propria mărturie spun că nu au purtat vreodată un suflet. Aceste suflete naturale se pot recunoaşte uşor şi după faptul că îşi schimbă repede forma şi se destramă în mai multe fiinţe mici şi se pot strânge din nou împreună pentru a alcătui o formă omenească, iar aceasta este o apariţie, pe care nu am mai observat-o la fraţii şi surorile noastre decedate.
05] Noi l-am întrebat pe superiorul înţelept din Memphis, dacă observă şi el aceasta cu ochii săi. Dar el a spus: aceasta este o calitate a unor oameni simpli şi foarte modeşti ai naturii, care nu cunosc o viaţă prefăcută nici măcar după denumire. La el şi la egipteni nu s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva. Din când în când mai apar unele cazuri, dar inconcrete şi de neexplicat, în vreme ce la noi sunt corecte, naturale şi prin urmare uşor de explicat.
06] Dar din acest lucru reiese cât se poate de limpede, cum putem noi să vorbim şi să învăţăm cu uşurinţă o limbă a unui popor străin. Dacă te gândeşti tu la aceasta, minunat om dintre oameni, atunci vei înţelege tu cu înţelepciunea ta ieşită din comun, cum pentru noi nu este nimic neobişnuit de când ne aflăm noi aici, din care să putem noi ştii cu certitudine, că noi ne aflăm cu siguranţă în acel loc, pe care eu l-am văzut în viziunile mele.

07] Multe coincid: la malul unei mări o colibă de pescar construită lângă un munte; mulţi oameni înalţi şi importanţi; chiar şi tu te asemeni foarte mult cu acel om luminat, pe care l-am văzut de şapte ori cu mare bucurie în viziunile mele. Dar acel om de lumină a reuşit să facă totul doar prin cuvântul său; el a vorbit – şi totul a fost gata! Cerul şi pământul îi slujeau şi legiuni întregi invizibile aşteptau semnul său!
08] Deci, minunat om printre oameni, aici nu este cazul să se întâmple acest lucru! Eu am găsit aici prin voi, ca şi cu doi ani în urmă în Memphis prin superior, oameni cât se poate de buni şi de înţelepţi, - dar ceea ce eu aştept, nu am găsit până acum şi din această pricină te întreb, dacă eu mă aflu la locul potrivit sau nu. Dacă tu vei spune da, atunci eu voi crede şi voi rămâne; căci cuvântul tău îmi este suficient, deoarece tu eşti în orice caz un înţelept profund. Dar dacă spui nu, sau dacă nu spui nimic, atunci noi vom începe călătoria înapoi acasă şi turmele noastre, pe care le-am lăsat în Memphis pentru aur şi argint după sfatul superiorului, le vom lua înapoi cu suma necheltuită, care ne-a împrumutat-o superiorul pentru reţinerea turmelor, dar de care se foloseşte în prezent.
09] Tu, minunat om dintre oameni, vezi, că eu şi noi toţi, chiar dacă carnea noastră nu este ornată cu piele albă, nu posedăm nimic fals sau trădător; noi toţi căutăm adevărul deplin, care este foarte important pentru noi şi avem chiar şi speranţa vie, s-o găsim aici sau în altă parte! Dacă noi ne aflăm la locul potrivit atunci confirmă aceasta, iar noi vom face cu mare plăcere totul ce veţi cere de la noi!>
10] Spun Eu către Rafael: <Du-te şi dă-le un semn, ca ei să recunoască unde se află!>
11] Imediat s-a apropiat Rafael de negrul (Oubratouvishar) şi a spus: <Prietene, ce ai lăsat în ţara ta, pentru care ai vrut să te întorci din Memphis înapoi ca să-l iei? Tu ai vrut să-i faci superiorului un cadou deosebit pentru eforturile sale şi de aceea l-ai înfăşurat tu în pânză curată, dar l-ai uitat acasă din pricina faptului că aţi plecat repede, iar acest cadou se afla într-un colţ din coliba ta, unde mai este şi în prezent. Dacă tu doreşti, ţi-l aduc aici într-o singură clipă! Vorbeşte, - aşa cum vrei, se va întâmpla!>
12] Spune omul cel negru: < Nu spre a mă lămuri pe mine, dacă mă aflu la locul potrivit – căci deja prin faptul, că tu mi-ai spus ce am uitat acasă, ştiu eu că mă aflu la locul potrivit, deoarece un astfel de lucru poate vedea doar un Dumnezeu atotvăzător -, dar tu mi-ai face şi un lucru bun; căci când eu mă voi întoarce aş vrea să-i fac bunului superior din Memphis o mare bucurie, căci el este un bun prieten a tuturor imaginilor naturale rare! Tot acel lucru nu poate avea o altă valoare decât una imaginară, dar în nici într-un caz una reală! Dar totuşi este minunat!>
13] Aici îi întinde Rafael celui negru acea formă minunată a naturii şi îl întreabă dacă îi este pe plac.
14] La o astfel de ocazie negrul este aproape de leşin şi strigă cu voce tare spunând: <Da, acesta este, acesta este! Dar cum a fost posibil ca tu să-mi aduci acest lucru aici, deoarece tu nu te-ai îndepărtat nici măcar o clipă de mine?! Ai luat tu acest lucru de acasă de la mine într-un fel cât se poate de şmecher, iar tu te afli în slujba superiorului şi eşti unul dintre acei egipteni tineri şi curajoşi? Oare ai venit tu pe furiş cu alţii de-ai tăi acum un an de zile, când noi ne întorceam din Memphis, până în apropierea colibelor noastre şi ai reţinut care dintre ele este a mea?
15] Da, dar pentru ce aceste întrebări stupide din partea mea? Acasă am avut-o eu cu câteva clipe înaintea plecării noastre în mâini, am pus-o pe timpul formării turmei şi a cămilei mele, într-un vinclu ascuns din coliba mea şi am acoperit acea raritate cu o coajă de dovleac! Cu formarea turmei mele şi cu lucrul necesar la cămilă am uitat eu acest fenomen al naturii; tu nu ai putut să-mi iei lumina ei în vreun fel! Tu ai putut s-o iei doar într-un fel minunat; dar cum – cum, cum îţi este posibil ca fiind un om din carne şi oase?! Căci aici, acolo şi după aceea iarăşi aici a fost o clipă rapidă! Această acţiune este demnă doar de un Dumnezeu! Tu eşti ori un Dumnezeu sau unul dintre acei sluitori drepţi ai săi!>
16] Spune Rafael: <Prima presupunere este greşită dar a doua este corectă! Dar iată, la plecarea după această formă frumoasă a naturii am uitat eu totuşi ceva şi aceasta este coaja de dovleac, cu care tu ai acoperit această mică comoară în coliba ta! Şi pe aceasta o vei avea tu de îndată! – Uite, aici este deja! Pune tu în aceasta mica ta comoară şi arată-ne-o nouă; căci există mulţi aici care ar vrea să vadă comoara pe care ai găsit-o!>

EV. 187. Capitol.

01] Aici negri au început să ameţească de mirare peste mirare; căci acest lucru este ceva pentru ei, care ei îl ţin cu mare grijă. Ei încă sunt nişte oameni ai naturii puri şi pot înfăptui unele lucruri ca fiind nişte adevăraţi stăpâni ai naturii doar prin dorinţa şi voinţa fermă, ce altor oameni ajunşi jos prin obiceiurile lumeşti li se pare o faptă miraculoasă, iar de aceea ar fi fost cât se poate de greu, să facă vreo impresie acestor fiinţe cât se poate de naturale printr-o altă faptă minunată. Vindecarea unei boli nu ar fi fost binevenită; căci adevăraţii oameni ai naturii nu cunosc vreun fel de boală. Bătrânii lor ajung deseori la o vârstă foarte înaintată, iar moartea lor nu este nimic mai mult decât o adormire lentă şi fără vreo durere.
02] Copii nu le-au murit vreodată, pentru că ei, fiind produşi întru totul după ordine, sunt cu totul dezvoltaţi şi vin pe lume sănătoşi; chiar şi după aceea ei sunt hrăniţi conform naturii lor şi de aceea în ei nu s-a putut depune stofă oarecare de boală. Dar dacă s-ar fi întâmplat în faţa ochilor lor o minune de vindecare, atunci ar fi trebuit ca mai înainte să li se explice, ce este de fapt o boală şi prin ce apare ea. Dar cu acest lucru le-ar fi fost mai mult dăunător decât de vreun anume ajutor; căci cunoaşterea păcatelor şi a urmărilor acestora, înseamnă deja atât cât ai fi păcătuit.

03] Atunci cineva crede că o înviere din morţi nu şi-ar fi greşit ţinta. Nici acest lucru nu ar fi nimic pentru aceşti oameni! Căci ei văd moartea trupească ca fiind o adevărată binecuvântare din partea lui Dumnezeu pentru oameni şi ar privi un astfel de act o jignire împotriva ordinii înalte a celui mai puternic Duh dumnezeiesc, atâta timp cât ei nu cunosc faptele reale despre Mine. Începerea unei furtuni mari ar privi ei cu ochii normali a minţii lor senzitive; căci ei însuşi au o putere mare faţă de spiritele naturii din aer, din apă, din pământ şi din foc. Dar o mişcare, care întrece viteza unei săgeţi aruncate de ei, este pentru aceşti oameni un adevărat miracol, care poate fi înfăptuit doar de Dumnezeu şi de spiritele din slujba Lui şi niciodată de un om slab şi muritor de pe acest pământ.
04] Când negrii noştrii s-au mirat în stânga şi în dreapta, a început să vorbească conducătorul spre colegii săi: <Fraţi! Voi toţi aţi văzut acum o faptă, care doar de Dumnezeu poate fi desăvârşită; căci noi nu putem să ne mişcăm aşa de repede nici cu gândul până în ţara noastră şi de acolo să ne întoarcem înapoi, cum acest slujitor al Domnului a mers şi a venit cu această comoară mică! Prin urmare noi ne aflăm la locul potrivit şi aici avem voie să ne mişcăm doar cu mare atenţie şi respect faţă de Acela, care se află în mijlocul acelei mese mari cu o expresie pe chip cât se poate de dumnezeiască.
05] Ceea ce El va vorbi în mila Sa nemărginită, va fi pentru noi cea mai sfântă poruncă, pe care o vom ţine ca şi acele stânci din ţara noastră şi chiar şi urmaşii noştrii până la sfârşitul tuturor timpurilor, cei care încă vor călca pe acest pământ! Voi ştiţi, ce ne-a spus superiorul înţelept despre demnitatea veşnică a acestui minunat om dumnezeiesc! Deci aşa este, iar noi suntem acum întru totul lămuriţi! Dar pentru că aşa stau lucrurile şi nu altfel, ştim noi şi faptul, cum şi ce va trebui să ne comportăm sau de ce trebuie să ţinem cont!
06] Departe şi greu a fost drumul până aici; doar chiar dacă ar fi de o mie de ori mai departe şi de mi de ori mai obositor, decât a fost, atunci nici măcar nu ar fi suficient în veci pentru măreţia acestei binecuvântări nemeritate! Căci acolo se află acel veşnic Duh atotputernic în înfăţişarea omenească, a cerului şi a pământului şi totul ce se află a creat El doar prin puterea voinţei Sale, aşa cum ne-a mai explicat cât se poate de limpede superiorul cel înţelept din Memphis.
07] Noi ne aflăm acum în faţa singurului adevărat şi veşnic Dumnezeu, care ne-a creat şi care ne-a în sufleţit. Fiecare clipă a vieţii noastre este în mâinile Sale; dar El ar vrea, noi nu ne-am mai afla aici. Pe scurt, El este totul şi tot ce se află pe acest pământ, este nimic fără El! Acest lucru am văzut în viziunile mele şi tot aşa ne-a învăţat superiorul din Memphis, iar aşa noi va trebui să credem aceste lucruri pe veci cu toţii. – Dar acum se pare că Domnul şi Învăţătorul veşnic vrea să vorbească ceva cu noi! De aceea să fim cu toţii atenţi, aşa de parcă ar fi vorba de o vânătoare de lei, cum ne-a fost descrisă de superiorul din Memphis!>

EV. 188. Capitol.

01] Când negrul ţinea acest discurs colegilor săi, l-am chemat Eu pe conducător şi l-am întrebat, dacă lui sau colegilor săi nu le este foame sau sete şi dacă ei sunt înfometaţi şi însetaţi, ce ar dori să mănânce şi să bea. Căci călătoria peste mare a fost epuizantă şi cu siguranţă vor avea nevoie de ceva de mâncare şi de băut, iar de aceea ei să-şi facă doar glasul auzit şi de îndatăp ei vor fi ajutaţi!
02] Spune Oubratouvishar: <O ce milă! Tu, care eşti totul, chemi un vierme de pe pământ, ca el să-şi spună necesităţile în faţa ta, Tu înalt şi veşnic Duh! Dar care vierme care se tăvăleşte în faţa Te prin praf are curajul să spună faţă de dumnezeitatea Ta ceva, pentru a nu greşi cu vreun cuvânt neîndemânatic faţă de Tine, veşnicul sfânt şi după aceea să fie privit de Tine cu ochi furioşi. Noi mai avem din Egipt câţiva saci de smochine uscate, de două ori atâta pâine prăjită, care va ajunge cu siguranţă pe tot parcursul şederii noastre aici, dacă noi ne vom împărţi bine! De aceea eu îţi aduc cu inima plină de fericire mulţumiri care nu spun nimic sau foarte puţin pentru mila Ta cea mare faţă de noi!>
03] Spun Eu: <Da prietene, dacă tu te vei mişca cu această frică mare în jurul Meu, atunci cu greu îmi va fi Mie posibil, să-ţi dau o lumină pe care tu s-o duci înapoi în ţara ta! Dar pe lângă aceasta nu-mi aduci prea mult respect ca fiind Creatorul şi tu una dintre creaţiile Mele, care se înjoseşte până la gradul de vierme care se tăvăleşte prin praf! Căci printr-o astfel de desconsiderare totală în faţa mea, Creatorul tău, îl aşezi tu şi pe Acela, care te-a creat prin dragostea şi înţelepciunea Sa cea mare, pe un nivel cât se poate de josnic!
04] Uite, dacă un om îţi arată o operă de artă, pe care el a făcut-o şi pe care vrei s-o cumperi pentru tine, pentru că îţi place foarte mult, iar tu îi vei arăta respectul tău profund artistului, dacă tu lauzi toate celelalte lucrări peste măsură şi pentru lucrarea cumpărată de tine nu găseşti destule cuvinte urâte, doar pentru că este din acea clipă al tău?
05] Uite, de aceea o astfel de umilinţă în faţa Mea nu este înţeleaptă, ci doar nebunească şi prostească! Căci dacă tu te crezi prea rău şi fără valoare, atunci tu îmi spui cu nişte cuvinte uşor de înţeles în faţă, că sunt un Creator jalnic a întregii creaţii.
06] Ah, dar dacă tu recunoşti valoarea Mea şi în tine, pe bună dreptate şi dacă tu crezi că nu eşti chiar rău şi fără nici o valoare, pentru a putea vorbi despre una sau cealaltă cu Mine, atunci Mă respecţi prin tine şi recunoşti dumnezeitatea Mea chiar şi pe propriul tău pământ; şi aşa poţi tu să tragi acel folos din prezenţa Mea pentru care tu te afli de fapt aici. Dar umilinţa ta mare faţă de Mine nu este un păcat din partea ta; căci este justificată prin creşterea ta credincioasă din copilărie.

07] Dar acum ai o părere mai bună despre acest lucru; căci cu cea pe care ai avut-o nu am putut să ne înţelegem în vreun fel; deoarece tu ai fi avut acea frică timidă faţă de mine, iar aceasta te-ar fi obligat, să părăseşti acest loc prea sfânt pentru sentimentul tău de credinţă, pentru a povesti în Memphis şi în sfârşit acasă nespus de multe lucruri extraordinare despre sfinţenea Mea de nesuportat pentru persoana ta! Şi acesta ar fi fost tot folosul, pe care tu l-ai fi tras pentru tine, pentru poporul tău şi pentru urmaşii poporului tău! Ai fi fost mulţumit cu acest lucru?
08] Cu siguranţă nu! Căci atunci va trebui să strigi într-o clipă mai lucidă din viaţa ta căre propria persoană: 'Da, ce este acum!? Am făcut eu acea călătorie grea şi lungă după părerea mea, pentru a ajunge în pragul disperării şi a fricii la locul sorţii? Nu, a fost o fricire şi bucurie groaznică, a cărui repetare cu siguranţă că nu o mai doresc!' Uite, acest lucru l-ai avea tu la sfârşitul acestei călătorii!
09] De aceea este corect aici să laşi puţin mintea să lucre, ceea ce este bine în orice relaţie a vieţii, iar tu vei trece peste toate cu bine şi cu sinceritate şi peste tot vei avea tu avantaje mari pentru întraga viaţă. De aceea să uităm frica exagerată faţă de Mine! Iubeşte-Mă ca şi un Creator, Tată, Învăţător şi Domn din toate puterile tale şi iubeşte-i şi pe fraţii tăi ca şi pe tine însuţi, căci atunci rezolvi tu cu mult mai multe! Şi dacă vei vorbi cu mine, atunci numeşte-Mă pur şi simplu Domn sau Învăţător, ceea ce sunt, - dar toate celelalte nu-şi au locul aici!>

EV. 189. Capitol.

01] (Domnul:) <Eu te-am întrebat mai înainte dacă îţi este foame sau sete şi Eu te-am întrebat din acel motiv, deoarece văd mult prea bine, că voi toţi sunteţi lihniţi de foame şi de sete; căci zi este de mai multe ore bune şi voi nu aţi mai mâncat şi nu aţi mai băut ceva de ieri după masă; deoarece lapte voi nu aţi putut avea pe corabie şi apa a fost deja stătută şi prin urmare nu s-a putut bea. Iar aşa toată grija Mea pentru voi se îndreaptă mai întâi spre întărirea trupească; căci fără aceasta voi nu veţi putea avea acea linişte, care este necesară, pentru a primi în schimb Cireniu mai mult spor hrana spirituală. Căci unui om, care i se vede deja foamea şi setea după ochi şi urechi, să vrei să predici acestuia o Evanghelie, înainte ca el să fie sătul, ar fi pur şi simplu culmea prostiei omeneşti! De aceea trebuie ca voi să fiţi mai întâi îngrijiţi trupeşte; de abia după aceea vom privi noi mai îndeaproape Evanghelia!
02] Dar aici va trebui să vă obişnuiţi cu mesele Mele şi smochinele usacate va trebui să le daţi cămilelor voastre. Aşezaţi-vă la acele mese care sunt goale şi voi veţi fi imediat îngrijiţi cu destulă hrană şi băutură! Tu, Oubratouvishar, aşează-te aici; căci şi tu eşti pentru poporul tău un adevărat rege şi aceasta este o masă a regilor, care trebuie să diascute între ei, cum trebuie să conducă popoarele şi cum trebuie să formeze oamenii!>
03] Toţi se ghidează după cele spuse de Mine şi Marcu al nostru şi-a terminat treaba cu ajutorul celor nevăzuţi şi aşa au fost deja gata pregătiţi mai mulţi peşti cât se poate de gustoşi; şi când acei negri s-au aflat la masă, au fost aduşi peştii, pâinea, sarea şi vinul, iar oaspeţilor li s-a spus ca ei să mânânce totul ce li s-a aşezat pe masă. Imediat au început aceştia să mânânce peştii care încă erau calzi, au luat pâine şi vin şi lor li s-a părut că totul are un gust minunat.
04] Conducătorul, care acum avea mai mult curaj a început să vorbească: <Domnul vieţii mele, astfel de mâncăruri minunate nu a savurat vreodată stomacul meu! Noi avem peşti acasă şi mai mâncăm din când în când; dar acea hrană este una de căire. Cine a încălcat cu comportamentul său legile existente, acela primeşte ca hrană peşti; dacă noi am putea să-i pregătim aşa atunci, într-adevăr, nu ar mai fi o mâncare pentru cei pedepsiţi!
05] Dar ce apă este aceasta, pe care noi am primit-o ca s-o bem? Şi aceasta are un gust nedescris de bun; ar putea fi băută şi fără ca unui om să-i fie sete şi această pâine dulce ca mierea se poate mânca tot timpul! Eu am primit de la superiorul din Memphis să mânânc din când în când pâine, dar care nu era nici pe departe aşa dulce cum este aceasta. Dar dintre toate eu admir cel mai mult această apă! Unde este izvorul acestei ape? Se poate cumpăra aici la voi? Eu aş vrea să iau puţin din aceasta în ţara mea şi să-i las să guste apa din pământul regiunilor cereşti.
06] Pământul este aici cu mult mai frumos decât la noi! Aici sunt peisajele foarte schimbătoare! Peste tot se pot vedea verdeţuri, tufişuri şi pomi; la noi există unele tufişuri, care cresc, - dar în rest totul este monoton şi gol. Aici munţii sunt aproape până în vârf plini de pomi şi arată cât se poate de blând; la noi acasă sunt pietre goale şi doar în unele părţi sunt acoperite cu muşchi de culoare gri-roşiatic. Totul pare pustiu şi stricat. Culorile lor sunt de obicei roşu şi gri-închis, iar deseori sunt atât de abrupte, că ici şi colo se poate urca doar cu riscul vieţii. Dacă unul a ajuns la înălţime, atunci de abia poate suporta căldura, dar amiaza nu poate chiar deloc; căci atunci devin vârful munţilor încinşi, aşa, că dacă se aşează nişte peşti peste aceştia se frig foarte bine, chiar şi carnea mieilor sau a caprelor. În acele după amieze nu se aşează nici măcar un vultur pe un vârf de munte şi caprele de munte coboară în regiunile de lângă Nil.
07] Oh, noi locuim într-o ţară dură şi foarte caldă, unde în unele timpuri este foarte greu, să fi şi să rămâi un om! Departe de Nil, mai ales după perioda verii ar fi imposibil să trăiască un om; căci acolo pot exista zile, care topesc pietrele şi nisipul, - mai ales în acele amieze când vântul începe să bată de la miază zi. Atunci se pot vedea nişte flăcări adevărate cum se mişcă deasupra deşertului şi oamenilor şi animalelor nu le rămâne altceva de făcut decât să îmbrăţişeze Nilul, care este rece la noi ca şi printr-un miracol.
08] La sfârşitul ultimelor trei luni din an, înainte ca să vină luna de ploaie, este cea mai groaznică perioadă, căci atunci apar furtunile de foc. Începe să fie o năduşeală. Nori, care arată ca nişte stâlpi groaznici de foc apar de după munţi şi acoperă la sfârşit tot cerul, iar nenumărate fulgere şi tunete cad de pe bolta cerului întunecat şi îi înfricoşează tare pe oameni şi pe animale. Aduc doar pagube

neînsemnate, deoarece se destramă în aer; dar nu este şi nu rămâne o glumă, să auzi deseori patruzeci de zile de-a rândul aceste zgomote infernale, zi şi noapte şi pe lângă aceasta să-ţi fie tot timpul teamă, să fi ars de un fulger care ajunge până pe suprafaţa pământului, - ceea ce s-a mai întâmplat din când în când, mai ales acelor oameni, care nu şi-au acoperit trupul atent cu grăsime.
09] Dacă trece acest timp de foc, atunci începe să plouă şi să plouă între patru şi şase săptămâni sau în acea perioadă când se schimbă luna. Ploaia pică mărunt şi deasă, iar pe vârfurile înalte ale munţilor ninge din când în când. La sfârşitul anotimpului de ploaie se răceşte vremea foarte tare, aşa că noi trebuie să ne încălzim deseori în jurul unui foc. Nici acest lucru nu este chiar atât de bun, dar totuşi este de preferat perioadei de după vară.
10] Aşa este viaţa şi existenţa noastră şi aşa ne petrecem noi zilele! Noi avem de înfruntat multe probleme şi doar foarte puţine lucruri plăcute. Oh, ce ceruri sunt aceste regiuni faţă de cele, de unde provenim noi! Cât de minunat este oare să trăieşti aici, sub acest cer adevărat şi cât de sterp şi trist arată totul la noi! Dar Tu, o Doamne, ai vrut să fie aşa şi nu altfel în pielea noastră neagră, dar probabil că este bine aşa şi până acum nu a spus nimeni vreun cuvânt despre aranjamentele Tale!
11] Pielea noastră neagră este în unele privinţe o povoară foarte grea; căci după experienţe îndelungat atrage căldura cu mult mai tare decât o altă culoare mai deschisă şi în al doilea rând este cât se poate de urâtă faţă de înfăţişarea voastră albă. De exemplu, cât de frumoasă este înfăţişarea acelei feciori prezente aici şi în schimb cât de urâtă a unei fecioare de-a noastre! Noi vedem şi simţim acest lucru şi totuşi nu putem să ne colorăm altfel! Ce păr frumos aveţi voi şi ce lână urâtă şi cârlionţată avem noi ca fiind podoaba capului! Dar noi nu spunem nimic şi suntem mulţumiţi cu totul, ce ne-ai dat Tu, o Domnul şi Învăţătorul nostru!
12] Dar acum trebuie să vă arat eu forma minunată a naturii şi Tu o Doamne vei decide cu milă, ce valoare ar putea să aibă!>

EV. 190. Capitol.

01] Aici scoate din pânzele sale Oubratouvishar comoara sa cea mică şi o aşează în faţa mea cu aceste cuvinte: <Acest lucru eu l-am găsit pe o pantă de munte şi nu am putut face altceva decât să-l iau şi să-l păstrez! Mâinile omeneşti cu siguranţă nu au avut de-a face cu aceasta! Prin urmare pare un produs pur, un aşa zis joc al naturii. Ce este şi ce valoare ar putea aă aibă? Căci ceva fără valoare nu aş vrea să fac cadou unui om.>
02] Spun Eu: <Este o piatră foarte preţioasă, adică un diamant pur. Dar el a fost totuşi curăţat şi pilit de mâini omeneşti, dar acest lucru s-a întâmplat pe vremea când persienii se războiau cu pegiptenii şi la acea ocazie au ajuns până la deşertul Nubien, iar acesta a fost pierdut de un comandant mare în lupta sa cu o haită mare de lei şi de pantere înfometate; prin aceasta tu îi faci superiorului din Memphis un cadou cât se poate valoros în lume, deoarece este cât se poate de rar.
03] Iată, această piatră a fost pilită şi îndreptată o sută şaptezeci de ani, a devenit ornament pentru coroana unor regi persieni, până când un rege l-a cinstit pe un comandant cu el; şi acel comandant la pierdut la graniţa pustie a ţării voastre, unde s-au aflat nespus de mulţi lei şi pantere. Acele animale le-am aşezat Eu spre protecţia voastră căci altfel persienii războinici v-ar fi găsit şi ar fi stârpit turmele voastre.
04] Dar cum tu ai fost ales să găseşti pe lume o comoară mare, care se afla deja de câteva sute de ani sub pietre, tot aşa eşti ales, să găseşti cea mai mare comoară pentru spirit şi din acesta pentru toate sufletele. Tu ai căutat şi ai găsit ceea ce ai dorit! Pielea ta neagră să nu te deranjeze şi pentru Mine va rămâne una dintre cele mai bineprivite culori.
05] Această Evanghelie, pe care Eu vă voi predica-o, va rămâne doar la voi pură. Tu vei deveni apostolul Meu pentru fraţii şi surorile tale negre! Dar într-un timp scurt vă voi trimite Eu un ajutor, acela vă va conduce într-o ţară frumoasă a părţii voastre pământeşti şi el vă va învăţa agricultura şi tot felul de alte lucrări folositoare, care sunt cât se poate de necesare pentru viaţa pământească.
06] În acea ţară încă necunoscută de voi veţi deveni un popor fericit şi mulţumit şi veţi păstra puritatea cuvântului şi a învăţăturilor Mele. Dar vai de aceia, care vă vor căuta în timpuri mai îndepărtate pentru a vă stăpâni; împotriva acelora voi lua Eu sabia de jar a furiei şi îi voi bate până la ultimul om! Şi aşa veţi rămâne voi, negrilor, un popor liber într-un colţ mare închis pe acest pământ pentru veşnicie.
07] Dar dacă voi vă veţi despărţi vreodată – ceea ce trebuie să rămână posibil din pricina libertăţii voastre -, atunci cei mai puternici dintre voi vor deveni regi, vă vor chinui cu legi aspre şi libertatea voastră de aur va lua sfârşit pentru mult timp sau chiar pentru totdeauna! Atunci copiii voştri vor suferi foarte mult şi vor dori o scăpare; dar aceasta se va lăsa mult aşteptată. De aceea ordonaţi-vă aşa, ca printre voi să nu ajungă unul vreun rege – în afară de aceia, cum eşti şi tu unul! Căci tu nu eşti un tiran, ci doar unul care fericeşte poporul tău şi acest lucru se află şi în ordinea Mea şi aşa va rămâne la voi!>

EV. 191. Capitol.

01] (Domnul:) <Numele Meu este Iisus din Nazaret, pământeşte ca om şi Iehova din veci; dar de acum va rămâne Iisus pe veci. Prin acest nume voi veţi fi în stare să faceţi totul, nu numai în aceste timpuri, ci şi pe vecii vecilor!
02] Iubiţi-Mă ca fiind Dumnezeul, Domnul şi Învăţătorul vostru şi între voi ca şi persoana proprie, căci aşa veţi rămâne voi în dragostea, în puterea şi forţa Mea şi lumina Mea nu vă va părăsi niciodată!
03] Dar dacă veţi deveni mai slabi în dragostea faţă de Mine şi faţă de fraţii şi surorile voastre mai sărace, atunci va deveni întuneric în inimile voastre şi puterea şi forţa Mea vă va părăsi! Chiar dacă veţi striga numele Meu şi veţi vrea să înfăptuiţi ceva, nu vă va mai da nici un fel de forţă sau putere; căci toată puterea şi forţa şi toate lucrurile reuşite în numele Meu se menţin doar prin dragostea faţă de Mine şi faţă de aproapele vostru!
04] Doar numele Meu nu înfăptuieşte nimic, ci doar dragostea în el, prin el şi pentru el, iar prin aceasta pentru aproapele! Dar la cine va veni un sărac şi îl va ruga pentru un ajutor, dar acesta va spune către el: 'Du-te şi câştigă-l!', acela nu are dragostea Mea şi prin numele Meu nu va avea putere sau forţă!
05] Du-te acum la colegii tăi şi spune-le aceasta, iar după aceea vino şi Eu însumi îţi voi vesti o altă Evanghelie! Aşa să fie!>
06] Oubratouvishar se închină adânc în faţa Mea şi merge la masa colegilor săi pentru a le spune ceea ce a auzit el de la Mine. Dar cât de mare a fost mirarea sa, când, în loc de cei douăzeci de colegi, s-au mai aflat la masă treizeci şi patru de femei. El le-a recunoscut bineînţeles ca fiind vecinele sale şi rudele apropiate, iar prima sa întrebare nu a fost alta decât, când şi cum au venit aici.
07] Şi aşa au răspuns cei întrebaţi: <Să vezi cu proprii ochi şi să auzi cu proprile urechi este mai bine decât să auzi din gura martorilor cele mai minunate povestiri! Noi am fost în urma voastră tot timpul cu o jumătate de zi!
08] Noi nu am fi interprins una ca aceasta, dacă nu ar fi venit la noi un minunat tânăr alb venit ca şi din ceruri şi nu ne-ar fi împins la aceasta. Noi am adunat o turmă de vite, tauri şi o turmă mică de oi şi am venit cu acestea până în Memphis; acolo ne-a întâmpinat deja de departe bunul superior cu oamenii săi şi acesta a spus, că a primit vestea de la acelaşi tânăr şi de aceea a venit în întâmpinarea noastră.
09] El ne-a dat veste despre voi, ne-a luat turmele pentru a le îngriji şi ne-a dat aur şi argint în diferite cantităţi pentru a le putea da peste tot în schimbul mâncărurilor şi a altor lucruri necesare. Noi i-am mulţumit şi el ne-a dat însoţitori până în Alexandria, care ne-au procurat tot ce aveam nevoie in Alexandria aceştia ne-au procurat o cutie de apă, care ne-a adus peste o apă care parcă pur şi simplu nu vroia să se termine.
10] Când noi am fost lăsaţi la mal, am găsit urmele voastre în nisip şi am urmat aceste urme. Noi am ajuns în sfârşit atât de aproape de voi, că am putut vedea destul de bine praful pe care cămilele voastre îl lăsau în urmă; doar când voi v-aţi pierdut în spatele unei păduri şi a unui munte, nu am mai putut vedea nimic.
11] Dar atunci a venit înaintea noastră acel tânăr şi ne-a adus într-un fel până aici, despre care noi nu putem să-ţi spunem nimic, decât că suntem întru totul uimiţi! Dar cum am ajuns noi de acolo aici, nu ştim nimic mai mult decât am şti despre un vis urât!
12] Dar acel om măreţ ţi-a dat o poruncă! Ce este? Vorbeşte! Căci acesta seamănă cu acel om pe care tu l-ai văzut în viziunile tale povestite nouă de mai multe ori, acela, pentru care ai venit tu şi noi toţi până aici! Vorbeşte, vorbeşte!>

Ev. 04. Capitolul 192

01] Spune conducătorul: "Noi, fraţii şi surorile mele, credem acest lucru, pentru că suntem acum martori oculari şi auditivi a ceea ce este şi continuă să existe aici, în faţa noastră! Toată înţelepciunea omenească, toată mintea şi chiar însăşi raţiunea cea mai curată şi lucidă nu poate înţelege, că ar fi cumva posibil, chiar numai a ne gândi la ceea ce este şi se află aici.
02] O, voi nu presimţiţi şi nici nu vă puteţi face vreo noţiune în privinţa a ceea ce este aici! Eu îmi închipuisem, după vedenile mele avute, ceva aproape nemăsurabil de mare, ce mă va aştepta aici; dar către ceva pe deplin de nemăsurat şi în totalitate nemărginit n-a îndrăznit nici chiar gândul meu cel mai mare şi slăvit să se ridice şi să poată să se ridice şi totuşi este acest fapt astfel şi se află aici, de netăgăduit în faţa ochilor noştri miraţi!
03] Voi cunoaşteţi ceea ce doar şi numai eu singur am negociat împreună cu superiorul în Memphis un an întreg cu totul tare în faţa voastră, deşi superiorul a fost adeseori de părerea că ar fi îndeajuns, dacă eu singur aş fi iniţiat în înţelepciunea lui adâncă. Dar eu i-am spus: <Vezi, domnule, aici fraţii şi surorile mele! Niciunul nu este cumva mai neînsemnat decât mine; de aceea, tu, domnule, să nu faci din pricina mea nici o tăinuire în faţa lor!> Şi el şi-a deschis după aceea mereu cu voce tare gura lui.
04] Atunci când ne-a condus după aproximativ o jumătate de an Korak din Karnag, pentru a ne dezveli acolo vălul lui Isisi vestit din vechi timpuri, au fost atunci şi peste jumătate dintre voi prezenţi şi aţi auzit şi aţi văzut totul ca mine.

05] Noi am văzut acolo două imagini stranii: în primul rând, că I-sis-ul (existenţa de hrană a vieţii din începuturi), era ascuns în spatele unui văl gros şi pe lângă acesta, imaginea lui Osiris (Ou sir iez; păşunea omului curat, duhovnicesc).
06] Prima imagine reprezenta o femeie colosală, care avea la piept o grămadă de sâni; în timpurile străvechi, s-ar fi pus şi o vacă în locul femeii cu mulţi sâni văzută de noi.
07] A doua imagine a Ou sir iez înfăţişa o fiinţă stranie. Pe o păşune largă şi mănoasă se afla un bărbat, înconjurat de multe cirezi, care păşteau cu hărnicie şi bărbatul ciudat stătea în mijlocul a tot felul de fructe şi felul său de stat era acela al unui esenden.
08] Prin aceste două imagini înfăţişau egiptenii, cum voi înşivă aţi auzit acest lucru din gura superiorului înţelept, mai întâi în mod învelit, existenţa din începuturi a fiinţei Dumnezeieşti creatoare şi hrănitoare şi menţinătoare a toată făptura - şi prin a doua imagine neînvelită, toată făptura creată, în viaţă şi mâncătoare.
09] Aici a început superiorul să ne explice nouă tuturor substanţa un singur Dumnezeu veşnic şi creator din străvechi timpuri cu cuvinte adânci ale înţelepciunii şi noi am recunoscut, că ar trebui să existe o fiinţă străveche atotputernică şi extrem de înţeleaptă, din Care au reieşit toate fiinţele din întreraga nemărginire veşnică şi sunt acum de asemenea continuu hrănite şi menţinute prin Aceasta.
10] Această fiinţă Dumnezeiească din timpuri străvechi nu este pentru nimeni vizibilă sau de înţeles, deoarece ea umple toată nemărginirea şi este pretutindeni prezentă şi de faţă în modul cel mai tăinuit, atât în spaţiu, cât şi în timp, din care motiv imaginea I-sis-ului a fost mereu învelită. Nimeni nu putea şi nu avea voie să dea la o parte vălul imens al I-sis-ului, afară numai în anumite timpuri deosebit de sfinte din partea celui mai înalt preot, - dar chiar acesta însuşi numai partea cea mai de jos în faţa poporului.
11] Voi aţi căpătat atunci respectul cel mai imens faţă de Dumnezeirea străveche, precum nu mai puţin şi eu. Pe calea Kar nag-ului (nu <nackt> adică gol, deci îmbrăcat şi învelit) către Korak (umil ca un rac) nu s-a vorbit despre nimic altceva decât despre Dumnezeirea străveche şi superiorul ne-a explicat la fiecare pom a cărui interior este de asemenea ascuns de ochii fiecăruia, imaginea învelită a I-sis-ului şi mirarea noastră şi respectul nostru profund a crescut cu fiecare pas al cămilelor noastre care ne cărau.
12] În fiecare obiect al naturii am început să vedem imaginea misterioasă al I-sis-ului învelit şi cu văl peste şi superiorul avea o bucurie potrivită cu noi, ucenicii săi negri şi noi am privit începând din Kar nag la întreaga natură cu pe deplin alţi ochi decât mai devreme.
13] Ce discuţii minunate şi mari au avut loc după aceea între noi şi de ce fel de respect profund a fost cuprinsă toată inima noastră, când îndreptam în orele noastre libere de lucru gândurile noastre şi cuvintele noastre înspre acea unică fiinţă Dumnezeiească veşnică! Cât de des am discutat aşa cu superiorul bun şi înţelept în Memphis despre faptul, ce sentiment înviorător fără nume ar trebui să aducă la suprafaţă acest fapt într-un om, dacă ar fi cumva posibil să auzim în cuget numai o dată un cuvânt de la cea mai înaltă fiinţă Dumnezeiească, chiar dacă numai foarte încet, dar lămurit!”

Ev. 04. Capitolul 193

01] (Oubratouvishar:) “Noi l-am întrebat pe superior, dacă nu i s-a întâmplat niciodată unui om extrem de drept pe întreg pământul.
02] Superiorul a dat din umeri şi a spus: <Nemijlocit într-adevăr cu siguranţă niciodată; dar mijlocit se are din scripturi şi transmiteri verbale exemple adevărate, că oameni chiar foarte drepţi şi evlavioşi au fost transpuşi într-o anumită transă, în care au simţit Duhul lui Dumnezeu ca o lumină umplând toate spaţile nemărginirii şi au perceput că ei înşişi sunt o parte a acestei lumini. Dar tuturora cărora li s-a împărtăşit o asemenea milostivire, mărturisesc că în această lumină au fost cuprinşi din temelie de un sentiment de nedescris de fericire şi au început să proorocească; şi ceea ce au proorocit atunci, aceea s-a şi împlinit mereu. Dar încă niciodată n-a văzut un muritor adevăratul Dumnezeu străvechi într-o altă înfăţişare!
03] Omul ca formă limitată ar dori, ce-i drept, să-şi aducă Dumnezeul străvechi mai aproape, inima lui este însetată după faptul de a-L vedea o dată pe Creator într-o formă omenească accesibilă şi a schimba cu El, veşnicul Duh străvechi, nişte cuvinte ca şi cu un om; dar acest fapt nu este nimic altceva decât o dorinţă prostească a omului slab la minte, care este foarte scuzabilă într-o anumită privinţă, dar nu poate fi veşnic niciodată realizată. Pentru că mărginirea nu poate deveni veşnic niciodată nemărginit – şi nemărginirea niciodată mărginită!>
04] Aşa ne-a vorbit superiorul înţelept şi noi am şi înţeles aceste lucruri, atât de bine pe cât era posibil pentru capacitatea noastră slabă de înţelegere.
05] Dar, neţinând cont de toate acestea, se impunea la fiecare dintre noi ca de la sine o personalitate Dumnezeiească chiar dacă cât se poate de mare, deoarece nu ne puteam totuşi niciodată regăsi pe deplin în nemărginirea Dumnezeiească, pentru că eram prea părăsiţi. Inima noastră cerea necontenit un Dumnezeu în persoană, capabil să fie văzut şi iubit, chiar dacă raţiunea noastră prevestea tot timpul război inimii sărace, care se simţea aşadar totuşi mult prea mică, pentru a cuprinde nemărginirea Dumnezeiească cu toată dragostea, deşi superiorul nostru ne sfătuia să iubim Dumnezeirea străveche.
06] Superiorul ne-a mărturisit, că ar exista pe pământ un popor, care ar avea aici numele de <evrei>. Acest popor ar fi în recunoaşterea cea mai adevărată a celui mai înalt Dumnezeu. Cel dintâi al înţelepţilor lui, un om născut egiptean pe nume Moi ie sez (asta înseamnă: <primirea mea>, un nume pe care i l-a dat o princesă, când l-a salvat din fluviul Nilului), a obişnuit să ducă

convorbiri în jur de cincizeci de ani cu Duhul lui Dumnezeu. Aceluia tocmai Duhul lui Dumnezeu i-ar fi impus o obligaţie severă, să nu cumva să şi-L închipuie vreodată sub forma unei înfăţişări lumeşti! Şi acel înţelept a cerut o dată după nevoia inimii sale să-L vadă în persoană, dar a prmit ca răspuns: <Pe Dumnezeu nu-L poţi vedea şi să trăieşti în continuare!>
07] Dar atunci când neţinând cont de acestea, în inima înţeleptului dorul aprig de a-L vedea pe Dumnezeu s-a făcut mai intens, Duhul lui Dumnezeu i-a poruncit să se ascundă într-o crăpătură de stâncă şi să iasă afară, când va fi chemat. Acest lucru l-a făcut înţeleptul; şi atunci când a fost chemat, a păşit afară şi a văzut într-o depărtare spatele lui Dumnezeu strălucind mai mult decât o mie de sori! Dar chipul acestuia
s-ar fi făcut după aceea într-o asemenea măsură de strălucitor, că în decursul a şapte ani nici un om nu putea să-l privească pe acelaşi fără să orbească, din care cauză acest înţelept a şi fost aşadar nevoit să-şi învăluie puternic chipul în decursul acestui timp. Deci, aşa cum ştiţi, toate aceste lucruri ne făcuse cunoscut superiorul nostru foarte înţelept.
08] În ce măsură se comportau toate aceste lucruri în acest fel sau într-un alt fel, despre acest fapt nu ştim să pronunţăm nici o altă judecată ulterioară; numai acest lucru îl ştim, că peste buzele superiorului n-a curs niciodată vreun cuvânt neadevărat. Aşa cum a auzit el acest fapt, exact astfel ni l-a şi spus nouă.
09] Ştiţi voi, atunci când l-am întrebat, unde în întreaga ţară a Egiptului Dumnezeirea adevărată şi veşnică este aşadar vreodată divinizată şi extrem de slăvită potrivit cu cel mai probabil adevăr, cum ne-a spus atunci: <Nu foarte departe de aici şi anume în templul mare de stâncă de la Ja bu, sim, bil (asta înseamnă: <Eu am fost, sunt şi voi fi>)! Printr-o poartă mare şi înaltă duce calea în interiorul halei mari de munte. Aceasta este împodobită cu columne, care toate sunt cioplite din stâncă. Între fiecare columnă se află un uriaş înarmat de cel puţin douăsprezece lungimi de om, în aşa fel de parcă ar purta acesta acoperişul templului.
10] Interiorul este despărţit în trei hale printr-o boltă; dar în fiecare în ambele părţi stau în picioare şapte asemenea uriaşi, laolaltă paisprezece uriaşi în fiecare dintre cele trei hale. Ele sunt înfăţişările sensului a celor şapte duhuri care reiasă de la Dumnezeu. Dar hala enumeră în cele trei părţi distincte ale ei de şase ori şapte asemenea uriaşi; asta reprezintă că Dumnezeu pusese deja din începuturile a toată făptura şase măsuri de timp şi că în fiecare dintre aceste măsuri de timp nemărginit de lungi şi cuprinzându-se mereu din temelie, aceleaşi şapte duhuri au dus totul şi au înfăptuit pretutindeni. Fiecare dintre cele şase părţi a halei lungi de templu şi împărţită în trei este împodobită cu tot felul de semne şi figurine, dintre care acela iniţiat în înţelepciunea veche poate descifra tot ce le-a revelat Duhul lui Dumnezeu înţelepţilor profunzi şi străvechi ai acestei ţări.
11] La capătul celor trei hale se află iarăşi imaginea învăluită a I-sis-ului, cea descoperită a Ou-sir-iez-ului şi pe un altar în faţa I-sis-ului se află cuvintele săpate în piatra tare: Ja-bu-sim-bil! La intrare, în cele două părţi ale porţii templului se aflau doi uriaşi în starea şezândă şi reprezintă cele patru puteri elementare principale ale lui Dumnezeu în natură; că ei şed, reprezintă ordinea şi liniştea, în care au fost ei puşi din partea lui Dumnezeu, pentru a-i sluji întregii făpturi după voia lui Dumnezeu.
12] O inscipţie de peste poartă îl avertizează pe vizitatorul acestui lăcaş sfinţit, ca să păşească mereu cu duhul recules în halele sfinţite. Cine intră în prima hală, va găsi primii doi stâlpi împodobiţi cu semne cu totul ieşite din comun; acestea sunt presupuse să aibe o legătură cu un fel de luptă lumească sub noţiunea <războaiele lui Dumnezeu>.
13] Aşadar, aici sunt eu prea puţin adânc cunoscător al vechii înţelepciuni, pentru a vă putea explica aceste lucruri mai departe şi mai adânc! În şapte zile vreau să vă conduc acolo, unde puteţi să luaţi toate acestea voi înşivă în vizor. Fireşte că erodarea timpului a distrus aşa unele lucruri în privinţa acestei sfinţenii străvechi; dar foarte multe s-au păstrat cu totul bine şi mai puteţi să învăţaţi foarte multe de la aceste lucruri!>
14] Aşadar, ce fel de sentimente au început să facă atunci germeni în noi! Şi de-abia puteam să aşteptăm ziua în care ne va conduce superiorul la sfinţenia descrisă. Atunci când a sosit în sfârşit acel timp şi când călăream pe cămilele noastre într-acolo, cum a început starea să ardă în inimile noastre, când am început să ne apropiem numai de templul mic premergător, care se presupune că nu este nimic altceva decât un loc de înmormântare a unor înţelepţi străvechi! Dar cum bătea inima noastră, atunci când am ajuns în faţa porţii marelui templu de stâncă! Ce impresie nedescrisă a făcut priveliştea celor patru elemente personificate şi n-am devenit aproape incapabili de a vorbi, atunci când am intrat cu torţe aprinse în halele interioare ale templului? Dar de ce ne-au pătruns toate acestea chiar atât de puternic? Pentru că gândeam că suntem acolo mai aproape de fiinţa Dumnezeiească cea mai înaltă şi adevărată decât altundeva în Memphis.
15] Atunci când am părăsit iarăşi templul minunat sub însoţirea a multor lacrimi şi suspine şi când bunul superior ne-a relatat aşa unele lucruri din timpul străvechi al pământului, cât de cuprinzător ne-au îndreptat toate acestea, că am început la sfârşit să considerăm de îndată deja pământul întreg că ar fi un templu mare al lui Dumnezeu! Dacă acele două zile au fost fierbinţi sau mai mult reci, acest fapt nici nu l-am simţit, pentru că cugetele noastre au avut prea mult de lucru şi anume cu totul, ce ne-ar fi putut aduce mai aproape de Duhul străvechi al lui Dumnezeu. Şi totuşi am rămas cu acest fapt cu totul evident în neîmplinire. Noi am ştiut multe; dar I-sis-ul a rămas învelit şi acoperit cu văl şi nici un muritor n-a fost în stare să dezvelească îmbrăcămintea misterioasă a Dumnezeirii veşnice.”

Ev. 04. Capitolul 194

01] (Oubratouvishar:) "De-abia acasă în ţara noastră fierbinte am avut vedeniile! Eu v-am povestit-o atât de autentic, cum mi-a fost ea împărtăşită prin milostivirea evidentă a celui mai înalt Duh şi voi toţi aţi avut la aceasta o cea mai mare bucurie, că aţi sărit prinprejur din această pricină ca iezii tineri pe o păşune. Dar atât de voioşi şi fericiţi aţi şi fost la aceasta, astfel mă pizmuiţi însă totuşi într-un mod foarte ales în inimile voastre din pricina acestui fapt, pentru că şi în voi dorinţa a devenit necontenit mai mare de a primi şi voi asemenea vedenii la vedere. Atunci când m-am pus pe călătoria încoace cu aproximativ douăzeci de camarazi după sfătuiri secrete şi interioare în număr de şapte ori acordate mie, aţi putut să rezistaţi de-abia o jumătate de zi acasă fără mine. Voi aţi venit după mine şi m-aţi întâlnit aici într-un mod minunat.
02] Acum suntem în locul cel mai sfânt al îndrumărilor mele prin vedenii şi aici se află de nemărginite ori mai mult decât Memphis, Karnag de la Korak şi cel mai mare templu al lumii Ja bu sim bil, de nemărginite ori mai mult decât imaginea cea mai învăluite de mistere a I-sis-ului! Pentru că uitaţi-vă acolo, la masa aceea mare! La mijlocul acesteia, învelit cu o haină de un roşu de trandafir şi peste cu un palton albastru cu falduri, şade, peste a cărui umeri se află în bucle un păr bogat, de un blond auriu, nu doar în cel mai înalt mod Dumnezeiesc duhovnicesc, ci şi trupesc cea mai înaltă fiinţă Dumnezeiească, - imaginea cea mai vie a I-sis-ului destăinuit!
03] Atunci când superiorul ne-a pus la inimă dragostea către fiinţa Dumnezeiească nemărginită, am simţit că inima mică omenească ar fi pe deplin incapabilă de o asemenea iubire şi am şi gândit şi am rostit faptul, că am putea chiar bine să iubim mai presus de toate o oarecare personalitate, care ar purta aici belşugul Duhului Dumnezeiesc, dar că o Dumnezeire prea nemărginită nici n-ar putea fi iubită ca fiind ceva de necuprins de către nemărginirea umplută de Duhul lui Dumnezeu, în afară de faptul că dragostea către o asemenea fiinţă extrem de nemărginită ar consta în starea de copleşire minunată a omului prea mic şi înconjurat de nimicnicie prin atotputernicia prea nelimitată a Dumnezeirii străvechi.
04] Cât de mult ne-a înviorat afirmaţia superiorului, care suna în acea direcţie, că Moise ar fi văzut la sfârşit totuşi spatele Dumnezeirii veşnice, chiar dacă prin lumina cea mai înaltă de nedescris chipul lui a strălucit în decursul a şapte ani în aşa măsură, că nici un om n-a putut privi la el fără să orbească şi că înţeleptul a fost nevoit de aceea să poarte învăluit chipul său cu un văl întreit. O, această relatare a superiorului ne-a îmbucurat foarte, pentru că am început să ne închipuim prin acest fapt posibilitatea unui Dumnezeu vizibil în persoană! De-abia începând de atunci, am început să-L iubim pe cel mai înalt Dumnezeu şi în consecinţa unei asemenea iubiri ale noastre, am primit atunci şi eu negreşit de sigur cele şapte vedenii ale mele ca o invitaţie încoace, fără care n-am fi venit într-adevăr niciodată încoace.
05] Noi îl avem acum pe Cel mai înalt Dumnezeu în persoană în faţa noastră şi El nu ne porunceşte nimic altceva pentru desăvârşirea noastră, decât să-L iubim mai presus de toate, dar noi reciproc în aşa fel, cum fiercare dintre noi se iubeşte pe sine însuşi în mod necesar!
06] Ce spuneţi voi toţi, dragii mei fraţi şi dragele mele surori, acum la toate acestea? Ce simţiţi acum şi ce fel de gânduri ocupă aşadar acum inimile voastre? O, vorbiţi acum şi rugaţi-vă la cel mai sfânt şi veşnic Duh străvechi, la Dumnezeu, la care până acum aproape nici un muritor n-a fost în stare să se gândească! Vorbiţi, vorbiţi! Ce cugetaţi şi simţiţi acum? Cum vă este starea sufletească?"

Ev. 04. Capitolul 195

01] Spun plini de mirarea cea mai mare posibilă camarazii negri cumva capabili de a vorbi: "Este aşadar acest lucru posibil în modul gândirii? Acest om foarte simplu şi normal să fie purtătorul Celei mai înalte fiinţe Dumnezeieşti? Ce dovezi credibile ai tu pentru acest fapt? Pentru că nu ştii, că trebuie să fim foarte atenţi, pentru a nu cădea într-un mod neatent într-o idolatrizare întunecoasă şi plină de superstiţii, care ar putea deveni la sfârşit mai rea decât o mie de imagini cât se poate de învelite ale I-sis-ului?! Gândeşte-te numai la pericolele şi drumurile greşite în care am putea decădea, dacă la sfârşit n-ar fi totuşi aşa! Gândeşte-te la noţiunile nesfârşite de colosale, pe care le-am primit despre fiinţa Dumnezeiască străveche în Memphis şi anume la marele templu de stâncă despre fiinţa Dumnezeiască străveche prin gura înţeleaptă a superiorului şi toate acestea unite să fie tăinuite în acest om?! Posibil poate să fie la Dumnezeu deja într-adevăr totul; dar de aici nu reiasă acum nici o cea mai slabă probabilitate pentru noi! Ce fel de dovezi credibile ai tu într-adevăr pentru acest fapt şi în privinţa acestui fapt?
02] Dar dacă treaba stă aşa cum ne-ai făcut-o cunoscută acum cu mina ta mereu plină de adevăr, atunci am fi găsit fireşte Cel mai înalt al celor mai înalte, viaţa noastră şi-ar fi găsit scopul ei demn, pe sine însăşi în motivul ei străvechi şi nimic nu ne-ar mai rămâne de prisos pentru a cerceta şi a căuta! Pentru că cine s-a găsit pe sine însuşi şi pe Dumnezeu, motivul străvechi a toată existenţa, acela a găsit totul şi a ajuns în tot belşugul la scopul cel mai sfânt şi mântuitor, arătat de superior nouă!
03] Dar că am fi găsit aici toate acestea, trebuie să fie arătat şi dovedit sever şi mai mult decât evident de limpede, căci altfel tu şi noi cu tine din prea mare credinţă uşuratică, de care ne-a avertizat superiorul mai presus de toate, am putea ajunge prea uşor, cum am observat deja mai devreme, în cele mai mari greşeli!
04] Priveşte la firmamentul nemărginit de mare cu stele nenumărat de multe, care ar fi după o informare cu totul secretă a superiorului o sumedenie de lumi imense şi arată aşa de mici numai

din pricina depărtărilor lor nemăsurabile! Priveşte cu luare aminte pământul acesta peste măsură de mare al nostru şi totul ce trăieşte pe el este, se mişcă şi există! Priveşte la mare, la Nilul măreţ, la nisip, la iarbă, la toate tufele şi pomii nenumăraţi şi la toate animalele din ape, de pe pământ şi din aer! Priveşte îndelung la norii cerului şi la puterea lor, la lună şi la soare! Poţi să te gândeşti într-adevăr numai din depărtare şi să-ţi închipui cumva rezonabil, că acest om altfel desigur foate înţelept este presupus să privească peste, să menţină, să conducă şi să îndrumeze de pe această suprafaţă de-abia atât de largă ca o palmă întreaga nemărginire veşnică începând de la lucrul cel mai mic până la cel mai mare? Da, el poate să înfăptuiască pentru noi chiar şi lucruri miraculoase, ca fiind un om foarte iniţiat în puterile secrete ale naturii, precum am văzut dintre aceştia câţiva în Cahirou şi Alexandria; dar ce sunt toate acestea faţă de nemărginirea veşnică şi faţă de ale ei nenumărate fiinţe şi lucruri pentru noi veşnic necunoscute?!
05] Ia aminte la cuvintele măreţe ale superiorului, cum ne-a făcut atenţi în privinţa unor asemenea înşelători şi magicieni şmecheri, cum i-a numit el! Un om care ar lega de arta lui de magie şi o altă înţelepciune pudică, cum a spus superiorul acest lucru, s-ar face cu cea mai mare simplitate domn al oamenilor pământului şi la sfârşit chiar un dumnezeu şi acest om ne pare că posedă până acum cea mai bună aptitudine în belşugul cel mai gogat pentru acest fapt! De aceea este aici bine să fim cu totul deosebit de atenţi şi să cerem dovezi, care sunt potrivite în orice privinţă, pentru a-i oferi lucrului mare care urmează lumina necesară! Pentru că, cu cât mai mare, mai sfântă şi mai importantă este un lucru sau pare a deveni, cu atât mai mult trebuie îndepărtată de la ea toată judecata uşoară!
06] Dacă este vorba de strângerea unei pietre mici, care murdăreşte trotoarul, atunci nu este aici nevoie de o sfătuire deosebită, cum va fi o asemenea piatră de pus la o parte din cale. Cel mai aproape o va ridica şi o va arunca undeva, unde nu-i stă nimănui în cale. Dar cu totul altfel stau lucrurile, dacă o stâncă foarte imensă, care a căzut jos de pe un munte, acoperă o cale îngustă şi desparte astfel oamenii de oameni, vecinii de vecini, părinţii de copiii lor, fraţi de fraţi şi surori de surori! Ah, în acest caz va ţine sfat toată obştea în privinţa a ce va fi aici de făcut; pentru că calea trebuie menţinută iarăşi în aşa fel ca să poţi merge pe ea! Dar aici este vorba de cel mai important moment al vieţii noastre, din a cărui pricina am întreprins toţi călătoria foarte grea şi extrem de lungă!
07] Dacă suntem la locul potrivit după vedenia ta, am câştigat tot ceea ce ne vor arată cu siguranţă dovezile cele mai concludente; dar dacă n-am fi totuşi nici pe departe la locul potrivit, atunci trebuie ori să ne întoarcem iarăşi înapoi din pricina lucrurilor neterminate sau să începem călătoria noastră de mai departe, înainte de ce îl vom fi plătit pe hangiul bun, pentru ceea ce am consumat aici. Dar vorbeşte tu acum deschis, dacă ai oarece dovezi pentru ceea ce ai mărturisit despre acel om şi care sunt acelea!”

Ev. 04. Capitolul 196

01] Spune Oubratouvishar: “Sunteţi voi aşadar de părere că sunt mai uşor de dus în eroare decât voi? O, atunci sunteţi în prima greşeală mare despre mine! N-aţi văzut deci ce dovezi mi-a acordat, numai în consecinţa celui mai slab semn cu mâna a acelui Domn, acel tânăr peste măsură de frumos, care este evident un duh din ceruri, în mod de acţionare împotrivă în privinţa tuturor dubiilor mele?”
02] Spun cei douăzeci: “Noi am văzut într-adevăr tot felul de lucruri şi am şi auzit pe ici pe colo un cuvânt sau un altul, dar nu ne-am putut totuşi descifra nici o însemnătate şi am putut găsi mai puţin o oarecare legătură; pentru că această masă este prea depărtată pentru acest fapt de masa principală!”
03] Spun după aceea cei nou veniţi: “Noi am ajuns cu adevărat într-un mod puţin miraculos în acelaşi moment de-abia la această a doua masă care se era mai devreme liberă, atunci când tocmai te-ai aplecat adânc în faţa acelui domn şi ai venit după aceea încoace la noi şi ne este de aceea imposibil să fi putut observa ceva despre toate intenţiile tale pe care le-ai avut cu acel tânăr minunat! Vorbeşte de aceea, despre ceea ce ştii şi ai văzut şi noi vom trage din acestea o concluzie şi vom vede, cum stau lucrurile cu noi!”
04] Spune conducătorul: “Bine deci şi aşa ascultaţi-mă aşadar: Vouă tuturor vă este cunoscută descoperirea cea mai recentă a mea într-o groapă plină de dărâmături. Aceasta am vrut s-o iau cu mine la călătoria noastră încoace şi să i-o fac cadou, ceea ce ar fi fost desigur destul de plăcut, superiorului în Memphis; dar în graba plecării noastre a uitat-o pe aceeaşi pe deplin, mi-am amintat de-abia mai târziu de ea şi descoperirea a rămas de aceea, bine învelită în pânză, în coliba mea într-un colţ, acoperită cu o coajă de dovleac. Atunci când am cerut aici dovezi despre şi pentru acest fapt, precum şi voi le cereţi acum de la mine, mi-a amintit acel tânăr minunat de desoperirea aceea uitată acasă şi mi-a spus exact, unde şi când am găsit acea piatră frumoasă, unde o ascunsesem în coliba mea şi cui vroiam să i-o fac cadou.
05] Prieteni şi fraţi! Acest lucru trebuia aşadar să mi se pară puţin ciudat şi trebuia să mă surprindă cu adevărat în cea mai mare măsură! Cum putea şti acel tânăr despre un secret, care s-a aflat atât de departe de aici ascuns în colţul cel mai adânc al colibei mele?
06] Prieteni şi fraţi, pentru a şti acest fapt, este nevoie mai mult decât toată înţelepciunea tuturor oamenilor! Pentru mine ar fi fost aceasta deja o dovadă îndeajunsă, pentru că sunt bine în stare să înţeleg, ce îi este posibil unui om să ştie în cazul celei mai extreme înţelepciuni! Dar aici n-a lăsat acel tânăr lucrurile cum sunt după un semn primit de la acel Domn de la masa aceea, ci m-a întrebat, dacă nu mi-ar fi demn de dorit, în cazul în care mi-ar aduce aici descoperirea în cauză din

coliba mea din Nouabia! Această cerere trebuie aşadar totuşi să mă surprindă într-adevăr în cea mai înaltă măsură şi am acceptat cererea tânărului minunat.
07] Acum, vă veţi gândi că tânărul m-a lăsat după aceea să aştept un timp oarecare? O, nicidecum! În aceeaşi clipă mi-a înmânat mai întâi piatra şi imediat după aceea în mod ciudat şi coaja de dovleac, cu care a fost acoperită descoprirea frumoasă în colţul cel mai adânc şi din afară al colibei mele şi după aceea, mi-a fost explicat foarte limpede, de unde ar proveni această piatră foarte frumoasă!
08] Dar ca să nu gândiţi în aşa fel sau să mă învinuiţi cumva chiar de credulitate, de aceea priviţi toţi la această piatră şi la acea coajă de dovleac, dacă toate acestea nu sunt aceleaşi, ce v-am arătat vouă tuturor în taină acasă! Şi aici, slujitorul meu ştie şi el, unde am ţinut-o în coliba mea şi cum! Ce spuneţi acum la acestea? Este în stare de acest lucru şi un magician de felul cel mai celebru din Cairo? (Kahi roug = Cornul lui Kahi, unul dintre cei mai mari tauri ai acestei împrejurimi, la care se închina lumea.). – Eu am vorbit acum şi este iarăşi rândul vostru mai departe!”
09] Spun acum toţi: “Dacă aşa stau lucrurile în privinţa cărora nimeni nu mai are vreun dubiu, atunci mântuire să ne fie nouă tuturor, pentru aici devine ceea ce este incredibil, adevărul cel mai înviorător şi plin de lumină! Mântuire nouă şi ţării noastre şi tuturor acelora, care ne aşteaptă acasă cu un mare dor aprig, pentru că şi sub a lor piele neagră să se facă starea acuşi strălucitoare ca soarele!
10] Dar acum spune-ne nouă, cum poţi să pui toate acestea laolaltă ca să aibe un sens, că acest om ar fi în acelaşi timp fiinţa cea mai înaltă Dumnezeiască, de care este umplută întreaga nemărginire şi care înfăptuieşte, conduce şi menţine şi hrăneşte totul pretutindeni într-un mod atotputernic. Unde are loc în El o asemenea înţelepciune veşnic nemărginită şi o asemenea putere atotputernică de voinţă?! Aici, asemeni nouă, numai ca om limitat şi acolo înfăptuind prin întreaga nemărginire cu cea mai mare cercetare, înţelepciune şi cu puterea cea mai înaltă şi pe deplin nelimitată; aici înfăptuind pe şi în toate locurile imposibil de numărat ale pământului întreg, precum acolo în adâncimile cele mai îndepărtate ale făpturii nemărginite arătând, ştiind, simţind, calculând la fel cu o putere şi stăpânire veşnică, niciodată slăbită?! Cuprinzi tu cu mintea o asemenea posibilitate extrem de neînţeles?”
11] Spune conducătorul: “Acest lucru nu-l cuprind încă într-adevăr pe deplin cu mintea; dar nu înţeleg cum acel tânăr mi-a adus încoace această piatră uitată acasă în clipa cea mai rapidă! Dar să avem răbdare în toată smerenia şi adevărata dragoste către Acest Unic şi ne va fi împărtăşită desigur mai multă lumină!”
12] Cu aceste cuvinte se mulţumesc deocamdată toţi, cugetând foarte profund şi aşteaptă ce va mai veni aici mai departe.

EV. 04. Capitolul 197

01] Îmi spune Cireniu: “Doamne, dar la aceşti negri n-aş fi căutat atât de multă înţelepciune şi o raţiune pe deplin limpede; numai cunoştiinţele multe şi experienţele minunate, pe care le au, cu adevărat, mă transpun într-o mirare adevărată! Superiorul din Memphis, pe nume Iustus Platonicus, îmi este cunoscut ca fiind un om foarte înţelept; dar că ar fi iniţiat în toate misterele vechi egiptene, n-am ştiut cu adevărat!
02] Că a fost deja de mult un om cu convingeri profund platonice, ştiu. Ca fiu al unei celei mai bine văzute case din Roma şi bogat ca un Krosus, s-a împrietenit el tare deja în tinereţea lui cu filozofii egipteni şi greci şi a făcut din Egipt punctul culminant ale tuturor studiilor sale. Zece ani a petrecut în ţara vechii înţelepciuni şi s-a lăsat iniţiat acolo în toate domeniile. Cu o scrisoare de împuternicire, de la fratele meu, Cezarul August, înzestrat, în mână, trebuiau toate misterele să-i fie arătate de la început până la sfârşit şi aşa a ajuns el la înţelepciunea lui actuală. Şi pentru că a fost atât de bine iniţiat în toate pricinile egiptene, de aceea l-a numit deja August ca superior militar şi civil în Memphis, în partea superioară a Egiptului. Se află într-adevăr ceva militărie în Memphis, peste care Iustus Platonicus al nostru are de poruncit, dar un conducător de oşti nu este el de aceea.
03] Că este un mare învăţat, ştiu; dar că a devenit acum şi un înţelept şi de-a dreptul un preot, acest fapt fireşte că nu l-am ştiut! Dar trebuie să mă gândesc acum mai profund în privinţa lui; pentru că prin osteneala lui cu oamenii cu pielea lucie şi-a obţinut el la mine un merit mare. Acela ar avea o bucurie peste măsură de mare, dacă ar fi aici! Care ar fi aşa judecata Ta în privinţa lui Iustut Platonicus al meu? Cum se comportă el, ca păgân, împreună cu mine faţă de împărăţia lui Dumnezeu pe pământ?”
04] Spun Eu:" De ce întrebi de acest lucru? Iustus este un bărbat după inima Mea, el îl iubeşte pe Dumnezeu mai presus de toate şi pe semenii săi mai mult decât pe sine însuşi; şi cine face aceste lucruri, acela este deja în împărăţia Mea, este tot una dacă este el păgân sau evreu! Eu îţi spun că M-aş înţelege cu el mai degrabă decât cu voi toţi, dar şi voi Îmi sunteţi potriviţi! Pentru ţinerea cuvântului Meu nu este nimeni mai potrivit decât aceşti negri; pentru că ceea ce au şi au înţeles o dată, aceea rămâne atât de curat şi neschimbat ca un diamant şlefuit. Pentru aceştia poate să garanteze oricine, că vor ţine această învăţătură a Mea după două mii de ani tot aşa de curată, pe cât de curată primesc pe aceeaşi de la mine!
05] Acest fel de oameni negri au specificul de a ţine o învăţătură sau un obicei în o mie de ani şi mai mult cu totul curată ca lacrima, pe deplin aşa, precum a primit-o pe aceeaşi din început. Ei nu vor lasă nimic la o parte şi tocmai de asemenea nu vor adăuga nimic; dar toate acestea nu arată

tocmai de parcă ar fi ei mai preferabili ca oameni decât voi cu pielea albă, ci ei se află ca urmaşi ai lui Cain pe o treaptă mai joasă şi pot ajunge numai foarte greu la înfierea lui Dumnezeu, pentru că sunt de fapt oameni planetari aparţinând pe deplin de acest pământ. Ei sunt făpturi pur din această lume, înzestrate cu raţiune, minte, conştiinţă, dar cu mai puţină voinţă liberă decât voi oamenii albi.
06] Dar au totuşi voinţa mai puţin liberă cu mult mai bine în frâu decât voi cea liberă cu desăvârşire! Ceea ce vor o dată negri, aceea o şi impun şi dacă ar trebui să sape munţii din loc! În decursul acestei zile de astăzi, vor mai da ei deja unele probe ale voinţei lor neclintite, despre care lucru vă veţi mira! Dar că sunt neclintiţi în toată înfăptuirea lor decât voi urmaşi ai lui Set, dovedeşte şi mărturiseşte deja înfăţişarea lor.
07] Vedeţi, conducătorul este evident cel mai vârstnic dintre ei şi slujitorul lui este cu mai bine de douăzeci şi opt de ani mai tânăr! Priviţi la amândoi cu luare aminte, dacă după înfăţişare unul pare să aibe numai un an mai mult decât celălalt; ei arată între ei aşa de asemănător ca fraţii gemeni! Vârsta o ve-ţi deduce foarte greu de la aceşti oameni. Aşa stau lucrurile şi cu puterea şi voioşia lor naturală. Unul de şaptezeci de ani sare pe pariu cu un tânăr de şaptesprezece ani!
08] Voi oamenii albi deveniţi adeseori bolnavi şi pielea voastră este supusă la tot felul de boli; dar aceştia, dacă rămân la hrana lor naturală, nu cunosc nici o boală a trupului. Cei mai mulţi mor de slăbiciunea bătrâneţii. Dar aşa cum deja natura lor exterioară este mai neschimbabilă decât a voastră, aşa este şi caracterul lor interior al sufletului unu cu totul altul şi cu mult mai tare decât cel al vostru; dar vor face tocmai de aceea în dezvoltarea deplină a duhului lor faţă de voi totuşi progrese mult mai mici, pentru că le lipseşte pentru acest lucru flexibilitatea voinţei aproape pe deplin. Voinţa lor se lasă, ce-i drept, făcută flexibilă într-adevăr de asemenea în ceva; dar pentru acest fapt este nevoie mereu de destul de multă seriozitate şi o osteneală şi o muncă mare.
09] Dar excepţionalitatea sufletului şi a duhului din el nu constă în tăria anumită, mai mult animalică a voinţei, ci în a sufletului capacitate uşoară de recunoaştere, prin care el înţelege şi cuprinde rapid lumina adevărului şi în flexibilitatea uşoară a voinţei, astfel încât sufletul să admită adevărul şi binele şi să le şi cuprindă pe acestea rapid cu voinţa şi să le lase să devină faptă, fără care nici o recunoaştere a unui suflet nu foloseşte la ceva.”

EV. 04. Capitolul 198

01] (Domnul:) "Vedeţi, aceşti oameni vor veni de asemenea de acum încolo în ţări ale unor popoare foarte agere la gândire şi educate şi vor vedea agricultura şi vinificaţia şi oraşe mari cu cele mai frumoase palate! Dar dacă i-aţi vedea după o mie sau două mii de ani, vor locui în aceleaşi colibe şi nu vor fi în stare să-şi construiască prin tâmplărit a casă adevărată din lemn şi mai puţin din pietre.
02] Noi nu vrem să le negăm oarecum capacitatea pentru aceste lucruri, ei pot învăţa foarte bine arta zidirii; dar duhul care îi este necesar omului pentru îndeplinirea oricărei lucrări de întreprinzător le va lipsi!
03] De aceea, călătoria lor încoace a fost deja de când sunt oamenii una dintre cele mai uriaşe întreprinderi; pentru voi ar fi aceasta numai o glumă! Până acolo este într-adevăr o depărtare mare şi căldura ţării îngreunează foarte tare călătoria; dar pentru caracteristica naturii acestor oameni poate căldura să ajungă la un nivel foarte însemnat, până li se face prea cald. Ei au un sânge mult mai greoi, în care sunt doar foarte puţine componente de fier şi astfel este sângele lor mai gros şi mai plin cu fiere decât cel al albilor şi are nevoie de o temperatură mult mai mare, până ce devine cu totul straşnic de fluid.
04] În iernile grele, aşa cum în ţările din nord ale Ouran al nostru, ar face aceşti oameni nişte feţe cu totul îngrozitor de amare. Într-o primă iarnă li s-ar crăpa pielea, pentru că sângele lor, deoarece este prea gros, n-ar curge bine mai departe în membrele lor exterioare, de aceea s-ar forma acolo înfundări, care la o încordare puternică a venei ar plesni-o pe aceeaşi, ceea ce ar avea atunci sângerări şi dureri însemnate ca urmare. Dar o căldură, care aduce o piatră neagră aproape la ardere, nu le pricinuieşte tocmai chiar deosebit de multă pagubă. Dar, în schimb, un adevărat schit din nord s-ar părăpădi în Nouabia, dacă ar veni acolo în vara de vârf, în puţine zile şi astfel ar şi muri cel mai degrabă.
05] Tu te gândeşti în taină şi spui acum fireşte în cugetul tău: <Trebuie să existe pe pământ nuanţări de temperatură atât de diferite? N-ar putea să fie peste tot la fel de frig sau la fel de cald?> Dacă ai fi mai cunoscător al înfăţişării necesare a pământului în formă de bilă, decât eşti acum, deşi ai fost învăţat de Mine, atunci când am fost un copil gingaş, despre înfăţişarea pământului, atunci cu siguranţă că nu te-ai fi gândit acum la această întrebare!
06] Temperaturile diferite sunt o urmare inevitabilă a formei rotunde ca o bilă a pământului. Dar forma rotundă este de aceea necesară, pentru că la fiecare altă formă luminii soarelui i-ar fi imposibil să se poată împărţi adecvat, precum tocmai la o formă de bilă, ar trebui aşadar ca un pământ să fie iluminat de trei sori şi anume câte unul peste ambii poli şi peste centru unul! Dar cine ar putea îndura atunci, în primul rând, fierbânţeala de pe solul pământesc, cum ar arăta lucrurile cu noaptea care întăreşte toată făptura şi cum ar arăta, în al doilea rând, situaţia cu mişcarea pământului, dacă ar depinde de puterea de atracţie la fel de mare a trei sori cu totul egale?
07] Eu v-am explicat cât de mare este şi trebuie să fie soarele şi cât de mic, în schimb, pământul! Acesta trebuie să se rotească în jurul soarelui într-o îndepărtare şi viteză corespunzătoare, altfel ar

trebui să cadă el în acelaşi sau ar trebui la o viteză exagerată să se depărteze de acelaşi în spaţiul nemărginit. În primul caz, s-ar descompune pământul aproape într-o clipă, în fierbânţeala de lumină a atmosferei solare celei mai exterioare, în starea eterului străvechi sau în duhurile naturale străvechi care se află prinse în materia lui; iar, în al doilea rând, ar îngheţa el până la o cea mai tare bucată de gheaţă din lipsă de căldură! În ambele cazuri nu s-ar putea gândi la o viaţă în trup de carne pe meleagurile pământului.
08] Tu vezi din acestea, cum o necesitate o trage aici pe cealaltă după ea după ordinea Mea şi că, pe acest pământ, cazul unei temperaturi similare de la pol la pol este imposibil să poată avea loc, dar pe de-altă parte este totuşi necesar, ca pământul întreg să fie pe cât se poate peste tot populat, astfel încât sufletele reieşite din creaturile de dinainte şi devenite mai libere să poată păşi într-un trup corespunzător naturii lor. Ce rămâne atunci de prisos, decât să pui în împrejurimile fierbinţi ale pământului asemenea oameni în mod trupesc, a căror natura poate suporta bine un climat atât de fierbinte şi în împrejurimile reci asemenea oameni a căror structură naturală poate să populeze regiuni cât se poate de reci să le cultive într-o anumită măsură.
09] Dacă admiţi aceste lucruri acum numai întrucâtva, vei înţelege bine, de ce în călduroasa Africă centrală trebuie să fie numai asemenea oameni negri, ţie mai devreme reprezentaţi caracteristic şi de o structură de cuget cu totul proprie. Spune-Mi, dacă ai înţeles acum bine acest lucru şi dacă l-ai cuprins cu mintea!"
10] Spune Cireniu: "O, Doamne, eu sunt acum şi în această privinţă pe deplin în claritate şi îţi mulţumesc pentru această învăţătură extrem de tămăduitoare; pentru că trag acum concluzia din aceasta, că toată organizarea lumii este extrem de înţeleaptă şi potrivită scopului şi totul trebuie să fie aşa până la un fir de păr, aşa cum este şi cum nu poate să fie niciodată altfel! De aceea, Ţie, O, Doamne şi Dumnezeule, singur toată cinstea, toată dragostea şi toată slava; pentru că pământul întreg şi toate cerurile sunt pline de dragostea şi înţelepciunea Ta!
11] Dar ce vei mai întreprinde în plus, o, Doamne, cu negrii? Pentru că aşa pe deplin în ordinea bună nu-mi par ei a fi; eu observ acest lucru din poziţile lor foarte cugetătoare.
12] Conducătorul lor le-a prezentat Dumnezeirea Ta într-adevăr într-un fel şi chip cu adevărat extrem de limpede şi minunea relatată nouă cu transportul mare de diamante i-a făcut, cum se pare, la început foarte nedumeriţi; dar acum par ei să îndrepte tot felul de întrebări către conştiinţa lui şi unul, care s-a uitat până acum de două ori înspre noi, l-a întrebat tocmai acum pe conducător într-un mod foarte serios, dacă n-ar fi luat cumva totuşi piatra în secret cu el, împreună cu coaja de dovleac, pentru a-i îndupleca cu acestea într-un mod asemănător cu minunile. La ce concluzii ajung totuşi aceşti negri! Aceştia trebuie să fie puşi pe linia cea bună deja printr-o minune mare! Conducătorul foarte bun are evident strâmtorarea decisă a lui cu ei, ceea ce observ destul de bine!"
13] Spun Eu:" Numai o răbdare foarte mică, până ce vor ajunge într-o fermentaţie potrivită, atunci de-abia îi vom sări conducătorului în ajutor; pentru că la acest soi de oameni se întâmplă totul mai încet decât la noi! În plus, au primit ei acum toţi pentru prima oară o hrană cu totul străină şi un hulbăr de vin şi aceste lucruri îi fac pentru moment şi mai nedumeriţi în percepere, decât au fost ei vreodată în trecut. Dar este bine că treaba este astfel, căci altfel n-ar fi fost uşor posibil, să-i convingem despre ceva, ce se ceartă acum foarte tare cu noţiunile despe Dumnezeu acceptate de ei în Memphis.
14] Lor le este imposibil să poată înţelege nemărginirea lui Dumnezeu în persoana Mea; dar când vor fi o dată aşa bine fermentaţi din temelie, vom fi cu ei cu ei gata cu totul uşor şi acuşi! Dar, între timp, îi prelucrează conducătorul din pricina suspiciunii rostită împotriva lui în privinţa înşelăciunii în miracole, ceea ce şi este bine; pentru că oricine ridică aici o suspiciune simplă în pricina unei lucrări miraculoase adevărate, acela să primească de aceea într-adevăr şi o pedeapsă corporală cu totul straşnică împreună cu un bici! Cu cât mai mult sunt acum aceşti negri pedepsiţi şi umiliţi prin cuvinte, cu atât mai puternic şi mai uşor vor rămâne pentru noi atunci pentru totdeauna!"

Ev. 04. Capitolul 199

01] (Domnul:) "Dar aceasta este deja o experienţă veche, că oameni, care înţeleg uşor ceva şi care n-au fost înainte destul de straşnic prelucraţi, vor lepăda treaba uşor înţeleasă şi cuprinsă cu mintea de asemenea foarte uşor, în timp ce oameni, care oarecum prin o sumedenie de lovituri în coaste şi încercări dure de dinainte înţeleg şi cuprind cu mintea o învăţătură, n-o mai leapădă pe aceeaşi atunci uşor de la ei.
02] O, există unii, care posedă aici talente foarte bune şi au şi pentru acest fapt orice altă capacitate! Ei înţeleg totul uşor şi îl înţeleg bine; dar în timpul ispitelor necesare atunci întâmplate se gândesc la avantajele lor lumeşti, se tem că jertfesc prea mult şi încearcă atunci după posibilitate să uite şi să lepede acele lucruri duhovniceşti, care, chiar dacă sunt pentru ei evident adevărate, nu le mai poartă în această lume nici un interes. Asemenea oameni se aseamănă acelor muşte de zi aproape pe deplin transparente, care întreaga zi frumoasă se joacă în lumină şi sunt pline de viaţă, ca fiind ele înşişi cu totul iluminate şi înfierbântate din temelie; dar când vine atunci noaptea ispititoare pentru viaţă, atunci şi lumina şi fierbânţeala lor are un sfârşit şi cu acestea şi viaţa lor!
03] De aceea acei oameni, care la început înţeleg un oarecare adevăr puţin cam greu, sunt mai potriviţi pentru împărăţia lui Dumnezeu decât acei care înţeleg uşor; pentru că ei ţin atunci la sine cele înţelese într-un mod sincer şi cald în viaţă, în timp ce cei care înţeleg uşor se joacă cu lumina din ceruri tot aşa, ca muştele de zi cu lumina soarelui, dar n-au atunci în ceea ce urmează nici un folos mai mare din lumina cerească decât muştele de zi din lumina soarelui.

04] Dar există uneori asemenea unii oameni, care înţeleg uşor un adevăr, îl ţin la ei şi iluminează mai departe atunci şi în timpul nopţii asemenea unor stele luminoase şi îşi crează pentru sine şi pentru alţii un folos mare; dar asemenea oameni sunt puţini şi sunt rari.
05] Dar aceşti negrii aparţin toţi de cei care înţeleg greu; dar ceea ce au înţeles o dată, aceea le aparţine şi vor străluci mai târziu mereu în urmaşii lor târzii asemenea stelelor din Orion şi asemeni Sirjezc-ului (Sirius-ului) în depărtarea mare.
06] Cu înţelegerea temeinică şi cu perceperea corectă a învăţăturii Mele stau lucrurile aproape aşa ca şi cu dobândirea unei averi: Cine a ajuns într-un mod foarte uşor la o avuţie însemnată, acela o va cheltui de asemenea uşor; pentru că, cu lipsuri nu a fost el niciodată obişnuit şi a econimisi n-a încercat niciodată. Dacă a ajuns o dată în posesia unei avuţii prin moştenire sau printr-un alt fel de câştig uşor de realizat, nu va respecta avuţia; pentru că simte şi gândeşte de asemenea, că o avuţie însemnată se poate dobândi foarte uşor. Dar cine şi-a dobândit prin hărnicia mâinilor lui o avuţie însemnată, acela cunoaşte osteneala şi munca grea şi ştie, cât de multe picături de sudoare l-a costat fiecare bănuţ; de aceea, el şi respectă avuţia lui cu greu dobândită şi n-o risipeşte şi n-o cheltuie desigur niciodată într-un fel uşuratic.
07] Dar aşa stau lucrurile şi cu comorile duhovniceşti. Cine le câştigă uşor, acela de-abia le respectă, pentru că se gândeşte în sine şi se şi simte, că ori nu le-ar mai putea pierde absolut niciodată, sau, dacă ar şi pierde ceva din acestea sau chiar totul, va recâştiga tot ceea ce a pierdut iarăşi foarte uşor. Dar nu astfel stau lucrurile; pentru că cine pierde aici ceva în mod duhovnicesc, acela nu mai recâştigă cele pierdute atât de uşor o a doua oară precum prima oară.
08] Pentru că în locul celor duhovniceşti pierdute păşeşte de îndată partea materială şi aceasta este o judecată şi nu se mai lasă iarăşi împinsă atât de uşor la o parte, ca la început. Pentru că aşa cum toată duhovnicia devine aici necontenit mai duhovnicească şi mai liberă, tot aşa devine şi toată partea materială necontenit mai materială, mai lumească şi mai plină de judecată şi de moarte; dar cine se afla o dată prin în judecată şi este legat în voinţă şi în recunoaştere, acela îşi dă cu greu libertatea lui însuşi sau niciodată.
09] Cine are o dată cuvântul Meu, acela trebuie să-l ţină şi să rămână în acelaşi de neschimbat, nu doar numai prin cunoaşterea singură, ci mai ales prin fapte şi lucrări potrivite cu cuvântul; pentru că toată cunoaşterea şi credinţa fără fapte este absolut nimic şi nu poate avea nici o valoare pentru viaţă!
10] La ce îi foloseşte cuiva, care ar avea de făcut o călătorie la o oarecare localitate lui cunoscută doar după nume, către care loc el nu cunoaşte calea, dacă i-ar face un cunoscător al drumului o descriere deplină, cum merge calea către acea localitate, dacă el, acum cunoscător al căii, nu vrea să meargă pe aceeaşi, ci se întoarce şi începe să meargă mai departe într-o direcţie cu totul diametral opusă?! Va ajunge vreodată la acea localitate? Eu spun: Acela poate ajunge unde-o vrea, numai la localitatea determinării lui nu va ajunge niciodată; pentru că acolo unde vrei să ajungi, în acea direcţie trebuie să şi mergi!
11] Aceşti negrii sunt desigur oamenii cei mai cunoscători din lume în descrierea pământului! Fără superiorul Iustus Platonicus n-ar fi găsit calea încoace într-adevăr veşnic niciodată în consecinţa cunoaşterii lor; dar după ce calea le-a fost o dată ordonat descrisă de către superior, au călătorit ei atunci întocmai cu descrierea şi prezenţa lor de acum mărturiseşte îndeajuns, că au adus foarte exact la îndeplinire îndrumările superiorului şi pentru acest fapt a fost nevoie de o voinţă nestrămutat de tare, care le este proprie tocmai acestor negrii într-o măsură foarte înaltă. Dar cine vrea ceva cu totul tare, acela şi duce la îndeplinire cu siguranţă, ceea ce doreşte el aprig.
12] Cine are prin urmare cuvântul Meu şi învăţătura Mea şi face cu o voinţă nestrămutată cele în concordanţă cu acestea, acela trebuie să-şi atingă scopul şi nimic nu-l poate împiedica în această privinţă; dar cine face aici într-adevăr ceva după cuvântul Meu, dar pe lângă face de asemenea ceea ce râvneşte lumea trecătoare, acela se aseamănă cu un om, care parcurge o jumătate de drum către o localitate, dar de îndată ce ajunge la jumătatea căii, se întoarce imediat şi parcurge calea deja stăbătută iarăşi înapoi. (a Ev. 04. 199: Mt. 6, 24; Regi 1 18, 21; =Lc. 16, 13; Iac. 4, 4; Cor. 2. 6, 15; Ev. 01. 167, 16-18; Ev. 08. 77, 14-15; Ev. 08. 125, 9-12; Ev. 11. 15, 11; VatB. 450)
13] De asemenea, se aseamănă el cu un slujitor, care vrea să slujească la doi domni, care stau reciproc împotrivă. Se va descurca acela cu munca la cei doi domni, pizmuindu-se reciproc? Va putea să-i iubească pe amândoi, chiar dacă numai după aparenţă? Dar ce fel de înfăţişare a feţei vor face cei doi domni, când vor afla, că slujitorul dublu le este la fel de devotat fiecăruia dintre cei doi domni? Nu-i va spune unul ca şi celălalt slujitorului: <Ei, tu slujitor glumeţ, cum poţi să-l iubeşti şi pe duşmanul meu cel mai mare ca şi pe mine?! Slujeşte-mi doar mie, sau du-te din slujirea faţă de mine!> Pentru că nimeni nu poate sluji la doi domni după adevăr; el trebuie să-l îndure pe unul şi pe celălalt să-l dispreţuiască. Şi iată, un asemenea slujitor glumeţ şi uşuratic va fi atunci alungat de ambii domni în acelaşi timp din slujire şi va mai fi atunci cu greu primit de un al treilea în slujbă şi va fi cu el în aşa fel, că va şedea pe jos între două scaune. (a Mt. 6, 24; 1 Regi 18, 21; =Lc. 16, 13; Iac. 4, 4; 2 Cor. 6, 15; Ev, 01. 167, 16-18; Ev. 08. 77, 14-15; Ev. 08. 125, 9-12; Ev 11. 15, 11; VatB. 450)
14] Dar că aceşti negrii nu vor să fie slujitori la doi domni, ci la Acel unul şi vor fi astfel, acest fapt îl deduci cu totul uşor din treaba, cum conducătorul are de luptat cu camarazii săi cărora cuvintele superiorului le sunt îngropate puternic în inimă şi nu sunt atât de uşor de scos afară!
15] Singurul lucru pe care superiorul l-a pomenit despre o personalitate Dumnezeiască din cărţile lui Moise, este un punct de sprijin şi un pod, pe care pot fi aduşi la Mine. Şi tocmai pe acest pod se află acum în mare parte conducătorul şi caută să le schimbe părerile ale celor mai îndârjiţi. Dacă

nu-i trimit îngerul într-ajutor, nu va fi nici într-un an la capăt cu ei; dar Eu îl voi trimite acum pe înger şi treaba va lua desigur o înorsătură bună!”
16] Spune Cireniu: “O, Doamne, acolo aş vrea să fiu într-adevăr prin apropiere, pentru a putea auzi dezbaterea într-un mod mai limpede şi mai răspicat!”
17] Spun Eu: “Nu va fi necesar; pentru că vântul ne va aduce totul la urechile noastre!”

Ev. 04. Capitolul 200

01] Imediat după aceea îl chem pe înger şi îi spun, din pricina tovarăşilor de la masă cu voce tare: “Rafael, acum s-a reîntors Oubratouvishar cu camarazii săi la punctul potrivit şi acum poţi să le ajuţi cu o lovitură celor care se ceartă! Ei sunt pe deplin dispuşi, să accepte punctul său de vedere şi înţelegerea sa despre Mine, dacă le poate dovedi, că piatra a fost cu adevărat adusă încoace din Nouabia într-o clipă prin tine. Du-te aşadar acolo şi adu-i fiecăruia, care cere, ceea ce cere, din coliba lui încoace şi toată treaba în jurul mărului discordiei se va sfârşi cu aceasta pe deplin în mod favorabil!
02] Pentru că aceşti oameni cu o voinţă puternică, dar cu o înţelegere greoaie, trebuie să fie convertiţi printr-o minune, pentru că, cuvântul singur are pentru ei o puterea prea mică de convingere. Acestor oameni nici nu le dăunează o minune chiar aşa de mult ca vouă şi cu totul în special aşa unor evrei; pentru că ei înşişi, ca oameni naturali, pot fi în stare de minuni cu totul respectabile doar prin credinţa lor puternică şi prin voinţa lor de neînduplecat, dar ceea ce consideră ei bineînţeles ca fiind o treaba aproape cu totul naturală. De acest fapt ne vom convinge mai târziu. O minune mare are la ei valoarea numai a unei jumătaţi de minune şi aşa pot fi ei prelucraţi prin minuni cu totul într-un mod nepăgubos fără o oarecare supărare. Mergi acum prin urmare acolo! Ceea ce ai de vorbit şi de făcut, se află deja în tine.”
03] Cu acest răspuns, acum tuturor cunoscut, se duce îngerul la masa la care negrii, deveniţi mai vioi prin savurarea vinului, îşi ţin dezbaterile lor destul de gălăgioase. Atunci când ajunge acolo, spune el cu o voce pătrunzătoare: “De care lucru îl invinuiţi pe acest cel mai mare prieten şi binefăcător al vostru, căruia îi aveţi a-i mulţumi tot binele, de parcă ar dori el să vă înşele şi să vă impună o credinţă greşită?! De ce sunteţi suspicioşi în acea direcţie în privinţa minunii, pe care am înfăptuit-o pentru convingerea lui la porunca Domnului, de parcă aş fi eu un înşelător de el rânduit, căruia, pentru a vă înşela pe voi, i-aş sări în ajutor! Ce dovezi doriţi voi deci, care ar putea fi aici în stare, combătând în voi lăcomia voastră de dubii, să vă pună pe făgaşul cel drept? Să vă aduc ceva încoace din colibele voastre? Cereţi şi eu o voi face!”
04] La această prezentare energică au tăcut toţi şi nu ştiau ce să facă de frică.
05] Dar conducătorul a spus: “Acesta este ajutorul lui Dumnezeu! Aceasta mă va dezvinovăţi de învinuirile voastre devenite deja foarte dure! Cereţi şi convingeţi-vă; pentru că nimic altceva decât acesta singur poate numai să spargă nebunia voastră mare!”
06] După aceea, s-a ridicat unul, care avusese cele mai mari dubii şi a spus: “În coliba mea este îngropată o comoară, în afară de mine şi de soţia mea, care este aici, nu ştie într-adevăr nimeni de ea. Adumi-o încoace şi voi crede atunci pe deplin!”
07] Spune îngerul: “În ce măsură de timp să-ţi aduc comoara încoace, pe care ai învelit-o în in şi stufăriş şi pe care ai îngropat-o în acel colţ către răsărit în coliba ta în acel loc, unde în afara colibei se află un palmier mare, două măsuri de încălţăminte adânc în nisip şi care constă dintr-un bulgăre de aur cu totul curat şi greu de treizeci de livre? Spune-mi măsura de timp!”
08] Aici face cel care a avut dubii ochi mari şi spune: “Dar pentru voia a toate cerurile, cum este posibil să ştii tu, tânăr foarte minunat, acest lucru atât de exact? Cu acestea ai nimicit dubiul meu; pentru că acum îmi este totul evident din toate ce a mărturisit conducătorul şi cel mai bătrân al nostru despre acel bărbat tânăr! Dar la toate acestea devine treaba mereu mai îngrozitor de stranie! Dacă, afară de tot dubiul, sălăşluieşte în acel bărbat întregul belşug al Duhului lui Dumnezeu veşnic străvechi, cum vom putea continua să existăm în faţa Lui! Nu l-a jignit oare dubiul nostru în cea mai mare măsură? O, o, noi toţi suntem pierduţi!”
09] Spune îngerul: “O, nicidecum, voi sunteţi acum numai toţi câştigaţi! Dar acum determină timpul în care să-ţi aduc comoara ta încoace!”
10] Spune cel care se îndoise: “O, minunatule, - nici nu mai este necesar din pricina necredinţei mele; dar dacă vrei să mi-o aduci încoace într-un mod miraculos, atunci să se întâmple acest lucru pentru tine într-un fel uşor! Dacă are ea cumva aici pentru cineva o valoare deosebită, atunci să mi-o cumpere el în schimbul altor unelte folositoare; fiindcă pentru mine nu este comoara oricum de nici un folos! Ea este frumoasă şi are locuri, care strălucesc foarte tare la soare; şi dacă o priveşte destul de atent, constă ea din tot felul de imagini, care sunt vizibile pe suprafaţa ei. Unele sunt întunecate şi lipsite de strălucire, dar altele strălucesc tare la soare. În aceasta a constat pentru mine valoarea propriu zisă a bulgărelui destul de mare şi cu totul compact. Dacă tu, tinere extrem de minunat şi frumos, vrei să mi-l aduci prin urmare încoace, nu trebuie să te prea pripeşti la toată puterea ta miraculoasă!”
11] Spune îngerul: “Uită-te la mine! În această clipă îţi aduc comoara; numără clipele, cât de multe voi avea nevoie din acestea, pentru a ajunge acolo şi a veni iarăşi înapoi!”
12] Cel care a ridicat dubii şi camarazii săi îndreaptă nişte priviri foarte ascuţite asupra îngerului, pentu a vedea, când se va depărta şi cât de acuşi va reveni după aceea iarăşi.
13] Dar îngerul nu se depărtează absolut deloc, ci îl întreabă pe cel cu dubii de mai devreme: “Aşadar, ai observat prezenţa mea?”
14] Spune scepticul: “Nu, pentru că până acum te-ai aflat tare ca piatra în acelaşi loc!”

15] Spune îngerul: "O, nicidecum; pentru că uită-te numai în jos, la picioarele tale se află foarte sănătoasă şi bine întreţinută comoara ta!"
16] Scepticul se uită sub masă şi comoara lui se află în înveliş neatins la picioarele lui! De acest fapt se sperie cel sceptic într-o asemenea măsură, că buzele lui altfel cu totul roşii precum carminul devin de aceea palide şi el începe să se cutremure straşnic.
17] Şi ceilalţi capăta o înfăţişare a feţei cu totul ieşită din comun din pricina acestei apariţii şi strigă: "Dar pentru puterea şi voia lui Dumnezeu! Ce e asta, cum poate fi asta?! Tu minunatule nu te-ai depărtat de pe loc nici o cea mai scurtă clipă! Cum a fost deci posibil acest lucru?"
18] Spune îngerul: "La Dumnezeu toate sunt posibile şi voi puteţi să deduceţi din asta, cum Dumnezeu Domnul, chiar dacă este aici prezent ca Om asemeni unui alt om, conduce, guvernează şi menţine totuşi întreaga nemărginire cu puterea voii Lui cea mai nemărginită şi cum nu poate exista veşnic niciunde ceva tăinuit de ochii Lui atoatevăzători, despre care n-ar şti El în modul cel mai exact!
19] Că Duhul veşnic Dumnezeiesc S-a întrupat acum pe acest pământ şi a devenit El Însuşi Om, la acest fapt L-a îndemnat dragostea Lui peste măsură de mare către voi oamenii acestui pământ mai cu seamă şi prin aceasta şi către oamenii de pe toate celelalte nenumărate corpuri cereşti, pentru a vă fi pe toate timpurile veşnice un Dumnezeu şi Tată perceptibil, vizibil şi capabil de a I se vorbi în toată dragostea! Pentru că El, ca Dumnezeu, este dragostea cea mai puternică şi cea mai curată, dar din care cauză nici un om şi nici un înger nu I se poate apropia altfel, decât doar şi numai în şi prin dragoste.
20] Dacă vreţi să veniţi la El, atunci trebuie să-L iubiţi înainte de toate mai presus de toate şi voi reciproc ca fraţi advăraţi şi ca surori cu o inimă sinceră; fără o asemenea dragoste este o adevărată apropiere de El atât de bine ca curat imposibilă! Dar acum, ridcă tu, iepure speriat, comoara ta şi pune-o sus pe masă şi priveşte cu luare aminte, dacă este ea într-adevăr cea a ta!"

EV. 201. Capitol.

01] Aici, culegându-se după şocul primit, s-a aplecat negrul şi a ridicat pe masă o bucată destul de mare, a tras paiele şi pânza jos de pe acesta şi în scurt timp s-a aflat dezvelită pe masă bucata de aur; şi mulţi s-au apropiat şi au privit acea comoară costisitoare. Nici chiar Iuda Iscaroteanul nu a putut să-şi stăpânească curiozitatea, a privit acea comoară şi i-a părut rău în secret, că nu era el posesorul acelei comori.
02] Când comoara a fost privită şi admiartă îndeajuns de mult, atunci a întrebat negrul pe înger, cui ar fi cel mai bine să-i facă cadou această bucată, deoarece el nu ar mai vrea s-o poarte pe lungul drum până acasă.
03] Şi îngerul i-a amintit de Cireniu şi a spus aceste cuvinte: "Uită-te acolo, în partea dreaptă a Domnului se află guvernatorul Romei! Acesta domneşte peste Asia şi peste o mare parte a Africii; tot Egiptul se află sub comanda lui şi prin urmare chiar şi superiorul din Memfis! Acestuia să-i dai comoara! Şi tu, Oubratouvishar, ai face mai bine, să dai această comoară guvernatorului, decât superiorului din Memfis, care nu-şi bate capul deloc sau foarte puţin cu astfel de comori! – Dar pe de altă parte este doar un sfat de-al meu, tu însă poţi săvârşi după bunul tău plac!"
04] Spune conducătorul: "Sfatul tău înţelept, este pentru mine o poruncă, pe care eu o voi înfăptui chiar şi cu pierderea vieţii mele, deoarece tu poţi să-mi dai cele mai bune şi înţelepte sfaturi!"
05] Cu aceste cuvinte se ridică amândoi – cel necredincios cu bucata sa de aur şi conducătorul cu diamantele sale mari – şi aşa merg ei spre Cireniu.
06] Când ajung la el, a grăit aşa conducătorul: "Eu nu am ştiut mai devreme cine eşti. Dar eu nu m-am interseat de nimeni altcineva decât de Domnul, deoarece m-am gândit: 'aici doar unul poate fi Domnul, toţi ceilalţi trebuie să fie slujitorii Săi!' Dar acum mi-a povestit acel băiat uimitor de alb, că tu, privind pământeşte, eşti un mare domn şi conducător şi aşa m-am hotărât eu împreună cu colegul meu de drum, după sfatul acelui băiat minunat, să-ţi dăruim comorile noastre aduse aici într-un fel minunat ca tu să te foloseşti de ele, dar pentru aceasta, dacă vei putea să ne dai câteva unelte folositoare pentru casă, ca noi să putem coace pâinea în casa noastră, care este aşa de bună şi grozavă la gust.
07] Uneltele noastre de bătut şi de tăiat sunt rele şi se tocesc repede; căci ele sunt făcute cu multă osteneală din lemne şi din oase de animale. În Memfis am văzut noi însă tot felul de unelte de tăiat care nu se tocesc cu atâta uşurinţă nici pe o piatră, - şi de astfel de unelte am avea noi mai multă nevoie decât de metalul galben strălucitor, care este moale şi de nefolosit! – Primeşte de aceea aceste două bucăţi!"
08] Spune Cireniu: "Bine, prieteni, eu voi accepta din partea voastră aceste două bucăţi cât se poate de preţioase; dar nu pentru mine, ci pentru acest popor galileu care este sărac şi are datorii mari de impozite faţă de Roma! Cu aceste două bucăţi este acoperită această ţară faţă de Roma pentru zece ani consecutivi şi ţara se va putea redresa în această vreme.
09] Când vă veţi întoarce voi iarăşi acasă, voi purta eu grija, ca să vi se dea tot felul de unelte bune şi folositoare pentru casele voastre şi dacă voi veţi dori să vă puneţi sub protecţia Romei, atunci ve-ţi primi voi din an în an unelte noi şi folositoare! Căci altfel va trebui ca voi să faceţi la câţiva ani călătoria spre Memfis unde veţi primi voi aceste metale, dar bineînţeles că doar la schimb!"
10] Spune conducătorul; "Pentru a decide aceasta, va trebui ca mai întâi să se ţină o adunare în popor, ceea ce la noi este tot timpul un lucru foarte greu, pentru că ţara noastră este foarte mare şi deseori îi aduce pe locuitori în locuri foarte greu accesibile şi de aceea este foarte greu să se ţină o

şedinţă în popor. Dar cel mai bun lucru va fi totuşi, ca noi să mergem din când în când în Memfis pentru a lua de acolo ceea ce ne trebuie cel mai urgent.
11] Legile voastre romane sunt foarte bune; dar ele nu ar folosi şi nu ar fi potrivite pentru poporul nostru. Şi superiorul din Memfis ne-a făcut această ofertă, pe care noi nu am putut s-o acceptăm, aşa cum nu o putem accepta nici pe a ta. Chiar dacă veţi putea intra în ţara noastră, nu v-ar fi de vreun folos! Voi aţi rătăci prin deşerturile fierbinţi şi aţi pieri cu sutele şi nu aţi găsi oameni decât o grămadă de lei, pantere şi tigri în turme de sute de bucăţi, care o să vă sfâşie în bucăţi; dar nu aţi rezista nici împotriva şerpilor şi a viperelor periculoase!"
12] Spune Cireniu: "Dar cum vă descurcaţi voi cu aşa de multe bestii sfâşietoare? Nu vă fac într-adevăr nici un rău?"
13] Spune conducătorul: "Doar ai auzit mai înainte din gura acelui băiat şi din gura sfântă a Domnului, cum suntem noi construiţi! Cum poţi tu să mă mai întrebi şi pe mine? Aşa este, cum a spus Însuşi Domnul despre noi; cum, prin ce şi de ce însă, - nu ştim nici noi! De aceea eu te rog să mă scuteşti cu astfel de întrebări; căci răspunsurile la acestea nu-ţi pot fi de folos!"
14] După aceasta se închină adânc cei doi în faţa noastră şi apoi au mers înapoi la colegii lor de drum pentru a le povesti, ceea ce s-a întâmplat în prezenţa Mea.

EV. 202. Capitol.

01] Dar colegii lor au spus: "Cum aţi putut voi rezolva ceva la Domnul, deoarece voi nu aţi vorbit nici un cuvânt cu El!?"
02] Atunci a spus conducătorul: "Aici unde se află El, provine totul din persoana Sa şi de aceea avem tot timpul de-a face numai cu el, cu toate că noi negociem doar cu ucenicii Săi!" – Cu această explicaţie au fost toţi mulţumiţi şi nu au mai spus nimic.
03] Dar unii au spus către înger: "Ascultă tu, băiat miraculos, nu vrei să aduci şi comorile noastre aici, deoarece toţi cinci avem ascunse lucruri preţioase în casele noastre?"
04] Spune îngerul: "Ridicaţi-le de la picioarele voastre pe masă şi noi vom vedea ce se află acolo!"
05] Atunci se uită cei cinci negri care stăteau la masă, la picioarele lor şi văd spre marea lor mirare sacoşele binecnoscute şi destul de mari, le ridică pe acestea sus pe masă şi mai apar la vedere încă patru bucăţi mari de aur, care împreună cântăreau mai mult de o sută de livre; dar în cea de-a cince-a sacoşă apar şapte pietre de codru, pe care Marcu, care se afla lângă înger, nu le dăsea nici o valoare.
06] Dar îngerul a spus: "Aşteaptă numai şi tu vei vedea, că aceste şapte pietre au chiar valoarea cea mai mare, pământeşte vorbind! Adu aici un ciocan de piatră rezistent şi noi le vom controla!"
07] Marcu fuge plin de curiozitate în cămara sa cu unelte şi apare imediat cu un ciocan de fier solid şi îi înmânează acesta îngerului. Acesta ia o piatră şi îi dă câteva lovituri atente, după care pică jos învelişul albicios al pietrei şi o perlă de mărimea unui cap de om apare la vedere, ceea ce pe toţi cei prezenţi ia surprins foarte tare.
08] Pe suprafaţa acestei perle era gravate hiroglife şi alte semne. Printre altele mai era un desen bun a templului din Ja bu sim bil în momentul ridicării acestuia, desenul era în acea clipă, unde cele patru figuri impresionante au fost terminate după o lucrare de o sută şaptezeci de ani plină de sudoare şi de unele jertfe şi unde se mai lucra cu mult efort la finisări şi prin sculptări au fost gravate scripturi imense şi alte semne în locul larg, plat şi în acelaşi timp s-au început lucrările la deschiderea porţilor în mijlocul a câtor două dintre astfel de figuri imense. Cine putea citi bine aceste scrisuri şi semne, care se puteau vedea cât se poate de limpede, acela avea în faţa ochilor provenienţa acelui templu şi motivul, de ce a fost construit de egipteni în acel timp şi de ce atât de aproape de Nil.
09] Această perlă nu avea o valoare nedefinită doar pentru faptul că era un exemplar uriaş din felul ei, ci avea chiar şi o valoare istorică. Dar pe lângă aceasta ea era din acea perioadă a pământului, după care au mai fost nevoie de mi de ani, până când a pus piciorul primul om pe această lume.
10] În acel timp al pământului, când asemenea animale uriaşe în scoici au populat pământul, valurile mărilor lumii udau cea mai mare parte a pământurilor mai joase ale Africii. Egiptenii mai vechi au găsit scoica mamă la săparea de temelie a primei piramide şi atunci când au deschis scoica mamă, au găsit în ea aceste şapte perle, dintre care îngerul a eliberat-o acum pe aceasta de scoarţa ei.
11] Fireşte că îngerul a fost acum împresurat cu întrebări şi el a şi explicat starea lucrurilor tocmai aşa, cum a fost ea relatată acum, aici, pe scurt.
12] Atunci când Rafael a sfârşit cu explicaţia fireşte superficială primei perle destăinuite, a spus el: "Ceea ce este nevoie, v-am spus acum pe scurt atât de bine pe înţelesul vostru pe cât este posibil; să trecem acum la destăinuirea celei de a doua perle, care va fi cu ceva mai mică decât prima!"
13] Aici a luat îngerul a doua perlă şi a eliberat-o de scoarţa ei în modul şi felul de mai devreme. Şi ea era plină de semne şi inscripţii. Pe una din suprafeţele cele mai netede a fost săpat foarte bine templul mic de la Ia bu sim bil şi pe lângă acesta un căpătâi, asemănător aceluia al marelui Sfinx. Şi îngerul a fost iarăşi împresurat în privinţa faptului de a explica toate aceste semne şi inscripţii.
14] Şi el (îngerul) a spus: "Prieteni, fără deplina trezire a duhului din suflet nu poate nimeni din oamenii care trăiesc acum să desluşească, ce reprezintă toate acestea ce sunt scrise şi desenate aici pe această perlă!
15] Deşi este această perlă tot atât de veche ca prima şi cea mai mare, astfel s-a desenat şi s-a scris pe ea în acest fel însă totuşi cu o sută de ani mai târziu şi anume în aproximativ în timpul

terminării templului mic de stâncă, dar în care interiorul marelui templu n-a fost încă pe deplin terminat. De aceea este aici şi templul mic înfăţişat deja ca fiind pe deplin săvârşit.
16] Capul îl repezintă pe acela al regelui păstor atunci deja al şaptelea, care şi-a dat numele de Shivinz (greşit <Sfinx>), cel vioi, cel întreprinzător. El ajunsese la o vârstă de aproape trei sute de ani şi capul său fusese sculptat colosal dintr-o stâncă mare de granit, care este încă şi astăzi, destul de bine prezervat, de văzut.
17] Acest Shivinz introdusese îmbunătăţiri mari în şcoli, precum şi în creşterea animalelor şi în agricultură şi s-a bucurat însă în poporului lui şi de o divnizare aproape dumnezeiască. Dar semnele şi inscripţiile înfăţişează binele, pe care îl introdusese cu duhul său foarte activ în privinţa a toate îmbunătăţirile din această ţară.
18] El nu începuse să sape marele templu, pentru că acest lucru l-au făcut doi înaintaşi ai lui care erau foarte devotaţi Duhului invizibil al lui Dumnezeu; dar din cinstire mare a rânduit el ca ei să fie sculptaţi nu departe de marele templu pe o câmpie frumoasă în poziţie şezândă, în piatră într-o mărime colosală şi a rânduit ca aceste sculpturi să fie puse aproape de Nil spre pomenirea veşnică. Şi deoarece cei doi n-aveau nici un nume şi nici nu vroiau să poarte unul din modestie pură, de aceea le-a dat el un nume şi i-a numit <cei fără nume> (Me maine oni, = greşit în timpul de mai târziu! <Memnon>), care stâlpi, sunt şi până în ziua de astăzi destul de bine păstraţi pentru ochii celor privitori."
19] Spune conducătorul: "Da, da, toate acestea le-am văzut şi le-am admirat foarte tare! Dar cât de vechi sunt într-adevăr acum aceste lucrări extraordinare?"
20] Spune îngerul: "Aproape trei mii de ani şi cele trei milenii următoare nu vor şterge urmele lor pe deplin! – Dar aşteptaţi acum puţin, noi vom dezveli acum cea de-a treia perlă; pe a cărei suprafaţă veţi vedea săpate pe lângă cei doi înaintaşi ai lui Shivinz deja ca statui încă un alt eveniment memorabil foarte mare, care vă va pune foarte tare pe gânduri!"

Ev. 04. Capitolul 203

01] Aici a luat Rafael cea de-a treia perlă în mână şi a eliberat-o de scoarţa ei.
02] Atunci când a fost ea vizibilă în stare dezvelită, Rafael i-a făcut de îndată atenţi pe cei înfierbântaţi straşnic de lăcomia de cunoaştere asupra statuile lui Memnon foarte bine săpate în piatră şi a spus: "Vedeţi, aici sunt ele deja, cei doi lipsiţi de nume! Dar acolo, în partea de sus, vedeţi voi, ca provenind dinainte de cei fără nume, şapte figuri uriaşe în înfăţişarea îmbrăcată de om şi în jurul lor vedeţi o sumedenie de figuri omeneşti cu totul mici! Ce a vrut aşadar Shivinz-ul înţelept, care a desenat pe toate pietrele cu mâna sa proprie, să indice prin acest fapt?
03] Ascultaţi! În acelaşi timp, cam o sută şapte ani înaintea primului dintre cei doi înaintaşi fără nume, o minge foarte mare de felul pământului a fost distrusă în multe bucăţi în adâncul spaţiu de creaţie prin permiterea Domnului. Foarte mulţi oameni uriaşi au populat-o.
04] La distrugere, de nimeni prevăzută, deşi ea le-a fost prezisă acelor oameni de mai multe ori, s-a întâmplat că şapte dintre acei oameni menţionaţi ai mingii de felul pământului au căzut în partea superioară a Egiptului în mai multe locuri publice ale ţării mari şi au cauzat prin căderea lor grea un cutremur foarte mare al pământului.
05] Această ploaie de oameni a durat peste zece zile, asta înseamnă de la primul căzut până la cel din urmă. Locuitorii ţării au avut de îndurat în acest timp multă frică şi mari sperieturi; pentru că ei se temeau mai cu seamă noaptea, că un asemenea uriaş va cădea peste ei şi i-ar presa pe toţi laolaltă într-un mod foarte rău. De aceea priveau ei necontenit la cer cu o inimă înficoşată, dacă n-ar dori iarăşi un oarecare asemenea uriaş nepoftiti să le facă din cer o vizită extrem de nebinevenită.
06] Mai bine de zece ani, au fost puşi paznici care au rămas astfel, pentru a vedea, dacă n-ar ajunge iarăşi aşa un uriaş foarte îngrozitor din aer; dar deoarece despre acest lucru n-a mai fost după zece ani nici o urmă de descoperit, de aceea cugetele oamenilor au devenit încetul cu încetul iarăşi mai liniştite şi ei îndrăzneau să meargă chiar la cadavrele mari şi pe deplin uscate ale uriaşilor, care zăceau prinprejur resfirate unele faţă de celelalte până în depărtarea de până la a patra parte de călătorie a unui zile.
07] Cei înţelepţi dintre acei oameni străvechi ai Egiptului au fost într-adevăr de părere, că aceştia ar fi cumva uriaşii pedepsiţi de Duhul lui Dumnezeu ai nei ţări mari şi aflându-se departe şi ar fi hulit împotriva lui Dumnezeu şi Dumnezeu ar fi rânduit atunci în mânia Lui dreaptă să fie ridicaţi de pe pământ prin mâna duhurilor Sale puternice şi a rânduit apoi de asemenea ca să fie aruncaţi încoace, pentru a le arăta egiptenilor, că El n-ar cruţa nici măcar uriaşii cei mai mari, dacă ar acţiona împotriva voii Lui. Pe scurt şi bine, s-a început chiar a arde pe bucăţi aceşti uriaşi morţi şi în cincizeci de ani n-a mai fost niciunde de descoperit vreo urmă ai acestor vizitatori uriaşi morţi.
08] Dar ce au reţinut totuşi egiptenii de la aceste înfăţişări uriaşe de oameni, a fost faptul că din aceşti uriaşi care i-au rămas foarte bine întipăriţi în minte au trecut ei dincolo într-o percepere colosală pentru toate lucrurile, pentru care fapt primele lor sculpturi oferă o dovadă mai mult decât evidentă.
09] În templul din Ia bu sim bil au fost înfăţişaţi în fiecare dintre cele trei încăperi şapte uriaşi ca fiind oarecum cei care ţin acoperişul, asta înseamnă că ei au fost săpaţi în pietre şi anume în acea ţinută populară, în care uriaşii mari au ajuns jos din aer; şi egiptenii, care umblau înainte aproape pe deplin goi, au început să se îmbrace şi ei în asemenea feluri, - din care motiv şi până în această zi toate rămăşiţele vechi se pot vedea astfel îmbrăcate. Mumiile şi sarcofagele lor sunt pline de asemenea podoabe."

10] Întreabă conducătorul, ce înţelegeau aşadar vechii egipteni prin sarcofage şi de ce au numit aşa sicriiele mari precum şi cele mai mici foarte masive.
11] Spune Rafael: "Acest lucru să-l auziţi de îndată şi cu totul temeinic! Voi ştiţi că îngroparea cadavrelor îşi are în această ţară în cea mai mare parte căile sale foarte întortocheate, deoarece în pământul uscat un cadavru trece foarte greu dincolo în starea putrefacţiei şi sticăciunea nu-l poate distruge. În apropierea mai umedă a Nilului, nu s-a vrut să se îngroape morţii şi din motivul foarte înţelept de a nu necurăţi apa fluviului. Deci, a lăsa cadavrele să rămână pe jos sau să fie ele chiar aruncate animalelor sălbatice ca hrană, pentru aceste lucruri au fost mai ales vechii egipteni prea mult cu un simţ uman şi au şi respectat prea mult cadavrele fraţiilor lor decedaţi, ca să le fi putut pricinui o asemenea necinste. Dar ce era aşadar altceva de făcut?
12] Vedeţi, ei au avut o idee foarte deşteaptă! Ei au cioplit din piatră sicrie pe de-o parte foarte mari dar mai târziu şi din acelea cu totul mici în care cel mult unul, două până la trei cadavre aveau spaţiu într-un mod cu totul confortabil. Fiecare sicriu era prevăzut cu un capac relativ mare şi greu. Dacă au fost atunci puse într-un asemenea sicriu unul sau mai multe cadavre, după ce erau mai devreme bine îmbălsămate cu mum (muma, şi mumie, = răşină de pământ, balsam de pământ), capacul a fost după aceea încălzit cu totul până la starea ardentă şi sicriul a fost atunci acoperit cu capacul în starea ardentă, să spunem aşa, pentru timpuri veşnice. Prin acest procedeu, cadavrele din sicriu s-au uscat pe deplin şi la un capac mare foarte încălzit au devenit uneori şi pe deplin carbonizate sau chiar arse până la cenuşă.
13] Dar în localităţile şi comunele mai mari existau şi sicrie comune, care au fost la fiecare şapte ani iarăşi parţial descoperite. Acestea au fost atunci iarăşi umplute încetul cu încetul cu cadavre şi pe deplin acoperite, după care fapt a fost atunci aprins un foc straşnic peste capac, prin care lucru cadavrele din sicriul mare s-au făcut fireşte cenuşă. Când un asemenea sicriu era plin de cenuşă, n-a mai fost deschis, ci rămânea spre amintirea efemerităţii a tot ce este pământesc ca monument de cinstit.
14] Cu timpul, s-au construit cavouri şi piramide peste, din care pricină încă în ziua de azi se găsesc în preajma piramidelor o sumedenie de asemenea sicrie în cavouri uneori foarte înguste şi alte ori în cavouri mai largi (Cai-tu comba, asta înseamnă încăpere ascunsă). Aceste sicrie, acum vouă limpede descrise, au fost aşadar de aceea numite sarcofage, pentru cu după limba străveche a egiptenilor Sarco înseamnă <în stare ardentă> şi vaga (Vaşa) un <capac greu>.
15] Aici ai tu acum sarcofagele tale; dar acum să păşim la dezvelirea celei de-a patra perle şi să vedem tot ce ne va destăinui aceasta!"

Ev. 04. Capitolul 204

01] Îngerul o ia cu foarte mare grijă în mână şi o eliberează de scoarţă.
02] Aici conducătorul îl întreabă pe înger şi spune: "O, tânăr minunat, tu deget servitor al Celui mai mare, nu fii conturbat, dacă te supăr cu o întrebare printre cele povestite de tine! Vezi, pe mine mă apasă ciocanul în conştienţa celeilalte puteri miraculoasă a ta! Îţi este el absolut necesar, sau te serveşti de acesta doar şi numai, pentru a ni te arăta într-o stare naturală mai mare, ca să putem să te privim şi să te ascultăm cumva cu mai puţină frică şi mai liniştiţi!"
03] Spune îngerul: "Niciuna dintre cele două, - ci acest lucru îl fac doar şi numai de aceea, pentru a vă arăta, cum trebuie să vă purtaţi la întâmplări asemănătoare cu asemenea pietre, pentru a le dezveli, dacă găsiţi cumva iarăşi unele dintre acestea! Pentru că mai ales în Egiptul superior şi în cel din mijlocse găsesc o masă mare de asemenea pietre încrustate şi anume în deşert extrem de resfirate; fireşte că asemenea perle vor fi puţine pe altundeva. Dar şi celelalte pietre sunt prevăzute cu asemenea semne, inscripţii şi desene; pentru că vechii egipteni n-aveau nici pe departe hârtie pentru a scrie pe ea. De aceea s-au folosit suprafeţe de piatră, pentru a săpa pe ele tot felul de lucruri spre pomenire la început cu condei de ardezie şi mai târziu cu dintr-a acela de bronz.
04] Inscipţiile cele dintâi fireşte că au de oferit într-adevăr puţine alte lucruri decât întâmplările foarte simple ale turmelor lor; dar cele mai târzii conţin întâmplări mari şi pline de însemnătate, nu numai pentru această ţară şi acest popor mare, ci de îndată pentru întreg pământul. Pentru că Domnul a vrut, ca această ţară să fie o şcoală primară cu totul straşnică pentru venirea Sa, din care pricină El a şi trimis aşadar poporul Lui ales cu foarte mult drag, evreii într-o şcoală a vieţii în Egipt care a durat foarte mult. Şi Moise, proorocul mare al Domnului, a parcurs şcolile lui în cornul lui Cahi (Cahiro), în Teba (Tebai, şi Tebsai, = casă de nebuni, mai târziu fireşte un oraş mare, bogat în popor), în Kar nag la Korak şi în oraşele cele mai vechi Memphis, Diathira (Dia daira = loc al muncii de corvoadă) şi la Elefantine (EL ei fanti = urmaşii copiilor lui Dumnezeu) şi a fost condus de Duhul lui Dumnezeu la o sfinţenie mai mare de-abia la vârsta de cincizeci şi şapte de ani în Maidan peste Suez, în stare fugitivă faţă de un varion (faraon) groaznic, începând din care loc puteţi să citiţi în Scriptură istoria lui de mai târziu.
05] Pe scurt, Egiptul a fost deci determinat de Dumnezeu ca să fie o şcoală premergătoare şi locuitorii acestei celei mai vechi populate ţări de pe pământ au fost înzestraţi deja din timpuri străvechi cu multă înţelepciune şi au şi făcut negoţ şi schimburi de mărfuri cu aproape toate popoarele mai bune ale acestui pământ. Voi veţi înţelege acum de asemenea, cum şi de ce tocmai în această ţară are totul ce se găseşte acolo o însemnătate adesea foarte adânc pătrunzătoare.
06] Şi acum, la cea de-a patra perlă a noastră dezvelită!

07] Aici vedem mai multe imagini ale unor vânători cu tolbe, arcuri şi săgeţi şi o turmă mare, care este înconjurată de lei. Aceasta înseamnă o luptă mare a egiptenilor cu elii, care în acele timpuri dădeau târcoale în număr mare la turmele îngrăşate ale Egiptului.
08] Şi priviţi, mai mult în partea dreapta a acestei scene vedeţi păşunile înconjurate deja de ziduri şi pe ele se află capete de tauri, cu coarnele îndreptate când în sus, când în jos sau lateral, ce indică totul în acea direcţie, că turmele cirezile s-au aflat necontenit cu totul fără apărare în pericol mare înainte de împrejmuirile imense cu zid ale păşunilor mari. În colţurile zidurilor vedeţi şi un câine mare, ca gata de luptă, acuşi stând în picioare, acuşi intins; numele lui pe care i l-au dat vechii egipteni acestui animal păzitor, este Pas, şi Pastshier (păzitor al păşunii).
09] Aici, mai departe în dreapta, îl vedeţi iarăşi pe regele păstorilor Shiviniz (Sfinx), alături de el un câine uriaş de mare şi în faţa câinelui mai multe bucăţi ale leului. Dar mai departe în dreapta, mai mult în sus, îl vedem pe acelaşi câine, sub el imaginea soarelui şi a lunii. Ce reprezintă acestea?
10] Ascultaţi! Shivinz-ul nostru avea ca rege al păstorilor în serios unul dintre cei mai mari câini, faţă de care nici un leu şi nici un leopard nu era sigur de viaţa lui. Acest câine a păzit mult timp cirezile Shivinz-ul. Dar atunci când cu timpul câinele a stat învers (a murit) în consecinţa vârstei sale, a hotărât Shivinz-ul, din respect şi pomenire, să-şi simbolizeze tot timpul acest animal cu o constelaţie din partea sudică a cerului. El a numit constelaţia cu numele determinant al câinelui mare, care păzise devotat ani de-a rândul turma regelui. Că regele şi-a transpus câinele său printre stele, este vizibil din faptul că sub stomacul câinelui devine vizibile luna şi soarele. La toate unde sub se află vizibile soarele şi luna, se află printre stele simbolic spre pomenirea a ceva de o însemnătate mare şi puternică.
11] Un câine foarte mare şi păzitor nu este în ziua de astăzi – mai ales în această ţară, unde nu există aproape nici un fel de animale sfâşietoare – într-adevăr de o oarecare însemnătate deosebită; dar în Egiptul vechi, unde existau haite întregi de bestii sfâşietoare şi unde mai există parţial dintre acestea, era un câine mare, puternic şi curajos o necesitate extrem de mare. Pentru că, în primul rând, era un asemenea câine păzitorul cel mai devotat al turmelor. Ţinerea lui era foarte uşoară, pentru că această rasă mare de câini se hrănea de obicei cu şoarecii de pământ nenumărat de mulţi, în care privinţă această ţară n-a avut mai niciodată o lipsă; mâncau de asemenea şi lăcuste într-o zi în număr de mii. Numai o dată pe zi primeau ei ceva lapte şi acest lucru îi făcea să-i rămână devotaţi turmei.
12] Dar pe lângă câinii mari erau acceptaţi bine la vechii egipteni şi un fel de câini mai mici; numele lor era Mal pas (câine mic). Aceştia erau cei care făceau gălăgie; Poroshit înseamnă după limba veche <semn> sau <făcător de gălăgie>. Dacă ceva străin se apropia de o casă sau de o turmă, atunci începeau câinii mici să latre deja; acest fapt îi făcea atenţi pe acei mai mari şi aceştia începeau atunci cu lătratul lor imens, să umple împrejurimea cu respect pentru bestiile sălbatice, după care lucru şi începeau acestea să se retragă.
13] Câinii mici erau multiplu şi păzitori ale găinilor şi ale ouălor acestora, pentru care treabă erau ei în special dresaţi. Toate acestea au fost o invenţie a Shivinz-ului, care făcuse de-abia aceste păsări să fie nişte animale de casă foarte folositoare şi le arătase egiptenilor, cât de bună este carnea lor şi cât de bune la gust sunt ouăle lor fierte sau fripte. Aşa a învăţat el deja atunci locuitorii acestei ţări mari deveniţi foarte numeroşi să cunoască mijloace noi de hrană şi să cunoască animale noi, ale căror ouă şi friptură era mai târziu numai prea bune la gust, - căci altfel nu ar fi izbucnit o dată mai târziu un război straşnic din pricina găinilor, despre care pomeneşte chiar şi istoricul Herodot într-un mod de mit.
14] Shivinz-ul nostru, care a pus câinele mare pe cer, i-a procurat şi celui mai mic un loc printre astre şi i-a dat numele de Porishion (Prozion). În apropierea lui se află bătrâna Cocla (găină); mai târziu a primit această constelaţie şi numele de Peleada, şi Peleadza şi a primit în consecinţa unei legende greşite a grecilor de la greci numele de Pleade.
15] Aici, sus de tot pe perlă vedeţi şi acest lucru foarte bine însemnat şi puteţi să recunoaşteţi din acestea, ce cap iluminat a fost Shivinz-ul nostru. Pe el nu l-a interesat atât de mult a le aduce aminte mereu ucenicilor săi de câinii şi de găinile sale prin constelaţiile uşor de recunoscut, ci să-i înveţe să cunoască după astre mersul timpului.
16] Shivinz-ul a fost de asemenea acela, care realizase la Diadaira (Diathira) primul zodiac (Sa diazc = pentru lucrători), l-a inventat mai întâi pe firmament şi le-a dat constelaţiilor numele lor după apariţiile şi întâmplările din ţară care aveau loc în acelaşi timp, cum vom vedea un asemenea lucru de îndată pe a cinci-a perlă dezvelită!”

Ev. 04. Capitolul 205

01] (Rafael:) “Fiţi acum bine atenţi; aici o avem deja pe cea de-a cinci-ea perlă! Cum trebuie folosite asemenea moşterniri găsite ale timpului străvechi şi de fapt cum trebuie ele destăinuite, v-am arătat acum deja şi aşa vreau să le dezvelesc pe cele trei din urmă doar prin puterea voinţei mele şi iată, - aici avem deja a cinci-ea perlă destăinuite în faţa noastră!
02] Priviţi tocmai aici un zodiac din Diathira desenat în faţa noastră pe suprafaţa cea mai frumoasă şi cea mai mare a perlei! Aici se află un templu colosal; 365 de stâlpi de felul cel mai masiv poartă o boltă tot atât de masivă din pietre cubice de granit roşiatic, construită extrem de iscusit în privinţa zidirii şi construită foarte stabil. Cea mai înaltă deschidere a boltei este ridicată de la pământ la o înălţime de 66 de măsuri de om. Bolta întreagă are exact 365 de deschideri, care sunt tocmai aşa postate, că în timpul duratei unei zodii, sub care se află soarele, lumina lui trebuia să cadă pe punctul din mijloc pe un stâlp stând în picioare în mijlocul templului, exact în amiaza zilei.

Lumina prin celelalte cădea, ce-i drept, de asemenea pe altar în orele diferite ale zilei, dar nu mai trecea prin puncutul din mijloc, ci cu unul sau mai multe grade alături.
03] Această boltă construită ca să fie extrem de bogată în sensuri mai există şi în ziua de astăzi, chiar dacă puţin dărăpănată din pricina trecerii timpului şi va mai exista mult timp şi le va servi celor cunoscători ai astrelor ca punct de direcţionare.
04] Voi întrebaţi pentru ce fel de folos ar fi zidit marele Shivinz aşa cu totul de fapt această boltă, desigur cu cea mai mare osteneală din lume? – Înainte de acesta nu exista nici o împărţire lămurită a timpului. Puţina devenire mai scurtă sau mai lungă a zilei de-abia că se observa. Luna era încă împărţitorul cel mai sigur şi cel mai de încredere al timpului. La Diathira, ca fiind oraşul lucrătorilor celor osteniţi de creşterea animalelor, era nevoie de o împărţire exactă a timpului, pe timp de noapte precum şi pe timp de zi şi pentru acest scop şi din pricina ordinii mai exacte făcuse Shivinz-ul nostru aşadar şi această boltă, dar avusese de lucru pentru construirea acesteia în decursul zece ani buni cu o sută de mii de lucrători.
05] Bolta era fireşte foarte lată şi la câte 30 şi 31 de deschidere rotunde, pictate cu simbolul uneia dintre cele douăsprezece zodii, peste care pictură de obicei de culoare roţie constelaţia era amplasată cu alb şi întocmai realităţii. Voi vedeţi aici pe perlă desenat interiorul boltei cu totul bine cu linii fine, care erau atunci unse prin frecare cu o culoare de un roşu închis şi vă puteţi imagina acum bine, ce fel de duh înţelept era Shivinz-ul nostru şi ce fel de respect nemărginit aveau popoarele Egiptului faţă de el! Dar urmarea acestui lucru era şi una într-un asemenea fel, că trebuia doar să facă un semn cu mâna şi sute de mii de oameni începeau să se mişte cu toată energia şi o lucrare măreaţă dispărea prin miracole de pe solul pământului!
06] Pe cei mai înţelepţi din popor i-a făcut el învăţători şi preoţi şi: a zidit pretutindeni şcoli pentru toate materiile posibile ale tonului şi activităţii omeneşti folositoare. Cea mai înaltă învăţătură despre Dumnezeu era însă de dobândit în secret numai în Kar nag de pe lângă Korak şi în Ia bu sim bil prin multe încercări dure."
07] Aici a întrebat bătrânul hangiu Marcu, întrerupându-l pe înger în explicaţia sa: "Prietene extrem de drăgălaş, deoarece te afli tu deja o dată în destăinuirea perlei, n-ai dori aşadar să ne explici cum stă treaba deci cu acel Sfinx foarte straniu, care, ca un ceva pe jumătate femeie şi pe jumătate animal le-a prezentat oamenilor misterul celebru într-un mod mereu pe viaţă şi pe moarte: ce ar fi anume acest animal, care ar merge dimineaţă pe toate patru picioare, amiaza pe două şi seara pe trei picioare? Cine n-a fost în stare să desluşească misterul, era ucis de Sfinx-ul misterios; dar cine l-ar desluşi, de acela s-ar lăsa Sfinx-ul să fie ucis! – Este în această treabă într-adevăr ceva adevărat prin dovezi sau nu?"

Ev. 04. Capitolul 206

01] Spune Rafael: "Uită-te aici, această a şasea perlă îţi va răspunde la întrebare! Aici o ai tu destăinuită; ce vezi la prima vedere?"
02] Spune Marcu: "Acolo văd iarăşi chipul colosal al Shivinz-ului şi câteva piramide; în faţa celei mai mari se află doi stâlpi cu vârf ascuţit, numite obeliscuri şi alături de piramidele mari, în realitate probabil la o depărtare de două sute de paşi, ceea ce se poate într-adevăr cu greu determina din imagine, este iarăşi vizibilă o statuie destul de colosală. Aceasta are un cap de femeie, mâini feminine şi un piept feminin şi puternic. Acolo unde se sfârşeşte pieptul, în locul stomacului, începe un trup de animal cu totul nedeterminat. În spatele acestei statui ciudate, este larg răspândit un zid în formă de cerc, prin care este înclus un loc mare de păşunat. Acest lucru pare constitui un ceva întreg şi aparţinând laolaltă. – Ce reprezintă toate acestea?"
03] Spune Rafael: "Imaginea colosală a pieptului este tocmai Shivinz-ul, pe care poporul, pentru a-l cinsti pe marele binefăcător, a rânduit să-l îndeplinească din imboldul propriu de către cei mai buni săpători în piatră şi ziditori de asemenea pe socotelile foarte proprii. Piramida mare cu cele două obeliscuri era o casă de şcoală, numită <Omule recunoaşte-te pe tine însuţi!> Ea avea în interior nişte încăperi mari şi culoare ducând departe înspre toate direcţiile, în care se găseau tot felul de amenajări ciudate pentru recunoaşterea propriului eu şi din aceasta pentru recunoaşterea Celui mai înalt Duh al lui Dumnezeu. Amenajările arătau uneori foarte îngrozitoare; dar ele au ratat numai foarte rar scopul lor. Celelalte piramide sunt cel mai adesea numai semne ale acelor locuri subterane, unde se aflau o sumedenie de sarcofage, care au fost acoperite cu zid, cum un asemenea fapt a fost deja arătat mai devreme.
04] Dar în acest timp se mai găsesc o sumedenie de piramide şi tot felul de temple în valea largă şi foarte lungă a Nilului, care temple şi piramide s-au format mult mai târziu sub conducerea faraonilor în timpurile lui Avraam, Isaac şi Iacov; despre acestea nu este vorba aici, ci doar şi numai despre acelea, care au fost construite sub conducerea Shivinz-ului.
05] Piramidai era numele străvechi propriu zis şi însemna atât de mult ca: <Cel curat caută ceea ce este sublim, frumos şi curat>. <Belo> însemna de fapt <alb>; dar fiindcă întreaga culoare albă era valabil la vechii egipteni, ca semn a ceea ce este curat, sublim şi frumos, de aceea s-a numit cu acest nume şi ceea ce este sublim, curat şi frumos.
06] Efectul bun al unor asemenea şcoli a fost acuşi cunoscut în lung şi-n lat şi au venit acuşi străini pentru vizitarea unor asemenea şcoli şi dintre aceia au fost atât de mulţi, că nu puteau fi cazaţi şi întreţinuţi. Atunci a inventat Shivinz-ul nostru în ultimul timp al guvernării sale un mijloc puţin cam de rău augur, pentru a ţine străinii la distanţă, ca să nu vină des în vizită, la şcolile făcute de el. Dar în ce a constat tocmai acest mijloc?

07] Aici, pe această perlă, vedeţi statuia pe jumătate omenească şi pe jumătate de animal. Ea era într-adevăr în aşa fel că un om putea ajunge pe nişte trepte întortocheate în capul ei şi din gura statuii, care avea un spaţiu gol în jos în formă de pâlnie, putea să vorbească foarte tare şi bine perceptibil şi din cauza vocii puternice se avea şi aparenţa de parcă ar fi vorbit în serios statuia colosală.
08] Când veneau atunci străinii acolo şi cereau să fie primiţi în şcoală, erau făcuţi ei atenţi de un servitor al statuii asupra faptului, că ar avea să se pună într-un loc anumit în faţa statuii sublime, care ar fi pe dinafară moartă, iar în interior vie şi anume trebuiau să se pună unul după celălalt. Atunci, primea fiecare, care dorea să fie un ucenic al piramidei, o întrebare enigmatică pe viaţă şi pe moarte de la Shivinz-ul sublim. Dacă cel întrebat desluşea misterul, era primit şi prin primire îi era acordat dreptul opus, să-i pună şi el o întrebare statuii şi în cazul în care statuia n-ar fi în stare să-i dea un răspuns satisfăcător, ar avea voie s-o distrugă pe aceeaşi şi oarecum s-o ucidă.
09] Dar întrebările îi erau făcute cunoscute clienţilor cu trei zile înainte pentru a putea reflecta; dar în a treia zi, când primiseră aceeaşi întrebare din gura statuii pe viaţă şi pe moarte, nu se lăsa desigur niciunul să depindă de această întrebare, ci se retrăgea foarte modest înapoi, plătea taxa cerută pentru întrebarea premergătoare şi pleca în patria lui adeseori foarte îndepărtată.
10] Datând dintr-un timp târziu, spune un mit, că unui grec i-ar fi reuşit să desluşească vechiul mister; doar că acest fapt este cu alte sute de mii cu siguranţă o fabulă şi lipsită de orice adevăr! Pentru că enigma celebră a desluşit-o Moise, dar n-a distrus de aceea statuia, pentru că şi această statuie, chiar dacă puţin derăpănată cu trecerea timpului, mai este şi astăzi vizibilă.
11] Fireşte că amenajarea interioară nu mai poate fi acum găsită, pentru că ea a fost cu totul acoperită de mâl şi de nisip; pentru că Nilul se revarsă de obicei o dată la fiecare o sută de ani, uneori şi după două sute de ani, într-un mod cu totul neobişnuit de puternic, astfel încât îşi împinge în regiunile mai înguste de vale valurile lui la o înălţime de peste treizeci de stânjeni peste nivelul obişnuit al apei sale. Prin acest lucru se pustiesc multe şi devin nefolosibile, pentru că acolo o grămadă de pietriş şi nisip şi mâl se depune peste culoarele mai înainte extrem de frumoase.
12] Au existat după timpul Shivinz-ului două revărsări ale apelor Nilului, ale cărui valuri au ajuns sus peste vârfurile piramidelor. O asemenea inundaţie a avut loc şi acum 870 de ani, calculat de acum, prin care templul de la Ia bu sim bil a fost aproape până la jumătate umplut cu nisip şi cu mâl şi nu s-a mai fost în stare să se cureţe acesta şi multe alte monumente pe deplin de nisip şi de mâl începând din acel timp. Şi aşa stau lucrurile acum şi cu statuia noastră enigmatică; ea este în interior plină de mâl şi nisip întărit, pe care nu le va mai putea într-adevăr nimeni duce afară! Aşa, dragul meu Marcu, stau lucrurile în adevăr cu Sfinx-ul misterios! – Eşti tu acum lămurit în această privinţă?”
13] Spune Marcu: “N-a îndrăznit aşadar într-adevăr în decursul a aproximativ o mie de ani nici un om cu o inimă curajoasă să-şi lase rostită enigma cunoscută de către Sfinx pe costul vieţii sale? Şi dacă ar fi făcut el acest lucru, ce i s-ar fi întâmplat, dacă într-un mod cu totul de înţeles n-ar fi desluşit enigma?”
14] Spune Rafael: “În locul în care era amplasat cel întrebat, era prevăzută o trapă, cu ajutorul căreia ar fi fost scufundat rapid într-o fântână; şi dacă ar fi fost o dată jos, l-ar fi luat atunci câţiva slujitori în primire, l-ar fi dus prin culoare subterane din pricina curajului său, chiar dacă descifrase greşit enigma, în acea şcoală, de la care n-ar fi scăpat mai devreme decât până ce ar fi devenit un om desăvârşit. Dar niciodată nu s-a ajuns la acest lucru; şi în timpurile când enigma a fost descifrată, era această amenajare foarte veche deja plină cu nisip şi cu mâl într-o asemenea măsură, că era pe deplin de nefolosit şi primii regi păstori şi poporul lor au fost până atunci deja de mult oarecum cuceriţi de un popor fenician şi varaonii însăşi în timpurile lui Avraam erau deja fenicieni.
15] Acum cunoşti tu şi despre acest lucru o explicaţie scurtă şi de aceea trecem acum la destăinuirea a perlei celei de-a şaptea, fiind totodată ultima!”

Ev. 04. Capitolul 207

01] (Rafael:) “Priviţi, aici este ea deja! Ce vedeţi pe ea? – Voi vedeţi într-adevăr ceva, dar nu vă descurcaţi în această privinţă; pe această perlă frumoasă sunt desenate toate zodiile şi unse cu o culoare de un roşu maroniu şi ele au rămas bine păstrate sub scoarţă până la această oră.
02] Din această perlă nu învăţăm altfel multe lucruri şi lucruri chiar prea deosebite; dar acest lucru deducem oricum de la ea, că Shivinz-ul nostru cunoştea bine cerul înstelat şi a fost cu totul sigur primul, care a adus zodiile într-un anumit sistem. Şi aşa cum a numit el zodiile, tot aşa sunt ele numite încă până la această oră!
03] Înainte de conducerea sa arăta treaba la vechii egipteni aşa destul de slabă, atât în privinţa semnelor şi în cea a scrierii care a reieşit din acestea, cât şi în privinţa recunoaşterii corecte a persoanei proprii şi mai slabă arăta treaba cu recunoaşterea lui Dumnezeu. Dar Shivinz-ul nostru a pus toate acestea într-o ordine cu o osteneală nespus de multă şi a făcut din poporul nomad mai devreme sălbatic unul dintre cele mai înţelepte şi educate popoare ale întregului pământ, ceea ce fireşte că i-a produs cu timpul mulţi invidioşi. Pentru că străinii au găsit numai prea acuşi o buneplăcere mare în privinţa unei asemenea culturi minunate a acelei ţări şi a acelui popor; totul la ce priveau, li se părea chiar minunat de ceresc, astfel încât ei, ajunşi o dată acolo, nu se mai putea despărţi de acestea.

04] Cu cât mai mulţi începeau să meargă acolo în pelerinaj, cu atât mai mulţi se şi stabileau cu timpul acolo şi aşa s-a întâmplat prima subjugare a popoarelor străvechi şi a regilor lor cel mai adesea pe o cale pe deplin paşnică.
05] Urmaşii Shivinz-ului au devenit tot mai mult nişte oameni mai gingaşi şi mai înmuiaţi, au trăit bine prin voia lor, indicau către slava părintelui lor străvechi şi au lepădat pe deplin treburile guvernării. Urmarea acestui fapt a fost, că străinii imigraţi, care aveau acolo mult păr dinţi, au fost acuşi şi uşor numiţi şi stabiliţi de băştinaşi chiar să le fie îndrumători şi conducători şi toate acestea fără sabie.
06] Acest fapt a fost, ce-i drept, într-o anumită privinţă cu totul bine şi potrivit, dar băştinaşii străvechi n-au câştigat la această schimbare totuşi chiar prea mult. Pentru că păstorii străini (varioni; greşit faraoni) au format numai prea acuşi o putere într-armată şi au devenit adevăraţi tirani şi împresurători ai poporului. Şcolile au fost accesibile numai puţinor oameni şi ce s-a mai predat acolo, era diferit ca de la cer la pământ faţă de ceea ce se preda înainte, din care cauză şi din ce motiv s-a şi format acuşi din adevărul mai devreme extrem de curat idolatria cea mai absurdă, legată de cel mai intens întuneric, în spatele cărora cultura străveche a acestei ţări era într-adevăr abia de desluşit – chiar şi pentru mari înţelepţi.
07] De aceea, cele şapte perle sunt de o valoare atât de neestimabilă de mare, pentru că mai provin dintr-un timp, în care Egiptul se afla în înflorirea cea mai înaltă duhovnicească a lui şi ele nu pot fi de aceea destul de bine păstrate!”
08] Întreabă unul dintre negri, la ce ocazie ar fi ajuns prin urmare aceste perle în nisipul Nilului şi s-ar fi pierdut în nisipul fluviului.
09] Spune Rafael: “V-am arătat doară totuşi, cum fluviul Nilului creşte în anumite timpuri până la dimensiunea unui adevărat popot! La aproximativ 567 de ani după Shivinz a căpătat Nilul nostru o înălţime misterioasă; în strâmtori a ajuns el la peste o sută şaizeci de stânjeni peste nivelul său obişnuit al apei. Toate oraşele care se aflau mai mult în adâncimea văilor au fost pe deplin îngropate de revărsare în decursul a cinci săptămâni şi la această ocazie perlele împreună cu casele în care fuseseră ţinute la adăpost au fost duse de acolo de către puterea valurilor şi au fost acoperite de mâl şi nisip asemeni structurilor cubice din care erau construite clădirile.
10] În starea lor de a fi îngropate de aproape trei mii de ani s-a şi format o asemenea crustă în jurul lor, cum aţi găsit-o voi şi de care le-am dezvelit acum în faţa voastră, la început într-un mod cu totul natural şi acum mai târziu în cel miraculos mie posibil.
11] Acum ştiţi şi acest fapt şi aveţi cu aceste şapte perle şapte cărţi, care acum şi pentru toate timpurile vă pot da şi vă vor şi da întotdeauna o învăţătură cu totul straşnică despre ţara, pe care o populaţi parţial şi voi. Păstraţi-le de aceea bine; pentru că aici fiecare dintre aceste perle este de o mult mai mare valoare decât o împărăţie mare!
12] Deocamdată, să le ia Oubratouvishar, ca fiind evident cel mai înţelept dintre voi, în păstrare; şi când va părăsi el o dată acest pământ, să determine el, cine să fie mai departe demn, pentru a lua în păstrare această comoară neestemabilă. Vai de un nevrednic, care ar dori să se facă stăpân pe ele cumva din lăcomie de avuţie!
13] Eu, ca un mesager şi o fiinţă care pun în îndeplinire voia Aceluia, Care şade acolo, cred că am făcut acum îndeajuns de multe fapte miraculoase pentru înviorarea credinţei voastre; dacă nu vă ajung acestea, nu vă va ajunge nici ceva mai mult şi ulterior! Credeţi acum, că Acel Care şade acolo este Acela, pentru Care marele Shivinz şi cei doi înaintaşi ai săi au construit marele templu stâncos din Iabusimbil?”
14] Spun toţi: “Da, da, da, ţie, tu minunat mesager puternic al Domnului, să-ţi fie acest lucru cu aceste cuvinte confirmat cu desăvârşire din cea mai adâncă temelie a vieţii noastre!”
15] Cu asta, i-a părăsit îngerul şi Cireniu M-a întrebat, dacă această reprezentare de fapt cu totul curat istorică a Egiptului ar fi aşadar de asemenea o necesitate în domeniul Evangheliei rostită de Mine.
16] Şi Eu i-am spus: “Una dintre cele mai mari! Pentru că, după mai multe secole, se vor trezi cercetători de tot felul şi vor căuta dovezi în această ţară într-un mod foarte meticulos şi vor mai găsi multe lucruri, despre care a fost vorba acum prin gura lui Rafael. Acest lucru îi va zăpăci foarte, precum el v-ar zăpăci pe voi şi pe urmaşii voştri următori de asemenea; dar această revelaţie pe deplin adevărată vă va pune şi în această privinţă pe făgaşul cel bun. Dar în timpul de mai târziu voi trezi deja iarăşi oameni, care le vor destăinui oamenilor, celor ce caută şi cercetează iarăşi aceste mistere vechi. – Dar cum, vrem să ne ducem noi înşine dincolo la ei şi să le dăm adevărata Evanghelie din ceruri.”
17] Ne-am aridicat atunci şi ne-am dus la negri, care ne aşteptau cu nerăbdare.

Ev. 04. Capitolul 208

01] Noi ne-am ridicat atunci iarăşi, când tocmai soarele frumos al dimineţii a adoptat iarăşi strălucirea lui naturală de lumină, de la masa noastră şi ne-am dus rapid la negri. Atunci când am ajuns acolo, s-au ridicat toţi de la masa lor lungă şi au făcut în faţa Mea o metanie plină de veneraţie şi mâinile lor puse încrucişate peste pieptul lor.
02] Şi conducătorul lor a spus într-o limbă galileano-ebraică bine perceptibilă: “Doamne, Doamne, Doamne! Acum nu se mai află nici un necredincios printre noi! Fiecarecuvânt din gura Ta cea mai sfântăne va fi o milostivire niciodată măsurabilă a prieteniei şi milostivirii Tale pentru toate timpurile timpurilor, ba chiar pentru veşnicii!

03] Dacă Tu, veşnic Cel mai Sfânt, ne socoteşti vrednici pe noi cei cu pielea lucie de o învăţătură mai aprofundată despre noi şi despre obligaţiile noastre şi atunci şi despre fiinţa Ta, atunci fericeşte-ne numai cu câteva cuvinte din gura Ta şi ne vom simţi peste măsură de fericiţi prin acest lucru pentru toate timpurile timpurilor şi în privinţa urmaşilor noştri cei mai târzii pentru faptul că Ţi-am vorbit şi Te-am văzut pe Tine ca Făcătorul şi Domnul tuturor lumilor simţului şi a duhurilor!
04] Acea strălucire de lumină, pe care am văzut-o în vedeniile mele ca fiind o veşnică glorie a vieţii în jurul Fiinţei Tale sfinte, este acum vizibilă în dragostea, prietenia şi în înţelepciunea Ta mare, care nu are asemeni ei în întreaga nemărginire.
05] Noi suntem acum ca oile cu vântătoare, chiar dacă acoperiţi cu nişte piei negre; dar aşa cum culoarea neagră preia la sine mai multă lumină şi căldură decât cea albă – din care pricină şi purtăm haine albe, pentru a ţine departe de noi belşugul prea mare a luminii şi a căldurii -, astfel cred de asemenea, că noi oile negre vom şi prelua lumina şi căldura Duhului Tău mai adânc în cugetele noastre decât chiar mulţi a căror carne este înfăţurată într-o pilea albă, dar cugetul lor respinge lumina duhului mai tare, decât hainele noastre albe lumina naturală şi căldura acesteia, cum am întâlnit asemenea exemple chiar foarte des în Memphis, pe care le-a numit superiorul <umbre de viaţă mobile>. Acestea trăiesc asemeni muştelor de zi, pe care le crează dimineaţa şi seara le ucide iarăşi.
06] Noi n-avem ce-i drept de asemenea nimic de care ne-am putea lăuda în faţa Ta, o, Doamne; dar acest lucru îl ştin totuşi, că nu suntem mai mult decât oameni şi că suntem toţi făpturi al Unuia şi Aceluiaşi Creator şi nici nu ne putem de aceea niciodată închipui, că unul a luat-o celuilalt în ceva înainte, de parcă ar fi el într-adevăr vreun oarecare semi zeu, cum am văzut un asemenea fapt la oamenii albi, unde unul se credea domn şi toţi ceilelţi erau nevoiţi să se aplece în faţa lui până la pământ şi cei care nu făceau acest ritual, erau de îndată pedepsiţi corporal cu nuiele. Doamne, această virtute a albilor nu ne-a plăcut absolut deloc şi într-o asemenea pedepsire corporală se aflǎ foarte puţin în privinţa unei oarecare înţelepciuni!
07] Noi nu îi lovim pe copiii noştri niciodată, nici chiar un animal; dar avem răbdare şi perseverenţă şi îi obişnuim pe copiii noştri perseverent în toate, ce am recunoscut ca fiind bine, adevărat şi necesar. Când copiii noştri se fac atunci mari, puternici şi înţelegători, nu ne mai purtăm cu ei de parcă ar fi aceştia sclavii noştri pentru cât trăim, ci aşa ca pe fraţii şi semenii noştri cu totul de aceeaşi teapă, care, asemeni nouă părinţilor lor trupeşti, au reieşit din mâna lui Dumnezeu cu toate drepturile de viaţă. Şi totuşi îi iubim pe copiii noştri foarte şi niciodată nu păcătuieşte vreun oarecare fiu sau vreo oarecare fiică faţă de tată şi mamă!
08] La cei albi am văzut copiii târându-se de frică şi cerşind milă asemeni câinlor în faţa chipului sever al părinţilor! Ar fi trebuit să ajung aici la credinţa, că în acest fel vor fi educaţi şi făcuţi îngeri din aceşti. Dar de îndată ce asemenea copii au ajuns dincolo de ochii părinţilor lor, s-au schimbat şi puteau fi consideraţi foarte uşor nişte ucenici ai diavolului, cum am auzit ştire despre prezenţa cea mai rea a aceloraşi în crăpăturile rele ale pământului de la superiorul nostru în Memphis. – Pentru o asemenea educare a oamenilor vrem să ne mulţumim şi să spunem nu pe timpuri veşnice!"

Ev. 04. Capitolul 209

01] (Oubratouvisar:) "La noi constă o pedeapsă adevărată în aceea, că preschimbăm cugetul copiilor noştri mai întâi cât se poate de mult în ceva ales după felul şi modul nostru; şi dacă cugetul este o dată în ordine, primeşte şi raţiunea acea educaţie, pe care o posedăm noi înşine. Dar albii încep să-i educe pe copiilor lor, de îndată ce încep să lălăie numai, la minte şi sunt de părere că, de îndată ce copilul va avea numai odată o raţiune pe deplin formată, atunci va purta aceasta deja o grijă pentru cuget!
02] O, Doamne, cât de proşti sunt albii cei mulţi în această privinţă totuşi, că nu admit faptul, că o raţiune formată de dinainte este mereu un ucigaş al cugetului! Pentru că raţiunea pură îl face pe copil mândru şi înfumurat; dar unde înfumurare, mândrie şi trufie a preluat o dată cugetul în posesie, acolo să încerce numai cineva să preschimbe acelaşi şi el se va convinge cel mai degrabă că un pom vechi care a crescut strâmb nu se mai poate îndrepta niciodată.
03] La noi n-avem nici un fel de judecăţi, nici un fel de construcţii unde se judecă oameni şi n-avem închisori şi nici temniţe, dar nici alte legi decât acelea, pe care le impune omului un cuget bine educat. Dar de aceea nici nu există la noi vreun păcat nouă cumva cunoscut şi nici o fărădelege care poartă vreun nume şi astfel nici vreo oarecare pedeapsă, pentru că aşa cum fiecare dintre noi gândeşte pentru sine, tot aşa şi tocmai mai bine gândeşte el pentru semenii lui.
04] La oamenii albi puri raţionali am găsit însă tocmai contrariul. Aproape cei mai mulţi dau importanţă la toate numai în privinţa lor şi semenul lor este numai de atâta valoare, cât egoismul unuia îl poate folosi în favoarea lui. Dacă cel ogoist vede vreo favoare, că unul sau alt semen de-a lui nu poate sau nu vrea să-i ducă vreun folos, atunci îi este aceluia orice animal cu mult mai drag decât un asemenea semen!
05] Dar la noi cinstim omul mai întâi ca om. Dacă un semen de-al meu nu-mi poate folosi la nimic, atunci pot doară totuşi eu să-i fiu de folos şi astfel se neutralizează acest fapt. Şi eu am un slujitor; dar nu l-am obligat prin eu ştiu ce mijloace să-mi slujească, ci aceasta este voinţa lui pe deplin liberă. Noi ne slujim reciproc cu siguranţă mai mult, decât s-au slujit vreodată albii din pricina obligaţiei jalnice; dar nici o voinţă a omului n-a fost făcută printr-un oarecare mijloc exterior un sclav al altuia, ci ceea ce face el, aceea o face liber şi pe deplin fără obligaţie!
06] Noi n-avem de aceea nici un fel de palate şi locuinţe mari, zidite, ci colibe foarte simple de una şi aceeaşi formă. Cine n-are încă aici vreuna şi n-are nici spaţiu, pentru a fi adăpostit într-una sau

cealaltă colibă, acela nu trebuie să-şi zidească cumva singur din propriile puteri şi mijloace o colibă nouă sau să se ducă să cerşească una la o obşte aflată departe, ci noi îi construim de bună voie de îndată una din dragoste şi respect faţă de starea lui nouă cu totul egală de a fi om, cum este cea a noastră; şi astfel există pace şi unitate mereu în aceeaşi măsură printre noi.
07] Ordinea noastră a casei le este albilor, atât cât am învăţat să-i cunoaştem din păcate, pe deplin străină şi unii au caracterizat-o nouă direct în faţă ca fiind o nebunie care combate orice caracter omenesc. Dar cum se face atunci, că voinţei noastre unice îi dă orice animal ascultare, chiar şi elementele, în timp ce albii, cu toată cultura lor raţională n-au voie să se apropie de nici o haită de lei?! Vai de luptătorul cel mai îndârjit cu sabia! Acela să încerce numai s-o folosească; deja un leu îi va arăta, că el este domnul luptătorului şi nu luptătorul domnul leului!
08] Dar noi putem să mergem printre lei şi pantere de-a valma ca şi printre cămilele noastre, ca şi printre bovinele şi oile şi caprele noastre şi nu ştim să relatăm nici un caz, că o asemenea bestie ar fi atacat vreodată un om, - dar nici în privinţa turmelor noastre niciodată; pentru că ei primesc carnea acestora numai atunci ca mâncare, dacî animale a turmelor noastre extrem de numeroase s-au sfârşit (au murit) din cauza bătrâneţii. În această privinţă are fiecare obşte un loc într-o anumită depărtare, la care duce cineva aproape zilnic unul sau mai multe animale decedate şi atunci şi vin de îndată cei care savurează şi au dinţi ascuţiţi şi mânâncă animalele cu tot cu peile şi oase. Pentru că nimeni dintre noi nu mănâncă carne, în afară de cea a peştilor şi a găinilor, atâta timp cât mai sunt ele tinere şi puternice; cele bătrâne sunt de asemenea lăsate animalelor sălbatice.
09] Ce poate să facă un alb, dacă a căzut în apă, cu toată educaţia lui a raţiunii? El se scufundă şi se îneacă! Dar noi putem, când şi unde vrem, să mergem peste o suprafaţă a apei ca şi peste un sol uscat. Numai dacă cineva vrea cu adevărat, poate să se scufunde de asemenea; dar aşa ceva îl costă mereu o osteneală şi muncă adevărată.
10] Toţi şerpii, care sunt aici otrăvitori, fug de apropierea noastră; şoareci şi lăcuste am văzut prima oară în Egipt; furnicile rele fug de apropierea noastră şi de găinile noastre şi acvilele şi vulturii se satură cu carnea leilor, panterelor şi vulpilor moarte.
11] Şi aşa se pare că mai persită la noi negri o asemenea ordine, cum a a existat ea cu siguranţă şi cum a trebuit să existe ea printre oameni, de oricare culoare a pelii ar fi fost ei, după voia Făcătorului de la începutul străvechi; pentru că, dacă prima pereche de oameni ar fi fost transpusă pe acest pământ în ordinea rea a oamenilor albi de acum, atunci aş dori să ştiu totuşi, cum s-ar fi apărat faţă de atacul a tot felul de animale sălbatice şi sfâşietoare!
12] Pentru că înainte ca prima pereche de oameni ar fi păşit pe pământ, a existat o abundenţă de tot felul de aninmale rele şi sfâşietoare, cum ne-a arătat un asemenea lucru într-un mod foarte limpede superiorul nostru din Memphis. Dacă deci prima pereche de oameni ar fi fost după învăţătura superiorului atât de slabă în toate elementele de viaţă ale sale, precum sunt acum cei albi, cât de des ar fi fost ea sfâşiată şi mâncată de haite întregi dintre bestiile cele mai rele?! Numai în hainele de armura cea mai masivă şi înzestaţi cu armele cele mai ascuţite, ca fiind nişte uriaşi extrem de putenici, aproximativ asemeni acelora, care au bântuit Egiptul înainte de Shivinz, ar fi trebuit să vină ei din aer pe acest pământ, dacă ar fi vrut să se pună cu o putere naturală împotriva bestiilor sfâşietoare, - şi chiar atunci ar mai fi avut ei multă treabă de făcut, pentru a putea face faţă cu victorie împotriva balaurilor uriaşi!
13] Dar dacă oamenii străvechi ai acestui pământ s-au asemănat nouă în toate elementele de viaţă a lor, atunci fireşte că n-au avut nevoie de arme şi erau cu puterea cugetului lor domni şi regi a tuturor lumilor animalelor, plantelor şi a elementelor!
14] Eu sunt de părere, deoarece noi toţi suntem astfel, de aceea ar putea unele dintre cuvintele Tale de viaţă îndreptate către noi să cuprindă în viaţa noastră nişte rădăcini foarte adânci! Şi dacă Tu, o, Doamne, ne dai vreo lege sau regulă a vieţii, atunci vom trăi desigur foarte sever potrivit cu acestea; pentru că în această privinţă suntem pricepuţi şi anume a ţine o ordine o dată recunoscută ca fiind bună şi adevărată, cum probabil numai arareori unul dintre cei albi.
15] Deoarece avem acum deja norocul cel mai tare ieşit din comun, care chiar şi îngerului celui mai mare al Tău trebuie să-i fie o minune a toate minunile de a fi – la Tine, o, Doamne, Tu Veşnicule, Tu Făcătorule a toată lumea duhovnicească şi emoţională, de aceea Te rugăm prin gura mea, ca şi într-un singur cuget şi în toate ca şi cu o singură emoţie desăvârşită, să mai adaugi la toate aceste lucruri miraculoase, pe care le-am privit la vedere aici în cea mai mare scurtime, şi minunea, că să doreşti să vorbeşti cu noi câteva cuvinte!”

Ev. 04. Capitolul 210

01] Spun Eu:" Nu numai câteva, ci chiar foarte multe cuvinte voi mai îndrepta către voi! Nu vă voi da legi noi, ci voi întăti numai cele vechi, pe care le-am săpat în inima voastră cu o scriere de nedistrus deja de la începutul timpurilor ale existenţei voastre.
02] Eu am venit de fapt şi în mod prorpiu zis de aceea în această lume, la omenirea pe deplin destrăbălată şi care a ieşit afară din toată ordinea Mea străveche să o aduc iarăşi înapoi acolo prin învăţături, exemple şi fapte în care se găseau primii oameni ca adevăraţi domni a toată făptura.
03] Aceşti oameni cu culoarea pielii albă, necesită prin urmare foarte tare de învăţătura Mea şi faptele Mele, ca să recunoască, cine este Acela, Care îi învaţă şi ce vrea El. Dar voi vă aflaţi acum în starea minunată din începuturi. Şcoala voastră a vieţii începe cu mijloacele drepte şi la locul potrivit. Voi începeţi să-l educaţi pe om ca să fie om de-abia în acel punct, unde trebuie el mai întâi

şi mai presus de toate educat şi acest lucru să-l facă în viitor şi oamenii albi; pentru că eu le arăt acum calea înspre acel scop.
04] Dar va mai fi nevoie de multe osteneli, învăţături şi fapte şi timpuri, până ce aceşti albi vor ajunge acolo unde vă aflaţi voi acum. Ei sunt oameni rătăciţi, rupţi de la calea cea dreaptă şi pierduţi , care trebuie aduşi pe făgaşul cel bun; ei sunt bolnavi şi au de aceea nevoie de un medic, care poate să-i vindece.
05] Eu aş fi putut veni chiar şi la voi, pentru că sunteţi acum totuşi cu o măsură iegalabilă mai buni decât cei albi; dar n-aţi avut nevoie niciodată de venirea Mea la voi. Dar Eu am avut acum nevoie de voi ca martori a ordinii Mele străvechi şi am rânduit să fiţi călăuziţi de către voia Mea în aşa fel şi am rânduit să fiţi împresuraţi ca să veniţi încoace, ca aceşti albi să vadă, ce este şi trebuie să fie omul în starea lui străveche nestricată.
06] Dar de aceea veţi mai depune acum în faţa acestor oameni unele probe ale stării voastre străvechi încă pe deplin adevărate spre învăţarea acestor fraţi ai voştri, mulţi dintre ei fiind foarte orbi şi încă cu o gândire foarte pe dos! Există deja unii dintre ei, care sunt foarte aproape de desăvârşire; dar niciunul dintre ei nu a ajuns ca om în acea stare sufletească foarte avansată ca de exemplu cel mai neînsemnat dintre voi! – Vreţi să faceţi acest lucru de dragul Meu?”
07] Spune Oubratouvishar: “O, Doamne, a Cărui dragoste, bunătate şi milostivire umple deja acum şi acele încăperi, în care de-abia după veşnicii trecute făpturi noi vor slăvi numele tău cel mai sfânt în zdrobirea cea mai profundă a inimii, ce să nu dorim să facem de îndată cu veneraţia cea mai profundă faţă de voia Ta cea mai sfântă? Totul, totul! O, Doamne, porunceşte numai asupra noastră!”
08] Spun Eu:" Aşadar, atunci arătaţi mai întâi măreţia voastră străveche omenească asupra elementului apei şi mergeţi pe suprafaţa acesteia ca pe un sol uscat şi tare şi arătaţi şi agilitatea voastră mare pe locul du!”
09] De îndată a chemat conducătorul lor camarazii săi negri ca cărbunele în jur de şaizeci la număr şi M-a întrebat, dacă ar fi dintre aceştia un număr îndeajuns. Eu am răspuns afirmativ şi cei şaizeci de ambele gene s-au dus la mare şi au mers pe suprafaţa acesteia în aşa fel mai departe, ca mai devreme pe pământ uscat. La sfârşit au făcut ei unele lucruri spectaculoase în privinţa alunecării ca pe gheaţă şi fugeau de-a valma cu o asemenea rapiditate pe suprafaţa destul de liniştită, că nici o rândunică nu i-ar fi prins nici în zborul cel mai rapid al acesteia. În câteva clipe au fost ei deja atât de departe de noi, că nu-i mai puteam vedea şi au venit tocmai iarăşi în câteva clipe foarte aproape de noi la ţărm însoţiţi de o adiere de vânt de felul orcanului.

Ev. 04. Capitolul 211

01] Spun Eu:" Mai ceva, dar puţin din ceea ce cunoaşteţi voi, de exemplu ce faceţi în timpul unei adieri de vânt fierbinţi ca o flacără pe apă şi cum prindeţi peşti!”
02] Conducătorul se duce iarăşi foarte rapid la cei şaizeci şi le face cunoscută dorinţa Mea şi dintr-o dată cad toţi cu faţa la pământ, respectiv pe apă şi stau aşa câteva clipe aţa de linştiţi ca o bucată de lemn uscată pe aceeaşi. Dar după aceea devin foarte neliniştiţi şi încep să se învârtă în jurul axului lor propriu într-o stare întinsă cu trupul şi într-un mod extrem de rapid.
03] (Domnul:) “Acest fapt se întâmplă de aceea, ca să rămână mereu straşnic de uzi la toate membrele lor, pentru a nu fi arşi şi fripţi de Kamb’ sim-ul (Încotro să fug) arzător; pentru că Kamb’sim-ul (şi Kam beshim = <încotro să fug acum>) este într-adevăr pe departe vântul cel mai fierbinte al deşerturilor Nubiei şi Abeseniei. Samum-ul (pentru pucioasă = a face vântul să pucioasă de pământ fluidă) nu este nici pe departe aşa de fierbinte ca Kamb-sim-ul. Mai puţin fierbinte este Giroukou-ul (vântul din sud este care bate peste păşuni), care, în Memphis, pentru că vine tocmai dintr-o asemenea direcţie peste păşunile mari ale Giri-ului departe de oraş, a fost deja din atitichitatea cea mai cenuşie astfel numit. Dar ambele vânturi au fost aşa de fierbinţi în afară de Kamb’sim-ul, că oamenii se retrăgeau din faţa lor în peşteri umede.
04] Ceea ce fac ei acum pe apă, aceeea o fac numai la ocazia Kamb’sim-ului; şi dacă durează el mult şi dacă creşte în intensitate, încep ei de-abia atunci să se scufunde sub apă, aşa cum arată ei acum acest lucru. Dar nu pot să rămână niciodată prea mult timp sub apă, pentru că sfera lor a vieţii exterioare şi interioare face trupul lor mai uşor, decât este aici apa.
05] Dar acum şed ei pe apă şi ne vor arăta în această poziţie, cum prind peşti! Priviţi, prin puterea mare a voinţei lor aducei peştii de departe la ei! Pe aceştia îi scot cu mâna din apă şi îi pun pe aceştia după necesitatea lor în basmalele lor de dinainte pregătite, pe care le poartă mereu în jurul coapselor lor şi merg apoi rapid la ţărm în stare şezândă. Cârma şi pânzele lor constau doar din voinţa lor; dar de îndată ce vor să facă pe apă o mişcare de un fel mai rapid, vor acest lucru în statornicia de credinţă a lor şi totul merge aşa cum vor ei!
06] Priviţi, acum au terminat deja de pescuit şi vor fi acum cu acestea într-un mod rapid ca săgeata aici, la ţărm, alunecând peste suprafaţa apei în postura aceasta şezândă a lor! Priviţi, acum au şi început să alunece deja şi sunt de asemenea deja la ţărm! Ei se ridică acum rapid în picioare şi aduc prada lor încoace la noi.
07] Marcu, spune-le fiilor tăi, ca să pună peştii foarte mulţi şi foarte aleşi în apă, căci altfel mor!”
08] Când negri aduc basmalele lor de dinainte pregătite la noi pline de peşti vii, îi conduce Marcu însuşi la un recipient pentru peşti, unde pun peştii lor, în jur de câteva sute la număr. După aceea vin iarăşi rapid la Mine.
09] Şi conducătorul îndreaptă de îndată următoarele cuvinte către cei albi şi spune: “Ceea ce îndeplinim acum, o, voi fraţi albi, vă pare a fi pe deplin străin şi nemaiavând vreodată loc? Doar că

la noi oameni simpli naturali sunt toate acestea ce am făcut acum în faţa voastră pe apă ceva cu totul natural, precum la voi văzul, auzul, mirosul, gustul şi simţul.
10] Omul sufletesc tare la cerbice devine şi după trup cu mult mai greu şi se aseamănă tot mai mult unei pietre, care nu rămâne plutind pe apă, pentru că este mai greu decât apa. Dar noi ne asemănăm cu lemnul a cărui duhuri de viaţă cele mai interioare sunt deja cu mult mai libere decât acelea puternic judecate ale oricărei pietre.
11] Fiţi atenţi, lăsaţi să vină încoace un om cu partea cugetului foarte dezvoltată, dar care n-a simţit nici o înfumurare şi nici o dragoste de sine lacomă de domnie în pieptul lui; el să se lase în voia apei şi eu garantez pentru faptul, că nu se va scufunda! Dar puneţi pe lângă şi un om lacom de domnie şi foarte iubitor de sine pe elementul fugitiv şi el se va scufunda ca o piatră! El ar trebui să fie numai foarte gras, ceea ce este la cei foarte egoişti într-adevăr cu greu vreodată cazul -, atunci l-ar purta grăsimea deasupra apei o perioadă de timp, până ce se scufundă cel mai mult cu două treimi ale trupului său, asta înseamnă dacă ar fi foarte tare îngrăşat! Dar în starea obişnuită de trup de carne se scufundă el ca o piatră.
12] La noi este apa de aceea şi o probă bună pentru starea veritabilă interioară a unui om . Pe acela pe care apa nu-l mai poartă aşa bine ascultătoare, cugetul aceluia a suferit cu siguranţă vreo oarecare pagubă şi elementul nu-i va surâde prielnic şi nu-i va face orice serviciu dorit. Dar aşa cum noi ne-am mişcat acum prinprejur pe apă, desigur cu neforţarea cea mai evidentă şi am şi arătat, că animalele din apă sunt supuse voinţei noastre din începutul străvechi al existenţei noastre, aşa a fost cazul şi la şi cu oamenii străvechi. Pentru ei fluviile, lacurile şi chiar marea nu erau nici un obstacol, pentru faptul de a călători peste pământul întreg; ei nu necesitau nici corăbii şi nici poduri. Dar voi sunteţi adesea înghiţiţi de apă, cu tot cu corăbiile şi podurile voastre şi nici o muscă de apă nu ascultă de voinţa voastră! Cât de îndepărtaţi sunteţi voi prin urmare de omenirea adevărată!
13] Voi trebuie să aveţi tot felul de arme, pentru a-l pune pe un duşman pe fugă; noi nu ne-am folosit de acelea niciodată. Până în acest timp, n-am avut nici o altă unealtă de tăiere decât numai una din oase, prin a cărui ajutor ne confecţionam colibele noastre şi hainele noastre într-un fel destul de ostenitor; dar de aceea n-am umblat totuşi niciodată pe deplin goi şi osteneala noastră nu ni s-a făcut niciodată amară. Dacă com primi de la voi uneltele necesare, ne vom folosi de acestea dintr-o dragoste cu atât mai intensificată faţă de aproapele; dar ca o oarecare armă nu ne vor face ele niciodată vreun serviciu, de care fapt puteţi fi pe deplin asiguraţi!
14] Dar acum, faceţi o încercare pe apă şi arătaţi, cât de vrednici pentru viaţa veşnică sunteţi voi deja!”
15] Acest mod de adresare nu le plăcea romanilor aşa în secret, dar ei au respins, cum se spune, acest îndemn pe altă dată.

Ev. 04. Capitolul 212

01] Dar conducătorul M-a întrebat, dacă să mai îndeplinească ceva ce le este oamenilor albi un lucru ieşit din comun.
02] Am spus Eu: “Da, dragii prieteni vechi ai Mei! Priviţi acolo sus, la aproximativ cinci mii de paşi către miazăzi, la mare, vedeţi o colină, care are o parte foarte abruptă înspre mare. Aceasta este cu totul plină de şerpi şi vipere foarte veninoase şi voi să-Mi alungaţi bestiile! Noi toţi vă vom însoţi până acolo!”
03] Spune conducătorul: “Doamne, Tu Atotputernicule! Dacă este vorba doar de alungare, atunci Te costă acest fapt totuşi numai un gând şi colina este liberă de toată acea urâciune pentru toate timpurile timpurilor; dar aşa cum este şi aici vorba doar de un exemplu în privinţa puterii care se află în omenirea adevărată străveche, tot aşa facem noi acest lucru precum şi toate celelaltedupă voia Ta foarte sfântă!”
04] Spun Eu:" Se înţelege totuşi de la sine, că cer acest fapt doar din pricina exemplului; de aceea, să mergem!”
05] Noi am plecat şi ne-am îndreptat foarte repede la colina menţionată şi am ajunsla aceeaşi după un timp deo jumătate de oră. Ajunşi acolo, colina destul de mare în lăţime era cu totul vie din pricina a o sumedenie de şerpi şi vipere; s-a format acolo un sâsâit şi un fluierat aproape insuportabil, că de-abia puteam să ne înţelegem propriile cuvinte din cauza aceasta. Toate aceste multe mii de bestii s-au grăbit să se târască în mare şi au inotata rapid ca săgeata peste valurile întinse ale apei şi în puţine clipe, colina a fost curăţită.
06] Dar conducătorul a venit aproape de Mine şi a spus: “Doamne, toţi şerpii şi toate viperele, începând de la cele mai bătrâne până la cele care de-abia au ieşit târâş din ouă, au plecat; dar mai o dată atâtea se află în ouă! Cine le va lua pe acestea din găurile cele multe şi din cuiburile cele interioare? Pentru că, dacă nu vin şi acestea afară, atunci într-o jumătate de an, această colină va fi tot aşa de populată de şerpi, cum a fost ea până acum! Cine va curăţi atunci colina?”
07] Spun Eu: “Nu aveţi absolut nici un mijloc de a le nimici şi pe acestea?”
08] Spune conducătorul: “În afară de, eu nei maon (otravă n-are deloc) nu ştim noi toţi de nici un alt mijloc! Ar trebui ca întreaga colină să fie încălzită peste măsură pentru un timp îndelungat. Prin acest procedeu ar fi posibilă o distrugere peo cale naturală şi a cuiburilor şi a ouălor. Dar calea mai bună ar fi bineînţeles voia Ta sau şi cea a slujitorului Tău! Dar noi nu posedăm deocamdată nici un alt mijloc; pentru că a rămâne aici, pentru a înăbuşi bestiile prin cercul nostru exterior al vieţii, nu putem.”

09] Spun Eu:" Lăsaţi asta deoparte! Voi aţi înfăptuit deja minunea voastră şi mai mult nu cer de la voi; aceste lucruri le voi aduce într-adevăr Eu la ordinea bună! Dar deoarece această colină este acum liberă de locuitorii ei răi, vrem de aceea să ne urcăm sus şi voi ne veţi mai arăta câteva reuşite ale iscusinţei voastre omeneşti!”
10] Apoi, am urcat pe colină, care pe coama sa destul de largă putea cuprinde cel puţin două mii de oameni. Atunci când ne-am aflat în vârf, la aproximativ o mie de picioare peste suprafaţa apei, a trecut peste noi sus, în aer, un rând mare şi lung de cocori.
11] Şi Eu i-am spus conducătorului: “Prieteni, vă mai sunt şi aceste animale supuse vouă?”
12] A spus conducătorul: “Aceasta ne este o specie străină, mai înainte niciodată observată de către noi; dar nu mă îndoiesc nici o clipă, că şi acestea simt voinţa noastră şi atunci se vor şi supune acesteia!”
13] Aici, a privit conducătorul la camarazii săi şi a spus: “Doriţi împreună cu mine, ca să îndeplinim voia Domnului!”
14] De îndată ce conducătorul rostise un asemenea cuvânt, au început cocorii să se lase în jos şi au fost în puţine clipe jos, pe colină, printre negri; dar cei albi îi ocloeau. După aceea, conducătorul le-a dat cocorilor de înţeles, ca să zboare mai departe şi ei şi-au luat zborul şi au plecat de acolo.
15] Şi iarăşi zburau sus, în aer, doi vulturi de o mărime uriaşă şi au început să zboare în cercuri peste capetele noastre.
16] Atunci, conducătorul le-a spus albilor: “Chemaţi acum voi jos, perechea care zboară în cercuri!”
17] Îi spune Cireniu conducătorului: “Dar pentru ce acest îndemn arătând totuşi puţin cam înfumurat către noi? Pentru că ştii doară oricum, că noi oamenii deveniţi foarte înverşunaţi nu mai suntem capabili de asemenea fapte străvechi omeneşti! Îndeplineşte tu numai voia Domnului; pentru toate celelalte se va îngriji Domnul după posibilitate şi după învăţătura Lui şi noi!”
18] Spune conducătorul: “Tu eşti de părere că v-am făcut acest îndemn vouă albilor pentru chemarea jos a celor doi vulturi care mai zboară peste noi, dintr-un fel de sentiment înfumurare al nostru? O, cu o astfel de părere despre mine te înşeli tu foarte! Eu v-am făcut acest îndemn vouă, fraţilor albi, pentru a vă aminti cerbicia voastră mare, pentru care sunteţi la sfârşit puţin sau deloc devină, într-un mod cu atât mai adânc de viaţă, ceea ce nu poate să dăuneze niciunuia dintre voi!
19] Cum ne-am putea lăuda cu capacităţile noastre naturale?! Sau vă lăudaţi voi vreodată cu văzul sau auzul vostru?! Pentru că dacă am putea să devenim vreodată mândri de capacităţile noastre care vă apar vouă miraculoase, nu le-am mai poseda deja demult; dar deoarece acest fapt este la noi unul imposibil, de aceea posedăm capacităţile noastre apărând miraculoase mereu mai departe, despre care fapt, să aveţi voi albii de îndată o dovadă nouă! – Jos cu voi, voi doi locuitori ai aerului!
20] Când conducătorul rostise un asemenea cuvânt cu o voce puternică, au zburat cei doi vulturi măreţi, răpitori de miei ca nişte săgeţi în jos şi s-au aşezat cu toată gingăşia şi prietenia vizibilă, de parcă ar fi fost foarte bine dresaţi de vreun dresor, pe mâna dreaptă a conducătorului.
21] În acea clipă a trecut o coţofană în zbor şi conducătorul i-a poruncit unui vultur a o prinde nevătămată şi a o aduce la el. Ca o săgeată a plecat vulturul uriaş în zbor după coţofana rapid dând din aripi şi a adus-o în puţine clipe întorcându-se înapoi şi nemaizburând cumva de acolo. Coţofana care striga era ţinută de vultur în ghearele sale foarte puternice, ce-i drept, într-un fel foarte strâns, dar fără s-o fi rănit cumva şi i-a dat de-abia atunci drumu, când conducătorul puse mâna pe ea. Apoi, a mângăiat acesta cei doi vulturi şi le-a dat iarăşi drumul, după care episod cele două păsări mari prădătoare s-au aflat foarte rapid iarăşi foarte sus, în aer, şi priveau după o pradă pentru ei foarte grasă.
22] Dar coţofana, a dat-o negrul lui Cireniu ca amintire pentru această faptă, care i s-a părut guvernatorului principal şi tuturor celorlalţi romani şi evrei de asemenea, foarte miraculoasă.
23] Cireniu a înmânat coţofana celor două fiice ale lui spre îngrijirea bună a acestora, care fiice erau prezente şi Mi-a spus: “Dar Doamne, aceste întâmplări trec chiar pe deplin dincolo în sfera lucrurilor fabuloase în privinţa a ceea ce aceşti negri sunt în stare să realizeze, - dacă Tu n-ai lăsat cumva acum voia Ta atotputernică să intervină aşa puţin?!”
24] Am spus Eu: “Dar ţi-am spus totuşi mai devreme, că îi voi lăsa să înfăptuiască şi să acţioneze aici cu totul pe cont propriu! De ce ai acum dubii în această treabă?! O, ai numai răbdare; Eu voi rândui ca ei să mai facă deja unele lucruri, că din această pricină să fii straşnic de ameţit!”

Ev. 04. Capitolul 213

01] Apoi, l-am chemat iarăşi pe Oubratouvishar şi i-am spus: “Arătaţi acum cum sunteţi familiarizaţi cu aerul şi cu puterea lui; pentru că la început, omului i-a fost dat în curăţia lui şi o măreţie (dominaţie) peste duhurile din aer, ca ele să-i fie slujitoare în toate cazurile, când va avea nevoie de serviciile lor! Arătaţi prin urmare cât de mult mai sunteţi înzestraţi cu această capacitate a vieţii străvechi!”
02] Conducătorul a chemat de îndată zece dintre camarazii săi cei mai vrednici şi a cerut ca ei să-şi întindă mâinile lor peste elşi să-l încercuiască într-un asemenea fel, ca căte unul să acopere foarte bine cu piciorul său drept piciorul stâng al vecinului. Aşa ceva s-a întâmplat de îndată şi conducătorul nostru a început să se întoarcă, a părăsit suprafaţa solului, pluteau acum pe deplin în aer şi anume într-o înălţime bună de o măsură de om peste suprafaţa solului.
03] În această poziţie M-a întrebat el, dacă să plutească mai sus, sau dacă acest fapt ar fi îndeajuns pentru o mărturie.
04] Şi Eu i-am spus: “Este îndeajuns, de aceea păşeşte înapoi!”

05] De îndată s-au răsfirat cei zece şi conducătorul a fost rapid iarăşi pe solul pământesc, a făcut o închinăciune foarte adâncă în faţa Mea şi m-a întrebat, dacă să producă mai multe asemenea fapte.
06] Şi Eu i-am spus: "Cum dezrădăcinaţi voi pomii şi cum înfăptuiţi ca mase mari de pietre să fie mutate din loc?"
07] A spus conducătorul: "Doamne, în privinţa unor pomi foarte tari şi mari are ţara noastră într-adevăr o lipsă însemnată; numai munţii mai înalţi pot să se bucure cu aşa ceva. Unde, pe culmile înalte, în care loc Kamb'sim-ul nu pătrunde, pasc turmele, acolo (partea propoziţiei <pasc turmele, acolo> este adăugată) se află, pe ici pe colo, un pom bătrân de Bohahania, fiind un loc obişnuit ca locuinţă pentru maimuţe. Pe ici pe colo, se găseşte şi câte un chiparos şi mirt, curmale sălbatice şi alţi pomi. Dar în acestea constă atunci deja întreaga vegetaţie pomiferă a ţării noastre.
08] În câmpie şi în colţurile ţării pe partea opusă a vântului cresc numai curmalele de soi ales, smochinul, ouraniza-ul (portocalul)şi semenţa (rodiile sau rodiile de germene) şi mai multe soiuri foarte însemnate de arbuşti, care ne oferă materialul de construcţie pentru colibele noastre.
09] A dezrădăcina aceştia, pentru acest lucru nu este nevoie cu adevărat de ceva ieşit din comun în privinţa unui efort de putere; dar la pomii mai puternici n-am încercat niciodată puterile noastre, deşi nu avem nici un dubiu, că şi aceştia ar trebui să se supună voinţei noastre asemeni bucăţilor celor mai grele şi mai mari de stâncă. Aici, pe acest munte, se află într-adevăr un pom foarte imens, al cărui nume bineînţeles că nu-l putem şti, precum nici structura cealaltă a lui; dar noi vrem să facem o încercare, dacă se va lăsa dezrădăcinat sau nu prin voinţa noastră!"
10] Spune bătrânul Marcu: "Na, slujitor foarte ascultător al tuturor domnilor pămâtului! Acesta este un cedru de cel puţin cinci sute de ani! Şapte bărbaţi de-abia l-ar putea înconjura şi patru slujitori foarte puternici şi exersaţi în a tăia lemnele ar putea de-abia să taie acest cedru în două zile şi acum merg şase bărbaţi şi şapte femei acolo şi vor să dezrădăcineze acest pom fără bardă şi fără lovituri?! Na, această poveste, dacă Domnul n-o sprijină în secret cu voia Sa atotputernică, ar putea să devină totuşi o dată ceva imposibil!"
11] Spun Eu:" Ai numai răbdare, războinicul Meu bătrân! Eu voi rămâne cu voia Mea şi de această dată cu totul în banca Mea şi pomul va fi totuşi scos din pământ cu toate rădăcinile lui într-un timp scurt!"
12] Dar în timp ce i-am acordat bătrânului Marcu acest răspuns, au pus negri foarte uşor mâinile lor în jurul trunchiului şi anume în aşa fel, că mâna dreaptă a unui negru o acoperea mereu pe cea stângă a vecinului său sau a vecinei sale. Într-o asemenea poziţie au rămas ei foarte liniştiţi în picioare lângă pom cam un sfert de oră. După acest răstimp, a început pomul să se învârtă la început foarte încet şi se spărgea totodată cu un sunet foarte puternic. Atunci, au început toţi cei prezenţi să se mire în cea mai mare măsură şi nimeni nu înţelegea să-şi lămurească această apariţie într-un mod numai oarecum plauzibil.
13] Dar când pomul a început să se învârtă tot mai mult, împreună cu cei treisprezece care îl împrejmuiau cu mâinile foarte uşor, s-a observat, că se mişcă deja pe deplin împrejur în aer împreună cu bulgările de pământ şi împreună cu negrii care îl împrejmuiau. Atunci, au început mai mulţi, mai ales femeile, să strige de-a dreptul; pentru că ele erau de părere, că pomul care ar cădea acum în lături ar strivi mai mulţi negri.
14] Dar Eu le-am spus celor înfricoşate: "Nu vă temeţi; pomul va fi pus foarte fin jos şi nu va pricinui nimănui vreo pagubă prin căderea lui!"
15] Cu aceasta au fost toţi liniştiţi şi în aceeaşi clipă negrii care împrejmuiau pomul i-au dat drumul acestuia, au sărit direct jos, de pe munte şi au venit la noi în fugă. În acelaşi moment, a început pomul să se clatine încoace şi încolo în aer, s-a înclinat în sfârşit către centrul său natural de greutate şi s-a lăsat după câteva momente foarte uşor jos, pe pământ.
16] Când pomul a fost în acest fel dezrădăcinat, le-am mai arătat negrilor încă o stâncă a cărei greutate era cu siguranţă de cinci mii de chintale şi i-am spus conducătorului: "Acea stâncă ridicaţi-o de asemenea de acolo şi puneţi-o în aceeaşi gaură, care s-a format acum prin scoaterea pomului!"
17] Repede s-au mişcat aceeaşi negri până la stâncă şi au cuprins-o cu mâinile în acelaşi fel ca mai devreme pomul. Mai degrabă decât pomul plutea stâncă în aer. Bineîneţeles că din pricina circumferinţei mai mari a ei, a fost ea înconjurată de mai mulţi negri decât mai devreme pomul; dar fiecare a admis că pentru punerea de stăpânire asupra greutăţii aceste stânci, ar fi fost o mie dintre cei mai puternici bărbaţi de asemenea mult prea puţini.
18] În aproximativ o jumătate de oră, s-a aflat stânca deja tare ca un zid în gaura pentru ea stabilită şi negri s-au grăbit să vină după aceea iarăşi încoace la noi şi conducătorul M-a întrebat, dacă să mai facă ceva.
19] Dar Eu M-am purtat în aşa fel de parcă aş cugeta la ceva, ceea ce a observat conducătorul imediat şi Mi s-a adresat astfel: "O, aici va reieşi iarăşi ceva imens, pentru că ţi mai înainte cu Tine Însuţi sfat! Pentru că altfel am fost noi de părere, că unui Dumnezeu îi este deja din veşnicie totul limpede în treaba ce vrea s-o facă!"
20] Spun Eu:" O, într-adevăr, aşa şi este! Dar v-am îngăduit numai o odihnă mică; pentru că ceea ce Îmi veţi mai face, este mereu treaba voastră pentru voi cea mai respingătoare şi aţi avut nevoie, după două fapte care au ocupat foarte mult sfera voastră exterioară de viaţă, acum de odihnă mică. Voi v-aţi odihnit acum şi mai trebuie să arătaţi acum, cum vă faceţi foc şi cum sunteţi domni şi peste acest element! Mergeţi şi faceţi foc şi arătaţi după aceea, că sunteţi stăpânul acestuia!"
21] De îndată au format toţi negri prezenţi un semicerc în jurul unei tufe mari, dar deja de mult foarte uscată şi şi-au întins mâinile şi degetele în forma razelor înspre tufa uscată. După puţine clipe, a început tufa să fumege; fumul a devenit tot mai puternic şi dintr-o dată au apărut flăcări,

arzând puternic. Dar atunci când întreaga tufă s-a aflat aşa bine în flăcări care ardeau tare în sus, s-au pus toţi negri pe chipurile lor într-un cerc închis în jurul focului şi într-o clipă s-a stins focul într-o asemenea măsură, că din acesta nu semai putea vedea nici măcar o scânteie slabă în întreaga tufă, arsă pe jumătate.
22] Apoi, au venit negri iarăşi la Mine şi M-au întrebat, dacă ar fi făcut bine treaba lor. Şi Eu le-am dat cea mai bună mărturie. Ei au vrut atunci de îndată cuvinte de învăţătură de la Mine pentru ei; dar Eu le-am indicat, să mai aştepte puţin, pentru că ar trebui să le explic acum albilor aceste fapte ale lor. Cu acest răspuns au fost negri mulţumiţi şi noi ne-am dus iarăşi la mesele noastre.

Ev. 04. Capitolul 214

01] Atunci când am luat loc iarăşi la masa acum deja obişnuită împreună cu ucenicii Mei, romanii şi grecii, a venit conducătorul la Mine şi M-a rugat, dacă el cu câţiva dintre camarazii săi ar avea voie să ia parte şi ei la explicaţiile Mele.
02] Spun Eu:" Fără toată ezitarea; pentru că voi trebuie doară să recunoaşteţi viaţa voastră de acum încolo cu totul pe deplin! Mai sunteţi într-adevăr în posesia deplină a puterii omenească de viaţă din timpuri străvechi, mai sunteţi ca oameni, fapt care Mă înveseleşte, domni desăvârşiţi a întregii naturi – toate acestea se datorează încrederii voastre depline şi credinţei voastre neprihănite şi voinţei voastre foarte puternice. Dar cunoaşteţi o asemenea putere a voastră tot aşa de puţin, cum cunoaşte cineva puterea, care pune aici în mişcare mădularele oamenilor şi care face ca sângele din vene să se mişte şi face inima să pulseze şi obligă plămânul să respire aerul, după necesitatea vieţii şi după activitatea ei interioară în privinţa a mai multă sau mai puţină căldură, care este produsă în ea cel mai adesea printr-o activitate în sânge mai mare sau mai mică a mădularelor trupului.
03] Astfel deci, sunt acestea totuşi experienţe zilnice ale fiecărui om şi totuşi nu le înţelege nimeni, pentru că nimeni nu se cunoaşte bine pe sine însuşi; cu cât mai puţin sunt atunci de-abia înţelese capacităţile voastre ieşite din comun a vieţii, care se află evident mai adânc decât doar acelea, care se exprimă activ în organismul vostru trupesc!
04] Dar dacă vă explic cele care se află mai adânc, le veţi înţelege totuşi mai degrabă, decât dacă vă explic organismul trupului şi legătura acestuia cu sufletul. Aşa ceva nici nu este de fapt absolut deloc de explicat, pentru că diversitatea pentru voi aproape nenumărată a organelor distincte ar lua un timp de deja mai mult decât vârsta lui Metusalem, aproape o mie de ani, pentru a le enumera doar de la primul până la ultimul, nici pomeneală atunci abia a înţelege structura proprie şi determinarea fiecărui organ în parte şi a cunoaşte legătura universală, efectul reciproc şi mii de lucruri diferite de la un organ în parte.
05] De exemplu: două fire de păr se află foarte strâns laolaltă. Aici sunteţi voi de părere, că ele ar necesita acelaşi tratament şi ele ar creşte de asemenea dacă şi-ar schimba locul reciproc. La firele de păr de pe trupul omenesc nu merge acest lucru, aşa ca şi cum funcţionează el pe pământ cu schimbarea locului de creştere al pomilor, al tufelor şi al plantelor! Un fir de păr creşte cu organismul pe deplin propriu numai în acel loc, unde apare el; în orice alt loc nu ar prospera el cu aranjamentul distinct al organismului său de rădăcină.
06] În organismul trupesc al omului există o stare aleasă a lucrurilor şi o diversitate pentru voi abia credibilă. Pentru a înţelege cum este clădit trupul omenesc şi a şti aşa despre fiecare cel mai mic atom şi a recunoaşte bine motivul faptului <aşa şi nu altfel>, trebuie să fi mai întâi desăvârşit în duh.
07] Când duhul şi sufletul au devnit una, atunci priviţi cu luare aminte la sufletul desăvârşit şi plin de lumină din interior spre exterior şi pătrunzând prin trupul lui, recunoaşteţi atunci cu o privire construcţia trupului întemeiată pe deplin în fel artificial şi aduceţi-vă aminte de motivul şi efectul fiecărei părţi încă cât de poate de mici al unui organ în trupul lui şi recunoaşteţi aranjamentul lui extrem de potrivit cu scopul. Dar atâta timp cât un suflet n-a ajuns desăvârşirea vieţii lui, nu poate ajunge el în o mie şi iarăşi o mie de ani ca recunoaşterea aprofundată a organismului trupului său.
08] Dar cu totul altfel stau lucrurile cu capacitatea curat duhovnicească a unui suflet! Aceasta îi poate fi explicat în aliniamente generale şi este de asemenea necesar în aşa fel, că el trebuie să recunoască acest fapt mai degrabă şi mai uşor. Pentru că fără această recunoaştere practică n-ar putea sufletul să ajungă chiar niciodată la o legătură adevărată cu duhul lui, dar fără care o recunoaştere interioară şi foarte adâncă a propriei lui structuri este imposibilă.
09] Fiţi de aceea atenţi la faptul cum vă voi explica viaţa străveche potrivită şi conform ordinii a primului om într-un mod atât de limpede pe cât este posibil!”

Ev. 04. Capitolul 215

01] (Domnul:) “Prima, spune, pereche de oameni îi era imposibil să poată fi pusă altfel pe acest pământ, decât desăvârşită după adevărata ordine a vieţii. Viaţa cugetului trebuia să păşească în această lume ca fiind pe deplin desăvârşită, pentru a nu deveni rapid prada a omie ori o mie de alte creaturi şi elemente duşmănoase.
02] Asemănarea propriu zisă cu existenţa Mea dumnezeiască străveche exista deja în prima pereche de oameni, fiind deja în starea desăvârşită şi putea de aceea să exercite pe deplin eficient dominaţia asupra întregii făpturi. Dar cum are loc un asemenea efect? Ascultaţi!
03] Sufletul desăvârşit în cuget este existent personal, ce-i drept şi în forma desăvârşită a omului în trup; dar perceperea, simţul şi vrerea lui pătrunde, asemenea razelor de lumină din şi de la

soare, departe şi efectiv în toate direcţiile imaginabile. Cu cât mai aproape de suflet, cu atât mai intensiv şi eficient este aşadar şi curgerea necontenită în afară a gândirii, simţirii şi vrerii.
04] Sfera luminii exterioare a soarelui, în care se află acest pământ, luna şi încă o grămadă mare de tot felul de alte corpuri cereşti, este oarecum sfera exterioară de viaţă a soarelui, prin care totul ce se află în domeniul lui, este trezit către o viaţă naturală anumită. Totul trebuie să se supună aici mai mult sau mai puţin ordinii soarelui şi acesta este atunci un dătător de lege şi un domn al tuturor celorlalte corpuri cereşti, care se află numai pe undeva în domeniul strălucirii luminii lui.
05] Fireşte că nu se poate spune despre soare, că el ar gândi şi ar vrea; dar lumina lui este totuşi un gând foarte mare şi căldura luminii o voinţă foarte nestrămutată, - dar nu reieşind dela doare, ci de la Mine şi eficace prin fiinţa organică a corpului solar.
06] Cu cât mai aproape este deci un corp ceresc de soare, cu atât mai mult trebuie el să şi simtă puterea înfăptuitoare de viaţă a sferei exterioare de viaţă a soarelui, înfăptuind în sine şi hotărâtor şi trebuie să se supună în toate cele ce lumina şi căldura soarelui vrea să acuze în şi pe el.
07] Dar aşa cum soarele înfăptuieşte pe corpurile cereşti lucruri miraculoase doar prin sfera lui exterioară de viaţă, aşa este şi un suflet nestricat şi desăvârşit în felul lui din început, care este aici plin de viaţă, deci plin de dragoste, plin de credinţă şi plin de voinţa cea mai îndârjită!
08] Un asemenea suflet este pe deplin lumină şi căldură şi străluceşte departe în afară şi această strălucire formează atunci necontenit sfera exterioară puternică de viaţă a lui. Dar aşa cum în sfera exterioară de viaţă a soarelui, voia Mea se afirmă peste tot înfăptuind miraculos şi nici o puterea nu i se poate opune acesteia, tot aşa se afirmă şi voinţa unui suflet desăvârşit şi nestricat, care voinţă – pentru că este ordinea Mea – este şi voia Mea, înfăptuind minunat.
09] Dar dacă soarele prin acordul Meu ar fi dezmembrat pe deplin, distrus în organismul şi mecanismul său minunat extrem de artistic şi făurit înţelept şi dacă sufletul lui mare natural al tuturor sufletelor naturale, cu totul înfricoşat şi minimalizat, n-ar avea nimic de făcut şi n-ar avea a se îngriji de nimic, decât să pună în ordine organismul lui trupesc dezmembrat în detaliu sau, în cazul cel mai nefavorabil, să-l şi părăsească chiar şi să lase sfărâmiturile mari în seama descompunerii foarte proprii, cum ar arăta atunci situaţia cu sfera exterioară a vieţii, care înviorează totul? Atunci, s-ar instaura de îndată în regiunea lui planetară cel mai mare haos; toată vegetaţia şi toată viaţa în trup ar avea în acea situaţie cel mai degrabă un sfârşit!
10] Dacă oamenii s-ar mai descurca şi un timp cu proviziile de tot felul, ar ilumina noaptea veşnică pentru un oarcare timp cu făclii şi lampe şi ar încălzi încăperile cu lemnul care există pe pământ ca provizie în păduri, atunci ar dura această situaţie, în cazul cel mai favorabil, la oamenii cei mai plini de provizii ai acestui pământ, cel mult zece ani într-un mod foarte sărăcăcios. Dar după acest timp, s-ar sfârşi atunci deja cu toată viaţa vegetativă şi în formă de făptură. Toate plantele n-ar mai creşte şi n-ar mai impune sămânţa vie; animalele n-ar mai găsi hrană şi ar trebui să moară de foame şi să îngheţe din cauza a frigului prea mare; pământul însuşi ar pleca din orbita lui şi ar face atunci ori o coliziune cu o altă planetă, sau ar ajunge, după multe mii de ani, în spaţiul de lumină al unui alt soare dintre cei nenumărat de mulţi, s-ar dezgheţa din nou în lumina şi căldura aceluia şi ar începe cumva încetul cu încetul să fie din nou vie, dar n-ar mai ajunge desigur niciodată în existenţa lui actuală, cu totul fericită şi cel mai bine ordonată!
11] Toate acestea ar fi efect şi urmare, dacă soarele ar ajunge într-o dezordine mare sau într-una cea mai mare în fiinţa lui. El n-ar mai fi domn şi dătător de lege pentru celelalte corpurile cereşti multe, mai mici, orbitând în jurul lui. Acestea ar ajunge, cum am spus, acuşi ele înşişi într-o dezordine urâcioasă şi ar deveni duşmănoase mai întâi soarelui prin căderea lor mare, ceea ce soarele n-ar mai putea niciodată impiedica, pentru că n-ar mai poseda înspre exterior absolut nici o putere exterioară înfăptuitoare de viaţă, ori pentru a opri forţa de gravitaţie dezlănţuită a planetelor, sau s-o domolească cel puţin.
12] Dar că o oarecare zdruncinare locală, numai pe suprafaţa mare, deci apărând numai pe suprafaţa cea mai exterioară a soarelui, nu pe deplin evitabilă şi durând numai scurt timp se exprimă de îndată şi asupra planetelor într-un mod nefavorabil, acest lucru îl dovedesc petele negre care nu apar arareori, cu care aţi văzut soarele la apus sau la răsărit încărcat din când în când. De îndată ce vedeţi o asemeena pată numai atât de mare ca şi un punct, puteţi să fiţi siguri, că pe pământ, o asemenea dezordine va şi începe să se exprime acuşi furtunos şi cu vreme rea.
13] Dar de ce, oare, aşa? Totuşi, soarele este atât de departe de pământ, că o săgeată ascuţit trasă ar necesita aproape de cinci zeci de ani plini, pentru a ajunge în soare; ce îi poate face atunci pământului puternic în viaţă, ce se întâmplă într-o asemenea depărtare pe corpul soarelui?
14] Da, ceea ce se întâmplă nemijlocit pe corpul soarelui, n-ar avea pe pământ într-adevăr nici un fel de efect; dar pata neagră nu este pe soare atât de mică, cum se vede ea de pe pământ! Acolo, este el în realitate de o răspândire de câteva mii de ori mai mare, decât cât de mare este aici pământul întreg în privinţa suprafeţii lui. Acest lucru înfăptuieşte atunci pentru duhurile de viaţă extrem de sensibile ale pământului deja o lipsă simţibilă de lumină şi de căldură. Ele devin imediat înfricoşate şi se transpun într-o activitate foarte mare şi furtuni ţipătoare, nori, ploaie, grindină şi zăpadă, uneori chiar şi în ţările calde ale pământului, sunt urmările unei asemenea dezordini numai foarte mici pe, oarecum, numai un punct al soarelui, pentru că dezordinea de acasă trece dincolo şi în sfera exterioară a vieţii soarelui, care pătrunde încă foarte departe dincolo de acest pământ al nostru în spaţiul vast al creaţiei şi trebuie să se exprime pe corpurile cereşti, care se află în domeniul vieţii exterioare a soarelui, într-un mod tot atât de nefavorabil, cum altfel ordinea nederanjată de lumină şi de căldură a soarelui se exprimă numai foarte binefăcător şi prin sfera lui exterioară de viaţă pe corpurile cereşti aparţinând de soare.”

Ev. 04. Capitolul 216

01] (Domnul:) "Imaginaţi-vă acum un suflet omenesc în nestricăciunea lui de la început, ca fiind un soare adevărat printre toate făpturile înviorate şi în moduri deosebite, care trebuie să se subordoneze toate sufletului de om, pentru că ele preiau din sfera lor exterioară de viaţă, dacă aceasta, asemenea sufletului, este în toată ordinea, lumină duhovnicească de viaţă şi căldură duhovnicească de viaţă spre vegetaţia sferei lor de suflet care se urcă mai departe în sus şi li se impune astfel să fie blânde, răbdătoare şi ascultătoare. Pentru că partea duhovnicească vie a plantelor precum şi animalelor au chiar determinarea vouă fireşte încă foarte necunoscută, să devină o dată ele înşişi suflete de om.
02] Plantele şi mai mult animalele nu sunt altceva decât recipiente potrivite după îneţelpciunea şi priciperea Mea pentru adunarea şi formarea succesivă şi a cuprinderii de sine a – puteţi spune – puterii de viaţă a sufletelor naturale obişnuite din spaţiul nemăsurabil al creaţiei, de unde şi sufletele voastre – dacă formate din început pe această sau pe o altă lume pământească, ceea ce este aproape tot una – provin. Aceste părţi duhovniceşti ale animalelor simt emanarea unui suflet omenesc în ordine şi sfera care se formează din ea a luminii vieţii exterioare şi a căldurii vieţii exterioare.
03] În această sferă exterioară desăvârşită de viaţă prosperă animalele, ca şi plantele în lumina şi în căldură soarelui şi nici o parte duhovnicească a unui animal nu poate să se ridice aici împotriva voinţei unui suflet desăvârşit de om, ci se învârte modest în jurul acestuia, ca o planetă în jurul soarelui şi se formează într-o asemenea lumină duhovnicească şi în căldura acesteia într-un mod cu totul extraordinar pentru trecere de mai departe către o treaptă mai înaltă.
04] Pentru a înţelege acest lucru într-un mod şi mai practic, vrem să supunem doar unele animale de casă şi stăpânii lor unei contemplări mai aprofundate! Ascultaţi! Să ne ducem la un stăpân dur şi înfumurat şi să privim în duh toate animalele sale domestice! Câinii casei lui sunt mai răi şi mai sălbatici decât lupii din păduri, vitele sale înfricoşate şi pentru a inspira teamă, adesea cu totul periculos de sălbatice. Oile şi caprele lui fug de orice înfăţişare de om şi se lasă prinse greu. Prin grădina porcilor săi, pe care îi îngrijeşte din pricina grăsimii, nu este sfătuibil să mergi, pentru a nu fi atacat în mod ucigător de sălbăticia lor deplină. Găinile şi alte păsări domestice sunt de asemenea înfricate şi se lasă greu prinse. Şi cu măgarii, caii, cămilele şi boii de plug ai lui nu este bine de a practica o relaţie bazată foarte pe încredere; pentru că la acelea se observă foarte puţine lucruri despre o oarecare cultură de animal. Numai prin ţipete şi blesteme sălbatice continuu existente şi prin o lovire, împingere şi împungere persistentă pot fi acestea folosite pentru muncile de tras destinate lor şi în timpul acestor munci se întâmplă cel mai adesea direct o oarecare nenorocire!
05] Dar de ce la stăpânul acesta dur şi înfumurat sunt animalele chiar atât de dure şi sălbatice şi atât de neascultătoare? – Sufletul stăpânului lor este pentru ele un soare de viaţă aflându-se într-o cea mai mare dezordine! Slujitorii şi slujbaşii lui sunt în sfârşit acuşi ca stăpânul lor, deci de asemenea deja nici pe departe sori de viaţă pentru suflete devenite reci ca gheaţa a animalelor încredinţate lor spre îngrijire şi conducere! Acolo ţipă, blestemă şi loveşte fiecare cât poate! Cum să poată fi animalele unui asemenea stăpân în starea aceea binefăcătoare, despre care s-ar putea spune, că ar fi în ordine?!
06] Dar să mergem acum la un stăpân bun şi înţelept, aşa veritabil vechi patriarhal a multor turme mari şi să luăm animalele lui domestice în observaţie! Ce diferenţă abia de crezut! Nici vitele, nici oile nu-l părăsesc pe păstorul lor bun! Numai un singur strigăt din partea lui şi ele fug în toată grabă la el, îl înconjoară şi ascultă de-a dreptul cu o atenţie vizibilă, dacă le va spune el ceva! Şi dacă face el acest lucru, ascultă ele şi se supun miraculos voinţei păstorului bun, la a cărui lumină sufletească s-au desfătat ele iarăşi.
07] Cămila înţelege cel mai neînsemnat semn al conducătorului ei bun şi calul curajos nu se înfricoşează sub şaua călăreţului lui. Scurt şi cuprinzător, toate animalele domestice ale unui stăpân bun şi blând al casei sunt blânde, se supun şi ascultă de vocea păstorului şi stăpânului lor şi se observă la toate animalele tocmai de îndată o anumită blândeţe, cum în privinţa pomilor de soi nobil se recunoaşte la prima vedere, că poartă roade de soi ales; pentru că acolo, trunchiul, ramurile şi frunzişul sunt rotunjite blând, netede şi fără ţepi sau vârfuri ascuţite şi rodul are un gust drăgăstos.
08] Motivul a toate acestea sunt, cum am spus, unul sau mai multe suflete sănătoase, nestricate, din a căror fire se răspândeşte către exterior o sferă de lumină sufletească, care conţine în sine toate ce sufletul ca element de viaţă cuprinde în sine, precum: dragostea, credinţa, încrederea, recunoaşterea, vrerea şi reuşită."

Ev. 04. Capitolul 217

01] (Domnul:) "Dar dacă sufletul omului este îngropat în tot felul de griji lumesc materiale, sau dacă începe el să se îngroape în acestea, atunci tulbură el fiinţa lui de lumină şi la sfârşit se face cu totul întuneric şi întunecat. Acolo nu mai este atunci nici o provizie de o dragoste puternică şi cea extrem de puţină abia ajunge pentru sine; de acolo provine dragostea de sine, care numai poate trece dincolo la nimeni altcineva. Dar acolo unde dragostea devine atât de mică, de unde să provină în aceste cazuri o credinţă şi voinţă puternică, deoarece credinţa este totuşi lumina din flacăra iubirii şi voinţa puterea pretutindeni înfăptuitoare a luminii?!

02] Dacă asemenea oameni săraci în dragoste ar începe la sfârşit, chiar dacă foarte stângaci, să simtă numai că din pricina stării slabe a dragostei lor nu vrea nimic să le reuşească şi că observă în orice încercare a lor o nereuşită – pentru care lucru sunt ei înşişi devină, pentru că nu poate fi şi nu se poate forma nici un efect, acolo unde lipseşte puterea necesară pentru acest fapt şi de aceea li s-ar mai putea ajuta într-adevăr; dar aşa devin ei numai furioşi şi plini de amărăciune împotriva a oricărei reuşite la alţii oameni.
03] Dar furia este, ce-i drept, de asemenea o strălucire, dar una stricăcioasă. În asemenea lumini slabe ale iadului descoperă ei acuşi şi tot felul de mijloace de înşelăciune, cu care s-ar putea transpune într-o bunăstare. Ei încearcă acuşi asemenea mijloace; dar acestea le nereuşesc cel mai adesea, pentru că sunt mijloace de înşelăciune. Dar nereuşita repetată nu-i învaţă spre mai bine, ci îi face mai furioşi şi mânioşi. Ei devin înfumuraţi şi plini de mândrie şi încep să-şi găsească calea de scăpare în mijloacele violente şi să le şi folosească. O reuşită din când în când îi face mai trufaşi, ei devin îngrozitori şi caută să-şi dea la o parte totul din cale, ce recunosc ca fiind o piedică către fericirea lor închipuită greşit. Ei s-au pus deci prin o sumedenie de mijloace rele într-o bunăstare însemnată şi recunosc această cale ca fiind cea singură potrivită şi adevărată, pe care au urcat ei înşişi spre fericire.
04] Dacă asemenea oameni fac atunci şi copii cum este obişnuit, atunci lor le va fi imposibil să-i crească altfel decât numai în felul, prin care părinţii lor au ajuns sus la fericirea lumească, anume prin tot felul de înţelepciuni lumeşti. Ei rânduiesc ca asemenea copii să înveţe tot felul de lucruri, dar totul numai pentru lume! În aceste cazuri, educării cugetului căreia ar trebui să i se dea mai întâi o importanţă nu i se dă nici cea mai neînsemnată atenţie, nici nu i se poate da, pentru că părinţii şi învăţătorii şi profesorii care vor să le fie celor dintâi bineplăcuţi şi agreabili din lăcomie de câştig, nu mai au ei înşişi nici o noţiune despre cugetul unui suflet.
05] Totul este folosit pentru educarea şi ascuţirea cea mai timpurie a minţii. La acest fapt este copilul încurajat să-şi dea silinţa atât de mult pe cât este posibil prin tot felul de daruri şi premii, este în schimb exersat atâta pe cât este numai posibil deja în timpul cel mai fraged în egoism şi lăcomia de câştig cu educarea minţii, poartă haine fine şi împodobite şi nu se cunoaşte adesea deja în al zecelea an de viaţă de atâta înfumurare. Vai de un copil sărac sau şi de un alt om sărac, care nu i-ar arăta unui asemenea copil dezeducat cinstea dorită sau dacă l-ar denigra cumva chiar! Pentru că acela s-a ales în persoana unui asemenea copil prost crescut cu un duşman persistent!
06] Dar unde mai este atunci la un asemenea om imaginabilă o putere interioară de viaţă încă Mie asemănătoare?! Unde este aici măreţia omului asupra întregii naturi şi asupra elementelor, din care la sfârşit tot ce este creat persistă şi trebuie să persiste în existenţă?!
07] Dar dacă la un om cugetul este mai întâi şi înainte de toate educat şi dacă se mai adaugă atunci de-abia o educare cu totul uşoară de înfăptuit şi bogată în efect a minţii, atunci mintea astfel trezită devine un eter viu al vieţii de lumină, care curge aşa împrejurul sufletului precum eterul de lumină curge în şuvoaie împrejurul soarelui, din care atunci toate acele efecte minunate ies la iveală, pe care le vedeţi înviorând pretutindeni acest pământ.
08] La educarea bună a sufletului unui om este şi rămâne sufletul un ceva interior şi activ şi ceea ce numiţi voi <raţiune>, este efectul care iasă în şuvoaie al activităţii interioare a sufletului. Lumina exterioară a minţii iluminează sufletului toate relaţiile exterioare, cât se poate de critice şi voinţa sufletului trece atunci dincolo în această lumină exterioară şi înfătpuieşte minunat, ajutând la fertilizarea şi prosperarea a toare; pentru că ordinea omului după ordinea Mea este astfel înfăţişată, de aceea este voinţa şi încrederea tocmai de asemenea un lucru care reiasă din Mine sau din vrerea Mea atotputernică, căreia totuşi toată făptura trebuie cu siguranţă să se supună. Ceea ce vrea atunci un asemenea om ordonat, aceea trebuie să se întâmple în împrejurimea largă, pentru că sfera exterioară a vieţii unui om este de fapt pătruns prin adiere de către Duhul Meu, Căruia îi sunt posibile toate lucrurile.
09] Dacă un asemenea om se renaşte atunci de-abia cu totul pe deplin de la sau din duhul său, atunci Îmi este el pe deplin deopotrivă şi poate dori din sine în toată libertatea sa de viaţă, orice ce-i rămâne numai întotdeaunaîn ordinea Mea, care a devenit atunci el însuşi şi aceste lucruri trebuie să fie şi să se întâmple după voia sa liberă. Într-o asemenea stare desăvârşită a vieţii, pentru că este posibil să fie asemănătoare cu Mine, nu este atunci omul numai un stăpân al făpturii şi ale elementelor locale ale acestui pământ, ci măreţia lui se întinde atunci, asemenea celei ale Mele, peste toată făptura în spaţiul nemărginit şi voinţa lui poate să împună legi lumilor nenumărate şi ele vor fi respectate. Pentru că văzul său transfigurat pătrunde totul asemeni celui al Meu şi de fapt, împreună cu aş Meu şi recunoaşterea lui cea mai limpede vede pretutindeni necesităţile în toată creaţia şi poate după aceea să ordone şi să creeze şi să ajute, unde şi orice-ar fi treaba în cauză; pentru că el este totuşi în toate Una cu Mine.”

Ev. 04. Capitolul 218

01] (Domnul:) “Doar că acest nivel a celei mai înalte desăvârşiri a vieţii nu-l putise ajunge într-adevăr nimeni înainte de întruparea Mea; şi Eu am venit acum de aceea pe acest pământ, pentru a vă face copiii Mei adevăraţi prin renaşterea duhului vostru înăuntru în sufletul vostru. Dacă vorbesc acum despre un suflet desăvârşit, atunci acest fapt este valabil pur pentru suflet, în care Duhul Meu este, ce-i drept, de asemenea deja activ, dar nu este încă pe deplin una cu sufletul.
02] Un astfel de suflet desăvârşit nu este prin urmare numai în stare din motivele mai înainte menţionate, să facă lucruri minunate ca domn peste întreaga făptură, ci este de asemenea în stare să aibe şi vedenii în el în clipele în care duhul este mai mult trezit, vedenii în sferele curat

duhovniceşti şi poate auzi cuvântul Duhului lui Dumnezeu, cum a fost acesta cazul la toţi proorocii şi profeţii, care pe lângă darul lor de a avea vedenii şi a aceluia de proorocire din Duhul Meu, deţineau şi o anumită dominaţie, vizibil miraculoasă pentru toată omenirea naturală asupra elementelor şi peste întreaga făptură.
03] Moise a făcut minuni, fratele lui Aaron de asemenea, tot aşa şi Iosua şi mai târziu Ilie şi după el încă o grămadă de prooroci şi văzători de vedenii.
04] Un prooroc pe nume Daniel (fiul zilei sau al luminii) a fost la Babielon (Babilon) aruncat într-o groapă cu lei de către un rege groaznic, căruia i-a ţinut o cuvântare de pedepsire, în care groapă de lei se aflau doisprezece lei înfometaţi ca călăi. Ei erau hrăniţi deja de ani de zile cu tot felul de nelegiuiţi nenorocoşi. Regele mâniat din pricina cuvântării ascuţite de dojană a lui Daniel a rânduit ca şi Daniel, chiar dacă altfel îi era regelui drag de el din cauza înţelepciunii sale, să fie aruncat fără toată milostivirea şi iertarea în groapa morţii sigure.
05] Doar că sufletul desăvârşit al lui Daniel era un domn şi peste leii înfometaţi! Atunci când a fost el aruncat înăuntru de către ajutorii de călăi, nu numai că leii nu i-au făcut nimic, ci se adăposteau într-o veneraţie vizibilă în jurul lui, ca şi în jurul stăpânului şi domnul lor natural. Daniel, bine ştiind, cum se află el printre lei, a cerut tăbliţa lui de scris de la ucenicii lui şi a scris trei zile la rând proorocia, nevătămat în groapa morţii în mijlocul celor doisprezece lei. Atunci când un asemenea fapt i-a fost făcut cunoscut regelui, s-a căit el că i-a făcut aşa ceva lui Daniel şi a rânduit ca Daniel să fie iarăşi tras afară din groapă într-un coş şi să i se dea libertatea.
06] Tot aşa au fost în aceeaşi vreme trei tineri, care nu voiau să-şi plece genunchii în faţa lui Baal. Din această pricină s-a mâniat regele prost în aşa măsură, că a rânduit ca un cuptor de calca să fie trei zile la rând încălzit peste măsură, în care cei trei tineri ar fi fost aruncaţi, dacă ar ţine o împotrivire mai îndelungată faţă de porunca regelui. Tinerii desăvârşiţi în suflet au stăruit însă asupra dogmei lor bine întemeiate şi n-au exprimat nici cea mai neînsemnată frică faţă de cuptorul extrem de încălzit. Cele trei zile s-au scurs şi cei trei tineri au fost prinşi de ajutorii de călăi în consecinţa ordinului celui mai mânios al regelui şi aruncaţi peste marginea ardentă în vâlvătaia largă de foc. Dar acestora nu li s-a ars nici măcar un fir de păr de pe creştet, în timp ce fiecare călău a fost cuprins de fierbânţeala mare şi a ars până la carbonizare.
07] Dar ce i-a protejat aşadar pe cei trei tineri în cuptorul cu foc? Sufletul desăvârşit, care era în ordinea Mea! La sfârşit a mai venit şi un înger şi i-a condus pe deplin teferi din focul îngrozitor, de care nici un alt om nu avea voie să se apropie la o depărtare de mai puţin de treizeci de paşi, fără pericolul de a fi dintr-o dată ars!
08] Toate acestea nu sunt nimic altceva decât o sumedenie de exempleale puterii şi stăpânirii minunate ale unui suflet desăvârşit!”

Ev. 04. Capitolul 219

01] (Domnul:) “Aceşti negri au dat aici iarăşi dovezile cele mai concludente, că treaba este astfel şi nu altfel şi nici nu poate fi altfel şi soarele furnizează zi de zi în orice plantă şi în fiecare animal totuşi dovada pe departe cea mai evidentă în ceea ce priveşte puterea şi efectul care se află în sfera ei larg răspândite a vieţii exterioare.
02] Toate acestea trebuie să-i pară omului lumesc şi raţional pe dos crescut ca o aiureală şi el nu vede în acestea nimic decât fabulaţia unei fantezii supra încălzite, ceea ce i se pare ca fiind o veritabilă nebunie. Acestea sunt pentru recunoaşterile lui nebunii pure, a căror punere în aplicare i se pare imposibilă, pentru că a face aşa ceva, îi este imposibil şi trebuie să-i fie imposibil din motive bine înţelept întemeiate şi necesare. Pentru că cine ar putea să înfăptuiască într-adevăr lucru manual fără mâini şi cine să meargă fără picioare?!
03] Dacă soarele ar fi un bulgăre pe deplin întunecat, ceea ce ar putea fi el tot aşa de bine în ciuda mărimii sale ca o piatră neagră de calcar, atunci el n-ar înfăptui nici o viaţă naturală pe lumile vaste. Dar aranjamentul lui interior organic şi măreţ, pentru înţelegerea voastră fireşte încă de neînţeles este astfel înfăţişat şi structurat, ca din mădularele lui interioare trebuie să se formeze necontenit o grămadă imensă de feluri fine de aer (gaze). Prin acest fapt, corpul peste măsură de mare al soarelui este mai întâi obligat să se învârtă în jurul axului propriu, care rotaţie aduce atunci atmosfera mare a soarelui, împreună cu eterul (aerul străvechi) care apasă asupra lui, într-o frecare persistentă, prin care, în al doilea rând, activitatea duhurilor naturale nenumărat de multe care se odihnesc în atmosfera mare a soarelui sunt mereu din nou agitate, care activitate se transmite atunci într-un asemenea fel duhurilor naturale care se odihnesc în eter, încât acestea, ca fiind foarte uşor iritabile, sunt atunci împreună iritate departe de soare, într-o linie dreaptă într-o clipă la o depărtare de peste două sute de mii de distanţe de câmp (10 distanţe de câmp = 1 milă. 400 000 : 10 = 40 000 de mile = distanţa parcursă de lumină într-o secundă. (1 milă nemţească = 7, 5 kilometri) şi în fiecare clipă urmând după aceea, cu aceeaşi distanţă tot mai departe şi astfel, în fiecare clipă (aşa de mult ca o secundă) tot mai departe, până la o distanţă pentru voi nemăsurabilă departe de soare.
04] Prin această împreună iritare a duhurilor naturale străvechi în spaţiul de creaţie nemăsurabil se împarte lumina de la început a soarelui în acel fel, pe care vi l-am explicat acum deja îndeajuns, împreună cu corpurile cereşti sau planetele care orbitează în jurul lui şi în spaţiul lui şi înfăptuieşte în atmosferele mai mici ale planetelor o iritare la fel de mare ale duhurilor naturale deja mai avansate din atmosfere, care trebuie să se lase simţită şi percepută cu cât mai adânc în jos, cu atât mai intensiv, pentru că duhurile devin de asemenea necontenit mai puternice. Pentru că, dacă frecaţi două pietre una de cealaltă, va fi frecarea totuşi cu siguranţă una mai intensivă, decât dacă

începeţi să frecaţi două pene una de cealaltă, din care motiv şi în văile adânci ale pământului se face starea mai luminoasă şi mai călduroasă decât pe cele mai înalte vârfuri de munţi ale pământului.
05] Dar un om tare în calcule dintre voi se gândeşte în cuget: <Da, dacă acest fapt are ca efect reproducerea luminii soarelui şi a oricărei ale lumini, atunci lumina trebuie să fie pretutindeni una de acelaşi fel şi atunci este imposibil să poţi vedea imaginea soarelui separată şi cu mult mai tare strălucitoare decât întregul celălalt firmament de lumină!>
06] Da, vă spun vouă, acesta ar fi cazul negreşit, dacă n-aş fi făcut ochiul să fie în aşa fel, ca toată lumina şi lumina reflectată să lase să ajungă tot ce este iluminat ale razelor de contur foarte iritate printr-un anumit efect invers, ca fiind linii care se intersectează într-un anumit unghi, printr-o deschidere foarte mică pe retina extrem de iritabilă şi de la aceasta pe nervul optic mai iritabil.
07] Prin această prevedere toate scurgerile de lumină numai simplu iritate sunt scoase afară şi numai razele ale conturului principal ajung reflectate pe retina extrem de sensibilă şi de acolo pe nervul optic, prin care atunci imaginea este transpusă de-abia prin organele potrivite pe tăbliţele creierului într-un fel corespunzător cu imaginea sau în semne corespunzătoare şi această imagine îi este sufletului pusă la dispoziţie spre privire.
08] Dacă ochiul n-ar fi fost rânduit astfel, atunci fireşte că n-aţi vedea într-adevăr vreun soare izolat pentru sine ca imagine de lumină, ci totul ar fi o mare de lumină uniformă asemenea aceleia, pe care au văzut-o duhovniceşte mai mulţi oameni extaziaţi, în care ei nici măcar eu-ul lor nu au fost în stare să-l deosebească ca fiinţă în lumina generală.
09] Un egipteano-grec înţelept, Platon, dă o mărturie despre acest fapt în scrierile lui lăsate pentru lumea de după el şi pe lângă el, mai mulţi înţelepţi ai timpului străvechi. Ei au adormit şi s-au aflat într-o mare de lumină, în care se puteau imagina bine pe ei înşişi, dar nu se puteau vedea şi de aceea au şi avut sentimentul într-adevăr plăcut, de parcă ar fi fost pe deplin una cu lumina străveche, pe care au numit-o Dumnezeirea propriu zisă.
10] Motivul acestui fapt a constat în văzul încă nu pe deplin aranjat al sufletului. Şi acesta n-a fost de aceea pe deplin aranjat, pentru că educarea lui de la început, chiar dacă una severă, era în schimb totuşi una pe dos; pentru că oriunde este educarea minţii una premergătoare educării sufletului, este educarea pe dos."

Ev. 04. Capitolul 220

01] (Domnul:) "Ce roade ar face un pom, dacă nu i-ar fi premergătoare toate apariţile, desfătând cugetul, ale dezvoltării primului rod? Cum s-ar înfăţişa o toamnă în locul primăverii şi o primăvară în locul toamnei, căruia obişnuieşte să-i urmeze iarna rece şi rigidă? N-ar distruge în acest caz gerul iernii înflooririle înviorătoare de cugetşi n-ar ucide frunza strălucitoare de speranţă, împreună cu rodul adevărat, care este de-abia binecuvântat şi înviorat de înflorire către o existenţă şi devenire rodnică? Atunci ar creşte într-adevăr lemnul pomului în greutate, dar niciodată n-ar mai vedea cineva dintre voi vreodată vreun rod în coacere pe acelaşi!
02] Şi aşa stau lucrurile tocmai şi cu un om şi mai ales cu sufletul acestuia! Totul devine materie dură, de la care nu vine nici un alt rod decât acela, care se taie în sfârşit şi se arde ca lemn în focul judecăţii, pentru a mai câştiga la sfârşit cumva totuşi din cenuşă un folos pentru îngrăşarea şi curăţirea solului pământesc (cunoaşteri materiale ale culturii pământului) rău şi sărăcăcios.
03] Cine începe atunci să-şi trezească şi să-şi educe copiii săi în privinţa minţii, acela începe cu acoperişul să zidească o casă şi toarnă apă într-un recipient găurit. Ud va fi acesta într-adevăr, atâta timp cât cel care toarnă se ocupă cu o asemenea treabă zadarnică; dar pentru el nu va rămâne totuşi niciodată o picătură de apă a vieţii şi cu expresiile minunate ale vieţii sufleteşti nu va ieşi socoteala cu siguranţă pe veci. Ar trebui să se astupe găurile recipientului găurit cu o osteneală nespusă, căci atunci va şi ţine el apa în el. Dar cât de uşor putrezeşte un cep prea puţin bun şi prea puţin tare îndopat şi recipientul poate deveni cu timpul iarăşi cu totul gol şi fără apă!
04] Acest fapt este de înţeles aşa: Un om educat în privinţa minţii poate să ajungă şi el prin multe abnegaţii la o educaţie eficientă, ulterioară a cugetului; dar dacă nu este extrem de grijuliu făcând acest lucru şi dacă nu are bine grijă de dopurile multe, cu care a îndopat recipientul său de viaţă în toate găurile sale multe (slăbiciunile pământeşti) şi dacă îi lasă el aer chiar numai unei slăbiciuni sau unei găuri, care nu este îndopată îndeajuns de grijuliu, atunci se va convinge el desigur cel mai degrabă, cum apa vieţii strânsă i-a scăpat şi cum a devenit el iarăşi pe deplin omul vechi, fără tot conţinutul interior de viaţă!
05] Dar de aceea v-am recomandat mai ales dragostea către aproapele, care vine aici din dragostea către Dumnezeu! Pentru că aceasta singură este în stare să facă iarăşi oameni în ordinea Mea din cerbicia voastră deplină. Nu vă lăsaţi orbiţi de lume; pentru că totul ce vă dă ea, este moarte şi judecată, un rod al raţiunii pure! Numai dragostea singură vă poate transforma în viaţă!
06] De aceea am venit în lume, pentru a vă arăta reîntoarcerea adevărată la ordinea Mea şi a merge mai departe pe calea adevărată în aceeaşi până la dobândirea adevăratei naşteri din nou a duhului în suflet, după care nici o căderea rea înapoi nu mai este imaginabilă şi posibilă.
07] Acest fapt trebuie trasat acum la voi în linii mari, deoarece acelora, care au devenit o dată tari la cerbice, le-ar fi ajutat puţin doar cu întoarcerea cârpăcită a sufletului. Sufletul trebuie, ce-i drept, mai înainte să se întoarcă pe deplin, înainte ca naşterea din nou a duhului în suflet să fie dobândită; dar starea mai bună cârpăcită şi peticită a sufletului, adusă astfel pe calea cea dreaptă nu este durabilă, pentru că prin puterea lumii şi ale avantajelor ei limitate în timp, un suflet pur

peticit decade numai prea uşor la prima ocazie, care momeşte puţin mai tare iarăşi în starea ei pe dos, veche obişnuită.
08] Dar pentru a preîntâmpina acest fapt atâta pe cât este posibil, am trasat acum calea cea nouă în aşa fel, ca Duhul Meu, pe care îl pun acum şi l-am pus în inima fiecărui suflet ca fiind o scânteie a dragostei Mele părinteşti, prin dragostea voastră către Mine şi din aceasta cu adevărat şi înfăptuitor către aproapele să fie hrănit, să crească în sufletul vostru şi după dobândirea adevăratei măriri şi puteri să se unească pe deplin cu sufletul înbunătăţit şi să devină una cu el, care act este presupus şi trebuie să se numească atunci renaşterea duhului.
09] Cine a dobândit aceasta, acela se află atunci fireşte mult mai sus într-un mod neegalabil decât un suflet pentru sine singur cât se poate de desăvârşit, care este, ce-i drept, de asemenea în stare de multe, dar neţinând cont de acest fapt totuşi veşnic nu de toate lucrurile, care îi sunt rezervate celui pe deplin renăscut.
10] Dar această scânteie a dragostei Mele este pusî în inima unui suflet de om de-abia atunci în tot belşugul, când un om a auzit cuvântul Meu şi l-a acceptat credincios în cugetul său şi cu toată iubirea faţă de adevăr; atâta timp cât nu este acesta cazul, nu poate nici un om cât se poate de desăvârşit în suflet să ajungă la renaşterea duhului. Pentru că fără cuvântul Meu, pe care vi-l spun acum vouă, nu ajunge scânteia dragostei Mele în inima sufletului vostru şi acolo unde nu este ea, nici nu poate aceeaşi să crească şi să prospere într-un suflet şi astfel nici nu poate fi renăscut în acelaşi.
11] Dar, în viitor copilaşii, dacă sunt însemnaţi şi botezaţi în cuvântul Meu şi în numele Meu, vor primii scânteia duhovnicească a dragostei Mele pusă în inima sufletului lor; dar această scânteie nu va creşte totuşi la o educaţie anapoda, dar într-adevăr la o educaţie după ordinea Mea acum vouă tuturor peste măsură de limpede arătată, după care mai ales cugetul şi începând de la acesta de-abia mintea în mod corespunzător, este presupusă să fie educată. Dar cugetul se educă prin dragostea adevărată şi prin blândeţe şi răbdare.
12] Învăţaţi copilaşii devreme să-L iubească pe Tatăl din ceruri, arătaţi-le cât de bun şi plin de dragoste este El, cum a creat El totul ce este aici, spre binele oamenilor, într-un mod extrem de bun, frumos şi înţelept şi cât de foarte tare ataşat este El mai ales faţă de copilaşii mici, care-L iubesc mai presus de toate! Faceţi-i atenţi la fiecare ocazie deosebită, că toate acestea le rânduieşte, le face şi le lasă să se întâmple Tatăl din ceruri, aşa veţi îndrepta inimile celor mici către Mine şi dragostea Mea va începe cel mai drgrabă să crească în ei în mod cămătăresc! Când îi veţi conduce pe cei mici astfel, atunci osteneala voastră uşoară va purta acuşi cele mai bune roade, - dar altfel spini şi mărăcini, pe care nu cresc nici strugur şi nici smochine!
13] Dar spuneţi-Mi acum de asemenea deschis, dacă înţelegeţi acum bine, cum şi din ce motiv aceşti fraţi negri ai noştri sunt în stare să realizeze asemenea fapte, care deocamdată v-au fost şi trebuiau să vă fie încă o minune misterioasă!”

Ev. 04. Capitolul 221

01] Spune după aceea conducătorul negrilor: “Doamne, Tu Dumnezeu atotputernic şi Cel mai înţelept! Eu şi camarazii mei Te-am înţeles chiar foarte bine; dar dacă şi albii Te-au îneţeles, din pricina cărora ai făcut de fapt această explicaţie, în sensul adevărat şi în duhul adevărat, acest fapt bineînţeles că nu l-aş putea susţine absolut deloc cu o certitudine deplină! Aşa cum mi se pare mie, unora le-ar mai putea fi rămas într-adevăr de asemenea aşa unele lucruri în starea neclară!
02] Doar că, pe cine îl mai frământă oarece, acela se va exprima desigur cu voce tare, dacă recunoaşterea curată îi este mai importantă, decât învăţătura minţii prin acest fapt presupus crezută pierdută! Pentru că trebuie să fie şi printre aceşti albii câţiva, care nu întreabă de aceea despre nimic mai departe, pentru a nu trăda prin întrebare chiar însăşi slăbiciunea minţii lor! Aşadar, acelora aş dori într-adevăr să le dau sfatul ca negru, să renunţe mai degrabă la cinstea de nimic a minţii şi în schimb, să se pronunţe pentru adevărul curat, care poate să urmeze numai dintr-o înţelegere curată, căci altfel, un adevăr neînţeles nu poate fi mai cu mult mai bun pentru ucenicii lui decât o minciună veritabilă; pentru că un adevăr neînţeles poate să-i folosească cuiva tot atât de puţin ca o minciună!
03] O minciună recunoscută ca fiind astfel n-o va pune desigur nimeni într-o aplicare efectivă, din care cauză ea nu poate nici să-i dăuneze lui şi fireşte mai puţin să-i folosească la ceva; dar nici un adevăr neînţeles nu-i poate folosi cuiva, pentr că el, ca fiind neîneţeles, poate fi pus ori în nici o aplicare sau cel mult într-una neadevărată şi greşită şi într-o asemenea privinţă nu poate fi pentru cel care îl foloseşte cu nici un fir de păr mai bun, decât o minciună cu totul lămurită şi deplină.
04] Aceasta ar fi aşa opinia mea; poate are cineva una mai bună şi eu vreau atunci cu drag să mă pun tăcut pe o ascultare ulterioară şi extrem de atentă!”
05] Spun Eu:" Afirmaţia ta a fost cu totul bună şi foarte adevărată. Eu Însumi cunosc mai mulţi de aici, care n-au înţeles această explicaţie a Mea într-un fel destul de adânc; dar ei se ruşinează să trădeze slăbiciunea minţii lor printr-o întrebare şi se mulţumesc de aceea mai degrabă cu o jumătate de înţelegere a chestiunii în cauză.”
06] Atunci când făcusem această afirmaţie, au întrebat de îndată mai mulţi, dacă ar fi ei aceia, care n-au înţeles destul de adânc această explicaţie minunată. Dar Eu am tăcut. M-a întrebat foarte speriat şi Cireniu, dacă cumva şi el n-ar înţelege acest adevăr destul de adânc şi de adevărat.
07] Atunci am spus: “Nu numai tu singur, ci cei mai mulţi dintre voi! Numai doi dintre ucenicii Mei au înţeles pe deplin această explicaţie a Mea despre starea desăvârşită a sufletului, - toţi ceilalţi, cu excepţia negrilor, n-au înţeles-o! Voi aveţi acum numai aşa o înţelegere vagă a acestei treburi şi

nici pe departe o noţiune cumva deplină, ceea ce chiar conducătorul avăzut şi a recunoscut bine la mai mulţi dintre voi, din care pricină şi afirmaţia lui a fost una pe deplin corectă.
08] Da, un suflet desăvârşit de viaţă din străvechi timpuri are, pe lângă puterea miraculos înfăptuitoare, ca doamnă peste întreaga făptură a acestui pământ, şi această capacitate deosebită să recunoască şi chiar să vadă şi gândurile oamenilor în clipe deosebit de agitate, adică ceea ce se întâmplă în inima cuiva; pentru că sfera vieţii exterioare tare saturată unui asemenea om percepe acest fapt pe loc în sfera vieţii exterioare a unui alt om şi asemenea oameni desăvârşiţi în viaţa sufletului nu pot fi de aceea absolut deloc înşelaţi. Ei recunosc cu sfera vieţii exteioare extrem de intensivă a lor adesea deja pe distanţe foarte lungi, la ce se gândeşte un om care le vine în întâmpinare, sau ce vrea el.
09] Dacă se apropie un duşman, asemenea oameni desăvârşiţi în viaţa sufletului pot, prin unirea sferelor lor ale vieţii exterioare, să-l pună pe acela tot aşa de bine pe fuga cea mai rapidă de acolo, precum le-aţi văzut voi prin unirea sferelor lor de viaţă scoţându-se un pom mare din pământ, stânca imensă pusă în altă parte şi la sfârşit chiar făcându-se un foc, care a cuprins de îndată o tufă straşnică şi a transformat-o în cenuşă.
10] De aceea, pe nimeni dintre voi să nu-l supere faptul, dacă conducătorul negrilor vă spune aşa unele lucruri şi dacă vă nimereşte, ca ţintaşul foarte bine exersat ţinta sa; pentru că chiar sferele voastre ale vieţii exterioare îi trădează lui chiar, iluminate cu totul strălucitor, chiar însăşi gândurile voastre cele mai tăinuite, dacă cu ele este unită numai o oarecare vrere. Gândurile pure ale creierului, care nu sunt de fapt nici un fel de gânduri, nu le recunosc ei într-adevăr, pentru că acestea constau numai din imagini pure ale tăbliţelor creierului şi n-au nici un fel de viaţă; dar gândurile inimii le recunosc ei foarte exact, mai ales dacă ei înşişi se află, ca acum, într-o stare puţin mai iritată a cugetului."

Ev. 04. Capitolul 222

01] (Domnul:) "Voi nu înţelegeţi acum nici pe departe îndeajuns de limpede ca viaţa numai ceea ce în temelia motivului este aşa cu totul de fapt sfera exterioară a vieţii sufletului şi cum se poate exprima această putere în mod înfăptuitor, simţitor, ascultător şi chiar văzător! Acest fapt este pentru înţelegerea voastră într-adevăr puţin cam greu de înţeles, pentru că în lumea exterioară, vizibilă pentru ochiul vostru trupesc, nu se lasă pus asemeni nici un fel de exemplu destul de corespunzător, pentru că tot ce este duhovnicesc se lasă învelit numai extrem de greu într-o oarecare pildă materială. Dar deoarece înţelegeţi această treabă foarte importantă într-un mod totuşi puţin prea slab, de aceea vreau să vă iluminez acest fapt puţin mai mult. Dar voi toţi trebuie să vă strângeţi toate simţurile voastre aşa bine tare loalaltă ca un sâmbure, căci altfel, nu înţelegeţi iarăşi îndeajuns de adânc această treabă de viaţă extrem de importantă!
02] Dar că această treabă este una cea mai importantă, puteţi vedea şi chiar recunoaşte din faptul că dau această explicaţie pentru această taină a vieţii străvechi în prezenţa aceasta de acum şi de aici a noastră loalaltă. Dar aşa lucruri mari cum v-am arătat deja dinainte în aceste şapte zile de aici şi în alte locuri de asemenea, rămâne acesta totuşi cel mai mare lucru şi toate celelalte v-i s-a arătat din pricina acestuia cel mai mare de până acum, pentru că v-ar fi fost imposibil să-l înţelegeţi fără asemenea preludii şi pregătiri miraculoase, ciar şi numai în partea cea mai neînsemnată.
03] Dar de ce semnific tocmai acest fapt ca fiind acum cel mai important? – Aceasta este foarte uşor de recnoscut şi de admis! Cine vrea să-şi îndrepteze cu adevărat viaţa sa şi s-o ridice la viaţa propriu zisă, acela trebuie s-o recunoască mai înainte în toate părţile ei, cum persistă în existenţă, cum se exprimă, cum se exprimă aşa sau altfel în anumite condiţii şi întâmplări; cum este ea iarăşi de îmbunătăţit, dacă a fost stricată şi inversată şi cum este de menţinut o stare de viaţă pe deplin îndreptată şi cum este ea de transpus trecând dincolo şi pe semeni, ca la sfârşit să se facă o turmă şi un păstor.
04] Dar că pentru omul adevărat, recunoaşterea deplină a vieţii este cel mai important fapt, acest lucru l-au admis şi l-au susţinut în toate timpurile cei mai înţelepţi oameni ale tutror popoarelor; numai că găseau calea numai foarte ostenitor şi greu sau cel mai adesea chiar deloc către acest ţel. Dar acum am venit Eu Însumi la voi, ca fiind un Domn şi Învăţător a toată existenţa şi viaţa din veşnicie şi am îndreptat totul miraculos încoace, în acest loc despărţit de lume, pentru a vă pune în faţa ochilor adevărata existenţă a vieţii, atât de deschis şi pe înţeles pe cât este posibil şi aşa veţi înţelege bine acest lucru cu timpul şi cu răbdarea potrivită; dar atunci va fi şi de datoria voastră să le faceţi ceea ce aţi înţeles şi semenilor voştri atât de clar pe cât este posibil!
05] Fiindcă, dacă într-o ţară, numai unul sau doi oameni pentru ei înţeleg acest lucru, îl cuprind cu mintea şi se folosesc de el pentru ei, atunci le va fi asta tot aşa de puţin de vreun folos deosebit ca şi unui înţelept într-o casă de nebuni printre o sumedenie de nebuni sau într-un grajd de măgari sau boi! Îl vor înţelege aceştia într-adevăr pe înţelept, dacă le va relata din adâncimea lui cea mai interioară a înţelepciunii învăţăturile cele mai măreţe, cu cuvintele cele mai prietenoase?!
06] Un înţelept poate chiar să fie recunoscut şi înţeles numai iarăşi de către înţelepţi! Din viaţa animalelor şi ale celor nebuni veritabil nu se poate face nimic, pentru că ceea ce este presupus să devină din acestea, pentru aceea a fost deja o purtare de grijă din partea ordinii Mele veşnice; dar din viaţa oamenilor puteţi să scoateţi totul pe calea dreaptă a adevărului, a dragostei, a răbdării şi a înţelepciunii!
07] Şi dacă v-aţi făcut din oameni adevăraţi fraţi şi prieteni, care, cu timpul, se vor asemăna vouă în recunoaşterea vieţii, atunci veţi şi savura între voi o bucurie şi mântuire adevărată şi veţi deveni

puternici în tot binele, pe care îl veţi pune uşor în aplicare! Pentru că o sută de braţe înfăptuiesc ma mult decât unul, o sută de ochi, îndreptaţi înspre toate părţile, văd mai multe decât doi şi sfera vieţii exterioare a mii unită, este o pârghie cu totul surprinzător de puternică pentru preîntâmpinarea a tot felul de rele şi primejdii, ori de unde ar veni acestea şi oricum s-ar şi numi ele."

Ev. 04. Capitolul 223

01] (Domnul:) "Voi aţi văzut totuşi puterea înfăpturii în uniune, prin legătura sferelor vieţii exterioare ale câtorva dintre aceşti negri, acum ai noştri! De cât de multe puteri obişnuite de oameni ar fi într-adevăr nevoie pentru a ridica un asemenea pom, ca şi acel cedru bătrân, împreună cu adunătura aceea grea de pământ?! Cât de multe forţe naturale de om ar fi împins într-adevăr mai departe sau ar fi rostogolit acea stâncă foarte mare şi astfel extrem de grea de pe locul ei de dinainte?! Acei puţini negri au împins-o prin aer în faţa ochilor voştri sau au dus-o de fapt! Din acest fapt de netăgăduit trebuia voi doară totuşi să înţelegeţi, ce putere şi forţă se află aici în sfera unită a vieţii exterioare a unui suflet natural desăvârşit!
02] Dar dacă deja aceşti negri, care nu ştiau nimic despre puterea şi forţa numelui Meu, au fost în stare să îndeplinească aşa lucruri ieşite din comun doar prin puterea sferelor unite ale vieţii exterioare ale sufletelor lor natural desăvârşite, lucruri cu cât mai mari ar trebui atunci de-abia voi să fiţi în stare de a le înfăptui, voi care puteţi acţiona cu sferele unite ale vieţii exterioare ale sufletelor voastre desăvârşite prin cuvântul Meu şi prin Duhul Atotputernic al dragostei Mele către voi!
03] Adevărat, adevărat, Eu v-o spun: Nu numai asemenea pomi şi stânci, ci munţi întregi puteţi să mutaţi din loc, dacă ar fi acest fapt cumva necesar după înţelegerea limpede a inimii voastre înţelepte; dar ceea ce ar fi cumva necesar, aceea aţi afla în voi totuşi în fiecare clipă prin Duhul Meu, Care prin cuvântul Meu mereu viu ar fi necontenit prezent în inimile sufletelor voastre!
04] N-ar fi aceasta o stare extrem de demnă de dorit a unui om desăvârşit în numele Meu şi mai demnă de dorit de către o obşte întreagă sau chiar de către un popor?
05] Efectuarea (punerea în aplicare a) ei posibilă se află în faţa ochilor voştri şi este de aceea extrem de necesar, ca voi, fiind acum cei mai apropiaţi ucenici ai Mei, să recunoaşteţi această stare extrem de importantă în şi la voi pe deplin şi să învăţaţi atunci însă şi toţi ceilalţi oameni s-o recunoască în felul şi modul adevărat! Pentru că cine are o lumină, acela să n-o ascundă sub oboroc, unde ea nu-i poate folosi nimănui la ceva cu razele ei iluminând întunericul, ci lumina să se pună pe o masă goală, de unde ea poate să le lumineze tuturor celor prezenţi!
06] O lumină naturală este, ce-i drept, uşor de pus pe o masă! Cu iluminarea pentru inimă şi suflet merge treaba desigur cu o parte neegalabilă mai greu; dar o voinţă bună şi tare realizează şi acest aspect şi cu ajutorul Meu sigur într-o asemenea treabă cea mai importantă de viaţă, chiar cu o osteneală mai uşoară, decât credeţi. Fireşte că fiecare trebuie să posede mai întâi el însuşi ceea ce vrea să-i dea aproapelui lui, căci, altfel, se aseamănă el cu un orb, care vrea să călăuzească un alt orb; dacă ajung ei în sfârşit la marginea unei gropi, cad amândoi în ea!
07] Eu v-am explicat acum totuşi sper îndeajuns această cea mai mare importanţă a unei asemenea stări a adevăratei puteri de viaţă a unui suflet desăvârşit de om şi v-am şi arătat importanţa mare a recunoaşterii depline de sine, care poate fi dobândită la copii printr-o educaţie potrivită şi la oamenii, fără vina lor deja o dată degeneraţi, prin adevărata smerenie, răbdare şi mai ales prin dragostea adevărată, înfăptuitoare către Dumnezeu şi din aceasta către aproapele în măsura cea mai îmbelşugată posibilă. Faptele negrilor puternici în suflet, care sunt presupuse să vă conducă la adevărata recunoaştere proprie, vi le-am explicat, dar pe care totuşi nu le-aţi înţeles îndeajuns de adânc în privinţa vieţii. În mâna voastră se află acum alegerea de a întreba, din pricina importanţei acestei treburi în cauză şi prin întrebare să faceţi din voi înşivă cunoscut unde şi ce vă mai lipseşte!
08] Voi trebuie mai înainte să simţiţi viu cele în lipsă, căci altfel nu vă mai puteţi niciodată îngriji de acestea cu voinţa voastră cea mai liberă; pentru că, dacă cineva a pierdut ceva, dar nu ştie nimic despre acest lucru, - va începe el atunci într-adevăr să caute pe undeva ceea ce a pierdut? Prin urmare, trebuie mai întâi să simţiţi destul de viu, că pierdeţi ceva şi în ce constă ceea ce pierzi şi trebuie să şi recunoşti valoarea mare a celor pierdute, căci altfel nu vei începe niciodată că cauţi cu râvna vie necesară!"

Ev. 04. Capitolul 224

01] (Domnul:) "Omul obişnuit lumesc nu poate să viseze bineînţeles nimic despre adevărata valoare cea mai înaltă de viaţă; pentru că, dacă stomacul lui este prevăzut numai îndeajuns de mult, ce îl interesează atunci toate celelalte lucruri importante ale vieţii?! El are doară din belşug de mâncare şi de băut tot aşa, dacă îi este sete, are o locuinţă frumoasă şi confortabilă, un aşternut moale, haine moi şi mai o sumedenie de alte plăceri ale vieţii şi nu are nici lipsă de slujitoare frumoase şi voluptoase şi alte savurări! Ce să-i mai lipsească unui asemenea uzurpator al bunurilor pământeşti?!
02] Săracii nenorociţi ar trebui bineînţeles să caute scăparea lor în tot felul de înţelepciune şi recunoaşteri, care i le-ar crea inchipuirea mereu flămândă, pentru a câştiga cu aceasta, pe ici pe colo, o oarecare împărăţie pentru ei, pentru a trăi din aceasta şi a o înşela în schimb cu ceva; dar în toate acestea n-ar fi nimic de presupus ca fiind adevărat decât sărăcia înţeleptului flămând şi

lenea mâinilor sale şi că el îşi umple de aceea mai degrabă stomacul lui flămând cu închipuirea şi fantezia lui continuă despre un oarecare Dumnezeu şi despre viaţa veşnică a sufletului omenesc, decât să-şi umple stomacul cu o oarecare muncă mai plină de osteneală a mâinilor lui!
03] Vedeţi şi recunoaşteţi din această pildă fidelă de viaţă, dacă unui om bine prevăzut cu bunurile de viaţă lumeşti îi lipseşte ceva! Ce importanţă mică are pentru el partea cea mai importantă a recunoaşterii de sine, fără care o adevărată recunoaştere a lui Dumnezeu nu este posibil să fie imaginabilă? Va începe el vreodată să caute ceea ce îi lipseşte totuşi cu siguranţă în cea mai mare măsură? Cu siguranţă, nu; pentru că el doar nu îndură nici foame, nici sete, care sunt totuşi pârghiile presupuse, prin care cei coate goale săraci şi leneşi sunt îndemnaţi spre înţelepciune şi ştiinţă!
04] Cum ar putea el altfel percepe, ce i se strecoară printre degete ca factor al vieţii adevărate? Numai foamea şi setea sunt – după părerea lăudărosului bine prevăzute – singurele motive de îndemnare spre o oarecare activitate; prin urmare, cine nu are de îndurat nici foame, nici sete, acela nici n-ar trebui să caute absolut deloc vreo oarecare înţelepciune! Pe scurt, aceluia care nu-i lipseşte nimic, acela nici n-are vreo dorinţă pentru a avea ceva şi cine n-a pierdut nimic, acela ce să caute, de parcă ar fi pierdut ceva?!
05] Aşa stau lucrurile şi cu o învăţătură care a fost adusă la cunoştiinţă. Cine presupune că o înţelege pe deplin, acela nu se va mai interesa mai îndeaproape de detaliile ei. Cel săturat nu mai întreabă după nici o mâncare; când i se face iarăşi foame, atunci va căuta el fireşte iarăşi o mâncare. Dar ce va face el, dacă cel care pregăteşte mâncărurile nu este prezent? Va putea el, oare, să-şi pregătească singur o mâncare?
06] De aceea căutaţi voi toţi acum o mâncare, atâta timp cât bucătarul este cu voi! Când se va reîntoarce el acolo de unde a venit, vor începe atunci mulţi să caute mâncarea adevărată; dar atunci va fi greu de a dobândi una.
07] Mulţi dintre voi care vă aflaţi acum în preajma Mea, sunt pământeşte bine prevăzuţi şi peste măsură de bogaţi în privinţa a toate comorile pământeşti şi aspiră acum cu toată râvna înspre cele duhovniceşti, care nu sunt aduse la lumina zilei din minele de aur! Ele vi se împărtăşesc acum în măsură îmbelşugată, numai că nu trebuie să vă gândiţi, că o multitudine este îndejunsă, pentru a înţelege totul extrem de limpede.
08] Fiecare cuvânt vorbit de Mine către voi îl înţelegeţi bine, atât de mult pe cât puteţi să-l înţelegeţi ca oameni; dar totul ce este tăinuit în acesta într-o măsură nemărginit de îmbelşugată, nu înţelegeţi nici pe departe! Voi nici nu întrebaţi mai departe în această privinţă, pentru că nu percepeţi ceea ce nu înţelegeţi! Dar de ce nu percepeţi aceste lucruri şi de ce le-a perceput Outbratouvishar la voi, că n-aţi înţeles pe deplin explicaţia Mea? Pentru că eterul său al vieţii exterioare a sufletului cât se poate de desăvârşit ca şi în străvechi timpuri îl simte foarte uşor pe cel al vostru încă destul de nedesăvârşit, cum voi aţi percepe chiar şi în timpul nopţii celei mai întunecate pe căpătâiul cuiva, dacă are multe fire de păr, sau dacă este el un om cu chelie, dacă pipăiţi căpătâiul aceluia cu mâinile voastre!
09] În privinţa sferei voastre a vieţii exterioare, încă extrem de slabă, începe simţul vostru de-abia de acolo, de unde începe trupul; dincolo de acesta, sufletul vostru n-are încă nici o scânteiuţă de sensibilitate?”

Ev. 04. Capitolul 225

01] (Domnul:) “Dar simţul şi perceperea acestor negri poate să se răspândească, mai ales într-o iritaţie mai mare, într-o depărtare de multe ore de cale şi ei pot de aceea să simtă uşor, copiii al cărui duh sunt aceia, care se apropie de ei. Ei nu vor putea, ce-i drept, recunoaşte în privinţa cuiva o exitenţă mai aprofundat duhovnicească, dar starea de fapt a sufletului cu siguranţă!
02] Când au venit astăzi dimineaţă încoace, au recunoscut sufletul Meu şi înţelepciunea şi purterea acestuia oarecum deja de departe; numai Duhul din suflet nu l-au putut recunoaşte, pentru că Duhul lui Dumnezeu poate fi recunoscut numai iarăşi de un duh din Dumnezeu. Pentru acest lucru, am fost nevoit să pun de-abia prin cuvântul Meu o scânteie în inima lor; şi când scânteia, găsind într-un suflet desăvârşit belşugul hranei adevărate, s-a întărit acuşi, atunci M-au şi recunoscut numaidecât în Duhul Meu şi ştiu acum deja mai intensiv decât voi, cu Cine au de-a face în Persoana Mea.
03] Toate acestea sunt urmările unui suflet desăvârşit. Sufletele voastre nu vor ajunge ce-i drept niciodat, cu excepţia a două, ca suflete pentru sine la o asemenea recunoaştere, dar ele vor fi în aşa fel iluminate prin dragostea Mea mare către ele că vor fi aici extrem de potrivite pentru preluarea deplină a Duhului Meu. Dacă voi, nu cumva din propriul merit, ci doar şi numai prin dragostea, milostivirea şi îndurarea Mea deveniţi renăscuţi în duh, veţi fi în stare de lucruri mai mari decât aceşti negri, dar nu din puterea desăvârşirii sufletelor voastre, ci din puterea Duhului Meu care pătrunde sufletele voastre, penru sine numai destul de slabe, prin care fapt fireşte că şi suflete voastre devin pe veci tot mai puternice în viaţă!
04] Dar nu vreau să fac din voi înfăptuitori de minuni, ci binefăcători adevăraţi ai oamenilor! Când duhul Meu trezit în voi devine pe deplin activ, atunci starea va deveni luminoasă şi strălucitoare în mintea voastră şi prin Acesta vă veţi folosi pe căi cu totul naturale de puterile naturii şi vă veţi face slujitoare duhurile ei sau respectiv substanţele sufleteşti străvechi specifice; prin aceste lucruri veţi dobândi avantaje de viaţă mari lumeşti, dar care trebuie să le folosiţi pentru binefaceri către omenirea mai săracă!

05] Dacă avantajele mari, în care vă va conduce, cu timpul, Duhul Meu, vor fi folosite în ordinea Mea, atunci ele vă vor aduce o binecuvântare înmiită în toate; dar dacă veţi începe, cu timpul, să le folosiţi lacomi împotriva ordinii Mele, vor deveni ele pentru oameni cuiburi de clocit a toată răutatea pământească imaginabilă!
06] Ceea ce vă spun acum, le spun şu tuturor, care vă vor urma în o mie şi încă o mie de ani, ceea ce este peste sau sub. După aceea apare iarăşi un alt strat al pământului spre fermentare şi prelucrare cu sau fără oameni; pentru că pământul este mare şi duhurile lui sunt multe, care aşteaptă aici dezlegarea în judecată.
07] Fiecare născut din nou în duh poate, ce-i drept, de asemenea să înfăptuiască minuni, dar nu aşa ca aceşti negri, fără cunoaşterea numelui Meu şi a voii Mele, ci cu recunoaşterea deplină a numelui Meu şi a voii Mele şi a ordinii Mele de neschimbat. Fiindcă dacă ar dori cineva altceva, nu s-ar putea întâmpla acel fapt, pentru că Duhul Meu nu i-ar acorda nici o putere pentru acel fapt; pentru că în acel caz, doar sufletul ar vrea pentru sine, pentru că Duhul n-ar putea niciodată dori ceva împotriva voii Mele!
08] Dar prin naşterea din nou din duh în suflet, sufletul nu va fi lipsit de voinţa lui proprie şi liberă şi nici de recunoaşterea lui exterioară în rândul marilor creaţii, care vor reieşi tot mai departe din dragostea Mea, din înţelepciunea Mea, din ordinea, puterea şi stăpânirea Mea.”

Ev. 04. Capitolul 226

01] (Domnul:) “Sufletul se va raporta faţă de duh necontenit într-un astfel de mod, ca şi trupul pământesc faţă de suflet. Trupul unui suflet cât se poate de desăvârşit are oarecum şi o voinţă proprie spre savurare, prin care sufletul poate fi stricat, dacă se învoieşte cu aceasta. Un suflet bine educat nu va ceda într-adevăr niciodată faţă de voinţa de mâncat a trupului şi va rămâne mereu un stăpân peste trupul lui; dar la sufletele stricate este foarte posibil un asemenea lucru.
02] Dar între suflet şi duh domneşte totuşi numai o asemenea relaţie ca şi între un suflet desăvârşit în felul străvechi şi trupul lui. Trupul poate să aibe pentru sine anumite dorinţe aprige, atât de multe pe cât doreşte el şi poate să irite sufletul spre acordare şi satisfacere cu toţi ghimpii săi adesea foarte ascuţiţi, dar sufletul desăvârşit spune totuşi mereu un nu plin de eficienţă în această privinţă! Şi acelaşi lucru până la grosimea unui fir de păr face Duhul Meu în suflet în care a trecut cel dintâi menţionat pe deplin dincolo!
03] Atâta timp cât sufletul trece cu desăvârşire dincolo în voia Duhului, atâta timp se şi întâmplă totul până la un fir de păr după voia Duhului, ceea ce este aici şi voia Mea; dar dacă sufletul, în consecinţa amintirii lui, vrea ceva mai mult în privinţa lucrurilor senzuale, într-o asemenea clipă, Duhul se dă înapoi şi lasă îndeplinirea dorinţei doar în seama sufletului, din care de obicei nu iasă nimic, mai ales dacă vrerea de îndeplinire conţine foarte puţin sau adesea şi absolut nimic duhovnicesc în sine ca fiind bine intenţionat.
04] Sufletul, observând acuşi slăbiciunea şi nepriceperea lui proprie, se detaşează acuşi şi de aiurerile dorinţei proprii, se uneşte iarăşi cu duhul în modul cel mai intens şi lasă să domnească voia duhului. Atunci bineînţeles că este iarăşi ordine şi putere şi stăpânire din belşug.”
05] Întreabă în sfârşit, puţin emoţionat, totuşi iarăşi Cireniu: “Doamne, prin vorbirea Ta multă de acum şi prin avertizarea multă a Ta am ajuns acum într-adevăr în spatele tainei a unei prăpăstii, în care am observat o lipsă majoră în sfera recunoaşterilor mele şi acum o observ tot mai bine!
06] Tu ai spus mai devreme că partea egoistă a sufletului, chiar dacă Duhul Tău din El îl pătrunde pe deplin şi îi ia locul cu desăvârşire prin actul naşterii duhovniceşti din nou, n-a trecut totuşi într-un aşa fel dincolo în Duh că Sufletul n-ar mai putea să se debaraseze în anumite clipe de Duh. Sufletul mai posedă deci în continuare partea lui proprie şi poate chiar să gândească şi să vrea pe deplin pentru Sine, ca şi înainte de naşterea din nou a Duhului în fiinţa substanţială a sufletului.
07] Dacă poate sufletul mai înainte să vrea şi să gândească din iniţiativa proprie, atunci trebuie el să şi posedeze pentru Sine o capacitate persistentă de recunoaştere şi trebuie în plus să recunoască întâietatea nemăsurabilă de mare a ceea ce vine curgând din Duhul Lui, faţă de ceea ce simţurile proprii ale Sufletului îi oferă. Dar dacă în mod necesar recunoaşte sufletul acest fapt, cum este posibil să mai poată vrea şi gândi ceva vreodată pentru Sine, ce nu i-a însuflat Duhul?! Nu trebuie să fie dorinţa cea mai aprigă şi cea mai însufleţitoare a întregii Lui fiinţe mai ales aceea de a fi cu desăvârşire Una cu duhul pe veci şi să rămână astfel într-o formă de neschimbat?! – Eu găsesc în capacitatea deinteres propriu şi care rămâne a gândirii, a vrerii şi a recunoaşterii de fapt încă o nedesăvârşire în existenţa duhovnicească a oamenilor.
08] Dar straniu sună şi faptul că sufletul aşa cu totul de fapt născut din nou înspre duhul lui – care suflet ar trebui să fie totuşi mult mai puternic decât sufletul pur, desăvârşit ca în străvechi timpuri al unuia dintre aceşti negri, la care nu este nici pe departe vreo idee despre o renaştere duhovnicească şi cu atât mai puţin a fost vreodată vreuna – este pentru sine singur în stare de mult mai puţin decât un asemenea suflet pur şi desăvârşit din străvechi timpuri stând aici singur pentru sine a unuia dintre aceşti negri! Dacă asemenea suflete doresc ceva, se şi întâmplă această dorinţă; dar dacă un suflet renăscut în duhul lui – ceea ce vrea să zică mai mult decât numai a fi un suflet desăvârşit ca în timpurile străvechi – ar dori ceva din propria iniţiativă, atunci nu se împlineşte acea dorinţă, pentru că duhul n-o vrea împlinită!
09] În suflete acestor negri va sălăşlui desigur şi în lumea cealaltă capacitatea miraculoasă, potrivit căreia vor fi în stare să înfăptuiască cel puţin aşa de multe lucruri miraculoase ca aici; dar sufletul nostru renăscut dincolo în duh n-ar putea fi în stare pentru sine, oarecum spre plăcerea lui privată, de absolut nimic? Cu adevărat, Doamne, acest lucru îmi este acum pentru prima dată ceva ce nu

sunt în stare să înţeleg absolut deloc! Pentru că nu găsesc în favoarea acestui lucru nici un oarecare motiv, nici un oarecare punct de sprijin acceptabil pentru raţiune. Doreşte Tu, aşada, să ai milostivirea să ne pui această treabă nouă albilor într-o lumină puţin mai strălucitoare; pentru că aceasta este o mâncare nedigerabilă pentru noi!"

Ev. 04. Capitolul 227

01] Spun Eu:" V-am arătat deja o dată mai devreme, cum un suflet şi la sfârşit întregul om pierde printr-o educaţie anapoda toate capacităţile măreţe omeneşti, Mie asemănătoare! Dacă la un copil supui mai întâi mintea unei anumite educaţii şi creierul nu s-a maturizat încă cu două treimi şi este totuşi supărat să preia corespunzător imaginar cuvinte, imagini şi numere într-o formă nenumărată pe tăbliţele creierului încă foarte moi şi încă scăldate în apă şi care se află în cea mai bună dezvoltare, atunci tăbliţele mai sus menţionate devin pe de-o parte prea întărite şi pe de-altă parte, aduse într-o dezordine deplină prin osteneli prea puternice memoriale, în consecinţa cărui fapt, asemenea copii sunt atunci mai târziu ca tineri şi mai târziu ca bărbaţi necontenit chinuiţi de dureri de cap, de care nu pot fi eliberaţi niciodată cu desăvârşire în parcursul întregii lor vieţi.
02] Întregul creier se încleiază deja cumult timp înainte cu tot felul de semne şi făcut pe deplin nesimţitor pentru preluarea semnelor cu totul subtile, care, ridicându-se mai întâi din cuget, sunt presupuse să se întipărească pe tăbliţele foarte receptive ale creierului. Dacă, mai târziu, sufletului i se expune şi ceva despre cuget, un oarecare adevăr duhovnicesc mai înalt, atunci nu mai are acesta nici un loc unde să se prindă şi sufletul nu-l poate înţelege, pentru că acest adevăr nu-i mai poate fi expus sufletului numai imaginabil pentru mai mult timp decât o clipă.
03] În plus, sufletul are mereu o sumedenie de imagini materiale şi dure ale lumii ca o pădure deasă în faţa lui şi îi este imposibil să poată vedea prin aceasta semnele foarte gingaşe, mici, nemărginit de multe, numai foarte slab întipărite. Dacă cuprinde el cu vederea pentru o clipă imaginile de abur foarte încet expuse, care s-au urcat din inimă, atunci un asemenea fapt îi apare lui ca o imagine bruiată, pe care îi este imposibil s-o poată înţelege şi vedea destul de limpede, pentru că imaginile dure de materie ajung la repaus în faţa imaginii duhovniceşti şi o acoperă pe aceeaşi pe de-o parte şi pe de-altă parte, o distrug.
04] Acum ai fi tu de părere şi ai spune: <Dar de ce trebuie sufletul să privească tocmai pe tăbliţele creierului? El să se ocupe numai de îndată cu inima şi să se introducă aşa în lumina acesteia!> Ar fi totul potrivit, dacă aţi putea numai de îndată aşa, nepăgubind viaţa, să transformi pe deplin ordinea de viaţă, o dată stabilită!
05] N-ar fi aşadar într-adevăr de asemenea just, dacă cuiva, care prin ştiu Eu ce motive a fost născut orb deja din pântecele mamei sau a devenit după aceea orb pe lume, să-i creezi doi ochi cumva la bărbie sau pe frunte sau pe nas? – Acest lucru ar fi foarte bun, dacă aşa doi ochi noi, aranjaţi pe un alt loc n-ar necesita numai şi de un cu totul alt organism al trupului!
06] Pentru că în privinţa mecanismului al trupului omenesc există o ordine atât de severă, matematică, conform căreia totul se află pe un loc stabilit, neschimbabil nici cu un fir de păr şi nu poate fi schimbat fără schimbarea deplină a întregului organism al trupului. Este prin urmare pe deplin imposibil de a-i pune cuiva o unealtă a simţului într-un oarecare alt loc al trupului, fără a preschimba total trupul întreg, fără a-i da o altă formă şi o cu totul altă aranjare interioară .
07] Dar aşa cum nu se poate pune trupului nici un alt fel de simţ în locul celor care există deja la locul potrivit din motivul bine arătat, aşa este cu atât mai mult cazul şi în privinţa sufletului, care este un organism cu mult mai gingaş, mai duhovnicesc! Sufletul poate vedea şi auzi numai prin intermediul creierului al trupului; celelalte impresii, dar care sunt stângace şi neexplicabile, poate să le perceapă sufletului bineînţeles şi cu alţi nervi, dar ei trebuie să se afle totuşi într-o legătură neîntreruptă cu nervii creierului, căci altfel, gâtlejul n-ar nici un simţ al gustului şi nasul nici un simţ al mirosului."

Ev. 04. Capitolul 228

01] (Domnul:) "Atâta timp cât sufletul îşi are sălaşul în trup, creierul este şi rămâne organul văzător principal al sufletului. Dacă acesta s-a format bine, atunci sufletul va vedea bine şi exact imaginile de viaţă din cuget întipărite pe creier şi va şi gândi, trage concluzii şi înfăptui potrivit cu acestea; pentru că şi dacă sufletul poate vedea vedenii din adîncitura stomacului pentru sine singur în anumite clipe de înaltă emoţie prin punerea mâinilor ale unui om puternic în voinţă şi în credinţă, precum ne-a dat şi Zorel al nostru un exemplu, acest fapt îi foloseşte la puţin sau nimic pentru viaţa reală, pentru că nu-i poate rămâne nici cea mai neînsemnată amintire despre aceste lucruri în sălaşul întunecat al vieţii lui trupeşti.
02] Unde la o oarecare vedere sau percepere a sufletului în timpul vieţii lui trupeşti nu este creierul capului (creierul capului material) împreună înfăptuitor, acolo nu-i rămâne sufletului nici o amintire, ci cel mult numai o presimţire vagă; fiindcă pentru ceea ce preia sufletul în creierul capului lui (creierul substanţial sufletesc), are el tot atât de puţin un oarecare văz, precum trupul are un oarecare văz, care ar putea privi în interior la toate cele ce s-au întipărit în imagini prin intermediul ochilor şi prin cel al urechilor pe cele multe tăbliţe ale creierului. Asemenea lucruri le poate vedea doar acel sufletul, care este în interior pe deplin în trup.
03] Dar ceea ce rămâne atunci corespunzător în memoria creierului sufletesc, aceea sufletul n-o poate vedea cu ochii lui, care, aşa ca cei ai trupului, sunt numai îndreptaţi spre exterior şi sufletul n-o poate auzi cu urechile lui, ci acest fapt îl poate numai duhul din el, din care cauză, un om poate

recunoaşte pe deplin de asemenea de-abia atunci ceva curat duhovnicesc, dacă duhul, trezit pe deplin în suflet, s-a întrepătruns cu sufletul.
04] Dar ceea ce este înăuntru în duh, aceea o recunosc Eu şi din Mine ca fiind atunci iarăşi duhul omului, care este identic cu Mine sau cu Duhul Meu; pentru că el este asemănarea Mea în suflet într-un asemenea mod, cum soarele îşi pune înfăţişarea lui deplină de asemănare într-o oglindă.
05] Prin urmare, atâta timp cât un suflet locuieşte într-un trup, îi este neapărat necesar un creier trupesc destul de bine educat pentru vederea adevărată, luminoasă; dar unui creier educat prost nu-i foloseşte absolut deloc vederea duhovnicească, precum nici vederea prin adâncitura stomacului nu-i foloseşte la nimic, pentru că sufletul nu poate reţine, cum am arătat, nici o amintire despre aceste fapte. Pentru că, dacă îi şi rămâne un asemenea lucru întipărit pe veci în creierul lui duhovnicesc, totuşi n-are el pentru acestea nici ochi şi nici urechi, ceea ce posedă abia duhul în el trezit.
06] Dacă prin urmare creierul este educat din inimă într-un mod corect şi adevărat după ordinea Mea şi dacă imaginile duhovniceşti de viaţă care sunt o lumină se întipăresc pe tăbliţele creierului mai degrabă decât cele materiale, atunci acele imagini din lumea exterioară şi care urmează după aceea sunt iluminate şi devin astfel chiar foarte uşor de înţeles în toate părţile lor şi uşor de cuprins cu mintea conform adevăratei înţelepciuni. Şi lumina care pătrunde în afară din acestea nu umple atunci numai întregul organism omenesc, ci curge ca un fluviu în raze duhovniceşti luminoase încă departe dincolo de acesta şi formează astfel sfera vieţii exterioare, cu care un om poate să înfăptuiască atunci, când a devenit ea cu timpul în mod necesar necontenit mai densă şi mai puternică, în lumea exterioară lucruri miraculoase şi fără naşterea din nou a duhului, cum aţi văzut un asemenea fapt la negri noştri.
07] Dar dacă la un om, creierul s-a educat în mod greşit şi dacă se află pe tăbliţele creierului acestuia numai imagini şterse în forma umbrelor, pentru a căror examinare cu privirea, sufletul trebuie să folosească la sfârşit toată lumina vieţii lui, pentru a le recunoaşte numai extrem de superficial după contururile cele mai exterioare ale formei, atunci sufletul însuşi nu poate doară niciodată să devină aşa de luminos, ca să se fi putut forma un cerc al vieţii exterioare din lumina lui abundentă.
08] Numai printr-o adevărată smerenie, prin dragostea cea mai puternică către Dumnezeu şi către aproapele şi printr-o năzuinţă deosebită înspre lucrurile duhovniceşti, imaginile materiale vor fi iluminate îi creier şi astfel înversate în imagini duhovniceşti şi creierul este adus aşa la o anumită ordine, - dar în viaţa trupului totuşi niciodată la aceea, cum o vedeţi voi la aceşti negri.
09] Dar asta nu face nimic; pentru că Mie Îmi este mai drag un renăscut în duh dintre voi decât 99 asemenea suflete natural desăvârşite, care n-au avut nevoie niciodată de o căinţă. Pentru că copiii Mei adevăraţi trebuie să devină puternici din slăbiciunea lor!
10] Ai înţeles tu, Cireniu al Meu, bine acum toate aceste lucruri şi sunt întrebările tale acum bine înzestrate cu un răspuns?"

Ev. 04. Capitolul 229

01] Spune Cireniu: "Doamne, să spun şi să vorbesc drept, pentru a putea înţelege această explicaţie a Ta cu totul corect, ar trebui să se aibe totuşi o oarecare ştire de la creier în capul omenesc, deoarece, altfel, îmi este imposibil să-mi pot închipui cumva corect tăbliţele creierului, pe care, în felul adevărat de educaţie, sunt schiţate mai întâi imaginile sufletesc-duhovniceşti sau, în felul greşit şi pe dos al educării, imaginile lumeşti materiale şi dure şi pot mai puţin să-mi închipui, cum se schiţează pe asemenea tăbliţe imaginile de viaţă de feluri diferite.
02] Nu Ţi-ar fi Ţie, o, Doamne, plăcut, deoarece Îţi sunt totuşi toate lucrurile posibile -, să ne expui aşa un exemplu sau o asemănare a unei tăbliţe de creier, atât a creierului mic, cât şi a creierului mare, ca să primim atunci şi o viziune adevărată a ceea ce Tu Însuţi ne-ai sfătuit să recunoaştem ca fiind cel mai important fapt?! Pentru că, dacă la o asemenea învăţătură aşa de extrem de importantă nu ne putem face nici o noţiune pe deplin corectă despre un lucru care apare în această învăţătură, atunci trebuie totuşi evident să sufere şi întreaga învăţătură din pricina acestui fapt!
03] Sufletul nostru mai este cu siguranţă mult prea tare lipsit de lumină, pentru a putea el însuşi judeca drept tăbliţele creierului capului, atât după forma lor, cât şi după folosul lor sau chiar pentru a le putea examina în forma viziunilor, pentru a-şi procura sufletul însuşi o noţiune corectă despre faptul în cauză. Este, deci, nacesar, ca nouă, albilor slabi în suflet, să ni se creeze cel puţin despre acel organism al trupului nostru o cunoaşterea corectă, de a cărui dezvoltare dreaptă depinde să spunem aşa aproape cu totul singură bunăstarea sau disconfortul vieţii omului. Dacă, aşa cum am spus, o, Doamne, Ţi-ar fi Ţie plăcut, aş dori într-adevăr cu drag să primesc la vedere aşa una sau mai multe tăbliţe ale creierului; dar şi acolo unde este posibil, cu schiţele potrivite şi atunci cu cele nepotrivite!"
04] Spun Eu: "Eu am ştiut chiar că vă voi aduce la acea idee, unde aţi recunoaşte voi înşivă în privinţa voastră proprie cele în lipsă şi aţi simţi o nevoie adevărată să acoperiţi lipsurile din voi; şi iată, această cerere a ta Îmi este mai dragă decât o alta, potrivit cu care te-ai reţinut aproape mai devreme, când am dat de recunoscut, că sufletul chiar a unui om pe deplin renăscut nu va mai fi în stare să înfăptuiască pentru sine niciodată în lumea materială a făpturii acele lucruri miraculoase, pe care le îndeplinşte un suflet nestricat pentru sine şi din sine!
05] Eu îţi spun ţie într-adevăr, că un renăscut în duh ar fi în stare să înfăptuiască ceea ce Eu Însumi sunt în stare să înfăptuiesc, bineînţeles numai în şi prin ordinea Mea de veci; dar cu această afirmaţie n-ai părut tu a fi aşa cu totul mulţumit! Dar n-ai luat la aceasta în considerare că aceste

suflete desăvârşite ca în străvechi timpuri n-au fost altfel de asemenea în stare de nimic decât de numai ceea ce este bine posibil admisibil şi aducător de folos în ordinea Mea.
06] Pentru că toate cele ce înfăptuiesc ei cu puterea sferei lor sufleteşti ale vieţii exterioare, apărându-vă vouă ca fiind miracole, sunt un ceva ce este tot aşa de natural, precum este natural faptul că acest sol de aici este acoperit cu creştere de muşchi şi de iarbă şi precum este tot aşa de natural că apa acestei mări închise rămâne în stare de staţionare în gaura aceasta mare, ca urmare a greutăţii ei care se află în ea. Dar dacă aceste două apariţii naturale acum menţionate le judeci ca fiind în ordine şi în deplina stare naturală, atunci vei găsi cu totul uşor în aceeaşi ordine şi stare naturală şi ceea ce aceste suflete desăvârşite ca în străvechi timpuri trebuie să fie în stare să înfăptuiască în mod necesar pentru sfera lor lumească de viaţă şi pentru pământul populat de ei.
07] Aceşti negri au într-adevăr o culoare foarte neagră a pielii, dar, în schimb, un suflet cu atât mai plin de lumină. Ei cunosc de asemenea în cea mai mare parte cele mai importante organe al organismului lor interior al trupului principal al vieţii şi tăbliţele creierului le sunt bine cunoscute; pentru că sufletele lor desăvârşite ca în străvechi timpuri pot să privească din interior în afară pe trupul lor şi dacă în şi pe acelaşi este ceva bolnav, văd ei locul unde se află boala, precum şi în ceea ce constă boala.
08] Cu sfera lor a vieţii exterioare, care acţionează foarte puternic în asemenea clipe, găsesc ei acuşi şi planta medicinală, prin a cărei folosinţă boala este îndepărtată oricum acuşi. Numai dacă la ei tendoanele şi ligamentele devin făra vlagă şi elan şi dacă sângele devine mai gros, cred ei atunci că n-ar m-ai exista nici o plantă pentru a mai însănătoşi slăbiciunile generale ale trupului devenit bătrân şi din motive cu totul naturale, devenit slab, foarte obosit şi greoi; atunci ar fi deja cel mai bine, ca sufletul să se îngrijească de-ale lui, să-şi adune forţele şi să părăsească trupul devenit pentru mai departe pe deplin nefolosibil şi urât şi să se ducă, eliberat de toate legăturile pământeşti, în ţara fericirii, care ar exista acolo între soare, lună şi pământ pentru totdeauna şi pe veci.
09] Aceşti oameni n-au nici cea mai neînsemnată frică faţă de moarte, dar se tem într-adevăr de o boală a trupului, pentru că astfel, puterile sufletului ar fi puse într-un mod nenecesar la o contribuţie foarte activă şi prin acest fapt, sufletul însuşi ar trebui să devină după aceea slab pentru un timp şi astfel, să rămână nedesăvârşit.”

Ev. 04. Capitolul 230

01] (Domnul:) “Dar în ceea ce priveşte aici disciplina cărnii şi a vieţii şi o adevărată neprihănire fecioarească, nu există pe pământ într-adevăr nici un popor, care ar fi mai devotat faţă de această virtute decât tocmai aceşti negri şi cărora patimile desfrânării, ale incestului şi desfrâului le-ar fi mai puţin proprii decât tocmai iarăşi acestor negri.
02] Dar şi acest fapt este ceva de cea mai înaltă importanţă de viaţă; pentru că, dacă oamenii albi ar ocoli această patimă şi dacă ar intra la femeile lor numai aşa des, pe cât de des este necesar pentru trezirea unui rod într-un trup în ordine de femeie. Eu v-o spu: Nici unul n-ar fi printre voi, care n-ar fi cel puţin un vizionar! Dar, aşa cum este obiceiul la voi, risipeşte bărbatul precum şi femeia cele mai bune puteri prin aruncarea în neant adeseori zilnică a sucurilor de viaţă cele mai alese şi înrudite sufletesc şi nu mai are prin urmare nici o provizie, din care s-ar putea strânge la sfârşit o lumină tot mai intensivă în suflet!
03] Dar de aceea devin ei tot mai mult trândavi şi nişte fiinţe lacome de savurare în forma polipului. Ei sunt araeori capabili de un gând iluminat şi sunt fricoşi, laşi, foarte materialişti, cu mofturi şi schimbători ca vremea, egoişti, pizmaşi şi geloşi. Ei pot să înţeleagă cu greu sau adesea absolut deloc ceva duhovnicesc; pentru că fantezia lor hoinăreşte fără ţel întotdeauna în plăcerea cărnii urât mirositoare şi nu mai poate să se ridice sus la ceva mai înalt şi mai duhovnicesc. Şi dacă există printre aceştia deja pe ici pe colo câţiva oameni, care cel puţin în clipe lipsite de dorul aprig al desfrânării îndreaptă o oarecare privire trecătoare în sus, atunci vin totuşi de îndată, ca nori negri pe cer, gânduri senzual desfrânate şi acoperă cele mai înalte într-o asemenea formă, că sufletul le uită pe acelea pe deplin şi se sprijină iarăşi de groapa urât mirositoare al plăcerii cărnii!
04] Unor asemenea oameni le folosesc cel mai adesea puţin sau nimic intenţiile lor nu arareori cu totul bune. Ei se aseamănă cel mai degrabă cu porcii, care se aruncă cu o lăcomie mereu înoită în băltoacele cele mai detestabile de excremente şi scormonesc peste tot în acestea cu trupul întreg şi se aseamănă şi câinlor, care se reîntorc la ceea ce au vărsat şi o mănâncă iarăşi cu lăcomie.
05] Dar de aceea să vă şi fie spus ca fiind pe deplin adevărat, că desfrânaţi şi desfrânte, adulteri şi adultere şi incestuoşi de tot felul şi de tot genul vor găsi în împărăţia Mea cu greu intrarea sau chiar niciodată!
06] Dacă socoteşti tu acum în inima ta aceste lucruri ca fiind prea dure, atunci încearcă să schimbi aşa un om senzual desfrânat! Începe să-l faci atent asupra poruncilor lui Dumnezeu, spune-i: <Pacea fie cu tine, împărăţia lui Dumnezeu a venit aproape de tine! Renunţă la viaţa ta pătimaşă, iubeşte-L pe Dumnezeu mai presus de toate şi pe aproapele tău ca pe tine însuţi! Caută adevărul, caută împărăţia lui Dumnezeu în adâncimile inimii tale! Renunţă la lume şi la materia ei slobodă şi caută să trezeşti în tine viaţa duhului! Roagă-te, cercetează şi înfăptuieşte în ordinea lui Dumnezeu!> - şi tu vei fi îndreptat aceste cuvinte către urechi pe deplin surde! Acela va râde de tine, îţi va întoarce spatele şi îţi va spune: <Du-te de aici, tu nebun evlavios, nu mă irita cu prostia ta, căci altfel mă obligi să te lovesc în faţă!>

07] Spune-Mi, ce vei mai întreprinde atunci mai departe împotriva unui asemenea desfrânat în carne, cu condiţia ca în mâinile tale să nu se fi aflat nici o autoritate de stat?! Dacă îl avertizezi a doua oară, ai de aşteptat o duritate mai rea, decât a fost prima! Dar ce după aceea? –
08] Vei înfăptui o minune în faţa ochilor săi! Îi va deschide aceasta probabil urechile şi ochii?O, uite, aceasta o va considera el o vrăjitorie şi îţi va spune: <Mai multe asemenea bucăţi amuzante!> - dar fără un defavor pentru el, căci altfel te loveşte şi luptă cu tine pe viaţă şi pe moarte; şi dacă-i paralizezi membrele, te va servi cu blestemele cele mai urâcioase!
09] De aceea, un desfrânat nu este numai un ţap pătimaş senzual, ci în iritarea lui şi un om foarte rău; el este plin de focul sălbatic şi orb şi surd pentru tot ce este bun şi adevărat al duhului. Pe un hoţ îl poţi converti cu mult mai repede decât pe un veritabil desfrânat şi adulter."

Ev. 04. Capitolul 231

01] (Domnul:) "Aşadar, acolo unde printre oameni starea lascivă şi desfrâul au pătruns ca o adevărată ciumă a sufletului, acolo propovăduirea Evangheliei a ajuns la sfârşitul ei! Pentru că cum ar trebui şi cum am putea să vorbim către urechi surde şi să înfăptuim semne în faţa unor ochi orbi? Dar acolo unde adevărul nu este propovăduit şi nu mai poate fi propovăduit, care poate singur să întărească sufletul şi să-l elibereze şi să-l ilumineze pătrunzător, pentru că sufletul devine activ numai prin adevăr, plin de dragoste şi astfel şi plin de lumină, cum să pătrundă în acest caz de altundeva o lumină în suflet şi din ce altceva, decât tocmai din lumina de adevăr al sufletului, să se poată forma atunci sfera vieţii exterioare?!
02] Unde prin urmare, incestul şi desfrâul s-au înrădăcinat foarte la un popor, acolo sunt oamenii fără toată sfera vieţii exterioare, trândavi, laşi şi lipsiţi de simţ şi nu mai găsesc în nimic o oarecare plăcere înălţătoare şi înviorătoare şi nici o bineplăcere faţă de o formă şi înfăţişare frumoasă. Treaba lor este savurarea impulsului cărnii, care este surd şi animalic; pentru toate celelalte au ei, ori numai un simţ foarte neînsemnat, sau absolut nici unul!
03] Îngrijiţi-vă de aceea înainte de toate, ca această patimă să nu se înrădăcineze niciunde şi cei cununaţi să facă numai atât de mult, cât este aici neapărat necesar pentru zămislirea unui om!
04] Cine îşi deranjează femeia în timpul sarcinii ei, acela strică rodul deja în pântecele mamei şi îi implantează aceluiaşi duhul incestului; pentru că acel duh care îi obligă şi irită pe cei cununaţi să doarmă împreună dincolo de cuviinţa naturală, acelaşi duh trece atunci multiplicat dincolo în rod.
05] De aceea să fie şi la zămislire respectat bine şi foarte conştiincios faptul ca, în primul rând, zămislirea să nu fie comisă dintr-o lascivitate ordinară, ci dintr-o adevărată dragoste şi pornire sufletească şi în al doilea rând, ca femeia care a primit o dată zămislirea să fie lăsată nederanjată în linişte încă şapte săptămâni bune, după naşterea copilului ei!
06] Copii, zămisliţi în acest fel ordonat şi maturizaţi nederanjaţi în pântecele mamei, vor veni pe lume, în primul rând, deja mai desăvârşiţi în suflet, pentru că sufletul, într-un organism dezvoltat cu desăvârşire, poate să se îngrijească totuşi cu siguranţă mai degrabă şi mai uşor de cuptorul său duhovnicesc decât într-un organism cu totul stricat, la care are el necontenit lucruri de îmbunătăţit şi de peticit; şi în al doilea rând, este sufletul însuşi mai curat şi mai luminos, pentru că n-a fost necurăţit de către duhurile lascive ale incestului, care prin zămislirile de după cea iniţială, adesea zilnice, sunt zămislite în carnea embrionului şi în sufletul acestuia tot aşa.
07] Cât de uşor poate un asemenea suflet să-şi ridice cugetul lui la Dumnezeu asemeni unui Samuel deja în copilăria cea mai fragedă dintr-o dragoste adevărat copilărească şi extrem de nevinovată! Şi ce fel de schiţe minunate ale motivului vieţii străvechi îi sunt întipărite creierului tânăr şi gingaş cu totul luminos şi strălucitor în acest fel din adevărata adâncime a cugetului, înainte de orice schiţă materială, din care lumină, un copil îşi va explica atunci imaginile care vin mai târziu din lumea materială în adevărata însemnătate şi legătură, pentru că aceste imagini sunt oarecum inplantate şi lărgite pe o temelie plină de lumină şi de viaţă adevărată şi de îndată ce sunt acestea descompuse în componentele lor distincte şi ca fiind pătrunzător de bine iluminate, sunt el de asemenea uşor pătrunzător analizate şi înţelese de către suflet.
08] La asemenea copii începe deja timpuriu să se formeze o sferă a vieţii exterioare şi ei devin acuşi şi uşor văzători de vedenii şi voinţei lor va înepe totul să se supună ce este în ordinea Mea . – Ce sunt faţă de aceştia copiii stricaţi deja în pântecele mamei? Eu vă spun: Abia mai mult decât imagini de umbre aparent înviorate ale vieţii! Şi care este în cea mai mare parte vina acestei stări? Ceea ce v-am arătat până acum în mod saturabil ca urmare a lascivităţii!
09] Unde cumva într-un timp mai târziu, cuvântul Meu va fi propovăduit de voi, să nu lipsească această învăţătură; pentru că ea prelucrează temelia şi solul vieţii şi îl eliberează de toţi spinii şi mărăcinii şi de toată neghina, din care încă niciodată n-a cules un om struguri şi smochine. Dacă temelia şi solul este o dată curăţit, este treaba atunci una uşoară să pui germenele ales al vieţii în găurile întrepătrunse de lumina cugetului şi încălzite cu viaţă de către flacăra iubirii. Nici o sământa nu va cădea, fără să încolţească de îndată şi în scurt timp, să se dezvolte spre purtarea unui rod îmbelşugat de viaţă! Dar pe un pământ sălbatic, necurăţit puteţi să semănaţi ce vreţi, căci cu acest fapt nu veţi dobândi totuşi niciodată o recoltă binecuvântată!
10] Pentru că un om, care duce cuvântul Meu afară şi îl seamănă printre oameni, se aseamănă cu un semănător, care a luat o cea mai frumoasă sământă de cereale şi a semănat-o pe fiecare sol unde a ajuns.
11] Atunci, au căzut câteva pe nisip uscat şi pe loc stâncos. Când a căzut pe acestea o ploaie, au început seminţele într-adevăr să încolţească în germeni cu totul gingaşi; dar ploaia a încetat acuşi

şi au venit după aceea vânturi şi razele arzătoare ale soarelui şi au sărăcit acuşi toată umezeala solului tare şi cu acestea au murit şi germenii gingaşi, abia răsăriţi şi nu s-a ajuns la nici un rod.
12] Dar o altă parte a căzut printre spini şi mărăcini şi avea umiditate şi a răsărit bine şi acuşi; dar numai prea acuşi a fost ea înăbuşită de spinii şi mărăcinişul dorinţelor lumeşti şi aşa n-a adus această parte astfel de asemenea nici un rod.
13] Dar o parte a căzut pe calea răutăţii omeneşti; aceasta nici măcar n-a răsărit, ci a fost acuşi pe de-o parte călcată în picioare şi pe de-altă parte mâncată de păsările cerului! Că nici aceasta n-a adus vreun un rod, nu trebuie menţionat îndeosebi.
14] Numai o parte a căzut pe un pământ bun; aceea a răsărit şi a dat o recoltă bună şi îmbelşugată.
15] Dar această pildă să vă servească pentru faptul ca să înţelegeţi, să nu aruncaţi mărgăritarele înainte porcilor! Înainte de toate, trebuie ca pământul să fie abia curăţit şi fertilizat şi să se înceapă de-abia după aceea cu semănarea germenului viu al cuvântului, căci aşa nu se va fi făcut cu munca grea cu siguranţă nici o osteneală zadarnică! Pentru că la munca răspândirii cuvântului Meu viu, nu ajunge voinţa bună singură într-adevăr pe deplin; aici trebuie s-o conducă o înţelepciune potrivită şi adevărată de viaţă, - căci altfel un purtător doar de o voinţă bună şi statornică, care duce în afară cuvântului Meu ar putea fi asemănat cu proorocul Bileam al cărui măgar a fost mai înţelept decât el!
16] Vezi, tu prietenul Meu Cireniu, în toate cele ce ţi-am spus până acum, n-ai primit tu efectiv, într-adevăr, răspunsul la dorinţa ta şi eşti în inimă deja mereu dispus Să-Mi aduci aminte de acest fapt, - dar Eu îţi spun, că cererea ta de îndată împlinită nu ţi-ar fi adus tocmai nici un folos mare, dacă n-aş fi spus acestea mai întâi."

Ev. 04. Capitolul 232

01] (Iisus:) "Dar acum vom vedea, dacă vom fi în stare să ne procurăm un mecanism al tăbliţelor creierului spre învăţarea voastră mai aprofundată! Noi am putea acum, ce-i drept, să rânduim să ni se aducă din Roma încoace de îndată o pereche de capete naturale de om prin intermediul lui Rafael – pentru că tocmai acum au fost decapitaţi doi nelegiuiţi de seamă în Roma, chiar pe Capitol! – dar aceste cranii de răufăcători ne-ar deservi puţin sau nimic!
02] Să se întâmple, ca Rafael să ne procure aici patru pietre rotunde albe cu totul folosibile şi pe deplin curate dintr-un oarecare pârâu. Din acestea vom căuta să înfăţişăm un creier omenesc, atât de bine pe cât se poate face numai întotdeauna aşa ceva. – Rafael, du-te şi procură cele cerute!"
03] Rafael s-a făcut acum dintr-o dată invizibil, aproximativ pe durata a şapte clipe; dar atunci s-a aflat el deodată iarăşi la noi şi a pus patru pietre rotunde cu totul albe ca zăpadă în faţa noastră, adică în faţa Mea, pe masă. Două erau mai mari şi două mai mici, corespunzător creierului mare al părţii din faţă a capului pentru imagini luminoase şi creierului mic al părţii din spate al capului pentru semnele sunetelor.
04] Când pietrele s-au aflat în faţa Mea în ordinea potrivită, le-am atins şi ele s-au făcut transparente ca un cel mai curat cristal de munte. Apoi, am suflat asupra lor şi ele s-au împărţit în milioane de piramide mici cu patru suprafeţe, fiecare constând din trei părţi sau suprafeţe exterioare şi din partea de dedesubt.
05] Cele două pietre puse în dreapta Mea înfăţişau creierul în ordinea potrivită şi cele din stânga Mea, creierul în ordinea pe dos prin educaţia greşită şi prin alte influenţe rele de după aceea, cum apare acesta de obicei printre oameni.
06] Dar acolo n-au fost o sumedenie de piramide, ci, pe lângă cele puţine piramide, erau vizibile aproape toate în formele, înfăţişările şi tipurile stereometrice care apar în arta măsurătorii, ceea ce a fost cu atât de mai exact de văzut, când mărisem de zece ori printr-o suflare reproducerile creierului din faţa noastră, astfel încât se aflau acum bine aranjate patru grămezi cu totul mari în faţa noastră, pe masă şi în faţa ochilor ai ucenicilor extrem de surprinşi, au trebuit să fie foarte rapid mărite de Rafael pentru acest scop cu o măsură însemnată.
07] Eu am spus: "Acum, puteţi să priviţi cu luare aminte într-un mod într-adevăr ieşit din comun şi de bine diferenţiabil la formele de tăbliţe ale tuturor celor patru grămezi de creier!
08] Priviţi, aici, în dreapta, constă creierul mare dintr-o sumedenie de piramide extrem de veritabile şi tot aşa creierul mic din aceleaşi piramide, - numai că ele sunt de trei ori mai mici, dar totuşi îndeajuns de mari spre preluarea a multe numere ale vibraţiilor aerului pentru suflet.
09] Dar priviţi acum cu luare aminte şi cele două grămezi din stânga Mea! Acolo sunt deja forme foarte diferite, cum am observat deja mai devreme şi ele nu se potrivesc niciunde bine laolaltă; acuşi este aici, acuşi acolo un spaţiul gol şi dă prilejul pentru tot felul de concluzii greşite, cum veţi vedea un asemenea lucru mai târziu cu adevărat. Partea din spate a craniului, asemănându-se pe deplin cu cea din faţă, are de asemenea forme de table de trei ori mai mici decât partea din faţă. – Priviţi acum bine o dată la forme!"
10] Acum vin toţi, pentru a privi îndelung la creierul acum artificial înfăţişat într-o măsură mărită din cele patru pietre rotunde, până acum încă doar şi numai în formele tăbliţelor piramidale, fără împărţire interioară ale încăperilor distincte şi fără o legătură a tăbliţelor creierului între ele.
11] (Iisus:) "Când toţi îşi vor fi făcut o noţiune cât se poate de clară despre aceste lucruri, voi împărţi tăbliţele creierului în cămări printr-o suflare repetată şi le voi lega în mod polaric în fiecare cămară, precum şi cămările însăşi şi creierul mare cu creierul mic, astfel încât prin acest procedeu tăbliţele creierului, de orice fel ar fi ele, să devină capabile de preluare a imaginilor şi a semnelor."

12] Cireniu nici nu se poate linişti de atâta mirare şi spune în sfârşit: "Ah, acum înţeleg! Egiptenii străvechi, care au construit mai întâi clădirile lor de şcoală în forma piramidelor, au fost desigur încă oameni sufleteşti desăvârşiţi ca în străvechi timpuri, deci din interior plini de lumină şi puteau privi îndelung la construcţia organică al trupului lor! Şi acelora le-au fost desigut vizibile aceste forme piramidale, ca fiind cele mai importante pentru recunoaşterea omului şi au ales după aceea şi aceste forme la construirea clădirilor lor şcolare extrem de măreţe! Da, ei vor fi pătruns şi inţeles cu privirea şi construcţia fiecărei piramide distincte ale tăbliţei creierului într-un mod cât se poate de exact şi vor fi dat atunci fiecărei piramide şi în interior o asemenea amenajare în măsura cea mai mare de măsurat, aşa cum au găsit cât se poate de amenajat organic o piramidă a tăbliţelor creirului!
13] De aceea are aşa o piramidă în interior un asemenea număr mare de tot felul de culoare şi încăperi, la care şi cu care unui om acum deja şi extrem de raţional îi este imposibil să se mai poată descurca, pentru ce una sau cealaltă a fost bună! Doamne, am judecat acum într-adevăr aşa cu totul bine?!"
14] Spun Eu:" Cu totul bine şi adevărat cu desăvârşire; pentru că aşa a fost treaba şi egiptenii au pictat şi pe suprafeţele piramidelor, mai ales în interior, tot felul de semne şi inscripţii şi imagini, care arătau corespunzător tot felul de lucruri posibile, ce are un om de parcurs şi de dobândit prin luptă pe acest pământ în carnea lui, cum are el însuşi a se recunoaşte şi cum dragostea adevărată este punctul principal a toată viaţă."

Ev. 04. Capitolul 233

01] (Domnul:) "Dar acum mai suflu o dată pe cele patru grămezi ale noastre cu înfăţişarea creierului şi vei vedea atunci şi ceva asemănător cu cele două şi iarăşi două obelisce (stîlpi cu vârf) în faţa piramidelor. Stâlpii ascuţiţi au fost stabiliţi într-adevăr pentru un alt scop, decât cei câte doi stâlpişori în faţa fiecărei suprafeţe a tăbliţelor piramidale în forma creierului; pentru că stâlpii ascuţiţi din faţa piramidelor au indicat doar, că înţelepciunea este de căutat în piramide, pentru care lucru numai unui om dovedit că este curat îi era permis accesul.
02] Cele două vârfuri din faţa suprafeţelor ale tăbliţelor craniene, dintre care fiecare astfel de piramidă mică craniană posedă opt, sunt ustensilele de scris, cu care, cu ajutorul mişcării nervilor creierului proprii pentru acest fapt, care cu nervii vederii şi ai auzului se află într-o legătură extrem de artistică şi organic-mecanică, pe tăbliţe se scria, ori după o anumită ordine, sau se desena pe ele încă alte imagini de lumină corespunzătoare duhovniceşti.
03] Dar fiţi acum cu totul deosebit de atenţi la toate ce se vor întâmpla aici! Noi vrem acum să umplem aceste creioane cu limfă şi să începem mai întâi cercetările noastre la creirul în ordine! – Eu vreau ca peste aceste tăbliţe ale creierului să se scrie mai întâi cu totul straşnic într-un mod ordonat, ca şi reieşind dintr-un singur cuget, atât pe partea de vedere cât şi pe cea a auzului!"
04] Acum şi-au încordat toţi ochii după posibilitatea fiecăruia şi s-au uitat aţintit cu atenţia cea mai încordată înspre aparatul nostru cranian. Eu am fost nevoit să rânduiesc aici să se dezvolte fireşte imaginile luminoase şi de lumină materială orbitoare; fiindcă cu lumina sufletului ar fi fost atât de bine ca nimic vizibil pentru ochii trupeşti ai ucenicilor Mei. – Ce au observat acum cercetătorii cei mai atenţi?
05] Eu au observat, cum din vârfuri se vărsau stele mici roşiatice şi albăstrii peste tăbliţele creierului şi anume într-o asemenea ordine, că un ochi destul de ager începea să recunoască pe tăbliţele creierului din aceste steluţe nenumărate tot felul de imagini mici dintre cele mai minunate.
06] Eu am înfăptuit pentru această clipă fireşte şi faptul că ochii celor cercetători au primit pentru câteva clipe capacitatea de mărire puternică a unui microscop, ceea ce a fost aici foarte necesar, pentru că altfel, cercetătorii n-ar fi distins multe dintre minunatele imagini şi forme ale semnelor luminoase. Aici, n-ar fi fost îndeajuns mărirea înzecită de mai devreme a piramidei mici craniene. Dar deoarece vedeau ei acum tăbliţele creierului înmiit mai mari, de aceea puteau deja tot timpul să descopere foarte multe.
07] L-am întrebat atunci şi pe Cireniu despre toate ce ar vedea acum. Şi el a spus: "Doamne, minuni peste minuni! Din obeliscele din faţa piramidei, foarte labile şi constând din foarte multe organe înspre toată lungimea şi de-a lungul şi de-a latul, se revarsă necontenit o sumedenie de steluţe de o culoare luminos roşiatică şi luminos albăstrie. Cele două cornuri oarecum de umplut a fiecărei dintre cele patru suprafeţe ale piramidei sunt necontenit active şi umblă de-a valmă cu toată hărnicia cu vârfurile lor împroşcând scântei necontenit pe suprafaţa piramidei lor situată vizavi şi o presărează pe aceasta cu steluţe. Ar trebui să fi de părere că prin această umblare de-a valma aparent fără sens şi ca şi întâmplătoare pe tabla cu trei cantur, in-ar putea reieşi nimic decât o măzgăleală; dar cresc ca de la sine tot felul de lucrări ordonate în înfăţişare şi sunt foarte plăcute privirii.
08] Numai că observ acum că cei doi stâlpişori devin pe deplin liniştiţi, când o suprafaţă s-a umplut o dată cu imagini desenate. Dar este abia credibil că aceste o mie ori o mie de semne şi imagini mici au putut fi desenate acolo în acest timp scurt de către cele două creioane vii pe o asemenea tablă triunghiulară! Formele mai sunt, ce-i drept, foarte mici, deşi vedem o asemenea suprafaţă în cea mai mare înălţime a unui om; dar aceste imagini şi desene mici se află aici atât de curat, că nu-ţi mai poţi închipui deja nimic mai curat şi mai desăvârşit.
09] Dar de ce nu sunt pe tăbliţe nici un fel de imagini de desoperit, adică pe tăbliţele de pe creierul mic care sunt cu totul asemănătoare cu cele de pe creierul mare? Eu nu descopăr pe acestea nimic

decât linii pure, puncte şi alte lucrări desenate în formă de cârlig, din care nu pot să trag nici o concluzie. Ce să însemne aceasta?”
10] Spun Eu:" Acestea sunt semne ale sunetelor şi semne ale cuvântului; dar ele nu se află aici totuşi se sine stătătoare, ci se află mereu într-o legătură polarică cu o suprafaţă a unei tăbliţe a creierului mare şi sunetul sau noţiunea, care este aplicată pe tăbliţele creierului mic prin intermediul liniilor, punctelor şi a altor semne în formă de cârlig, este desenată în aceeaşi clipă de asemenea de obicei pe suprafaţa piramidei creierului mare aflându-se cel mai jos, ca o imagine mică corespunzătoare şi îi este astfel înfăţişată sufletului spre recunoaşterea mai uşoară.
11] Pentru a realiza aceasta, o sumedenie de fire nervoase trebuie trasate de la fiecare piramidă mică craniană a creierului mic spre piramida mică corespunzătoare a creierului mare, căci altfel, n-ar putea nimeni să-şi facă o închipuire clară despre o noţiune auzită, despre o împrejurime sau întâmplare explicată prin cuvinte.
12] Intonaţii nearticulate şi muzica, nu sunt transmise, de unde provine şi faptul că nici un om nu-şi poate închipui dintr-un ton sau dintr-o armonie sau o melodie o oarecare imagine sau un oarecare lucru; pentru că, aşa cum am spus, asemenea intonaţii nu sunt iarăşi desenate pe tăbliţele creierului mare, ci rămân lipite doar pe suprafaţa corespunzătoare de piramidă a creierului mic, ca linii, puncte şi cârlige.
13] Dar de la suprafeţele piramidei creierului mic însemnate cu intonaţii purea se trasează în schimb nervi prin măduva spinării la nervii adânciturii stomacului (ganglii) şi de acolo la inimă, din care motiv muzica, dacă este ea cu totul curată, acţionează de asemenea în cea mai mare parte asupra cugetului, îl cuprinde şi nu-l face arareori gingaş şi sensibil.
14] Dar reieşind şi urcându-se din cuget, pot intonaţile să fie totuşi întipărite prin lumina dragostei ca fiind steluţele prin două obeliscuri mici pe tăbliţele creierului şi nu-i sunt atunci arareori sufletului advăraţi îndrumători de cale în hala mare de viaţă a duhului şi din acest motiv, o muzică adevărată şi cu totul curată poate să-i fie sufletului de un mare ajutor spre unirea cu duhul lui. De aceea, învăţaţi şi predaţi şi altora şi muzica curată, cum s-a îndeletnicit odinioară David cu aceasta!
15] Că o muzică extrem de curată este în stare de aşa ceva, puteţi deduce din faptul că puteţi să puneţi într-un loc duşmani şi prieteni şi puteţi atunci să rânduiţi ca muzica să fie jucată în mijlocul lor şi veţi vedea în locul duşmanilor, o sumedenie de prieteni bine dispuşi. Dar acest efect se înmtâmplă numai printr-o muzică extrem de curată; o muzică necurată şi destrăbălată înfăptuieşte tocmai contrariul.
16] Ai văzut acum cum şi intonaţiile sunt reprezentate pe o cale de ocolire totuşi şi ca ceva perceptibil pentru suflet, chiar dacă – nu ca imagini clare, dar totuşi ca forme mai înalte duhovniceşti în înfăţişarea a tot felul de semne, cum se regăsesc asemănătoare şi pe monumentele vechi ale Egiptului. Eu sunt de părere că cele ţie până acum arătate îţi vor fi aşa destul de limpezi şi aşa nu mai adaug aici nimic altceva, decât faptul că toate acestea apar numai într-un creier bine ordonat şi nestricat în educarea bună de mai înainte din cuget, unde tăbliţele creierului sunt însemnate mai întâi cu lumina cu tot felul de forme sufleteşti şi duhovniceşti.”

Ev. 04. Capitolul 234

01] (Domnul:) “Dar deoarece am cercetat şi am examinat această muncă foarte importantă de dinainte, de aceea trebuie noi, pentru a înţelege această treabă pe deplin, să mai îndreptăm de asemenea foarte pe scurt privirile noastre şi pe acel lucru, cum sufletul rânduieşte să fie întipărite şi imaginile din lumea materială pe aceleaşi tăbliţe ale creierului.
02] Priviţi acum încoace, să fie întipărite acum şi imagini, venind de la ochi, pe tăbliţele creierului! – Eu vreau aceasta şi aşa să se întâmple!
03] Cercetaţi acum îndeosebi obeliscele sau creioanele de scris aranjate în faţa a două suprafeţe, cum au devenit ele dintr-o dată pe deplin întunecate! Se are înfăţişarea de parcă ar fi fost ele umplute cu o culoare foarte întunecoasă şi priviţi, deja suntem noi toţi desenaţi, care ne-am adunat aici pentru a vorbi, pe tăbliţele creierului de la linie la linie, pe lângă pomii şi pe lângă toate cele ce ne vin aici la vedere! Dar nu numai într-o singură parte şi morţi, ci pe toate părţile şi ca şi vii!
04] Fiecare mişcare pe care o facem este aici redată ca de o mie ori o mie de ori, şi totuşi rămâne o poziţie sau şi o mie de poziţii anterioare însemnate în încăperile interioare ale piramidei , vizibil necontenit ochilor sufletului, pentru că este iluminată mereu de lumina sufletesc-duhovnicească; şi acest lucru a înfăptuit ceea ce se numeşte pe de-o parte <ţinere de minte> şi pe de-altă parte <memorie>, pentru că această stare este întipărită în interiorul piramidei craniene. Dar acest fapt se multiplică pe calea reflexiei extrem de numeroase, astfel încât eşti în stare să duci atunci de nenumărate ori unul şi acelaşi obiect.
05] Aşa poartă fiecare om, mai ales într-un suflet şi cu mult mai mult în duhul lui, întreaga creaţie de la cea mai mică până la cea mai mare a părţilor ei în sine, pentru că a fost făcut din aceasta.
06] Dacă cercetează el acum stelele sau soarele sau luna, atunci toate acestea sunt întipărite din nou în organele sale craniene în felul vouă acum arătat şi sufletul le cercetează şi are o buneplăcere adevărată cu ele şi cele văzute sunt săpate prin plăcerea adevărată a sufletului de îndată în interiorul şi în partea cea mai interioară a piramidei craniene, fireşte într-o riglă foarte mică de măsurat, multiplu pe calea reflexiei interioare şi poate fi oricând găsit şi mai desăvârşit cercetat de către suflet.

07] Toate acele desene din sfera lumii exterioare apar, ce-i drept, pentru sine numai ca imagini întunecate; dar imaginile de lumină aflându-se în spatele lordintr-o sferă mai bună de viaţă iluminează imaginile naturale şi acestea sunt de aceea ele înşişi iluminate îndeajuns în toate părţile ei, astfel încât pot ele să pătrundă sufletul foarte bine cu privirea în alcătuirea lui interioară şi pot să-l cerceteze şi să-l înţeleagă.
08] În plus, se află mai ales creierul mare într-o legătură continuă cu nervii de miros şi de gust, aşa ca şi creierul mic cu nervii de simţ general. Aceştia lasă pe tăbliţele craniene menite în special pentru acest fapt anumite semne distinctive , din care sufletul recunoaşte de îndată şi cu totul uşor, cum miroase, de exemplu, una sau cealaltă floare sau mireasmă, sau cum este la gust aceasta sau acea mâncare, rod sau aceasta sau acea băutură şi ce miros are ea; pentru că aranjamentul este astfel alcătuit că fiecare tăbliţă de miros şi de gust se află într-o legătură foarte severă cu una sau cealaltă tăbliţă prin nervi foarte sensibili la iritare.
09] De îndată ce un miros cunoscut pune nervii de miros ai cuiva în mişcare, se şi reprezintă acest fapt imediat pe o tablă de miros sau de gust corespunzătoare şi începând de la aceea se irită de îndată tabla de lucru corespunzătoare şi sufletul află prin acest fapt repede şi uşor, cu ce are de-a face în forma acelui miros sau gust. Tot aşa se reprezintă sufletului acel lucru şi din partea simţului general prin creierul mic, prin care lucru a fost simţul cumva iritat , în forma şi alcătuirea lui. Dar toate acestea se întâmplă bine de recunoscut numai la un creier, cum am arătat acum, extrem de pus în ordine; la un alt creier dezordonat vom găsi pe ici pe colo abia asemănări îndepărtate cu acest creier pus în ordine, cum ne vom convinge de îndată de acest lucru în mod practic şi înfăptuitor.
10] Voi aţi observat acest al doilea creier în alcătuirea tăbliţelor lui şi în neregularitatea ale încăperilor principale şi secundare, deja ca un amalgam de tot felul de figuri stereometrice, printre care şi şaibe, bile, sferoide şi alţi bulgări de felul mălaiului. Obeliscele din faţa suprafeţelor nu sunt cel mai adesea vizibile ca fiind acolo; şi unde mai sunt ele vizibile, acolo sunt ele cu totul desfigurate şi arareori de aceeaşi mărime şi putere!
11] Cum poate un asemenea creier să-i fie folositor sufletului? Acest creier, cum se reprezintă acum, a venit din motivele arătate deja astfel desfigurat din pântecele mamei. Dar vom vedea imediat, ce parcurs va lua educarea obiţnuită lumească şi la ce fel de sfârşit şi scop va ajunge el. Fiţi acum voi toţi bine atenţi la ceea ce urmează!”

Ev. 04. Capitolul 235

01] Întreabă Cireniu puţin stupefiat: “Doamne, acest creier adus încoace numai de către Tine într-un fel atotputernic şi miraculos a fost deja de asemenea distrus în pântecele mamei prin fecundările de după cea iniţială şi pline de lascivitate senzuală?”
02] Spun Eu: “Dar prietene, ce întrebare din partea ta! N-am spus mai devreme, că toate acestea sunt numai astfel înfăţişate, cum apar în realitate? Cui i-ar putea vreodată plăcea că acest creier de aici înfăţişat artificial numai din pricina învăţăturii să fi fost vreodată în serios stricat într-un pântec de mamă?! El arată numai exact aşa şi de aceea am spus: Creierul a venit deja astfel desfigurat, cum se arată el, din pântecele mamei! Aceasta este numai o dicţiune ceva mai concretă din cauza înţelegerii mai uşoare şi de aceea pentru sine numai o realitate reprodusă , dar nu una geniativă (de moştenire), adevărată! – Eşti acum lămurit?”
03] Spune Cireniu: “Doamne, iartă-mi marea mea prostie; pentru că acum am admis-o deja!”
04] Spun Eu:" Am ştiut într-adevăr că vei admite acest fapt; dar spre întrebarea ta acum extrem de prostească te îndemnase aşa un imbold lumesc reminisciat (de aducere aminte) în creierul tău şi poţi vedea din acestea, ce înţelepciune îi oferă sau îi poate oferi toată înţelepciunea aşa numită lumească unui suflet care gâfâie după adevăr!
05] Toate întrebările înţelepciunii lumeşti sunt de fapt deja peste măsură de prosteşti; dar cum va arăta atunci de-abia situaţia cu răspunsurile, pe care alţi înţelepţi lumeşti le dau înţelpţilor lumeşti care întreabă? Dacă lumina lor este deja noapte şi întuneric, cât de întunecată şi neluminoasă va fi atunci abia adevărata lor noapte şi întunecime!
06] De aceea, păziţi-vă de toată înţelepciunea lumii; pentru că Eu vă spun că ea este cu mult mai întunecată şi rea decât ceea ce numeşte înţelepciunea lumească bine văzută ca fiind o prostie! Pentru că unui prost lumesc îi este uşor de ajutat, în timp ce unui înţelept lumesc aşa pe deplin din rădăcină nu-i mai este absolut deloc de ajutat sau numai extrem de greu.Voi întrebaţi într-un fel de glumă, dacă înţelepciunii lumeşti propriu zise nu i-ar mai fi absolut deloc de ajutat? Acest fapt se află totuşi acum limpede la lumina zilei cu acest al doilea creier stricat!
07] Priviţi la acel creier pus în dreapta şi cu totul nestricat! Ce stare limpede în alcătuirile lui! Totul lumină şi lumină şi toate formele, atât în privinţa alcătuirii exterioare, cât şi în cea a alcătuirii lui interior organică, sunt aici de văzut curat dezvoltat în cea mai mare claritate! Ce noţiuni şi închipuiri clare trebuie să abie un asemenea suflet despre toate lucrurile şi relaţiile! Cât de înţelept şi în orice privinţă de puternic în viaţă este un asemenea om! Cine din numărul celor mulţi copii lumeşti se poate măsura cu el?! De toate cele ce este în stare un suflet rânduit ca în străvechi timpuri, aţi avut ocazia să observaţi mai devreme în privinţa acelor negri!
08] Dar acum avem un creier stricat în faţa noastră şi vom vedea, cum acesta este mai rău stricat printr-o educare ulterioară, extrem de rea şi pe dos şi veţi putea deduce din acest fapt mai mult decât limpede, cât de pe deplin lipsită de rod şi de înţelepciune se va înfăţişa o asemenea înţelepciune lumească faţă de înţelepciunea adevărată, ceresc ordonată! Priviţi acum la acest haos adevărat de creier! Niciunde o legătura în ordine; pe ici pe colo numai o piramidă mică craniană

desfigurată! Toată treaba arăta mai degrabă asemeni unei gropi de gunoi decât asemeni unui oarecare creier!
09] O asemenea înfăţişare primeşte creierul deja în pântecele mamei! Ce să se facă dintr-un om în viitor, ce progresele va face el în adevărata şcoală a vieţii cu un asemenea creier?! Da, dacă l-am mai lăsa în această stare şi dacă s-ar începe cu o educarea temenică a cugetului, în decursul a zece ani! Dar unde rămâne educarea cugetului?! De ea nu se mai poartă grijă deloc, în păturile sociale mai înalte, deja nici pe departe! Dar pătura socială mai joasă nu ştie oricum nimic mai mult şi mai bun, nici despre o educare a sufletului, nici despre vreuna a vieţii, decât animalele dragi ale pădurii şi capacităţile lor se aseamănă cu desăvârşire cu acei locuitori străvechi ai pădurilor, care se hrănesc şi tăiesc din furtul şi sângele a altor animale blânde."

Ev. 04. Capitolul 236

01] (Domnul:) "Dar atât de răi cât sunt asemenea oameni în mod necesar, aşa se poate totuşi face mai degrabă un om desăvârşit din ei decât dintr-un veritabil înţelept lumesc. Înţelepţii lumii au, ce-i drept, într-o anumită privinţă ţinită către un punct, cel mai adesea către unul egoist – o minte destul de aprigă şi acest fapt pe motivul acela, pentru că tăbiţele piramidale ale creierului se menţin cel puţin în mijlocul creierului la fiecare om în mod parţial şi aliniat şi asta produce faptul că mulţi înţelepţi lumeşti aduc la iveală uneori ceva deosebit într-o sfătuire reciprocă, dar numai pentru un scop curat lumesc; dar tot ce este mai interior, mai adânc şi mai duhovnicesc le rămâne totuşi un fapt străin de cauză. Pentru că între avanatajele lumii şi acelea care durează veşnic ale duhovniciei rămâne o prăpastie de netrecut, peste care veşnic niciodată nici măcar mintea cea mai ageră lumească nu va găsi vreodată un pod.
02] Şi vedeţi, toate acestea îşi au temelia în stricăciunea temeinică a construcţiei creierului omenesc deja în pântecele mamei şi după aceea, în educarea aproape mai rea a inimii şi a cugetului; pentru că, dacă ar urma cel puţin după naştere o educare potrivită a inimii şi a cugetului, atunci creierul stricat în pântecele mamei ar fi iarăşi adus la normalitate în cea mai mare parte prin acest procedeu şi oamenii ar putea ajunge în vitor la o aşa mare iluminare şi putere de viaţă şi printr-o smerenie potrivită de mai departe şi printr-o adevărată bunătate de inimă cele pierdute, fireşte după ani de zile, s-ar lăsa iarăşi pe deplin găsite sau înclocuite.
03] Pentru că cine seamănă aici într-un sol pământesc bun, la acela nu poate lipsi recolta; dar dacă în solul pământesc oricum foarte sărăcăcios şi rău nu se împrăştie nici un îngrăşământ şi mai puţin vreodată o sămânţă a adevărului deplin de viaţă, cum şi de unde să fie aici de aşteptat un rod sau chiar o recoltă bogată în viaţă?
04] Da, oamenii lumeşti se pricep bine, să răscolească solul material al pământului asemeni porcilor şi şoarecilor de câmp şi să-l cultiveze cu tot felul de fructe. Ei fac recolte însemnate, îşi umple jitniţele şi cămările de cereale până sus şi devin după aceea plini de înfumurare şi mândrie şi de aceea cu atât mai duri şi nesimţiţi împotriva omenirii sărace, căreia lăcomia de avuţie a bogaţilor lumeşti şi de aceea fiind puternici, n-a lăsat să-i revină nici o palmă de pământ spre proprietatea cu care se poate hrăni singură.
05] Deci la acest fapt se pricep oamenii lumeşti înt-un mod cu totul excelent; dar solul pământesc al duhului, al vieţii veşnice, îl lasă ei necontenit în paragină şi se îngrijesc puţin de el. Dacă pe acesta se dezvoltă abundent spini şi mărăcini, acest lucru îi interesează puţin sau deloc şi de aceea este de înţeles, cum şi de ce oamenii acestui pământ devin tot mai răi şi mai mizeri în loc să devină buni. Dacă îşi pot ei numai construi palate măreţe, dacă stau întinşi pe paturi moi şi dacă au a-şi îndopa stomacul lor cu cele mai bune mâncăruri şi să-şi îmbrace pielea lor cu haine moi, regeşti, le este atunci îndeajuns şi sunt mulţumiţi; pentru că ei au ceea ce le poate cere numai întotdeauna viaţa lor egoistă trupească prin timpul scurt al vieţii lor pământeşti.
06] Dar dacă vine atunci mesagerul tare şchiopătând, boala rea şi ei următoare, moartea, atunci trece sufletul lor disproporţionat dintr-o frică dincolo într-una tot mai mare, în sfârşit în disperarea deplină, în neputinţă şi în sfârşit chiar în moarte şi moştenitori cu zâmbetul pe buze îşi împart atunci comorile şi belşugurile mari lăsate în urmă de către nebunii lumeşti decedaţi. Şi ce are acela atunci în lumea de dincolo? Nimic decât în orice privinţă cea mai mare săsărcie, cea mai mare împresurare şi cea mai mare nenorocire, denedescris pentru această lume şi nu cumva numai aşa pentru un timp scurt, ci şi pentru noţiunile voastre nişte timpuri neimaginabil de lungi, pe care le puteţi numi cu totul sigur cu noţiunea <veşnic>, dar ceea ce este şi foarte natural; pentru că de unde să-şi ia mijloacele un suflet, care nu s-a îngrijit şi n-a lucrat niciodată pentru altceva decât numai pentru trupul lui, pentru a se desăvârşi într-o lume, care nu poate şi nu are voie să dăinuiască în nimic altceva decât numai în ceea ce un suflet are în sine şi din ceea ce transformă el într-o lume de mântuire care îl înconjoară, prin eterul lui duhovnicesc al luminii exterioare.
07] Într-o asemenea lume, ar trebui să înceapă iconomia lor nouă, extrem de activă în iubire în împărăţia lor extrem de proprie a duhurilor. Dar cum să fie posibil acest lucru, dacă cugetul lor, respectiv inima lor, este înverşunată şi tare la cerbice, se scufundă tot mai adânc într-o furie de comptimire de sine, naşte mânie şi răzbunare, şi dacă în el duhul lui este ca pe deplin mort, surd şi orb şi dacă nu mai poate niciodată să cerceteze tăbliţele craniene ale sufletului şi să le ia într-o vedere mai aprofundată?
08] Şi dacă un asemenea duh ceresc s-ar şi îndrepta, dacă ar fi posibil, în sufletul total desfigurat, pentru a cerceta şi a simţi toate lucrurile care există în creierul sufletului, pentru a-l ajuta să creeze din acestea o împărăţie nouă de locuit şi de înfăptuit, totuşi n-ar găsi nimic în creierul sufletului, din care lucruri el însuşi să fie în stare să îndeplinească acest fapt, ajutându-şi sufletul: Pentru că

dintre toate acele părţi materiale ce le preluase sufletul în această lume în creierul lui trupesc total stricat, ar fi fost imposibil să poată ajunge ceva în creierul lui duhovnicesc propriu, fiindcă i-a lipsit pe deplin pentru o asemenea transmitere elementul principal al vieţii, lumina din flacăra dragostei de viaţă către Dumnezeu şi din aceasta către aproapele!”

Ev. 04. Capitolul 237

01] (Domnul:) “Sau puneţi o oglindă cât se poate de luminoasă într-o pivniţă total întunecată şi încercaţi dacă într-adevăr obiectele aflându-se în pivniţă se vor oglindi în aceasta? Voi, ca fiind pe deplin familiarizaţi cu pivniţa voastră, veţi simţi cu simţul vostru de pipăire obiectele aflându-se în ea după felul lor şi le veţi recunoaşte la nevoie şi fără o lumină; dar o oglindă veţi pune pe degeabă în pivniţa voastră întunecată, pentru că aceasta nu va furniza fără lumină niciodată o oglindire fină pentru ochiul vostru a obiectelor din pivniţă.
02] Aşa este cazul şi la un om cu un creier lumesc educat, stricat şi întunecat. De la acesta nu trece dincolo nici o rază de lumină purtând în sine formele corespunzătoare duhovniceşti din pivniţa întunecoasă materială în creierul sufletesc, astfel deja duhovnicesc şi tăbliţele de creier ale sufletului pe deplin ciuntite rămân în ele înşişi întunecate şi goale; dacă ar şi pătrunde atunci lumina duhului pe tăbliţe, acest lucru i-ar folosi duhului şi sufletului tot atât de mult, ca şi dacă cineva ar pune aici o lumină într-o încăpere goală cu desăvârşire şi numai zugrăvită cu var.
03] Ce va vedea el acolo înăuntru? Nimic altceva decât pereţii goi! Ce cercetări va întreprinde el într-adevăr înăuntru? Desigur nici o alta decât acelea ale plictiselii pline de disperare! Şi cuprinzându-şi simţul, îşi va striga lui însuşi: <Afară cu tine şi cu lumina ta din această încăpere goală; pentru că aici nu este nimic! Într-acolo cu lumina, unde mai este ceva de iluminat! Cu lumina să se înfăptuiască ceva, de ce să se lumineze cu ea cei patru pereţi goi, care, plini de lumină precum şi lipsiţi de aceasta, se află aici goi?!>
04] Când lumina ochiului din duh observă tăbliţe de creier în suflet şi dacă sunt ele goale, atunci nu mai pătrunde nici o lumină a unui ochi duhovnicesc înăuntru şi starea rămâne întunecată acolo înăuntru, de îndată deja aşa de bine ca aproape pe veci! Dar dacă situaţia se comportă astfel şi nu altfel de netăgăduit, de unde să ia atunci un suflet în lumea de dincolo materialul de construcţie pentru zidirea a unei lumi pentru el posibilă de a fi locuită? Cum va începe el această lucrare? Voi sunteţi de părere că şi Eu îi voi putea ajuta unui asemenea suflet sărac? O, da, dar veşnic niciodată printr-un fel de milostivire slab, omenesc, prea timpuriu, ci numai după ordinea Mea veşnic de neschimbat, dar care are în mod cunoscut nişte mâini peste măsură de lungi, îngăduitoare şi pline de cea mai mare răbdare!
05] Abia în consecinţa strâmtorării care a ajuns la cel mai mare punct culminant, în care sufletul va trece dincolo într-un fel de luminozitate ardentă prin presiunea puternică a toată disperarea, vor urca în sus scânteiuţe ardente în creierul său din cea mai mare frică a inimii lui, deci din cugetul lui cel mai împresurat, ca dintr-un cuptor de foc care mistuie şi din acesta se vor întipări pe tăbliţele creierului imagini de amurg a mizeriei lui, a suferinţei lui, a infernului lui, a durerilor lui, a sărăciei lui, a neputinţei lui şi a abandonării lui; de-abia atunci va ajunge el însuşi iarăşi la nişte idei extrem de sărăcioase şi va fi în stare după timpuri multe, să înceapă să-şi rânduiască din sine o lume de locuit extrem de sărăcăcioasă din asemenea imagini foarte jalnice!
06] Dar pentru o asemenea posesie nu-l va invidia cu siguranţă nimeni şi va trece iarăşi foarte mult timp, până un asemenea suflet va înfăptui din sine o îmbunătăţire a stării lumii lui de locuit. Pentru acest fapt vor fi necesare din nou o grămadă de mijloace de violenţă spre înviorarea activă a cugetului său! De-abia din cele foarte multe stări de împresurare va ajunge un asemenea suflet în el la o copie despre sine a cel puţin o sumedenie de noţiuni arătând extrem de triste şi va începe din acestea să-şi pună astfel căi în ordine pe proprietatea lui, din care n-ar mai putea ajunge atât de uşor în împresurarea şi disperarea cea mai mare!
07] Aşadar, acest lucru s-ar putea numi atunci deja pe drept cuvânt un capital şi o recoltă proprie; dar ce limitare se mai află în ea, ce sărăcie şi ce neputinţă!
08] Dacă cineva ar abandona copii imaturi într-o pădure deasă, atunci ar fi posibilitatea ca unul sau altul să supravieţuiască în pădure. Să presupunem că ar supravieţui un bărbăţel şi o femeiuşcă, pentru că au fost abandonaţi tocmai sub un pom cu smochine a cărui roade, căzându-le lor în poală, i-a hrănit la început până la o anumită vârstă, în care ei, fiind pe deplin sălbăticiţi, ar începe să-şi caute atunci şi o altfel de hrană! Ei ar creşte acum, ar ajunge la o vârstă matură, ar zămisli copii şi din ei ar deveni un popor după câteva secole; dar numai că acesta ar rămâne fără educaţie şi fără revelaţie de sus!
09] Du-te la un asemenea popor şi interesează-te de educaţia lui şi te vei convinge, că vei întâlni animale în loc de oameni, care sunt cu mult mai sălbatici şi sfâşietori decât toţi tigrii, hienele, lupii şi urşii! Nu vei găsi printre ei nici un fel de limbă, ci numai o imitare a tot felul de sunete din natură, cu care îşi vor comunica numai lăcomia lor şi voinţa lor cea mai necioplită. Ei vor mânca în formă crudă oamenii străini, animalele şi roadele – şi la o foame mare şi pe ei înşişi. Ocupaţia lor va consta dintr-o vânătoare continuă după hrană.
10] De-abia după două secole iarăşi, când ei vor fi trecut dincolo de pădurile lor tropicale mari cât o ţară şi când vor fi aflat un oarecare popor educat, de către care au fost ei alungaţi înapoi şi după ce câţiva dintre ei au fost prinşi şi daţi în seama unei educaţii şi spune, după asemenea atacuri mai des repetate şi după revenirea semenilor îndeşteptăţiţi şi a unora, ce-i drept, foşti prizonieri, dar acum înzestraţi cu o multă educaţie, va ajunge tribul întreg, cu timpul, la o oarecare educaţie, dar

care va fi fireşte depărtată ca de la cer la pământ faţă de o educaţie curat duhovnicească şi omenească!
11] Dar cât de mult va mai avea un asemenea popor după aceea de lucru, până ce va fi ajuns numai cel puţin la cultura voastră exterioară, lumească şi cât de mult până la calea naturală duhovnicească a voastră de acum, asta înseamnă, pe calea naturală lăsată doar în voia proprie!”

Ev. 04. Capitolul 238

01] (Iisus:) “Fireşte că prin revelaţii de sus ar putea să înainteze mai repede educarea unui asemenea popor natural! Dar o revelaţie i se poate da aici mai uşor unui popor de pe această lume decât unui suflet în lumea de dincolo, dar care, în mod mai înainte descris, n-a adus în lumea de dincolo nici măcar o scânteiuţă a ceea ce s-ar asemăna numai de departe cu o ordine Dumnezeiască.
02] Dacă un asemenea suflet, aşa pe deplin materializat a ajuns print-un număr infinit de tot felul de stări disperate şi împresurări inumane în sfârşit în lumea de dincolo până la acel punct, că a dobândit anumite noţiuni şi idei şi din sensibilitatea mai mare a cugetului lui ajunge o lumină ştearsă în creierul său substanţial, din care îşi formează, în consecinţa închipuirii şi voinţei lui foarte sărăcăcioase o lume himeră (înşelătoare) de trăit la nevoie, care fireşte că nu poate avea nici pe departe o durabilitate persistentă, pentru că starea mai este în aceasta prea departe de adevărul câtuşi de puţin dezvoltat şi de ordinea Dumnezeiască, astfel este de-abia atunci posibil s-o viziteze cercetaşi, care par cu totul asemănător ei şi s-o înzestreze şi s-o îmbogăţească cu totul uşor şi atât de neobservat pe cât este posibil cu mai multe noţiuni mai bune.
03] Şi în acest caz, sunt adesea încă o sută de ani pământeşti o durată de timp prea mică, pentru a aduce sufletul pe această lume aşa pe deplin stricat la o ordine a cerului cu totul nevoiaşă.
04] Dar a-i învrednici mai sus decât până la primul cer pur şi cel mai de jos de înţelepciune, este şi rămâne aproape imposibil; pentru că creierul lui nu mai pierde niciodată primele carcateristici dintre cele mai triste, din care se mai dezvoltă de la timp la timp mereu încă un fel de drept şi de înţelepciune de răzbunare, ceea ce lasă în urmă de asemenea iarăşi o imagine în creierul acum tot mai mult iluminat şi îndreaptă cugetul sufletului în acea direcţie, că admite că i-ar merge, ce-i drept, cu totul bine, dar această bunăstare nu este nici pe departe o recompensă pentru toate cele ce le-a îndurat până atunci.
05] Sufletul se aseamănă cu un soldat roman bătrân, care, din pricina vârstei lui şi ale celor multe răni şi cicatrice ale sale, a primit de la împărat o gospodărie ţărănească cadou, din care poate să-şi procure o subzistenţă cu totul bună prin hărnicia mâinilor lui. Dar soldatul bătrân nu este totuşi de acord, când priveşte la cicatricele rănilor lui şi spune: <Bine este bine, dar mult prea puţin pentru mine, care mi-am pus atât de des viaţa în pericol pentru împărat, popor şi patrie! Vecinii mei n-au luptat niciodată împotriva unui duşman mai puternic şi mai rău, au un trup sănătos şi drept şi pot să-şi cultiveze uşor pământurile lor. Şi eu am într-adevăr slujitori şi slujitoare, care mă ajută să lucrez; dar totuşi trebuie şi eu să pun mâna la lucru, dacă vreau să am ceva cu adevărat. Eu fireşte că nu trebuie să-i dau împăratului nici un fel de dobânzi şi zeciuieli, atâta timp cât trăiesc şi nici copiii până în a cincea generaţie, mai ales dacă aşa un fiu de-al meu va purta o armură de războinic pentru împărat şi stat. Dar ar mai fi prea de tot pentru unul ca mine să fiu nevoit să plătesc acum impozite şi împăratului! Dar totuşi şi fără impozite, este această răsplată foarte respectabilă mult prea mică pentru mine!>
06] Şi aşa în felul acesta sunt necontenit îmbufnate şi sufletele ale cerului cel mai de jos, mai ales dacă îşi amintesc că au îndurat multe şi trebuie acum ele înşişi să lucreze ca fiind mântuite şi acest lucru încă cu multă hărnicie în plus, pentru a-şi procura subzistenţa necesară, tot aşa ca odinioară ca oameni pe pământ, numai cu diferenţa de părere de rău, că nu-şi pot dobândi acolo nici un belşug peste măsură de mare; pentru că acest lucru nu există dincolo, fiindcă căpeteniile uniunilor ştiu să preîntâmpine şi să evite aşa ceva în modul cel mai grijuliu. Şi aşa nu sunt sufletele acestea niciodată aşa pe deplin fericite, pentru că le trece întotdeauna ceva printre degete după felul caracterului lor.
07] Da, le trece fireşte aşa destul de mult printre degete; dar ceea ce pierd este pentru cei mai mulţi dintre ei aşa de bine ca pe deplin şi pe veci de neajuns, fiindcă pentru acest fapt elementele de bază nu sunt absolut deloc existente. Ei se aseamănă şi cu oamenii, care ar dori să zboare de-a valma cu chiar foarte mult drag asemeni păsărilor în aer şi sunt de aceea adesea foarte trişti, pentru că lor, ca oameni, le lipsesc asemenea capacităţi extraordinare, de care se pot bucura atât de multe animale nerezonabile într-o măsură extrem de desăvârşită.
08] Dar la ce le folosesc oamenilor asemenea întristări? Lor le lipsesc elementele de bază pentru capacitatea de a zbura şi aşa în ciuda a toată întristarea şi în ciuda a toată îmbufneala, nu pot ei totuşi dobândi, ceea ce posedă păsările, anume zburatul minunat şi liber.
09] Acum ţi-am arătat ţie, tu Cireniu al Meu, şi vouă tuturor aşa cu totul limpede, la ce fel de reuşite trebuie să ajungă un suflet în lumea de dincolo prin secularizarea lui din această lume, pentru că lui, în afară de ordinea Mea care cuprinde oricum totul, nu-i este absolut deloc de ajutat, - afară că ar trebui să i se anuleze pe deplin existenţa lui şi să i se pună una străină în loc, dar cu care fapt, desigur nici sufletului nu i-ar fi slujit!
10] Fiecare suflet trebuie să se formeze ori uşor aici sau în lumea de dincolo cu greu o dată pe sine însuşi, pentru care fapt îi sunt mijloacele înnăscute. Dacă pierde el aici această ocazie, pentru că s-a lăsat prea tare legat de către lume şi de către comorile ei ademenitoare, atunci va trebui el s-o facă în lumea de dincolo. În ce fel şi mod, acest lucru v-am arătat tocmai acum foarte limpede şi

am răspuns în măsură îndeajunsă la întrebările inimii voastre. Dacă nu faceţi acum nici un fel de mine prea prietenoase la acest fapt, atunci nu vă pot ajuta totuşi şi Îmi este imposibil să îndeplinesc această treabă altcumva, decât cum a fost ea făcută şi rânduită; pentru că trei ori trei nu pot fi şi da niciodată şapte, ci mereu numai nouă! Pomul de măr trebuie să poarte în veci mere ca rod şi smochinul veşnic smochine!”

Ev. 04. Capitolul 239

01] (Domnul:) “Dar pentru a înţelege toate acestea mai luminos şi mai evident, vrem să urmărim spre acest scop creierul aici din stânga Mea cu cea mai mare atenţie în perioadele lui următoare de dezvoltare!

02] El mai este până acum cu totul neschimbat vizibil în aşa fel, cum se naşte acesta în lume, deja stricat în pântecele mamei. Dar vom vedea acum de îndată, ce fel de caracteristică şi ce fel de culoare va adopta acesta, când copilul primeşte aproximativ după o vârstă de cinci ani primele caracteristici a unei educări greşite, în care se începe a-i supăra mintea şi a i-o zăpăci atât de mult pe cât este posibil, cu tot felul de învăţări pe de rost.

03] Priviţi acum, Eu vreau ca primele noţiuni ale lumii să-i fie acum întipărite creierului! Priviţi acum numai destul de exact încoace şi veţi observa uşor, cum obeliscurile din faţa uneia sau celeilalte piramide mici a creierului apărând resfirat, încep foarte necioplit şi cu o mişcare foarte leneşă, să mâzgălească pe o tablă a creierului cu o substanţă cu totul întunecate o imagine foarte slabă despre un lucru!

04] Prima structură este abia de considerat ca fiind altceva decât o mâzgăleală pură, cu totul fără sens, din care cauză sufletul unui asemenea copil nu poate la început nici pe departe să se descurce în noţiunea lucrului spus copilului. De o sută de ori poate acesta să-i fie spus şi arătat copilului în faţă, până ce-şi poate face de la acesta într-adevăr în sfârşit o dată o idee reţinută, dar întotdeauna numai una extrem de întunecată.

05] Motivul acestui fapt se află, în primul rând, în imaturitatea celor câtorva tăbliţe piramidale ale creierului, fiind încă cu totul în ordine luate în parte. Creioanele de scris (obeliscurile) amplasate în faţa lor, ele înşişi fiind încă cu totul slabe şi neexersate, sunt obligate printr-o violenţă exterioară, să deseneze fără exersarea necesară, reieşită din cuget şi fără posesia substanţei potrivite şi acest lucru pe tăbliţele necioplite, nici pe departe bine preparate pentru a se desena pe ele. De aceea se tot scurge imaginea din nou şi nu arareori trebuie desenată din nou pentru a o suta oară de către obeliscurile straşnic pedepsite, până ce rămâne o dată o imagine întipărită, numai cu totul slab, pe tabla necurată.

06] Şi ce câştig are atunci un suflet de la o asemenea imagine pur în forma umbrelor? El vede acum numai contururile spălăcite exterioare. Despre o pătrundere în treaba însăşi nu este la o asemenea imagine într-adevăr nici pe departe vreo posibilitate! Cine ar putea deduce dintr-o umbră spălăcită a unui om, cum este el alcătuit în interior?! Prin multe obligări şi constrângeri ostenitoare sunt mâzgălite tăbliţele folositoare ale creierului în cea mai mare parte cu o văruială neagră, şi învăţătura lui Dumnezeu este băgată forţat în creier asemeni tablei înmulţirii şi educarea cugetului constă numai din orele de repaus dintre băgările forţate şi materiale în minte.

07] De-abia când omul tânăr şi chinuit, după efectuarea a aşa numitei <profesionale *(aici lipseşte această parte a aliniatului, deja în carte)*

08] Dar oameni, care nu sunt cumva emoţionaţi mai călduros în cugetul lor, chiar şi de această dragoste, rămân nişte pedanţi extrem de egoişti şi stoici, care mai departe nu se ridică nici cu o grosime a unui fir de păr peste tăbliţele lor ale creierului, mâzgălite stereotipic şi nu scormonesc în nimic altceva decât numai în imaginile umbrelor creierului lor, al căror număr nu poate fi unul mare şi ceea ce mai este, este întunecat, negru şi pentru capacitatea de privire a sufletului, curat de neperceput.

09] Sufletul unui asemenea om stoic este de aceea aşa de bine ca orb cu desăvârşire. Precum şi fiecare om, altfel cât se poate de bine văzător, este într-o noapte foarte întunecată tot aşa de bine ca pe deplin orb şi poate să se deplaseze mai departe numai cu o pipăire la nevoie, tot aşa nu poate nici sufletul, aşa al unui egoist adevărat, să vadă cumva, ce este desenat pe tăbliţele lui, ci din cauza unei asemenea educări a creierului aşa pe deplin pe dos, unde numai printr-o mâzgălire adeseori repetată a unei tăbliţe de creier, o imagine rămâne la sfârşit cu totul stereotipic şi plastic întipărită pe aceeaşi, printr-o oarecare mişcare mai vioaie a cugetului, care nu apare, nu se urcă nici o lumină în creier şi să rămână acolo, de aceea sufletul trebuie să se strămute către simţirea întunecată, dar stereotipică a imaginilor tăbliţelor creierului lui.

10] Dar deoarece un asemenea suflet greşit educat îşi crează înţelepciunea lui numai prin pipăirea tablelor creierului menţionate, de aceea va fi cumva totuşi de asemenea de înţeles, de ce un asemenea suflet devine atât de măsurat pedantic şi stereotipic în toată înfăptuirea lui şi nu acceptă nimic ca fiind un ceva, ce nu-l poate pipăi şi cuprinde cu mâinile în felul cel mai necioplit şi materialist. Un asemenea suflet consideră la sfârşit şi ceea ce vede în lumea exterioară cu ochii lui, ca fiind o iluzie optică şi ceea ce aude, ca fiind o minciună; numai ceea ce poate el pipăi către toate părţile cu mâinile, o consideră el ca fiind un adevăr real. Cum arată atunci situaţia cu înţelepciunea şi cu o cultură duhovnicească mai înaltă a unui asemenea suflet, despre acest fapt poate fiecare să-şi facă uşor o imagine, care a înţeles numai întrucâtva acestea arătate şi îndeajuns de explicate acum de către Mine.

11] Cercetaţi acum mai o dată din belşug acest creier de aici, din stânga! El reprezintă acum tocmai cămara întunecată de înţelepciune a unui înţelept lumesc aşa bine stereotipic şi tu, dragă Cireniu, ca fiind înzestrat cu ochi foarte ageri, vorbeşte despre toate ce vezi acum acolo înăuntru!"

Ev. 04. Capitolul 240

01] Spune Cireniu: "Doamne, creierul mare precum şi creierul mic arată de un gri întunecat pe suprafaţa lor; pătrunzând mai adânc, este totul negru şi întunecat în ciuda luminii solare strălucind pe acestea şi punctele strălucitoare de un alb către gri nu reprezintă absolut nimic. Şi aşa sunt eu de fapt deja la sfârşit cu toate ce se pot vedea acolo. Numai o întrebare mai permite-mi totuşi, o, Doamne şi aceasta constă în următoarele: Ce să reprezinte mai departe în acest creier stricat celelalte înfăţişări craniene, care, fiind majoritare, nu au o înfăţişare piramidală?"
02] Spun Eu:" Acestea nu au nici un uz practic; ele sunt o adevărată pustie pentru creier şi produc în suflet doar simţul regretabil a unei neştiinţe şi nerecunoaşteri nemărginite. Şi dacă vrei să-i explici unui asemenea suflet de îndată lucruri şi relaţii mai înalte, dincolo de cele omeneşti, vei primi acuşi rugămintea de a tăcea în această privinţă; pentru că, dacă ar cugeta el mai departe despre aceste lucruri, ar trebui să devină evident un nebun. De aceea, nu este indicat să se vorbească cu asemenea oameni, pentru că lor, aşa cum poţi admite adevăratul motiv al acestui fapt, le este imposibil să poate admite şi înţelege cumva ceva. Ei vor înţelege cu greau lucruri pământeşti, cu totul naturale sau absolut niciodată pe deplin, să nu mai vorbim de cele duhovniceşti şi cereşti.
03] Vezi, un taur are şi el o gură, în aceeaşi o limbă foarte însemnată şi dinţi şi are şi o voce. Urmarea acestui fapt ar trebui să fie, că ar fi de presupus să înveţe de asemenea să vorbească foarte bine; doar că, încearcă tu dacă vei ajunge cu un taur în douăzeci de ani până într-acolo, ca să fie în stare să-ţi rostească numai un cuvânt monosilabic! Şi totuşi îţi spun ţie că ar fi mai degrabă posibil, să faci un taur să vorbească, decât să înveţi un om înzestrat cu un asemenea creier, despre ceva supranatural şi să fie acest lucru pe înţelesul lui! Pentru că, dacă vei începe să vorbeşti cu el despre aşa ceva, ce pătrunde prea tare peste orizontul lui foarte limitat de cunoaştere, se va râde cel mult de tine într-un mod binevoitor şi va începe să te considere un nebun. Şi dacă vei continua astfel, să-l superi cu asemenea lucruri, pentru el prea fabuloase, se va mânia el foarte şi te va arunca extrem de mâniat pe uşă afară!"
04] Spune Cireniu: "Dar cum se va propovădui cuvântul Tău prin urmare către asemenea oameni, dintre care există totuşi un număr nenumărat?"
05] Spun Eu:" Dacă la oamenii la care veţi ajunge, veţi găsi o inimă deschisă pentru aceste învăţături şi dacă vă vor primi în casa lor, atunci rămâneţi şi căutaţi mai presus de toate să înviroaţi cugetul lor înzestrat cu ceva viaţă aşa de mult pe cât este posibil! Dacă veţi face acest lucru, cugetul devenind tot mai activ al asemenea oameni va începe, să răspândească o lumină în creier şi căldura acestei lumini va începe atunci, să pună tăbliţele creierului tot mai mult într-o ordine suportabilă şi asemenea oameni vor deveni acuşi mai receptibili pentru o învăţătură mai îanltă şi se vor urca tot mai sus, treaptă cu treaptă, către lumina tot mai curată.
06] Dar dacă găsiţi un cuget mort pe deplin la aceia la care ajungeţi, atunci mergeţi numai repede mai departe! Pentru că acolo să nu mai aruncaţi mărgăritarele în faţa porcilor! – Înţelegeţi toate acestea acum bine! Cine n-a înţeles pe deplin un lucru ale acestor spuse ale Mele, aşadar, acela să mai întrebe şi lui să i se împărtăşească un răspuns potrivit! Altfel, cele două creiere să fie dispară de aici."
07] Vine bătrânul Marcu la noi şi spune: "Doamne, se apropie de amiază! Să nu încep să mă îngrijesc încă pentru gustarea prânzului?"
08] Spun Eu:" Această grijă este deja foarte lăudabil din partea ta că Mă întrebi; dar mâncarea prânzului pentru suflet şi duh, care vine din gura Mea, are o întâietate inimaginabil mai mare faţă de mâncarea de prânz trupească a ta! De aceea mai vrem să mâncăm mai înainte câteva mâncăruri duhovniceşti şi îţi voi spune atunci deja, când va fi timpul potrivit, să te îngrijeşti pentru o mâncare de prânz trupească! Bine este bine, dar mai bine este şi mai bine!"
09] Cu acestea, se mulţumeşte Marcu pe deplin şi rămâne pe loc cu fiii săi, pentru a vedea şi a auzi, ce se va mai întâmpla aici în continuare.

Ev. 04. Capitolul 241

01] Dar totodată vine şi Oubratouvishar la Mine şi spune: "Doamne, Doamne, n-au ştiut fraţii albi mai dinainte ceea ce le-ai explicat acum aşa de înţelept? La noi, Ţie toată lauda de aceea, ştiu acest lucru chiar şi copiii noştri; pentru că ei toţi pot să se cerceteze cu vederea în interior şi au tot timpul o bucurie mare, dacă ne pot povesti ceva despre grădinile lor frumoase, pe care le cerecetează cu privirea în sine din când în când. Dar ce au făcut aceşti fraţi albi, că au devenit neputincioşi în privinţa unor asemenea cercetări extrem de importante? Dacă sunt lipsiţi de o asemenea capacitatea extrem de importantă, atunci nu sunt ei de fapt oameni pe drept cuvânt, ci maimuţe mari, cum apar ele pe la noi, numai că mai desăvârşiţi în privinţa capacităţii de vorbire!
02] Noi toţi am căscat ochii mari, atunci când la asemenea creiere ai adus la iveală explicaţii, care ne sunt totuşi aproape mai cunoscute decât colibele noastre de acasă. Noi fireşte că nu suntem cunoscători ai întregii alcătuiri organice a trupului nostru, dar creierul nostru îl cunoaştem de la A la Z. La noi mai sunt într-adevăr foarte multe tăbliţe goale, cum le-ai arătat şi le-ai explicat peste măsură de limpede ca fiind pe deplin în ordinea Ta cu ajutorul de acum al creierului nestricat. Dar

să ştiu, aş dori cu adevărat, cum nu pot aceşti oameni să perceapă absolut deloc în ei ceea ce nouă, cei cu pielea lucie, ne este totuşi pentru totdeauna limpede vizibil! Ce au comis ei aşa cu totul de fapt? Cine a pus aici temelia pentru o asemenea stricăciune? Unul ar fi trebuit să fi pus aici o dată o temelie rea; dar cine, de ce şi la ce ocazie?”
03] Spun Eu:" Despre cine este aici vinovatul propriu zis, nu cerceta mai departe! Pentru că multe lucruri se află tăinuite în sfatul lui Dumnezeu, ceea ce oamenilor de pe acest pământ nu le este necesar să ştie pe deplin până la temelia motivului! Dacă omul ştie şi recunoaşte numai, ceea ce a face îi este necesar înainte de toate în ordinea Mea! Dacă face el acele lucruri, pentru care are legile îndrumătoare, date din ceruri, va fi la el totul în cea mai bună ordine; dar toate celelalte le va afla fiecare om cu desăvârşire, care îl iubeşte pe Dumnezeu mai presus de toate şi pe aproapele său ca pe sine însuşi şi care este prin acestea născut din nou în duh.
04] Este acum vorba doar de faptul, dacă toţi aceşti fraţi albi au înţeles bine toate acestea şi că omul, dacă simte un gol în sine, să întrebe ce îi mai este străin şi aceste lucruri străine să-i fie explicate atât de luminos pe cât este posibil. Aceste lucruri sunt acum necesare înainte de toate! Dar despre ceea ce ai întrebat, îi va fi fiecăruia destul de devreme îndeajuns de cunoscut, când va ajunge la naşterea din nou al duhului său.”
05] Oubratouvishar este cu acestea pe deplin mulţumit şi se sfătuieşte după aceea cu ai lui în limba poporului lui.
06] Dar iasă acum o dată şi Matael iarăşi în faţă şi spune: “Doamne, Tu viaţa noastră, Tu iubirea noastră, deoarece ai permis să Ţi se pună întrebări, de aceea Te rog în numele socrului meu, a soţiei mele dragi şi în numele celor patru camarazi ai mei, ca să doreşti să ne aduci o lumină potrivită despre o chestiune întunecată în această treabă! Acest fapt este oarecum o întrebare de drept şi cred că faţă de Tine fiecare om, dacă a ajuns la folosirea raţiunii sale, este îndreptăţit să întrebe cu totul modest. Ba chiar, omul nu este totuşi de la început fapta mâinilor lui, ci a celor ale Tale, ceea ce toate cerurile nu-mi pot pune veşnic niciodată la îndoială!
07] Şi aşa îmi pare, mai ales în conducerea din lumea de dincolo a duhurilor sau, de fapt, a sufletelor de un fel foarte stricat, la toate mijloacele Tale de dragoste şi de atotputernicie, calea ca fiind totuşi puţin prea lungă în timp şi că este prea dură! Este, ce-i drept, adevărat cu ne-ai spus, ne-ai arătat şi ne-ai explicat şi în această privinţă deja foarte multe spre justificarea ordinii Tale Dumnezeieşti, rânduite o dată din veşnicie şi puse în aplicare; dar peste toate acestea mi se mai impune totuşi această întrebare adevărată de drept;
08] Este mărul de vină, dacă o furtună l-a tras de pe pom, sau poate fi devină un pom făcut ţăndări, că trebuia să-i servească ca ţintă unui fulger stricător, sau poate fi devină marea liniştită, dacă este ea obligată de către un orcan stricător să formeze valuri mari cât un munte?! Ce vină are şarpele cu clopoţei că muşcătura lui este letală?! Şi cireşul otrăvitor nu şi-a dat singur otrava! Peste tot un motiv aduce efectul şi nimeni nu poate fi la sfârşit devină că este efectul motivului!
09] De pe un perete stâncos a căzut o bucată mare şi grea devenită instabilă şi a făcut întâmplător o pustire mare printre o turmă care păştea cel mai jos de-a lungul zidului. Care vinovat va înlocui paguba în acest caz? Dacă m-am împiedicat de o piatră pe cale în noapte şi am şi căzut la sfârşit, cine a fost devină în acest caz, - noaptea, piatra, sau piciorul meu lipsit Domnuluie ochi? Scurt şi cuprinzător, există aici o grămadă de întrebări încrucişate şi foarte delicate în care tuturora li se face foarte limpede o adevărată pagubă reciprocă a dreptului idividual al naturii străvechi! De unde provine ea în mod exact?
10] Una asemănătoare am descoperit acum la oameni. Aceşti negri mai sunt în deplina posesie a capacităţilor străvechi omeneşti, - noi albii n-am avut nici o idee despre acestea până în ziua de azi! Dar de ce n-am avut? Se spune: din pricina stricăciunii noastre sufleteşti şi sufletul trebuia iarăşi să se strice, pentru că creierul omului a fost stricat deja în pântecele mamei şi mai târziu, mai mult printr-o educaţie cu totul greşită! Şi eu trebuie să-i dau aici deschis dreptate întrebării puse de Oubratouvishar şi spune deci şi eu: Da, da, omenirea este rea şi stricată din temelia temeliei; dar cine a stricat-o la început şi cine a lăsat-o să se strice? În consecinţa unui astfel de stricăciuni, pot oamenii să vrea numai ceva pe deplin greşit şi nu pot de aceea să devină niciodată mai buni, ci numai necontenit mai răi şi mai mizeri!”

Ev. 04. Capitolul 242

01] (Matael:) “Aşadar, pe această lume este pentru câte unul bine de trăit! El îşi face un oarecare paradis mic, atât de bine pe cât poate şi este el în stare de acest lucru. Fireşte că mii trebuie să sufere mai mult în schimb şi acest lucru de aceea, pentru că n-au înţeles cu siguranţă aşa de bine, să-şi creeze un paradis, ca şi acel şiret! Aceştia se distrug de aceea în sufletul lor de atâta invidie şi furie şi acel posesor al paradisului mic se strică de atâta desfrâu şi belşug! Primii sunt osândiţi de atâta nevoie şi sărăcie – şi cel bogat din pricina vieţii lui destrăbălate!
02] Dar să lăsăm deoparte raporturile din lume aceasta, pentru că ele ar fi rodul stricăciunii sufletului acum temeinic cunoscută şi să ne îndreptăm închipuirea către urmările cele mai pricinuitoare de groază în lumea mare de dincolo din viitor! Părul se urcă în cap a gândi numai în serios, în ce stare peste măsură de respingătoare şi mizeră ajunge un suflet stricat aşa sau aşa! Ce blestem poate să acorde gura omenească unei asemenea situaţii în cuvintele potrivit colorate?! Numai chinurile cele mai mari ale focului de furie în sufletul însuşi pot să-l aducă pe calea unei umiliri rele fără nume într-o stare ceva mai suportabilă, pentru care lucru se necesită tot timpul de îndată aşa puţin o veşnicie, după lungimea timpului! Cât de multe suflete vor ajunge prin urmare

începând de acum în miliarde de ani pământeşti tocmai de-abia aşa bine în mizeria cea mai adâncă şi cea mai înfricoşătoare, pentru a se afla de-abia iarăşi după alte miliarde de ani pământeşti tocmai cam cu grosimea unui fir de păr mai libere şi astfel, într-o stare mai suportabilă!
03] Doamne, eu înfăţişez aceste lucruri întocmai cu cuvintele Tale şi nu adaug nimic, dar nici nu las ceva deoparte! Dacă cercetez cum pe de-o parte a Ta atotputernicie, bunătate şi dragoste şi pe de-altă parte stricăciunea anumită în principiu fără vină a fiecărui suflet mizer şi urmările care ţin aproape veşnic de felul cel mai oribil şi la sfârşit un cer de fericire a toate chinurile cele mai de nedescris, care cer arată abia cu un fir de păr mai bun decât o stare de sclavie bine prevăzută de pe acest pământ drag părintesc, atunci trebuie eu, în ciuda a toată milostivirea Ta, pe care Tu, o, Doamne, mi-ai acordat-o, să-Ţi mărturisesc deschis, că socotesc cu raţiunea mea acest fapt ca fiind extrem de ciudat şi ca om, înzestrat cu un cuget sensibil, desopăr o nedreptate îm acesta, faţă de care, toate nedreptăţile cele mai mari şi strigătoare la cer comise de către oameni sunt un veritabil zero. Şi eu mulţumesc cu totul straşnic pentru o asemenea existenţă, să ducă ea unde-o vrea la sfârşit!
04] Este arătat deja pe deplin drept din partea Ta, o, Doamne, cum fiecare om, pentru a putea exista mai departe în faţa Dumnezeirii pure ale Tale, trebuie să se înfăţişeze pe sine însuşi în mod existent cu adevărat şi cum Tu nu-i poţi oferi decât ocazie pentru acest fapt şi altceva nimic. Pe scurt, toate acestea le admitem acum foarte bine şi nu mai este nevoie de nici un cuvânt explicativ. Dar că suflete omeneşti, care s-au întrupat de mai mult de o mie de ani în acelaşi fel şi au fost atunci crescute în acelaşi fel, cum există el acum din păcate, trebuie să sufere de aceea pe veci în lumea de dincolo, pentru a deveni numai cu un păr mai bune, acest lucru mi se pare în orice caz foarte dur! Tu Însuţi ne-ai învăţat să procedăm blând, blajin şi iertători cu sufletele bolnave! Dar dacă un suflet bolnav nu s-a însănătoşit aici, pe această lume, ci păşeşte dincolo în marea lume de apoi în starea bolnavă din temelie, - dacă nu i se mai poate sau nu mai este voie a i se acorda şi arăta acolo nici o scânteie de vreo oarecare iubire şi blândeţe, în acest caz sunt eu totuşi de părere că şi aici ar putea păşi milostivirea şi dragostea în locul ordinii şi dreptăţii prea severe!
05] Eu vreau chiar să admit cu drag, că o viaţă desăvârşită a sufletului, unită cu Duhul din Dumnezeu, este cea mai înaltă dintre toate bunătăţile; dar experienţa învaţă pe lângă totuşi iarăşi, că o bunătate pierde mult din valoarea ei, dacă trebuie căutată cumva prea mult timp şi cu o greutate prea mare.
06] Cineva voia să-şi ia o soţie. El o cunoaşte deja pe aleasa inimii lui. Dar când o cere pe aceasta în căsătorie, îi sunt impuse nişte condiţii, pe care le-ar putea îndeplini per total abia în o mie de ani cu desăvârşire şi neplăcerile legate de acestea sunt de un fel aproape de neînvins! Dar este aceasta aici o minune cumva chiar prea mare, dacă un asemenea om nu mai poartă la sfârşit nici o dorinţă în inima lui după soţia aleasă şi de neam bun şi că s-a cununat deja de mult cu o slujitoare de provenienţă cu totul modestă, spre a cărei cuceriri i s-au cerut nişte condiţii foarte suportabile şi uşor de îndeplinit?
07] În aceasta, o, Doamne, constă deci critica mea, sper, foarte bine întemeiată şi probabil o slăbiciune a inimii mele! Eu Te-am întrebat de aceea, pentru că ne-ai îndemnat Tu Însuţi pe noi pe toţi, să întrebăm despre ceva ce n-am înţeles încă! Dacă Ţi-ar fi plăcut, ai putea să mă iluminezi în această privinţă într-adevăr cu milostivirea Ta?”

Ev. 04. Capitolul 243

01] Spun Eu:" Da, da, acesta este tocmai nodul, pe care după explicarea creierului nu l-am descoperit numai în tine, ci în mai mulţi dintre voi şi v-am şi îndemnat tocmai de aceea să întrebaţi.
02] Se înţelege totuşi de la sine, că Dumnezeu, ca fiind cea mai înaltă şi pură dragoste din veşnicie la fel de neschimbată, nu poate fi niciodată cumva lipsit de dragoste şi că ea va aplica toate mijloacele care îi stau la dispoziţie, pentru a tămădui un suflet, în orice formă de boală sufletească ar fi el. Dar eu-l propriu caracteristic al lui nu-l poate lua dragostea, ci trebuie să-l lase acolo şi să rânduiască ca sufletul să ajungă în asemenea stări, care îl îndreptează, dacă altfel toate celelalte mijloace nu sunt de folos, printr-un fel de cuminţire!
03] În cazul cel mai extrem, poate această cale să dureze fireşte numai extrem de mult timp; dar nimeni nu poartă vina atunci decât sufletul devenit prea tare la cerbice şi încăpăţânat, care a devenit astfel bineînţeles cel mai adesea numai în consecinţa a ceea ce v-am povestit şi v-am explicat mai devreme despre nedăsăvârşirea lui.
04] Dar aceasta este voinţa deplin puternică şi foarte proprie a sufletului; el vrea să fie aşa şi face numai ceea ce i se pare firesc! Aşadar, aici nu merge treaba cu o acţionare împotrivă atotputernică şi aşa extrem de plină de forţă; pentru că acest procedeu i-ar pricinui de-abia chinurile cele mai groaznice! – pentru că deja o intervenţie extrem de slabă îi pricinuieşte durerile cele mai urâte; ce ar avea el de îndurat abia la o intervenţie prea puternică?!
05] Dumnezeu este în Sine focul cel mai înalt al tuturor focurilor şi cea mai puternică lumină a toată lumina! Dar cine poate îndura un foc, dacă nu este el însuşi foc şi cea mai mare lumină, dacă nu este el însuşi lumină?! Priveşte aici la creierul din stânga, care mai este aici! Vezi tu vreun oarecare foc în acesta sau o oarecare lumină, chiar dacă numai luminând atât de intens ca un licurici în noapte? De care intervenţii este necesar, până ce acest creier devine pe deplin foc şi cea mai luminoasă lumină?!
06] Dar dacă aş fi vrut să intervin aici cu toată puterea, n-ai mai vedea aceste două grămezi în formă de creier din stânga Mea; pentru că ele vor fi de îndată descompuse şi se vor risipi în acele

limbişoare ca de foc, ţie cunoscute, până ce voia Mea le cuprinde cumva şi formează din ele o fiinţă nouă. Dar ce va fi atunci cu această existenţă prezentă?!
07] Dar ca nici o fiinţă, care există o dată, să nu fie veşnic niciodată cumva distrusă în sfera ei duhovnicească şi să nu poată trece dincolo într-o altă fiinţă şi să piardă eu-l străvechi, de aceea ordinea Mea rânduită să fie pe veci stabil neschimbată, este doară de asemenea bună! Şi un suflet poate avea cât se poate de mult timp de lucru cu desăvârşirea lui, totuşi, rămâne cel mai propriu eu-străvechi al lui şi se va recunoaşte ca fiind astfel şi pe veci de neschimbat, ceea ce este sper totuşi mai alintător, decât dacă sufletul ar trece dincolo ca fiind pe deplin împărţit în bucăţi, într-un alt fel de individ, unde toate amintirile ale unei existenţe anterioare ar trebui să dispară în mod necesar şi unde n-ar mai rămâne în plus nici o urmă despre a existenţă aterioară concretă! La ce ar fi fost atunci bună o viaţă de dinainte, determinându-se liberă pe ea însăşi? Ar fi situaţia unui om într-adevăr mai bună decât cea a unui vierme târându-se în praf?!
08] Viaţa de dinainte este totuşi cel mai adesea binecuvântată cu tot felul de necazuri. Omul şi să fie el chiar un fiu de rege, trebuie să treacă de aşa unele încercări foarte grele, începând de la naşterea lui şi până la mormânt. El şi-a făcut adesea o mie de intenţii, pe care a vrut să le pună în aplicare în felul cel mai reuşit; dar au apărut tot felul de obstacole neprevăzute şi s-au pus împotrivă şi din toate acele planuri frumoase s-a ales praful. În locul lor, au păşit tot felul de bătăi de cap, boli, necăjiri, - pe scurt, la o zi graţioasă vin de obicei câte cinci zile, despre care nimeni nu are de arătat ceva deosebit de înbucurător şi într-un an de viaţă, a avut un om cu siguranţă treizeci de zile cu totul desăvârşit de rele!"

Ev. 04. Capitolul 244

01] (Domnul:) "Dacă se cercetează aşa însăşi viaţa omului în relaţiile ei pământeşti favorabile, se înţelege uşor că aceleaşi nu-i este tocmai nimic dăruit. De la rege până la cerşetor are fiecare de înfruntat o luptă cu muştele verii de viaţă, care sunt pline de ghimpi şi care luptă nu cuprinde absolut nimic frumos în sine. În copilărie, omul este chinuit de slăbiciune, ca bărbat cu tot felul de griji şi ca moşneag cu ambele neplăceri şi ultima clipă de viaţă n-a considerat-o încă niciodată cineva ca fiind cel mai plăcut moment al vieţii sale.
02] Aşa se târăşte viaţa pământească cel mai adesea mereu printre spini şi mărăcini şi cui nu-i plac acestea, acela fi la sfârşit în stare să-şi povestească lui însuşi puţine lucruri plăcute şi înviorătoare despre viaţa în trupul pământesc; şi cu cât mai iubitor al persoanei proprii devine cineva, cu atât mai multe jigniri a şi avut el de înfruntat. Dar cine n-a dat importanţă, ca fiind cel mai puţin iubitor de sine, tuturor ţânţarilor verii vieţii şi tuturor spinilor şi mărăcinilor care îl micşorează şi îl defăimează şi dacă nu l-au fărcut să iasă din fire nici tot felul de suferinţe trupeşti, sărăcie, foame şi sete apărând adeseori, frig, haine rele şi tot aşa locuinţe rele şi pe lângă acestea tot felul de altă mizerie, acela va mai avea la sfârşitul vieţii sale să povestească despre multă frumuseţe a vieţii, în timp ce chiar un rege, în ciuda a toată tămâia împrăştiată pentru el, va avea la sfârşitul vieţii sale pământeşti despre nimic altceva decât o sumedenie de nemulţumiri peste nemulţumiri.
03] Pentru că unde trăieşte cumva regele, care ar fi adus toate cele ce şi le-a propus la începutul guvernării sale într-o îndeplinire fericită?! Dar, deoarece aşa ceva a fost imposibil şi pentru că a descoperit la sfârşit la sine însuşi unele greşeli foarte dure de calcul, de aceea este el total nefericit şi este un lucru vechi şi cunoscut, că regii mori cel mai adesea din cauza urmărilor unei mânii secrete interioare.
04] Aşa se află prin urmare omul determinându-se şi educându-se pe sine însuşi în decursul timpului vieţii sale pământeşti în conştienţa sa pe deplin determinată a lui însuşi, în şi prin care a parcurs el această încercare pământească. Dacă în sau în afara ordinii Mele, acest fapt vrem să-l considerăm tot una în acest caz de acum; pentru că în orice privinţă a avut viaţa pământească să-i arate lui puţine lucruri îmbucurătoare, dar, în schimb, cu atât mai multe lucruri amare de tot felul. De aceea nici marii înţelepţi lumeşti ai păgânilor nu voiau să slăvească pe nimeni ca fiind într-o stare fericită şi i-au slăvit numai pe aceia ca fiind fericiţi, care s-au reîntors iarăşi în sânul pământului.
05] Ce ar avea atunci un suflet pentru toate greutăţile îndurate, dacă după lepădarea de trup şi-ar pierde el tot eu-l acela de nedistrus şi ar încerca ori să înceteze chiar să fie sau dacă şi-ar primi eu-ul lui împărţit în o mie de alte o mie de caractere diferite?! Ar fi dintre voi într-adevăr cineva mulţumit cu o asemenea aranjare a ordinii Mele? Cu siguranţă, nimeni! De aceea sunt de părere că va fi totuşi întotdeauna mai bine a lăsa treaba la vechea ordine şi a se privi înainte de toate asupra faptului, ca nu cumva eu-ul al cuiva cât se poate de rău rânduit să îndure într-adevăr vreodată o oarecare lezare în identitatea lui!
06] Că un eu poate şi trebuie să devină de-abia atunci unul fericit cu desăvârşire, dacă acesta, determinându-se pe sine însuşi, s-a unit cu ordinea Mea, acest fapt îl cunoaşteţi acum cu desăvârşire; pentru că de aceea v-am propovăduit necontenit acum de aproape şapte zile şi v-am condus înapoi la rădăcinile străvechi a toată făptura lumii duhovniceşti şi sentimentale. Dar că, dimpotrivă, un suflet nu va putea să se dizolve de asemenea atât de mult timp în nici o fericire adevărată şi dăinuitoare, decât până ce el, determinându-se liber pe sine însuşi, nu s-a dizolvat în ordinea Mea, acest fapt vi l-am arătat de asemenea deja în mod foarte multiplu prin cuvinte, fapte şi multe exemple vizibile şi v-am înfăţişat acest fapt iarăşi prin cuvinte. Cum poate prin urmare să mai fie prezentă în Mine o oarecare lipsă de iubire, nemilostivire, duritate şi nedreptate? Sau poţi tu să numeşti ceea ce este necesar pentru existenţa unui om, într-adevăr o duritate în Mine? Da,

cu un gran (granul este o unitate veche şi mică de cântărit) mai puţină răbdare şi cu tot aşa de mult mai puţină perseverenţă aş fi dur şi nedrept; dar aşa, absolut deloc!”

Ev. 04. Capitolul 245

01] (Domnul:) “Dar că tu, Matael, spui că la sfârşit ar cădea totuşi vina asupra Mea, că oamenii cu lungimea timpurilor au trecut dincolo într-o asemenea stare inversă cu totul rea a vieţii, în care ar trebui să piară foarte evident, în acest caz îţi pun şi Eu de îndată acestea împotrivă şi spun: Suflete ca cele ale acestor negri, n-au mai fost până acum chemate la înfierea lui Dumnezeu şi ca fiind ceea ce au ele de prezentat, le este îndeajunsă o desăvârşire mai mult stereotipic tare susţinută a sufletului lor; pentru că el nu este cumva de considerat ca fiind o urmare deosebită a dezvoltării proprii lor extrem de remarcabile, ci ea le este dată tot aşa ca pielea lor neagră. Dar când vor dori şi ei să dobândească înfierea lui Dumnezeu, atunci nu le vor mai fi date toate acestea, ci doar învăţătura.
02] Dacă potrivit cu aceasta, se determină ei înşişi şi caută, să dobândească desăvârşirea sufletului lor din propriile puteri şi dacă vor trezi în ei prin acest fapt Duhul Meu al iubirii, atunci vor fi ei bineînţeles tot aşa ca voi acum; dar, atâta timp cât desăvârşirea sufletului lor este cu două treimi una dăruită şi numai cu o treime una prin propriile puteri dobândită, nu mai pot ei niciodată să trezească duhul în ei cu o asemenea desăvârşire a sufletului şi rămân şi în lumea de dincolo ceea ce sunt aici: suflete desăvârşite foarte bune, dar mai mult mântuite în mod mecanic, la care limitele fericirii trebuie să fie desigur în mod necesar determinate, ceea ce nu este niciodată posibil imaginabil într-un alt fel.
03] Unde este dată acea stare premergătoare, acolo nu pot cele rezultânde din aceasta şi următoare acesteia să fie totuşi cu siguranţă nici o dobândire liberă prin mijloace proprii; pentru că cien ţi-a dat capul, acela ţi-a adăugat totuşi desigur şi mâinile, trupul şi picioarele! Sau eşti tu într-adevăr de părere, că acestea au reieşit de la sine din cap?
04] Ah, cu totul altul este cazul la un suflet determinându-se pe sine însuşi şi educându-se pe sine însuşi după cuvântul auzit al lui Dumnezeu! Ceea ce are acela, aceea este proprietatea lui deplină şi sufletul poate să-şi zidească din acestea o mie de ceruri şi mai mult; pentru că el are acum doară propria substanţă şi materia proprie a ei şi prin acestea în duhul dragostei în el trezit şi puterea pe deplin asemănătoare cu Dumnezeu de a face asemenea lucruri şi a fi atât de desăvârşit în toate, precum şi Tatăl din ceruri desăvârşit este! – Şi acum, mai departe! (aLev. 11, 44; Lev. 19, 2; Lc. 6, 36; Ev. 01. 155, 15; Ev. 01. 39, 5; Ev. 01. 39, 8; Ev. 01. 50, 13; Ev. 01. 71, 13; Ev. 01. 39, 5-10; Ev. 02. 159, 14; Ev. 03. 180, 6; Ev. 04. 1, 4; Ev. 04. 39, 1; Ev. 04. 110, 11; Ev. 04. 245, 4; Ev. 05. 271, 6; Ev. 06. 226, 10; Ev. 07. 54, 12-13; Ev. 07. 139, 6; Ev. 08. 27, 11; Ev. 09. 22, 5; Ev. 09. 24, 5; Ev. 09. 102, 7; Ev.gso2. 18, 15)
05] Cu un suflet, cum îl posedă aici încrezători aceşti negri, se poate treaba mânui uşor şi acuşi în lumea de dincolo; pentru că ceea ce are el, aceea o are el şi rămâne la el. Sufletul n-are pentru sine veşnic nici o nevoie mai înaltă şi este fericit cu desăvârşire, asemenea unei albine, dacă a găsit ea o pajişte înflorită foarte bogată şi umplută cu miere; dar dincolo de această miere nu simte ea pe veci nici o nevoie. Dacă albina are, ceea ce a căutat, are ea atunci deja totul; toate celelalte comori ale nemărginirii întregi îi sunt o nulitate.
06] Dar cu totul altfel stau lucrurile cu sun suflet care se face desăvârşit din propria iniţiativă! Pentru a putea realiza acest lucru, trebuiau să-i fie puse la dispoziţie cu desăvârşire toate mijloacele necesare pentru acest fapt, prin care el, când doreşte să le folosească pe aceleaşi, trebuie să ajungă în mod necesar şi negreşit la desăvârşire; dar mijloacele necesare pentru acest fapt nu-i sunt sufletului, care este chemat la înfierea liberă a lui Dumnezeu, totuşi desigur niciodată impuse, ci ele îi sunt numai puse la dispoziţie, aşa cum unui zidar iscusit îi sunt necesare materialele, care sunt indispensabile pentru zidirea unei case. De aici încolo, le foloseşte meşterul zidar după propria gândire şi zideşte din acestea o casă după închipuirea şi gustul lui şi casa zidită este atunci cu desăvârşire lucrarea lui şi nu cumva o lucrare a aceluia, care i-a pus materialul la dispoziţie. Dar dacă ai tu la îndemână şi cel mai bun material, pentru a-ţi construi o casă frumoasă de locuit, dar n-o zideşti cu propriile mâini, ci îţi chem un meşter zidar, care îţi zideşte casa cerută de tine, poţi să spui şi în acest caz: *Priviţi, această casă acum frumoasă şi cel mai bine rânduită este lucrarea mea!? Cu siguranţă, nu; pentru că casa rămâne totdeauna o lucrare aceluia, care a zidit-o după gândirea şi recunoaşterea lui!
07] Şi iată, tot aşa nu sunt nici sufletele desăvârşite ale negrilor lucrarea lor! Ele sunt bineînţeles foarte bine zidite, dar negri au contribuit la acestea numai cu o măsură foarte mică. Dar, deoarece lucrurile stau astfel şi nu altfel, de aceea nu pot ei dobândi deocamdată înfierea lui Dumnezeu; dar dacă ar fi acordat unora s-o dobândească pe aceasta, vor începe sufletele lor să arate de îndată mai nedesăvârşite. Dar deoarece unui suflet chemat la înfierea lui Dumnezeu îi este dat numai materialul spre zidirea a lui însuşi şi pe lângă, învăţătura, cum este construcţia de condus, de aceea este înfăţişat într-adevăr cu siguranţă îndeajuns cu judecată, că fiecărui suflet nu-i voie să i facă mai mult nici în lumea de dincolo, dacă este presupus să rămână el în trăsăturile lui de caracter. Dacă un suflet este atunci atât de stricat, nu are voie să fie el totuşi cuprins de atotputernicia Mea, ci îi este pus numai materialul la dispoziţie în acea măsură, cum este el în stare să-l prelucreze; nu este voie de asemenea să fie el mai mult împovărat, decât cât de mare este aici puterea lui.”

Ev. 04. Capitolul 246

01] (Domnul:) "Dar acum este un suflet foarte stricat de obicei şi de fapt întotdeauna foarte slab, astfel încât nu mai este în stare să menţină nici măcar forma lui omenească şi apare de aceea în lumea de dincolo de obicei într-o imagine defromată pe jumătate în animal, uneori şi pe deplin în animal. Aşadar, aici îi este acordat, încetul cu încetul fireşte, tot mai multă putere, fapt lui conştient; dar în acest caz se foloseşte cea mai mare atenţie, ca prin acest procedeu, sufletul în trăsătura lui de caracter să nu cumva să fie distrus. Totodat, produce un asemenea mereu dureri mari, pentru că un asemenea suflet slab este extrem de sensibil şi iritabil.
02] Dacă aş vrea dintr-o dată să-l înzestrez cu prea multă putere din ceruri, o asemenea dărnicie cerească ar aduce sufletul într-o disperare extrem de oribilă de durere, prin care fapt ar fi el în sfârşit încuiat mai rău decât un diamant şi n-ar mai fi nimic de introdus în el, înainte ca să nu fie pe deplin dizolvat, prin care fapt eu-ul lui ar suferi bineînţeles o asemenea lovitură, căreia nu i-ar mai putea fi pusă atunci uşor o contragreutate sigură, ca reieşind din suflet. Prin acest lucru, eu-ul conştient de existenţa prorpie s-ar pierde pentru cel puţin un eon de ani pământeşti şi ar trebui să înceapă iarăşi de acolo să se strângă şi să se recunoască, ceea ce-i este sufletului în starea lui liberă, netrupească cu mult mai greu decât aici, unde are el cu trupul o unnealtă extrem de potrivită la acea dispoziţie.
03] Pe tine, dragul Meu Matael, te-a adus lungimea ieşită din comun al timpului prea tare într-o împresurare; dar dacă ai înţelege cele ce sunt necesare, să înfăţişezi un suflet într-un asemenea fel liber, ca să devină ceea ce este deja acum în tine, n-ai fi găsit desigur nici o împresurare în privinţa lungimii timpului! Ce crezi tu într-adevăr, cât de mult timp a putut trece, până ce tu, ca un om sufletesc acum deja foarte desăvârşit ai dobândit acest nivel al tău de viaţă de acum? Dacă ţi-aş calcula totul laolaltă, te-ar cuprinde o groază şi n-ai fi în stare nici pe departe să înţelegi acestea acum! Dar Rafael al nostru ştie bine acest lucru şi îl înţelege în adevărata adâncime a adâncimii.
04] Dar atât de mult pot să-ţi spun într-adevăr, că sufletul al nici unuia nu este aici mai tânăr decât toată creaţia lumilor vizibile! Tu simţi acum o stare de disconfort, dacă îţi spun în concordanţă cu adevărul, că sufletele voastre sunt deja cu mult mai bătrâne decât eoni ori eoni de ani pământeşti; să nu Mă simt cumva nici Eu bine, pentru că exist din vecie şi sub Mine şi din Mine au trecut deja eoni de creaţii premergătoare doare din pricina voastră în timpuri pentru voi inimaginabile de lungi?!
05] Da, prietenul Meu, a crea un soare, un pământ şi toate lucrurile de pe el, este un lucru uşor! Acest fapt nu necesită de un timp chiar atât de lung. A crea şi o viaţă judecată a animalelor şi a plantelor, nu este greu. Dar a face un suflet, care este presupus să fie în toate pe deplin asemenea Mie, este şi pentru Creatorul atotputernic o treabă extrem de grea, pentru că nu-Mi poate folosi Atotputernicia la nimic în acest caz, ci numai înţelepciunea şi cea mai mare răbdare şi perseverenţă!
06] Pentru că producerea unui suflet Mie pe deplin asemănător, deci a unei a doua Dumnezeiri, are voie Atotputernicia Mea să facă şi să înzestreze numai foarte puţin, dar totul Dumnezeul nou devenit din Mine. Din partea Mea, primeşte aceasta numai materialul în mod duhovnicesc şi după necesitate, şi în mod natural. Şi dacă aceasta n-ar fi aşa şi dacă ar putea să fie altfel, nu Mi-aş fi impus, ca cel mai veşnic Duh străvechi, Mie Însumi în consecinţa iubiri Mele osteneala amară de a Mă întrupa, pentru a conduce mai departe sufletele crescute până la un anumit punct, nu cumva prin Atotputernicia Mea, ci doar prin dragostea Mea şi pentru a le da o învăţătură nouă şi Duhul nou de Dumnezeu din Mine, ca ele să poată deveni acum, dacă vor acest lucru în serios, Una cu Mine cu desăvârşire în cea mai scurtă perioadă de timp.
07] Eu v-o spun: pentru lucrările Mele premergătoare şi veşnice începe de-abia acum recolta şi voi veţi fi într-adevăr primii Mei copii pe deplin desăvârşiţi, dar ceea ce depinde încă de voinţa voastră şi nu de cea a Mea. Şi acum sunt de părere, că tu, Matael, Mă vei ierta într-adevăr în cugetul tău, deoarece vei admite acum sper toate cele ce nu le-ai admis şi înţeles mai devreme! Eşti acum lămurit?"

Ev. 04. Capitolul 247

01] Spune Matael: "Da, Doamne, în această privinţă sunt acum pe deplin lămurit; dar am fost chiar şi împreună cu cei patru camarazi ai mei mai rău decât un câine turbat, am fost un diavol şi totuşi m-a vindecat foarte rapid voia Ta atotputernică şi n-am pierdut de aceea conştienţa proprie şi amintirile în privinţa celor trecute! Ce este prin urmare acest fapt? În acel caz, ne-a ajutat totuşi atotputernicia Ta foarte rapid şi cu desăvârşire!"
02] Spun Eu:" Da, prietenul Meu, acela a fost un cu totul alt caz; acolo, n-au fost suflete voastre, ci doar şi numai trupurile voastre stricate prin aceea că în mădularele acelora îşi puseseră cuibul o grămadă de suflete rele! Acestea au pus stăpânire pe organismul omului în aşa măsură, că puteau tăia şi spânzura dupul bunul plac şi sufletele voastre s-au retras între timp, ca fiind mult prea puţin puternice împotriva maselor duhurilor şi a fost nevoit să lase duhurile rele să facă ce le este pe plac în trupi.
03] Dar prin acest lucru, sufletele voastre n-au suferit nici cea mai neînsemnate lezare; pentru că asemenea luări în posesie sunt numai acolo permise, unde un suflet deja atât de mult învăţat locuieşte într-un trup, încât duhurile sufleteşti rele, încă extrem de imature din lumea de dincolo,

dacă se folosesc ele mai o dată de un trup din pricina presupusei îndreptări a lor, nu-i pot pricinui sufletului absolut nici un rău.
04] Aici este îndeajunsă cea mai mică expresie a puterii Mele, pentru a arunca afară din trup o mie ori o mie de asemenea suflete, despre care fapt te va convinge mai mult un exemplu care va avea loc încă astăzi. Dacă duhurile sunt o dată afară din trup, vei simţi fireşte o slăbiciune însemnată în trupul tău, care durează atâta timp, pâne ce sufletul a pus stăpânire iarăşi pe întregul organism trupesc. Dacă acest episod s-a săvârşit acuşi, trupul este stăpânit iarăşi de sufletul vechi, pe deplin sănătos; aici i s-a ajutat deci numai trupului şi nu sufletului prin Atotputernicia Mea. Dar unde un suflet este distrus în sine însuşi prin voinţa lui, acolo nu-i poate ajuta Atotputernicia Mea, ci numai dragostea, învăţătura şi răbdarea, pentru că fiecare suflet trebuie să înceapă din propria iniţiativă să construiască şi trebuie el însuşi să se desăvârşească cu materialul procurat lui. – Înţelegi tu acum aceste lucruri? Dacă mai îţi este ceva nelămurit, întreabă numai mai departe; pentru că acum a venit timpul lămuririi depline a toate treburile şi voi necesitaţi de multă lumină, pentru a le ilumina foarte bine tuturor celorlalţi în toate încăperile lor întunecate de viaţă!”
05] Spune Matael: “Doamne, Tu singur Cel mai înţelept şi Cel mai plin de dragoste din veşnicie! Eu sunt acum pe deplin în lumina cea mai lămurită şi cred că nu mai posed multă întunecime în cămara de viaţă a sufletului meu; dar cum stau lucrurile cu alţii, acest fapt îl ştii Tu, o, Doamne, bineînţeles cu totul Singur! La socrul meu şi la soţia mea mai există într-adevăr aşa câte o încăpere mică întunecată; doar că acolo voi mai adăuga deja foarte grijuliu cele în lipsă cu ajutorul şi milostivirea Ta!”
06] Spun Eu:" Fă numai aceasta; pentru că socrul tău şi soţia ta au fost până acum încă păgâni, dar păgâni de felul cel mai bun, despre care pot spune: Dintre aceştia Îmi este unul cu mult mai drag decât o mie de urmaşi ai lui Israel din Ierusalim şi în celelalte douăsprezece oraşe ale întregului ţărâm al făgăduinţei! Pentru că toţi aceştia nu vor să ştie şi să audă nimic despre un Dumnezeu din apropiere; un Dumnezeu pe undeva stând nemărgnit de departe le este mai drag, pentru că cugetă în secret în sinea lor şi în prostia lor grosolană, că un Dumnezeu stând pe undeva nemărginit de departe de ei este totuşi mai uşor de înşelat decât Unul aflându-se foarte aproape!
07] Vai de greşeala cea mai dură de printre evreii ai acestei lumi! Dar, dimpotrivă, ce se poate face aici altceva, decât să conduci oamenii înapoi prin învăţătură şi fapte corespunzătoare către lumina străveche a toată existenţa şi viaţa, cu toată răbdarea şi chiar cu jertfirea propriei vieţi trupeşti, dacă ar fi necesar?!
08] Şi aceasta este acum sarcina Mea impusă Mie Însumi de către Mine pentru voi şi cea a voastră pentru semenii voştri va urma! Bineînţeles că nu aveţi voie să vă daţi în mâna speranţei, de parcă toate acestea ar putea urma deja în câţiva ani! Eu vă spun: În o mie de ani şi mai mult, nu va fi auzit mai mult decât jumătatea populaţiei pământeşti nici măcar o silabă de la acest cuvânt al Meu!
09] Dar acest fapt nu este tocmai atât de dăunător problemei în cauză; pentru că şi în lumea de dincolo, duhurilor tuturor continentelor le va fi propovăduită această Evanghelie. Dar fiţi de aceea aici totuşi plini de râvnă; pentru că înfierea adevărată a lui Dumnezeu pentru cerul Meu cel mai interior şi curat al iubirii, va fi de dobândit numai începând de aici! Pentru primul şi pentru al doilea cer, se mai poate purta de grijă şi în lumea de dincolo.”

Ev. 04. Capitolul 248

01] (Domnul:) “Tu, Matael, eşti acum pe deplin lămurit, asta înseamnă în măsura în care poate fi lămurit un suflet omenesc, atâta timp cât n-a devenit el încă pe deplin una cu duhul lui; de aceea lasă lumina ta să şi ilumineze faţă de toţi fraţii tăi! Dar trezeşte şi credinţa ta către puterea numelui Meu; pentru că numai în numele Meu vei putea tu să faci şi semne în caz necesar în faţa oamenilor pentru prima trezire a credinţei în Mine!
02] Pentru că cine predică cuvântul Meu în faţa oamenilor, dar nu poate să înfăptuiască nimic prin puterea aceluiaşi, acela mai este un slujitor slab al Aceluia, Care l-a trimis, pentru a aduce popoarelor pământului cuvântul nou a toată viaţa din ceruri.
03] Dar nu vreau să spun cu acestea cumva faptul, de parcă un apostol adevărat al învăţăturii Mele să fie nevoit să se producă mereu şi tot timpul în faţa oamenilor, pentru a-i crea învăţăturii Mele prin acest fapt o intrare la popoarele pământului. Nu, departe gândul de aşa ceva; pentru că adevărul trebuie să mărturisească pentru sine însuşi şi unde nu este el înţeles, acolo să urmeze o explicaţie mai aprofundată şi acest lucru atâta timp, până ce adevărul este înţeles pentru sine! Dar totuşi mai apar tocmai la explicaţie unele cazuri, unde explicaţia singuă nu este îndeajunsă, mai ales la poapoare încă foarte necioplite şi bădărane; acolo este atunci foarte necesar a pune explicaţia însăşi într-o lumină mai bună şi printr-un semn moderat.
04] Dar un semn înfăptuit sau de înfăptuit în viitor nu trebuie niciodată se fie de un fel prea orbitor şi de o impresie prea mare, prin care oamenii ar putea ajunge într-o frică şi teamă mare şi prin acestea şi într-o judecată care îi obligă; fiindcă prin acest lucru, s-ar câştiga puţin sau nimic pentru libera dezvoltare a sufletului din sine însuşi.
05] Un semn de înfăptuit are prin urmare a lua mereu forma unui asemenea caracter, ca, în primul rând, să constee el mereu dintr-o binefacere deosebită şi necontenit în acel fel, de parcă acesta ar urma în consecinţa credinţei a aceluia, căruia i-a fost acordată binefacerea ieşită din comun; şi în al doilea rând, semnul nu trebuie să fie niciodată atât de depărtat de naturalitate, ca nici un aşa numit înţelept lumesc să nu mai aibe în plus vreo cale de explicare a acelui fenomen în mod natural! Pe aşa numiţii înseninaţi lumeşti trebuie semnul să-i lase într-adevăr stupefiaţi, dar

niciodată să-i facă să creadă pe deplin în el; pentru că aceştia au deja oricum atât de multă capacitate de înţelegere de a recunoaşte un adevăr şi fără un semn, ca fiind acesta într-adevăr ceea ce este el.
06] Dar în acest timp al magilor şi vrăjitorilor pot să fie semnele prezentate deja aşa destul de puternic şi evident; pentru că unde se înfăptuieşte acum şi un semn, au văzut oamenii mai devreme deja o sută de vrăjitorii ale magiilor persani şi egipteni şi de aceea, un semn înfăptuit de către noi nu face tocmai o impresie deosebită la înţelpţii lumii. În plus, suntem asediaţi şi de către eseeni din toate părţile, care fac tot felul de semne cu uşurinţă în faţa poporului orb, pentru a-l câştiga, cu timpul, pe deplin de partea lor. Şi astfel, semnele noastre apărând mai puternice şi miraculoase fac acum poporul să rămână în general cel puţin stupefiat, chiar dacă ele nici nu conving cu desăvârşire şi aceasta este tocmai măsura potrivită şi n-ar fi poporului spre nici o mântuire, dacă am face mai mare vâlvă cu semnele.
07] Dacă tămăduiesc toate bolile, ba chiar trezesc şi morţii la viaţă, astfel nu face acest lucru în faţa poporului vizavi de eseeni o prea mare vâlvă, - dar, într-adevăr, acest fapt le oferă templierilor o cea mai mare supărare posibilă, dar care au blestemat deja de mult şi ordinul eseenilor care le stă tocmai pe rană. Pentru că de când acesta s-a răspândit şi în Iudea, fariseilor nu le mai aduc tratamentele lor miraculoase nici un venit şi toate acestea le produce trezirea şireată a morţilor de către eseeni, un secret nouă, ce-i drept, foarte bine cunoscut, dar fariseilor total necunoscut.
08] Dar acest fapt este şi o glumă straşnică, deoarece sunt tocmai un şuvoi de apă pe moara eseenilor şi voi veţi mai trăi şi faptul, că vi se va spune, că şi Eu aş fi un ucenic reieşit din şcoala acestui ordin şi că aş munci acum pentru prosperarea acestui ordin, care este acum el însuşi de părerea, că va domina moral acuşi toată lumea. Acest ordin nu-l avem de aceea deocamdată împotriva noastră şi el ne slujeşte şi fără să dorească de fapt să ne slujească; pentru că el ne înblânzeşte semnele noastre cel mai mult în faţa poporului şi oamenilor le rămâne pe lângă încă o latitudine de acţiune mare şi liberă a gândurilor şi judecăţilor lor diferite. Căci altfel, n-ar trebui să expunem semnele noastre chiar atât de puternic!
09] Dar Eu am rânduit toate acestea astfel pentru acest timp şi am lăsat totul să se formeze şi să să dezvolte astfel, ca să putem înfăptui acum pe lângă şi foarte uşor cât se poate de mult şi în toate nestingheriţi pentru adevărata mântuire liberă a oamenilor, fără să obligăm pe cineva într-un mod deosebit către adevăr prin înfăptuirea noastră. Pentru acest timp, semnele noastre tare puse în public nu fac prin urmare nici un fel de vâlvă deosebită pentru privitorul superficial. Numai cine a pătruns mai adânc în cuvintele noastre, acela va găsi fireşte într-adevăr imediat o diferenţă nepronunţabilă de mare între semnele înfăptuite de către Mine şi între cele ale magilor şi eseenilor. Dar aceluia nu-i va pricinui această recunoaştere de aceea nici o lezare asupra sufletului său, pentru că trebuia să recunoască adevărul deja mai devreme, înainte ca să fie în stare, să găsească o diferenţă adevărată dintre semnele Mele şi cele ale eseenilor. El este prin urmare deja curat şi celui curat îi este atunci totul curat.”

Ev. 04. Capitolul 249

01] (Domnul:) “Eu aş putea să înfăptuiesc acum semne şi pentru Ierusalim, prin care întregul Ierusalim ar fi fost făcut praf într-o asemenea măsură, că nu şi-ar lăsa cu siguranţă nici două clipe de ragaz de gândire de a se alătura straşnic credinţei în Mine; dar ce credinţă ar fi aceasta? Aceasta ar fi o credinţă de sclav din teamă şi frică şi le-ar fi oamenilor o judecată, din care n-ar mai putea să se regăsească, nici în mai multe mii de ani!
02] Pentru că o credinţă oarbă, fanatică, având ca suport adevărul sau minciuna, nu are o dată pentru viaţă nici o valoare interioară şi este în viitor cu greu cândva iarăşi de îndepărtat de la un popor făcut prizonier de către ea. Şi atâta timp cât un popor trăieşte într-o credinţă fanatică, se află el duhovnicesc într-o judecată şi astfel în cea mai adâncă sclavie sufletească şi lui nu i se poate ajuta, nici aici, nici în lumea de dincolo, afară printr-o educare îndelungată prin cuvinte şi fapte şi printr-o explicaţie extrem de aprofundată şi totodată pe înţelesul lui a toate lucrurile miaculoase, care au ţinut de fapt sufletele poporului în lanţuri.
03] Dar cel mai bun mijloc este devenirea rea, înşelătoare şi mincinoasă a preoţilor, care, mai târziu, s-au dezvoltat ca ciupercile din pământ încă la fiecare învăţătură despre Dumnezeu şi s-au impus atunci poporului ca intermediatori ai Dumnezeirii, - la început fireşte ca dojenitori, învăţători, alintători şi ajutători înţelepţi şi cu totul blânzi şi mai târziu, când se puseseră o dată aşa bine în favoarea poporului, dar atunci deja şi ca judecători, ca pedepsitori şi ca stăpânitori peste tronurile regilor chiar!
04] Aşadar, în aceste cazuri se întâmplă atunci cel mai adesea, că poporul ajunge să cunoască înşelăciunile lor rele şi credinţa veche, stricată, fanatică începe să devină putredă şi să capete mereu rupturi şi găuri mai mari; şi atunci se poate peteci ea cât se poate de harnic, căci acest fapt nu mai foloseşte la nimic şi mai există deja acuşi foarte puţini, care nu vor schimba la cea mai bună ocazie următoare de îndată haina veche, pe deplin peticită şi strâmtă cu una nouă. Dar până ce un popor este adus într-acolo, se necesită cel puţin două mii de ani!
05] De aceea, fiţi într-adevăr extrem de atenţi la răspândirea învăţăturii Mele, ca nu cumva să i-o impuneţi cuiva, nici prin sabie şi mai puţin prin semne prea surprinzătoare! Rana pricinuită de o sabie este vindecabilă, dar cea a unui semn miraculos prea izbitor aproape niciodată.
06] Unde este prin urmare îndeajuns cuvântul, acolo să nu cumva să înfăptuiţi semne; pentru că acestea au fost până acum încă în toate timpurile mijloacele profeţilor mincinoşi, cu care pe popoarele oarbe le-au făcut întotdeauna mai oarbe, decât erau ele mai devreme. Dar nu vreau

bineînţeles să spun cu acestea, de parcă să nu înfăptuiţi nici în caz de urgenţă vreun semn! Veţi ajunge la tot felul de păgâni ai căror preoţi ştiu foarte bine, să înfăptuiască tot felul de semne şi să facă tot felul de proorocii, care se împlinesc mereu, ori în consecinţa unei dicţii şiret formulate şi cu înţeles dublu sau prin mijloace larg răspândite, puse la cale de dinainte, ceea ce sunt aici toate o nălucire a satanei şi a îngerilor lui şi care se mărturisesc în voia şi vrerea rea a oamenilor.
07] Deci vis-a-vis de asemenea profeţi mincinoşi din temelie este potrivit să se procedeze ori cu înfăptuirea unui semn straşnic pus împotrivă sau părţii mai bune a poporului să i se explice aşa bine evident minunile mincinoase ale preoţilor lui; prin acest procedeu începe cel puţin partea mai bună a poporului să genereze o bănuială puternică împotriva preoţilor lui şi voi aveţi atunci starea deja aşa de bine în mână ca o luptă câştigată.
08] Abia după aceea, puteţi şi voi să înfăptuiţi un semn, dar numai unul binefăcător, ca de exemplu, a tămădui cumva tot felul de bolnavi prin punerea mâinilor în numele Meu şi să săturaţi, pe ici pe colo, pe cei flămânzi şi însetaţi, de asemenea, să înlăturaţi, pe ici pe colo, o furtună nimicitoare doar prin rostirea singură a numelui Meu împotriva norilor aducători de nenorocire din aer, care sunt la asemenea ocazii de obicei plini de duhurile cele mai urâte şi rele. Prin acest fapt, nu veţi pune nici un suflet omenesc ca în legături de lanţuri, ci îl veţi conduce aşa într-o cale cu totul liberă, cum conduce aici un păstor bun oiţele sale, care îi urmează de bună voie şi cu drag la fiecare pas şi popas, pentru că au de aşteptat mereu numai lucruri bune din partea lui.
09] Acum ştii tu, dragul Meu Matael, de asemenea şi faptul cum ai de procedat cu desăvârşire în conformitate şi voia Mea în privinţa răspândirii învăţăturii Mele prin cuvânt şi faptă la popoare, pe care le vei stăpâni în viitor şi tot aşa şi cei patru camarazi ai tăi!”

Ev. 04. Capitolul 250

01] (Domnul:) “Dar vei întâlni mai ales în părţile cele mai nordice ale împărăţiei tale, care va deveni o dată într-adevăr cea mai mare împărăţie a pământului, nişte păgâni chiar extrem de întunecaţi, printre care va fi foarte greu să se aducă lumina adevărului; dar nu le pricinui nici o violenţă cumva prea puternică cu puterea acordată ţie! Tu poţi să te porţi cu ei într-adevăr, unde este necesar, cu o seriozitate potrivită, dar nu cumva cu sabia sau cu semne prea bătătoare la ochi; pentru că sabia le-ar lua numai în exterior superstiţia veche, adânc înrădăcinată, dar în interior o va întări cu atât de amarnic. Dar cu semne prea orbitoare ai înfăptui numai o schimbare a unui fanatism cu un altul! Pentru că acele popoare care ar vedea semnele tale, ar rămâne acuşi duşmanii cei mai mari ai vecinilor lor care mai sunt necredincioşi şi le vor persecuta cu foc şi sabie şi cei cu credinţa veche ar face acelaşi lucru cu cei cu credinţa nouă. Ce s-ar fi dobândit atunci?
02] Dar, deoarece învăţătura Mea este un adevărat mesaj al păcii din ceruri, de aceea să nu pricinuiască ea dezbinare, şi război printre oamenii şi popoarele pământului! Acest lucru să fie preîntâmpinat atât de mult pe cât este posibil. Pentru a preîntâmpina acest fapt din partea Mea, ar fi doar nevoie să vă iau tare sub puterea voii Mele atotputernice, după care lucru aţi deveni fireşte incapabili să gândiţi şi să înfăptuiţi altfel, decât cum vrea tocmai voia Mea măsurată cu o măsură bună; dar cum ar arăta atunci starea cu libertatea voinţei voastre proprii?! Şi dacă aş fi vrut acest lucru, nu Mi-ar fi fost Mie Însumi niciodată nevoie, să mă întrupez în această lume; pentru că atotputernicia Mea veşnică ar fi putut să vă cuprindă şi fără acest trup şi să vă oblige să vorbiţi una sau alta şi să acţionaţi, tot aşa cum a ştiut voia Mea să-i îndemne odinioară pe prooroci înspre acest scop. Dar ar fi acest fapt pentru voi de vreun folos? Voi aţi fi devenit prin aceasta într-adevăr asemeni acestor negri nişte oameni cu suflet natural desăvârşit, dar cu greu vreodată copii ai lui Dumnezeu desăvârşiţi.
03] Dar de aceea, ca să deveniţi voi înşivă propovăduitori pe deplin liberi ai cuvântului Meu pentru toate timpurile timpurilor, am venit Eu chiar în trup la voi pe acest pământ, unde am rânduit şcoala de plantare a copiilor Mei pentru întreaga veşnicie, ca să auziţi ca fiind copiii Mei liberi de asemenea liber din gura Mea această învăţătură, s-o cumpăniţi şi să puteţi atunci s-o şi propovăduiţi mai departe printre popoarele acestui pământ; şi cine o va primi de asemenea liber în curăţia ei, acela va primi cu acestea de asemenea liber perspectiva în privinţa celei mai fericite înfieri a lui Dumnezeu.
04] Dar cine nu va primi liber această învăţătură a Mea, acum dată vouă, ci prin oarece fel de violenţă impusă, nu va putea avea atâta timp nici o cotă parte la perspectiva spre adevărata înfiere a lui Dumnezeu, până ce va începe să se îngrijească extrem de viu din imboldul cel mai propriu, ori aici sau şi în lumea de dincolo de Mine şi de cuvântul Meu cel mai curat şi până ce îl va face el pe acesta de bună voie punctul de sprijin al direcţiei vieţii lui.
05] Văd, din păcate, cum şi cu această învăţătură a Mea va arăta situaţia chiar destul de tristă în general în câţiva ani, după ce Mă voi fi întors iarăşi acasă. Dar văd şi faptul, cum se va menţine ea în comunităţi mici curată ca soarele până la sfârşitul timpurilor ale acestui pământ! Şi acest fapt este o plăcere mare a inimii Mele celei mai adevărate de Tată. Dar lucrurile generale să vă intereseze puţin pe voi, cei curaţi, sau chiar absolut deloc; pentru că din porcii cei mulţi nu veţi face niciodată filozofi. Pentru aceste făpturi este atunci şi o mâncare acuşi destul de bună. Strig într-adevăr: <Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi vindeca pe voi!> (fă asemănare cu Mt. 11, 28); dar această chemare spre viaţă din partea Mea, va rămâne neauzită şi neurmată de către foarte mulţi!”

01] (Domnul:) "Vor veni timpuri în care înţelpţii vor striga din cuvântul Meu: <Doamne, acum este cu adevărat greu să fii om; nu-i voie ca să se vorbească adevărul pentru că se ameninţă cu pedeapsă acest fapt, ci cel mult cu totul în secret! Dar ceea ce vor proorocii mincinoşi, este o minciună evidentă şi astfel blasfemie adusă lui Dumnezeu! Doamne, aşa înarmează-Te totuşi o dată şi mergi la luptă împotriva duşmanilor Tăi, înainte că să strice de tot ogorul Tău de viaţă!>
02] Dar Eu voi amâna tot mai mult şi îi voi spune fiecăruia, care Mă va chema întrebând astfel: <Mai răbdaţi un timp scurt, pâne ce va fi plină măsură dată! Rezistaţi până la sfârşit şi veţi fi mântuiţi; pentru că obligarea lumii nu vă va fi vouă, celor curaţi, lezare sufletelor voastre şi voi ca, copiii Mei cei mai recenţi, care aţi parcurs drumul în trup prin tot felul de necăjiri, sărăcie şi mizerie, vă veţi odihni cu atât mai aproape de inima Mea, în împărăţia Mea şi pe voi vă voi face judecători ai lumii şi a acelora, care v-au chinuit cu necazuri de tot felul, fără motiv şi fără drept din partea Mea!> (Mt. 10, 22; Mt. 24, 13)
03] Pe scurt, în aceasta vor fi de recunoscut totdeauna adevăraţii uncenici ai Mei, că se vor iubi unul pe altul, cum vă iubesc Eu pe voi toţi şi că nu propovăduiesc niciodată numele Meu şi cuvântul Meu cu sabia!
04] Da, dacă s-ar afla o dată un popor pe deplin în lumina Mea şi ar fi ameninţat din exterior de către nişte popoare îndârjite, oarbe şi păgâne, care nu voiau să preia absolut deloc credinţa în Mine, dar ar persecutat într-adevăr mieluşeii Mei cu toată îndârjirea şi mânia, atunci a venit timpul să se scoată sabia din teacă şi să se alunge lupii pentru totdeauna de la turmele evlavioase. Dar dacă se trage o dată sabia din teacă în numele Meu împotriva lupilor, atunci să fie ea scoasă şi cu toată seriozitatea, astfel încât lupii să-şi amintească de sabia, care i-a curpins cu frică în numele Meu. Pentru că unde iasă o dată în evidenţă o judecată în numele Meu, să nu aibe ea numai aparenţa unei seriozităţi numai de-abia de o jumătate de măsură!
05] Împotriva unor păgâni orbi ale căror suflete mai sunt prea depărtate de ordinea Mea şi cărora le este imposibil să poată înţelege cuvântul Meu, dar care cultivă credinţa lor altfel cu o râvnă deosebită, să fie sabia scoasă din teacă şi pusă în picioare doar ca un păzitor al hotarelor pentru atâta timp, până ce păgânii vecini vor fi început să se supună, încetul cu încetul, ordinii Mele; dacă s-a întâmplat aceasta, atunci locul sabiei să reprezinte semnul bunei înţelegeri şi a dragostei frăţeşti.
06] Dar cu totul altceva este faptul, dacă în viitor oamenii, care au fost numiţi din început <poporul lui Dumnezeu> şi au fost învăţaţi şi ocrotiţi, - ah, dacă aceia se vor împotrivi persistent acestei învăţături ale Mele şi o vor persecuta cu râvna lor cea mai rea şi egoistă, da, împotriva acestora nu va mai exista într-adevăr nici un alt fel de mijloc decât sabia cea mai ascuţită şi cea mai neiertătoare! Vai de ei, când va fi ea scoasă la război; aceasta nu va mai lăsa nici o piatră peste o alta şi copiii din pântece mamei nu vor fi cruţaţi! Şi cine va vrea atunci să fugă, pe acela îl vor prinde săgeţile arcului şi îl vor omorî, pentru că vrusese să devină din egoism, împotriva convingerii lui celei mai interioare, un ucigaş al cuvântului Meu şi al trupului Meu; pentru că împotriva acelora împotriva cărora voi merge cu ai Mei la război, aceia vor avea de înfruntat o luptă grea, din care nu vor reieşi veşnic niciodată ca învingători!
07] Acum aveţi şi rânduiala, cum şi când aveţi de folosit sabia în numele Meu! Aţi înţeles toate acestea foarte bine şi adevărat?"
08] Spune Matael: "Doamne, Tu singura iubire a mea, după toate cele ce au fost spuse şi explicate de către Tine în modul cel mai milostiv, nu mai aflu nimic întunecat în mine şi îţi spun acum din cea mai adâncă temelie a inimii mele mulţumirea cea mai călduroasă de viaţă pentru aceste lucruri şi deja dinainte mulţumirea tuturor acelor oameni şi popoare, pe care le voi câştiga prin râvna mea pentru cuvântul Tău şi pentru Împărăţia Ta!"
09] Spune Cireniu: "Doamne, exact aceeaşi mulţumire îţi aduc şi eu şi îndrăznesc în faţa Ta, o, Doamne, să fiu acum un prooroc slab din ceea ce ai adăugat tocmai explicaţiei de folosire a sabiei asupra poporului cunoscut al lui Dumnezeu: această sabie va fi foarte tare reprezentată în Ierusalim! Peste acest popor, aş vrea deja acum să instaurez cu sabia cea mai ascuţită o cruce inuman de mare; pentru că acesta îmi pare a fi deja peste măsură de vrednic pentru tăierea de către sabie!"
10] Spun Eu:" Încă nu pe deplin; îi mai lipsesc trei măsuri de maestru a toată răutatea cea mai inumană! Când le va fi comis şi pe acestea în ciuda a toată învăţătura şi avertizarea, atunci de-abia, prietene, să fie instaurată asupra acestui oraş şi peste toţi locuitorii lui crucea mare inumană a ta cu sabia cea mai ascuţită! Dar noi mai vrem să avem cu poporul încă o răbdare de patruzeci şi patru de ani şi mai ceva în plus şi vrem să-l lăsăm avertizat faţă de pieire mai şapte ani prin tot felul de mesageri, prin apariţia morţilor şi prin multe semne mari de pe bolta cerească! Şi prietene, dacă ar fi şi toate acestea zadarnice, atunci de-abia să se lovească asupra lor semnul tău inuman în cea mai mare măsură şi cu sabia cea mai ascuţită! Eu aş fi dorit, ca acest fapt să fi fost de preîntâmpinat!
11] Dar ceea ce se va mai întâmpla acolo, aceea o ştie Tatăl singur şi altfel nici un înţelept în întreaga nemărginire! Dar căruia îi va revela Acela acest lucru încă la timpul potrivit, acela va ştii acest lucru de asemenea!"
12] Aici spune Cireniu: "Dar Tu, o, Doamne, vei şti într-adevăr foarte exact acest timp; pentru că în Duhul Tău eşti Tu totuşi Tatăl Însuşi!"

01] Spun Eu:" Ai vorbit foarte adevărat! Tatăl este în Mine din tot belşugul; dar Eu, ca Omul din exterior, sunt totuşi numai un Fiu al Lui şi ştiu în sufletul Meu numai ceea ce El Îmi revelează! Eu sunt desigur flacăra iubirii Lui şi Sufletul Meu este lumina din focul dragostei a Tatălui; dar voi ştiţi chiar, cum lumina acţionează întotdeauna şi pretutindeni în mod minunat!
02] Soarele de la care reiasă lumina, are o aranjare minunată interioară şi extrem de interioară; dar aceasta îi este cunoscută numai părţii celei mai interioare a soarelui. Lumina exterioară, chiar dacă înviorătoare a toate nu ştie nimic despre această rânduială şi nici nu schiţează pe undeva o închipuire, din care s-ar putea vedea rânduiala interioară şi cea mai interioară a soarelui.
03] Da, Tatăl este în Mine deja de dinainte de veci; Dar şi partea cea mai interioară a Lui Se revelează Sufletului Meu numai atunci, când vrea El Însuşi acest fapt. Dar Eu ştiu totuşi totul despre toate ce au fost din veşnicie încoace în Tatăl: dar Tatăl are totuşi foarte multe în partea cea mai interioară a Sa, despre care Fiul nu ştie nimic. Şi dacă vrea să ştie despre acestea, trebuie şi El să-L roage pe Tatăl pentru revelaţia acestor lucruri!
04] Dar va veni ceasul în care Tatăl din Mine va deveni şi cu partea cea mai interioară a Lui pe deplin Una cu Mine, singurul Fiu din veşnicie, tot aşa ca şi cum Duhul Tatălui va deveni în sufletele voastre în timpul cel mai scurt pe deplin una cu sufletele din încă trupurile voastre; şi de-abia atunci, prin Duhul Tatălui din voi vă vor fi revelate toate cele ce ar mai fi acum imposibil să vi se poată revela! Şi aşa ştie acum Tatăl din Mine încă multe lucruri, despre care Fiul nu are cunoştiinţă! – Înţelegeţi bine aceste lucruri?"
05] Spun acum mai mulţi ucenici: "Ei totuşi, ce învăţătură aşa bine tare ca piatra este aceasta iarăşi! Aici am mai ruga într-adevăr iarăşi după o explicaţie! Pentru că dacă Tu şi Tatăl sunteţi Una, cum poate prin urmare Tatăl din Tine să ştie mai multe ca şi Tine? Şi totuşi eşti Tu după învăţăturile Tale complectate Însuşi Tatăl?! Ei, acest fapt să-l înţeleagă şi poate şi cine-o vrea, noi nu-l înţelegem! Treaba se umflă tot mai mult! Sigur că poate să se afle ceva în spatele acesteia; dar la ce foloseşte asta? Noi n-o înţelegem! Doamne, noi Te rugăm de aceea, ca să ne spui acestea mai limpede şi mai luminos; pentru că doar aşa, nu ne este acest fapt de nici un folos!"
06] Spun Eu:" O, copii, o, copii! Cât mai trebuie să vă îndur, până ce Mă veţi înţelege?! Eu vorbesc acum ca Om către voi oamenii şi voi nu-l înţelegeţi pe Om; cum vreţi să înţelegeţi mai târziu un cuvânt curat al lui Dumnezeu?! Dar pentru a vă face totuşi mai capabili pentru acest fapt, de aceea vreau să vă explic această treabă mai îndeaproape şi aşa ascultaţi-Mă chiar foarte bine!
07] Înfăţişaţi-vă prin noţiunea <Tatăl> corpul propriu zis al acestui soare al nostru în care sunt prezente toate condiţiile, prin care învelişul de lumină vouă vizbil şi luminând extrem de puternic este produs încontinuu la fel. Învelişul de lumină este în jurul corpului solar aproximativ ceea ce este pe acest pământ aerul atmosferic, care împrejmuieşte şi el uniform pământul întreg până la câteva mii de înălţimi de om şi formează astfel cu pământul, cumva văzut de pe lună, o placă destul de tare strălucitoare, mare şi aparentă.
08] Dar cum se formează aerul pământului? Din procesul cel mai interior al pământului! Partea cea mai interioară a pământului este prin urmare mai întâi plină de aer şi numai superplusul se adună mereu în aceeaşi măsură în jurul pământului. Dar ca interiorul pământului să producă necontenit aerul, de aceea trebuie în el să fie activ un foc nestins, care se formează din activitatea mare a duhurilor interioare.
09] Îmaginaţi-vă acum acestea astfel: Focul cel mai din interior corespunde cu ceea ce numesc Eu <Tată> şi din toate elementele dizolvate prin focul interior se produce aer, dar care corespunde cu ceea ce numim noi <suflet>.
10] Dar focul n-ar putea dăinui fără aer şi aerul n-ar putea fi produs fără acel foc. Şi focul este prin urmare aer şi aerul este foc; pentru că şi flacără este cu adevărat numai aer a cărui duhuri se află în cea mai mare activitate şi aerul în sine este şi el numai foc pur, dar în starea de odihnă a duhurilor lui din care constă acesta. Este de aceea acum uşor de înţeles, că de fapt focul şi aerul sunt una. Dar înainte ca duhurile aerului să nu fie iritate pănâ la un anumit punct, rămâne aerul totdeauna numai aer şi de aceea între aerul de foc iritat, ca fiind deja foc şi între aerul încă liniştit şi propriu zis nu este o diferenţă mare.
11] În focul însuşi este lumina şi prin urmare, privit din punct de vedere duhovnicesc, cunoaşterea şi recunoaşterea cea mai curată şi înaltă; în aerul, care este întrepătruns de lumina focului, se găseşte atunci de asemenea o cunoaştere şi recunoaştere deplină, dar evident într-o măsură deja mai inferioară. Dar dacă aerul mai liniştit se irită tot aşa, încât el însuşi devine foc şi lumină, se găseşte atunci şi în el pretutindeni cea mai înaltă cunoaştere şi recunoaştere.
12] Pământul cu o asemenea amenajare a lui se aseamănă prin urmare cu un om. Focul cel mai interior este duhul de iubire al sufletului în activitatea lui şi aerul este asemeni sufletului, care poate fi într-adevăr şi un duh de foc, dacă este el pe deplin pătruns de iubirea duhului, aceasta provine de la activitatea acestuia, unde sufletul devine atunci cu totul una cu duhul! Şi în acest stadiu ajunge sufletul prin naşterea din nou a duhului.
13] Şi iată, cu totul aceeaşi relaţie o găsiţi în soare. În partea cea mai interioară a lui, există un foc extrem de puternic, a cărui puterea de lumină întrece intensitatea luminii a atmosferei exterioare de lumină cu extrem de mult mai mult. Din această lumină se răspândeşte necontenit aerul cel mai curat al soarelui şi acest aer devine el însuşi foc şi lumină pe suprafaţa acestuia, dar într-o măsură mai mică, decât este aici focul şi lumina atotputernică a acestuia în centrul mare al soarelui. Dar atmosfera exterioară de lumină a soarelui este de aceea după fiinţa ei totuşi cu totul asemeni

focului din centrul soarelui mare! Ea necesită numai de aceeaşi iritaţie cea mai mare, căci atunci se va asemăna ea pe deplin cu focul cel mai interior.
14] Aşadar, acest cel mai interior foc al soarelui este deci asemeni Tatălui din Mine şi Eu sunt lumina şi focul reieşind mereu la fel din focul central din temelie, prin care foc, totul ce este aici a fost creat, trăieşte şi există în continuare. Astfel sunt Eu în existenţa Mea prezentă partea exterioară şi cea înfăptuitoare al celui mai interior Tată din Mine şi prin urmare tot ce este al Tatălui, este al Meu şi iarăşi tot ce este al Meu, este al Tatălui şi Eu şi Tatăl trebuie să fim aici totuşi în mod necesar una cu desăvârşire, numai cu diferenţa, că în focul cel mai interior trebuie să se găsească mereu o cunoaştere şi recunoaştere mai adâncă, decât în lumina exterioară, care este iritată de către focul din interior numai mereu în acea măsură, cât este necesar.
15] Dar Eu aş putea să Mă şi emoţionez de îndată împreună cu Tatăl; dar atunci s-ar sfârşi cu voi, tot aşa cum s-ar sfârşi cu toate corpurile cereşti, care orbitează în jurul acestui soare, dacă atmosfera de lumină exterioară a soarelui s-ar aprinde o dată în puterea focului şi luminii celei mai interioare a soarelui, a cărui putere ar iritat toate duhurile în spaţiul larg al creaţiei într-o asemenea măsură, că toată făptura ar deveni instantaneu o mare de foc nemărginită, atotputernică şi descompunând toată materia pe loc! Aşadar, interiorul materiei solare este amenajat bineînţeles astfel, că suportă acest foc şi fluviile puternice curgând continuu pe acelaşi în consecinţa mişcării circulare persistente, ca la om mişcarea circulară a sângelui, îi dau focului o ocupaţie necontenită spre descompunerea şi spre formarea nouă a aerului şi din acesta iarăşi a apei şi de aceea nu poate această situaţie să atace distrugător corpul propriu zis al soarelui ; şi dacă se şi descompun părţi din acesta, ele se înlocuiesc acuşi prin apa curgând într-acolo în şuvoaie. Şi totul trebuie deci să rămână în ordinea perseverentă.
16] Dacă vreţi să cercetaţi acum această pildă ceva mai îndeaproape, trebuie să vă fie limpede totuşi întrucâtva, ce este de fapt <Tatăl> şi ce este <Fiul> şi ce este sufletul şi ce duhul din el! Spuneţi-Mi acum, dacă nici acum nu sunteţi încă aproape pe deplin lămuriţi!”

Ev. 04. Capitolul 253

01] Spune Simon Iuda: “Doamne, când Te-ai lăsat botezat cu apă în văzul Meu în râul Iordanului de către Ioan, am văzut un foc plutind peste căpătâiul Tău în felul unui porumbel şi s-a spus, că acesta ar fi Duhul Sfânt al lui Dumnezeu1 Şi s-a auzit atunci şi o voce ca din aer: <Iată, acesta este Fiul Meu preiubit întru care am binevoit; pe Acesta să-L ascultaţi!> Ce a fost deci aceasta? De unde a venit acea flacără sfântă şi de cine s-au rostit cuvintele, care s-au auzit bine? Cum să judecăm şi să înţelegem aceste lucruri?”
02] Spun Eu:" De unde altundeva puteau să vină într-adevăr acestea, decât numai de la Mine şi din Mine?! Sau eşti tu de părere, că cumva în spatele stelelor sălăşluieşte un Tată în spaţiul nemărginit, Care a rânduit ca flacăra să vine asupra capului Meu şi atunci cumva de asemenea din înălţimea nemărginită a rostit acele anumite cuvinte în jos, pe acest pământ? O, tu frumoasă orbire cea mai oarbă a oamenilor! Dacă Tatăl veşnic sălăşluieşte în Mine, Fiul Său tot aşa de veşnic, în acel fel, cum vi l-am arătat acum destul de limpede, de unde ar fi putut veni aici focul şi vocea? Uită-te aici şi iarăşi vei vedea aceeaşi flacără peste căpătâiul Meu! Şi ascultă şi vei auzi aceleaşi cuvinte din nou!”
03] Atunci, au văzut toţi flacăra plutind în înfăţişarea unei cruci în flăcări sau, în mod greşit, aşa destul de mult în înfăţişarea unui porumbel, care reprezintă de fapt şi el o cruce şi în acelaşi timp au şi auzit toţi cuvintele deja cunoscute.
04] Dar Eu am spus: “Aceasta a fost vocea Tatălui din Mine şi flacăra s-a format din sfera nemărginită a vieţii exterioare ale Mele, care este aici Duhul Meu Sfânt acţionând în afară! Înţelegi tu, Simon Iuda, acum şi acestea bine?”
05] Şi toţi au spus: “Da, Doamne, acum ne sunt limpede şi aceste fapte, deşi minunate peste măsură!”
06] Spune după aceea Matael: “Doamne, Doamne, Tu Cel mai înţelept din veşnicie, lucruri mari şi de necercetat ne-ai explicat acum şi ne-ai arătat ordinea Ta, cum este ea şi cum a fost dinainte de veci! Eu pot să mă gândesc acum încoace şi încolo şi iată, totul îmi este limpede şi luminos în ceea ce priveşte toate relaţiile miraculoase între Tine, Făcătorul şi noi, făpturile Tale! Toate amenajările Tale sunt rânduite atât de înţelept, că nici mintea cea mai ageră şi nici raţiunea cea mai luminoasă nu pot găsi niciunde ceva, ce s-ar afla în sine şi cu sine însuşi numai în contradicţia cea neînsemnată.
07] Numai dacă mă transpun cu gândurile mele aşa bine în planul cel mai adânc de fond a toate timpurile şi a veşniciei, trebuie să mă gândesc în sinemi, că toate creaţiile ce sunt aici, toţi arhanghelii, toate cerurile, toate lumile – ca sori, pământuri, luni, toate stelele, care după explicaţia Ta nu sunt nici ele altceva decât sori, pământuri şi luni ale acestora, pe care bineînţeles că nu le putem vedea niciodată noi muritorii cu ochiul nostru trupesc din cauza depărtării prea mari -, trebuie să fi avut totuşi o dată un început, căci altfel, posibilitatea existenţei lor n-ar fi cel puţi pentru mine aşa destul de bine imaginabilă! Pentru că îmi închipui acestea în anumite relaţii pozitive astfel: O fiinţă, un lucru sau o treabă, care n-a început niciodată să existe, nici nu poate de fapt să existe aici! Sau ar putea un lucru să se formeze într-adevăr din nimic, la care Tu ca Creator nu Te-ai gândit niciodată?!
08] De aceea trebuie un lucru existent, ca de exemplu un soare central străvechi, să fi fost totuşi o dată gândit de Tine mai înainte în ordinea Ta gradativă (treptată), mai înainte ca acesta, fireşte de-abia atunci, să fi început să acţioneze în sfera lui ca un soare străvechi concret. Dar el n-ar putea,

lucru calculat după mintea mea, să existe, dacă n-ar fi început niciodată să existe! Acesta poate fi de o vârsta într-adevăr a unor eoni ori eoni de secole (secole nemărginit de lungi), şi de o mie ori o mie de ori mai vechi, acest lucru nu face nimic; dacă există el aici de netăgăduit, a şi trebuit să înceapă o dată să existe. Dacă, acest lucru care vreau să-l spun este tot una şi un ceva, despre care nu mai trebuie să se poarte absolut deloc mai departe de grijă!
09] Acum s-ar putea folosi propoziţia inversă fireşte şi în privinţa Ta şi veşnicia Ta cu totul pe deplin de solidă ar cădea prin urmare, fără un început preluat, de asemenea într-un cel mai frumos nimic! Doar că, aici, îmi spune mintea mea limpede şi raţiunea mea luminoasă iarăşi cu totul altceva! Eu nu-mi pot imagina nici un sfârşit, dacă mă transpun în gândurile mele şi în veşniciile veşniciilor înapoi. Rămâne spaţiul nemărginit şi cu el, durata de timp tot aşa de nemărginită.
10] În acest spaţiu în mod necesar veşnic, nemărginit, trebuie să fi fost totuşi prezentă şi acea putere străveche din veşnicii, care condiţionează veşnic la fel lărgirea nemărginită a spaţiului, fără care spaţiul tot aşa de puţin ca puterea fără el n-ar fi imaginabile. Această puterea poate fi doar una, cum şi spaţiul este doar unul; ea trebuie să aibe în sine tot aşa un oarecare centru şi oarecum un centru de greutate, ca şi însuşi spaţiul nemărginit. Dar deoarece spaţiul există aici ca fiind astfel, de aceea trebuie să se pronunţe şi în el existenţa cea mai nemărginită şi astfel cea mai liberă, ca simţindu-se pe sine însăşi; pentru că cum ar putea fi ea, dacă n-ar percepe în cea mai mare stare nelegată a ei, că există?!
11] Dar ceea ce este valabil pentru spaţiu, aceea este valabilă şi în privinţa puterii care se află în acesta; şi ea trebuie să se simtă în mod necesar ca existând aici, căci altfel, ar fi imposibil să existe. Pe scurt, acestea sunt necesităţi constând în sine şi într-un asemenea fel condiţionate prin ele însăşi că una fără cealaltă, nici n-ar putea exista! Dar toate acestea sunt chiar din început şi extrem de specific Însăşi existenţa Ta duhovnicească străveche şi nu poate fi scăzute prin urmare niciodată din calcul conform Duhului Tău!
12] Tu eşti deci, după mintea mea, veşnic în mod tot atât de necesar, cât de necesar pot fi numai limitate în timp toate celelalte, cel puţin în existenţa lor formală! Dar de-abia acum vine o cu totul altă întrebare!
13] Deoarece toate această făptură văzută şi nevăzută şi-a luat totuşi o dată un început în urmă cu timpuri cât se poate de neimaginabil de lungi, ce ai făcut Tu, o, Doamne, de-a lungul veşniciilor înainte de acest început? Eu observ, ce-i drept, din chipul Tău zâmbind prietenos, că am formulat cam prost această întrebare a mea; dar sunt totuşi sigur de faptul că ea nu este cu totul lipsită de însemnătate! Şi Tu, o, Doamne, ne vei aprinde şi în această direcţie o luminiţă mică! Sufletul meu cercetător vreau acum o dată să fie deja pe deplin lămurit.”

Ev. 04. Capitolul 254

01] Spun Eu:" Dragul Meu prieten Matael, diferenţa de nediminuat dintre Dumnezeu şi omul creat şi limitat, chiar şi de felul şi caracterul cel mai desăvârşit, există totuşi în continuare şi în toată veşnicia nu poate fi eliminat faptul că Dumnezeu este şi trebuie să fie în toate veşnic şi nemărginit în mod general valabil, în timp ce omul va exista într-adevăr pe veci în viitor tot mai desăvârşit în fiinţa lui duhovnicească, dar nu poate să ajungă şi nici nu va ajunge totuşi niciodată la măsura fiinţei străvechi nemărginite a lui Dumnezeu.
02] Omul poate să devină asemănător lui Dumnezeu în formă şi în dragoste şi în puterea acesteia, dar totuşi veşnic niciodată pe deplin în măsura existentă cu adevărat a înţelepciunii celei mai lipsite de margini în şi a lui Dumnezeu; şi aşa, veşniciile lungi în perioadele lor nenumărate de veciiar putea să cuprindă într-adevăr aşa unele lucruri, care găsesc cu siguranţă un loc în spaţiul cel mai nemărginit, despre care chiar şi un arhanghel străvechi n-a visat cu siguranţă niciodată ceva asemănător! Pentru că şi un arhanghel străvechi are pentru acest fapt o putere de înţelegere prea tare limitată; de-abia când fiecare arhanghel străvechi va fi parcurs asemeni Mie calea în trup, va fi el în stare să şi înţeleagă mai mult, - dar totul, în mod împosibil vreodată în nemărginirea întreagă, veşnic niciodată sfârşindu-se!
03] Da, veţi cunoaşte veşnic în continuare minuni noi pentru voi şi veţi începe să vă regăsiţi în aceleaşi, dar nu veţi ajunge totuşi veşnic niciodată la sfârşitul acelora, dar pentru care lucru puteţi să vă faceţi motivul să fie uşor de înţeles şi prin faptul, dacă vă gândiţi, dacă ar fi într-adevăr posibil, să număraţi atât de mult timp, până ce veţi ajunge la sfârşitul cifrelor! Dar dacă exist Eu după Duh din toate veşniciile încoace ca fiind tot timpul unul şi acelaşi Dumnezeu şi dacă gândesc, vreau, înfăptuiesc şi acţionez din mereu aceeaşi dragoste şi înţelepciune, care în sine fireşte că trebuie să se simtă şi mai desăvrâşite şi mai înţelepţite prin fiecare perioadă de creaţie şi prin lucrarea reuşită cu desăvârşire pentru toate veşniciile din viitor, de aceea puteţi voi cei mai înţelepţi să vâ gândiţi într-adevăr din voi înşivă, că Eu, ca şi cum Tatăl vorbeşte acum din Mine şi în Mine, n-am ţinut până la această perioadă de creaţie desigur în nici un oarecare punct nemărginit din spaţiul veşnic un fel de hibernare! Să şi dureze o perioadă de creaţie de la începutul ei străvechi până la desăvârşirea totală, mărginită şi duhovnicească de o mie de ori mii de eoni ori eoni (potrivit cu Ev. 05. 112, 5 este un eon =decilioane ori decilioane de ani pământeşti) de cicluri de o mie de ani, aşa nu este o asemenea perioadă de creaţie totuşi nimic comparativ cu existenţa Mea veşnică şi mărimea ei de lărgire pentru voi extrem de nemăsurabilă este potrivit cu spaţiul un nimic în spaţiul nemărginit!
04] Tu, Matael, cunoşti bine horoscopurile vechilor egipteni şi Regulus-ul în leul mare îţi este binecunoscut! Ce este el pentru ochiul tău? Un punctuleţ licărind şi el este acolo, unde se află în spaţiu, totuşi un corp ceresc solar atât de mare, că un fulger, care parcurge totuşi în patru clipe o

distanţă de 400 000 de drumuri de ţară (un drum de ţară cam un sfert de oră şi ceva mai mult. 10 drumuri de ţară = 1 milă. 400 000 : 10 = 40 000 de mile = mişcarea luminii într-o secundă. Însemnare a lui Jakob Lorber : 1 milă nemţească = 7,5 kilometri, deci 40 000 de mile = 300 000 de kilometri; vezi Robert Blum Vol 2, Cap. 299, 8), ar avea de lucru după împărţiri ale timpului vechi arabe, ţie, Matael, bine cunoscute, peste un trilion de ani pământeşti, pentru a parcurge distanţa de la polul său nord până la cel sudic al său! Numele lui propriu zis este Urca, mai bine Ouriţa (primul înveliş de creaţie sau începutul creaţiei a eoni ori eoni de sori într-un înveliş de creaţie aproape nemărginit de departe înfăşurat); el este sufletul sau centrul cel mai interior de greutate a unui înveliş de păstaie, dar care est, de fapt, numai un nerv în omul mare al lumilor de creaţie, dintre care omul mare închipuit are fireşte aproximativ atât de multe ca totalitatea nisipului şi ierbii de pe pământul întreg, care om al lumilor mari reprezintă de fapt numai o perioadă de creaţie, de la începutul lui până la desăvârşirea lui duhovnicească.
05] O asemenea Urcă şi mai mult un întreg înveliş de păstaie sunt prin urmare nişte lucruri deja cu totul respectabil de mari şi încă nepronunţabil mai mare este un asemenea om mare al lumilor de creaţie! Dar ce este el faţă de spaţiul veşnic, nemărginit? Atât de mult ca nimic! Pentru că toate lucrurile în mod necesar limitate, chiar dacă de fapt pentru noţiunile voastre cât de poate de nemărginit de mari, sunt raportate la spaţiul nemărginit atât de mult ca nimic, pentru că nu poate intra cu acelaşi în nici un fel de raport vreodată calculabil.
06] Acum te întreb, dragul Meu Matael, dacă din cele spus ai început deja aşa puţin să presimţi, înspre ce lucru se vor îndrepta aceste gânduri!”
07] Spune Matael: “O, Doamne, bineînţeles, bineînţeles că presimt; dar la această presimţire încep să mă pierd aşa ca pe deplin şi să mă descompun în nimic! Pentru că puterea şi mărirea Ta veşnică, spaţiul nemărginit şi durata veşnică a timpului mă înghite pe deplin. Aşa o presimţire mi se ridică într-adevăr în cuget – şi dacă am înţeles bine, ceea ce Tu, o, Doamne, ai pus aşa oarecum în cugetul meu, ştiu bineînţeles de-abia sau de fapt deja absolut deloc, într-un mod aşa abia de rostit luminos licărind, că dintre asemenea perioade de creaţie n-ai în spate cumva – pentru a număra şi după felul arăbesc – numai decilioane – sau eoane, ci nenumărate! Pentru că dacă eu, numărând înapoi potrivit cu perioadele de timp, încep la aceasta prezentă, n-aş termina cu număratul desigur niciodată şi n-aş ajunge veşnic niciodată la aceea, despre care s-ar putea spune, cum ar fi prima a Ta!
08] Pe scurt, începutul Tău nu este niciunul şi astfel şi creaţilor Tale le este imposibil să fi avut vreodată un început şi cât de multe dintre acestea ar şi putea cuprinde spaţiul veşnic, astfel nu este printre acestea totuşi niciuna, despre care s-ar putea spune: <Iată, aceasta a fost prima! Înainte de ea, nu s-a creat nimic!> Pentru că în spatele unei asemenea perioade de timp presupusă să fie prima, se află chiar totuşi iarăşi o veşnicie întreaga pe deplin! Ce ai fi făcut în decursul acesteia la existenţa Ta mereu aceeaşi? Loc au în spaţiul nemărginit şi nemărginit de multe creaţii; chiar dacă distanţele lor sunt cât se poate de nemărginit de mari, nu face nimic acest lucru! Spaţiul nemărginit are loc îndeajuns pentru toate acelea nemărginit de multe şi va mai avea veşnic loc pentru eoni ori eoni de multe şi aşa veşnic în continuare pentru încă nenumărat de multe şi acestea viitoare nici nu le vor înmulţi oarecum cu nimic pe acelea existente deja din veşnicii încoace; pentru că o sumedenie fără margini şi nenumărată nu poate de aceea să devină niciodată un ceva mai mult, pentru că este oricum deja un ceva nemărginit de mult.
09] Da, dacă încep se enumăr acea perioadă cu unu, ea poate fi adăugată cu una, ca în timpurile şi veşniciile eonice viitoare, desigur mereu cu una şi una şi cu mai una mai departe; dar unde cifra din spate este deja oricum una extrem de nemărginită, acolo nu mai este multiplicarea aceleaşi imaginabilă! Noile creaţii se pot enumera într-adevăr luate în parte şi mai rezultă ceva, dar adăugate la numărul creaţilor de dinainte nu rezultă absolut nimic!
10] Aşa sună emoţia mea care vrea să mă distrugă acum pe deplin. Dar la o parte cu asemenea gânduri, care mă copleşesc şi distrug pe deplin sufletul meu pentru acestea prea mic din cauza mărimii nemărginite ale acestor gânduri! Dacă am numai o viaţă veşnică, dragostea şi milostivirea în plus şi o asemenea împrejurime, cum este aceasta de aici, nu-mi voi mai dori în viitor, să cunosc mai îndeaproape chiar numai luna sau soarele nostru! Eu admit acum de asemenea, cât de prostesc a fost din partea mea, să Te întreb despre ceva, ce pentru un om limitat nu se cuvine pe deplin şi absolut deloc, să ştie! Doamne, iartă-mi marea mea prostie!”

Ev. 04. Capitolul 255

01] Spun Eu:" Nu, prietene al Meu, aceasta nu este tocmai prostie, dar aşa o glumă care pătrunde acum puţin cam prea departe şi adânc pentru această viaţă pământească; pentru că atâta timp cât sufletul n-a devenit pe deplin una cu Duhul Meu din el, îţi este imposibil să poţi înţelege şi cuprinde asemenea lucruri în adâncimea potrivită. Dacă vei şi ajunge foarte curând la naşterea din nou în duh şi dacă te vei afla chiar dincolo în împărăţia Mea ca fiind o fiinţă desăvârşită duhovniceşte, vei înţelege multe până la temelia cea mai adâncă, dar bineînţeles numai în acea măsură, cât priveşte această perioadă prezentă de creaţie, în a cărei ordini fiecare premergătoare îşi avea existenţa ei şi fiind acum cumva desăvârşită, îşi mai are şi în continuare existenţa duhovnicească. Dar totuşi există între această perioadă de creaţie şi toate cele premergătoare o diferenţă extrem de mare, tot aşa cum între acest pământ şi toate celelalte corpuri cereşti nenumărate ale omului (noţiune de mărime a unei galaxii) străvechi creat.

02] La toate cele veşnic nenumărat de multe creaţii premergătoare, care au înfăţişat toate un om ale lumii mari străvechi, nu M-am întrupat pe nici un pământ al aceluiaşi, prin puterea voii Mele, ci am făcut corespondenţă cu creaţiile lui omeneşti numai prin duhurile cele mai curate de îngeri create pentru acele făpturi. Numai această perioadă de creaţie are menirea, pe un oarecare mic corp pământesc ale lumilor, care este tocmai acest pământ, să Mă aibe în trup şi în forma cea mai strâmtă în faţa lor şi să fie învăţate de Mine Însumi în substanţa veşnic dumnezeiască şi străveche, în schimbul a toate creaţiile premergătoare precum şi pentru toate cele următoare în veşnicia, care are intenţia să nu se sfârşească niciodată.
03] Eu n-am vrut să creez numai ca de obicei nişte copii adevăraţi şi veritabili, Mie pe deplin asemănători pentru toate timpurile şi veşniciile viitoare, ci prin dragostea Mea părintească să-i creez cu adevărat, astfel încât ei să stăpânească atunci cu Mine întreaga nemărginire.
04] Dar pentru a realiza acest lucru, am adoptat Eu, Dumnezeul cel nemărginit şi veşnic, un trup omenesc pentru centrul Meu al vieţii de bază a existenţei Mele Dumnezeieşti, pentru a Mă prezenta vouă, copiilor Mei, ca un Tată vizibil şi simţibil şi să vă învăţ Eu Însumi din gura şi inima Mea foarte proprie adevărata şi Dumnezeiască dragoste, înţelepciune şi putere, prin care să stăpâniţi atunci cu Mine şi nu le veţi stăpâni numai pe toate finţele acestei perioade de creaţie, ci şi pe toate cele premergătoare şi pe toate cele încă următoare.
05] Şi această perioadă de creaţie are prin urmare preferinţa vouă nici pe departe de recunoscut îndeajuns de luminos faţă de toate celelalte, că este în întreaga nemărginire şi veşnicie singura care şi în care am îmbrăcat pe deplin Eu Însumi natura trupească a omului şi că Mi-am ales în întregul om mare de creaţie acest înveliş de păstaie în această împrejurime de univers a sorilor centrale ale Siriusului, dintre cele două sute de milioane de sori orbitând în jurul lui, tocmai acest soare şi dintre cele multe corpuri pământeşti ale lui şi orbitând în jurul lui tocmai acest pământ, pe care ne aflăm acum, pentru a deveni pe el Eu Însumi un Om şi pentru a face din voi oamenii, adevăraţii copiii ai Mei pentru întreaga nemărginire şi veşnicie, înspre înapoi şi înainte. Şi dacă tu, Matael, ca fiind unul dintre cei mai buni în aritmetică iei acest fapt aşa bine în vizor, nu te va mai apăsa chiar atât de tare veşnicia şi nemărginirea spaţiului.
06] Pentru sufletul cât se poate de înţelept, mărginit sunt noţiunile nemărginirii şi veşniciei fireşte ceva de neînţeles care îl apasă în mod necesar încontinuu; dar nu mai aşa pentru dugul o dată trezit din el cu desăvârşire. Pentru că acela este liber şi în toate asemeni Mie şi mişcarea lui este deja o dată de felul acela, că toate rapoartele ale spaţiului sunt pentru el un zero veritabil şi aceasta, prieteni, este deja o trăsătură foarte îsemnată a omului duhovnicesc!
07] Imaginaţi-vă toate mişcările cât se poate de rapide ale corpurilor, cum vi le-am explicat îndeajuns deja la o ocazie premergătoare şi veţi găsi acuşi faptul că toate mişcările cele mai rapide, făcute vouă cunoscute ale sorilor centrali, în rapiditatea lor în plus încă multiplicată de eoni ori sau ridicată la potenţa eonilor, este o adevărată trimitere de mesaje cu viteza melcului faţă de rapiditatea duhului, pentru că aceasta, pentru a parcurge o distanţă spaţială extrem de mare, necesită totuşi continuu de un timp după relaţia depărtării, în timp ce duhului îi este tot una fiecare distanţă cât se poate de nemăsurabilă; fiindcă pentru duh este tot una noţiunea <aici> şi o depărtare cât se poate de nemăsurabilă de undeva <acolo>, în timp ce diferenţierea depărtării de spaţiu prezintă pentru orice altă mişcarea o diferenţă chiar foarte însemnată.
08] În plus, vă mai fac atenţi şi asupra faptului, cum din duhulu omului, chiar dacă acesta n-a devenit pe deplin una cu sufletul, curge totuşi un sentiment aparte în sufletul şi se face observat prin acest procedeu ca fiind ceva curat duhovnicesc, astfel încât îşi înfăţişează toate întâmplările – şi acestea pot să se fi întâmplat şi o veşnicie în spatele acestei stări prezente! – mereu într-un aşa fel, de parcă s-ar întâmpla ele acum, sau de parcă duhul ar fi fost atunci de asemenea deja un martor ocular şi auditiv. Şezutul în depărtare unor asemenea întâmplări care au avut loc cu mult timp în urmă, şi-l pictează prin urmare de-abia însuşi sufletul limitat în creierul lui. În suflet păşeşte amintirea la locul acestui sentiment spiritual; dar acesta nu face ca întâmplarea să aibe loc în prezent, ci o pune în acel timp, când s-a şi întâmplat ea. Dar duhul se transpune ca fiind pe deplin în prezent, în acea perioadă de petrecere a întâmplării şi îşi actualizează şi una din viitor într-o aşamăsură, de parcă ea ar fi deja prezentă în faţa lui, ori ca deja începută sau şi deja ca finită de mult timp.
09] Înţelepţii lumeşti numesc acest sentiment curat duhovnicesc al actualizării a unor întâmplări, ori de mult trecute sau şi având de-abia loc în viitor, ca fiind <fantezia> omului. Doar că nu este aşa, pentru că se poate numi numai aceea ca fiind fantezie, ce alcătuieşte sufletul însuşi din provizia imaginilor lui ca fiind ceva nou şi care aduce la iveală o formă sau un lucru neaflându-se deci altfel cumva în lumea naturală liberă. Din această capacitate pur sufletească au reieşit toate uneltele, toate clădirile şi îmbrăcăminţile omului şi fabulele şi tot felul de opere poetice, a căror plan de fond este desigur ori foarte rar un adevăr deplin, dar cel mai adesea numai o minciună goală sau de fapt, un nimic.
10] Aceasta este ceea ce se poate numi fantezie; dar sentimentul de actualizare mai înainte menţionat ale unor întâmplări ori trecute sau şi de-abia de a se petrece în viitor, este o caracteristică de viaţă a sufletului şi omul curat gânditor poate trage din acestea concluzia, cum duhul omului n-are nimic de-a face, nici cu spaţiul şi nici cu timpul şi se află de aceea stăpânitor asupra amândorura.
11] Pentru duh există prin urmare numai atunci un spaţiu, dacă îşi crează el unul şi vrea unul şi sub cu totul aceleaşi condiţii şi un timp. Dacă nu doreşte el un timp, atunci păşeşte în locul timpului de îndată veşnica stare prezentă a celor trecute, a celor prezente şi a celor viitoare.

12] În sfârşit, puteţi recunoaşte în voi şi o a treia capacitate curat duhovnicească din voi, dacă aţi fi aşa bine atenţi când apare ea! Dar această capacitate constă în faptul că vă puteţi închipui o oarecare treabă cât se poate de mare, ca fiind desăvârşită dintr-o dată în toate părţile ei şi puteţi să vedeţi cu privirea peste o întreagă împrejurime solară. Sufletul cu capacitatea lui de percepere a simţurilor trebuie să cerceteze un lucru în toate părţile lui într-un mod încet şi costisitor de timp şi trebuie să-l pipăie şi să-l asculte şi trebuie să-l împartă în componente, pentru a-şi putea face despre acel lucru de-abia încetul cu încetul, o imagine totală. Dar duhul zboară împrejurul unui întreg soare central, în interior şi exterior într-o clipă abia imaginabil de rapidă şi tot aşa de rapid şi în jurul unui număr imens ai unor astfel de sori şi a toate plantele lor; şi cu cât mai puternic este duhul prin ordinea sufletului, cu atât mai luminoasă şi exactă este tocmai cuprinderea şi parcurgerea cu privirea a duhului în privinţa lucrurilor şi creaţilor celor mai mari şi nesfârşit de complicate.
13] <Da>, spuneţi voi şi pe drept cuvânt chiar, <cum îi este posibil duhului o asemenea parcurgere totală cu privirea?> Şi Eu vă spun şi vă răspund: Într-un cel mai desăvârşit fel tocmai în acel mod, cum unui suflet desăvârşit, în ordinea naturală, îi este posibil simţirea de departe şi cea de pătrundere cu ajutorul eterului lui al vieţii exterioare, cum aveţi dovedit un asemenea fapt îndeajuns la negri. Dar la sufletul numai substanţial, o asemenea capacitate oricum la toată intensitatea ei cât se poate de mari, nu este de pus în nici o comparaţie adevărată faţă de cea asemănătoare a duhului, pentru că ea în mod necesar încă limitată în spaţiu şi acolo numai cu condiţia unor elemente străvechi transcendental-naturale, în afară de forma ei de bază, nu este în stare să gândească şi să simtă şi acest fapt, cu cât mai aproape de forma ei propriu zisă de viaţă omenească, cu atât mai simţibil şi sensibil. Către depărtarea foarte mare, îi reuşeşte atunci foarte greu, chiar în starea ei cea mai desăvârşită, fireşte doar sufletească; şi un suflet poate să posede o sferă exterioară de viaţă cât se poate de puternică, ea, ca strălucind de aici în afară, nu va fi în stare să simtă deja absolut nimic până în Africa.”

Ev. 04. Capitolul 256

01] (Domnul:) “Ah, dacă în timpurile unei anumite stări nebune, duhul străluceşte pentru câteva clipe cu eterul lui a vieţii străvechi înspre sufletul desăvârşit, atunci simţirea în depărtare, înfăptuirea şi vederea în depărtare se multiplică foarte şi sufletul îi este atunci posibil în asemenea clipe, să ajungă chiar până la stelele foarte îndepărtate şi să le parcurgă acolo cu privirea cu o exactitate mare; dar aşa cum duhul se retrage iarăşi conform ordinii în suflet, tot ala poate sufletul cu sfera lui pură a vieţii exterioare să pătrundă numai atât de departe în mod eficient, cât de departe mai găseşte el ceva corespunzător în mod elementar lui în cazul cel mai favorabil. Sfera lui a vieţii exterioare se aseamănă cu strălucirea unei lumini pământesc vizibile. Cu cât mai de departe te afli de flacără, cu atât mai ştearsă şi slabă devine ea, până nu mai rămâne nimic în plus de la ea decât noaptea şi întunecimea.
02] Dar nu aşa stau lucrurile cu sfera vieţii exterioare a duhului. Aceasta este asemenea eterului, care umple spaţiul întreg, nemărginit ca fiind împărţit pe deplin în mod egal. Dacă duhul, apărând liber în suflet, se irită o dată, se irită şi sfera lui exterioară de viaţă în aceeaşi clipă nemărginit de departe în afară şi vederea, simţirea şi înfăptuirea lui pătrunde atunci fără cea mai neînsemnată limitare atât de departe în afară, cât eterul umple spaţiul pătrunzător printre creaţii şi în aceleaşi; pentru că acest eter este – să vorbim între noi – de fapt cu totul identic cu duhul veşnic de viaţă din suflet. Acesta este numai un punct de ardere condensat al eterului obişnuit de viaţă, care umple întreaga nemărginire. Şi de îndată ce el, ca fiind maturizat, se atinge prin suflet de eterul exterior, se uneşte simţirea lui, gândirea şi vederea într-o clipă cu eterul nemărginit al vieţii exterioare neslăbit în cele mai mari depărtări şi ceea ce marele eter al vieţii simte, vede, gândeşte, vrea şi înfăptuieşte pretutindeni curgând în jurul a toate şi pătrunzând toate în spaţiul nemărginit, aceea simte, vede, gândeşte, vrea şi înfăptuieşte de asemenea în acelaşi moment duhul propriu într-un suflet şi aceea vede, simte, gândeşte, vrea şi înfăptuieşte atunci şi sufletul, atâta timp cât este el pătruns din temelie de către duhul lui şi atâta timp cât acestease află în legătură cu nemărginitul şi obişnuitul eter al vieţii exterioare, cu el foarte îndeaproape înrudit.
03] Diferenţa dintre sfera vieţii exterioare a unul suflet cât se poate de desăvârşit luat pentru sine şi a eterului vieţii exterioare a duhului este prin urmare, foarte uşor de înţeles, una nemărginit şi nespus de mare şi voi veţi începe acum cumva într-adevăr deja să aveţi aşa o presimţire mică despre faptul cum este într-un duh atunci aşa aproximativ posibil, să se transpună, simţindu-se, văzând, gândind, vrând şi înfăptuind, într-o depărtare cât se poate de mare, ba chiar să pătrundă întreaga nemărginire pentru sine, pentru că el, în întreaga nemărginire veşnică ca fiind pe deplin neîntrerupt, este neslăbit unul şi acelaşi în toate punctele spaţiului întreg, veşnic.
04] Dacă deci prin sălăşluirea în suflete, părţi ale duhului universal se află aici ca fiind despărţite, formează ele însă totuşi în continuare o unitate desăvârşită cu Duhul Atotputernic, atâta timp cât ele pătrund pe deplin sufletul în consecinţa condiţionatei naşteri din nou a duhului. Dar ele nu pierd prin acest fel individualitatea lor absolut deloc, pentru că ele, ca nişte centre ale vieţii în forma omenească a sufletului, posedă şi aceeaşi formă şi prin acest fapt ca fiind duhuri văzătoare şi simţitoare de îndată a toate lucrurile trebuie şi în mod necesar să simtă cu sufletul lui, care este de fapt trupul lui, să să perceapă extrem de limpede toate cele ce se regăsesc ca un ceva îndeosebi de individual în sufletele lor care le înconjoară. Dar din acest motiv poate atunci şi un suflet, care este o dată umplut temeinic de către duhul lui, să vadă, să simtă, să audă, să gândească şi să vrea toate acestea, pentru că el este astfel pe deplin una cu duhul lui.

05] Dacă nu vi s-ar ivi încă nici o lumină despre substanţa duhului şi ale capacităţilor lor la această explicaţie acum deja evidentă, n-aş mai ştii Eu Însumi cu adevărat pentru viitor, în ce fel aş putea să vă fac mai limpede acest fapt înainte de naşterea din nou a duhului vostru în sufletele voastre! De aceea, vorbiţi acum toţi cu totul deschis, dacă M-aţi înţeles acum în sfârşit bine în acest cel mai important subiect!”

Ev. 04. Capitolul 257

01] Spun Matael şi mai mulţi alţii: "O, Doamne, acum într-adevăr, acum suntem pe deplin lămuriţi şi de-abia am mai şti, despre ce fel de lucruri de mai departe am mai putea să Te întrebăm! Doamne, întreabă-ne Tu acum despre diferite lucruri; pentru că vei ştii cel mai bine, unde ne mai lipseşte vreo cunoaştere!”
02] Spun Eu:" Este într-adevăr ceva neîndemânatic, dacă v-aş întreba de fapt oarece în aşa fel de parcă aş mai trebui să aflu asemenea lucruri de-abia de la voi, deoarece ştiu totul şi văd, ce se petrece în voi! Da, chiar cele mai tăinuite gânduri ale voastre, despre care abia ştiţi ceva, Îmi sunt, precum vouă soarele pe cer, foarte clar vizibile şi Eu să vă mai întreb aici despre ceva de parcă n-aş şti-o de dinainte?! N-ar fi acest lucru unul neîndemânatic sau cel puţin o trăncăneală a limbii şi a gurii nefolositoare şi risipitoare de timp?!”
03] Spune aici negrul care stă alături: "Doamne, acest lucru nu mi se pare just în concluzie; pentru că după cunoştiinţa mea, i-ai întrebat în urmă cu un timp scurt totuşi Tu Însuţi pe ucenicii tăi albi, dacă au înţeles bine aceasta sau aceea! Şi aceasta este totuşi o întrebare, cu ajutorul căreia am vrea să aflăm ceva de la cineva, despre care nu primiserăm mai înainte încă lămurirea adevărată! De ce i-ai întrebat atunci pe ucenici? N-ai ştiut, dacă au înţeles bine sau dacă n-au înţeles destăinuirile Tale mari şi extrem de înţelepte?”
04] Spun Eu:" O, tu prietene negru preţios al Meu! În privinţa întrebării, nu ne interesăm nici pe departe tot timpul numai despre ceea ce nu ştim mai înainte cumva noi înşine, ci întrebăm foarte des şi acest lucru dintr-un motiv bun, în fel de examinare, pentru a-l îndemna prin întrebare pe semenul nostru spre reflectare.
05] Aşa îl întreabă un dascăl pe elevul său despre unele lucruri, pe care le ştie mai înainte foarte bine şi trebuie să le ştie şi fără răspunsul micilor ucenici. Şi judecătorul îl întreabă pe păcătos, ce a comis împotriva legii, nu cumva, pentru a afla de-abia atunci, ce a făcut acesta împotriva legii – despre acest lucru are judecătorul deja de mult o cunoştiinţă! -, ci el vrea de la cel cercetat numai recunoaşterea vinei şi îl pedepseşte pe păcătosul înşelător, dacă neagă cu insistenţă toate cele despre care judecătorul a ajuns deja de mult la cea mai luminoasă convingere prin mărturiile pe deplin la fel ale mai multor martori!
06] Şi aşa pot într-adevăr şi Eu, ca un cel mai adevărat dascăl şi ca un cel mai drept judecător, să vă pun vouă oamenilor tot timpul întrebări, nu cumva, pentru a afla ceva de la voi, ce n-aş fi ştiut cumva de dinainte, ci pentru a vă obliga prin acest fel spre gândire şi examinare proprie! Deci, în acest fel pot să întreb într-adevăr pe oricine; dar dacă aş întreba aşa pe cineva dintre voi, de parcă aş dori să Mă conving, dacă acesta sau acela dintre ucenici ar fi înţeles bine sau n-ar fi înţeles învăţătura Mea, ar fi acest lucru din partea Mea o întrebare înfumurată şi nelalocul ei, deoarece aş fi putut şti ca Dumnezeu oricum deja din veşnicii încoace şi fără toată întrebarea, cine şi cum Mă va înţelege el într-adevăr în acest timp şi pe acest pământ! Eşti acum lămurit şi în această privinţă!”
07] Spune negrul: "Da, Doamne şi eu Te rog ca să mă ierţi pentru faptul că Te-am supărat pe Tine, o, Doamne, cu întrebarea mea extrem de nepricepută! În viitor, nu voi mai face aşa ceva cu siguranţă, dacă mi-ar fi îngăduit, să am voie să mă aflu mai departe cu cei ai mei în apropierea Ta sfântă!”
08] Spun Eu:" Poţi să te afli la Mine şi să Mă şi întrebi atâta timp cât vrei! Dacă mai ai oarece, ce nu-ţi este încă destul de limpede, ai tu, aşa ca orice altul, dreptul liber şi deplin să întrebi! Pentru că acum Mă destăinui deschis pe deplin în acest loc; mai târziu va veni o vreme în care nu voi mai asculta de la nimeni vreo întrebare pentru un timp. Mai este în tine ceva nelămurit; cerecetează-te şi întreabă şi să-ţi fie şi în acea privinţă o lumină!”
09] Spune negrul: "O, Doamne, aici nu este nevoie, ca să mă cercetez mult timp; pentru că nelămuririle mele le cunosc deja de mult! Şi iată, aceasta este o nelămurire principală, că pot să-mi explic cel mai puţin atoatecunoaşterea lui Dumnezeu! Cum poţi şti aşa chiar despre toate în întreaga nemărginire?”
10] Spun Eu:" Dar dacă nu înţelegi acum încă acest lucru, atunci n-ai înţeles destul de adânc mai devreme tocmai destăinuirile Mele despre eterul vieţii exterioare a duhului! Vei fi înţeles totuşi, cum spaţiul veşnic de creaţie este veşnic şi nemărginit şi cum nu este el cu nimic altceva umplut, decât înspre toate părţile veşnic în continuare cu Duhul Meu, care este aici dragoste pură, deci viaţă, lumină, înţelepciune, cea mai limpede conştienţă de sine, o simţire exactă, observare, vedere, ascultare, gândire, vrere şi înfăptuire.
11] În Mine este aceasta, ce-i drept, cu totul un singur centru şi veşnic la fel al Duhului, dar care este una cu eterul lui al vieţii exterioare nemărginit de mare şi umplând toată nemărginirea, care eter se află la Mine cu centrul vieţii principale mereu cu toate ce le cuprinde el, în legătura cea mai interioară. Dar acest al Meu eter al vieţii exterioare pătrunde totul şi cuprinde totul în întreaga nemărginire veşnică şi vede, aude, simte, gândeşte, vrea şi înfăptuieşte peste tot într-unul şi cut totul acelaşi fel.
12] Pe o anumită distanţă, este doară şi sufletul tău în stare de acest lucru şi i-ar fi cuiva greu, să cuprindă în apropierea ta un gând rău, fără ca să-l recunoşti pe acesta de îndată. Dar aşa cum eşti

în stare de aşa ceva, cu ajutorul sferei puternice exterioare de viaţă a sufletului tău, care se află cu acesta mereu în legătura cea mai profundă şi răspândeşte astfel eu-ul tău limpede departe dincolo de tine, tot aşa este cazul şi la eterul Meu al vieţii exterioare a Duhului, numai cu diferenţa că sfera vieţii exterioare a sufletului tău este limitată numai pe un anumit spaţiu, pentru că ea, ca substanţă, din pricina diversităţii elementelor străine care o întâlnesc, nu se poate răspândi mai departe.
13] Dar eterul vieţii exterioare a Duhului nu poate veşnic să se întâlnească cu elemente străine, pentru că, de fapt, totul est el însuşi; şi aşa poate el şi în mod foarte liber şi nestingherit să privească, să simtă, să audă şi să înţeleagă bine nemărginit toate. Şi vezi, pe acestea se bazează cu totul limpede şi uşor de înţeles atotcunoaşterea lui Dumnezeu, ţie atât de greu de înţeles! Spune, eşti acum lămurit şi în această privinţă?”

Ev. 04. Capitolul 258

01] Spune negrul cu o voce cu totul înviorată: “Da, da, da, - acum sunt şi în această privinţă lămurit pe deplin şi cred că mai admit acum în plus aşa unele lucruri, pe care nu le admiteam mai devreme de asemenea niciodată aşa bine limpede! Aşa înţelegem evident limba animalelor pe deplin şi cine vrea să-şi facă osteneala, să moduleze sunetele puţine ale animalelor după felul simţirii interioare şi a inteligenţei natural sufleteşti, pentru care fapt fireşte că este necesar un exerciţiu minor -, acela poate să vorbească cu animalele ca şi cu oamenii într-un mod cu totul formal şi poate să afle de la ele aşa unele lucruri, care adesea nu sunt de o însemnătate minoră în seriozitatea deplină. Eu însumi m-am încercat, dar n-am putut totuşi niciodată să ajung la o limbă pe înţelesul tuturor animalelor, pentru că organele mele n-au fost rânduite după acea limbă şi nu sunt nici acum rânduite astfel; dar de înţeles, înţeleg totul ce un oarecare animal convine cu cel asemeni lui.
02] Aşa am auzit odată acasă doi hipopotani convenind între ei următoarele într-un mod foarte răspicat la Nil în apropierea mea de ei neobservată: Masculul bine de recunoscut i-a spus femelei: <Auzi, mie mi se face frică pentru puii noştri, care la o depărtare de o zi de călătorie de aici înspre aval fac o vânătoare după ouăle de crocodil! Eu mă tem că fiul nostru cel mai mare, când se va odihni trândav şi sătul de hrană până la refuz la mal, va fi prins de un vultur rău, dus prin aer şi după aceea despicat într-un mod jalnic pe o stâncă şi mâncat până la picioare! Dacă noi doi ne grăbim foarte rapid, mai putem să preîntâmpinăm această nenorocire! Către seară, vin leii şi panterele la Nil pentru a se adăpa, astfel va fi atunci călătoria noastră una foarte periculoasă; dar dacă părăsim acum numai rapid acest loc, în care nu este oricum prea mult de câştigat, atunci nu mai avem de înfruntat nici un pericol pe călătoria lungă până acolo şi îl salvăm pe fiul nostru cel mai mare!> Atunci, se ridică femela în picioare şi nu spune nimic altceva decât: <Atunci, să mergem acolo în graba nouă obişnuită!> Şi când femela a rostit acestea, au mers ei de îndată rapid ca săgeata peste pietre şi coclauri de-a lungul Nilului.
03] După aproximativ paisprezece zile, am mers iarăşi în acel loc, pentru că am simţit în mine, că acolo s-ar afla o întreaga familie de hipopotani. M-am grăbit cu un pas tăcut alăturdându-mă lor şi am găsit şapte hipopotani zburdând de-a valma pe un banc de nisip şi glumind între ei şi necăjindu-se prieteneşte reciproc. Dar de această dată am luat şi un slujitor cu mine, pentru că ştia cu totul deosebit de bine să vorbească cu multe specii de animale.
04] Când noi doi ne-am apropiat foarte liniştiţi şi tăcuţi de acel loc la fluviu în spatele unei tufe şi când am putut auzi foarte bine pălăvrăgeala lor, a spus femela mie destul de bine cunoscută către masculul ei: <Tu, întoarceţi privirea către acea tufă; în spatele ei, pândesc doi oameni! Să fugim; pentru că în aceştia nu poţi avea niciodată încedere!> După aceea, masculul a şi-a întins nasul de câteva ori către noi doi, mirosindu-ne, şi i-a spus după aceea femelei: <Fii liniştită, femeie! Pe aceştia doi îi cunosc; aceşta nu sunt oameni răi şi ne vor pricinui deja cel mai puţin vreo suferinţă. Ei ne înţeleg şi unul dintre ei ar putea să şi vorbească foarte bine cu noi, dacă ar vrea. Ne vom mai înveseli foarte bine cu ei şi ne vor da atunci lapte şi pâine de mâncare!>
05] După aceea, femela s-a liniştit şi a început să sară şi să danseze iarăşi plină de bucurie prinprejur; pentru că avea o bucurie mare în privinţa faptului că şi-a salvat fiul care s-a aflat în pericol mare. Dar fiul era şi el un animal cu totul deosebit de bine clădit şi trăda un fel de simţire de sine, ce s-ar putea numi mândrie în sfera noastră omenesc moralicească.
06] Conducătorul meu era de părere că ne-am putea acum apropia fără griji cu totul liniştiţi de această societate de hipopotani şi ei n-ar fugi de noi. Am făcut aceasta şi iată, masculul bătrân ne-a arătat chiar un fel de respect şi ne-a indicat un loc foarte confortabil pentru a privi de acolo, dar a spus, ca să nu dorim să păşim de bancul de nisip, pentru că ar fi multe ouă de crocodil îngropate în acelaşi şi pentru că ar fi acum ocupat de a-şi exersa puii în căutarea acestor ouă rele.
07] Am făcut acest lucru şi slujitorul meu i-a dat masculului deplina asigurare, că el şi societatea lui nu numai că n-ar avea de ce să se teme, ci şi că i-am aproviziona în decursul întregului timp al şederii lor acolo cu pâine şi pâine de lapte (brânză) în mod îmbelşugat. Atunci, a spus masculul: <Acest lucru va fi foarte bun şi eu îţi voi curăţi de aceea fluviul de toate ouăle de crocodil. Dar mai aşteaptă cu fapta ta bună încă două zile pline; pentru că puii mei trebuie mai înainte să fie obligaţi prin foame, să stârpească ouăle de crocodil şi atunci de-abia va fi în ziua a treia răsplata dulce la gust la locul potrivit!>
08] Apoi, l-a întrebat slujitorul pe mascul din nou, cum ar fi puse în această regiune ouăle de crocodil în nisip, deoarece în această împrejurime a fluviului nu s-a văzut totuşi niciodată un crocodil. Atunci, a spus masculul: <Crocodilii sunt foarte deştepţi şi buni cunoscători ai naturii: Ei

ştiu din natura şi experienţa lor, că ouăle lor se dezvoltă mai bine şi mai sănătos în aceste regiuni mai înalte ale fluviului decât în regiunile mai joase ale fluviului. De aceea se furişează ei încoace imediat după anotimpul ploios, noaptea înnotând şi încă câteva zile călătorie mai departe de aici în amonte până în regiunea apei tari a fluviului şi îngroapă acolo un număr mare de ouă în nisipul cald. Dacă sfârşesc ei cu această treabă tocmai în acel timp în care voi oamenii mari vă puteţi apropia uşor împreună cu noi de atâta noroi de malurile fluviului, se duc ei înnotând tocmai iarăşi pe timp de noapte către regiunile mai joase, unde există turme îmbelşugate, asupra cărora pot face ei pe timp de noapte o vânătoare mereu foarte încununată de succes. Dar când ouăle se clocesc aici şi când ies puii, coboară ei de îndată înspre apă şi înoată foarte confortabil într-acolo, unde se află de obicei bătrânii lor. Acolo, găsesc ei de îndată hrană şi cresc foarte repede. Dar deoarece ştim foarte bine, unde se află ouăle lor cele mai puternice, de aceea mergem în căutarea aceloraşi, încercăm să le distrugem după posibilităţi şi ne hrănim cu această hrană, foarte bună la gust pentru cerul gurii noastre. Numai cu găsirea merge treaba la început cam greu înainte şi în plus, ne mai supără adesea doi duşmani; unul dintre ei este un locuitor puternic al aerului, vulturul şi al doilea este şarpele blestemat cu clopoţei. Dar dacă suntem mai mulţi loalaltă, nu ne pot face nici unu nimic. – Dar, acum, fiţi atenţi, cum căutăm aceste ouă, cum le găsim şi cum le nimicim de îndată!>
09] În acea clipă, a sărit masculul de la noi într-altă parte şi a scos nişte sunete, pentru urechile omeneşti de un singur ton şi nearticulate a căror sens, nu l-am înţeles foarte exact; dar slujitorul meu cu un auz fin, a spus că masculul a dat acum ordinul pentru căutarea ouălor. Şi într-adevăr, animăluţele au început să scormonească prin nisip şi de îndată ce găseau un loc, în care se afla în nisip un cuib cu ouă, scoteau din sine un sunet foarte specific, săpau foarte rapid în nisip şi scoteau ouăle la suprafaţa solului, după care fapt începea atunci imediat mâncatul prăzii găsite. Dar nu mâncau decât cele mai mici; pe ouăle cele mai mari le spărgeau cu dinţii, dar le aruncau atunci foarte rapid în apă cu labele din faţă. Dar după aceea, mergea vânătoarea iarăşi mai departe.

Ev. 04. Capitolul 259

01] (Negrul:) "Noi am privit la ei cu totul nederanjaţi o jumătate de zi şi ne-am amuzat destul de bine, deoarece puteam distinge foarte limpede şi lămurit o anumită ordine şi un plan foarte bine calculat la fiecare pas a acstor animale şi eram nevoiţi totodată să ne mirăm mereu foarte tare despre îndemânarea deosebită, prin care aceste fiinţe cu adevărat inteligente peste acea a omului îşi îndeplineau lucrarea. M-am gândit la o obosire a acestor lucrători; dar nici urmă de aşa ceva. Cu cât mai mult timp dura lucrarea, cu o râvna atât mai mare se începea ea din nou.
02] La cam aşa aproximativ trei ore după măsura voastră a timpului, a venit masculul iarăşi şi a spus: Cu acest banc de nisip de-abia ar sfârşi în patru zile şi atunci ar fi dincolo pe malul stâng, de asemenea o întindere însemnată de nisip, în care ar fi de asemenea îngopate multe ouă de crocodil. Şi pe acelea ar trebui să le distrugă, altfel, ar mişuna pe aici o grămadă de crocodili un an mai târziu şi în zece ani s-ar înmulţi atât de mult, că nici un om n-ar mai putea face vreun pas în întreaga regiune din aval, fără ca să întâlnească pe undeva un crocodil. Oamenii acestor ţinuturi n-ar putea să le fie lor, hipopotanilor, de aceea îndeajuns de mulţumitori pentru distrugerea continuă a crocodililor răi în întreaga regiune de sus şi de jos, în ambele părţi ale acestui fluviu.
03] Dar slujitorul meu l-a întrebat pe masculul vioi, cum ar putea să se întâmple totuşi în continunare, având în vedere o asemenea hărniciea lor, că se mai află şi apar crocodili în fluviu. Atunci a spus masculul, înfăţişându-se foarte serios: <Marele Duh a toată natura doreşte ca crocodilii să nu fie niciodată pe deplin stârpiţi din acest fluviu; pentru că şi menirea lor este, să-i folosească pământului şi locuitorilor lui. Numai să i-a stăpânirea, n-au voie; pentru acest lucru, suntem noi aici, pentru a ţine înmulţirea lor în limitele potrivite. Marele Duh a rânduit toate acestea astfel de înţelept şi toate acestea trebuie să se întâmple aşa, ca o viaţă să poată găsi într-o altă desăvârşirea ei. Trecerile dintr-un stadiu într-altul sunt mereu amare, dar, în schimb, existanţa mai înaltă este atunci una plăcută!>
04] Slujitorul l-a întrebat, cum a ajuns acesta la cunoaşterea Unui Cel mai înalt Duh. În acel moment, a început masculul să chicotească şi aceea a fost o formă de râs. Când masculul terminase de chicotit, i-a spus slujitorului: <Vedem totuşi zilnic soarele Lui pe cer şi cum din acelaşi iasă în şuvoiae încoace către noi tot felul de duhuri bune! De unde altundeva ar putea veni ele decât numai de la marele Duh de lumină din soare?!>
05] Şi iarăşi l-a întrebat slujitorul pe mascul: <Cinstiţi şi voi un asemenea Duh mare de lumină?> A spus masculul: <Dar ce întrebare stranie este aceasta totuşi pentru un om mare! Voi nu veţi fi cumva totuşi mai proşti decât noi animalele slabe? Dacă facem mereu cu drag şi neobligaţi, ceea ce ne-a pus voia Lui în viaţa noastră naturală, atunci îl cinstim chiar cel mai bine pe marele Duh! Sau vă puteţi voi cinsti reciproc mai bine, decât dacă face unul cu bucurie voinţa semenului său?! Uite, în asta constă totul, ca să se facă voia aceluia, pe care îl cinsteşti cu adevărat!> Cu aceste cuvinte ne-a părăsit masculul iarăşi şi şi-a urmat iarăşi munca lui cu toată hărnicia. Dar noi am părăsit după aceea acel loc şi ne-am dus iarăşi acasă pentru purtarea de grijă ale treburilor noastre de acasă.
06] Două zile după aceea, am aprovizionat animalele cu lapte şi brânză, pe care mâncare au mâncat-o cu o mare plăcere, dar după aceea s-au odihnit adevărat o zi întreagă de la munca depusă de ei.
07] Slujitorul l-a întrebat pe mascul, dacă ar fi comestibilă pentru om şi carnea de crocodil, fireşte mai înainte friptă în foc. Atunci, a spus masculul: Carnea din stomac desigur, pentru că aceasta se

poate digera; dar cu cealaltă carne n-ar fi nimic de făcut, ea ar fi nedigerabilă de tare. Dar alte animale ale Nilului ar fi mai bune.
08] După această explicaţie, au sărit iarăşi toţi şapte în altă parte şi s-au pus la ţărmul celălalt mergând prin apă, unde nui-am mai urmat atunci, pentru că învăţaserăm să cunoaştem acum îndeajuns natura şi caracterul lor.
09] Eu am povestit numai de aceea acest exemplu al hipopotanilor, pentru că era pentru mine ceva cu totul nou şi pentru că n-am mai găsit atât de multă deşteptăciune în nici un animal mie cunoscut.
10] Există şi printre păsări nişte caractere foarte înţelepte. Mai înainte de toate aparţin de acestea ibisurile şi berzele, cocorii, gâştele sălbatice şi rândunicile. Dar printre animalele cu patru labe pe pământ sunt cămila şi mai mult marele elefant, măgarul, câinele, maimuţa, capra, atunci vulpea, ursul şi leul cu siguranţă cele mai inteligente şi au o limbă destul de clară. Inteligenţa celorlalte animale domestice este mai slabă şi limba lor este mai mult încurcată şi lipsită de inteligenţă. Dar dintre animalele cu sânge rece se află şopârla mare sus de tot pe listă; pentru că aceasta este socotită la noi ca fiind un adevărat profet şi ne vesteşte adesea cu mai multe zile dinainte, toate cele ce se vor întâmpla. De aceea se şi îngrijesc oamenii de la noi în mod foarte deosebit de aceste animale şi sunt hrănite cu lapte şi brânză.
11] Este în cea mai mare măsură de mirare, de unde îşi iau aceste animale ştiinţa lor. Aşadar, n-am povestit aici absolut deloc o fabulaţie, deşi acestea acum povestite de mine trebuie să li se pară albilor neexperimentaţi ca fiind o aiureală. Dar dacă nu pot crede absolut deloc, că toate acestea se comportă astfel, atunci aduceţi aici din pricina exemplului practic cumva un măgar cu totul străin şi slujitorul meu va îndrepta întrebări către el şi îi va da măgarului o sarcină de a face un anumit lucru şi animalul va face desigur cu punctualitate, ceea ce slujitorul va dori de la el!”

Ev. 04. Capitolul 260

01] Îmi spune bătrânul Marcu: “Doamne, să aduc într-adevăr un măgar încoace, dar unul dintre cei ai mei cu totul naturali? Pentru că cei doi nou creaţi ar putea să dea aici o pricină de prejudecată!”
02] Spun Eu:" Da, da, fă asta; pentru că din acest fapt va mai urma o învăţătură foarte însemnată!”
03] Repede s-a îndepărtat Marcu, a adus un mascul măgar la noi şi i-a spus negrului puţin zâmbind: “Acesta ar fi aşa un înţelept lumesc; fă după cum crezi cu el!”
04] Atunci l-a chemat negrul pe slujitorul său. Acela a îndreptat de îndată tot felul de întrebări către animal în felul său asemănător cu plânsetul măgarilor şi să vezi, animalul ca i-a făcut cunoscut tot felul de lucruri despre iconomia casei a lui Marcu, precum şi despre stăpânul lui anterior, foarte dur, numele aceluia şi încă aşa o sumedenie de date dintre cele mai surprinzătoare, despre care negrul n-ar fi putut şti cu uşurinţă, ceea ce l-a stupefiat pe Marcu într-o măsură mare. În sfârşit i-a poruncit slujitor măgarului de a fugi de dragul lui de trei ori în jurul mesei noastre şi la sfârşit să lase să se audă de şapte ori destul de tare sunetul lui specific în formă de <iaah>. Şi măgarul a urmat de îndată aceste îndemnuri şi s-a depărtat după aceea din propria iniţiativă.
05] După aceea a întrebat-o conducătorul negru pe societatea noastră, dacă şi aceasta de acum ar fi într-adevăr o aiureală abia credibilă.
06] Atunci a spus Cireniu care nu putea să se mire îndeajuns: “Nu, nu, prietene, o aiureală nu este aceasta; dar aproape că aş dori acum să încep să cred deja că şi poetul nostru celebru Esop care a scris despre fabule, a putut să vorbească cu animalele! Doamne, aceasta este deja iarăşi o nouă virtute a negrilor, despre care n-am avut înainte nici cea mai neînsemnată cunoştiinţă! Da, dacă aceste lucruri merg aşa înainte, nu vom termina nici pe departe cu aceşti negri! Treaba se dezvoltă tot mai mult, tot mai de necrezut şi de neexplicat! În cărţile Scripturii voastre am citit o dată într-adevăr despre un măgar, care i-ar fi vorbit proorocului pe nume Bileam care îl bătea prea tare; dar ce este aceasta vizavi de faptul, unde acest negru îşi lasă acum povestită cu totul clasic întreaga biografie a acestui măgar cu totul inofensiv! Şi că acest lucru n-a fost o inventare a negrului, aceasta o justifică bătrânul Marcu!
07] Aceasta, aceea şi cealaltă este deja cu totul bine şi adevărat şi n-am nimic de spus împotrivă, dacă la toate acele învăţături înţelepte pe care le-am auzit deja, mi s-ar putea aprofunda numai puţin în partea sentimentală această apariţie nouă şi miraculoasă în privinţa faptului, cum este posibil să te înţelegi într-o limbă cu animalele! Doar nu va depinde într-adevăr nici mântuirea omului de o asemenea ştiinţă; dar deoarece apariţia extrem de miraculos minunată, reieşind din partea curat omenească, a avut o dată loc, de aceea vreau să cunosc totuşi puţin mai îndeaproape amănuntele întrebării despre cum şi prin ce este posibil acest fapt! Cum se pot înţelege animalele cu oamenii prin vorbire şi cum omul cu animalele? – Doamne, dă-ne despre această treabă numai aşa unele explicaţii cu totul scurte!”
08] Spun Eu:" Oameni, care sunt în stare de aşa ceva, nu sunt de aceea mai excepţionali decât voi, care nu sunteţi în stare de acest lucru; pentru că cu cât mai aproape se află sufletul unui oarecare om de duhul animalelor, cu atât mai multă asemenea capacitate de a se înţelege cu acelaşi, posedă el fireşte în starea lui potrivit ordinii de viaţă şi pe deplin curată. Dacă se apropie el prea mult de partea pur trupească, s-a şi terminat cu capacităţile deosebite şi legile întunecate ale materiei păşesc atunci în locul lui şi sufletului îi şi este atunci totul aducător de lezare, ce poate să-i producă cărnii numai totdeauna o pagubă.”

Ev. 04. Capitolul 261

01] (Domnul:) "Dar pentru capacitatea de a se înţelege pe deplin cu animalele nu sunt tocmai negri necesari. Şi albii o pot dobândi pe aceasta, când se vor fi curăţit cu desăvârşire. Dacă un suflet este o dată curat pe deplin şi cu aceasta şi cu totul sănătos şi puternic, începe el să împingă în afară oarecum dincolo de limitele trupului lui belşugul peste măsură a sferei vieţii exterioare a lui şi acest lucru cu atât mai departe, cu cât mai capabil de viaţă a devenit el în sinea lui.
02] Acest fapt este de înţeles aproximativ aşa, ca şi când cineva dintre voi şi-ar închipui un cărbune arzând cât de poate de şters într-o cămară cu totul întunecată. Cărbunele va răspândi atunci de-abia atât de multă lumină în apropierea lui cea mai mare din jurul lui, că va fi vizibil cu o măsură de-abia îndeajunsă locul unde se află acesta. Dacă se îndepărtează de pe suprafaţa lui prin suflare cenuşa care îl întunecă, ca fiind oarecum materia sufletului, lumina din jurul lui devine deja aşa de puternică şi va pătrunde atât de departe, că se va putea distinge deja foarte bine împrejurimea lui cea mai apropiată. Dacă se întăreşte suflarea tot mai mult, de pe suprafaţa lui deja arzând luminos, va începe să se răspândească deja atâta lumină, că se va începe să se distingă deja destul de limpede în situaţia de necesitate obiectele care se află în întreaga încăpere. Când cărbunele se aduce atunci abia în starea aceea de a arde cu totul cu o flacără luminoasă, se face starea prin acest lucru deja foarte bine luminoasă în întreaga încăpere şi se va putea atunci deja distinge mai curat toate lucrurile în aceeaşi, iluminate îndeajuns şi după culorile lor.
03] Aşa stau lucrurile ci şi cu sufletul pur. Cărbunele în stare ardentă, acoperit cu cenuşă, se aseamănă cu un suflet care s-a dezvoltat pe deplin în dorinţele împlinite ale cărnii. El necesită tot focul lui şters de viaţă numai peste formarea materiei întunecate care îl înconjoară; aici se poate face atât de mult ca nimic cu formarea unei sferi a vieţii exterioare! Şi unui asemenea suflet foarte material îi este imposibil să poată simţi vreodată ceva despre o capacitate deosebită şi mai înaltă. Acolo nu ţine treaba cu suprematia peste întreaga făptură, tot aşa nu se poate folosi nici vederea în sfera domeniului sufletesc al vieţii, nu ţine treaba nici cu auzirea unei voci interioare duhovniceşti şi încă cu mult mai puţin se poate folosi o înţelegere a limbii animalelor sau chiar a plantelor, - acestea fiind o sumedenie de lucruri, care le-au fost părinţilor străvechi atât de cunoscute precum vouă forma cea mai cunoscută exterioară a unui lucru sau a unei oarecare treburi. Pentru că ce să ilumineze totuşi ca fiind viu sfera duhovnicească exterioară a sufletului, dacă acesta ca fiind presupus să strălucească el însuşi nu aduce dincolo de el atât de mult eter strălucitor de viaţă, ca să se cerceteze pe sine însuşi, că şi cum este alcătuit?!
04] Un asemenea suflet ştie la sfârşit de-abia ceva despre existenţa lui proprie, nu-şi cunoaşte suportul absolut deloc şi dacă aude cumva ceva duhovnicesc despre el, îl scârbesc asemenea lucruri; sufletul se sperie până la un fel de leşin, dacă vede numai ceva, ce se aseamănă cumva cu un suflet plecat dintr-un trup decedat şi îşi pierde curajul la vederea unor minuni mari. Ce să fie cu un asemenea suflet?
05] Ah, dar dacă un suflet, după ce a fost întîmpinat cu o suflarea duhovnicească de pe undeva ori printr-o veste pusă chezaşă sau printr-o convingere proprie şi devine arzândă de viaţă asemeni cărbunelui mai înainte menţionat, atunci şi începe el deja, să se simtă ca fiind în primul rând un suflet şi să-şi recunoască temelia, pe care se bazează. Dacă suflările devin tot mai puternice, devine el, ca fiind însăşi tot mai mult lumină, tot mai luminos şi mai curat şi se va recunoaşte că este mai diferit decât materia şi lumina lui va începe deja, să pătrundă dincolo de el şi să ilumineze sfera vieţii exterioare a lui.
06] Dar cu cât mai intensiv şi mai necontenit suflă atunci vânturile duhovniceşti de viaţă asupra sufletului, cu atât mai alb şi viu ardentă şi iluminând mai departe dincolo de sine şi mai luminoasă devine şi sfera vieţii exterioare a sufletului şi ceea ce păşeşte atunci într-o asemenea sfera sufletească a luminii din viaţa exterioară, aceea va fi de asemenea iluminat pătrunzător prin viaţa sufletului şi este acuşi şi uşor pe deplin recunoscut şi judecat în modul cel mai bun de către sufletul strălucitor.
07] Dacă a ajuns o dată un suflet pentru sine la lumina cea mai înaltă posibilă, astfel asemănătoare cu văpaia de cărbune în flăcări şi arzătoare cu o lumină albă, atunci şi a lui sferă a luminii vieţii exterioare, ca reieşind doar de la suflet, va fi ajuns la răspândirea pe cât se poate de depărtată şi intensivă, cu ajutorul căreia se află el atunci deja de faţă ca stăpânitor a întregii făpturi, pentru că el, cu ajutorul unei asemenea sfere a luminii vieţii exterioare a lui, poate deja să înfăptuiască o corespondenţă pe deplin puternică şi extrem de tare eficientă cu toată făptura, aflându-se în apropierea lui potrivită."

Ev. 04. Capitolul 262

01] (Domnul:) "Vechii patriarhi evlavioşi au avut o atât de puternică sfera de lumină a vieţii exterioare, că străluceau noaptea, văzuţi şi de ochi pământeşit. Sufletul lui Moise strălucea ziua atât de luminoa din văpaia de dragoste către Dumnezeu, după ce avusese contact cu El pe muntele Sinai, că chipul lui strălucea mai minunat şi mai luminos decât lumina soarelui amiezii şi Moise trebuia de aceea să-şi pună un văl întreit pe chipul său, ca ceilalţi oameni să poată privi la el. Sufletul lui Moise ajunsese prin urmare pe acest pământ printre oameni într-adevăr la desăvârşirea cea mai extraordinară; dar de aceea şi toată făptura trebuia să-l asculte foarte exact. El se afla în corespondenţa cea mai inteligentă cu toate fiinţele create, a găsit prin acest fapt şi voia Mea peste tot, a arătat-o oamenilor orbi şi le-a şi trasat exact căile, pe care fiecare om, dacă vrea numai straşnic, poate să ajungă la desăvârşirea sufletului lui. El a înfiinţat şi pentru acest scop o şcoală

proprie de profeţi, care mai există, ce-i drept, încă în acest timp, dar fireşte în felul chivotului nou, fals al legii, deoarece cel originar mozaic a devenit deja de mult fără putere şi eficienţă.
02] Dacă Moise, pentru sufletul său extrem de desăvârşit, ar fi putut ajunge şi la naşterea în duh, care i se va şi împărtăşi de-abia atunci, când Mă voi fi ridicat la ceruri, aproape asemeni lui Ilie, dar fără un car de foc, atunci acesta cel mai mare dintre toţi proorocii ar fi putut rândui tuturor stelelor traiectorii noi şi sorii mari ar fi trebuit să se conformeze cu voinţa lui asemenea valurilor Mării Roşii şi trebuia să lase să se formeze asemeni stâncii tari de granit tocmai în acel loc un izvor îmbelşugat de apă, unde ar fi vrut Moise să-l aibe; pentru că el le-a poruncit duhurilor prinse în stâncă şi acestea au înţeles bine limba lui Moise şi au devenit active după voinţa lui recunoscută de ele.
03] Dar că înţelepţii vechi au putut să corespondeze cel mai adesea nu numai cu animalele, ci cu toate plantele şi chiar şi cu pietre şi metale, cu apa, cu aerul, cu focul şi cu toate duhurile pământului, în favoarea acestui fapt mărturisesc martori cu voce tare şi desigur pe deplin credibili din întreaga Scriptură, anume Cartea judecătorilor, a proorocilor, cele cinci cărţi ale lui Moise şi încă o grămadă de alte cărţi şi însemnări şi unele tradiţii din popor, fireşte deja tare denaturate. Pălăvrăgeala artificial construită cu iarba, pomii, stâncile şi cu apa a eseenilor în grădinile lor miraculoase, nu este nimic nimic altceva decât o imitaţie a ceea ce a existat odinioară în realitatea vie!
04] Dar aceşti negri v-au arătat acum din multe puncte de vedere, în ce fel de putere se află un suflet omenesc şi Eu Însumi v-am explicat acum motivul într-un mod multiplu şi luminos ca soarele şi aşa sunt acum de părere, că puteţi să acceptaţi asemenea lucruri acum foarte bine ca fiind un adevăr precis şi acest fapt cu atât mai mult, dacă vă spun în adăugare, că asemenea lucruri s-au întâmplat la oameni, se mai întâmplă şi acum şi se vor întâmpla şi mai departe, în viitor.
05] Totodată, aveţi la păstorii voştri încă în ziua de astăzi o dovadă puternică în favoarea faptului că păstori farte grijulii îşi conduc turmele lor prin anumite nume şi sunete caracteristice, le fac cunoscută voinţa lor şi că turmele se conformează dintr-o dată. Sau nu înţelege măgarul sau boul, chiar dacă puţin ostenitor, pe deplin semnul stăpânului şi îndrumătorului lui? Cui îi este necunoscut că şi chiar leul furios îşi recunoaşte totdeauna binefăcătorul lui şi nu-i face nimic, chiar dacă se află în furia lui cea mai mare? Acestea dovedesc că şi animalele, după felul şi înţelegerea lor, posedă o judecată şi adesea o recunoaşterea foarte ageră şi îi indică omului la multe ocazii prin tot felul de semne şi mişcări şi adeseori împotriviri ieşite în evidenţă, un pericol care îl paşte şi îl salvează pe om, dacă este atent la aceste lucruri.
06] De unde provin într-adevăr haruspices-ii (tâlcuitori de jertfe) care există încă şi în ziua de astăzi printre păgâni, care vor să recunoască tot felul de lucruri din ciripitul şi zborul păsărilor şi din comportamentul celorlalte animale? Ei sunt umbre a acelei realităţi, odinioară existente, despre care vorbim tocmai acum.”

Ev. 04. Capitolul 263

01] (Domnul:) “Dar nu v-am explicat acestea cumva de aceea, de parcă aş dori să vă duc înapoi în acele stări străvechi ale primilor oameni ai pământului, ci numai de aceea, pentru a vă pune la asemenea apariţii încă posibile pe acea treaptă curată de cunoaştere, începând de la care să nu mai judecaţi acestea cu superstiţie mirată, ci potrivit cu adevărul deplin şi cu totul natural şi pentru ca să vă îndreptaţi conform acestuia. Pentru că, dacă aţi ajunge o dată fără această explicaţie a Mea în propovăduirea învăţăturii Mele la nişte popoare, cum sunt acestea negri de aici, din faţa noastră şi voi i-aţi vedea înfăptuind lucruri, cum le-aţi văzut acum înn mod săturabil, aţi deveni prin aceste lucruri acuşi atât de tare convinşi, că v-aţi lăsa atunci propovăduită a altă Evanghelie de la asemenea popoare înfăptuitoare de minuni şi v-aţi abate acuşi de la căile Mele şi aţi putea ajunge prin acest fapt cu greu vreodată la naşterea din nou a Duhului Meu, în loc să le fi adus popoarelor străine Evanghelia Mea.
02] Dar dacă ştiţi acum despre toate, cum au fost ele şi s-au întâmplat în lume şi cum încă mai sunt şi se întâmplă, atunci nu mai este aşa de uşor nici vorbă de vreun pericol pentru voi în privinţa de a fi ademeniţi, în afară de faptul că ar trebui cel mult să vă amăgiţi singuri printr-un avantaj propriu trezit în careva dintre voi, dar ceea ce ar fi atunci de asemenea cu totul natural, drept judecat, pieirea voastră.
03] Dar nu mai trebuie ca voi să vă desăvârşiţi sufletele voastre pentru faptul de a vă transpune în toate acele capacităţi ale bătrânilor, vouă acum fidel făcute cunoscute – pentru că acest lucru nu-i dă nici unui suflet o viaţă adevărată, foarte fericită şi veşnică, ci de acum încolo are fiecare dintre voi motivul foarte nou, să-şi curăţească şi să-şi desăvârşească sufletul său pe cât este posibil, pentru a ajunge prin urmarea activă a cuvântului Meu la naşterea din nou a duhului condiţionată de acest fapt în întregul suflet al său. Pentru că cine a dobândit o dată aceasta, acela are dintr-o dată mai multe dintre cele mai miraculoase capacităţi în sine, decât le-au posedat vreodată toţi părinţii străvechi la toată desăvârşirea sufletului lor! El va pătrunde într-o clipă mai uşor cu privirea toate lumile stelelor şi ale sorilor şi va înţelege şi va auzi chiar limbile acelora cât se poate de îndepărtate, decât cum au fost în stare vechii văzători şi înfăptuitori de minuni să pătrundă cu privirea şi să judece împrejurimea cea mai apropiată a lor.
04] Da, ei au înfăptuit minuni, - dar nu le-au înţeles pe aceleaşi. Ei erau puternic, dar nu erau în stare să recunoască într-adevăr puterea şi puteau s-o folosească pe aceeaşi numai atunci în mod drept şi folositor, când erau treziţi spre acest fapt de Duhul Meu, Care îi pătrundea din timp în timp. Dar altfel se şi serveau ei des de puterea lor, unde nici nu era necesar, aproape asemeni copiilor, care la activitatea lor de joacă folosesc de asemenea des o putere mai înaltă pentru lucrurile de la

care nu pot avea totuşi niciodată vreun folos, în afară de cel mult acel unul al exersării puterii lor naturale.
05] Dar cu totul altfel stau lucrurile cu atotputernicia Duhului, dacă este o dată născut din nou, de fapt înăscut cu desăvârşire dincoace în suflet; pentru că prin acest fel trece el în comunitatea deplină a atotputerniciei Mele veşnice şi nemărginite, a dragostei Mele a înţelepciunii Mele, a înţelegerii, a recunoaşterii şi a voii Mele! Dacă este el în deplina posesie a toate acestea, ca fiind copilul Meu de-abia prin acest fel cu adevărat, cum să mai poată avea atunci o dorinţă în el, ca să poată înfăptui lucruri, pe care le-au putut înfăptui odinioară bătrânii, ca acum încă aceşti negri, înt-un mod numai parţial şi acest lucru numai nedesăvârşit?!
06] Că nu mai sunteţi în stare, ce-i drept, acum de asemenea lucruri, nu este devină voinţa voastră devină, ci timpul şi obiceiurile lui anapoda. Dar de aceea am venit doară acum eu Însumi, pentru a vă da pentru micul paradis pierdut cerul întreg al Celui mai curat şi puternic Duh din Mine Însămi şi aici sunt Eu de părere în locul vostru, că puteţi să fiţi cu acesta deja mulţumiţi cu desăvârşire!
07] Fireşte că aveţi nevoie, pentru a dobândi pătrundea din temelie de către duh a sufletului vostru, şi de multă osteneală şi activitate; doar că, unde este vorba de o extrem de anumită dobândire exactă a bunului cel mai mare şi cel mai înalt de viaţă, puteţi să înduraţi aşa puţin unele suferinţe! Pentru că toate capacităţile miraculoase ale unui suflet omenesc pentru sine desăvârşit şi toate comorile acestui pământ nu sunt totuşi de numit ca fiind nici cea mai mică picătură de rouă faţă de marea întinsă cât o lume a ceea ce vă aşteaptă cu mult mai sigur din respectarea exactă a voii şi a cuvântului Meu, decât moartea de materie din viitor a trupului vostru, dar care vă poate de fapt jena tot aşa de puţin, precum vă jenează de a părăsi o casă veche, putredă, gată să se prăbuşească în orice clipă şi să vă mutaţi, în schimb, într-una nouă pe veci şi pentru totdeauna, o casă căreia furtunile nu vor putea să-i pricinuiască nimic niciodată!
08] Pentru că adevărat vă spun vouă: Toţi care vor fi născuţi din nou din cuvântul Meu şi din faptă potrivit cu acesta, nici nu vor simţi, nici nu vor presimţi fricoşi moartea trupului asemeni oamenilor lumeşti şi asemeni unor animale, ci ei înşişi vor părăsi trupul cu totul de bună voie, dacă Eu, necesitându-i pentru scopuri mai înalte, îi voi chema din această lume în casa Mea! – Aţi înţeles acum bine toate acestea şi le-aţi îmbrăţişat bine cu inima?”
09] Spun toţi: “Da, Doamne, Tu cea mai înaltă iubire a noastră, Tu tot ce avem noi! Totul, totul dăm pentru dragostea Ta, pentru milostivirea Ta atât de nesfârşit de mare pe care ne-o dovedeşti aici! Acum nici n-am mai ştii cu adevărat despre ce să mai întrebăm!”

Traducători: Ioana Clej
Cristian Clej

S F Â R Ş I T U L Volumului 4